DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BEYZA AKSOY

SİYAM

hülyerinden

Epsilon

BEYZA AKSOY

SİYAM

hüllerinden

-III-

epsilon

KÜLDEN DOĞAN, ATEŞE AİTTİR.

"Cehennem boş, tüm şeytanlar burada."
William Shakespeare

Siyam III
Küllerinden

Çalma Listesi

April Rain, *Pathway*
Sedef Sebüktekin, *Zehir*
Blueneck, *Low*
Saudade, *Son Dans*
Yalın, *Küçücüğüm*
Sena Şener, *Sevmemeliyiz*
Kafabidünya, *Binlerce Özür*
Tamino, *Habibi*
Cem Adrian & Ceylan Ertem, *Bu Gece Uyut Beni*
Sema Moritz, *Fikrimin İnce Gülü*
Eric Serra, *How Do You Know It's Love*
Sertab Erener, *Belki de Aşk Lazım Değildir*
Toygar Işıklı, *Tutunamadım*
Sema Moritz, *Hasret*
Ólafur Arnalds, *Only The Winds*
Candan Erçetin, *Ben Kimim*
Mabel Matiz, *Fırtınadayım*
Doğan Duru, *Taraf*
Canozan, *Kalbimden Tenime*
Semiramis Pekkan, *Bana Yalan Söyle*diler
Nahide Babashlı, *Unuttun mu Beni*
Shamrain, *Statues*
Redd, *Aşk Virüs*
Sertab Erener, *Aşk*
Suzan Hacigarip & Yasir Miy, *Kırmasın*
Atakan Ata, *Ve Ağlar*

FARADAY KAFESİ

Dubai

Gücü olmadığını fark ettiğinde sessizleşir insan, ben kazanamayacağımı düşündüğüm savaşın mazlumuydum. Oturdum yerimde, kötülük bulur dedim kötülük edeni; iyilikse sabredeni, dişini sıkanı, dua edeni... Annemden böyle öğrenmiştim çünkü. Benim pusulam her zaman annemi gösterirdi.

Şimdi aramızda yüzlerce kilometre varken pusulamı çıkartıyordum ve ibre yine anneme dönüktü ama ben onun yanına gidemezdim, zaten gitsem de gitmiş olmazdım ki... Ana kucağı bana gurbetti.

Sahil şeridinin önündeki bir metrelik duvara yaslanmış, bacaklarımı çaprazlamış, önümden geçip giden insanları izliyordum. Gözlerim ileride şeker satan küçük çocukların üzerindeydi. Muhtemelen kardeşlerdi çünkü yanlarında bir de kadın vardı.

Hemen arkamda geniş kaldırım, cadde ve otelin ihtişamlı giriş kapısı vardı. Başımı biraz çevirdiğimde omzumun üzerinden bakarak görebiliyordum kalabalık akışı. Dev gibi bina, göğe uzanıyordu; üstelik yalnız değildi. Dubai, denizin kıyısında göğe değen binaların şehriydi.

Beş dakika önce nereden çıktığını anlamadığım Fevzi'yi görmüştüm ilerideki kaldırımın üzerinde. Bana kaşlarını çatarak bakmış ve koşar adımlarla caddenin karşısına geçmişti telefonunu çıkarırken. Yukarıdakilere odaya geri döndüğümü söylemiş ama otelden çıkmıştım, yani muhtemelen ispiyonlanmıştım.

Çıplak gözlerle güneşe baktığımdan gözyaşlarıyla dolan gözlerimden yaşlar akmaya başladığında parmaklarımla göz altlarımı ve yanaklarımı temizledim. Elma şekeri sepeti olan küçük esmer çocuğun dikkatini çekmiştim o sırada. Sahil şeridinden çıkıp yanıma koşar adım geldiğinde burnumu çektim, artık kendimi gerçekten ağlamış gibi hissediyordum.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu küçük oğlan bana; mavi bir şort, kirli beyaz bir tişört ve parmak arası terlik giyiyordu. *"Şeker al,"* dedi sepetten bir elma şekeri çıkarırken. Altdudağımı dişlediğimde, bu sefer gerçekten dolan gözlerimden gerçek yaşlar dökülmüştü. Mahallemdeki şeker dükkânının kapandığı gün elimde bozukluklarla güle oynaya geçmiştim bozuk kaldırımların üzerinden; artık boş, karanlık ve tozlu o dükkânı gördüğümde son elma şekerimi doğum günümde yediğimden habersizdim.

"Şeker al," diye ısrar etti çocuk, annesi birkaç metre ileride durmuş oğlunu gözlüyordu. *"Dilimi bilmiyor musun? Ca... Candy?"*

"Üstümde hiç para yok," dedim yüzümde makyaj olmamasına güvenerek ellerimin tersiyle gözlerimi silerken. *"Anneni bekletme istersen."*

Çocuk birkaç saniye daha yüzüme baktı, ardından arkasını dönüp annesinin yanına koşturdu. Annesi uzun, yırtmaçlı yöresel bir etek ve kısa kollu tişört giyiyordu, örme sandaletler vardı ayağında ve oğlunu gözleyen bakışları sertti. Elini uzattı oğluna, oğlu annesinin elini tutmadı. Bir şeyler söyledi çocuk annesine, kadın beni süzüyordu. Ardından başıyla gitmesini işaret etti oğluna, küçük oğlan sepeti annesine bırakıp bir elma şekeriyle koşar adım geri döndüğünde şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kalmıştı.

"Para istemiyorum, şeker al," dedi elma şekerini uzatırken.

"Neden?"

"Ağlıyorsun. Ağlama," dedi çocuk. *"Annem de ağlıyor. Anneler ağlamasın."*

"Her kadın anne değildir," dedim ellerimi dizlerime yaslayarak yüzüne eğilirken.

"Olursan anne bir gün, ağlama," dedi kafasını iki yana sallayarak. *"Şeker al."*

"Peki, teşekkür ederim," dedim buruk bir tebessümle elma şekerini alırken. Çocuk ben şekeri aldığım ân dönüp annesine doğru koşturmuştu. Doğrulduktan sonra kadının gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim ve teşekkür edercesine başımı eğdim, kadın sert bakışlarını üzerimden çekerken aynı şekilde başını eğmiş ve çocukla yoluna devam etmişti.

Annemi, arkadaşlarımı, okulu, Öktem'i ve evi özlemiştim. Kedilerimi özlemiştim. Burada iyi hissetmiyordum bu yüzden üzgündüm biliyordum. Kendi duygularımın analizini yapabilecek kadar bilinçliydim ama göğsümde derinlerde hissettiğim şu ağrıya bir anlam veremiyordum işte. O kadının odasını Rauf Massouh da kullandığı için dinleme cihazı yerleştirmek önemliydi ama onca adamı varken bizzat kendi mi gitmişti böceği koymaya? Üstelik aynı dili bile konuşmadıkları bir kadınla kapalı kapılar ardında bir saat boyunca yalnız kalmıştı. Bütün bunların bir de kavgamızın ardından oluşu beni delirtiyordu.

Otelin önünde farklı bir hareketlilik hissettiğimde omzumun üzerinden başımı geriye doğru çevirdim; girişe oldukça lüks siyah bir araç çekilmişti. Arabadan inen şoför otelin ihtişamlı kapısından çıkan birkaç bavul sürüyen adamla birlikte eşyaları bagaja yerleştirmeye başladığında, adamların arkasından çıkan ikili beni her şeyden çok bozguna uğrattı. Kunt güneş gözlüklerini takmış, hemen yanında oldukça derin bir göğüs dekoltesi olan çiçekli, uzun, efil efil bir elbise giymiş Elise ile yan yanaydı. Bir öfke göğsümde dallanıp budaklanırken lüks aracın arka kapısı açıldı ve Elise bana arkasını dönerek Kunt'un önüne dikildi. Her ne saçmalıyorsa duyamıyor ya da dudak okuyamıyordum ve beni en çok kızdıran da buydu belki de. Ne söylüyordu? Dün gece için teşekkür mü ediyordu? Bu kadın Arapça konuşuyordu, Kunt'la nasıl anlaşıyorlardı ki?! *Belki İngilizce?*

O zaman buradan yürürsek Kunt bu kadınla o odada bir saat boyunca İngilizce mi sohbet etmişti? *Bazen biraz komik duruma düşüyorsun sanki Karaca.*

Kadının eli Kunt'un ince beyaz gömleğinin sardığı koluna değdiğinde Kunt gözlüklerini çıkardı ve kadının omzunun üzerinden keskin bakışlarını gözlerime değdirdi. Beni nasıl görebilmişti? Cadde dar değildi ve otelin önü bile oldukça büyük bir alandı. Gerçekten keskin gözleri vardı. Bir türlü indiremediğim çatık kaşlarımı önüme çevirdiğimde agresif bir şekilde elma şekerinin paketini açıyordum. Yaslandığım duvara çıkıp oturdum ve bir ısırık aldım ardından. Tadı güzeldi. Erimişti. Sıcaktan erimişti. Niye erimişti ki?!

"Ne yapıyorsun sen burada?" Kunt, bir buçuk metrelik duvarın üzerine elini koyup sanki yerçekimi hiç yokmuş gibi kolayca atladığında ters bir ifadeyle gözlerimi kaçırmış, lokmamı çiğniyordum.

"Güneşleniyorum."

Hemen karşımda durduğunda güneşin önünü kesmişti, güneş gözlüğü taktığından nereye baktığını da bilemiyordum ama sinirli olduğunu hissedebiliyordum biraz. "Neden çıkarken söylemedin? Yalnız başına dışarıda olman tehlikeli. Ya Massouh bizden önce fark etseydi seni?"

Lokmayı yuttuktan sonra temkinli bir ifadeyle yüzüne baktım ama altın hareleri siyah camların ardında kalmıştı. "Fark etseydi?"

Dilini damağına şaklatıp burnundan soludu Kunt başını çevirirken. İhmalkârlığıma inanamıyor gibiydi. "Karaca sen mi bizim ne kadar ince bir ip üzerinde yürüdüğümüzü idrak edemiyorsun yoksa ben mi anlatamıyorum? Sert mi konuşmam gerekiyor illaki? Kuralları tek tek anlatacak mıyım? Çocuk musun sen? Herifi tüm kariyeriyle tehdit ettim, otelinin önünde oturmuş elma şekeri yiyorsun tek başına. Bizimkiler etrafta olmasa haberim olmayacak!"

Yaklaştığında dizlerim bacaklarına değiyordu, bakışlarımı başka bir yere çevirirken elma şekerinden bir ısırık daha aldım. "Haberinin olmadığı en ufak bir olay için bu kadar sinirleniyorsan beni çok iyi anlıyor olman lazım Kunt," dedim alayla. "Ne dün akşam yemeğe giderken beni Rauf'u alaşağı edeceğinden haberdar ettin ne de odasına böcek yerleştirmek

için gecenin bir yarısı Elise'e gideceğinden. Az önce kadını otelden yolcu ederken de bir öpmediğin kaldı. Sonra bana alyans edebiyatı yapıyorsun. Sen sırf yanıma geldi diye Esved'i donuna kadar araştıran adamsın, beni buraya getirirken bir köşeye sinip parlayan gözlerle planını devreye sokuşunu izleyeceğimi mi düşünüyordun?"

Aralanan dudaklarından şaşkınlığını görebiliyordum. "Tüm bunların burada böyle tek başına savunmasız bir hâlde oturuyor oluşunun üzerini kapattığını mı düşünüyorsun?"

"Ne?" Kahkaha attım sinirden. "Sen hâlâ bunda mısın?!"

"Olmayayım mı Karaca?" diye sordu biraz daha yaklaşırken. Ellerini iki yanımdan uzatıp betonun üzerine yaslamıştı. "Daha kaç gün oldu kaçırılmandan bu yana? Satılmaya, atılmaya, yakılmaya çalışılışından bu yana kaç gün oldu söyle bana?" Sağ eli omzumun üzerindeki saçlarımın uçlarına dokunduğunda nefes alış verişlerim ağırlaşmıştı.

"Üç," dedim derin ama sessiz bir nefes alırken.

"Üç," diye tekrar etti beni. "Üç gün önce, yirmi bir saatliğine ortadan kayboldun."

"Başka şansım yoktu. Bomba ve keskin nişancı..."

"Vardı," dedi Kunt. "Ben seni oraya götürmesem, vardı."

"Zorla mı götürdün?"

"Gelmeyeceksin dediğimde gelmiyor oluşunla ilgili bir sorun yoktu senin açından, öteki türlü de olmadı. Bak ben seninle burada sabaha kadar tartışabilirim bu konuyu, olay bu değil. Sen tek başına, kimseye haber vermeden iş yapamazsın bunu öğrenmen gerekiyor. Odaya çıkacağını söylüyorsan odaya çık, yolda karar değiştirdiysen ara söyle. Mesaj at. Haberim olsun Karaca, haberim olsun."

Gözlerimi kaçırdım, zaten gözlüklerinden gözlerini görebildiğim de yoktu. "Neden bunu yapıyorsun bilmiyorum," dedim dudaklarımı ıslatırken. "Neden burada seninleyim bilmiyorum. Gittin işin başındaki organizatörü tehdit ettin, koca bir ekip burada. Tamam başka bir derdin daha var onu anladık ama o zaman neden bu pis adamlara yem olabileceğimi bile bile beni oltanın ucuna taktın?"

"Seni kimseye yem yaptığım yok, sen herkesin gözünde benim sevgilimsin gerçek ya da sahte," dedi düz bir sesle. "Seni kendi hâline bıraksam kimin kız kardeşi olduğunun ortaya çıkma ihtimali vardı, ölürdün Karaca. Yaşıyor olmazdın şu vakte kadar, kolay da olmazdı ölümün. Ben seni oltanın ucuna takmadım, oltanın ucuna bu pis heriflerin hayatlarını takıyorum hiçbir değerleri yok gözümde. Biz seninle balık avlıyoruz, sen bir araç gereç değilsin, bu işin içindesin."

"Ölür müydüm?" *Ölürdün Karaca.* "Bunu Beren de söylemişti."

"Esved ne kadarını biliyor?"

"Yine mi bu konu?" Bir tokat gibi çarpmıştı sorusu yüzüme.

"Ne kadarını biliyor Karaca?"

"Bir şey bilmiyor," dedim sert bir sesle. "Çok pişman olacaksın bu konuyu açtığın için."

"Göreceğiz," dedi meydan okur bir tonla. "Bir şey bilmiyor derken? Aç bunu biraz."

"Esved'le lisede tanışmıştık. Liseden edindiğim hiçbir arkadaşım bir abim olduğunu bile bilmiyordu, Esved de hiç öğrenmedi."

"Neden?" Kunt şaşkın gibiydi.

"Çünkü öyle oldu işte," diye geçiştirmeye çalıştım. "Abim çok sıkıyordu beni, bilerek mahalleme uzak bir lise kazanmıştım."

"Aybars?"

"Aybars Abi bizim mahallenin çocuğu, ayrıca abimin yakın arkadaşıydı o zamanlar, gidene dek yani."

"Numarasını aldın o herifin," dedi Kunt dudaklarını ıslatırken. "Tekrar görüştüğünüzde ona hiçbir şey anlatma. Ne abini ne de... Nişanı. Gerçi senin için zor olacaktır."

Dayanamayarak gözlüğüne uzandığımda yüzünden çıkardım, zaten güneşe ters duruyordu bir de ifadesini okuyamıyordum... Katlayıp gömleğinin kenarına taktığımda sabahki gibi başımı kaldırıp göz göze geldiğimiz ilk ân, altın harelerinden geçen belirsizliği görebilmiştim. "Ne zor olacakmış?"

"Boynunca tek taşını taşıdığın adama ben evleniyorum demek."

Alayla gülerek gözlerimi kaçırdım. "Birincisi ben evlenmiyorum, ikincisi boynumda ya da elimde yüzük taşımıyor olsaydım da Esved'e tavrım aynı olurdu. Nasıl bir işin içinde olduğumuzu biliyorum, pusulam şaşmaz benim."

"Aklın şaşar ama," dedi kafasını hafifçe yana eğerek, kısılmış gözlerle. "Bir ânlık dalgınlıkla tüm taşların yerini değiştirirsin Karaca. Bunu unutma. Ben de bugün buraya böyle habersiz, yalnız indiğini unutmayacağım."

"Oldu paşam, falakaya da yatır istersen!"

"Şişşt, sessiz ol," dediğinde arkaya çevirmemişti başını ama kısa bir ân omzunun üzerinden bir yere bakmıştı.

"Ne?"

"Arkada bir paparazzi var, fotoğraflarımızı çekiyor," dedi Kunt doğrulurken. Hafifçe çenemin altından başımı yukarı ittirdiğinde göz göze gelmiştik. Bir buçuk metrelik duvarın üzerinde oturduğumdan boylarımız eşitti.

"Ne?"

Hafifçe kafasını salladı. "Duyduğun gibi."

"Ne olacak?"

"Bir şey olmayacak. Yayımlasın."

"Nasıl yayımlasın? Ne demek yayımlasın?"

"Zaten biliniyoruz Karaca. Şimdi ben bu adamı sustursam akşama başka bir tanesi çıkacak ortaya. Laf yayılırsa fazlası da damlar sırf bir fotoğraf karesi için, dikkatler iyice üzerimize çekilir. Gerek yok."

Şaşkınlıkla bakıyordum yüzüne. Aklıma Ahmet Çevik'in yatta sıkıştığında söyledikleri gelmişti. Yüzümün ortaya çıkışına şaşırmış ve *"Sen aylarca sakla kadını, sonra bir fotoğrafla medyada duyulsun... Yapacağın iş değildi Karyeli ama olsun, oldu, iyi de oldu. Yüzünü de ismini de cismini de biliyoruz artık. Rahat bırakmazlar,"* demişti.

"Beren bu kadar iyi saklanabilmişken ben nasıl ilk günden medyaya servis olabildim?"

Kunt'un yüzündeki sert ifade şaşkınlıkla sevşediğinde bunu beklemediğini anlamıştım. Bununla bir ilgisi yoktu ve benim

şimdi konuyu açıyor oluşuma kızacaktı. "Ne bu? Spor salonundaki *bilerek mi o kadar yaklaştın* ithamının devamı mı?"

"Hayır, sadece... Merak."

"Abinin avukatı, Haluk, o gün takip ediliyordu. Fotoğrafı çekenler zaten paparazziler değil ama paparazzilere verdiler. İlk geldiğimiz gün karşımıza çıkan bağımlı çocuğu hatırlıyor musun?" diye sordu gözlerini kulağımın hemen altındaki ten rengi bandaja dikerken. "Onu gönderen Halit Tasmas değildi, Ahmet'ti. Haluk'la buluştuğumuz gün kafede fotoğraflarımızı çeken de Ahmet'in adamlarıydı. İsmini, cismini herkese duyuran oydu ve bunu bilerek yaptı ki kolayca hedef hâline gelebilesin. Yoksa benim etrafımda görülen her kadınla nişanlı haberim çıkacak olsaydı..."

"Ohooo değil mi? Aynen, mesela kapıda Elise'le de çekebilirdi şu arkadaki paparazzi, çok kolay olurdu eminim eli kolunda falan tam manşetlik zaten."

"Ne?" Kunt'un dudakları bir ânda keyifle kıvrıldığında gamzeleri de gün yüzüne çıkmıştı. "Anlattıklarımdan anladığın bu mu?"

"Bana ne canım senin etrafındaki kadınlardan, bizim aramızdaki ilişki sahte. Ama böyle şeyler yapacaksan sır olarak kalacağından emin ol. Senin kapındaki adamlar bilmiyor, Ayşen Abla falan da bilmiyor düpedüz nişanlı sanıyorlar bizi. Beni rezil etme elâleme, ben mahalle kızıyım gelemem böyle şeylere," dedim gözlerim elma şekerimin üzerinde gezinirken. Bir ısırık alıp önüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına ittiğim sırada ilerideki parkta oynayan çocukları izliyor, bir yandan da gergince topuğumu duvara vuruyordum.

Kunt elleri belinde doğruldu, dilini dudağının kenarına sürterken histerik bir şekilde gülmüştü. "Böyle şeyler derken?"

Elma şekerinin dibini yerken başımı kaldırıp da yüzüne bakamıyordum bile. "Anlıyorum ben."

"Neyi?"

"Anlıyorum bazen olabiliyor."

"Ne olabiliyor?"

"Böyle şeyler..."

"Ya Karaca iyi de başa döndük?!"

Cık'layarak ve burnumdan soluyarak başımı kaldırdığımda öfkeliydim. Gözlerimi kapattım ve dudaklarımı birbirine bastırdım bir şeyler söyleyebilmek için bağırmadan ama mümkün değil gibi görünüyordu. Üstelik fotoğraflarımızı çeken bir paparazzi vardı ve burada kavga çıkarıp da gerçekten yarın sabaha manşet olmak istemiyordum. Gözlerimi kapattığımda çaprazımızdaki odanın kapısı açılıyordu. Elise sabahlığıyla odada dikiliyordu ve Kunt içeri giriyordu. Her ne kadar dinleme cihazı için girse de kadınla yatmak zorunda mıydı? *Bu adam, Erhan spor salonunda yanımıza geldi diye beni dizine oturtan adam. Bu adam, Eşik'te Tugay bana sarktı diye kucaklayıp kaçıran adam. Bu adam, asansörde Araplar süzdü diye beni yanına, göremeyecekleri bir köşeye çeken adam.* Ama tüm bunların açıklaması kısaca centilmenlikti. Emindim ki Beren'le nişanlıyken de aynı hareketleri yapıyordu. Omuzlarım çöktü, ben Beren'i hiç Kunt'la aynı çerçeve içinde düşünmemiştim gerçekten.

Hangi centilmen bas bas yüzüğümü takıyorsun diye bağırdığı kadını aldatırdı?

Aldatmış sayılmıyordu çünkü gerçekten bir ilişkimiz yoktu, öte yandan belki de kadının odasına dinleme cihazı yerleştirmek gerçekten hayatiydi.

Bir de sadece bir saat sürmüş, iyi bari oh diye sevin istersen Karaca?

Gözlerimi açtığımda Kunt'un gözleri yüzümde geziniyordu. Derin bir nefes alarak bakışlarımı önüme çevirdim. "Otele dönebilir miyiz artık? Anladım, bundan sonra her adımımı haber vereceğim."

Gözlerimin ötesini görmek istiyorcasına bakıyordu bana, ona söyleyebileceğim yalnızca birkaç kelimeden ibaretken içimi görebileceğini düşünmüyordum. Kırgın ve kızgındım. Yanılıyor olma ihtimalim var mıydı? Bilmiyordum, bir duygu kör etmişti belki de gözlerimi. Ben akıllı bir kızdım, bunu biliyordum ama bir özelliğim vardı ki başımı yakacaktı; bir

düşünceyi işleme koyduğumda onunla ilerliyordum ve yolumdan şaşmıyordum.

"Bir şey var sende," dedi okunmaz ifadesiyle. "Neyin var?"

"Şimdi ben sana *'Evimi özledim,'* desem, sen bana *'Sabret birkaç güne döneceğiz İstanbul'a,'* dersin. Ben sana *'Benim evim orası değil,'* desem, sen bana *'Sabret işimiz bitince döneceksin evine, eski düzenine,'* dersin. Ben sana ikisini de söylemeyeceğim ama Kunt. Bana *'Neyin var?'* diye sorma çünkü benim hiçbir şeyim yok. İnan yok."

Sindirebilmek için sanki laflarımı, kirpiklerini birbirine geçirdi ve birkaç saniye boyunca kapattı altın harelerinin üzerini. "Tamam," dedi. "Otele dönelim." Ardından bir ânda bir kolunu belime, diğerini bacaklarıma sarıp beni sağ omzundan sarkıttığında şok içinde, elimde bir ısırıklık kalmış elma şekeriyle ânı idrak etmeye çalışıyordum.

"Ne yapıyorsun?!" Sesim yükselmiş, şekeri beyaz gömleğine değdirmemek için bedenimi hafifçe kaldırmış ve hatta omzuna tutunmayı başarmıştım.

"Uslu dur fotoğraflarımızı çekiyorlar, sonra yarın sabah ağlarsın çok çirkin çıkmışım diye," dedi caddeye çıkarken.

"Ya indir beni saçmalama!"

"Ne kadar saçmalamayayım mesela? Sence içinde bulunduğumuz durumdan saçma olabilir mi benim şu ân yapacağım herhangi bir şey? Mızmızlanmayı kes yoksa paparazziyi çağırıp otelin önünde seninle poz veririm ve o zaman bile ayakların yere değiyor olmaz."

"HAYIR YA!!"

"Bağırma, kabullen."

"YAA!" Otelin girişindeki tüm adamların bize dönüşüyle elimi ağzıma kapatıp sesimi yok etmeyi başarabilmiştim ama bu boynumdan yükselen utanç kıvılcımlarını hiç de hafifletmemişti. Otelin kapısından içeri girdiğimizde geniş lobideki herkesin gözü üzerimizdeydi ve benim tek yapabildiğim ona razı gelmekti.

"Karıyı mı kaçırmış?" diye sordu yanından geçtiğim bir adam, eşi olduğunu düşündüğüm esmer kadına.

Kadın adamın ensesine bir tane geçirip *"Bakma elin adamının avradına!"* diye söylendi kızgın bir sesle, sabır çekmeyi de ihmal etmemişti.

Asansörün kapıları açıldığında bir süredir sessizdim. Beni indirdiği gibi köşedeki çöp kutusunun içine elimdeki çubuğu atıp Kunt'a ters bir bakış yollayarak kabinin içine geçtim ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Kunt düğmeye bastığı ân kapılar kapanıyorken son ânda bir el asansörü durdurmuştu. Koştuğu belli olan takım elbiseli bir adam, gözlerini doğrudan Kunt'a dikerek içeri girmeden elindeki zarfı uzattığında Kunt tereddütsüzce aldı. Adam ağır bir ifadeyle başını salladıktan sonra gittiğinde kapılar da kapanmıştı.

"O ne?" diye sordum kollarım iki yanıma düşerken. Kunt'un gözleri üzerime çevrilmişti.

"Elise'in söz verdiği bazı belgeler," dedi Kunt. "Rauf'u bu işin sonunda tamamen bitireceğim, böyle bir pisliğin rahat bir yaşam sürmesine izin veremem. Her türlü cezasını çekecek."

"Elise ne zaman söz verdi?" Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı.

"İşbirliği teklif ettim," dedi Kunt. "Kabul etti. Zaten kadın şiddete uğruyordu Massouh piçi tarafından, onun için ihanet zor olmadı."

"Hayır o değil, ne zaman? Ne zaman söz verdi? Dün gece mi? Sen o yüzden mi gittin onun odasına?" Bir ânda karşısına dikilmiştim.

Kunt durdu, kaşları çatılmıştı. "Bir dakika ya, sen nereden biliyorsun benim onun odasına gittiğimi?"

İşte tam şu ân, selamı okuyabilirsiniz. Gözlerim kapandı istemsizce, yutkundum. "Rauf... Ses kaydının sonunda dedi ki aslında... Dedi ki sen bir saat o kadının odasında kalmışsın... Nişanlı adamı bile ayartmış Elise... Kadın reddetmedi."

Bir *ding* sesinin ardından asansörün kapıları açıldığında gözlerimi açmaya cesaret bulabilmiştim. Kunt'un yüzündeki sert ifade yok olduğunda bakışları da artık bomboştu. "Sen de dedin ki, biz zaten sahte nişanlıyız, Kunt istediğiyle yatar. Hiçbir sorun görmedin çünkü sorun olmadığını düşünüyor-

sun. Tamam." Kafasını salladı yanımdan geçip asansörden çıkarken.

Peşinden adımladım. "Öyle demedim!"

"Tamam Karaca, biliyorum ben," dedi kartı odanın kapısına okuturken. Peşinden içeri girdiğimde kapıyı da kapatmıştım.

"Neyi biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

"Ya neyi biliyorsun, neyi?!" Patlamıştım sonunda. Başından beri bana dönük sırtıyla konuşuyordum, sesimin yükselişiyle sonunda bana dönebilmiş ve yüzüme bakabilmişti. "Sürekli bir *biliyorum Karaca, biliyorum ben, biliyorum işte!* Ne biliyorsun sen ya, ne?!"

Bana bir cevap vermedi. Üzerindeki gömleğin düğmelerini açmadan yırtarcasına başından çıkarıp attığında üzerime doğru yürüdüğünü fark edip istemsizce geriye doğru bir adım atmıştım ama o dibime kadar gelip tereddütsüzce yolunu banyoya çevirmişti. Kapı sertçe kapandığında irkilerek nefes verdim.

"Bence senin bir bok bildiğin yok," diye söylendim telefonumu çıkartırken. Hızlıca rehberde B harfine gelmiş ve Beren'i aramıştım. İlk çalışta açtı, ağzı doluydu.

"Efendim Karaca?"

"Neredesin? Kahvaltı mı ediyorsunuz?"

"Hı-hı, hemen otelin aşağısındaki bir kafedeyiz, bahçede. Buraya yürürsen görürsün bizi..."

"Tamam, ben de geliyorum," dedim telefonu kapatmadan önce. Banyodan su sesi geliyordu. Kapıya yaklaştım ve kulağımı dayadım. "Ben Beren'in yanına gidiyorum, kahvaltı ediyorlarmış," dedim boğazımı temizleyerek yüksek sesle. Cevap vermemişti ama duyduğuna emindim, bu yüzden tekrar etmeyecektim.

Odadan çıkacağım sırada aklıma düşen parfümle adımlarım durdu. *Ya şimdi ya hiç,* dedim kendi kendime ve topuklarımın üzerinde dönerek masaya ilerledim. Kunt duştaydı yani sapıklık yaptığımı göremez ve bilemezdi. Sapıklık sayılıyor

muydu ki bu? Sadece parfümünü beğendiğimden bakacaktım. *Tamam Karaca, biz inandık.*

Siz kimsiniz?

İşte kimi inandırmaya çalışıyorsan...

Derin bir nefes vererek parfüme uzandım, ağırdı. *Kesin bir böbrek parası,* dedim kendi kendime şişeyi süzerken. O kadar dikkatli tutuyordum ki, hatta bilerek yatağa eğilmiştim ki düşürürsem yumuşak yere düşsün de bir zarar gelmesin diye... Siyah şişenin üzerinde, aynı kapağın şeklinde bir sembol vardı; altın kapakta ise *Clive Christian* yazıyordu ki bu da markası olmalıydı. Kapağı çıkartıp ucunu burnuma yaklaştırdığımda çok yoğun bir koku aldım. Kunt bunu havaya sıkıyordu muhtemelen. Anlık dalgınlığımla parfümü havaya sıktığımda aptallığımdan gözlerim sonuna kadar açıldı ve hızla birkaç adım geri giderek elimdeki silaha baktım; *şimdi duştan çıkınca kokuyu alacak sıktığımı fark edecekti. Eee odaya başka giren de yok...* Ben sanki akıllı falan değildim ya. Ben düpedüz salaktım sanki, kendimi kandırıyordum...

Başka bir sakatlık çıkmadan parfümün kapağını kapatıp açısına kadar olduğu gibi yerine bıraktıktan sonra küçük siyah çantamla birlikte hızlı adımlarla odayı terk ettim ve asansöre ilerledim. Otelin birkaç metre aşağısında kafeler ve restoranlar vardı. Beren, Efes'le dört kişilik bir masada karşılıklı oturuyordu. İçeri girdiğimde kapıdaki personel selam verdi, bense saniyelik tebessüm ederek doğruca masaya ilerledim. Masanın üzeri envai çeşit kahvaltılıkla doluydu. Beren'in yanındaki sandalyeyi çekip oturduğumda Efes telefonuyla, Beren de tabletiyle ilgileniyordu bir yandan. "Ben geldim."

"Hoş geldin," dedi Beren. "Söyleyelim sana da servis açsınlar..." Bir yandan da arkasını dönmüş, garsona işaret ediyordu.

"Karaca hayırdır kızım sen ne zamandır Arapça biliyorsun ya?" diye sordu Efes. "Bilseydim lobide kestiğim kadınla beni tanıştır derdim. İnsan bir söyler ya gitti kadın alt tarafı bir dil engeli yüzünden..."

Beren gözlerini devirdi. "Aklın fikrin belden aşağı çalışıyor Efes. Pes."

"Anne tarafım Arap," dedim seslice nefes vererek. "Annem küçükken Arapça da konuşuyordu benimle dilini bileyim diye."

"Baba Türk, anne Arap o zaman, yani sen melezsin," dedi Efes. "Belli ya zaten ben de bu güzellik nereden geliyor diyordum... Var mı burada akraba, eş, dost? Lobide kaçırdığım kadını telafi edelim."

Kahkaha attım istemsizce. "Yok tanıdığım kimse," dedim önüme getirilen kahve fincanına uzanırken.

"Üf boş ver şunu, işimiz var Karaca," dedi Beren. "Akşama davet ayarlandı. Az önce onayladım. Kunt'la katılacaksınız, bir dövüş maçı olacak. Elbise falan bakmamız lazım sana."

"Nasıl yani? Bayağı, dövüş maçı mı olacak?"

"Merak etme bizimki dövüşmüyor," dedi Efes gülerek arkasına yaslanıp bir kolunu yanındaki sandalyenin sırtına yaslamıştı, portakal suyunu içerken. "100-150 kişilik gizli bir organizasyon, bahisler oynanacak."

"Belli miydi bu?" diye sordum geriye doğru yaslanarak. Garson önüme servis açmıştı hızlıca. "Malum önceden planlı olan her şeyden en son benim haberim oluyor. Hatta bazen hiç olmuyor, ben yanlış anlıyorum, sonra bir de laf yiyorum. Bana da bunun bilgisi vahiyle inse efsane olmaz mı sence de Efes?"

"Ben ne yaptım amına koyayım? Yine niye ben laf yiyorum şimdi ya?"

"Belli değildi Karaca," dedi Beren ters bakışlarını Efes'e atarken. "Az önce belli oldu, detayları da Kunt'a biraz önce mesaj attım zaten. Aradım ama açmadı."

"Duşta o."

Efes gülmemek için dudaklarını birbirine bastırarak bakışlarını kafenin dışına çevirdiğinde peçeteliği kafasına fırlattım hızla, müthiş bir refleksle havada yakalamıştı. "O anlamda demedim! Duşa girdi çıkınca bakar telefonuna demek istedim!"

"Ben bir şey demedim ki zaten," dedi Efes masum numarasına yatarak. "Kızım bu benim kafama gelse en az 10 san-

timlik yarık oluşur, farkındasın değil mi? Kafayı kazıdık diye hem cıbız hem savunmasız kaldık resmen ya... Ha diyorsan ben şurada iki dakikada dikerim, o zaman ben yedekte tutayım bizim adamlardan birini sen ona at. Benim kafam önemli. Ben *public* çalışan bir adamım. Herkesin gözü üstümde. Kafaya bandaj hiç estetik değil ayrıca."

Sinirle çeri domateslerden birini ağzıma attım. *Boş mideye elma şekeri yemek iyi bir fikir değildi.*

"Sen ona bakma Karaca, kafası her türlü fesata basar onun," dedi Beren. "Biz kahvaltıyı halledelim de sonra bir alışveriş merkezine gidelim seninle."

Efesat. Ağzıma attığım peynirli kıtır ekmek boğazımda kaldığında öksürmeye başladım. Benim aklım niye bunlara çalışıyordu ya?

"Aman aman su iç!" Beren bir ânda kalkıp masanın diğer ucundaki cam su şişesine uzandığında elim göğsümde kalakalmıştı. Kapağını açıp uzun bir bardağa doldurduktan sonra bana uzattı. Küçük birkaç yudum aldım, gözlerim kan çanağına dönmüştü çünkü boğazım acımıştı ekmekten.

"Bana sataşırsan sonun bu olur Karaca," dedi Efes ve kıstığı gözlerini Beren'e çevirdi. "Sıra sende Beren, ayağını denk al."

"On iki santim topukluyla bir geçireceğim ayağımı şimdi alttan, sen almış olacaksın ayağını denk!"

"Bak sakın," dedi Efes sandalyesiyle birlikte en az yarım metre geri hoplarken. "On iki santim çok acıtıyor eski sevgilimden biliyorum..."

"Kimbilir ne halt yedin de girdi sana o topuk."

"Ne var ya alt tarafı ufak bir fantezi teklifinde bulununca şiddetle hayır dedi, ben de tamam o zaman gelecekteki sevgililerime sormam bir daha dedim..."

"Öküzsün öküz, terbiyesiz ve ahlaksızsın, utanmaz ve arlanmazsın..." dedi Beren ben başımı çevirmiş yine öksürmeye başlamışken. "Düşüncesizsin!" Elimdeki koca bir bardak su yetmeyecekti anlaşılan ben bu masadan kalkıncaya kadar... "Hıyarsın!"

"Sonra ne dedi?" diye sordum merakla.

Efes sormama şaşırmış gibiydi ama ilgiyle tekrar masaya yaklaşıp dirseklerini masaya yasladı ve ellerini havada birleştirdi. "Sonra Karacacığım, ufak bir kavga, ardından yatak..."

"Nasıl yani?" Şaşkındım. "O lafından sonra yine de birlikte oldunuz mu?"

"Daha çoook..." dedi Efes elini *ohoo* dercesine sallarken.

"Nasıl ya?"

"Nasıl ya'sı şöyle ki, biz zaten birbirimize âşık değildik. Hiçbir sevgilimle duygusal bir bağım olmadı benim. Hep isteklerimiz vardı, karşıladık. Vakti geldi, çekim bitti, ayrıldık," dedi geriye doğru yaslanıp bir kolunu yanındaki sandalyenin sırtına uzatmıştı rahatça. "Çıkar ilişkileriydi yani karşılıklı."

"Bir âşık ol da bir gün çarpıl inşallah, kapısına kul köle ol dönüp bakmasın sana e mi," dedi Beren sinirle tabağına patates kızartmalarını doldururken.

"Kızım o ne biçim beddua? Ben diyor muyum Beren geldi otuz yaşına evde kaldı, nasibi, kısmeti kapalı diye? Dilberay Anneanne bir kalksın, yine sana aramaya başlayacak birilerini, tabii kadın kalkıp Karaca'nın elinde yüzüğü görünce bir daha kalp krizi geçirip ikinci komaya girmezse," dedi Efes alaylı bir tonla. *O kadından korkmaya başladım sanki ben biraz Efes.*

Beren bir patates kızartmasını eliyle Efes'e attığında bu sefer Efes'in refleksleri geç kalmıştı çünkü ketçaba bulanmış patates yanağına yapışmış, pantolonuna düşmüştü. "Öf batırdın Bero ya..." Peçeteliğe uzandı.

"Yirmi altı yaşındayım ben, yirmi altı!" dedi Beren aksi bir ifadeyle. "Otuz değil! Yirmi! Altı! Sen de yirmi altısın ve yalnızsın hatırlatırım!"

"Maşallah ama Efes Sungur'a, bir de sor bakalım yirmi altı yıllık hayatında kaç can yaktı? Bir de dön kendine bak; o kadar para döküyorsun şu sıfata, şu kıyafetlere ama yüz verdiğin yok millete, biraz kaldır başını şu tabletten de dünyayı gör," dedi Efes alaycı ifadesinden ödün vermeden gülerek. Pantolonunu silmiş, başka bir peçeteyle de yanağını temizliyordu.

"Kimse olmadı mı?" diye sordum Beren'e pat diye, sesimdeki şaşkınlığı gizleyememiştim. "Kusura bakma pat diye girdim ama... Sen gerçekten çok güzel ve başarılı bir kadınsın. Şaşırdım."

"Önemli değil," dedi Beren sol kolunu masaya, yanağını da yumruğunun üzerine yaslamış patates yerken. "Birkaç kere dışarı çıktığım adamlar oldu ama hiçbirine karşı güçlü hisler beslemedim. Ben böyle görünce şak diye anlayayım istiyorum âşık olduğumu, manyak olayım, elektrik çarpmış gibi olsun böyle..."

"Sanırsın yemek tarifi veriyor anasını satayım," diye homurdandı Efes. "Kızım seç al birini işte. Talibin çoktur senin."

"Allahın öküzü ya! Sanırsın reyondan peynir seçiyor!"

"Peynir değil de, muz işte," dedi Efes o ân. "Yani..."

"Ben bu kaliteli sohbete daha fazla devam edemeyeceğim galiba," dedim çatalımın ucundaki akçaağaç şurubu döktüğüm muzlu pancake parçasını tabağımdakilerin yanına bırakıp iştahı kaçmış bir şekilde geriye doğru yaslanarak. "Beren kalkalım mı biz?"

"Kalkalım kalkalım, gidelim alışveriş yapalım," dedi Efes garsona hesap için bir hareket yaparken.

"Sen nereye pardon?" diye sordu Beren, tabletini kapatmış, sandalyesine astığı çantasına sıkıştırıyordu.

"Alışveriş deyince bana bir şeyler oluyor Bero, buranın AVM'leri meşhur zaten o yüzden fazla lafa gerek yok... Hem sen, ben kahvaltıya senin şu bazlama suratına karşı yumurta banayım diye mi oturdum sanıyorsun?"

"Karaca senin attığın şu peçetelik nerede geri verdi mi bu hıyar sana onu? Ver bir de ben atayım!"

"Lan! Ahhh..."

Beren, Efes'e fırlatmak için masada bir şeyler ararken sonunda aşağıdan topuklu ayakkabısıyla geçirdiğinde Efes'in inleyişine gülmeden duramamıştım. Masadan birlikte kalktık, Efes bir taksi çevirdi. Alışveriş merkezi dört katlı, saray gibiydi. Birkaç mağaza gezdik, hepsine bizi sokan Efes olmuştu ve doğruca erkek reyonunda kayboluyordu her seferinde. Ben

henüz denemeye değer bir elbise bulamamışken Efes tek elinde dört büyük paket kıyafet taşıyordu.

"Bu nasıl Karaca?" diye sordu Beren girdiğimiz gibi lacivert bir askıya yönelerek. Lacivert gördüğüm yerde aklıma Kunt'un lacivert ceketi geliyordu; Aybars Abi'nin partisine gittiğimiz akşam giydiği...

"Sen de gelecek misin?" diye sordum elbisenin tülünü süzerken. Hemen bir personel yanımıza gelmişti ama bölmek istemiyordu anlaşılan konuşmamızı.

"Ben mi? Hayır, dediğim gibi davet gizli bu yüzden herkes giremiyor. Her *VIP* davetlinin yanında bir misafir götürme hakkı var ki Kunt'unki de sen oluyorsun ama ben dışarıda ve tetikte olacağım herhangi bir ters duruma karşı. Efes de Polat da diğerleri de."

"Ters bir durum... Olacak mı?"

"Rauf, Kunt'un ona kurduğu tezgâhı anladığı ân köpürecektir," dedi Beren kısık bir sesle bana doğru eğilerek.

"Ne tezgâhı?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım birkaç kez. "İşte bundan bahsediyorum Beren, benim hiçbir şeyden haberim yok..."

"Öyle mi? Aslında Kunt seninle konuşmak için çıkmıştı sabah peşinden odadan, başka ne konuştunuz ki?"

Ben habersizce otel dışına çıkmıştım, o da fırça atmak için peşimden gelmişti. Olan buydu. Tabii, Elise'i yolcu ettikten sonra... *Kadınla ittifak kurmuş Karaca. İngilizce konuşma teorin doğruymuş işte.* Ama keşke en başında haberim olsaydı da mal gibi kalmasaydım odanın ortasında. Tabii sonra beni omzuna atıp otelin lobisine girene kadar, asansöre binene kadar indirmeyişini de unutmamak lazımdı. Öktem kesin o fotoğrafları görecekti. Alevhan da. Aybars Abi de. *Herkes.* Esved bile.

"Elbiseyi beğendiysen deneyelim," dedi Beren iki adım gerimizde sabırla bekleyen personele dönerken ama kolunu tuttum.

"Ben aslında elbise giymek istemiyorum."

Beren'in kaşları çatıldı. "Aaa, neden ki?"

"Maç olacağını söyledin zaten... İyi bir pantolon kombiniyle gidilebilir herhalde," dedim mantıklı bir açıklama yapmaya çabalarken. "Ben etek giymeyi sevmiyorum dürüst olmak gerekirse. Ama dersen ki *dresscode* var..."

"Yok yok hayır, kim ne diyebilir? Ayrıca zaten pantolon üstü büstiyer, *crop* falan takımlar moda," dedi Beren hızlıca.

Benim için böyle bir itiraf yapmak zordu ama Beren pek de üstünde durmamıştı. Mağaza değiştirdiğimizde siyah, yüksek bel kumaş pantolon üzerine dantelli bir crop kombini yapmıştık sivri burunlu topuklularla birlikte. Denedikten sonra kabinden çıktığımda Efes paketleri köşeye bırakmış, bir omzunu kabin duvarına yaslamış telefonuyla ilgileniyordu ve Beren deri koltuklarda oturmuş tabletine gömülmüştü.

Efes "Yuh," dedi, demesiyle telefonunu kaldırıp tek tuşla üzerimde flaş patlatması da bir olmuştu. Yüzümü buruşturdum. "Kardeş salağımın buna kesin bir lafı olurdu şimdi bak kulağımda çınlıyor sesi... Kudu... Kudur... Kudurtma mak... Makinesi misin sen Karaca? Yazık adama..."

Efes'e göz devirdim, Beren kalkmış ve etrafımda dolanmıştı. "Pantolonun beli biraz bol hemen halletsinler," dedi ve herhangi bir durumda yardımcı olmak için kenarda bekleyen görevli kadına seslendi. Ölçü alındı, çıkardığım kıyafetlerimi giydim derken mağazadan çıkmıştık bile.

"Kim ödüyor bunların parasını?" diye sordum Beren'in sürekli öne atılıp uzattığı siyah mat kredi kartına bir bakış atarak. Cüzdanına geri koyuyordu.

"Hehehe sence?" diye sordu Efes. "Karyeli Bankası güzel harcamalar diler..."

"Aldığı her şeyi senin üzerine yıkacağını sanıyor," dedi Beren, bana Efes'i işaret ederek. "Halbuki ben hepsini bir bir mail atacağım Kunt'a."

"Haydaaa..." Efes bir ânda elindekilerle AVM'nin ortasında durup somurtmaya başladığında bu sefer Beren gülüyordu.

Otele döndüğümüzde kartı kapıya okutup içeri geçtim, AVM'de zaman ne kadar çabuk geçmişti hiçbir fikrim yoktu ama dönerken hava kararıyordu bile ve şimdi de yüksek camlardan karanlığa gömülmüş gökyüzüne bakıyordum. Elimdekileri kenara atıp kapıyı ayağımla kapattıktan sonra içeri bir bakış attım. Köşede bir askılık ve üzerine asılmış, siyah kılıf geçirilmiş bir takım vardı ama Kunt etrafta yoktu. Küçük adımlarla askıya yaklaşıp fermuarı indirdiğimde simsiyah, jilet gibi bir takımla karşılaştım. Bu sefer gömlek bile siyahtı ve nedense yutkunma ihtiyacı hissetmiştim. Fermuarı çekip içerideki odayı ve banyoları kontrol ettim, en son merdivenlerden çıkmayı akıl edebilmiştim. Üst kat geniş bir oturma odasına benziyordu, büyük L bir koltuk ve büyük bir TV ünitesi vardı.

Kunt altında siyah bir eşofman ve *üzerinde hiçbir şeyle* L şeklindeki koltuğun köşesinde oturuyor, küçük bir tepsinin üzerindeki kupasından kahve içerek elindeki tabletle ilgileniyordu. Önce bir durakladım, ardından gözlerimi kırpıştırarak yüzüne baktım. Beyaz kupadaki sade olduğu siyahlığından belli kahveden bir yudum aldıktan sonra "Hallettiniz mi kıyafet işini?" diye sordu gözlerini ekrandan çekmeden, kahveyi de bakmadan tepsinin üzerine koymuştu.

"Hı-hı," diye mırıldandım tepsinin diğer yanına oturup ayakkabılarımı çıkardıktan sonra bacaklarımı kendime çekerken. "Akşam ne olacak?"

"Nasıl ne olacak? Beren'le konuşmadınız mı?"

"Konuştuk ama yeterince net değildi."

Birkaç saniye sonra tableti kapatıp önümüzdeki sehpanın üzerine bıraktı, sonunda başını kaldırıp bana çevirebilmişti. "Rauf'un organize ettiği bir maç yine, bu sefer canlı. Bahisler akşam oynanacak."

"Bahisleri davet almak için oynayacağını konuşmuştuk, oynadın da ve altın zarf almaktan da öte gittik ki organizatörü avucunun içine aldığını da unutmayalım."

"Tam sayılmaz," dedi Kunt. "Son bir şey daha var, bir belge. Bu akşam biz davetteyken Efes'le Polat'ta olacak bu iş."

"Yani bizim katılımımız Rauf'a uygulanacak bir dikkat dağıtma taktiği?"

"Aynen öyle," dedi Kunt kafasını hafifçe yana yatırarak. Kıvrılan dudaklarıyla birlikte şıp diye anladığım için tebrik etmişe benziyordu. "Bir şeyler yediniz mi?"

"Yedik. Efes beş tane *king size* hamburger yedi."

"Yer o, önüne bütün dana koy onu da yer, pişmişse her şeyi yer, gerçi şimdi düşündüm de pişmemişse de yer," dedi Kunt biraz kayarak başını koltuğun sırtına yaslarken. "Sen ne yedin?"

"Makarna."

"Güzel."

"Ne güzel?"

İki eliyle birden yüzünü sıvazlarken esniyordu. "Midene bir şey giriyor olması."

"Uykun mu var?" diye sordum cevabını duymazdan gelerek. Öktem burada olsa bu lafına çok güzel cevap verirdi çünkü ne kadar çok yediğimi en iyi o biliyordu.

"Var biraz, açılırım şimdi kahve içtim," dedi ayağa kalkarken. Köşede mavi bir tişört vardı, kaptığı gibi omzundan sarkıttı ve merdivenlere yöneldi. Uyumamış mıydı dün gece?

"Benim hiç uykum yok, mis gibi uyudum," dedim peşinden merdivenlerden inerken. Alaylı bir gülüş attı bana omzunun üzerinden. "Niye gülüyorsun? Sensiz uyudum diye darıldın mı? İstanbul'a dönünce de Ayşen Abla'yla uyurum belki bundan sonra."

"Sakın," dedi Kunt dehşet dolu bir ifadeyle bana dönerken. "Kadının yüreğine iner."

"Hiç de bile. Biriyle uyuyunca kalkmadığımı anlamış olduk dün gece."

"Hı hı."

"Ne diyorsun sen ya? Ne ima ediyorsun şu ân?" Ellerimi belime yerleştirdim ve odanın ortasında durdum.

"Bir şey demiyorum, hazırlan istersen," dedi kolundaki saatine bakarak. "Bir saate çıkarız." Ardından bakışları etrafta gezindi ve üzerime çevrildi. "Eşyalarını da toplaman gerekiyor. Valizin bir köşede hazır dursun."

"Neden? Dönüyor muyuz sonunda?" İstemsizce sevinmiştim.

Gözlerini kaçırdı. "Belli değil," dedi askıdaki takımı da alıp içeriye geçerken. "Her türlü bu gece bu otelden ayrılıyoruz ama."

Sıcak suyun altına girdiğimde bu geceyi düşünüyordum. İlk defa gerçek bir boks maçına şahit olacaktım ve her ne kadar bir süre bu sporla uğraşmış olsam da gerçek bir maçın gerginliğinin beni etkisi altına alacağını biliyordum. Valizimin gözündeki ilacı da biliyordum. Bir hap için kıvrandığımı da biliyordum. Bir ânda bırakmak sağlıklı olmayacaktı, dozajını azaltarak bırakmak bilinen ve uygulanan bir tedavi yöntemiydi. Böylece kimsenin haberi olmadan bu konu da kapanmış olurdu. Kendime bu akşam içki içmemem gerektiğini hatırlatarak bir hap aldım valizin gözünden, plastiğini açıp tozun yarısını tuvalete döktüm ve yalnızca yarısını içeride bıraktıktan sonra yuttum. Eğer bu işe yaramazsa gelişen bağımlılık hayatımı mahvederdi.

Saçlarımı kurutup hafif dalgalar vermeye çalıştım bu sefer. Siyah transparan crop ve pantolonun kurtarıcısı o kırmızı ruj olacaktı, başka seçeneğim yoktu. Hazırlandıktan sonra banyodaki eşyalarımı da toplarlayıp odanın köşesinde açık bıraktığım valizin önünde diz çöktüğümde kapağını kapatmış, fermuarı çekiyordum.

1
SIFIR ÇARPANI

Çok bilinmeyenli bir matematik denklemi çözerken parantezin içini sıfır yapmak istersiniz, bu sizi x'e götürür. Ama denklemi çözmeden önce eşitliğin karşı tarafını sıfırlamanız da gerekir ancak öyle doğru sonucu elde edersiniz.

Gerçek hayat ise denge gerektirir. İnsanlardan saklayarak, bir şeyler saklanılan insan olarak, yalan söyleyerek, bir şeyleri geç söyleyerek dengeyi bozmuş olursunuz; karşılıklı saklanılan sırlar dengeliyor gibi görünebilir teraziyi ama iki kefeye konulan külçe değildir hiçbiri, keza insanların dudaklarından dökülenlerin de ölçüsü olmaz. Sözlerin ağırlığı yoktur, kurşunları vardır; hedefi on ikiden vurmaz, ağır yaralı bırakır.

Bugünlerde o kurşunlar birini vursun yeter, herkes ruhsatsız silah kullanıyor.

Alevhan, fakülteden yakın arkadaşımdı ve bir ânda ortadan kaybolmuş, şüpheli bulacağı ve endişeleneceği hareketlerimle onu merakta bırakmıştım. Okulumu dondurmuşken onunla bir kahve içmeye bile vakit bulamamış olmama içerlemişti, haklıydı.

Esved'e Duru'dan bahsetmeliydim. Halit Tasmas'ın hukuk bürosunda çalışıyor olmasından bağımsız, ona Kunt'la olan ilgimi anlatamazdım ama Duru yalnızca beni değil, Esved'i de ilgilendiriyordu. Öte yandan, henüz Duru'nun, Kunt'un abisi Ali Baran'la evli olduğunu öğreneli ne kadar oluyordu ki?

Sergen Kahir. Ona güvenmediğim ortadaydı, ona asla güvenmeyecektim çünkü zaten onunla bir daha yollarımızın bu kadar kişisel kesişeceğini düşünmüyordum. Üstelik Kunt'la aralarında geçen neyse, Kunt'un ne kadar kontrollü ve mantıkçı biri olduğunu bildiğimden, ona hak vereceğime emindim. Tabii öğrenirsem...

Duru beni ilgilendirmiyordu. Bundan önce, benden ne kadar uzaksa o kadar iyi kafasında yaşamıştım hep ve inanılmayacak kadar yakınımda çıkmıştı ama fikrim değişmemişti. Mümkün mertebe görmezden gelecektim. Onunla kapatılmamış bir hesabım yoktu, ona kızgın ya da öfkeli bile değildim artık. İki insanın hayatını karartmıştı gözünü bile kırpmadan.

Kolaydı. Çok kolaydı birileri için, birilerini çakmağın ucunda yakmak.

Ali Baran iyi bir abi değildi. İyi bir abi nasıl olurdu biliyordum ve karısını ağlarken gördüğünde etrafa bakıp en kolay suçlayabileceği insan olarak kardeşini gören, hiçbir şey yapmadığı hatta kadını koruduğu hâlde kızan bir abi, iyi bir abiden de öte, iyi bir insan olamazdı. Belki de Dilberay Hanım'dan o imzayı alıp hamile eşiyle birlikte *Seattle*'a dönmesi herkes için en iyisiydi.

Dilberay Hanım, üç ay komada kalmış, kalp rahatsızlığı olan biri olarak bambaşka bir düzenin içine uyanmıştı ve şaşkınlığını anlayabiliyor, tavırlarını görmezden gelebiliyordum. Sonuçta kim, bir yabancıyı direkt bağrına basmıştı ki sırf torunu elinden tutup getirdi ya da aile yüzüğünü parmağına taktı diye?

Melisa. Oldukça güzel, tatlı biriydi; peri kızına benziyordu. Abisindekilerin tıpatıp aynısı buz mavisi gözleri ve bebek sarısı saçları vardı. Alışveriş yapmayı seviyordu anladığım kadarıyla. Abisiyle uğraşmaya da bayılıyordu. Ve hiçbir şeyden haberi yoktu.

Öktem... Bana ve ona anlatmadığım şeylere olan saygısı bazen aklımın sınırlarını sorguluyordu. Kuaförde, idare edilmeyi isteyen kendisi olsaydı mesela, böyle bir oyunun içinde olduğunu bildiğim hâlde; kesinlikle onu yalnız bırakmazdım,

kesinlikle öncesinde ya da sonrasında adamı darlar illaki öğrenirdim. Bunun merakla alakası yoktu, sadece sevdiğim insanların başının belaya girmesini istemediğimden istemsizce yapardım. Şimdi, Kunt'un babasının koskoca bir orgeneral olduğunu da öğrenmişti ve ona verdiğim Halit Tasmas ismi sayesinde duracağını düşünmüyordum.

Efes, hayatımda tanıdığım en sert ve en komik adamlardan biriydi. O aradaki dengeyi yerine göre öyle iyi sağlıyordu ki bazen içinde iki farklı adamın yaşadığını düşünüyordum.

Beren... Üvey evlat olduğu için kapıların yüzüne açılmadığı o küçük kız, büyüyüp kendi ayakları üzerinde durabilen bağımsız, güzel bir kadın olmuştu. En başta onu çözmeye çalışırken zorlansam da sevecen tavırları sayesinde ne kadar tatlı ve iyi bir insan olduğunu anlamıştım fakat en çok korktuğum insanlardan biriydi de, çünkü çok akıllıydı ve arka planda elinin her yere uzandığını düşünüyordum.

Ve Kunt.

Bilinçli yapmamıştım ama öyle gelişmişti ve saklamıştım ondan Dubai'de bileklerime edindiğim kesik izlerini. Esved görmüştü ve hesap sorarcasına çarpmıştı bunu yüzüne, nişanın sahte olduğunu da bilerek. Sergen'in zipposunu verip çıkacaktım, joker kartını saklamak istiyordum çünkü şüpheler içimi kemiriyordu ve Kunt hiçbir şeyi yeterince anlatmadığı gibi üstüne fazlasının olduğunu reddetmiyordu da, böyle bir durumda mantıklı olan elimde gerçek bir joker kartı tutmak değil de neydi? Ama Sergen'in şartı, Kunt'a bundan bahsetmememdi. Ben bahsetmemiştim ama o biliyordu. Gerçekten ondan bir şey saklanılmıyordu.

Bunu o da biliyordu ama benim daha fazlasını da sakladığımı düşünmüştü, haklı ya da haksız mıydı tartışılırdı çünkü bir günde üst üste çok şey yaşamıştık ama bir anlık gazla ona maç kaydını izlediğimi söylemiştim.

Bir keresinde bana, eğer izlersem bunu anlayacağından bahsetmişti; öyleyse izlemediğimi anlamış olmalıydı. Olmalıydı değil mi? Ama neden suratına söylemediğim sürece hâlâ berbat hissediyordum? Fuat Hoca, Kunt'un böyle ufak güven

testleri yaptığını kendi ağzıyla söylemişti. Ben de tıpkı onun gibi buna inanıp inanmayacağını test etmek istemiştim ve o inanmıştı. Öyleyse Kunt da benim testimden kalmıştı. Üstelik benim onu yanıltmadığım hâlde.

O gece yalnız uyudum.

Öyle huzurlu uyudum ki öyle de huzurlu bir rüya gördüm. Rüyayı uyandığımda hatırlamasam da huzurlu hissediyordum işte. Kendi odamda yalnız başıma uyandığımda saat neredeyse öğlendi, alt kata inmiş ve etrafta dolanmıştım yalınayak. Elbette ki Kunt evde yoktu, antrenmana gitmişti; Ayşen Abla'yla mutfakta sohbet ederek kahvaltımı yapmıştım ben de.

Yapıyordum daha doğrusu. Birkaç gündür... Uyanıyor, duş alıyor, kedilerle oynuyor, bir şeyler izlemeye çalışıyordum. Bu rutinime spor da eklenmişti. Her şey, her şeyin üst üste geldiği günün ertesi aniden gelişmişti. Onu salonun ortasında Efes'le görmeyi beklemediğim için şaşırmıştım, pijamalarımlaydım çünkü evde kimse olmayacağını düşünmüştüm ama Kunt oradaydı işte. Efes salonu terk ederken bana hiçbir şey söylemeden yanımdan geçip gittiğinde istemsizce çatılan kaşlarım, bana son otuz altı saatte her şeyin çoktan değiştiğini gösteriyordu.

"*Günaydın,*" demişti Kunt, elindeki kâğıdı katlayıp cebine atarken. Bakışları bir buzdağı kadar soğuktu. "*Hazırlan. Benimle akademiye geliyorsun, geçen sonbaharda başladığın programa devam edeceğiz, tabii mekâna güncelleme geldi.*"

"*Boks?*" Şaşkındım.

"*Ne o?*" Tek kaşını kaldırıp alayla sormuştu. "*Yoksa eve tıkılıp kedilerinle oynamayı mı tercih ederdin? Sıkılacağını düşünmüştüm. Bir süre sessiz olacak etraf. Antrenmanlarım akşamlara sarkacak, Rus maçı yaklaşıyor biliyorsun.*"

Bir kafeste yaşadığımı unutmuştum bir süredir. Bunun en büyük sebeplerinden biri ya kaçırılıyor ya bir köşede sıkıştırılıyor ya da aile veya arkadaş dramasının ortasında buluyor oluşumdu kendimi. Eski hayatımdan eser yoktu ve korkunç olan da şuydu ki değişen hayatıma çoktan alışmıştım.

Aptal değildim, Kunt'un bana bir uğraş vermesinin sebebi bir köşede sessizce oturup sıkıntıdan başına dert açmamamı

istiyor oluşuydu. Misal... Adı Sergen, soyadı Kahir olan, ne idüğü belirsiz adamın rahmetli kardeşinden kalan zippoyu cepleyebilirdim, -kaçırılıp üstüne rehin tutuluyorken tıp öğrencisi olduğumu öğrenen kötü adamlar tarafından yarasına bakmam istenildiğinde tabii- ardından adam geri istediğinde beni bir joker kartıyla ödüllendirerek kahve içmeyi teklif edebilirdi ve bu Kunt'un hiç hoşuna gitmezdi. Değil mi?

Akademiye girer girmez, Kunt'un beni Fuat Hoca'nın ofisinde bırakıp gitmesi her ne kadar canımı sıkmış olsa da bu benim son zamanlarda her şeyden alınacak bir şey bulmamdan kaynaklanıyor gibiydi. Adamın bir programı vardı sonuçta değil mi? Uymak zorundaydı. Tüm gün bana akademiyi gezdirmesini falan bekleyemezdim de.

Ama içimden bir ses, son birkaç gün yaşanmamış olsaydı, bunu yapacağını söylüyordu.

Ölçülerim alındıktan ve bir sağlık testinden geçtikten sonra beni bir antrenöre yönlendiren Fuat Hoca da kadrajdan çıktığında sahada tamamen yalnızdım. Tıp öğrencisi olduğumu bilen antrenör bana özellikle duruşları gösteriyor ve yumruklarla ilgili anatomi dersi sınırlarına giren bilgiler veriyordu. Böylece her şey güvenliydi.

Bu süre boyunca dışarı çıktığım olmuştu; Öktem'le buluşmaya gitmiştim mesela, Polat da gelmişti ama restoranın içine girmemiş ve Öktem'le karşılaşmamıştı. Arabada ondan özür dilemiştim ama yalnızca başını sallamıştı, yani geçiştirmişti. Ya bunun onun için bir anlamı yoktu ya da gerçekten unutmuştu bile. Öktem'in bu yaptığı tacize giriyor muydu? Bilmiyordum. Sadece kötü hissetmiştim.

Öktem, Alevhan'ın her şeyi çakıp Esved'le tanıştığında bunu onunla konuştuğunu ve o akşam Boğaz'a geldiklerini bilmiyordu ve öğrendiğinde, idrak edene kadar tek tek anlattırmıştı her şeyi. Alevhan telefonlarımı açmıyordu, Esved'i aramıştım ama işi olduğundan müsait bir zamanında buluşup konuşabileceğimizi, kızgın olmadığını söylemişti Duru konusu hakkında. Telefonu açar açmaz ona Duru'nun, Kunt'un abisi Ali Baran'ın eşi olduğunu ve olayların karıştığını söylediğimde duraklamıştı ve ses tonu yumuşamıştı yine de.

Melisa iki kere akşam, bir kere sabah uğramıştı bu süre içerisinde. Birlikte domatesli makarna yapmayı denemiştik ve ortalığı fazla dağıtmış olsak da gerçekten iyi bir iş ortaya çıkarmıştık. Sadece daha sonra etrafı toparlamakla uğraşırken yaparken harcadığımızın iki katı efor harcayınca salondaki koltuklarda bayılıp kalmıştık.

Kunt akşama dek akademide oluyordu, akşamı ise kısa konuşmalarla sonlandırıyordu ve her seferinde bir şeyin çıkıp konuşmamızı bölmesi, onun ya da benim bir işimiz ya da arayanımızın çıkıyor olması beni delirtmişti. Beni delirten başka bir nokta da, antrenmanlarımızın bitiş saatinin uyumsuzluğuydu. Polat beni alıp eve sürerken Kunt'un antrenmanı yeni bitmiş oluyordu. Bir keresinde inat edip soyunma odasında oyalanmış ve otoparkta oturup beklemiştim. Polat da benimle beklemişti. Daha sonra telefonu çalmaya başlamıştı ve bana dönüp boşuna beklemememiz gerektiğini, Kunt'un buradan başka bir yere geçeceğini ve eve de geç geleceğini söylemişti.

Kesinlikle beni uzaklaştırıyordu kendinden, bunun başka bir açıklaması olamazdı. Belki de durulmak için alan yaratıyordu kendine, aklı fazla karışıktı. Keza benim de öyleydi.

Öte yandan kendimle baş başa kalmıştım o olmayınca. Etrafınızda ne kadar çok insan olursa olsun, birinin yokluğu en fark edilir olanıysa, ayvayı yemiş oluyordunuz muhtemelen. Ayvayı severdim çünkü sarıydı ve annem kabuklarını soyup verirdi küçükken ama o ayva, bu tip bir ayva değildi, eğer öyleyse de bundan sonra ayvalarla kişisel problemim olacaktı.

Peki sorunlu meyve ayva mıydı yoksa elma mı? İşte bu sorunun cevabı geceleri uyumadan önce tavana diktiğim bakışlarımı titretiyordu; *bakmasını bilene, tavanlar çok şey anlatır,* demişti bir keresinde Kunt. Sanırım tavanlar benimle konuşmaya başlamıştı.

Bir keresinde, gece geç bir saatte yatmaya hazırlanırken uyku tutmayınca alt kata inmiş ve Kunt'u kış bahçesinde uyuyakalmış bir hâlde bulmuştum. Ben kapıdan içeri adım atana kadar öyleydi en azından... Uyanıp gerinmiş, kısık sesle çalan pikabın iğnesini plağın üzerinden çekmiş ve aleti durdurmuş, iyi geceler dileyip odasına gitmişti. Gitmeden tişörtünü çıkar-

tıp bana vermişti. Her gece böyle yapıyordu. Her seferinde ayrı bir dumura uğruyordum ama tek yapabildiğim arkasından bakmak oluyordu.

Pikapta çalan şarkı diğer akşamlarda olduğu gibi ya Seyyan Oskay'dan *Hasret* ya da Selda Bağcan'dan *Ayrılık*'tı. Gecenin bir yarısı burada oturup saatlerce kafasının içinde ne döndüğünü ne düşünceler içerisinde boğulduğunu bilmiyordum ama bu şarkılarda annesini aradığından emindim.

O sabah programımda yalnızca koşu vardı ve bir önceki gün hoca, akademiye gelmeme gerek olmadığını söylemişti programda yalnızca koşu olan günlerde. Fuat Hoca'dan belki biraz genç ama kesinlikle daha sert bir adamdı, üstelik boyu benden bile kısaydı ama iki metrelik adamlara dövüş sanatı öğretiyordu. Ona çarpıntımdan bahsettiğimde bana nabız ölçen bir saat almamı önermişti, ben de her koşuya çıktığımda saatle kontrol ediyordum zamanı ve nabzımı.

Öyle yapmıştım. O sabah Polat beni eve bırakıp arabayı garaja çekmek için ortadan kaybolduğunda, bahçenin ortasına bırakılmış lüks araç dikkatimi çekmişti. Aynı lüks aracı yaklaşık on gün önce Boğaz'daki restoranın bahçesinde de görmüştüm ve içinden çıkan Orgeneral Behzat Karyeli'den başkası değildi.

Bu yüzden, son zamanlarda evi keşfe çıktığımda fark ettiğim mutfak kapısından içeri girdim ve Ayşen Abla'ya sessiz olmasını işaret ederek merdivenlere yöneldim. Salondan sesler geliyordu ama yakınlaşmadığım sürece anlayabileceğim kadar sesli konuşmuyorlardı.

Son zamanlarda öğrendiğim şeylerden biri de, beş dakikada duş alıp saniyeler içerisinde giyinerek kendimi yatağa atabilmekti. Tabii bu durumda, kendimi yatağa atmayacaktım; doğruca alt kata inecektim.

Adam orgeneral. Karşısında tayt ve spor sutyeniyle terli terli mi çıkmak daha iyiydi yoksa ıslak saç ve daha uygun kıyafetlerle mi? Kesinlikle duş almakla iyi yapmıştım. Öte yandan çarpıntım başlamıştı, bu da demek oluyordu ki bileğimdeki saat uyarı verecekti.

Çarpıntılarımın gereğinden uzun sürdüğünü biliyordum ve muhtemelen bunun için Kalp Damar Cerrahi'sinden randevu almam gerekiyordu ama şimdilik saatimi sessize almak da işe yarardı.

Hem işler iyiye gidiyordu. Yarım yarım içtiğim kapsül ağrı kesiciden artık tamamen kurtulmuş sayılırdım. Kendimce uydurduğum tedavi yöntemi, azaltarak bırakmak işe yaramıştı. Üstelik artık kendimi daha dinç ve ağrısız hissediyordum. Tabii bunda sporun da katkısı yok sayılamazdı.

Salonun girişine yürürken kendimi durdurmak ve yoluma devam etmek için ayrı nedenlerim vardı: Birincisi, Behzat Karyeli buradaysa bu, Kunt'un bu sabah akademiye gitmediği ve salonda olduğu anlamına geliyordu ki sonunda onunla konuşmak için bir fırsat yakalamış olabilirdim.

Bunun bir diğer versiyonu babasıyla tanışmam ve tıpkı Dilberay Hanım gibi onun da benden hoşlanmadığını belli eden hareketleriyle son bulurdu ama ben Karam'ın kız kardeşiydim ve onların devirmek istediği adamla abimin ölümünün bir ilgisi vardı. Kaldı ki adam yüksek ihtimalle nişanın sahte olduğunu da biliyordu.

Yani korkacak bir şey yoktu.

Bir orgeneralle tanışacaksın ve korkacak bir şey yok? Kunt'un babası olduğu gerçeğinden bahsetmeme gerek bile yok... Cem Yılmaz skecini hatırla, omuzda galaksi!

Omuzda galaksi.

Orgeneral.

Sanmıyordum ki ülkenin en azılı manyaklarından biri tarafından Çırağan Sarayı'nın tuvaletlerinde canlı bombayla tehdit edildikten sonra geneleve satılmaya ve ardından yakılmaya çalışılan bir kız şimdi korksun... Ama o günler geride kalmıştı ve ben korkuyordum. Yalnızca, Karacalık yapacak ve korkumu, maskemin altına iteleyecektim.

İkinci ihtimal basitti, adam beni vururdu çünkü çok gizli bir konuşmanın ortasına dalmış olurdum ve zaten oğlu da bana güvenmediğinden ya oracıkta ölür ya da hayatımın son günlerini açlık ve susuzluktan pul pul dökülerek bir zindanda geçirirdim.

Tamam, belki açlık kafa yapmış olabilir.

Ama salondan içeri adımımı attığımda, bunların hiçbiri olmadı. Köşede, manzara gören üçlü pencerelerin önünde ayakta dikilen üniformalı adamı gördüğüm an adımlarım durdu. Kunt hemen yanındaydı ve onun bir, belki iki adım gerisinde yine sırtı bana dönük bir şekilde dikiliyordu. Postürleri bile aynıydı. Yalnızca Kunt biraz daha yapılı ve uzundu, ayrıca saçlarında beyaz yoktu. Jilet gibi bir kumraldı.

Jilet gibi kumral diye bir şey yok.

Behzat Karyeli'nin elleri cebinde, omzunun üzerinden başını yan çevirerek duvara baktığını ve dudaklarını oynattığını gördüm. Kunt'a bir şeyler söyledi, ardından tamamen ona doğru dönerek kolunu ileri doğru uzattı ve üniformasının kolundan sıyrılan saatine baktı, bir saniye geçmemişti ki başını kaldırdığında göz göze geldik.

Vücudumdaki son kalan yaşam sevincinin de emildiğini hissettim. Restorandaki gibi değildi, çok başkaydı bu sefer bakışları. Kunt biraz olsun annesine çekmiş diyebiliyordum şimdi çünkü bu adam tamamen bir kayadan yapılmaydı. Üstelik üzerindeki koyu yeşil üniforma hiç yardımcı olmuyordu. Sayamayacağım kadar çok arması vardı.

Kunt'un arkasında birleştirdiği elleri iki yanında yer alırken dönüp bana baktı, altın harelerindeki kuşkuyu gördüm. Burada olmamdan hoşlanmamıştı. Çoktan akademiye gitmiş olduğumu mu düşünmüştü? Bu olamazdı çünkü programımı bildiğini biliyordum ve koşu günlerinde evde kaldığımdan da gayet haberdardı.

"İşte burada," diye mırıldandığını duydum Behzat Bey'in, istemsizce terleyen avuçiçlerimi pantolonumun kumaşına sürterek yanlarına yürümeye başladığımda Kunt bir saniye olsun gözlerini üzerimden ayırmıyordu, Behzat Bey de öyle. "Koralin."

"Merhaba efendim." Nerede duracağımı, nasıl duracağımı, ne söyleyeceğimi ve hatta nasıl nefes alacağımı dahi bilmiyordum.

"Koşuya çıktığını sanıyordum," dedi Kunt.

"Döndüm."

"Döndüğünü duymadım."

"Ama döndüm."

Tam olarak böyleydi. Günlerdir ilişkimiz bundan ibaretti. Bugün biraz ilerleme kaydetmeyi umuyordum çünkü arena revirinde tanıştığımız gün bile son günlerde olandan daha yakındım ona.

Behzat Bey, gözlerini üzerimden çekmedi bir müddet. Koyu kahve sandığım gözlerinin yeşil olduğunu fark edeli saniyeler oluyordu, bunun sebebi adamın yüzüne doğrudan bakamıyor oluşumdu. "Küçük Cesur Hanım," dedi Behzat Bey kalın sesiyle. "Sonunda seninle tanışabildiğime memnun oldum."

O şeref bana aitti. Kelimenin tam anlamıyla. İsmini bile bilmediğim zamanlarda bile konusu geçen adamın, şimdi karşımda dikiliyor olması... Kesinlikle bir ilerlemeydi bu. "Ben de." Tebessüm etmeye çalışmadım, gerek yoktu.

"Fakat ayrılmam gerekiyor, Ankara uçağım bir saate kalkacak," dedi Behzat Bey seslice nefes vererek kolundaki saati işaret ederken. Bakışları Kunt'a değdi ki Kunt babasına değil önüne bakıyordu. Ardında Behzat Bey beni şoka uğratan şeyi söyledi. "Umarım Vidar seninle olması gerektiği gibi ilgileniyordur, ocak ayının ilk haftası yaşadığın durumun bir daha tekrarlanmayacağının garantisini vermek Tanrıcılık olur ama her şey yolunda giderse ve *kimse yoldan şaşmazsa*, eminim bir sorun çıkmayacaktır. Değil mi Vidar?"

Vidar.

Kunt'un ikinci ismi. Belki de olay buydu. Tüm hayatı saygıdan ibaret olan ve çocukluğundan beri Kunt'u bir asker gibi yetiştiren, Kunt'un kendi deyimiyle *tımarlayan* adam ona *Vidar* ismiyle sesleniyordu ve Kunt babasını bir babadan çok, Orgeneral olarak görüyordu. Bu yüzden yabancılarla tanışırken Vidar ismini kullanıyordu.

Ve abisi de ona bu isimle sesleniyordu. Bu da abisinin, kendisi tüm hayatı boyunca yurtdışında eğitim görürken küçük erkek kardeşini evde babasıyla yalnız bıraktığında neye maruz kaldığına dair hiçbir fikri olmadığının göstergesiydi. Ali Baran Karyeli, erkek kardeşini bu yüzden tanımıyordu.

Bu aile gerçekten paramparçaydı çünkü ikiz kardeşler bile hayatını dünyanın öbür ucunda, İspanya'da geçiriyordu.

Behzat Bey'in sözlerinin bana bir uyarı niteliğinde olduğunu fark etmek için dahi olmama gerek yoktu. Elbette adamın her şeyden haberi vardı ve Sergen kendi ağzıyla Kunt'un babasını tanıdığını dile getirmişken Behzat Bey'in Sergen'den haberinin olmadığını düşünmek aptallık olurdu.

Kunt başını salladı. Tüm yüz hatları gergindi ve yüzünde tek bir mimik yoktu. Tüm hayatı boyunca babasına karşı bu tavırda olduğunu düşünmek karnıma ağrılar girmesine neden oluyordu. Bir babam yoktu ve hiç olmamıştı ama anne kız ilişkisini bildiğimden, bir erkeğin baba oğul ilişkisinden mahrum kalması nasıl bir şey; hayal edebiliyordum. Biraz olsun.

Behzat Bey "Öyleyse, yarın akşam burada olacağım," dedikten hemen sonra gözlerini oğlunun üzerinden bana çevirdi, ardından kapıya doğru ilerledi. Kunt arkasından ilerlediğinde peşinden gittim ve kapıda dikildim. Siyah lüks araçtan çıkan bir asker, Behzat Bey için arka koltuğun kapısını açtığında Behzat Bey içeri girmeden önce son bir kez oğluna ve bana baktı, ardından içeri geçti ve arkasından kapı kapandı. Araçların kurşun geçirmez olduğunu düşündüm, plakasına kadar her şeyi farklı ve ayrıcalıklıydı.

Birazdan Ankara'ya uçacaktı ve bir nedenden yarın akşam burada olacaktı.

Araç bahçeyi terk edene dek bahçedeki tüm korumaların "hazır ol"da beklemesi kendimi resmi bir törende gibi hissetmeme neden olmuştu. Araç kaybolduğunda ve bahçe kapısı kapandığında, Kunt'un hemen yanımdan geçip gittiğini hissettim; kapıyı kapatıp peşinden ilerledim ve o merdivenlerden çıkmadan önce önünü kestim. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Duş alacağım," dedi başını kaldırıp yüzüme bakarken. Aynıydı. Dün nasılsa, önceki gün nasılsa, ondan önceki gün nasılsa... Onunla tanıştığım gün bile farklı duyguların emarelerini yüzünde görebilmiştim ama şimdi hiçbir şey yoktu. Kabuğuna geri çekilmişti. Neden?

"Konuşabilir miyiz?" Ses tonumu oldukça sabit tutmaya çalıştım.

Önüne baktı, derin bir nefes aldı, ardından başını salladı. Peşinden salona ilerleyeceğim sırada "Orası değil," dedi Kunt, başıyla koridoru işaret etti. Tepki vermeden takip ettim.

Aşağıdaki gizli odaya açılan kapıdan geçtiğimizde merdivenlerden indik, kapı arkamızdan kapandı. Aşağısı derli topluydu. Burayı keşfettiğim günden sonra bir daha gelmemiş olduğuma inanamıyordum çünkü odamda, yatağımın üzerinde yüzüstü uzanarak bilgisayar ekranından film izlemeye çalışmaktansa buradaki projeksiyon çok daha iyi bir seçenekti ve ben boşu boşuna belimi kırmış, gözlerimi bozmuştum.

Pencerede yansımamı gördüm; üzerimde bir kot pantolon, siyah askılı crop ve siyah bir hırka vardı. Kunt ise ince, lacivert bir kazak ve pantolon giyiyordu. *Lacivert.* Gerçekten onun rengiydi. Siyah değil, başka bir renk değil... Lacivert. Siyah asildi ve herkese yakışırdı ama lacivert herkese yakışmayan asil bir renkti.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu Kunt, oldukça geniş bir alanı olan odanın ortasında durup bana döndüğünde. Yüzünde fazlaca oyalandığımın farkındaydım ama bunun sebebi belliydi. Çok değil bir on gün öncesine gidersek anneannesinin evinde, annesinin odasında, eski ve tozlu bir piyanonun önünde, onun kucağında ve yüzüne en yakın pozisyondaydım; şimdi ise yalnızca uzaktan bakabiliyordum ve istesem de uzun sürmüyordu çünkü sürekli işi oluyordu.

"Neden hiçbir şey olmamış gibi davrandığımızı çözmeye çalışıyordum, çözemedim, bir de sana sorayım dedim," dedim cesur bir tavırla, kollarımı göğsümde birleştirirken. "Sen söyle, neden?"

"Hiçbir şey olmamış gibi davranmıyoruz, öyle miyiz?"

Neredeyse gülecektim. "Kunt, ben Sergen'le buluştum. Günlerdir bir kere neden diye sormadın. Sana maç kaydını izlediğimi söyledim, çektin gittin, konusunu bile açmadın."

"İstediğin kişiyle buluşabilirsin, yanında Polat olduğu sürece," dedi mesafeli bir ses tonuyla. "Maç kaydı konusunda da izlemediğinin farkındayım. Beni denemek için söyledin ve fazlasıyla boğucu bir ânıma denk geldin, tartışmaya devam etmek istemediğim için çıktım odadan. Bu kadar."

Histerik bir kahkaha döküldü boğazımdan. Maç kaydı konusunda değil; bu konuyu konuşmaya bile gerek yoktu çünkü olayı uzun zaman önce çözdüğünün pek tabii farkındaydım ama Sergen hakkındaki rahatlığı, *nasıl söylesem*, ağırdı.

"Nefes almak için çıktın odadan ve çıkış o çıkış," dedim ellerimi iki yanımda, isyan edercesine açarak. "Çıktın gerçekten, dönüşün olmadı. Bayağı ihtiyacın varmış hava almaya."

"Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

Başımı geriye doğru attım o ân, birkaç saniye boş boş tavana baktım ve gergince elimi saçlarımdan geçirdim. Hâlâ nemlilerdi. "Bak, seni tanıyorum. Şu ân bunu yapıyor olma sebebin asıl konunun bir yere varmasını istemediğinden."

Gözleri kısıldı. Öylesine sakin ama bir yandan da şiddetliydi ki ifadesi, akşam vakti bir sahil kasabası sakinliğine mi sahipti yoksa bir kasırganın şiddetine mi çözemiyordum. "Tanıyor musun gerçekten?"

"Kes şunu." Kollarım iki yanıma düştü. "Neden bunu yapıyorsun?"

"Neyi?" Neden bahsettiğimi çok iyi biliyordu ve bunu sorarken bile bildiğini belli eder gözlerle bakıyordu bana.

"Bunu!" Öfkeyle üzerine gittim. "Mesafe koyuyorsun! Sanki..."

Hafifçe eğdi kafasını, merakla. Devamını merak ediyordu. "Sanki?"

Sanki sevgiliymişiz ve ben seni aldatmışım gibi. Oysa ki tek yaptığım kendimi sağlama almaktı bu oyunda. Bunu sen de istemez miydin? Fakat iki dudağımın arasından kurtulan tek şey bıkkın bir nefes oldu. Omuzlarım çöktü. "Boş ver. Yoruldum ben. Gerçekten."

Kunt'un ifadesizliği silindi, alaylı bir gülüş oturdu yüzüne, günler sonra neredeyse gamzelerini görebilecek kadar yakınlaştığım için zafere, küçük bir çocuk gibi zıplayıp sevinç nidaları atmak istedim. "Bir saatlik koşu mu yoruyor seni, Kış Güneşi?" Yanımdan geçip gitti, çalışma masası ve kitaplığın olduğu geniş kısma ilerledi.

"Kış Güneşi..." diye mırıldandım istemsizce ve oldukça sessizce, öyle ki yalnızca ben duyabilmiştim. "...*aldatır.* Böyle düşünüyorsun. Bana Kış Güneşi deme."

Bana baktı, doğrudan gözlerime; bir şeyler söylemesini ya da bir şeyleri anlamasını bekledim geçmek bilmez saniyelerin arasında boğulurken. Söylemesini istediğim şeyleri söylemedi, beni de anlamadı.

"Geçen gün annene ilaçlarını götüren doktorla konuştum," dediğinde dikkatim anında ona çekildi ve hızlı adımlarla yanına yürüdüm. "Şimdiye kadar ki testlerin kayıtlarına ulaştım ama eski oldukları için geçersizler." Bir çekmece açtı, bir dosya çıkardı. Dosyanın içindeki kâğıtları bir köşesinden zımbaladığında önüme attı. Ne yapıyordu? *Ne yapmıştı?* "Yani zaten annenin check-up yaptırması gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?" Zımbalanmış kâğıtları elime aldığım ân bunun bir hastane tarafından hazırlanmış bir sözleşme olduğunun farkına varmıştım.

Kunt koltuğa oturup dirseklerini masaya yasladı ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Abimin yeni ortaklık kurduğu hastaneye Almanya'dan getirdiği bir beyin cerrahı var, Alzheimer gibi psikolojiyle de ilgili hastalıklar üzerinde çalışmak için ayrı bir klinik kurdular. Sonuçlar %90 başarılı ki böyle bir alanda bu çok yüksek bir oran. Anneni taşradan İstanbul'a getirtip hastaneye yatırabiliriz, denemekten zarar gelmez."

"Ne?" Sözleşmeyi okuyordum, kâğıtlar elimden mi düşecekti yoksa düşecek olan çenem miydi bilmiyordum ama kesinlikle beynim durmuştu. Çalışmıyordu. Annem için araştırmadığım yer kalmamıştı ama Alzheimer'la ilgili işe yarar bulabildiğim tek yerler huzurevleriydi ve onlar bile belli bir yaşın üzerinde hasta kabul ediyorlardı, üstelik hijyen ve çalışanlar ya da ortam açısından hangisi daha sağlıklıydı tartışmaya açık bir konuydu.

"Gerçekten m..."

Kunt'un gözleri benimkilerden uzak, düz bir ses tonuyla "Tabii anlaşabilirsek," dedi ve lafım havada kaldı. Ardından altın harelerini yüzüme çevirdi. *"Seninle ben."*

Kaşlarım çatıldı. "Ne konuda?"

"Arkamdan iş çevirmeyeceksin, konu ne olursa olsun ilk bana geleceksin. Eksik ya da yanlış bilgi vermeyeceksin ve en önemlisi, beni denemek için yalanlar söylemeyeceksin." Oldukça ciddiydi. "Özetlemem gerekirse eğer bana güvenseydin yapacağın şeyleri istiyorum senden."

"Arkamdan iş çevirmedim, sadece sana söylemem gerekecek kadar önemli bir şey değildi. Yemin ederim. Seni denemek için maç kaydını izlediğimi söylemem ise yalnızca öfkedendi çünkü uyarmana rağmen çok daha fazlasını yapmış olduğumu düşündün." *Daha ne kadar gurursuz olabilirdin Karaca?*

"Uyarılarımı dikkate alıyorsun yani?" Geriye doğru yaslandı. "Ne zamandan beri?"

"Beni Sergen hakkında uyardığın olmadı."

"Ama onu senin hakkında uyardım ve sen de oradaydın," dedi tok bir sesle. "Sınırlar, Karaca. Neden biliyor musun?"

"Biliyorum... Çünkü sınırlarının içindeyim."

"Çünkü sınırlarım sensin."

Nefesim dudaklarımın arasından habersizce kaçtı. Bu beklemediğim bir yanıttı. Şaşkınlığın yarattığı ufak deprem göğüs kafesimde gerçekleşti, şiddeti muhtemelen 7 üzeriydi ve oradaki hiçbir bina sağlam değildi; önceki depremler yeterince hasar bırakmışlardı bir üfleyişle devrilmeleri için. Zayıf bir üfleyiş yeterdi.

"Seni düşündüğümü anlamak bu kadar zor mu?" diye sordu hemen ardından. Çenesi kasılmıştı ve yoğun bir ifadeyle bakıyordu gözlerimin içine. "Senin, bana söyleyecek kadar önemli görmediğin her şey benim için kırmızı çizgi. Sen kırmızı çizgisin, neyin içeride neyin dışarıda kalacağına sen karar veriyorsun. Bunu görmek bu kadar zor mu?"

Yutkundum. Zor bir yutkunuştu çünkü sözlerini ne tarafa çekeceğimi bilemiyor, elinde valiziyle İstanbul'un göbeğinde kalmış bir gurbetçi gibi dikiliyordum. "Beni korumak istemeni anlıyorum ama sandığın kadar savunmasız biri değilim."

"Savunmasız ol ya da olma," dedi ayağa kalkarken başıyla sözleşmeyi işaret etti.

"Annemin tedavisine karşılık benim güvenimi mi satın alacaksın yani?" Sözleşmenin üzerinde gezinen gözlerimi, onun yüzüne çıkardığımda gözlerimde hayal kırıklığı vardı. Uzanıp masanın üzerinden bir kalem aldım, ardından sayfaların sağ köşelerini imzaladım ve dosyanın üzerine fırlattım kâğıt destesini. "Güvenim satılık değil, kaldı ki sen ona çoktan sahiptin."

Kunt bir saniyeliğine durdu. *Sen ona çoktan sahiptin.* Bu onu duraklatmıştı. "Artık değil miyim?" diye sordu. Bana bakmıyordu, bakışları sözleşme kâğıtlarının üzerine sabitlenmişti.

Omzumun üzerinden ona baktım; merdivenlere dönmüştüm ama henüz hareket edebilmiş değildim. "Bundan sonra sana her şeyi söyleyeceğim. Bir askerin "üst"üne bilgi verdiği gibi. İstediğin bu değil miydi? Satın alınmış güven bu değil midir Kunt?"

Sonsuzluk gibi geçen bir dakika boyunca birbirimize baktık. *Şüphe*, korkunç bir zehirdi; damarlarımda akan kana sızan ta kendisiydi. "*Bundan sonra*," diye tekrar etti beni.

"Sergen'i tanımıyorum Kunt, ben *seni* tanıyorum," dedim gardımı biraz olsun indirerek tamamen ona dönerken. *Tanıyorum değil mi?* "Bana yardım eden adama kazık atacak bir kadın mıyım ben? Her ne kadar başında amacını bilmiyorsam da artık biliyorum. Artık aydınlıktayım. Ama önceden de bir şey fark etmezdi."

"Bilinmezliğin karanlığından daha korkunç bir şey varsa o da gözlerini kör eden karmakarışıklığın aydınlığıdır, bilginin fazlası adamın aklını durdurur bazen." Aynı yoğunlukla baktı. Şu ân aramızda olan her neyse, o da bunu istemiyordu. Bu... *Gerginliği.* "Buna güveneceğim. Sana güveneceğim."

"Biraz geç kalmadın mı?"

Gözleri sözleşme kâğıtlarına değdi.

"Anlıyorum," diye mırıldandım dudaklarımı birbirine bastırarak.

"Anlamıyorsun," dedi Kunt. "Ama bir gün anlarsın."

"Belki o bir gün geldiğinde çok geç olur."

"Geç olur ve..." Derin bir nefes aldı, gözlerini yüzümde gezdirdi. "Annen konusunda hassas olduğuna güveniyorum Karaca. Sergen benim kabul edemeyeceğim bir adam, aranızda her ne geçtiyse ve sen bundan bana bahsetmeyi nasıl oluyor da sorun olarak görmüyorsan; ben de bunu çok büyük bir sorun olarak görüyorum."

"Ve çözüm yolun bu, annemi kullanarak ağzımdan laf almak." Acıyla gülümsedim. "Bundan daha iyi bir durumda olduğumuzu sanıyordum."

Bir şey söylemedi ya da birçok şey söylüyordu fakat altın harelerinden geçen sözcükleri çevirmek için yeterince donanımlı değildim.

Kunt bakışlarını kaçırdı, masanın arkasından çıkarak öne geçti ve kalçasını masaya yaslayarak oturdu. Kollarını göğsünde birleştirdiğinde tam karşısındaydım ve yüzüne bakıyordum. "Dün anneannemin seni aradığını duydum."

Yutkundum. "Aradı," dedim elimi saçlarımdan geçirirken. Kunt'un gözleri saçlarımda geziniyordu. "Bu akşam yemeğe davet etti. Neden böyle bir şey yaptığını bilmiyorum."

"Seni tanımak istiyor," dedi Kunt.

"Öyle mi gerçekten?" Hiç zannetmiyordum. "Ali Baran'ın *Seattle*'a döndüğünü ve Duru'yu burada bıraktığını söyledi Melisa."

Kunt dudaklarını ıslatarak derin bir nefes aldı. "Duru uçağa binemeyecek kadar rahatsızmış, doktordan da izin çıkmamış. Abim de yönetim kurulu toplantısı için gitmiş." Gözleri yüzüme tırmandı. "Bu akşamki yemeğe gideceksen eğer, sofrada Duru'nun da olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurmalısın."

Hayal kırıklığıyla burnumdan soludum. Hayat benimle dalga geçiyordu ve bunu öyle bir yapıyordu ki engel olamıyor, önleyemiyordum. "Eğer ona Fuat Abi'nin gösterdiği tekmelerden birini savurursam yeğenine zarar gelir, eğer ona içine oturacak bir şey söylersem yine yeğenine zarar gelebilir... Dua etsin içinde bir bebek taşıdığına."

"Ona bir şey hissetmediğini sanıyordum," dedi Kunt şaşkınlıkla.

"Boş veremediğime karar verdim," dedim omuz silkerek. "Yapamıyorum. Olmuyor."

"Bunun, son bir haftayla ilgisi var mı?" Gözleri kısıldı, alayla değil merakla.

"Ne manada?"

Kunt boğazını temizleyerek "Antrenörünle konuştum," dedi. "Seni gaza getirmek için kum torbasının üzerinde çalışırken sevmediğin bir insanın suratını hayal etmeni istemiş. Döndüğünde kendi kendine konuşarak... Sövüyormuşsun."

Gülümsedim. Yakalanmıştım. Ardından tekrar somurttum. "Antrenörümle konuştuğunu bilmiyordum. Akademinin içinde seni yakalamaya çalıştığım ân inatla benden kaçıyordun. Benden kaçıyorsan antrenörümle tanışmadığın yargısına varmıştım."

"İlerlemeni görmem gerekiyordu bir şekilde," dedi alnına dokunurken.

"Kaçtığını kabul ediyorsun yani?" Ona doğru dönerek kollarımı göğsümde bağladım ve kaşlarımı kaldırdım. Ellerini iki yanına, masanın üzerine koymuştu.

"Kaçmıyordum," dedi yüzüme bakarak. "En azından senden."

"Öyleyse kaçtığın şey benimle ilgili olmalı."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Neden mi böyle düşünüyorum?" Alayla güldüm, ardından bir adım daha atarak yüzüne uzandım. Her ne kadar içeride kalbim dört nala koşsa da dışarıdan görebildiği yalnızca betonu soğumamış duvarlarımdı. Belki de kapı ikimizin üzerine birden kapatılmıştı. "Ben mi şizofrenim ve hiç olmamış şeyler hayal ediyorum yoksa bir hafta önce, bu akşam döneceğim anneanne evinde bir şeyler yaşadığım adam aslında bir hayalet miydi?"

Kunt'un dudakları kıvrılır gibi oldu, ardından nötr ifadesi serildi yüzüne. Yutkunduğunda aralanan dudakları benim için hiç de dayanılır bir manzara değildi. "Bir hafta önce o

odada seni öpen adamla bugün sözleşme imzalattırıp güvenini satın alan adam aynı adam. Benden bir şeyler saklamayı seçen sensin Karaca."

"Senin farklı bir yol izlediğini düşünmüyorum Kunt." Gözlerim kısıldı. "Sana kafamın içinin savaş yeri olduğunu söyledim, sen de oradasın ve bilmen gerekir diye düşünüyorum çünkü benim tarafımda savaşmıyorsun. Yumruklarının değdiği düşüncelerim bölünerek çoğalıyor, onlar da soru işaretleriyle noktalanıyor. Bu nasıl bir şey biliyor musun sen?"

Kunt'un ifadesi sertleştiğinde bir ân ne yapacağını çözemedim ama bileğimden yakalayıp beni kendine doğru çektiğinde yüzümü avuçlarının içine aldı ve yüzüme eğildi. "Biliyorum," diye fısıldadığında sıcak nefesi yüzüme esti. "Kancaları etine takılan sorular."

Gözlerim kısıldı, ellerimi bileklerine çıkardım ve kafamı iki yana salladım. "Bildiğini düşünmüyorum. Seni anlamıyorum."

"Bir gün..."

"Bir gün anlamak istemiyorum seni, *bugün* anlamak istiyorum!" Ellerini yüzümden ittirdim. "Neden yapıyorsun bunu bana?"

Gözkapaklarını birbirine bastırdıktan sonra dudaklarını ıslattı ve verdiği nefesle birlikte "Yarın akşam," dedi. "Yarın akşam konuşacağız. Tamam mı?"

"Her şeyi mi?" diye sordum olumlu bir yanıt ararken gözlerinde.

"Bu bir haftanın sebebini," dedi tok bir sesle. "Yarın akşam. Söz."

Gülmek istiyordum. "Yarın akşam baban geliyor," diye mırıldanırken buldum kendimi. "Bununla mı ilgili?"

Başını ağır bir ifadeyle salladığında, temkinlice yüzünü izledim. Abimle ilgili bir şeydi. Aksi olması imkânsızdı. Kunt bana bir haftanın sebebini verecekti ve ben onu anlayacaktım.

Soğuk bir kova suyun serpildiğini hissettim göğüs kafesi boşluğuma, yangın kontrol altındaydı. Hiç yanmıyor, her saniye başka bir şey tutuşmuyor diyemezdim ama kontrol altına almak da bir şeydi.

Elini elimde hissettiğimde düşünceli bakışlarımı yüzüne çıkardım, beni oturduğu yerde bacaklarının arasına çektiğinde boynuna bakıyordum; o ise yüzüme eğilmişti. Kokusuyla sorunum neydi bilmiyordum ama yatışıyordum bir şekilde. Yangını bir boğaz dolusu su yalnızca kontrol altına alabiliyorken nasıl yalnızca bir koku dindirmeye yetebilirdi?

"Güçlü olman gerekiyor, dik durmana ihtiyacım var ama ben istedim diye değil daha ağır yükler belini bükemesin, başını bile eğemesin diye. Gözünü bile kırpma Karaca," dedi Kunt yumuşak bir sesle, alnıma bir öpücük bırakırken. Nasıl da kanım kaynıyordu, nasıl da unutuyordum bir haftayı. Erkekler hep böyle miydi?

"Yak, yık her şeyi ve gözünü bile kırpmadan yap bunu," diye devam etti. "Gerekirse beni bile."

"Seni de mi yakayım?" Yutkunarak başımı kaldırdığımda altın harelerine baktım.

Dudakları kıvrıldı. Bu sefer ifadesini söndürmedi yüzünde, aklına bir şey gelmiş gibiydi. "Yarın akşam konuşacağımız konu, ne zamandan beri kafanı kurcalıyor?" diye sordum bu sefer, o kadar çok sorum vardı ki ama bir yandan da kafamın içindeki karmaşada tutamıyordum hiçbirini, getiremiyordum dile. "Ne zamandır..."

"Seni bilinmeyenin karanlığında güvende tutmak benim görevim," dedi lafımı keserek.

"Bilinmeyenin karanlık olduğu konusunda hemfikiriz fakat güvenlikten söz edilebileceğini sanmıyorum. Ve senin bildiğim tek görevin, abimin öldüğü geceyi aydınlatmak," dedim tok bir sesle.

"İnsanlar bir şeyleri daha iyi görebilmeye başladıkları ândan sonra bir daha hiç gerçekten iyi olmazlar Karaca," dedi belime kollarını tamamen sararken ellerimi nereye koyacağımı bilememiştim. "Sana söyledim, aydınlık bazen kör eder. Uzun süre karanlıkta kaldığında bir ânda aydınlığa çıkmak istemezsin, gözlerin rahatsız olur kısarak bakarsın bir müddet; alıştırarak öğretilseydi o aydınlık sana, öğretilirse ya da... Bu en sağlıklı olanı. Biz de adım adım ilerliyoruz, yaklaşıyoruz sona, gerçeğin aydınlığına."

"Gerçeğin aydınlığı kör edici olabilir," diye mırıldandım sözlerinden çıkardıklarımı özetleyerek. "Ama bu ikimiz için de geçerli. Öyleyse karanlıkta yalnız değilim."

"Sen hiç yalnız olmadın, olmayacaksın. Söz veriyorum." Kunt'un sesi güven vericiydi, talep edilen bir duygudan çok derine yapışan bir kene gibi... "Ne karanlıkta ne de aydınlıkta."

Ne karanlıkta ne de aydınlıkta. Evlilik töreninde edilen yeminler gibi.

Hiçbir şeye inanmadığım kadar inanmak istedim ona. İnandım da. "Ne karanlıkta ne de aydınlıkta," diye tekrar ettim cümlesini göğüs boşluğumu dolduran tanımsız bir hisle. Altın harelerine bakarken ellerimi saçlarına daldırmak istedim ama belime sıkı sıkı sarılmış kollarına rağmen bunu yapacak cesaretim yoktu.

Bir eli boynuma çıktığında kirpiklerim birbirinin arasına geçti, içime çektiğim nefes ciğerlerimde asılı kalırken dudaklarımın arasında dudaklarını hissettim. Kaşlarını çattığını hissettim. Göğsüne yaslanan avucumun altında kalbinin düzenli atışlarını hissettim. Benimkinin aksine kalbi de tımarlanmışa benziyordu.

Bu kadar mıydı? Böyle miydi bundan sonra? Yavaş yavaş mı oturtacaktık yerine yapbozun parçalarını? Peki oturttuğumuz parçalardan ziyade, birleştiremediğimiz benliğimizin parçaları ne olacaktı? Bunu hiç düşünmemiştim.

Ve o yapbozun birden çok parçasının eksik olduğunu hissetmekten alıkoyamıyordum kendimi.

Kunt, yanağım ve boynum arasına yasladığı eliyle beni kendine çektiğinde ayrılacağız sandım fakat kendine engel olamıyormuşçasına öpücüğü derinleştirdiğinde göğsüne yasladığım avucum da kayarak ensesindeki saçlarının arasında yerleştirmişti parmaklarımı. Daha sonra başparmağını aralık dudaklarımın üzerine, alnını da alnıma yasladığında beni kesik nefeslerin arasında bırakmış oldu.

"Çok fazla limon yiyorsun," dedi ardından, bunu demesini beklemediğim için istemsizce kıkırdadım. Kıvrılan dudakları-

ma bakarak güldü. "Bunu yapmak istedim, o gece Boğaz'da... Bilerek kırmızıya boyuyorsun dudaklarını biliyorum," diye devam ettiğinde daha fazla gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmıştım. "Tatlı ekşi bir tadın var."

"Ben yemek değilim," diye mırıldandım.

Kaşları alayla çatıldı. "Bu konuda sana katılmıyorum."

"Belki çok fazla limon yiyor olabilirim."

"Ayşen Hanım söyledi, yiyorsun," dedi Kunt. "Bir haftada beş kilo limon kaybolmuş ortadan."

Güldüm. "Limonata yaptım."

Kaşları bu sefer öfkeyle çatıldı. "Bana yok mu?"

"I-ıh," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı olumsuz anlamda sallarken. "İçtim hepsini."

"Yazıklar olsun," dedi Kunt o ân, gözleri boşluğa takıldı ve kaşlarını çattı. "Ve de ayrıca hayret bir şey yani."

Kahkaha attım, Efes'in bir ara böyle bir şey dediğini hatırlıyordum. "Bir hafta boyunca kaçtığın her neyse limonatayı da ona say," diye devam ettim keyifle. "Limonatamdan da kaçtın çünkü."

"Ben böyle bir şey hatırlamıyorum, iftira atıyorsun bana şu ân. Aklı başında olan limonatadan kaçmaz."

"Aklın başında olsaydı zaten..." İçime doğru verdim nefesi, ellerimi üzerinden çekerek. "Akşam sen de gelecek misin anneannenlere?"

"Bu bir imdat çağrısı mı?" Belimdeki kollarını sıkılaştırdı, göğsüm tamamen göğsüne yaslıydı. İstemsizce ellerimi omuzlarına koydum.

"İmdat çağrısını sana değil 112'ye yapardım herhalde..."

Sessizce güldü. "Fuat Hoca'yla toplantım var akşam, akademiye gideceğim. Dönüşte uğrarım, biraz oturur kalkarız."

Kendimi *yazıklar olsun ve de ayrıca hayret bir şey* dememek için zor tuttum ama daha sonra telefonu çalmaya başladığında bir adım geri çekildim. Kunt yalnızca bir elini belimden çekerek cebindeki telefonu çıkardı ve aramayı cevapladı. Fuat Hoca'ya seslenişinden arayanın o olduğunu da anlamıştım.

Yukarıda arkasından giderken masanın üzerindeki sözleşmeye son bir kez bakışım, ikimizin de akıl sağlığının yerinde olmadığını kanıtlar nitelikteydi. Neden böyle olmak zorundaydı? Çünkü ben Kunt'tan bir şey saklıyordum. Bir kart. Öğrenmek istiyordu ama öğrenirse kartın işlevi kalmazdı. Ona söylesem bilmiyormuş gibi davranabilir miydi? Hiç sanmıyordum çünkü Sergen'in beni tuvalette yalnızken sıkıştırdığını öğrendiği ân peşine düşermiş gibi hissediyordum. Belki o detayı hafifletebilirdim.

Kendimi kandırıyordum.

Söyleyeceksem en başında söylemeliydim, artık bu seçeneği tartmak için bile çok geçti.

Eteklerden ve elbiselerden gerçekten nefret ediyordum.

Ama eskisi kadar değil.

Omuzları düşük, ince, siyah bir elbisenin üzerine kabanımı giymiştim; uygun güzel bir çift bot ile de kombinlemiştim. Siyah giyince risk almamış oluyordunuz ve Dilberay Hanım'ın yanında da ihtiyacım olan buydu.

Tırnaklarıma sürdüğüm siyah ojeye bir bakış attım, soymamak için kendimi zor tutuyordum. Nedense gerginken ojelerimi soyardım, bu özellikle sınav haftaları baş gösteren bir özelliğimdi. Ama birazdan gireceğim eve soyulmuş ojedense bir parmak eksik girmeyi yeğlerdim.

"Karaca Hanım, geldiğimizin farkındasınız değil mi?" diye sordu Polat, yaklaşık beş dakikadır konağın önündeydik ve ben öylece ellerime bakıyordum. Kafamın içinde kaybolmuştum.

Ama orası fazlasıyla karışık bir yerdi. Kim beni suçlayabilirdi ki?

Zaman kazanmak için Polat'a döndüm. Sol gözündeki, kaşından aşağı elmacık kemiğine inen yara izini eskisi kadar odak görmüyordum artık. "Bir şey sorabilir miyim?"

Polat her zamanki nötr ifadesini korudu ve ağırca kafasını salladı. "Tabii, buyurun."

"Nasıl anladın?" diye sordum merakla, gözlerimi kısarak suratını süzerken.

"Kuaförde yken... Öktem şey yaptığında... Dikkatini dağıttığında? Hemen yan taraftı pub, kendimi içeri attım saniyesinde. Nasıl fark ettin o kargaşa anında?"

Polat bakışlarını önüne çekti. Bir eli dizindeydi ve parmaklarını ritmik hareketlerle oynatıyordu. Yutkunduğunu, gözlerini kapattığını ve derin bir nefes aldığını gördüm. "Ne o?" diye sordum. "Kunt'un bildiğini öğrendikten sonra bunu ona senin söylediğini anlayamayacağımı mı sandın yoksa? Benim için önemli değil. Sonuçta sen onun adamısın ya da liseden arkadaşı... Elbette ki ona sadık olacaksın."

"Öyleyse bu konuyu kapatabilir miyiz?" Polat bana değil, önüne bakıyor, konağı izliyordu. "Eğer Kunt'un öğrenmesini istemediğiniz bir şey yapacaksanız bunu bana söylememeli, belli etmemeli; bana yakalanmamalısınız."

"Sır olsa peki?" diye sordum merakla. "Sana bir sır versem Polat, tutar mıydın?"

Başını eğmedi ama yutkunurken kara gözlerini direksiyona indirdi. "Sırlarla aram iyi değildir."

"Kunt sana bir sır verse, onu tutmaz mıydın? Bu kadar sadıksan ona... Elbette onun sırlarını taşıyorsundur."

"Bir sırrı sakladığını kabul etmekle o sırrın ne olduğunu söylemenin aynı şey olduğunu okumuştum bir yerde," dedi Polat. "Ama... İma ettiğiniz şeyi anlayamadım."

"Arkadaşım sana saygısızca bir harekette bulundu Polat ve ben, benden büyük olduğun hâlde sana isminle hitap ediyorum. Bence 'siz'lik, 'hanım'lık bir şey de kalmadı ortada." Dudaklarımı ıslatarak derin bir nefes aldım, Polat sonunda başını bana çevirmişti. Göz göze geldik. "Bir şey ima etmiyorum, yalnızca seni anlamaya çalışıyorum. Ben birini gizlice iş yaparken yakalasam ilk ona gider, sonra bilmesi gerektiğini düşündüğüm insana giderim."

"Burada işler öyle ilerlemiyor..." dedi Polat, ardından ekledi. "Karaca." Arkasına yaslandı. "Saniyelik bir hata her şeyi, tüm emeği çöpe atabilir. Her şey bir hiç olur o zaman. Gerçek hayat bundan ibaret. O yüzden güvenliğinden endişe edeceğimiz durumlara atma kendini."

"Öyle bir durum yoktu ortada," dedim kendimi yalnızca ufak hesaplamalarla rahatlattığımın bilinciyle; bu söylediğim doğru değildi. Polat haklıydı. Sergen Kahir tehlikeli bir adamdı çünkü o gece Ahmet Çevik'le yakın olduğunu anlamıştım ama ortada başka şeyler olduğu da gözardı edilemez bir gerçekti.

"Umarım yoktur," dedi Polat, ardından yan bir bakış attı. "İçeri girmemek için yapıyorsun değil mi? Dilberay Hanım'dan mı çekiniyorsun?"

Ben de ona yan bir bakış attım. Bunu bu kadar çabuk anladığı için hayal kırıklığına uğramıştım çünkü birazdan beni arabadan atacak gibi bakıyordu. "Biraz çekiniyor olabilirim," dedim kafamda tartarak. İçeride Duru da vardı çünkü. Ali Baran o kadar zenginse karısına ev tutsaydı, otelde kalsaydı beş yıldızlı... Muhtemelen Dilberay Hanım, karnında torununu taşıyan kadını asla bırakmazdı ama. "Tavsiyen var mı?"

Polat biraz düşündü. Ardından "Dilberay Hanım oldukça basit bir mantığa sahip bir kadındır," dedi tok bir sesle. "Elindeki materyale bakarak yargılar insanı. Seviyorsa seviyordur, sevmiyorsa sevmez."

"Çok yardımcı oldun," dedim dehşet içinde alayla gülerek.

"Ama sizi sevmemiş olsaydı akşam yemeğine davet etmezdi evine," diye ekledi. "Duru Hanım mesela, ona bir hayalet gibi davrandığına kendi gözlerimle şahit olmuştum."

"Nasıl?"

"Bu konuyu konuşmam doğru olur mu bilmiyorum..."

"Hadi hadi," dedim elimle *oraları geç* iması yaparak. "Anlat lütfen, anlatmak kötü bir şey değil. Sen anlatmazsan Kunt'a sorarım ya da daha fenası Efes'e sorarım bak o hiç susmaz... Sahi o nerede kaç gündür?"

"Bir işi vardı," dedi Polat geçiştirerek. Ardından seslice nefes verdi "Tamam," diyerek kafasını salladı. Motoru kapattı

tamamen. "Dilberay Hanım ailenin büyüğüdür. Gelenek göreneğe göre Ali Baran Abi'nin evleneceği kadını önce onunla tanıştırması ve nişanıydı, kınasıydı, nikâhıydı, düğünüydü bu sıralamaya göre ilerlemesi bekleniyordu ama magazine düşene kadar evlendiğini bile bilmiyordu İstanbul'daki kimse. Daha sonra ziyarete geldiklerinde Dilberay Hanım, Ali Baran Abi'ye değil Duru Hanım'a çattı. Onu gelini olarak kabul etmedi. Yemek masasında önüne tabak bile koymamışlardı bir keresinde, Ali Baran Abi çok sinirlenmişti."

Kaşlarım havalandı. Melisa, Duru'nun Dilberay Hanım'dan çektiğini söylemişti ama önüne tabak koymayacak kadar yok sayıldığını hayal etmemiştim.

Dakikalar sonra kendimi evin zilini çalarken buldum. Çok geçmeden hizmet eden bir kadın açtı ve tebessüm ederek beni içeri buyur etti. Kabanımı alarak uzaklaştığında çantamı omzuma taktım ve etrafı süzerek evin içinde ilerlemeye başladım.

Buranın verdiği havayı seviyordum, bana eskiyi hatırlatıyordu. Kunt'un evi çok sadeydi, buranın göz yoran bir kalabalığı vardı çok eşya olmasa bile. Mesela koridordaki petrol mavisi işlemeli duvar kâğıdı... Şamdanlar, vazolar, tablolar; hatta kapılar bile.

Salondan içeri girdim, içeride iki kişi vardı. Duru, kucağındaki bir derginin sayfalarını karıştırırken bitki çayı olduğunu düşündüğüm sıcak bir fincanı yudumluyordu. Üzerinde uzun, yeşil bir elbise vardı saçlarını sımsıkı toplamıştı. Dilberay Hanım ise geçen seferki köşesindeydi, elinde bir tablet vardı.

Duru beni fark ettiği ân kafasını kaldırıp temkinli bakışlarını üzerimde gezdirdi, Dilberay Hanım'dan ise beklemediğim bir tepki gelmişti.

"Ah, Karaca, geldin demek," dedi güleryüzle ayağa kalkarken.

"Dikkat edin," dedim çantamı kenara bırakarak birkaç hızlı adımda yanına ulaşırken. Uzun süre komada yattığı için bir süre istediği gibi hareket edemeyeceğini biliyordum, bu yüzden oturduğu yerden aniden kalktığında başı dönüyor ve kasları ağrıyordu.

Ne yapacağımı bilemeyerek bir elimi koluna koyduğumda, beni fazlasıyla şaşırtacak bir şey yaptı ve elini avucuma kaydırarak elimi tuttu. "Önemli değil," dedi Dilberay Hanım tebessümle ve yardımımla yerine otururken. "Alışkanlık. İnsanın kalkası geliyor. Yeterince yattım, yeterince oturduğumu da düşünüyorum şu günlerde..."

"Olsun, yine de ani hareketlerde bulunmamaya ve tek başınıza yürümemeye dikkat edin." Yutkunarak kenara geçtim, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken Dilberay Hanım'ın çaprazındaki, Duru'nun karşısındaki koltuğa oturmuştum.

"Hoş geldin Karaca," dedi Duru aynı temkinli bakışlarını Dilberay Hanım'la aramda dokurken.

"Hoş buldum." *Bulmadım.* Benim burada ne işim vardı? Bu kızın karşısında ne işim vardı benim? Bu evde... Bu kadının karşısında ne işim vardı peki?

"Aslında geri oturmama hiç gerek yoktu, direkt masaya geçelim. Saat de geç oluyor... Acıkmışsındır," dedi Dilberay Hanım o sırada, yeniden kalkacağını düşündüğümden ayağa kalkmıştım. Duru hareketlerimi dikkatle izliyor fakat hiçbir şey yapmıyordu. Dilberay Hanım umurunda değildi.

Biz masaya geçerken "Affedersin *anneanne*," dedi Duru. "Öğlenki testlerden sonra midem çok rahatsız, odama çekilmek istiyorum."

Açıkça benimle aynı masaya oturmak istemiyordu. Bir şey söyleyeceğimden mi korkuyordu yoksa?

"Melike'ye söyle sana iyi gelecek daha hafif şeyler hazırlayıp odana göndersin," dedi Dilberay Hanım, her ne kadar öyle görünmese de sesi mesafeli çıkıyordu. Az önce benimle konuşurken hissetmediğim bir mesafe hissetmiştim nedense. Ve bu farklılığın sebebini çözemiyordum.

Duru kafasını onaylarcasına salladı. Dilberay Hanım başköşeye oturduğunda, ben de çaprazına geçtim ve Duru'nun gözlerini üzerimde hissettim. Başımı kaldırıp ona döndüğüm ân gözlerini kaçırdı, ardından salondan çıktı.

"Çok hasta bir kız," dedi Dilberay Hanım. Kimsenin servis etmeyeceğini ve her şeyin masada olduğunu fark ettiğimde çorbasını koymak için önündeki tabağa uzandım ve köşedeki tatlı bir yeşil renge sahip tencereye. "Bu kadar zayıf bir bünyeyle hamile kalması doğru değildi. Ama gençler işte... Ne cahil yaşlıları ne de diplomalı doktorları dinliyorlar kafalarına bir şey koyduklarında."

"Estağfurullah," dedim istemsizce. *Cahil yaşlı* derken ima yaptığını biliyordum. Çorbasını önüne koyduktan sonra kendim için de doldurdum ve yerime geçtim.

"Aferin kızım, ben söylemeden anlayıp çorbamı koydun," dedi Dilberay Hanım o ân, kaşığını kaldırdığında. "Kalkmaya çalıştığım her ânda da tetiktesin. Annen baban seni duyarlı yetiştirmiş."

Yutkunurken "Yalnızca annem," diye düzelttim yanlışı. "Babamı tanımıyorum. Hiç tanışmadık."

"Yalnızca annenle sen o zaman," dedi Dilberay Hanım, ağır bir konuşma stili vardı. "Tek ebeveyn olmak annenin omuzlarına yük bindirmiş olmalı. Buna rağmen bugünlerdesin. Tıp kazanmışsın, kapağı da sağlam yere atmışsın..."

Son cümlesinden sonra başımı kaldırmak zorunda hissetmiştim.

Dilberay Hanım çorbadan birkaç kaşık almıştı ki kenardaki işlemeli mendille dudaklarını sildi ve derin bir nefes alarak bana baktı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, gerçeği görene kadar seni kabul etmemiştim. Fakat bugün evime davet ederek kabul etmiş oldum. Bazen sert bazen imalı konuştuğumu hissediyor olabilirsin fakat sözlerimin altında bir art niyet arama kızım."

"Sınırı aşıyorsam affedin ama gerçeği görmek derken neyi kastediyorsunuz?"

Dilberay Hanım'ın gözleri bir ân masanın ortasına kaydı, ardından hızlıca toparladı; başımı çevirdiğimde masanın ortasındaki vazoda görebildiğim yalnızca bir demet güldü. Fakat güller açmamıştı. Tıpkı Beren'in Boğaz'daki restorana getirdikleri gibi.

Dilberay Hanım, elime uzanıp masanın üzerine çıkardığında yüzükparmağımdaki kardelen işlemeli alyansa değdirdi gözlerini. "Gerçek olan bu, bu yüzük," dedi ama sorumun yanıtının bu olmadığını biliyordum. "Torunumun, manevi kızımla evlenmesi beni memnun ederdi fakat onlar farklı yollardan gitmeyi tercih ettiler. Kaldı ki..." Seslice, içten bir nefes verdi. "Kaldı ki nişanlı oldukları dönem de bunu kendi istekleriyle yapmadıklarını düşünüyor, bir hâl çare arıyordum."

"Cemal Bey ile evlendiğimde henüz on üç yaşındaydım," diye devam etti lafına. "Görücü usulü oldu bitti her şey. Cemal Bey ile gerçekten tanıştığımda, on sekiz yaşındaydım. Beş yıl boyunca birbirimizi anlamaya, tanımaya uğraştık. Evlilik bu, özellikle benim dönemimde kaçış kurtuluş yoktu. Görüyorsun ya, evim eski; antikalarla dolu..." Gözleri etrafta gezindi. "Düşünce tarzım da pek farklı değil. Hayırlı bir kısmet bulunursa hayatlar birleşir, yollar birleşir bana göre. Kunt oğlumun annesi hayatta değil, rahmetli güzel kızım... Babası desen ayrı, aykırı, sert bir adam. Onun yolunu kesiştirmek istedim iyi huylu, eli yüzü düzgün, yanına yakışır bir kadınla..."

Yutkunmak istiyordum ama nefessiz dinliyordum, öyle ki oksijen ciğerlerime girse kalbimin çarpıntısı şiddetlenecekmiş gibi geliyordu.

"Meğerse o kadın senmişsin, biz eskiler boşa uğraşmışız," dedi Dilberay Hanım omuzları çökerken. "Neyse ki eşoğlu eşek, abisi gibi *al sana gelin* diye çıkagelmedi." Güldü. "Nişan gitti belki ama... Kınasıydı, düğünüydü, bunların keyfini çıkaracağız artık. Bir de o İspanya'daki bücür ikizler gelseler..."

Dilberay Hanım, Kunt'la evleneceğimizi düşünüyordu. Hiçbir şeyden haberi yoktu, tüm bunların bir oyun olduğundan da.

Bir ân evde gibi hissedecek oldum, ertesi saniye göğsüme çöken ağırlık yukarı tırmandı ve omuzlarıma, sırtıma bindiverdi.

"Biliyor musun, barışalım diye tavan arasındaki albümlerden birini çıkarttım senin için," dedi Dilberay Hanım buğulu

gözlerle gülerken. Ardından dönüp vitrine baktı. Eski olduğu belli, deri kaplı kalın bir defter vardı. Getirmemi istediğini anladığımda tereddüt etmeden kalkıp defteri aldım ve masaya geri döndüm. Defterin bir fotoğraf albümü olduğunu yeni fark ediyordum.

"Aliye kızım çok meşguldü hep okuluyla," dedi Dilberay Hanım, masada albüme yer açarken. "Ali Baran'ın çok fotoğrafını çekti ama sıra Kunt'a geldiğinde çoktan sıkılmıştı bebek fotoğrafları çekmekten. Bu yüzden Kunt'un pek fazla fotoğrafı yok."

"İkizler?" diye sordum istemsizce.

"İşte o zaman kendime bir fotoğraf makinesi getirttim, fotoğraf işini ben devraldım," diye devam etti Dilberay Hanım. Albümün kapağını kaldırdı ardından. *Ama Kunt?*

Eski bir fotoğraftı açılan. Koltuğu hemen tanıdım; burada, salondaki tekli koltuklardan biriydi pencerelerin önündeki. Aliye Hanım üzerinde dizlerine gelen koyu renkli bir elbise ve dalgalı uzun saçlarıyla oturuyordu, kucağında ise iki üç yaşlarında bir bebek vardı. Onu hemen tanıdım, nasıl tanımazdım ki? Fotoğraf renksizdi, dolayısıyla Kunt'un gözleri de siyah duruyordu fakat yine de o kadar koyu çıkmamıştı. Saçları kısaydı ve bebek lüleleri vardı. Yakalı bir tişört ve şort giydirmişti annesi. Kolları, elleri, bacakları, yanakları... Tam ısırmalıktı.

"Tanıdın değil mi hemen?" Dilberay Hanım tebessüm ederek yüzükparmağındaki koca taşlı bir yüzük taşıdığı eliyle fotoğrafın üzerini okşadı. Yadigâr bir şeye benziyordu. "Canım kızımla torunum."

Başımı salladım.

Sayfayı çevirdiğinde bu sefer beş yaşında bir çocuk olmuştu. Bahçede ayaklarının üzerinde yere çökmüş, çiçek topluyordu ve Aliye Hanım da hemen arkasında elinde bir güneş kremiyle oğlunun yüzüne uzanıyordu. Küçük Kunt'un yüzünde, birkaç yerde krem vardı. Burnunun ucundakine bakarken gülümsedim.

Ardından bir fotoğraf daha. Bu sefer ifadem yok olmuştu çünkü farkıyla hüzünlü gelmişti bana bu fotoğraf. Sokakta çekilmiş bir fotoğraftı, yine siyah beyaz...

"Bunu ona annesi öğretmişti," dedi Dilberay Hanım acıyla gülümseyerek. "Kötüyü, kötülüğü kovmak için... Etrafına tebeşirle bir çember çizerdi. Kızgın olduğunda da yapardı bunu, yalnız kalmak istediğinde de. Bu evin avlusu var ya, görmüşsündür..." Konağın önü büyüktü ve bir süs havuzu vardı. "Kaç kere çizdi saymadım... Hep de temizlettirirdim bizim çalışanlara. Sonra bir gün çıkageldi, tebeşirleri attı. "*Anneanne ben daha çizmeyeceğim,*" dedi. "*Ne oldu büyüdün mü sen?*" dedim. "*Bu çemberler çalışmıyor, annem yalan söyledi bana,*" dedi. Neden böyle dedi bilmem, hiç anlatmadı."

Gergince dudaklarımı birbirine bastırırken boynumdan yükselen bir ateş basmıştı yüzümü. Babası yüzünden olabilir miydi? Hayal gücüm yetmiyordu fakat istemsizce babasıyla ilgili olduğunu düşünmüştüm. Bbu konuyu biraz olsun anlatmıştı bana annemin evindeyken.

Dilberay Hanım ilerleyen dakikalarda çorbasını bitirdi, benim iştahım kaçmıştı. Albümdeki diğer fotoğraflarda Kunt yoktu ya da diğer aile üyeleriyle birlikte kalabalık çekilmiş fotoğraflar vardı.

Dilberay Hanım'ın bana karşı birden değişen davranışlarını ve sıcak yaklaşımını garip buluyordum. Samimi olduğu belliydi fakat nedenini açıklayamıyordum. Polat, eğer beni sevmese yemeğe davet etmeyeceğini söylediğinde ona inanmamış ve altında bir neden aramıştım doğrusu ama belli ki yoktu. Ya da nedeni, torununun nişanlısıyla gerçekten tanışmak istemesiydi.

Yemeğin sonuna doğru, Dilberay Hanım şarabı kesmesi gerektiğinden bahsederken zil çaldığında Kunt'un geldiğini düşünüyordum ki saniyeler sonra salondan içeri girmesiyle teorim doğrulanmış oldu. Önce koltukların olduğu kısma baktı, ardından yemek masasının olduğu tarafa yani bize döndü ve göz göze geldik.

Üzerinde ince bir kazak ve pantolon vardı. Ceketini çıkartıp peşinden gelen yardımcıya uzattığında Dilberay Hanım "Eşek herif, bir yalnız bırakmıyorsun değil mi bizi?" dedi alayla. Kunt'un kaşları çatılmış ama dudakları kıvrılmıştı; bu hem şaşkın hem de keyifli olduğunu gösteriyordu.

"Yardım çağrısı aldım," dedi Kunt, dolanarak yanımdaki sandalyeye geçerken.

"Öyle bir şey yapmadım," dedim aniden panik olarak. Gözlerimi belerterek Kunt'a döndüm. "Niye yalan söyluyorsun öyle bir çağrıda bulunmadım ben..."

Kunt küçük bir kahkaha attığında eğleniyora benziyordu. Yanağımdan makas aldığında oturduğum yere daha fazla çökemeyeceğimi düşünüyordum. "Şaka yapıyorum. Dönüyordum, seni de alayım, eve birlikte geçelim dedim."

"Aman aman," dedi Dilberay Hanım imayla gözlerini başka bir tarafa dikerek. O sırada geçen gün gördüğüm hemşire kapıda belirmişti. Dilberay Hanım'dan izin isteyerek içeri girdiğinde masaya yaklaştı ve ilaç saati olduğunu söyledi. Böylelikle koluna girerek ona yardımcı olmuş ve salon dışına kadar eşlik etmişti.

"Aslında sabahki konuşmamız göz önüne alındığında yardım çağrısı istememiş sayılmazsın," dedi Kunt, geriye doğru yaslanarak ona baktım. Kaşları havalandı. "Neredeyse Fuat Hoca'yı ek benimle gel diye yalvarmaya başlayacaktın."

"Hayal görmüşsün sen," diye homurdandım önüme dönerek. "Neden böyle bir şey yapayım? Alt tarafı anneannenle bir yemek. Savaşa gidiyor falan değildim..."

Kunt başını hafifçe eğerek *öyle mi gerçekten?* imasında bulunduğunda burnumdan soluyarak başımı çevirdim ama içimden gülüyordum çünkü haklıydı. Gerçekten korkmuştum.

Sandalyesini hafifçe geri çekerek elimden tuttuğunda "Gel buraya," dedi. Ayağa kalktığımda kolunu belime dolarak beni kucağına çekmişti. Bir ânda elimi emsesinde buldum bir yere tutunmak isterken. Başını bana çevirmişti ve yüzlerimiz fazlasıyla yakındı.

"Rahatsız olacağın bir şey söyledi mi anneannem?" diye sordu Kunt. "Dürüst ol."

İçimde bir şeyler erirken dudaklarımı birbirine bastırdım ve "Hayır," dedim kafamı iki yana sallarken. "Anneannen çok kibardı. Birkaç fotoğraf bile gösterdi."

Kunt başıyla ilerideki vitrinin üzerine bıraktığım deri kaplı albümü işaret etti. "Şu albümden bahsediyorsun sanırım."

Kafamı salladım.

"Benim çok fazla fotoğrafım yok küçüklüğümden," dedi Kunt, bunu biliyordum. "Aile fotoğraflarıyla sıkmıştır seni."

İstemsizce güldüm. Ardından aklıma gelen fikirle ayağa kalktım. Kunt kaşlarını çattı, "Nereye şimdi? Ne güzel oturuyorduk." tamamen uzaklaşana dek elimi bırakmamıştı.

Masanın etrafından dolanıp hızlı birkaç adımla koltuğun üzerinden çantama uzandım ve telefonumu aldıktan sonra masaya geri döndüm. Ekran kilidini açıp galerimde gezinirken yanına yaklaştığımda belime dolanan koluyla beni yine kucağına çekmişti. Bulduğum fotoğrafı gülerek ona gösterdiğimde ağzı beş karış açıldı ve kaşları havalandı.

"Gerçekten mi?" diye sordu gözleri ekranda gezinirken. "Sen misin bu?"

"Gözlüklerim nasıl ama?" Kahkaha attım, daha sonra fazla sesli güldüğüm kanısına vararak elimi ağzıma kapattım. "Kâküllerimi ben kesmiştim. Tabii böyle değildi, yamuk yumuk kısa saçlar... Sonra uzadılar, annem düzeltti. Gözlüğü de bir kızdan almıştım kandırıp. *Harikalar Diyarı*'na gitmek istiyordu, ben de bunun bir ücreti olacağını söylemiştim. Gözlüğünü vermişti. Ben de kızı aşağı mahalleye götürüp geri getirmiştim."

Kunt küçük bir kahkaha attığında parıldayan gözlerle gamzelerini izliyordum. "Ne buradaki bu yediğin?"

"Yoğurt ne olacak," dedim gülerek. "Süt ve süt ürünleridir, limondur, kektir... Annem bana bunları yetiştiremiyordu. Abimden sonraki en aç parazit bendim evdeki."

"Ellere bak." Telefonu elimden alıp fotoğrafı ellerime yaklaştırdığında ekranı elimle kapattım. "Şimdi daha tercih edilesi tabii," diye devam ettiğinde istemsizce kaşlarımı çattım çünkü telefonun üzerine kapattığım elim sağ elimdi, yani alyans vardı. Kunt ekranın üzerindeki elimin üzerini bir ânda öptüğünde nefesimi tuttum, ardından hızlıca telefonu alıp masaya bıraktım.

"Eee başka yok mu?""Sonra," dedim omuz silkerek. "Ellerimle dalga geçmeyecektin..."

"Sırf ellerin mi?" Güldü. "Bıraksan yanaklardan başlardım fındık burnuna kadar..."

Ağzım beş karış açılırken bir nefes kaçtı içeri, dudaklarımı birbirine bastırarak ona gözlerimi belerttim. Bana hem bu kadar uzak hem de bu kadar yakın olması akıl işi değildi.

Dilberay Hanım ilacını almış olmalıydı ki birkaç dakika sonra hemşirenin yardımıyla salonun girişinde belirdi. Uygunsuz olacağını düşündüğümden anında Kunt'un kucağından kalkmış ve yerime geçmiştim. Dilberay Hanım, Kunt'un bir şeyler yemesi için ısrar etmişti ama Kunt, Fuat Abi'yle yemişti.

Bir Türk kahvesinin ardından kalktığımızda evden çıkmadan önce merdivenlerden yukarı baktım, ardından kabanımı giyerek dışarı çıktım. Duru bunca zaman boyunca yukarıdaydı ve odasından hiç çıkmamıştı.

Eve geldiğimizde ilk yaptığım şirinlerimi kontrol etmek oldu. Hepsi salonda bir koltuğa devrilmiş uyuyorlardı. Üst kata çıktığımda pijamalarımı giyerken ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Bugün ne anlama geliyordu? Yine bana tişörtünü verip iyi geceler mi dileyecekti yoksa birlikte mi uyuyacaktık?

Adamın kucağına otururken de bu kadar sorguladın mı?

Siyah saten pijamaları giydim, askılı üst ve şort takımdı. Evin içi fazlasıyla sıcaktı ve odam havalandırılmamıştı. Bütün hafta aktif olduğum için ve antrenman çıkışlarında ıslak saçlarımla otopark soğuğuna indiğimden yavaş yavaş hastalandığımı hissediyordum, üzerimde bir kırgınlık vardı. Belki uyumadan önce bitki çayı içmek iyi gelirdi.

Mutfağa indim. Ayşen Abla'nın çayları ve kahveleri dizdiği geniş çekmeceyi açıp papatya çayı paketini çıkardıktan sonra su kaynattım ve bir kupaya doldurdum. Kunt da ister miydi? Bitki çayı sevip sevmediğini bilmiyordum, uyuması gerekirken de başka bir şey içmemeliydi; mesela kahve.

Kupayla birlikte merdivenleri çıkarken Kunt'la karşılaştığımda, odamın kapısını kapatırken dışarı çıkıyordu. "Odandasın sanıyordum," diye mırıldandı elimdekine bakarak.

"Çay yapmaya inmiştim, biraz boğazım ağrıyor."

Merdivenleri tamamen çıktığımda Kunt yaklaştı ve bir eli-

ni yanağımla boynum arasına yasladı. Ben ne yaptığını anlamaya çalışırken o dudaklarını alnıma bastırdığında, dudaklar ısıyı hissedebilecek en hassas yer olduğundan ateşime baktığını anlamıştım.

"Ateşin yok," dedi beklediğim gibi. "Sabah tekrar bakarız."

Bu gidişle sabaha çıkarsam bakarız.

"Sen niye gelmiştin odama?" Ellerimi kupanın etrafına sararak bir yudum alırken merakla sordum. Aslında sorma amacım belliydi. Gurursuzca beni alıp odasına götürsün istiyordum.

"Yarın sabah birlikte gideceğiz akademiye, daha sonra birkaç saat boşluk var belki yemek yeriz. Babam eve gelmeyecek, onun yanına biz gideceğiz," dedi Kunt tok bir sesle. "Haberdar edeyim dedim."

"Tamam," dedim kafamı sallayarak. "Sadece bu mu?"

Gözleri kısıldı. "Başka bir şey daha mı olması gerekiyordu?"

"Yoo," dedim kafamı iki yana sallayarak odama yönelirken. "İyi geceler o zaman."

"Bir dakika bir dakika..." Kunt beni, kupayı tutmadığım elimden yakaladığında "Nereye?" diye sordu. "Orada mı uyuyacaksın?"

"Ben de bunu demeni bekliyordum," dedim hiç gocunmadan ve doğruca onun odasına yürüdüm, hızlı adımlarla ilerleyip kapıyı açarak içeri geçtiğimde arkadan bir gülüş sesi gelmişti ve ben de istemsizce gülümsemiştim.

Hallettiğimize sevinmiştim.

Aslında hiçbir şeyi halletmediğimiz ise olayların gerçek yüzüydü. Ben Kunt'tan Sergen'le olanları saklamıştım, o da bana annemle ilgili kritik bir konuda sözleşme imzalatmış ve hiçbir şey saklamamamı şart koşmuştu, ben de güvenimin satılık olmadığını söylemiştim. Bunlar ciddi meseleler ve ağır laflardı.

Bir saniye sonra ise çok farklı bir pozisyondaydık.

Her ne kadar bu bir haftayı silemesem de bugün olduğumuz yerden memnundum ve aramızın bozulmamasını istiyordum. Bir hafta boyunca kendimi yemiş, kafamda kurup kurup üzülmüş, sonra umursamamaya karar verip dağıtmış ama gece olduğunda tavana bakmaktan uyuyamamıştım.

Tişörtlerini de giydiğim yoktu, sarılıyordum sadece.

Çayı yarısına kadar içmiştim. Ben kupayı komodine bırakırken Kunt örtüyü kaldırdı, ardından tırmanarak yatağın içine girdim ve yastığa sırtımı yaslayarak oturdum.

"Uyumayacak mısın?" diye sordu yanıma gelirken.

"Birazdan," dedim esneyerek. Ardından onun başucundaki kitabı işaret ettim. "Hangi kitabı okuyorsun?"

Kunt bir kitaba, bir bana baktı. Bir şeyi hatırlamış gibi kaşları çatıldığında dudakları da kıvrılmıştı. Hiçbir şey söylemeden kitabı bana uzattığında elime alıp kapağına baktım. Oscar Wilde'ın basılı tek romanı olan *Dorian Gray'in Portresi*'ydi. Nerede kaldığını anlamak için ayracı koyduğu sayfayı açtığımda "Burada mı kaldın?" diye sordum.

"Uzun zamandır okumuyorum, kalmış öyle, yatağın altına düşmüş. Ayşen Hanım da çıkarıp başucuma koymuş," diye mırıldandı uzanırken. "Kaldığım yer değil, sevdiğim bir alıntının olduğu sayfada ayraç var."

Yatağın çevresindeki loş aydınlatmalar yandığından harfleri görebiliyordum. Yüzüstü uzanarak kitabı yatağa bıraktığımda ayracın olduğu iki sayfayı okumaya başladım. Bu kitabı daha önce okumamıştım ama şimdi elimin altında olduğuna göre bir ara okuyabilirdim.

Hiçbir cümlenin altı çizili değildi ama dikkatimi çeken bir diyalog vardı.

Bu gece günceme yazacağım.

Neyi?

Ateşten eli yanan çocuğun ateşi sevdiğini.

Bakışlarımı yanıma çevirdiğimde Kunt dirseğini yastığa, elini şakağına yaslamış yüzümü izliyordu. "Kitabı okumak istiyorsan ilk sayfadan başlamalısın, biliyorsun değil mi?"

Dudaklarım kıvrıldı. Kitabı değil, onun sevdiği alıntıyı

okumak istemiştim ve bulmuştum da. Aklıma istemsizce sabah, aşağıdaki odada yaptığımız konuşma gelmişti.

"Yak, yık her şeyi ve gözünü bile kırpmadan yap bunu. Gerekirse beni bile."

"Seni de mi yakayım?"

Ben ateştim.

Annesi yanan çocuğun eli de yanmıştır elbet.

Kurumuş dudaklarımı ıslatırken boğazımda acı bir tat vardı, bir zehir gibi kalbime aktı ve damarlarımda dolaştı; her şey böyle olmak zorunda mıydı? Dünya her zaman mı böyle bir yerdi yoksa insanlar varoluşsal sıkıntılar çekerken mi cehenneme çevirmişti? Birçok inanca göre ölünce cehenneme gidilirdi, artık emindim ki yaşarken de cehennemi tatmak mümkündü.

Hak etmekle ilgili değildi bu, var olmakla ilgiliydi. Yaşamın kendisiyle beraber paket hâlinde gelen bazı kaos noktaları vardı hayatınızda. Abimin gitmesi, lisede yaşadıklarım, annemin hastalığı ve abimin *gerçekten* gitmesi... Buna bir tanesi daha eklenecek miydi? Belki de Kunt bu yüzden hayatımdaydı. Fark etmiyordu belki ama beni daha güçlü kılıyordu, hem zihnen hem de bedenen.

"Bu kitabı daha sonra okuyacağım," dedim kitabı kapatıp kenara bırakırken. Ardından uzanıp loş ışıkları kapattım ve başımı yastığa yasladım. Kunt hâlâ tek kolunun üzerine dayanmış, beni izliyordu ve ben ondan tarafa dönmüş uyumaya çalışıyordum.

Pek mümkün değildi.

Özellikle de böyle bir gecede.

"Bir sorum var," diye mırıldandım gözlerimi açmadan. "Babanla birlikte konuşacağımız konunun hayatıma nasıl bir etkisi olacak?"

"Yarından sonra, Karaca, konuşulacak her şeyin hayatında büyük bir etkisi olacak." Parmaklarını alnıma düşen saç tutamlarında hissettiğimde gözkapaklarım aralandı ve ona baktım; karanlıkta yüzünü seçebiliyordum. Fazla uzak değildi bana.

"Belki de huzurlu uyuyacağım son gece bu."

"Bugüne kadar dayandın yani?"

İstemsizce güldüm. Trajikomikti. "Derecelendirirsek liseden sonra huzurlu uyuduğum bir gece olduğu söylenemez. Belki son zamanlarda biraz rahatlamış olabilirim ama o kadar. Eskiden uyumayı severdim, benim için bir ihtiyaçtan öte mutlu eden bir şeydi uyumak. Sonradan... Unutmak için zorunda kaldığım bir şey oldu. Küçücük, zararsız görünen ânların içinden seçip kafamın içinde kendime işkence ettiğim o kadar çok şey oluyor ki... Ve onları unutmak için, sırf daha sonra bambaşka küçük ânlarla kendime işkence edebilmek için, uyumak gerekiyor. Uyumak, günün *sıfır çarpanı* gibi."

"Ama başka başka denklemler kuruyorsun, ne kadar sıfırla çarpsan da yenileri geliyor yaşadıkça, istediğin kadar çarp... Durmayacak gibi," diye devam ettim seslice nefes vererek.

"Bundan daha insana özgü bir şey daha duymadım." Başını koluna yasladığında yüzlerimiz karşı karşıya geldi.

"Bundan daha büyük bir sahtekârlık da duymamışsındır," dedim alayla. "Uyumak, unutmak değil... Ertelemektir. Tembelliktir kısaca."

"Seni sadece düştüğünde tekmeleyebilecek insanlar olacak," dediğinde istemsizce liseye gitmiştim kafamın içinde. "Çünkü sen ayakta dikilirken durduğun noktaya çok uzaklar."

Belki de hayatım boyunca duyduğum en güçlü tavsiyeydi. Bundan çok daha fazlası olduğumu biliyordum, kendime inancım vardı, güveniyordum; neyi doğru neyi yanlış yaptığımı biliyordum.

"O yüzden, dik dur. Kamburun görünmesin."

Tam ağzımı kamburum olmadığını söylemek için açacaktım ki işaretparmağını dudaklarımın üzerine kapadı. "Herkesin kamburu vardır. Gösterenin yanağı, soğuk betona yaslanır."

Herkesin kamburu vardır.

Daha önce böyle bir adamla tanışmamıştım. Böyle bir insana rast gelmemiş, varlığını bile duymamıştım. Kunt birçok şey olabilirdi, inandığım birçok şeyi yıkabilirdi ama şüphesiz ki yeniden inşa etmesini de bilirdi. Birine bu derece güven

duymak, kendi bile ona güvendiğime inanmazken bilinçli bir intihardan başka bir şey değildi.

Göğüs kafesi boşluğumda bir şeyler erirken çatık kaşlarımı gevşetmeden baktım ona. "Sana bakınca öfkeli bir kız çocuğu görüyorum," diye mırıldandı başparmağını çattığım kaşlarıma sürterek. "Toysun."

"Toy..."

"Toyluk haksız olduğun anlamına gelmez," diye devam etti. "Toy olmak birini diğerinden üstün veya aşağıda kılmaz. Kimsenin seni yönetmesine izin verme Karaca. Benim bile."

Aralık dudaklarımdaki nefes içeri kaçtığında surat ifadem gevşedi, bakışlarımı indirerek tişörtüne baktım bir müddet. *Benim bile.* Kunt'un beni yönettiği ve benim bunun farkında olmadığım zamanlar mı olmuştu? Öfkeli olduğumu ve bunda haklı olduğumu söylüyordu.

Ve ben korkuyordum.

Bunu belli etmeyecek kadar usta ama hâlâ küçük bir kız çocuğuydum.

Kunt Vidar Karyeli ise erken büyümek zorunda kalmıştı.

Hayır, *zorunda bırakılmıştı.*

İçime çektiğim ağır bir nefesle gözlerim kapandığında yatakta huzursuzca hareket ederken kolunu başımın altından uzattığını fark ettim, ben diğer tarafa dönerken diğer kolunu da karnıma dolamıştı. Ona kolunun uyuşacağını söylemek istedim ama bunun için fazlasıyla yorgundum.

Yine de uyuyamadım. Dakikalar geçti, kafamın içi bomboştu ve sessiz bir karanlık gözkapaklarımda hüküm sürüyordu. Annemi ya da abimi düşünmek istemiyordum, bu gece gerçekten bu derece huzurlu uyuyabileceğim son geceyse uyumak da istemiyordum. Huzursuzdum. Huzur yoktu.

Huzur, lügatimde bundan sonra anlamsız, kuru bir kelime olarak kalacaktı.

Karnımdaki ufak dokunuşları gerginliğimi alıyordu. Belli belirsiz daireler çiziyordu çıplak tenime. Uyumadığımı biliyor muydu?

"Belki de o çayı içmemeliydin," dedi kulağıma doğru, saçlarımın arasından, belli belirsiz bir mırıltıyla.

"Papatya çayı uyumaya yardımcıdır."

"Ben herhangi bir yardımını göremiyorum."

Gülmek istedim, haklıydı. Rahatlamam ve pamuk gibi olmam için sürekli papatya çayı içmemi söyleyip beni ihanetin koynunda, öfkenin ruhu parçaladığı o çıkmaz sokakta bırakan sevgili arkadaşım da huzursuz hissettiği gecelerde papatyalar tarafından kimsesiz bırakılıyor muydu? Bu, umurumda olmamalıydı. Onun olmamıştı.

O, benim dört duvar arasında kalmamdan cesaret almıştı. Ben ise o çıkmaz sokağın bir duvarını yıkıp kendime yol yapmış ve onu orada bırakmıştım.

Belki Duru ve Hale'nin hayatıma yeniden girmesinin bir sebebi vardı ve belki Aysima'yı da ben kendim bulmalıydım.

Başımı hafifçe Kunt'a doğru çevirdiğimde yüzlerimiz fazlasıyla yakındı. Zaten kulağıma eğilmiş olduğundan ona dönerken dudakları burnumun ucuna sürtünmüştü. "Bu gece seninle aynı yatakta uyumak neden bu kadar zor geliyor?"

Kaşlarım çatıldı ama benden farklı bir şeyler düşündüğünü düşünmüyordum, bu yüzden gözlerine değil dudaklarına bakıyordum. Daha fazla düşünerek bu mesafeden acı çekmek mantıklı gelmiyordu, bu yüzden kafamı kaldırarak dudaklarına uzandım ama Kunt da benimle birlikte kendini çekti.

Kaşlarım bu sefer keyiften değil, öfkeden çatılmıştı. Şimdi gerçekten küçük bir çocuktum ve şekerim çalınmış gibi hissediyordum.

Başımı tekrar yatağa yaslarken Kunt aynı yakınlıkta kendini durdurduğunda "Oyun mu oynuyorsun benimle?" diye sordum.

"Hayır," dedi kısık bir sesle, dudakları kulağıma ilerledi. "En azından... Seninle değil."

Hâlâ karnımda dolanan parmakları dokunuşunu kesmeden aşağı kaymaya başladığında başımı ona doğru, yana çevirdim ama yüzü yanağıma doğru yaslı olduğundan bu mümkün değildi. Yanağıma bir öpücük bıraktı, ardından yüzyüze geldik; ikimizden biri hareket ettiği ân mesafe kapanırdı.

"Tişörtle uyuyabildiğin falan yok," dediğinde kumaşın altındaydı, ağzımdan içeri bir nefes kaçtı. "Senin çarşafların arasında aradığın... Benim. Bana ait bir şey değil." Bakışlarımı gözlerinden düşürmemeye çalışıyordum. "Tişörtlerim ya da parfümüm değil seni bana getiren," diye devam ederken aşağıda dokunuşunu hissettiğimde gözlerim istemsizce kapandı. "Kaybolmuşsun, küçük karaca... Senin aradığın benim." Göğsüm içeri çöküyor ve yükseliyordu. "Kurtuluşun benim."

Bir avucum yanağına, bir elim omzuna tutunurken birbirine geçmiş kirpiklerimi ayırabildiğimde alnını alnıma bastırarak kalkan başımı yatağa mıhladı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu alaylı bir sesle.

"Hiçbir yere," cevabı çıktı aralık dudaklarımın arasından kaçan bir nefesle beraber.

"Doğru, hiçbir yere," diye tekrar etti beni, istemsizce dizlerimi kendime doğru çektim. Kasıklarımdaki histen vücudum kavruluyordu. "Çünkü olman gereken yer burası. Uyuman gereken yer burası. Kollarımın arası."

"Öyleyse neden bir hafta bu kadar uzaktın?"

"Uzak değildim, hiç olmadım." *Çığlık atmak istiyordum,* altdudağımı ağzımın içine yuvarlayarak dişlerimi geçirdim. "Ben senden uzakta durmamışımdır."

"Du... Durmak zorunda mı bırakılmışsındır?" Alaylı sorumla dudaklarım aralandığında ve Kunt neredeyse beni öpeceğine emin olduğum kadar uzandığında aklımı kaçırmak üzereydim. Sanki gerçekten oyun oynuyorduk ve öpüşmek kuraldışıydı.

Burnumla dudaklarım arasındaki yere dudaklarını bastırdığında parmaklarım saçlarının arasına daldı, çenemi öptü; öpücükleri yanaklarıma ilerledi, kulağıma uzandı. Nefesim titriyordu. Alev alevdim. Artık gerçekten ateşim çıkmıştı ve hissetmiyor olamazdı.

Soruma cevap vermedi, bunun yerine baskısını ve hareketini arttırdı; kısık sesli bir inleyiş boğazımdan kurtulduğunda başımın altındaki kolunu ne zaman çektiğini anlamamıştım ama başparmağı altdudağımın üzerindeydi. "Bu sesi sevdim,"

diye mırıldandı dudaklarımın üzerine doğru. "Kunt," diye inledim. "Bu sesi daha çok sevdim," diye devam etti.

Karnımdaki daire hareketi aşağıda rolü çaldığında kesilen nefesim ciğerlerimde asılı kaldı, kolumu boynuna dolayarak onu kendime çektiğimde yüzüm boynuna yaslıydı ve daha önce hiç duymadığım bir haz tüm vücuduma yayılıyordu. "İtiraf et, duymak istiyorum," sesini duydum saçlarımın arasında, ensesine asılmıştım. "Duymaya ihtiyacım var Karaca. Söyle."

"Neyi?" Sesim çıkmış mıydı ki?

Onu hissettim. Kokusu hücrelerime, teni tenime, sesi zihnime kazınırken kendini bana bastırdığında onu aşağıda hissettim; çığlık atmamak için dudaklarımı dişlerimle kapalı tutuyordum. "Yandığını söyle ama sana yaşadığını hissettiren bir yangın bu," diye mırıldandığında mutluluk parmak uçlarımdan yukarı tırmanıyordu. "Yaşadığını hissettiğini söyle, benim gibi, yıllar sonra ilk kez," diye devam ettiğinde tırnaklarımı omzuna geçirdim. Göğsüme yaslı göğsünde, kalp atışlarımızın şiddeti kalp krizi geçirdiğime inandırıyordu beni. "İstediğini söyle."

"İstiyorum."

"Söyle."

"Y... Yaşıyorum..."

"Devam et."

"Yanıyorum," dedim sesimin çıkabildiği kadarıyla, bir zevk dalgası duvarlarıma çarpmadan hemen önce "Yaşadığımı hissettiren bir yangın bu..." diye tamamlayabilmiştim. Ardından kontrolümü kaybettim. Dişlerimi omzuna geçirdiğim ân ciğerlerimdeki tüm oksijen alev almış gibiydi, iz bırakacağına emindim ama o ân umurumda olmadı. Hiçbir şey umurumda değildi. Tüm sorumluluklarım ve göğsüme ağırlık yapan, omuzlarımı çökerten ne varsa buharlanıp uçtu ve yalnızca ikimiz kaldık. Yanıyordum ama yaktığım canım değildi, kötü anılardı. Kunt, yangını alıp her gece orta yerinde yanmak isteyeceğim bir oyun alanına çevirmişti.

"İşte böyle," diye fısıldadığında ne demek istediğini biliyordum. İşte böyle göstermişti. *Yanmadan aydınlatmak, yakmadan ısınmak.* Ateş olmak.

Dişlerimi omzundan çektiğimde yüzünü yüzümün hizasına getirdi, hiç beklemeden dudaklarımız çarpışmıştı. Beni sanki olabilirmiş gibi, bu mümkünmüş gibi, tüketebilirmiş gibi öpüyordu. Kolu belime dolandığında elimi saçlarının arasına daldırdım ve bir refleks gibi çektim, kaşlarını çattığını ama dudaklarımın üzerine gülümsediğini hissetmiştim.

2

BİLE BİLE LADES

Düşersem kalktığımda yola yürüyerek değil, koşarak devam ederim.

Hayatın bana öğrettiği, öğrenmek zorunda bırakıldığım birkaç şeyden biriydi bu. Ya da kenar mahalledeki ahşap evimizde, kışları soğuktan parmak uçlarımın taş kesildiği gecelerde işittiğim abimin sözleriydi.

"Yaşamayı bilmiyorum," demiştim ona, henüz yeni farkına varıyordum hayatın. Sosyal statü denen bir şey vardı mesela, zengin ve fakirin kelime anlamını anlardın. Vücudunun farkına varır, yemek yemekle ilgili hastalıklar geliştirir ve sıra dışı bir şekilde spor yapmaya başlardın. Okuldaki çocukların kızlara laf atmaya başladıkları ve aralarında puanladıkları, kızların ise kendilerine birilerini yakıştırmaya başladıkları bir dönemdi bu.

Travmalarının sessizleştirdiği çocukların, yaşıtlarına göre *olgun* olduğunun söylenildiği bir dönem, yüzüne söylenilmemiş olsa bile etraftaki gürültünün ruhunu parçalamasına izin vermeye başladığın dönem...

"Büyürken öğreneceksin," demişti abim. Sonra gülmüştü. O ân bana güldüğünü sanmıştım çünkü sivilcelerim vardı ve ne yapmam gerektiğini bilmiyor, herkesin bana baktığında yalnızca onları gördüğünü ve içlerinden benimle dalga geçtiklerini düşünüyordum.

Halbuki abime *"Neden güldün?"* diye sorduğumda verdiği cevap, şimdilere daha derinden vuruyordu beni.

"Çünkü büyürken öğrenenler yaşamayı, büyüdüklerinde yaşama isteklerini kaybediyorlar. Belki bildikleri bir şey vardır."

Yirmi bir yaşında genç bir kadın olarak abimin sözlerine dönüp baktığımda, lisede felsefe dersinde işlediğimiz dünyanın kaos düzeni hakkındaki düşüncelerimin beni hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyorum.

Bak Karaca, diyorum kendi kendime; kaos bir düzen değildir ama her düzende bir kaos vardır. Hayat, insan yaşar ve ölür diyerek basite indirgenemeyecek kadar karmaşık çünkü bizi yaşadıklarımız değil kaybettiklerimiz büyüttü.

"Tekrar," dedi Haluk Hoca elindeki sert eldivenlere vurarak. Tekrar savurdum tekmemi, tekrar yumruklar attım, tekrar yuttum öfkemi ve nefesimi kontrol altına aldım. Yaklaşık iki saattir spor salonundaydım ve Haluk Hoca'yla kesintisiz antrenman yapıyorduk. Her ne kadar bugünün diğer günlerde takip ettiğimiz programdan farklı olmadığının bilincinde olsam da Haluk Hoca'nın beni ekstra yorduğunu hissedebiliyordum. Öte yandan da biliyordum ki bu kadar kısa sürede bu kadar iyi toparlanmam ve güç kazanmam Haluk Hoca'nın disiplin anlayışının sonucuydu.

"Tekrar!"

Konuşamayacak kadar yorulmuştum, ağzımı açabilsem muhtemelen bugünlük bitirmemizi rica edecektim fakat Haluk Hoca benim ricamla antrenmanı bitirecek biri değildi. "Buraya," dedi beline sarılı ağırlık yastıklarına vururken bağırmıyordu ama sesi öyle gürdü ki tüm salonda yankılanıyordu. Yumruk ve tekmelerimin hiddeti de öyle.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedi Haluk Hoca sonunda, geriye doğru çekilip üzerindekileri çıkarırken. "Bu haftanın sonunda ölçümlerini alırız yine, programa şimdilik aynı şekil-

de devam edeceğiz ama Kunt yarın müsait olmayabileceğini söyledi. Bir planınız mı var?"

Bildiğim üzere yoktu. Nefes nefese, kalp atışlarımı düzenlemeye çalışırken bir yandan da yudum yudum su içiyordum ki "Sanırım," diye mırıldandım soru işareti dolu bakışlarımı kaçırırken.

"Diyetini bozma ve öğün atlama," diye öğütledi Haluk Hoca. Kenara bıraktığı telefon titreşmeye başlamıştı. "Bir sonraki gelişinde görüşürüz." Telefonunu kapıp salonun dışına yürümeye başladığında gözlerini kısarak baktı. "Mümkünse biraz da nişanlının üzerinde çalış. Bir iki bir şey gösteriversin. Belki sağ kroşenin tadına da bakar hem, bayağı sağlam çünkü."

"Bu gidişle sağı da solu da tadacak, merak etmeyin," diye mırıldandım yalnızca kendimin duyabileceği kadar kısık bir sesle. Beni öfkelendiren neydi bilmiyordum ama boksun stresimi yok etmesi gerekmiyor muydu? Ben vahşileştikçe, içimde vahşi ne varsa uyandığını hissediyordum halbuki.

Telefonum, havlum ve su şişemle birlikte salondan çıktığımda soyunma odaları ve duşkabinlerinin olduğu kata inmek için asansöre binecektim ki salonun sonundaki odalardan birinden fırlayan sarışını fark ettim. Beren'in üzerinde toprak rengi bir gömlek ve siyah kumaş pantolon ile topuklu çizmeler vardı. Elinde ise bir defter ve kalem. "Karaca," dedi gergince attığı birkaç adımın sonunda beni fark ederken. "Antrenman sıkı geçmiş gibi, bayağı terlemişsin. Nasıl gidiyor?"

"Yorucu ama güçlendiğimi hissediyorum. Yani en azından geçen haftalardan daha iyi hissediyorum." Beren yanımda durduğunda onun da asansöre bineceği düşüncesiyle düğmeye bastım ve kabini çağırdım.

"Hissedersin tabii," dedi Beren gülümseyerek. Hafifçe kaşlarım çatıldı ama ona sözlerinin altındaki anlamı sormadım. "Ben de işte Fuat Hoca'nın peşinde koşturuyorum ama adam koca binanın içinde kayboldu sanki, Kunt'un programıyla ilgili soracağım birkaç şey vardı."

"Telefonuna bakmıyor mu?"

"Fuat Hoca ofisinde değilse gün içinde telefonuna bakması zor, bunu bilenler genelde mail atarlar çünkü mesajlarına da bakmayabiliyor," diyerek güldü Beren. "Neyse ki sekreteri var, o bakıyor. Ama o da odasından çıktıktan sonra nereye kaybolduğunu bilmiyor işte."

"Belki Kunt'un yanındadır," diye mırıldandım asansöre kapıları açıldığında kabinin içine girerek. Beren de bindiğinde düğmeye bastım, o zemin kata basmıştı. "Gerçi Kunt burada mı bilmiyorum, işi vardı." Babasıyla ilgili olduğunu düşündüğümden sormamıştım.

"Olabilir," dedi Beren gözlerini etrafta gezdirirken ama sanki Kunt'un Fuat Hoca'yla olmadığını biliyordu. *Çünkü Kunt'un nerede olduğunu biliyordu.*

"Nerede?"

"Kim?" Gözlerini birkaç kere kırpıştırdı bana bakarken.

"Kunt," dedim düz bir sesle. Bana cevabı verebilirdi değil mi? "Sen onun nerede olduğunu biliyorsundur."

"Ben onun yalnızca programını biliyorum Karaca, arkadaşız ama bu her ân nerede ne yaptığını bildiğim anlamına gelmiyor." Beren seslice nefes alarak bana durumu açıklamaya çalışırken dürüst olduğunu hissediyordum. "Belki babasıyla ilgili bir şey olmuştur. Uçağının bu öğlene alındığını öğrendim az önce Polat'tan. Aşağıdaydı, sanırım antrenmanının bitmesini bekliyordu."

Yani Kunt yoktu. Kapılar açıldığında önüme döndüm. "Teşekkür ederim Beren, sağ ol," dedim kabinden çıkarken yorgun bir sesle. "Sonra görüşürüz."

"Karaca..."

Omzumun üzerinden dönüp baktığımda Beren asansör kapılarının kapanmasına engel oluyordu eliyle. Tatlı bir yeşil tonunu barındıran sıcak yeşil gözlerine baktım, endişeli görünüyordu. "Sen iyi misin?"

"Bilinmezlik beni antrenmanlardan on kat daha fazla yoruyor Beren, hepsi bu."

Öyleydi. Durumun, konuşacağımız konuyla ilgili olduğunu bilmesem muhtemelen öfkelenirdim de ama yalnızca boş-

luk vardı içimde. Kendime adım başı sorun olmadığını hatırlatmaya çalışıyordum ama antrenmanın ağırlığından dolayı hâlâ düzelmemiş kalp ritmim pek de yardımcı olmuyordu.

Duş alıp saçlarımı kuruttuktan sonra temiz kıyafetlerimi giydim; ince beyaz bir kazak, kot pantolon ve botlar. Kırmızı beremi de takmıştım. Telefonumda Esved'den gelen bir mesaj vardı, müsaitsem buluşup bir kahve içebileceğimizi söylüyordu. Boğaz'da Duru'yla olanlardan sonra onunla telefonda konuşmuş olsam da yüz yüze konuşmak için müsait bir ânını kolluyordum ve sürekli meşguldü.

Gergince etrafa bakarken akşamki meseleden önce birlikte öğlen yemeği yiyebileceğimizi söyleyen Kunt ortada olmadığına göre Esved'le dışarı çıkmakta bir sorun olmadığını düşündüm. Her ne kadar bir hain olarak görülse de onun kötü biri olmadığını ve dostum olduğunu biliyordum. Sorun yoktu.

Haber verdiğim sürece.

İmzaladığım sözleşme şimdilik canımı sıkmıyordu ama bundan sonra sıkacakmış gibi hissediyordum. Kendime, verdiğimin bir *rapor* ya da *hesap* olmadığını, yalnızca onun nerede olduğunu ve telefonumu açıp açmayacağını merak ettiğimden meseleyi de sohbet konusu edebileceğimi söyledim. Binanın zemin katında, karşıdan bu tarafa yürüyen Polat'la göz göze geldiğimde kulağıma dayadığım telefon, bu yüzden Kunt'un telefonunu çaldırıyordu.

İkinci çalışta açtı. "Efendim?"

Altdudağımı ağzımın içine yuvarladım, sabahtan beri doğru düzgün sesini duyabildiğim bile yoktu. "Benim antrenmanım bitti. Sen neredesin?"

Arka plan sessizdi. Neredeydi bilmiyordum ama burada değildi. "Akşamla ilgili ufak bir pürüzü hallediyorum. Efes'i yolladım oraya, gelmedi mi?"

"Hayır ama Polat burada," diye mırıldandım, ardından gergince yutkundum. Polat yanıma ulaşmıştı ve üzerinde simsiyah bir takım elbise vardı. Duygusuz bir asker gibi karşıma dikildiğinde kara gözleri etrafta geziniyordu. "Esved'le kahve içmeyi düşünüyorum dışarıda, Boğaz'daki yemekten sonra

oturup doğru düzgün konuşmaya fırsatımız olmadı. Duru'yu görünce neye uğradığını şaşırmıştı hatırlıyorsan."

Birkaç saniye sessizlik oldu. "Evet," dedi Kunt tok bir sesle. "O kadar şaşırmıştı ki kızın üzerine yürümüştü hatta..." Seslice nefes verdiğini duydum. "Her neyse. Şu ân onunla görüşmen gerekli mi sence? Bir saate Ankara uçağı inecek, gelip seni alacağım."

Babası geliyordu. "Arkadaşlarla görüşmek gereklilik değil ihtiyaçtır," dedim kaşlarım çatılırken. Bazen verdiğim cevaplar çok doğal bir şeymiş gibi iznim olmadan dökülüyordu dudaklarımdan ama saf düşüncelerimdi bunlar. "Bak... Sabahtan beri yoksun, burada değilsin yani belli ki daha işin var. Haluk Hoca yarın müsait olmayabileceğimi söylediğinden bahsetti, yarınki planım ne ben bilmiyorum ama öyle görünüyor ki sen çok iyi biliyorsun ve bu bilinmezlik beni geriyor. Nasıl hissettiğimi anlıyorsun değil mi?"

"Anlıyorum," dedi Kunt. "Nefes almaya ihtiyacın var."

"Kafamı dağıtmam lazım."

"Esved kafanı dağıtabiliyor mu?"

"Hayır, akşam konuşulacaklardan alakasız birileriyle sohbet etmek yardımcı olacak ama," dedim üstüne bastırarak ilk kelimenin. "Şu ân gidip gidemeyeceğimi mi tartışıyoruz? Çünkü ben sadece haber vermekle yükümlü olduğumu sanıyordum."

Kunt bekledi. Neden aradığımın yeni farkına varıyordu. "Yükümlüsün... Tabii." Ardından birkaç saniye geçti, onu bekledim; yalnızca nefes verişinin sesini duyabildim. "Orada olacağım. Bir saate."

"Tamam."

"Bir şeyler ye."

"Tamam," dedim kafamı sallayarak.

"Sosyal mesafeye dikkat et. Tam bir buçuk metre. Gözünle ölçebiliyorsun değil mi?"

Gülecek gibi oldum ama o kadar yorgun ve gergindim ki mimik oynamamıştı suratımda. "Senin aramıza koyduğun da mı sosyal mesafe Kunt? Kimbilir kaç kilometre ötedesin de

çünkü." Burada olmaması canımı sıkıyordu. "Neden burada değilsin? Ne pürüzü çıktı? Akşam ne var? Daha dün, bütün gün birlikte hareket edeceğimizi söylemiştin. Ne değişti?"

Her neredeyse yüzünü hayal ettim sözlerimi duyduktan sonra; belki dudaklarını birbirine bastırmış, seslice bir nefes kaçırmış ağzından ve gözpınarlarını sıkmıştı sıkıntıdan.

"Babam erken geliyor, benimle konuşmak istedi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu geçerli bir sebep değil miydi? Öyleydi. Vücudumu sarıp sarmalayan gerginliğin kolları bir ahtapotunkileri andırıyor ve kabuğumu aşıp ruhumu sıkıyordu sanki, bunun yalnızca psikolojik olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. "Bunu bana söyleyebilirdin," dedim ve telefonu kapatıp sessize aldıktan sonra çantama attım.

Sabahtan beri bir garipti ve ortalıkta yoktu. Beni akademiye bıraktıktan sonra işi olduğunu söyleyip ortalıktan kaybolmuştu ve gittiği ândan beri kendimi hasta hissediyordum. Üstelik daha önce aramama rağmen açmamış, geri dönmeyi bırak bir mesaj bile atmamıştı. Bunu hak etmişti.

Polat'ın kara gözlerinin üzerimde gezdiğinin bilincinde, çıkışa yöneldiğimde "Bütün gün peşimde olacaksın değil mi?" diye sordum ellerimi deri ceketimin cebine sokarak.

"Evet," dedi Polat, net bir cevaptı. Uzun bacakları sayesinde, ben ne kadar hızlı yürürsem yürüyeyim bana yetişmekte zorluk çekmiyordu. "İlişkilere karışmak haddim değil fakat az önce cevabını beklemeden suratına kapattın telefonu. Yanılıyor muyum?"

Otoparktaki bir arabanın önümüzden geçmesini beklerken seslice bir nefes aldım ve Polat'a ters ters baktım. "Tamam, tamam," dedi önüne dönerek. "Gerginsin. Anlıyorum."

"Bunu biliyorsan neden soruyorsun?"

Polat arabanın kilidini açtığında ön koltuğa bindim. Esved on dakikaya buluşacağımız kafede olacaktı.

"Aklı sende kalacak, bu yüzden," dedi Polat ön koltuğa geçtikten sonra kapıyı kapatıp emniyet kemerini takarken. "Ve aklı sende olan Kunt, bir işe yaramaz." Ardından otoparktan ayrıldık. "Farkında mısın bilmiyorum ama senin her hareketin Kunt'un düşünme şeklini etkiliyor."

"Bu kötü bir şey mi?" Geriye doğru yaslanırken çattığım kaşlarımın altında, kafamın içinde bir fırtına hâkimdi. Benim hareketlerim nasıl onun düşünme şeklini etkileyebilirdi?

"Senin için iyi bir şeydir eminim," dedi Polat, navigasyondan gideceğimiz adresi işaretlediğim sırada. "Ama geri çekilip tablonun bütününe bakarsak mantık aramak saçmalık olur."

"Seni anlamıyorum. Biraz daha açık konuşur musun?"

Polat dikiz aynasını düzelttiğinde takip edildiğimiz hissine kapılıp anında aynaları kontrol ettim fakat öyle olsa bile kalabalık bir caddede bunu anlamak imkânsızdı. Polat'ın yüzünü incelemek için döndüğümdeyse her zamanki gibi soğukkanlı görünüyordu.

"Öyleyse biraz daha açık konuşayım Karaca," dedi Polat birkaç saniyeliğine gözlerini üzerime çevirerek. "Hedefe ulaşmak için bir plan yapılır, her başarı fedakârlık ister. Kunt'taki zekâ ve bilek gücüyle altından kalkılmayacak belki çok az iş vardır. Yıllardır birlikte çalışıyoruz, hiçbir zaman önceden söylediklerine ters düşecek bir şey söylediğini ya da yaptığını görmedim ama senin içine girdiğin denklemi çözmesi zaman alıyor. Bir işe ne kadar çok zaman ayırırsan o kadar karmaşıklaşır... Kördüğüm olur en sonunda."

"İşleri karmaşıklaştırdığımı mı düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, öyle. Bunun sebebini anlıyorum," diye devam etti kafasını sallayarak.

Sertçe yutkunarak önüme döndüğümde, yol gözlerimin önünde akıp gidiyordu. Polat'ın sözleri doğru olsun ya da olmasın kafamın içinde bir şeyleri çalıştırmaya yetmişti. Kunt benim etrafımdayken işleri karmaşıklaştırıyor muydu bilmiyordum çünkü buna şahit olmamıştım ama Polat onun yakınıydı ve uzun zamandır birliktelerdi. Tanıdığım kadarıyla da kötü biri değildi, yalnızca soğukkanlıydı ve aklını kullanmasını biliyordu her durumda.

"Akıl işi değil diyorsun sen de," diye mırıldandım kendi kendime.

Polat'ın bakışları üzerime çevrildiğinde ben kucağımda birleştirdiğim ellerimle oynuyordum. "Öyle bir şey söyleme-

dim," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Ve seni ne sözlerimle ne de eylemlerimle incitmek istemem Karaca, sadece beni anlamanı istiyorum. Şartlar normal değil. Saçının teline, kışkırtmaması gereken düşmanının biricik annesinin hatırasıyla dolu evi yakıp kül eden adamı tek bir kelimen raydan çıkarabilir. Bu dengesiz bir güç."

Sert bir nefes dudaklarımın arasından kaçarken gözlerimi kapattığımda gördüğüm saf karanlık değildi, o gece limana geri dönmüştüm şimdi; saçlarımdan yanık kokusu geliyordu ama denizin tuzu muydu yüzümü yakan yoksa gözyaşlarım mı bilmiyordum. Çok değil, bir saniye geç atlasam suya belki de alev alevdim... Benzinle yıkamak istemişti o adam beni. Yakmak istemişti. Suya atlamıştım, deniz yutmak istemişti.

Polat'ın sözleri sertti ama samimiydi. Bunu biliyordum. Normalde insanların ağzından hoşlanmayacağım sözler çıktığında inkâr moduna girip pes edeceği yere kadar ilerletebiliyordum tartışmayı ama Polat benim için bir dost, bir abi gibiydi.

"Kunt'un neden Ahmet Çevik'i kışkırtmaması gerekiyordu?" diye sordum gergince dudaklarımı birbirine bastırırken. "Aralarında bir ateşkes yok bildiğim kadarıyla, Behzat Bey de o adamı ve Halit Tasmas'ı köşeye kıstırmak istiyor. Buna rağmen Ahmet Çevik beni kaçırabildi ve Kunt da karşılık verdi, değil mi? O geceden sonra oturup geriye doğru yaslanmasını kimse bekleyemezdi."

"Ama tam olarak öyle yapmalıydı. Oturup geriye doğru yaslanmalıydı," dedi Polat, beni şok eden kelimeleri bir araya getirmişti. Kaşlarım çatıldı, göğsümü bir çarpıntı esir almıştı ve sıcaklamıştım. Doğrulduğum sırada Polat içimde yaktığı ateşi fark etmişçesine bana söz hakkı vermeden "Diyelim ki yaptığı doğruydu, sebebi ne olursa olsun..." diye araya girdi ama lafını kestim.

"Sebebi ne olursa olsun mu? Adam beni kaçırıp geneleve satmak istedi, sırf nişanlısı olduğum için bu yapacağının aile ismini karalayacağını düşünüyordu. Böylesine pis zihinli biri. Daha sonra fikir değiştirdi, Ali Baran'ın piyasada düşman ol-

duklarını düşündüğü adamı ayarladı, benimle bir gece geçirmesi için! Arka planda siz ona tuzak kurmuş olun ya da olmayın, o şerefsiz bunun doğru olduğunu düşünüyordu! Tezgâh patladı, beni esir aldı denizin ortasında, bir tekneyle kaçırdı. Yetmedi benzin döktü başımdan aşağı, yetmedi çakmağı çaktı... Yakacaktı. Sebebi ne olursa olsun, öyle mi Polat?"

"Olanları geri almanın bir yolu yok Karaca, olsa bunu tartışmamız mantıklı olabilirdi ama maalesef ki yok. Her ne kadar bunları yaşamış olman beni öfkelendirse de şu ân buradasın ve sağlıklısın. Ben sonuç odaklı bir adamım çünkü olayların giriş ve gelişme kısmına takılmanın beni başarıya götürmeyeceğini biliyorum, bu daha girmediğin savaşın mağlubiyetini kabul etmek olurdu. Geçmişe takılan geleceği kendi elleriyle berbat eder. Bir de şöyle düşün... Çevik seni kaçırdı, Kunt evini yaktı... Eee? Ya karşı taraftan cevap gelseydi buna? Halit Tasmas o gece Ünzile Hanım'ı vurdu ve itini geri aldı tımarlamak için. Tasmas, Çevik'i salsaydı... O zaman biri ölene dek devam mı edecekti? Bu bir savaş bile değil, kazananı olmaz..."

Şaşkın ve öfkeli bir nefes dudaklarımın arasından sertçe kaçarken önüme döndüm. Düşünce tarzı bana tamamen tersti her ne kadar parmak basmak istediği noktayı anlamış olsam da... Ve canımı en çok sıkan da onu anladığım için cevap vermeyişimdi.

"Ben Kunt'a onu mahvet demedim."

"Demene gerek yok, farkında değil misin? Saçının teli yetti." Polat'ın gözleri boş bakıyordu, sanki kafasında başka bir şey vardı ve onu düşünmekten burada, benimle arabanın içinde değildi.

"Böyle düşündüğünü bilmiyordum," diye mırıldandım boğazımı temizlerken. Polat cevap vermedi. Ondan gelen negatif enerji, bende kalan son enerji kırıntılarını da yok etmişti. Akşamı nasıl edecektim ben şimdi?

Saçının teli yetti. Kunt'u neden abime benzettiğimi biliyordum. Çünkü abim de beni korumak pahasına dünyayı yakacak biriydi, gözünü bile kırpmazdı; Kunt'un yaptığı da bun-

dan çok farklı değildi. Aynı his olmasa da verdikleri... İçimde bir yerlerde biliyordum ki kuşkusuz bu iki adama da boynum kıldan inceydi.

Polat, arabayı kafenin otoparkına çektiğinde "Yakınlarda olacağım," dedi ben ön kapıdan inerken. Ona bakmadan yalnızca kafamı salladım ve kafenin içine giden yolda ilerledim.

Belki de hayatın bir hatırlatmasıydı bu ânlar... Polat'ın hatırlattıkları. Ben ne zaman etrafım dolu hissetsem herkesin, bir rüzgârla dağılacak bir duman bulutundan ibaret olduğunu söylüyordu bana. Ne kadar mutlu ve güvende hissedersem hissedeyim bir ân sonra her şey değişebilirdi ve benim sırtımı yaslamamam gerekiyordu. Böyle bir dünyanın içinde yaşıyorduk çünkü.

Ne zordu, bir dünya yükle dik durmaya çalışmak. *Kamburunu gösterenin yanağı soğuk betona yaslanır,* demişti Kunt dün gece. Tüm çabam bundan ibaretti ve Kunt'unki de farklı değildi; biliyordum.

Kapıdan içeri girmeden önce arkama baktığımda, Polat'ın arabayı kilitledikten sonra kafenin ön tarafına yürümeye başladığını gördüm ama ona baktığımı fark ettiğinde adımları durdu. Ani bir dürtüyle saniyeler içinde karşısında bittiğimde, kendime engel olamamıştım.

"Giriş ve gelişmeyle ilgilenmiyorsun çünkü geçmişi değiştiremeyeceğini ve yalnızca önümüze bakmamız gerektiğini düşünüyorsun," dedim ve ardından derin bir nefes aldım, her ne kadar ciğerlerimde taşımaya kalktığım oksijenin göğsüme dar geldiğini bilsem de. "Ama geçmiş, değiştiremeyeceğiz diye görmezden gelebileceğimiz bir şey değil. Eğer yaşananları sindirmek ve onlardan ders çıkarmak ya da hissetmek yerine görmezden gelmeyi öğrenseydik bu korkunç bir hata olurdu. Bizi insan yapan bu Polat. Geçmişe takılmak geleceği mahveder evet ama şüphesiz ki geçmişi yok saymak da pek farklı değil."

"Sözlerimin seni kırdığını biliyordum," dedi dudaklarını birbirine bastırarak etrafta gözlerini gezdirirken. "Alışkın değilsin."

Alayla güldüm. "Üzerine şehir devrileni, yıkık dökük bir binanın sarsıntısı ürkütmez... Eğer söylediklerinin yanlış olduğunu düşünseydim emin ol sana kendi doğrularımı anlatana kadar susmazdım Polat." Kafamı iki yana salladım ağırca. "Ben yalnızca geçmiş hakkındaki sözlerinin acımasızca olduğunu düşünüyorum ve bu acımasızlık benim yaşadıklarıma karşı bile varlığını koruyorsa düşündüm ki belki, kendine çok daha fazla haksızlık yapıyorsundur."

Hiçbir şey söylemedi, semsert surat ifadesinin ardında neler hissediyorsa gizlemesini çok iyi biliyordu. Sessizliği çığlık değildi birçok insan gibi, Polat gerçekten sessizdi.

"Filmlerdeki duygusuz askerler gibisin, sana bunu daha önce söyleyen oldu mu bilmiyorum. Belki de hep böyleydin, bilmiyorum, seni o kadar uzun zamandır tanımıyorum ne de olsa. Ve düşüncelerine saygım var, yanlış olduklarını da söylemiyorum; ben yalnızca insan olduğunu söylüyorum. Herkes gibi. Belki nefes almayı kolaylaştırıyordur bunu duymak."

Sözlerim ona ne ifade ediyordu bilmiyordum ama içimden geldiği gibi konuşmuştum. Konuyu daha fazla uzatmak istemiyordum bu yüzden bir adım geri çekildim önce, ardından arkamı dönerek hızlı adımlarla kafenin içine girdim. Polat nasıl olsa, konuşmaya devam etsem de bana cevap vermeyecekti. Belki de rahatsız bile olmuştu bu kadar derin konulardan bahsettiğim için ama ben onun düşüncelerini dinlediysem, onun da benimkileri duymasını istememden daha doğal bir şey yoktu.

Esved en köşedeki masada oturuyordu. Üzerinde kahverengi bir ceket, ince bir kazak ve kot pantolon vardı; dirseklerini masaya yaslamış, ellerini birleştirmiş bir şekilde manzarayı izliyordu.

Bir zamanlar yüreğinizi hoplatan birine yıllar sonra baktığınızda bomboş hissetmek çok korkunçtu. Ya göğüs kafesinizdeki organ nankördü ya da hisleriniz tutunabilecek kadar güçlü değildi bunca zaman... Esved'e baktığımda, şimdi nasıl hissettiğimi bile unuttuğum duygular nasıl bu kadar izsiz topuklayabildiyse Kunt'a karşı hissettiklerim de bir gün yok

olur muydu? O zaman yine soğuk ve karanlık kabuğuma mı çekilirdim? Kimsesiz mi hissederdim?

Artık hissetmiyor muydum kimsesiz?

Esved'in yanına adımlarken düşüncelerimden yüzüme akan bir enerji dudaklarıma bir tebessüm kondurmuştu. Beni gördüğü ân bomboş suratının ortasına koca bir gülüş yerleştiren Esved de bunu görmüş olmalı ki kısaca sarılırken "Ne aydınlık bu yüzündeki," dedi keyifli bir tonda. Geri çekildik, karşısına geçip oturdum. *Sen bir de bir dakika önce görseydin.*

"Çok beklemedin değil mi?"

Esved az önce kapıdan girdiğini söyledi, saniyeler sonra menü kitapçıklarını uzatan garson dibimizde bitmişti. Her ne kadar yalnızca bir kahve içmek istesem de Kunt'un yemek yememi söyleyen sözlerini göz ardı edemeyecektim ki enerjisiz hissetmemin bir sebebi de buydu bu yüzden yiyecek bir şeyler sipariş ettim.

"Demek artık dövüşüyorsun ha?" Esved, sade kahvesinden bir yudum alırken geriye doğru yaslandığında ceketini çıkarmıştı. "Tıp okuduğun için tehlikeli değil mi bu biraz?"

"Profesyonel yardım aldığım için değil."

Abimi bilmiyordu. Abimin başına gelenleri bilmiyordu. Neden Kunt'un yanında olduğumu bilmiyordu. Neden onunla nişanlı rolü yaptığımı bilmiyordu. Esved çok şey bildiğini zannediyordu ama aslında hiçbir şey bilmiyordu ve ben onunla ne hakkında konuşursam konuşayım, samimi olabildiğimi düşünmüyordum bu yüzden. Sevdiğiniz birinden bir şeyler saklamak ne berbat bir duyguydu.

"Stres atmak için başladım," diye mırıldandım masanın üzerindeki ellerimle oynarken. Yemeğim gelmişti ama yarısında doyup kenara itmiştim.

"Kunt Vidar Karyeli'yle işin sırrını öğrenmek için sahteden nişanlandığını düşünmüyorum," diye cevapladı Esved beni, bunu söylerken kupasına bakmıştı bana değil. Bu da rahatsız olduğunu gösteriyordu.

"Alevhan'la ne konuştunuz bilmiyorum ve oradan baktığında durumu ne kadar berbat gördüğünü tahmin edebiliyorum ama işler pek de öyle değil Esved."

"Buradan baktığımda durum berbat değil, Karaca..." Sık siyah kirpiklerinin arasından bana bakan çikolata kahveler, soru işaretleriyle doluydu. "İçler acısı. Kendini nasıl bir pozisyona soktuğunun farkında mısın? Ne için olursa olsun..."

"Soktuğum tek şey yüzük, Esved; o da parmağıma," dedim sert bir tonlamayla, sağ elimi kaldırıp parmaklarımı oynatırken. Gözleri alyansa sabitlendi ve bir süre düz bakışlarını çekmedi. "Kunt'la aramızdaki anlaşma bizi ilgilendirir, başka kimseyi değil. Alevhan'la koptuk, kimbilir o öfkeyle neler neler demiştir... Ama tehlikede değilim ya da istemediğim bir durumda."

Esved kahve kupasını kenara bırakarak masanın üzerine eğildi. "Eğer öyleyse söylemen yeter biliyorsun değil mi? Bir şekilde hallederiz, geride kalır tüm bunlar. Eğer istemediğin bir şey oluyorsa söylemen yeter Karaca."

Garsondan sütlü kahve rica ettim, ardından dirseklerimi masaya yaslayarak ellerimi birleştirdim. Esved'in endişesini anlıyordum ve bunun için minnettardım ona ama... "İstemediğim bir durumun içinde olsam bunu Kunt'a söylerdim ve emin ol o da aynısını yapardı Esved. Gerçekten endişelenmen gereken bir şey yok."

Kaşları hafifçe çatıldı, şüpheyle başını yana eğmişti. "Yapar mıydı gerçekten, Karaca? Ona bu kadar güveniyor musun? Peki istemediğin durumun tam olarak o olmadığını söyleyebilir misin?" Geri çekildi. "Onu ne kadar zamandır tanıyorsun ki?"

"Beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamayacağını bilecek kadar tanıyorum." Defalarca kez konuşsak da kabullenmeyecek gibiydi ve bu noktada biraz irite olmuştum.

Esved'in ağzından alaycı bir nefes kaçtı, geriye doğru yaslanıp başını dışarı çevirdiğinde nasıl hissettiğini anlayamıyordum ama bir şeylerin hoşuna gitmediği açık ve netti. "Duru peki?" Yeniden göz göze geldik. "Duru nasıl oluyor da bu adamın kardeşinin eşi çıkıyor? Küçülsün de cebime girsin bari dünya... Yoksa tüm bunlar Duru'yla mı ilgili Karaca?"

"Saçmalama," dedim şaşkınlıkla. "Birkaç gün öncesine kadar Duru'dan haberim bile yoktu. Biliyor olsaydım bile

Duru'nun intikam almaya değecek yeri yok bende. Şu ân bile görmezden geliyorum sadece."

"Neden?" Beni anlamak istiyordu, isteğini de bastırarak kurduğu cümleler belli ediyordu. "Neden peki Karaca? Neden? Neden tüm bu karmaşa hayatında?"

Çünkü abim öldü. Öldürüldü. Asla yanında olmayacağı adamlarla görüştüğü fotoğraflar var ortada, ölüm şekli dahi şüpheli. Bırakamam. Şimdi olmaz. Bu kadar işlerin içine girmişken olmaz.

Esved'e abimden bahsetmemem için hiçbir sebep yoktu, önceden bilmemesini ben tercih etmiştim ama artık bir önemi yoktu. Beni durduran tek şey, Kunt'un bundan hoşlanmayacağını biliyor olmamdı çünkü o, Esved'e güvenmiyordu. Onu tanıdığında, yeniden dostum olmasına izin verecekti. Esved'e her şeyi anlatabilecektim. Eğer şimdi ağzımı açarsam herkesin gözünde hata yapmış olacaktım ama eski bir dosta gönlünü açmak nasıl hata olabilirdi ki?

Esved, Halit Tasmas'ın avukatlarının bürosunda çalışıyordu. İşte bu görmezden gelinemeyecek kadar şüpheliydi onlar için. Benim için ise... Yalnızca bir tesadüftü ve öyle olduğuna neredeyse emindim. Neredeyse.

Daha sonra sahilde yürümek istediğimde, Esved'in hesabı ödemek için cüzdanını çıkardığı ân hesap defterine koymak için iki parmağı arasına sıkıştırdığı ellilikle birlikte dışarı fırlayan *joker kartını* gördüm.

Kesik bir nefes dudaklarımdan içeri kaçarken görünmez bir bıçağın ucu ciğerlerimi deşmiş gibi hissediyordum ya da dünyadaki oksijen stoğu bitmişti. Sergen Kahir'in bana verdiği joker kartı her yerde bulunabilecek bir desteden değildi ve Esved'deki kartı birkaç saniye görmem onu tanımama yetmişti.

Esved, Sergen'i tanıyor olabilir miydi? Sergen ona neden joker kartı vermiş olsundu ki? Hayır, hayır; deliriyordum... Bu bir trend falan olmalıydı. Ama Esved, Halit Tasmas'ın avukatlarının olduğu büroda çalışıyordu. Kunt ne demişti? Esved nasıl hapisten çıkıp o sicille hukuk okuyabilmişti ki?

Açıktı ki Sergen ve Ahmet Çevik tanışıyordu. Avukatlar ve Halit Tasmas iletişim hâlindeydi, fotoğrafları vardı.

Kafam patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Karaca?" Esved'in elini yüzümün önünde salladığını fark ettiğim ân, masaya geri çekildim; sanki sallanıyormuş gibi bir elimle masaya diğer elimle koltuğa tutunmuştum. "Sen iyi misin?"

Yutkundum, sertçe. Öyle ki boğazımın çizildiğini hissetmiştim kendi tükürüğüm tarafından. Başımı kaldırdığımda dudaklarım aralıktı ve aldığım nefes içimi çorak bir çöle çeviriyordu. "Hesabı ödemedim..."

"Ben ödedim," dedi Esved. "Nefret ediyorsun biliyorum, evet, bölüşmeliydik ama sesimi duyamayacak kadar dalmıştın, ben de ödedim. Kızacak mısın? Açık havada kız çünkü belli ki nefes almaya ihtiyacın var," diye devam etti çantamı ve ceketimi yan koltuktan alırken. Elimi tutup beni ayağa kaldırdığında ceketimi giyinmem için tutuyordu.

Kollarımı geçirip saçlarımı ceketin içinden çıkardım ve çantamı elinden aldım. Ellerimi yumruk yapıp açarken beynime kan gitmesini bekliyordum, bir yandan da önden yürüyordum kafenin çıkışına. Esved'in ne söylediğini tam anlayamamıştım bile.

Joker kartı ne anlama geliyordu? Sergen'e göre ihtiyaç anında kullanabileceğim bir çıkış yoluydu. Zippo konusunu Kunt'a söylememem karşılığında sunduğu bir yol. Esved'e neden vermiş olabilirdi ki? Kunt haklı mıydı? Esved'in o büroya girmesi nasıl bilinçli olabilirdi? Ne olursa olsun o bir hain değildi.

Köşedeki bakkaldan bir şişe su alırken Esved dışarıda bekliyordu, şişeyi açıp birkaç yudum içtim ve "Bugün biraz ağır bir antrenman yaptım, vücudum alışkın değil," dedim birkaç dakika öncesini yok saymasını umarak.

Ona kart hakkında soru sorabilirdim ama eğer şüphem doğruysa az önceki şaşkınlığımın karttan dolayı olduğunu hemen anlardı, şüphem doğru değilse bana neden cüzdanında Sergen'in bana verdiği joker kartının aynısını taşıdığını anla-

tırdı. Belki iki türlü de nedenini anlatırdı ama bunu ona söylemek, kartı bildiğimi öğrenmesi anlamına da geliyordu.

Esved, bende joker kartı olduğunu öğrenirse Kunt'a bile söylemediğim bir şeyi ona söylemiş olurdum ve işte o zaman bu yükün altından kalkamazdım.

Esved sakince kafasını salladı, sahil yoluna çıktığımızda etrafta yürüyüş yapan birkaç yaşlı dışında kimse yoktu iş ve okul saatlerinde olduğumuzdan. "Yüzüme iki tane çakmak istermiş gibi bakan eleman yine burada," dedi beklemediğim bir sırada, başımı kaldırıp baktığımda sahil kenarına çektiği arabanın kenarına yaslanmış sigara içen Polat'ı gördüm.

"Onun yüzü öyle," dedim Esved'in benzetmesine gülmeye çalışırken ama gülecek hâlim kalmamıştı. Nedense, bilinmezlik içimde bir his doğurmuştu ve yabancı hissetmiştim kendimi Esved'e. Belki de onca yıl sonra gerçekten de değişmişti. Belki gerçekten de bir ânda ortaya çıkmasının bir sebebi vardı...

Paranoyaklık ediyordum. Ama joker kartının olayı neydi o zaman?

"Sanmıyorum, bana özel olduğuna bahse girebilirim," dedi Esved düz bir sesle.

"Polat herkese öyle bakar ama gerçekten iki tane çakmak istediği insan sayısı iki elin parmağını geçmez." Bu bir varsayımdı. Daha sonra Polat'a çevirdim başımı, gerçekten Esved'e çok kötü bakıyordu. "Sanırım..."

"Benimle birlikte iki elin parmağını geçiyor yani," dedi Esved gülerek. Ona gözlerimi devirerek baktım ama esprisine sırıtırken buldum kendimi. Her şeye rağmen yanımda yürüyen adam benim hayatımı kurtarmıştı ve dostumdu, değil mi? Öyleydi. Başka türlüsü mümkün değildi. Bu iki gerçeğe tutunmak, her şeyi riske atmak mı olurdu?

Kunt'a Esved'in cüzdanında joker kartı gördüğümü anlatamazdım. Kunt kartın anlamını biliyor olsa da olmasa da Sergen'le yaptığımız anlaşma biterdi ve üzerine, böyle bir şeyi ondan sakladığım için eminim ki bana çok kızardı. Ama söylememek... Düşüncesizlik olurdu. Daha sonra bir bedeli olur muydu bunun?

"Kim bu adam?" diye sordu Esved, Polat'ı geçeli çok olmuştu ama buralarda bir yerlerde gözlerini dikmiş bizi izlediğini biliyordum; tıpkı Esved'in, Polat'tan bahsettiğini bildiğim gibi.

"Kunt'un Kuleli'den arkadaşı."

"Kunt, Kuleli mezunu mu?" diye sordu Esved. Yanında yürürken ellerimi ceketimin cebine soktum ve kafamı salladım. "Askeri lise değil mi orası? Neden devam etmemiş?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Dövüşmeyi seçmiş herhalde..." Bundan daha fazlası olduğunu biliyordum, sadece ne olduğunu bilmiyordum.

"Polat ne ayak o zaman? O da Kuleli mezunuysa şu ân senin peşinde dolanmaktan çok daha önemli işlerle meşgul olmalıydı."

"Aslına bakarsan, bunu da bilmiyorum," diye mırıldandım meraktan kıstığım gözlerimle Esved'e bakarken, o da bana bakıyordu. Esved ağzımı arıyor olabilir miydi? Ama bu bilgiler herkesin ulaşabileceği şeylerdi. Yani en azından Kunt'un Kuleli mezunu olduğu... Gerçi, babasının kimliği saklanıyordu. Belki de bu sohbeti Esved'le yapmamalıydım. Cüzdanında gördüğüm karttan sonra değil.

"Eşkıyaya benziyor," dedi Esved önüne dönerken. Bu fazlasıyla rahatsız edici bir benzetmeydi Polat gibi biri için.

"Polat iyi biri, onu tanımıyorsun." Kaşlarımı çattım. "Lisede de böyleydin. İnsanları dış görünüşleriyle yargılardın. Hâlâ öğrenemedin mi?"

Güldü. "Düşüncelerime engel olamıyorum."

"Evet ama dile getirmek zorunda da değilsin," dedim kollarımı göğsümde birleştirerek. Köşedeki bankın kenarında durmuştuk.

"Haklısın," dedi Esved derin bir nefes alırken yere bakarak. Ardından başını kaldırdı ve sağa çevirdi; Polat, *SUV*'nin yanında dikiliyordu ve tahmin ettiğim gibi gözleri üzerimizdeydi. Onu geçip sırtımızı dönerek yürüdüğümüzden beri de emindim ki bir ân olsun çekmemişti.

"Ama öyle bir aurası var, Karyeli'nin de bu kadar korumaya sahip olması falan... İnsana düşündürtüyor, belki böyle

işlerle ilgileri vardır diye. En azından bir bit yeniği. Yok diyemezsin, kendi ağzınla söyledin; onun canını yakmak isteyen biri seni hedef aldı ve yaralandın sonuçta, değil mi?"

"Öyle ama..."

"Bir dedikodu duymuştum, babasının devlette yüksek rütbeli bir asker olduğuna dair," diye devam etti lafına Esved. "Diğer duyduğum ise babasının kırmızı bültenle aranan bir suçlu olduğu. İki seçenekte de ortalığın karışması için tonla sebep sayabilirim."

Kaşlarım çatıldı şaşkınlıkla, ağzım açık kalmıştı sözlerine karşı. Esved tüm bunları nereden biliyordu? "Nereden duydun bunları?"

Esved alayla tek kaşını kaldırarak baktı bana, yüzünden geçen ifade bana kendinden emin olduğunu anlatıyordu. "Yıllar sonra en yakın arkadaşımı buluyorum ve bir haftada yeni tanıştığı bir adamla nişanlandığını öğreniyorum, köşeme geçip oturacağımı düşünmedin değil mi? Ödevimi yaptım Karaca. Senin kendi isteğinle bana anlatmayacağın şeyler olduğunu bildiğim gibi benim de sormak bile aklına gelmeyecek taraklarda bezim var."

Doğruydu. Öyle olmak zorundaydı, joker kartını bir şekilde Esved'e Sergen vermişti. Ama neden vermişti? Bunu hak etmesi gerekirdi bir şey yaparak. Esved ne yapmıştı?

Sertçe yutkundum. Ona, sözlerinden ne kadar çok anlam çıkardığımı belli etmemeliydim. Bir yandan Kunt'un şüphelerinin doğru olduğunun ağırlığıyla dik durmaya çalışırken diğer yandan kendime Esved'in asla bilinçli bir şekilde kimseye zarar vermeyeceğini ve Halit Tasmas'la çalışmayacağını hatırlatmaya çalışıyordum.

"Polat'ın kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Esved, beni kafamın içinden çıkarıp o sahil köşesine geri döndüren sesiyle. Kollarını göğsünde bağladı ve boş bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Gerçek ismini asla öğrenemeyeceğin bir istihbarat ajanı. Sen, ben, etrafındaki herkes... Kimse bilemez. Ne sebeple yanında olduğunu ne sen ne ben bilebiliriz, gerçek amacının ne olduğunu ya da... Muhtemelen korumalardan biri zannediyorsun ama boşuna senin etrafında dolanmıyor."

Kollarım iki yanıma cansız bir şekilde düşerken göğsümdeki çarpıntı her zamankinden daha tehlikeli bir şekilde yerini edinmişti çoktan. "N... Ne?"

"Hiç şüphelenmedin mi hareketlerinden?" diye sordu Esved. "Merak ediyorum ne amaçla Karyeli'nin yanında çalıştığını. Belki babası gerçekten aranan bir suçludur ve Polat da bu yüzden Karyeli'nin yanına verilmiştir devlet tarafından." Esved bana doğru bir adım attığında ayağım kaldırım köşesine takıldı ama beni belimden yakaladı, hızlıca kendimi toparlayıp elinden kurtuldum. "Ona dikkat et Karaca. Karyeli'yle gerçekte ne karıştırıyorsun bilmiyorum ama etrafındakilere dikkat et. Kimse olduğunu söylediği kişi değil."

"Sen bunları nereden biliyorsun?" Göğsüm içeri çöküyor, çöküyor ve çöküyordu sanki; ciğerlerim buruşmuştu içeride ve oksijen girmiyordu içeri. "Sen bütün bunları nereden biliyorsun Esved?"

"Bir şey bildiğim yok henüz ve maalesef..." diye ekledi Esved ve başını iki yana ağırca salladı. "Tek bildiğim o adam yalnızca bir koruma değil." Başıyla Polat'ın olduğu yönü işaret etti.

"Hayır hayır, ne demek istediğimi anlamıyorsun. Polat bir MİT ajanı olsa bile bunu nasıl bilebilirdin ki? İnternette ismini araştırdığında önüne çıkabilecek bir şey değil bu..."

"Yakın zamanda ülkenin Pentagon'u denilecek gizli istihbarat binasındaki data verileri hacklendi, kısıtlı da olsa bilgileri sızan yüzlerce ajan var, Polat onlardan yalnızca biri. Nasıl bildiğimi sorma, biliyorum," dedi Esved yüzüme eğilerek. Ellerini kollarımı üzerine koymuş beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Çalıştığım insanlar, çalıştığım yer... Normal bir yer değil Karaca. Bırak staj yapan bir avukatı, bir insanın hiçbir zaman öğrenmemesi; bilmemesi gereken şeyleri biliyorum."

Sorun şuydu ki Kunt'un babası orgeneraldi. Bir askerin gelebileceği en yüksek ve önemli konumdaydı Behzat Karyeli, bir suçlu değildi. Eğer öyleyse Polat'ı Kunt'un yanına veren o olabilir miydi? Ama Kunt zaten babasıyla birlikte çalışıyordu. Ama Kunt babasını sevmiyordu, onunla anlaşamıyordu değil

mi? Bilmiyordum. Kafamı koparıp atmak istiyordum çünkü lanet olsun ki yapbozun tüm parçaları önümdeydi ama birleştiremiyordum!

Belki de Esved tam olarak Kunt'un düşündüğü gibi biriydi.

Belki de Kunt bile tam olarak düşündüğüm kişi değildi.

Tek bildiğim, eğer Polat bir ajansa; çok başka bir hikâye dönüyordu burada.

Cebimde titreştiğini hissettiğim telefonumu çıkartıp ekrana baktığımda Kunt'un ismini gördüm, Esved de istemsizce ekrana bakmış ve okuduğu isme kaşlarını çatmıştı. *Kuntadam*. Sevdiğim insanlara takma isimler koyduğumu biliyordu ve muhtemelen bundan hoşlanmamıştı çünkü Kunt'u sevmediğini biliyordum.

"Açma," dedi Esved.

Gözlerinin içine bakarken yanıtladım aramayı. "Efendim?" Dudaklarımı ıslattım, nefes alış verişimi kontrol altına almıştım ama göğsümdeki ağrı gitmiyordu.

"Seni almaya geldim ama kafeden çıkmışsınız sanırım, Polat sahilde yürüdüğünüzü söyledi," dedi Kunt. Arkadan tok bir ses gelmişti; arabanın kapısını kapatıyordu. "Polat'a dönmesini söylüyorum, sen de sohbetini tamamlamışsındır umarım arkadaşınla çünkü gitmemiz lazım."

"Tamam," dedim sade bir şekilde, neredeyse kekeleyecektim. Esved gözlerime kaşlarını çatarak baktığı için içimde bana yanlış bir şey yaptığımı düşündüren bir taraf vardı ama Kunt'la ilgili ne yanlış olabilirdi ki?

"Sen iyi misin? Yanlış bir şey mi var?" diye sordu Kunt kalın sesiyle, dudaklarımı birbirine bastırmıştım. Nasıl anlamıştı?

Boğazımı temizledim ve kendime gelmek için gözlerimi Esved'in çikolata kahvelerinden kaçırdım. "Sahildeki çocuk parkının yanındayım hemen, Polat'ın arabayı park ettiği yerdeysen ben gelirim yanına," dedim düz bir sesle, sorularını duymazdan gelerek.

"Gerek yok, ben geldim bile."

Telefonu kulağıma tutan elim yanıma düşerken soluma baktım; Kunt gerçekten de birkaç metre gerideydi yalnızca.

Benimle birlikte Esved de ona dönmüştü ve Kunt'un güneş gözlüğünü çıkardığı ân altın harelerinin ona sabitli olduğunu fark etmiştim.

Üzerinde kısa kollu siyah bir tişört ve ceket vardı, kumral saçlarını esen rüzgâr dağıtınca parmaklarını aralarından geçirdi. Ne hissedeceğimi, ne diyeceğimi bilemez bir hâlde öylece dikilirken Esved'le yeterince konuşamadığımı biliyordum ama gitmem gerektiğini de...

"Kunt," dedi Esved gayet rahat bir şekilde elini uzatarak. Kunt; Esved'in yüzündeki bakışlarını çekmeden elini sıktı ve "Esved," dedi düz bir sesle, bu onların merhabalaşmasıydı.

Bakışlarım, ayrılan ellerinden kayana dek Kunt'un kolunun belime dolandığını fark etmedim ama beni kendine çekip alnıma küçücük bir öpücük kondurduğunda göğsümdeki ağrıyı ve gerginliğimi yok etmişti. "İstersen bir ân önce yola koyulalım, uğrayacağımız iki durak var," dedi başımı kaldırıp ona baktığım sırada.

Esved'in anlamsız bakışlarını üzerimde hissettiğimden, Kunt'a ikinci durağın neresi olduğunu soramadım. "İlişkinizin sahte olduğunu bildiğimi biliyorsunuz değil mi?" diye sordu Esved. "Şova gerek yok."

"Öyle mi ki?" Kunt başını yavaşça ona çevirerek meydan okurcasına kaşlarını kaldırdığında kendimi mahallemde, çocuk kavgasında hissetmiştim yeniden.

Esved şaşkınlığını gizlemek istercesine bana baktı. Ben de ona baktım, sessizce, bir şey söylemeden.

"Gidelim o zaman," diye araya girdim. Kunt başını sallayıp elimi tuttuğunda Esved gerçekten şaşırmışa benziyordu. "Sonra ararım, konuşuruz?"

"Konuşacağımızdan emin olabilirsin."

Abimin enerjisini aldığım bir diğer kişi de Esved'di. Sanırım iki taraf vardı ve yalnızca Kunt'un tarafı Esved'e değil, Esved de Kunt'a ve tarafındakilere güvenmiyordu. Polat hakkında söylediklerinden sonra neye güvenebilirim ben de bilmiyordum doğrusu.

Sergen'le joker kartı hakkında bar tuvaletinde konuştuğum akşam Polat'a bakışları fark edilmeyecek gibi değildi.

Polat istihbarat ajanıysa, Sergen'le aralarında bir mazi olmalıydı. Bir şekilde Esved'in yolu Sergen'le kesişmişti ve joker kartına sahipti. Kaç tane joker kartı vardı ve Sergen kimlere vermişti?

"Onunla ne konuşuyorsun?" diye sordu Kunt, kapımı açarken içeri geçmem için elimi bırakmıştı. Spor arabası değil *SUV*'yle gelmişti. Ben bindikten sonra şoför koltuğuna geçtiğinde, emniyet kemerimi bağlarken sessizliğimi korudum.

"Karaca?"

Kunt motoru çalıştırdı ve sahil yolunda ilerlemeye başladı. "Havadan sudan," diye geçiştirmek istedim, ona söz vermiştim. Söz vermekten de öte bir sözleşmenin altına imzamı atmıştım. Esved'in joker kartını saklasam bile Polat hakkında söylediklerini Kunt'tan saklamamalıydım.

"Havadan sudan?" Kunt kaşlarını kaldırarak bana baktı ama ön camdan güneş vurduğu için güneş gözlüklerini takmıştı ve gözlerini görebildiğim söylenemezdi. "Sen iyi olduğuna emin misin Karaca?"

"İkinci durak neresi?" Sindirmek için zamana ihtiyacım vardı. Söyleyecektim. Sadece önce sindirmem gerekiyordu. "Sadece babanla buluşacağımızı sanıyordum."

"Annen burada, hastanede. Onu ziyaret etmek, ne durumda olduğunu görmek istersin diye düşündüm." Geriye doğru yaslanmış ve ceketini çıkarmıştı, direksiyona uzattığı kolundan parmaklarına giden belirgin damarları süzerken aklımı toparlamaya çalışıyordum. "İstemiyor da olabilirsin tabii, durumu göz önüne alınırsa... Geçen seferden sonra yani, normal. Direkt babamın yanına gidebiliriz."

"Annem bu kadar çabuk mu hastaneye yerleştirildi? Ne ara?"

"Doktoru gecikmenin vakit kaybı olduğunu söylediğinde adrese araba yollattım, merak etme kendi de bilgilendirildi anlayacağı şekilde. Aslına bakarsan bu öğlen ilk seansa girdiler, ben de durumu hakkında bilgi almak istiyorum." Sahil yolundan saptığımızda güneş de binaların arkasına saklanmıştı. Kunt güneş gözlüğünü çıkarıp bana yan bir bakış attı

ve altın harelerini gözlerimin ziyafetine sundu. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Sabah bir işim var diye hastaneye mi gittin?" Fazlasıyla ilgili görünüyordu.

Kunt önüne döndü, derin bir nefes alırken başını olumlu anlamda salladı. "Daha sonra babamın uçağının erkene alındığını öğrendim ve onun yanına geçtim."

Başımı geriye doğru yaslayıp gözlerimi kapattığımda kendimi yeniden annemi görebilecek kadar güçlü hissetmiyordum. Esved'le buluştuktan sonra var olan aklımı da kaybetme noktasına gelmiştim ve kimbilir Behzat Bey benimle ne konuşmak istiyordu... Annem beni paramparça ederdi ve parçalarımı toplamam zaman alırdı.

Onun yüzünü görmek bile bir lütuftu benim için ama şu ân bunu kaldıramazdım. Odaklanmam gereken başka şeyler olacaktı.

"Daha sonra..." Dudaklarımı ıslattım. "Daha sonra gitsek?"

Birkaç saniye başını bana çevirdi, yüzümü inceliyordu. "Nasıl istersen," dedi önüne dönerken. "Bunu unutma, kendine hatırlat; istediğinde evet, istemediğinde hayır demeyi. Kim söylüyor olursa olsun hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

"Değil miyim?"

"Değilsin," dedi bir kez daha, bakmasa da gergince bacağımın üzerinde gergince hareket ettirdiğim parmaklarımı parmaklarının arasına geçirirken. Avuçlarımız birbirine yaslandığında içime salınan o sıcaklık bana çok şey ifade ediyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, bacaklarımı kendime çekerek ona doğru dönmüş ve koltukta cenin pozisyonunu almıştım. Profilini izliyordum, onun keskin hatları ise yola odaklıydı.

"Eve değil."

"Onu anladım."

"Anladığını biliyorum," dedi dudakları kıvrılırken. Ardından yutkundu. "Askeri bir arraziye gireceğiz."

Elimi kavradığı elinin üzerinde diğer elim vardı, sanki bırakırsa karanlık bir boşluğa düşecekmiş gibi hissediyordum ama o boşlukta yalnız olmayacaktım; cevapsız sorular ve patlamak için bekleyen bir bomba vardı kafamın içinde, *tik tak* sesi duymazdan gelemeyeceğim kadar yakındı kalbime. Ya da kalbimin ta kendisiydi sözkonusu bomba.

Pimi Kunt'un elindeydi.

"Baban sana Vidar diyor," diye mırıldandım aklımı gittiği karanlık köşelerden çekmek için. Mesela şu ân babasının ona Vidar diye sesleniyor olmasını değil de, neden askeri araziye gittiğimizi sormalıydım ama babası orgeneraldi değil mi? Buna bu kadar da şaşırmamalıydım.

"İki ismim var, ikisi de bir anlam ifade etmiyor Karaca. Boş ver," dedi Kunt kırmızı ışıkta durduğunda başını geriye doğru yaslayıp gözlerini üzerime çevirerek. Yanağım koltuğa yaslıydı ve ona bakıyordum aşağıdan.

"Ediyor, ettiğini biliyorum," diye mırıldandım. "Sadece, anlattıklarından ve gözlemlerimden sonra çok daha farklı bir baba figürü beklemiştim."

Kunt'un dudakları kıvrıldı ama bu herhangi bir pozitif his taşımıyordu, alaycıydı. Önüne dönerken yeşil ışıkla birlikte gaza bastı ve elini elimden çekti. "Aile yapılarını ele alırsak baba, çocuğunun üstüdür. Babam da benim üstüm."

"Bir asker gibi konuşuyorsun. Baban öyle olabilir ama sen değilsin."

Saniyelik, yan bir bakış attı Kunt, ardından önüne döndü ve "Söylediğim gibi, üstüm," diye tekrar etti.

Pekâlâ. Eğer öyle oynamak istiyorsan... "Esved, Halit Tasmas'ın bürosunda bilinçli olarak çalışıyorsa ne gibi bir amaca hizmet ediyor sence? Ve ne kadarını biliyor olabilir?" Önüme dönerek dik bir şekilde oturdum ve yalnızca yola odaklandım.

Kunt'un şaşırdığını ses tonundan anlayabiliyordum. "Ona karşı şüphe duymaya mı başladın yoksa?"

"Seçeneklerimi değerlendiriyorum. Henüz tanıştığın birine karşı nasıl bu kadar kesin bir ihanet yargısı geliştirdiğini anlamaya çalışıyorum." *Ağzından laf almaya çalışıyorum.*

Birkaç saniye sessiz kaldı. Düşüncelerini mi toparlamaya çalışıyordu yoksa amacımı mı anlamaya çalışıyordu bilmiyordum. "O çocukta bir şey var Karaca, biliyorum."

"O asla..."

"Biliyorum, ona ne kadar güvendiğini de biliyorum," diye devam etti lafımı keserken. Şehirdışına sürüyordu, etraftaki ağaçlık alan çoğalmaya başlamıştı ve hava kapanmıştı. "Ama sen ona ne kadar çok güveniyorsan, ben de içgüdülerime o kadar çok güveniyorum." Altın harelerini gözlerime çevirdiğinde kirpiklerinin arasına yerleştirilmiş bir çift bal taşına bakıyordum sanki. Gözlerine baktığımda bana ne kadar büyük bir güven aşıladığını biliyor muydu?

Bal taşı diye bir şey yok.

Her neyse.

Üç metrelik demir bir kapının önüne geldiğimizde hava neredeyse kararmak üzereydi. Kapı otomatik olarak açılmaya başladığında gözlerimi etraftan alamıyordum. Yaklaşık beş dakika boyunca bu arazinin yüksek duvarlarını sağımıza alarak yol gitmiştik ve içeri giriyorduk.

Sık ağaçların ardından pek bir şey göründüğü söylenemezdi. Sert esen rüzgâr gür ağaç yapraklarını arabanın ön camından geriye doğru savururken geniş yol altımızdan kaydı, sonunda saraya benzer büyük ve oldukça geniş yapıyı gördüm. Ben dış cepheyi süzmeye kalmadan Kunt yeraltı otoparkına girdiğinde uzaktan *Disneyland*'ı görmüş küçük bir çocuk gibi bakakalmıştım.

Otopark bomboştu. Bahçede de kimsenin olmayışı dikkatimi çekmişti. Kapılar da otomatik açılmıştı ve güvenlik kulübesi yoktu.

"Çok gerginsin."

"Hadi canım," diye homurdanarak ona döndüm. İstemsizce çattığım kaşlarımın altından ters ters bakan gözlerim, onun altın hareleriyle birleştiğinde yorgun bir tebessüm geçti gözlerinden. İki parmağı arasında burnumu sıkıp elimi tutarak yürümeye başladığında ağzım bir karış açık az önceki hareketini düşünüyordum.

Ne varmış yani Polat istihbarat ajanıysa, cüzdanında Sergen Kahir'in joker kartını taşıyan Esved de Halit Tasmas'ın avukatlarının bürosunda yasadışı işler karıştırıyorsa?

Asansöre bindiğimizde avucum Kunt'un elinde terlemeye başlamıştı bile. Annemi düşünüyordum, kilometrelerce ötede bir hastanede tedavi altında olduğu gerçeği bana yabancı geliyordu çünkü ona iyi gelecek tek şeyin hafızasını zorlamayacak kırsal alan olduğunu kapı kapı dolaştığım doktorlardan iyi öğrenmiş ve buna göre bir hayat çizmiştim. Kunt ise onu İstanbul'a getirmiş, yurtdışından gelen bir doktorun bize ışık vaat ettiğini söylemişti; koşulsuz inanmış, üstüne bir de sözleşmeyi imzalamıştım. Her ne kadar sözleşme yalnızca annemin benim vesayetimde hastaneye yatırılışını kapsıyor olsa da Kunt sözümü almıştı. Ondan sır saklamayacaktım.

Son bir saat kendi başına koca bir sırken hâlâ tek kelime etmiyor olmak sözüme ters düşüyordu ve ben bunu biliyordum.

Binanın içi bomboştu. Tavan, normal binalara göre çok daha yüksekti ve kapılar da oldukça sağlam görünüyorlardı. Karanlık ve sessiz koridorda karşıdan bize doğru yürüyen bir erkek silueti gördüğümde yüzünü ayırt edebilmek için gözlerimi kıstım, halbuki havaya diktiği kısa sarı saçlarından onu çoktan tanımalıydım. Efes buradaydı.

"Seni Karaca'nın yanına akademiye göndermiştim," dedi Kunt aramızda birkaç metre mesafe kala, sesi koridorda yankılandı.

Efes'in surat ifadesi buz gibiydi. Bir şey mi olmuştu? Karşımızda dikildiğinde buz mavisi gözleri Kunt'un yüzündeydi, boyları neredeyse aynıydı ve ikisi de geniş omuzlara sahipti. Karşı karşıya geldiklerinde ateş ve buz çarpışıyormuş gibi hissediyordum. Efes'i ciddi gördüğüm anlar fazlasıyla azdı zaten ama bu sefer ondan aldığım enerji çok daha... Vahşiydi.

Gözlerimi Kunt'a çevirdiğimde onun ifadesinin de en az Efes'inki kadar keskin olduğunu fark ettim, çene hatları kasılmıştı. "Herkes görevini yapıyor Efes."

"Evet, öyle," dedi Efes, ardından derin bir nefes aldı ve donuk buz mavisi gözlerini yüzüme çevirdi. Sanki bedenine

başka biri girmişti. Sanki ben bir yabancıydım. Öyle bakıyordu bana. "B4 toplantı salonunda bekliyor," dedi tok bir sesle, kimden bahsediyordu ve kime söylüyordu bunu bilmiyordum ama her ne kadar bana bakıyor olsa da Kunt'la konuşuyor gibiydi hâlâ. "Kaybedecek vakit yok."

Kunt elimi sıktı. Diğer elini kaldırıp Efes'in omzuna koyduğunda, Efes gözlerini sonunda yüzümden çekmiş ve Kunt'a çevirmişti. "Kendine gel. Bir an önce," dedi Kunt ölüm gibi bir sesle.

Bir ânda sessiz ve karanlık koridorun buz kestiğini hissettim, avuçiçlerim artık terlemiyordu ama tüylerim ayağa kalkmıştı; bu ikisi arasında ne dönüyordu böyle?

Efes sertçe Kunt'un elini omzundan ittirdiğinde artık donuk ifadesinin altındaki çatık kaşlarını ve öfkesini görebiliyordum. "Sen benim kendime gelme şansımı elimden aldın," dedi aksi bir sesle, bir adım geri attı, ardından buz maviler üzerime çevrildi bir ân ve Kunt'a geri döndüler. "Ama seninkinin de kaybolması çok sürmez."

Efes arkasını dönüp hızlı adımlarla koridorun sonuna yürümeye başladığında sağdaki bir kapıyı açıp içeri girdi. Refleks gibi arkasından gitmek için ileriye doğru bir adım atmıştım ki Kunt'un eli buna engel olmuştu. Hâlâ eli elimdeydi. Dönüp ona baktığımda, altın harelerin Efes'in yokluğunun izini takip ettiğini gördüm. "Sorun ne?"

"Öfkeli," dedi Kunt tok bir sesle, ardından bana baktı.

"Öfkeli olduğunu anlamamak için kör olmak gerekir Kunt. Neden öfkeli?"

Gözlerini kaçırdı. "Çünkü ondan hoşuna gitmeyecek bir şeyi gizledim."

İstemsizce Kunt'un elini bıraktığımda, bir ân bakışlarındaki şaşkınlık artık bir arada olmayan ellerimizde gezindi. Ardından ifadesini topladı ve bana baktı.

"Öğrenince öfkeleneceğini bile bile neden yaptın peki?" diye sordum sakin bir sesle, onu yargılamak için sormuyordum; tek amacım anlamaktı. Sonuçta ben de sütten çıkmış ak kaşık değildim.

"Söz verdim çünkü birine," diye cevapladı beni, sesli verdiği soluk bir of çekercesine kurtulmuştu kalın dudaklarının arasından.

Hoşuna gitmeyecek bir şeyi Kunt'tan gizliyordum, öğrenince öfkeleneceğini bile bile yapıyordum; üstelik birine verdiğim bir söz yoktu. Yalnızca bir ihtimal. Bir ihtimal için riske atıyordum. Bunu yapmak hiç de akıllıca değildi, her şeyden önce haftalar önceki Karaca'nın yapacağı bir şey değildi bu...

Ama o Karaca kaçırılıp satılmaya, yakılmaya çalışılmamış ve tehdit edilmemişti. O Karaca'nın karşısındaki adama tam güveni yoktu ve bu güvenin onu bir gün kırabileceği şüphesini de taşımıyordu. İlk günden bu zamana dek çok şey yaşanmıştı ve güçlü birinden gelen bir dilek hakkını arka cebimde taşımak beni güvende hissettirmese de yardımcı oluyordu işte.

Bir ihtimal yeter miydi yine de karşımdaki adamın güvenini kaybetmeye?

Kunt, Polat'ın istihbarat ajanı olduğunu biliyor muydu? Babasıyla ne konuşacaktık? Esved'in büroda çalışmasının sebebi neydi? Bunların cevabını almadan neleri kime açabileceğim konusunda duyduğum şüphe, cevapları almadığım takdirde beni içeriden yemeye başlayacaktı; bildiğim tek şey buydu.

"Umarım verdiğin söz, en yakın arkadaşını kızdırmaya değmiştir," diye mırıldandım başım hafifçe öne eğilirken. Samimi söylemiştim, herhangi bir art niyet yoktu seçtiğim kelimelerde.

Kunt da bunu biliyordu ki "Umarım," diye mırıldandı, ardından yüzümü gölgeleyen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve bileğim boyunca kaydırdığı eliyle yeniden elimi tuttu. O elimi tuttuğunda, bir daha hiç bırakmayacakmış gibi hissediyordum; özellikle de en ihtiyacım olan ânlarda...

Koridorda ilerleyen adımlarımızn çıkardığı tok sesler kulağımı tırmalıyordu. Böylesine görkemli bir binanın bu kadar sessiz olması gerginliğimi ikiye katlamıştı. Kunt, Efes'in girdiği kapıyı açıp kendine doğru çektiğinde geçmem için başıyla işaret etti. Günışığının aydınlattığı altın harelere son bir kez

bakarak güven depoladım, ardından yutkunarak önüme döndüm ve ellerimiz ayrılırken içeri girdim.

İlk dikkatimi çeken şey oldukça uzun ve büyük, tahta masaydı. Etrafında bir sürü tekerlekli sandalye vardı ve duvarlara da dolaplar monte edilmişti, kitaplar ve dosyalarla dolu rafları vardı. Tavan fazlasıyla yüksekti. Oda tamamen siyah ve beyaz ahşap ile döşenmişti.

Sola baktığımda büyük, çift kanatlı pencerenin önünde ellerini arkasında birleştirmiş heybetli üniformasıyla dikilen Behzat Karyeli'yi gördüm; hemen yanında, biraz gerisinde Efes dikiliyordu. Koridorun karanlığında çok dikkat edememiştim ama üzerinde, Ahmet Çevik'in beni kaçırıp limana götürdüğünde giydiği siyah kıyafetler vardı. Siyah bot, siyah pantolon, siyah tişört, siyah yelek... Üzerinde silah mı taşıyordu o?

Kunt kapıyı kapattığında çıkan ses beni irkiltti. Behzat Bey'in gözleri üzerime çevrilirken Kunt'un doğruca projeksiyona yürüdüğünü gördüm, Efes de peşinden takip etti. Hiçbir şey söylemeden bir dizüstü bilgisayarı çıkarıp açtıklarında projeksiyona zayıf, mavi bir ışık yansıyordu.

"Hoş geldin Karaca," dedi Behzat Bey. Kendimi ona cevap vermeye ya da herhangi bir mimik oynatmaya çalışırken buldum ama görkemli masa ve hemen arkasındaki duvara sabitli sertifikalar, armalar, ödüller ve cam vitrindeki plaketler tüm dikkatimi dağıtıyor ve beni oldukça yoğun bir duygunun eşiğinde yalnız bırakıyordu; burası Behzat Karyeli'nin odasıydı.

Tüm binayı boşaltan oydu.

Behzat Bey gözlerini üzerimden çekmeden masaya doğru yürüdüğünde masanın üzerinde ters çevrili bardaklardan birini eline aldı ve sürahiden su doldurdu, ardından bir sandalyeyi hafifçe çekerek suyu masaya bıraktı. "Oturmak isteyebilirsin."

Birkaç saniye su bardağı, masa ve benim için bir orgeneral tarafından çekilen sandalyeye baktıktan sonra gözlerim tıpkı yaşlı bir kadının ayakta durmak için değneğine ihtiyaç duyduğu gibi bana destek olabilecek birini aradı. Ama o biri odanın

diğer ucunda, projeksiyonun başındaydı ve soluk mavi ışık yüzüne yansırken bana bakan altın hareleri, şimdi altın renginden çok uzaktı.

"Te-teşekkür ederim," diye mırıldandım sandalyeye geçip otururken ellerim titriyordu ve lanet olsun ki kekelemiştim.

Efes, pencerelerden gelen günışığını bir kumandaya basarak kapanan perdeler yardımıyla kestiğinde projeksiyonda artık bilgisayarın ekranı vardı. Ekranı bir dosya hariç bomboş olan bir bilgisayar... O dosyanın üzerinde *T69-21* yazıyordu.

Behzat Bey yanıma oturup sandalyesini biraz geri çekti, ardından geriye doğru yaslandı. "Anlat bakalım," dedi ardından, istemsizce önce arkama daha sonra Kunt'a bakmıştım. "Anlat bakalım evlat."

Kunt'un yüzünde tek bir duygudan eser yoktu, babasına bakarken her zaman ve yalnızca bir robot gibi görünüyordu. Ceketini çıkartıp bir sandalyenin arkasına astı, ardından kollarını göğsünde birleştirip projeksiyonun önünden çekildi. Artık karanlıktaydı. Karanlığa bir adım atmadan önce, benim projeksiyon ışığı yüzünden sulanmış gözlerime bakıyordu.

"Ne ile ilgili?" sorusu kaçtı ağzımdan. Bilgisayar başındaki Efes'in başını kaldırıp Kunt'a baktığını görebiliyordum ama karanlıkta Kunt'u göremiyordum bu yüzden doğrulup arkama baktım.

Behzat Bey geriye doğru yaslanmış, tıpkı oğlu gibi kollarını göğsünde birleştirmişti. Bir insan otururken bile nasıl bu kadar heybetli ve korkunç görünebilirdi bilmiyordum ama Kunt ve Efes olmasa, Behzat Bey'le yalnız kaldığım ilk ân karşı konulamaz bir çığlık atma isteğiyle dolacağımı biliyordum.

"Seninle ilgili," dedi Behzat Bey. Projeksiyona yansıyan, siyah beyaz ve oldukça eski, o kadar eski ki neredeyse kara kısımları silinmiş, buruşmuş ve kare bir fotoğraf karesini görmeden önce duyduğum son sözlerdi bunlar. Fotoğrafta ise henüz yeni doğmuş, kundakta bir bebek vardı.

Fotoğraf bir A4 kâğıdığının üzerine konulmuştu ve altında 69 yazıyordu. *1969.*

"1969 yılının Ağustos ayında Türk-Suriye sınır köylerinden birinde dünyaya geldi. Liseye kadar bölgesinden dışarı

çıkmadı ama İstanbul'da bir fen lisesini kazandığında metropol yaşama göçü gerçekleşmişti." Kunt'un sesi gürdü, öte yandan oldukça soğuk ve tonsuz.

Projeksiyona yansıyan fotoğraf değişti. Fotoğraf yine eskiydi ama bebek fotoğrafına göre daha seçilebilirdi. Bir lisenin önünde sınıfça çekilen bir fotoğraftı bu, iki öğrencinin kafası kırmızı ile daire içine alınmıştı. Birinin üzerinde H. T. diğerinin üzerine ise A. Ç. yazıyordu. *Halit Tasmas. Ahmet Çevik.* Bana onların geçmişini mi anlatıyorlardı?

Suyumdan bir yudum aldım ve dökmeden masaya geri bırakmayı başardım.

"O dönemki hükümet karşıtı protestolara bir lise öğrencisi olarak katılırken yanında can dostu Ahmet Çevik vardı fakat protestolarla ilgili hiçbir şey demokrasi dostu değildi." Fotoğraf değişti. Kalabalık bir ortamda üniversite öğrencisi gibi görünen erkek ve kadınların toplandığı bir salondalardı, yine başları kırmızı daire içine alınmıştı. Herkes protesto ediyormuş gibi görünüyordu. Fotoğraf yine siyah beyazdı. "Üniversite için Ankara'ya yerleştiklerinde, daha sonra 97 yılında yakalanıp infazı gerçekleştirilen terör örgütü başkanıyla görüşmeleri başlamış oldu."

Ekranda birçok fotoğraf belirdi. Yıkılmış evler, kan ve toz içinde kalmış yardım dilenen insanlar, kucağındaki bebeğiyle bir köşede ağlayan ve yüzünden kanlar akan bir kadın... "Tasmas, üniversite hayatı boyunca ülkenin doğusunda yapılan canlı bomba eylemlerine fizik bilgisiyle yardım eden isimdi. 500'den fazla sivilin canını kaybettiği ve onlarca askerin şehit edildiği tam 27 saldırı oldu."

Saldırılar sonucunda çekilen fotoğraflar ekrandan akıp giderken oturduğum yerde diken diken olan tüylerim ayrıca tenime batıyordu. Bunca insanı öldürmüştü... Ne için? Sebebi her ne olursa olsun değer miydi? Bütün bunları yapan bir adamın niyeti iyi olamazdı.

Yani... Halit Tasmas fizikle ilgileniyordu ve uzmanlık alanı bombalardı, öyle mi? Böyle bir adamın elini kolunu sallaya sallaya İstanbul'un göbeğinde dolaşması ve işlediği her suçun

üzerinin kapatılıyor olması korkunçtu, gecelerden insanın uykularını çalacak kadar korkunç...

"Tasmas'ın ismi hiçbir zaman yakalanan örgüt üyeleri tarafından verilmedi, yıllarca kimliği saklandı. Bu sayede diplomasını alıp ortadan bir süre kayboldukten sonra İstanbul'un göbeğinde ve Samsun'da şirketini halka açtı, sayısız işadamını dolandırdı ve yükseldi, şirketini özelleştirdi."

"Şu ân ne yapıyor, Vidar?" diye sordu Behzat Bey, arkamdan gelen tok sesi yutkunmama sebep olmuştu. "Adamımızın şu ân ne yaptığından bahset."

Karanlığa alışan gözlerim Kunt'un siluetini görebildiğinde, ayrıca altın harelerini üzerimde hissediyordum. Kunt kollarını çözdü, ardından gözlerini kaçırdı. "Marmara Denizi'nin altına binlerce tonluk patlayıcı döşüyor."

"Ne?" Beni sandalyemden doğrultup kaldıran şok, Behzat Bey'de yaprak kımıldatmamıştı. "Nasıl?" Şokla açılan gözlerimi, odadaki üç adamın üzerinde de gezdirdim bir cevap ararcasına.

"Ticaret gemilerini Boğaz'dan geçirirken bomba yüklü tankları profesyonel dalgıç ve makinelerle denizin dibine indiriyor," dedi Efes bilgisayarın başından çıkıp projeksiyonun önünde dikilirken. "Tankların içindeki patlayıcı maddenin tespit edilmesi elektrik akımı geçirmez Faraday kafesi sayesinde imkânsız. Ülke ekonomisine katkısı ve devletle yaptığı sondaj anlaşması onu bir süreliğine de olsa Boğaz'ın hâkimi yapıyor. Adam Avrupa ülkelerinden Boğaz aracılığıyla kuzeye taşınacak yüklerin vergilendirilmesi için çıkarılacak ve Avrupa Birliği'ne sunulacak yasa tasarısında önemli bir rol oynadığı için kimse yaptığı işle ilgilenmiyor ama tek derdi İstanbul'u depremden önce kendi elleriyle sular altına gömmek."

"Yıkımın üzerinde imzasını istiyor," dedi Kunt.

Duyduklarımı sindirmek için ihtiyacım olan saniyeler değil, günlerdi belki de ama orada dikilirken söylenilen her şeyi yutmam gerekiyordu hızlıca. Bir hap gibi. Yutkundum.

"Neden?" Dudaklarımın arasından kurtulabilen ve cevabını kesin, hemen istediğim tek soruydu.

"Her kötünün kendince haklı bulduğu bir nedeni vardır," dedi Behzat Bey. Ona baktığımda kendimi hazır ol konumunda durmak zorunda gibi hissediyor ve şaşkınlık içerisindeyken bile bir saygısızlık yapmaktan korkuyordum, keza Kunt ve Efes de öyle dikiliyorlardı.

"Tasmas, 80'lerde henüz bir çocukken köyüne yapılan baskınlar ve çeşitli terör örgütü saldırılarından sonra aklını yalnızca kötüye yormayı öğrenmiş, travmaları ve paranoyaları olan biri. Aklı yerinde değil, keza dostu bildiği şerefsizin de öyle ama kendisi her zaman sınır koymayı bildi. Onu okul ve iş hayatında, hatta terör dünyasında da yukarıya taşıyan bu oldu. Zekâsı dünya için bir zehir," diye devam etti Behzat Bey.

"Bu..." Doğru kelimeleri bulamıyordum. Beynim donmuştu. Kafam çalışmıyordu. Şaşkın ifademi son bir kez projeksiyona yansıyan ekrana çevirdim, ardından Efes'e ve son olarak Kunt'a baktım. Göz göze geldik. "Her an patlatabileceğinden korkmuyor musunuz?"

"Patlayıcılar aktif değil," dedi Kunt. "Bu planı yalnız başına yapmıyor, birçok ülke başkanından yardım alıyor. Avrupa ile bu yüzden ilişkileri sıkı. Patlayıcılar uzun zamandır Marmara Denizi'nin dibinde ama aktif değil. Aktifleştirecek koda sahip değil."

"Nasıl değil?"

Kunt bakışlarını kaçırırken yutkundu, ardından derin bir nefes aldı ve yeniden yüzüme çevirdi altın harelerini. "Halit Tasmas bomba konusunda iyi olabilir ama yeterince iyi değil. Dokuz yıl önce ülkenin en iyi fizikçilerinden birini kaçırıp büyük plana alet ettiğinde fire verdi. Yüzbinlerce küp suyun altında yatan teknoloji onun akıl sınırlarının dışında bir şifreleme yöntemine sahip, yani yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmiş olsa da..."

"Patlatamaz," diye tamamladım sözlerini. Kunt başını ağırca aşağı ve yukarı salladı.

O ân fark ettiğim detay, beni şaşkınca Behzat Bey'e döndürürken kırdığım potla birlikte hızla başımı yere çevirdim ve dudaklarımı birbirine bastırırken gözlerimi sıkıca kapattım.

Halit Tasmas'ın kaçırdığı fizikçi, Kunt'un annesi ve Behzat Bey'in eşi olan Aliye Karyeli'den başkası değildi. Halit Tasmas koda sahip değildi çünkü... Aliye Hanım'ı öldürmüştü.

Behzat Bey, Kunt'a başıyla işaret verdiğinde Efes loş ışıklandırmayı açtı, ardından ikisi de geçip karşımıza oturdular. Sandalyemin yanında ayaktaydım fakat oturmam gerektiğini hissediyordum, bu yüzden masaya tutunarak sandalyeyi çektim ve oturdum.

"Halit'in üniversiteyi bitirdiği yıllara denk gelen bir dönemde bir kadınla evlilikdışı ilişkisi olduğunu biliyoruz," dedi Behzat Bey. Başımı kaldırdığımda ayağa kalkmış, masasına doğru yürüyordu. Bir çekmeceyi açtığını gördüm ama başımı önüme çevirdim, gergince Kunt'a baktım. Yüzümü dikkatlice inceliyordu.

"Bahsi geçen kadınla ilişkisinden doğan bir oğlu oldu, fakat çok geçmeden kadın oğlunu da alıp kaçtı. Halit yıllarını kadını ve oğlunu arayarak geçirse de elindeki güce rağmen bulamadı, hırslanmasını sağlayan bir konu da buydu; ailesini bulmak. Kadına takıntılıydı ve oğluyla kafasını bozmuştu." Behzat Bey başköşeye geçip sandalyeyi çekti ve oturdu. "Yıllar sonra kadının ölüm haberini aldı. Ve daha sonra oğlu da trajik bir şekilde hayatını kaybetti."

Delirmiş olmalıydı bu haberle.

"Daha sonra öğrendik ki..." Behzat Bey, elindeki, çekmeceden çıkardığı şeyi masanın üzerine koyduğunda bunun bir fotoğraf olduğunu fark ettim. Kâğıdı ileri ittirdiğinde, karşımda oturan Kunt'la ortamızda durdu. "Kadın kaçarken bir kız çocuğuna hamileymiş. Halit'in bir de kızı varmış."

Kunt'la kesişen gözlerimiz beni odanın ortasında bir şimşeğin çaktığına inandıracak kadar şiddetliydi. Titreyen elimi kaldırıp fotoğrafa uzandığımda istemsizce doğrulmuş ve ayağa kalkmıştım, bacaklarımın ittiği sandalye ise biraz geri kaymıştı.

"Hayır," dedim nefesimin altından, bir çığlığın yankısı salladı göğüs kafesimi ama orada kıvrılıp uyuyan küçük kız çocuğu uyanmadı. Fotoğraftakiler abim ve bendik. "Ne di-

yorsunuz siz?" Şaşkınca gözlerimi Behzat Bey'e çevirdim ama onu net göremiyordum çünkü gözkapaklarım titriyordu. Ya da hayır, tümüyle ben titriyordum. "Kunt?" Nefesim daralırken geriye doğru bir adım attım ve ona baktım ama çatık kaşlarıyla oldukça sert ve ciddi görünüyordu. "Benim annem yaşıyor!" diye bağırdım kendime hâkim olamayarak. "Ne diyorsunuz siz?!"

"Annen yaşıyor Karaca, sakin ol," dedi Kunt, sesi ya da bakışlarının beni rahatlatmaya ya da güven vermeye yetmediği bir yerde; zifiri karanlıkta hissediyordum kendimi. "Halit bulamasın diye kayıtlarla oynandı, ölü gösteriliyor sadece. Bu yüzden seni bulamıyordu."

"Benim babam bu adam değil!" Fotoğraf elimden kayıp düşerken şiddetle kaldırdığım işaretparmağımla ekranı gösterdim. "Bu canavar değil benim babam! Benim babam bizi terk etti, Karaköy'de fırın işletiyor! Küçük bir kızı ve karısı var! Mutlular! Fırını var! Denizin altına döşenmiş bombaları değil!"

"Abin öyle sanıyordu."

Şiddetle, öfkeyle ve hayal kırıklığıyla yanan gözlerimi Efes'e çevirdim. "Sen nereden biliyorsun bunu?"

"Biz hepimiz onunla tanışıyorduk biliyorsun değil mi Karaca?" dedi Efes, çok başka birine dönüşmüştü sanki saatler içerisinde. Gözlerinde ruh barınmıyordu. Bir nedenden buz gibiydi.

Avuçlarımı sertçe yanan yüzüme bastırdım. Hayır. Hayır. *Hayır.* Benim babam bizi terk etmişti, annem abimle kaçmamıştı. Bizi terk edip kendine mutlu bir aile kurmuştu, delirip ülkenin altını üstüne getirmemişti. Tehlikeli bir terörist değildi. Kunt'un annesini...

Kunt'un annesini öldürmemişti.

Ama öldürmüştü. Tüm bunları Halit Tasmas yapmıştı. Halit Tasmas benim babamdı. Hayır. Hayır. Hayır. "Hayır," diye mırıldandım yutkunmaya çalışırken. "Nasıl?" Ellerimi çektim, hiddetle Kunt'a baktım. "Sen bunu ne zamandan beri biliyorsun?"

Kunt'un cevap vermesine gerek kalmadan Efes lafı devraldı. "Geçenlerde biri Tasmas'a bilgi sızdırmış. Eski mahallenizde yaşadığınız evi basmış delirip, evde yaşayan aileyi tehdit etmiş; baba ise yoğun bakımda, balkondan atmışlar ama ikinci kattan düşmekle komaya girmez adam, belli ki dövmüşler ölümüne."

"Evi nasıl öğrenmiş?" Kilometrelerce koşmuş da bir dakika mola vermemiş gibi sert ve hoyratça nefesler alıyordum.

"Seni nasıl öğrendiyse," dedi Kunt. "Henüz bilmiyoruz."

Avucumu ağzıma çarptığımda duyduklarımın ağırlığı altında eziliyordum. *Benim biyolojik babam Kunt'un annesini öldürmüş.* Bunu bu hafta mı öğrenmişti? O yüzden mi bir haftadır mesafeliydi?

Tutunmak için bir yer ararken sandalyenin arkamda olduğunu fark ettiğimde ona oturdum, ellerim dizlerimde öne eğilmiş nefes alış verişlerimi düzenlemeye çalışıyordum ama nefes alabiliyor muydum ki; bilmiyordum. *Bir haftanın sebebini.* Böyle söylemişti, aşağı kattaki odada, bu akşam öğreneceklerimle ilgili... Öğrenmiştim. Bir haftanın sebebi buydu. Yüzüme nasıl bakabiliyordu?

Ama tüm bunları o adam yapmıştı, o... Ben değil. Böyle hissetmem anlamsızdı. Böyle bir krizin ortasında kimse benim sinir krizlerimle uğraşmak zorunda kalmamalıydı.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve açtığımda kirpiklerimde biriken gözyaşlarını ellerimle sildim, ardından başımı kaldırdığımda üç adamın gözleri de üzerimdeydi ama ben yalnızca Behzat Bey'e bakıyordum. "Benden ne istiyorsunuz?" Oldukça soğukkanlı olmaya çalışıyordum ama içimde bir şeyler kırılıyor ve bir fırtınanın habercisi sert rüzgârlar esiyordu.

"İki gün önce Halit hiç yapmayacağı bir şeyi yaptı ve sınırda esir tutulan on bir gazeteciyi ülkelerine geri dönmeleri üzere bıraktı. Karşılığında seni istediğini açıkça belli etti," dedi Behzat Bey soğukkanlı bir sesle. Bir sancı göğüs kafesimi esir alırken Behzat Bey lafına devam etti. "Ona böyle bir şeyin mümkün olmadığını net bir şekilde söyledik."

"Sonra?" diye sordum titrememesine özen gösterdiğim sesimle.

"Boom," dedi Efes. Ona baktım. "Gazetecilerin kendi evlerinde kafaları uçtu, aynı saat içerisinde."

Gözlerimi kapattım. Bu adam, vahşiliğin çok ötesinde bir kötülük barındırıyordu kafasının içinde. Ve bu kötülüğü yayabilecek güce sahipti, can alabilecek güce... Durdurulması gerekiyordu. Yok edilmesi gerekiyordu. Ülkenin kanser yanıydı, söküp atılması gerekiyordu.

"B... Ben..."

"Seni ona teslim etmiyoruz."

Kunt'un kalın sesi kulaklarıma ulaştığında neredeyse mutlulukta ağlayacaktım fakat göğsümdeki hüzün o kadar derine işlemişti ki kemiklerimi çürütmeye başlamıştı bile, herhangi iyi bir his geldiği gibi terk ederdi iskeletimi bundan sonra.

"Şaşırtıcı bir şekilde Ahmet Çevik'i teklif etti. Sağ kolu olması dolayısıyla adam Türk istihbaratı için çok değerli bilgiler taşıyor." Konuşan Behzat Bey'di ama Kunt'la gözlerimiz bir ân olsun ayrılmıyordu ve bu fazlasıyla yoğundu. "Seninle on iki saati şehirdışında kontrol edebileceğimiz güvenli bir evde geçirmeye karşılık bu teklifi. Ailesine olan bağlılığı ve acısı hâlâ çok taze ve onun en zayıf yanı bu, Karaca. Ailesi. Sen onun sağ kalan tek parçasısın. Seninle zaman geçirmek istiyor."

"Ben onun hiçbir şeyi değilim," dedim sert bir sesle, Kunt'la göz temasını keserken.

"Elbette değilsin, sen ülkenin aydın bir gencisin Karaca. Gözünün içine bakan herkes ne kadar zeki bir kız olduğunu ve doğru seçimleri yapacağını görebilir. Babanın kim olduğu seni ilgilendirmez, senin suçun hele asla değil; kimse ebeveynini seçemiyor. Halit muhtemelen seni bu on iki saatlik süre içerisinde kendi tarafına çekmeye çalışacak, yanında isteyecek. Senden hiçbir rolü üstlenmeni burada kimse beklemiyor, beklemeyecek de asla, bundan emin olabilirsin," dedi Behzat Bey doğrularak doğruca göz teması kurarken benimle. Öfkem öyle taze ve güçlüydü ki karşımdaki adamın rütbesi ya da kim olduğunu umursamaksızın ıslak kirpiklerimin arasından bakıyordum gözümü kırpmadan.

"On iki saatin sonunda vazgeçmiş olacak, başarılı olamayacak. Seni bıraktığımız gibi evin bahçesinden teslim alacağız ama Ahmet Çevik bizde kalacak. Kızıyla geçireceği on iki saat için can dostunu feda ediyor."

Sertçe yutkunurken "Anlıyorum," dedim kafamı hafifçe sallarken. "Reddedilemeyecek kadar değerli bir teklif."

"Öyle," dedi Behzat Bey, ardından oğluna; Kunt'a yan bir bakış attı. "Daha önce de Ahmet Çevik'i ele geçirmek için bir operasyonumuz olmuştu fakat başarısızlıkla sonuçlandı."

Kunt'a baktım, sert ifadesiyle gözünü bile kırpmadan bakıyordu babasına; sanki her neyi yanlış yaptıysa yine yapardı, bundan şüphe duymuyordu ve babasının bunu bilmesinden de korktuğu yoktu.

Daha sonra Ahmet Çevik'in ne zaman ele geçirildiğini hatırladım... Çırağan Sarayı'nda kaçırıldıktan sonra yat limanına geldiğimizde; Kunt, Efes ve Polat oradaydı... Kim olduğunu bilmediğim ama yeni anladığım, özel harekat askerleriyle birlikte. Ve Ahmet Çevik'i yakalamışlardı. Daha sonra Halit Tasmas gelmişti, Ünzile'nin oğlu için teslim etmişti Ahmet'i Halit'e ama Ünzile vurulmuştu... Ölmüştü. Öylece. *Kanbeyaz* içerisinde.

Kunt belki de Ahmet Çevik'i, Halit'e teslim ederek bir çocuğun hayatını kurtarmıştı ama babasının emirlerine karşı gelmişti ve orgeneral bundan hoşnut değildi.

Sertçe yutkundum, düşüncelerimi geride bırakmak istercesine. Şu âna odaklanmam gerekiyordu ve bunun bilincindeydim. "Ne zaman?" diye sordum başımı kaldırmadan. "Takas ne zaman olacak?"

"Bu gece."

İşte bunu beklemiyordum. Bu kadar çabuk değil...

Sandalyeden yavaş hareketlerle kalkarken avuçlarım masaya yaslıydı çünkü güç arıyordum. "Başka..." Kurumuş dudaklarımı ve boğazımı ıslattım. "Başka söyleyeceğiniz bir şey yoksa hava almak ve yalnız kalmak istiyorum biraz."

"Tabii," dedi Behzat Bey. "Teşkilat sınırları senin için güvenli fakat dışarı çıkmamalısın Karaca."

Kafamı salladım. Tek kelime etmeden ya da başımı kaldırıp kimseye bakmadan odanın dışına doğru hareket ettiğimde benden başka hareket yoktu içeride. Kapıyı açıp dışarı çıktım, koridora baktım; biraz önce bilinmezliğin karanlığında, bir yabancıyla el ele adımladığım zemin artık alev almıştı sanki. Karanlık yine aynı karanlıktı. Karanlık benim evimdi ve ben kendi evimde sürgündüm. Karanlık benim evimdi ve ben gurbet istiyordum. Karanlık benim evimdi ve ben bundan sonsuza dek nefret edecektim.

Yanarak aydınlatırdın çünkü etrafı, kendini kurtarman mümkün değildi. Kunt Vidar Karyeli yalan söylüyordu. Yanmadan aydınlatmak imkânsızdı.

Asansöre bindiğimde kapılar kapanırken koridordan gelen kapı açılma sesini duydum ama bu umurumda olmadı. Asansör zemin katına inerken kabin duvarları üzerime üzerime geliyor gibi hissediyordum ve bir yere oturmam gerektiğini biliyordum ama önce kendimi dışarı çıkarmalıydım.

Asansör kapıları açıldığı ân dışarı koşturdum, bina tamamen boşaltılmıştı ve zeminde koşarken ayak seslerim yankı yapıyordu. Kapıyı ittirerek dışarı çıktığım ân merdivenlerden atlarcasına koştum ama daha sonra bir ormanın içine konumlanmış bu yapıda nereye gideceğimi bilemediğimden, başım döndüğünden, biraz da göğsümdeki ağrı canıma değdiğinden... Merdivenlere çöküp oturdum ve kafamı ellerimin arasına aldım.

Benim babam Halit Tasmas'dı. *Benim babam Halit Tasmas'dı.* Benim babam bir teröristti. Vatan hainiydi. Delinin tekliydi.

Göğüs kafesimde imdat çığlıkları atan küçük kız boğuluyordu çünkü babasını bunca zaman bir fırında ailesiyle mutlu mesut yaşarken çizmişti resim defterine, çerçeveletip çocukluğunu gömdüğü mezarlığa bırakmıştı şaheserini. Üzerine tek bir gözyaşı dökmemişti çünkü babası gözyaşlarını hak etmiyordu.

Ama aslında babası hiçbir şeyi hak etmiyordu.

Arkamdaki kapının ağırca itildiğini duydum, kim olduğunu bilmiyordum çünkü başım kollarımın arasındaydı ama üç

seçenekten Behzat Bey'i elediğimize göre tahmin etmek çok da zor değildi.

"Sobe," dedi Efes.

İrkildim. Kunt olduğunu düşünmüştüm ama beni bulan Efes'ti. Gerçi aramasına gerek kalmış mıydı, tartışılırdı. Öylece kapının önündeki merdivenlere çökmüş ve saklanmak ya da kaçmak için herhangi bir çaba sarf etmemiştim çünkü.

Yanıma çöktüğünü hissettim, başımı kollarımın arasından kaldırıp ona baktığımda kaşlarını kaldırmıştı. "Ağlayacak mısın? Mendilim yok."

"Senin sorunun ne?" Onu anlamıyordum. "Az önceye kadar beni öldürecek gibi bakıyordun, düşman gibi. Şimdi yanıma gelmiş hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun."

"Vaov, pekâlâ," diye mırıldandı Efes dirseklerini geriye doğru atıp basamağa yaslarken; gözlerini kıstı ve bahçeye baktı. "Öncelikle Karacageyik, öfkem sana değil. Yukarıdaki düşüncesiz 'it'e. Herhangi bir şeyi üzerine alındıysan hemen aklından atsan iyi edersin. Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Kunt senden neyi sakladı?" Parmaklarımla gözlerimden akmak isteyen yaşları sildim. Beni dinlemiyorlardı, ağlamak istemiyordum ve ağlamıyordum da zaten; sadece gözlerim acıyordu ve sulanıyorlardı. Belki de toz kaçmıştı.

"İşte onu söyleyemem, devlet sırrı," dedi Efes sırıtırken. "Ama belki sen keşifteyken kendin bulursun, ben suç işlemiş olmam ama sen öğrenmiş olursun."

"Keşif?" Yanlış mı anlamıştım yoksa Efes, takası mı kastediyordu? Önüme döndüm. Korkunç hissediyordum. Göğsümdeki çarpıntı akıl almaz bir hâl almıştı ve kalbim her an sıkışabilirmiş gibiydi. Belki de kalp krizi geçirmiştim bile ve farkında değildim.

"Keşif," dedi Efes. "Şöyle bir karıştır ortalığı geri gel. Sana kuymak yaparım, daha Melisalak'a bile yapmadım bak."

Dudaklarım kıvrıldı, kendimi gülmek için zorlasam bile en fazla bu kadarını yapabiliyordum. "Melisa'nın yemediği kuymağa güvenmem."

"Tamam ulan, onu da çağır," dedi Efes elini havada sallayarak bir kere. "Gelsin yağına bandıra bandıra iki ekmekle

yesin hepsini de gör sen. Çatalını almaya kalmadan tavayı yalar o aç."

Gözlerimi kapatarak otuz iki diş gülümsedim, gülmeliydim ama gülümsüyordum. Hayır, aslında gülümsemiyordum da... Anında buruşan yüzüm, bir krizin habercisiyken ağzımdan aldığım derin nefeslerle önüme döndüm; on bir saniye. On bir saniyelik nefesler alıp verirsem sakinleşebilirdim. Evet. On bir saniyelik nefesler iyi geliyordu, on bir saniye çemberinde aklımı koruyabilirdim.

"O kansız itin kızı olduğun için dünya sana bir özür borçlu."

Dudaklarımı birbirine bastırarak ona doğru döndüm ama dizlerime baktım, Efes'e değil.

"Öte yandan seninle gurur duyuyorum. Bunca şeye rağmen büyürken içindeki iyiliği kaybetmemişsin, baban olacak o şerefsizin ne canlar öldürdüğünü bilmeden çok daha fazlasını sağlığına kavuşturmak için kendini tıbba adamışsın. Olur da bir gün yukarıdaki odada duyduğun gerçekler yüzünden başını eğecek gibi olursan, daha da dik dur... Seni doğuran bir ana. Sana hem ana hem baba. Başka baban yok senin, böyle bil."

"Efes..." Sesim bozulmuştu. Yüzüm buruşmuştu. Avuçlarım yeniden yüzüme yaslanırken Efes "Vallahi mendilim yok bak ağlama," dedi yanımda hareketlenirken. "Allah belamı versin bundan sonra cebimde mendil taşıyacağım ama ağlama ya..."

"Sus be," diye homurdandım burnumu çekerken. "Gözüme toz kaçtı, ne ağlaması? Niye ağlayacakmışım?"

"Aç bakayım üfleyeyim..." Bir ânda Efes ellerimi yüzümden çekerken kafamı avuçladığında şokla yüzüne baktım ama o parmağını gözüme sokmakla meşguldü.

"Ah!" Gerçekten parmağını soktuğu sağ gözüm acıyla kapanırken bir yaş düştü çenemden aşağı, ayağa fırlayıp hızla tüm merdivenleri indim ve ondan uzaklaştım. "Uzak dur be!"

"Gel buraya üflerim ben o tozu. Üfür üfür üflerim Karaca! Gel bir bakayım!"

"Yok toz! Gitti!" Gözümü ovaladım. "Ama kör oldum galiba..."

"Bakayım..."

Efes ayağa fırlayıp beş basamağı tek adımda atladığında ben bahçeye doğru kaçıyordum. "Aman! Bakma!"

Şüphesiz en nefret ettiğim his, başkalarının şefkatiydi. Göğsünüzü anestezisiz açan bu his, yaralarınızı da uyuşturmadan dikmek istiyordu ve siz çırılçıplak sedyeye gönüllü uzanıyordunuz çünkü bu kadar açtınız ilgiye, sevgiye, şefkate. Hiçbir çocuk, rızasız geldiği bu dünyada ona her şeyi borçlu olan ailesi tarafından sevgiye aç bırakılmayı hak etmiyordu.

Benim merhemimdi annemle, abimle yaşadığım mutlu anılar. Gözümden yaş gelene kadar güldüğüm, yerlerde yuvarlandığım mutluluktan, havalara uçtuğum heyecandan... Sahte bir arkadaş grubunun içinde tokatlanırken düştüğüm karanlık çukurdan yukarı tırmanıyordum şimdi, aydınlığa; zaten ben ne yapmaya çabalıyorsam, hepsi aydınlığa...

Bahçede Efes'ten kahkahalarla kaçarken birkaç dakikalığına da olsa unutmuştum her şeyi ama yağmur çiselemeye başladığında ve içeri girmek zorunda kaldığımızda gerçekliğe geri dönüşüm de sıyrılışım kadar hızlı olmuştu.

"Behzat Enişte tutmasaydı masadan ilk o kalkmıştı," dedi Efes, bekleme salonu gibi bir odadan içeri girdiğimizde. İçeride koltuklar, bir masa, otomatlar ve televizyon vardı.

"Sana onu sormadım," dedim yutkunurken. Efes doğruca otomatlara ilerlemiş ve kahve almak için düğmeye basmıştı.

İki karton bardakla bana dönerken "Biliyorum," dedi ve birini bana uzattı. "Ama bilmen iyi olur diye düşündüm."

"Kimin için? Onun için mi?" Kahveyle birlikte koltuğa oturduğumda, biraz daha sakin hissediyordum. "Şu ân ona öfkeli olduğunu sanıyordum."

"Öfkeliyim ve bu bir süre devam edecek ama seni kendi şahsi meselelerimle karıştırmıyorum Karaca."

"Hani devlet sırrıydı?"

"Öyle. Devlet sırrı ve şahsi meselem."

Dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı salladım. Anlayışlı olmalı ve bundan öteye gitmemeliydim, Efes zaten bun-

dan bahsedemeyeceğini bana söylemişti. Yine de her ne olursa olsun, az önce öğrendiklerimden öteye geçemeyeceğini düşünüyordum.

Efes'in telefonunun sesi odayı kapladığında koltukta kaydı ve çıkartıp bana çevirdi. Ekranda *Kuntaki* yazıyordu. Çalan şarkı ise popüler bir şarkıydı, *Taki Taki*. "Mizah seviyenle kimse boy ölçüşemez," diye mırıldandım önüme dönerken.

Efes dudaklarını birbirine bastırıp kaşlarını olabildiğince kaldırdı ve gözlerini kıstı, ardından aramayı cevaplayıp telefonu kulağına götürdü ve bir çırpıda "Giriş kattaki TV odasında," dedi ve telefonu cebine attı.

Ağzımı bir karış açtım. Daha sonra tepki vermek istemediğimi düşünerek kapattım ve önüme döndüm, başımı çevirdim. "Kahveyi iç soğumasın para verdim bak ben ona, bir tl elli kuruş," dedi Efes ayağa kalkarken.

"Melisa'yla kardeş olduğunuz ne belli."

"Elin müsrifiyle beni bir tutma."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Dışarıdayken bir keresinde Türk kahvesi soğuyunca çöpe gitmesin diye termosuna doldurdu eve götürdü." Yapmıştı. Akademinin oradaki *Starbucks*'ta karşılaştığımızda.

"Yaptı mı gerçekten?" diye sordu Efes. "İyi bari kapmış kardosundan bir iki *skill*."

Odanın kapısı bir ânda açıldığında Kunt'un eli hâlâ kapının kolundaydı, anında göz göze geldik. Bilinçdışı, refleks olarak ona bakmış ve hazırlıksız yakalanmıştım. Efes'in kalktığını göz ucuyla gördüm, hiçbir şey söylemeden somurtkan ifadesiyle Kunt'un yanından geçip gittiğinde Kunt içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Oda sessizdi. Yalnızca camlara vuran yağmurun sesi vardı. Artık hava kararmıştı ve takas birkaç saat içerisinde olacaktı. Belki de yalnızca bir saat sonra...

Karton bardaktaki kahve bittiği için ayağa kalktım ve bardağı buruşturup çöpe attım, bu sırada Kunt'u olabildiğince görmezden gelmeye çalışıyordum ama odanın ortasında ayakta dikilen 1.90'lık kaslı bir adamı görmemek için kör

olmak gerekiyordu. Biraz da sanki, baktığım her yerde o vardı... Mesela TV ekranının yansımasında.

Beni kendine çevirmek için kolumdan yakaladığında kolumu çekip elinden kurtardım ama ona döndüm. "Ne?"

"Bana neden kızgınsın?" diye sordu gözlerimin içine bakarak ama ben göğsüne bakıyordum, siyah tişörtünün kumaşına. "Bak, babamın dediklerini unut tamam mı? İstemiyorsan gitmek zorunda değilsin. Sikeyim takasını da Ahmet Çevik kozunu da. Şuradan şuraya bir adım gitmek zorunda değilsin, kimse sana hiçbir şeyi zorla yaptıramaz."

Dudaklarım kıvrıldı alayla, işte o zaman başımı kaldırıp gözlerine baktım ve öfkesini gördüm. Kimeydi? Kendine mi? "Öyle mi? Ama sen çoktan vermişsin kararı, söylemişsin hatta Haluk Hoca'ya yarın yokum diye. İşim varmış hani. Halit Tasmas'la." Güldüm. "Pardon, çok sevgili biricik babacığımla." Tükürür gibi söylemiştim bunu.

"Ne?" Yüzüme doğru eğildi. "Bunu yanlış anlamış olamazsın. Bu akşam konuşacağımızı biliyordun. Öğrendiklerin ağır gelir de evde dinlenmek istersin diye konuştum hocanla ya da başka ne yapmak istiyorsan onu yapman için. Kafanın dolu olacağını biliyordum, öyle de. Ya da istersen git, nasıl istiyorsan Karaca. Nasıl öfkeni atacaksan. Ne iyi gelecekse sana."

"Öfkeli değilim," dedim ama öyle bir çıkışmıştım ki öfkeli olduğum her harften anlaşılıyordu. Gözlerimi kapatıp dudaklarımı birbirine bastırdım ve derin bir nefes alırken sakinleşmeye çalıştım. Pekâlâ. Takası kabul edeceğimden konuşmamıştı hocayla, dinlenmek isteyeceğimi düşündüğünden konuşmuştu. Bunu kabul edebilirdim. Bu onun yapacağı bir şeydi. Dürüsttü.

Gözlerimi açmadım. "Bu yüzden mi bir hafta boyunca benden uzak durdun? Babamın kim olduğunu öğrendiğin için mi?" *Bunu yapabilirim. Bununla yüzleşebilirim.*

Sessizlik. Odanın camlarına vuran yağmur damlaları yalnızca dış yapıyı değil benim zihnimi de dövüyordu sanki, öyle olmasa bile içeride bir harp yaşanıyordu ve sebebi gerçeklerdi. Acı ve ekşi gerçekler... Ama asla tatlı değil.

"Babanın kim olduğu umurumda değil."

"Değil mi gerçekten?" Gözlerimi açıp yüzüne baktım. "Değil mi? Annenin canını alan adam olması umurunda değil mi? Sadece canını da almamış, acıya mahkûm etmiş adam olması... Umurunda değil mi gerçekten Kunt?"

"Değil Karaca, bir ân bile olmadı. Neden böyle düşünüyorsun? Bu gerçeği öğrenmek neyi değiştirdi? Neyi değiştirebilir? Bir saat öncekinden farklı biri misin sen?" Ellerini kaldırıp yüzümü avuçladığında refleks olarak kollarından kavradım. Bir adım yaklaştığında çok da mesafe yoktu aramızda, başımı kaldırmıştım ve altın harelerine bakıyordum. Altın hareler yabancı değildi. Altın hareler teslim olduğum her şeydi. *Güven*di. Öyle kalacak mıydılar?

"O adamla yüzleşmek zorunda değilsin," dedi Kunt gözlerimin içine bakarken. Değildim. Ama yapmalıydım.

"Basit bir matematikle çözelim bu işi Kunt, rasyonel olalım," diye mırıldandım kesik bir nefesi dudaklarımdan dışarı verirken. "Ahmet Çevik elinizdeydi, eğer Ünzile Hanım oğlunu geri istemeseydi ve Halit Tasmas da oğlunu sakladığı yere karşılık Çevik'i şart koşmasaydı. Ünzile Hanım oğlu için öldü, bunun bir şey ifade etmesi lazım. Belki o gece kaybettik ama bugün kazanacağız."

Gözlerine hâkim olan farklı bir duygu içeride bir şeyleri harekete geçirdi, hiçbir şey söylemese de hareket dahi etmese de bunu görebiliyordum. Olmasını dilediği buydu belki de ama beni bir şeye zorlamak istemiyordu, beni düşünüyordu; tıpkı Polat'ın dediği gibi.

Denkleme girdiğim ân işin ucu bana değmesin diye gerekirse kördüğüm ediyordu.

Yaptığı gerçekten bu muydu? Kunt mantıklı bir adamdı. Bu kadar delirmiş olamazdı. Bu delilik miydi? Belki de hâlâ bir yanı bırakmamı istiyordu, sonuçta Kayradağ'dayken de İstanbul'a döndüğümüzde de resimden çıkmam için farklı taktikler denemişti ama fazla inatçı yanımla henüz tanıştığı için vazgeçecek biri olmadığımı ona zaman öğretmişti.

Öte yandan Polat olduğunu söylediği kişi değildi. Gerçi Polat, kim olduğu hakkında bir şey söylememişti de dolayısıyla

yalan ya da bir kandırmaca yoktu. Kunt ve Efes, askeriyeye bu kadar yakın isimlerse ve orgeneral de istihbaratla birlikte çalışıyorsa aksi mümkün değildi; Polat'ın ajan olduğunu biliyorlardı. Bilmekten de öte... Hep beraber yürütüyorlardı bu işi.

"Tamam," dedi Kunt, yutkundu, bir kez gözlerini kapattı ve seslice nefes verdikten sonra yeniden açtı. "Ne yaptığını biliyorsan ve istiyorsan seni durduramam." Yüzümdeki elleri kollarımdan indiğinde ellerimi tuttu. "Gel benimle."

Bir elim avucunun içine kayarken odadan çıktığımızda hiçbir şey söylemeden onu takip ediyordum. Asansörü geçti, merdivenlerden bir kat çıktık. Etraf bir hayli sessizdi fakat bu sefer koridorun sonundaki büyük pencerelerden araç sesleri geliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde gireceğimiz odanın önünde bir askerin dikildiğini fark ettim, Kunt içeri girerken rahat pozisyondan toparlandı. Peşinden ben de girdim ve kapı arkamızdan kapandı.

"Dışarıdan gelen ses ne?" diye sordum odayı süzerken, oldukça havasız kalmıştı içerisi. Siyah deri koltuklar ve ahşapla döşenmişti. Kunt elimi bırakıp bir dolaba yürüdüğünde kapaklarını açtı, siyah bir kasanın şifresini girdi.

"Operasyon için düğmeye basıldı."

Kaşlarım çatıldı. "Ama henüz Behzat Bey'e yapacağımı söylememiştim."

Kunt elindeki metal kutuyu masanın üzerine bırakıp açarken "Kabul edeceğini biliyordu," diye mırıldandı. "Ve babam biraz da emrivakileri sever."

Bu hoş değildi ama nasıl olsa yapacağımdan daha fazla bir şey söyleme ihtiyacı hissetmedim. Kutunun içinde değişik, küçük aletler vardı ve gördüklerimden hiçbir şey anlamamıştım ama Kunt avucuna sığacak kadar küçük siyah kadife bir kutudan, bir bezelye tanesinden daha küçük, ten renginde bir misket çıkardığında şaşkınca bakakaldım.

"Bu bir böcek, dinleme cihazı fakat kulak için tasarlandı. En önemli özelliği kulak içine zarar vermeden yerleştirilmesi ve fark edilmemesi. Uzun menzilli. Beni duyabileceksin ve yalnızca beni duyabileceksin; ben de senin duyduğun her şeyi

duyacağım. Tamamen yalnız olduğundan emin olduğunda benimle konuşabilirsin, fısıldasan bile duyarım."

Çatık kaşlarla avucunun içine bakarken "Bu küçük şeyle mi?" diye sordum, Kunt güldü.

"Bu küçük şeyle," dedi uzanıp saçlarımı kulağımın arkasına atarken. Hemen yanımda dikiliyordu. Başımı yukarı konumlandırdı, ardından misketi kulağımın içine yerleştirdi.

"Düşmez mi?" diye sordum başım hâlâ yana yatırılmış dururken.

"Düşmez," dedi Kunt, yine güldü. Sanki tüm ülkeyi birbirine katmış bir teröristle buluşmaya gitmeyecekmiş gibi rahatlıyordum güldüğünü görünce. Eskiden sık gülmüyordu. Ve gülmeyince yüzü fazlasıyla korkutucu, aşırı sert görünüyordu.

Başımı düzelttim, dik durdum. Düşmedi. Başımı sallamaya başladığımda küçük kahkahası kulaklarıma ulaşmıştı. Başım döndüğünden masanın kenarına tutundum bir ân, "Düşmüyormuş," diye doğruladım onu.

Kunt metal kutunun içinden başka bir misket çıkartıp kendi kulağına yerleştirdi ve birkaç ayarlama yaptı daha önce görmediğim incelikte bir tabletle. Ona çalışmadığını söyledim misketin, henüz aktifleştirmediğinden bahsetti. Metal kutuyu kasanın içinde bırakıp odadan dışarı çıktığımızda hava kararmıştı ve koridorda birkaç kişi vardı. Behzat Bey'in boşalttığı bina artık asker ve görevlilerle doluydu. Aşağıdaki bir grup tıpkı Efes gibi siyah kıyafetler ve cepli bir yelek giymişti. *Kurşungeçirmez yelek.*

Bahçeye çıktığımızda hava esiyordu. Polat'ı, Efes'le aynı giyinmiş bir şekilde elinde başka bir kurşungeçirmez yelekle bu tarafa doğru yürürken gördüğümde istemsizce gerildim. Nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim.

"Araçlar hazır mı?" diye sordu Kunt, Polat'ın uzattığı yeleği alıp üzerine geçirdi.

"Hazırız. Orgeneral bizzat kendisi de geleceğinden garajdan zırhlıları çıkarttık. Yirmi dakikaya kalkmayı planlıyoruz." Polat her zamanki gibi ruhsuz bir asker gibi dikiliyordu. Öyleydi de. Öyleydi, değil mi? Esved yalan söylemezdi. Esved bunu nasıl öğrenmişti?

Kafam fazlasıyla karışıktı ve içerideki dağınıklığı toparlamadan çevremdekilere nasıl yardım edebilirdim bilmiyordum. Üstelik Polat, zırhlı araçlardan bahsettiği ân göğsümdeki çarpıntı geri dönmüştü ve biraz da ateşim varmış gibi hissediyordum; belki bir ağrı kesici... Ama artık ağrı kesici istemiyordum, neden bilmiyordum. İhtiyacım yoktu. Başım da ağrımıyordu. Sadece yorgundum çünkü benim için fazlasıyla zorlayıcı bir gündü, öyle olmaya devam da ediyordu.

Birkaç dakika sonra arkadan, tozu dumana katacak kadar büyük zırhlı araçlar geldiğinden birinin ön koltuğundan Efes indi. Bahçedeki askerler araçlara geçerken Efes yanımıza doğru yürüyordu. "Karaca'nın da yelek giymesi gerekmez mi?"

"Adam ailesi uğruna dünyayı yaktı, sence kızına zarar gelmesine izin verir mi?" diye sordu Kunt.

Efes güldü. "Bence sen daha çok, bu kurduğun cümleyi kendin hazmetmeye çalışıyorsun. Karaca'nın o evde geçireceği on iki saatte başına bir şey gelmeyeceğine ikna etmeye çalışıyorsun kendini."

"Ama doğru bir noktaya parmak bastı," dedi Polat. "Sonuçta Tasmas da boşuna Çevik'i satmıyor."

Kaşlarım çatıldı. "Boşuna satmıyor derken?"

Kunt kollarını göğsünde bağladığında kıstığı gözleriyle etrafı süzüyordu. Birazdan araca geçmemizi söyleyecekti. "Ahmet Çevik'in sana yaptığından Halit'in haberi var. Seni o dönem tanımıyordu ama bu Halit için bir şey ifade etmiyor. Kızı için can dostunu feda ediyor. On iki saat için olsa bile."

"Çevik'in mallığı götünde patladı." Efes başını iki yana salladı seslice nefes verirken. "Manyak herif," diye homurdandı, ters bir ifade vardı yüzünde. "Bir planı olmadığı takdirde Çevik'i teslim edeceğini hiç sanmıyorum, herif deli meli ama çok şey biliyor. Susturmaya çalışacaklardır."

Kunt ağırca başını olumlu anlamda salladı. "Tetikte olun."

Başıma bir şey gelir miydi? Belki de Kunt'un teklifini kabul etmeliydim, annemi görmeliydim. Konuşacaklarımıza odaklanmak istediğimden bugün ziyaret etmek istememiştim ama belki de yanlış bir karardı bu.

Ünzile Hanım, annemin ölü olduğunu söylediğinde bir yanlışlık olduğunu fark etmiş ama sesimi çıkarmamıştım çünkü kimin iyi kimin kötü olduğunu algılayamamıştım. Artık biliyordum ki, bilerek annemi ölü gösteriyorlardı. Tıpkı abimin kendini soyağacından sildirip ismini değiştirmiş olması gibi.

Efes ve Polat araçlara binerken orgeneralin de aracına geçişini izledim, farkındalığın şiddetli dalgaları o ân çarpmıştı kıyılarıma. Abim o mektubu ne zaman ya da ne amaçla yazmıştı bilmiyordum ama bir şeyden emindim artık; Halit Tasmas'ın kim olduğunu biliyordu, belki de bu amaçla onlarla bağ bile kurmuştu. Annem zaten kayıtlarda ölü gösteriliyorsa... Benim *bulunmamam* için bağını kesmişti.

Ve buna rağmen Halit Tasmas beni bulmuştu.

Kunt'un elini bana uzattığını gördüm, bineceğimiz aracın kapısı açıktı ve herkes hazırdı. Gidiyorduk. Gidecektik.

Bir eline, bir ona baktım; Kunt bunu biliyor muydu? Efes'in bir kez daha Behzat Bey'in odasında hatırlattığı gibi, abimi tanıyorlardı. Abimle *tanışıyorlardı*. Kunt, abimin bana bıraktığı mektubu okumamıştı, ben de ona bir şey sormamıştım mektuptakilerle ilgili.

O ân her ne kadar yalnızca Kunt'un elini tutup birlikte araca binsem de kapılar kapandığı ve araçlar yola çıktığı ân aslında bir tercih daha yaptığımı biliyordum; Halit Tasmas'la karşı karşıya gelmekten başka bir tercih daha... Kunt'a anlatmamayı, sormamayı, konuşmamayı tercih etmiştim çünkü gelecek cevaptan korkuyordum.

Bilmesinden korkuyordum. Çok öncelerden beri... Bir şeyleri biliyor olmasından.

Belki bedenim zırhlı askeri bir aracın arka koltuğunda oturuyordu ama o ân kafamın içinde kayıptım. Çok değil birkaç ay öncesine kadar lise travmam ve okul stresinden ibaretti hayatım, bir de ne zaman annemi ziyaret etsem tarif edilmez bir acı sarıyordu göğsümü ama idare ediyordu hayatım.

Şimdi ise bilinmezliğin acı tadı damağımdaydı ve belki de o gün teknede başımdan aşağı dökülen benzin kokusu kemik-

lerime kadar sinmişti, çıkmayacaktı. Ben ya da bir başkası... Eninde sonunda çakmağı çakacaktı.

Şüphe. Tüm güzel duyguların katili. Huzurun celladı, *şüphe*.

Seni içten yer, bitirir. Dimdik ayakta durursun ama içerisi çürük depremzede bir binadan farklı değildir. Bu yüzden sürekli tetikte, sürekli gelecek o hayati darbeyi beklersin ve er ya da geç o darbe gelir. Geleceğini bilirsin.

"Vardığımızda takas gerçekleşecek, eve girdiğinde düşman topraklarında olacaksın artık ama pencereden baktığında bizi göremesen de yakınlarda olduğumuzu bil. Ayrıldığımız ândan itibaren dinleme cihazı aktif olacak, her ân tetikte olacağız. Anlaşmaya göre sana bir zarar gelirse eve girmeye yetkimiz var..."

Kunt bir şeyler anlatıyordu ama ben yalnızca akıp giden yolu izliyordum. Öyle karanlıktı ki etraf, öyle boştu ki yol... Öyle kaybolmuştum ki kafamın içinde. Cevaplar ise hiç kimsedeydi.

Bir süre sonra başımı kaldırdığımda pencereye bakamadım, gözlerim istemsizce bir çift altın hareye takılı kalmıştı. Kalbim göğüs kafesimde değil tüm vücudumda atıyor gibi damarlarım dahi zokluyordu, tırnaklarım pantolonumun üzerinden derimi kesiyordu sanki. Gergindim. Belki biraz hastaydım da. Ama şüphesiz, yaşadığım şokun dalgaları çarpıyordu devamlı kıyılarıma.

Kunt'un üzerinde siyah bir pantolon, siyah botlar, geniş omuzlarına oturan siyah bir kazak ve kurşungeçirmez yelek vardı. Belindeki silahla göz göze geldiğimde gözlerimi kapatıp başımı çevirdim ve yutkundum.

Arabanın içinde ayağa kalktığını hissettiğimde nefesimi tutmuştum. Yanıma oturdu. Gözlerimi açtığımda köşede oturan Efes'in kucağındaki küçük siyah bilgisayara odaklanmış olduğunu gördüm, bizimle ilgilenmiyordu.

Kunt yanıma oturduğunda elimi dizimden çekti ve avucunun içine aldı ama tırnaklarımı onun da tenine geçirdim. Tıpkı dün gece dişlerimi omzuna geçirişim gibi, bir refleksti

bu. Çatık kaşlarımla omzumun üzerinden başımı kaldırıp ona baktığım ân uzanıp dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Hiçbir şey söylemeden, dudaklarımı birbirine bastırarak önüme döndüm ve başımı eğerek gözlerimi kapattım. Kunt kolunu omzuma doladığında beni kendine doğru çekti ve başımı göğsüne yasladı, kırmızı beremin altından saçlarıma da bir öpücük kondurmuştu.

Oysaki ben şu ân, şu dakika, araba hızla ilerliyorken sürgülü kapıyı açıp kendimi dışarı atmak istiyordum; belki bir bayırdan yuvarlanırdım, belki bir araba çarpardı ve oracıkta ölürdüm. Fark etmezdi. Her türlüsü, ulaşacağımız yerden daha iyi bir seçenekti.

Dakikalar geçti, ne gözkapaklarımı araladım ne de hareket ettim göğsünden. Keşke beni buraya saklayabilseydi, öyle bir saklansaydım ki kimse çıkartamasaydı. Öfkeli olmam gerekiyordu ona karşı ama öfkenin izi yoktu ne tenimde ne de yüreğimde. Kunt yapması gerekenden başka bir şeyi yapmamıştı.

"Geldik," dedi Efes. Kısa bir süre sonra arabanın yavaşladığını ve toprak bir araziye girdiğini hissettim. Araba tamamen durduğunda Efes bilgisayarı kapattı ve sırt çantasına yerleştirdi, o da kurşungeçirmez yelek giyiyordu.

Benim üzerimde bir kazak ve monttan başka hiçbir şey yoktu.

Bere ve atkı.

Kırmızı.

"Hadi," diye fısıldadı Kunt, o sırada diğer araçların da durduğunu ve adamların dışarı çıktığını, Efes'in dışarı çıkarken açık bıraktığı sürgülü kapıdan duymuştum. "Hadi güzelim," dedi bir kez daha. "İyi misin?"

Başımı göğsünden kaldırdım ve doğruldum, bakışlarımı başka bir tarafta dinlendiriyordum. Kunt kalkıp dışarı çıktığında eğildi ve arabadan içeri elini uzattı.

Kardelen işlemeli alyansına baktım; bir süre yalnızca baktım, ardından buna güvenmek istedim. Hiçbir şeye değilse ona güvenmek istedim. Aramızdakine güvenmek istedim. Bana zarar gelmesine asla izin vermeyeceği gerçeğine güvenmek is-

tedim. Milyonlarca nüfuslu koca ülkede herkesten korksam, bir tek ondan korkmamam gerektiğini kendime hatırlattım.

"Hatırla, Karaca," diye fısıldadı Kunt. "Ne karanlıkta ne de aydınlıkta."

Ne karanlıkta ne de aydınlıkta.

Elini tuttum.

Arabadan araziye adımımı attığımda ilerideki kalabalık görmek istemeyeceğim insanlarla doluydu. Çoğunu tanımıyor olmam bir şeyi değiştirmezdi, önlerinde dikilen iki adam yetiyordu. Halit Tasmas ve Ahmet Çevik.

Kunt elimi sımsıkı tuttu, başımı kaldırdım ve yürümeye başladım. Efes ve Polat, Behzat Bey'le birkaç askerin yanındaydı ve hepsi siyahlar içindeydi. Herkesin gözünü üzerimde hissettim, bu ağırlık bambaşkaydı. Sertçe yutkunurken eninde sonunda başımı kaldırmam gerektiğini biliyordum ama şimdilik nemli toprak, iyi bir manzaraydı.

"Görmeyeli uzun zaman oluyor Behzat," dedi Halit Tasmas, sesi çatallı ve alaycıydı. Keyifliydi bu akşam. "Senin de beni özlediğini biliyordum o yüzden hemen bu buluşmayı ayarladım."

"Seninle son buluştuğum yer bir cezaevinin koğuşu olacak Halit," dedi Behzat Bey, sesi fazlasıyla ruhsuz ve sertti. "O gün için ben de sabırsızlanıyorum."

"Yalnız fazla heyecanlanma," dedi Halit Tasmas. "Daha çoook var Behzat ona, çok... Halletmem gereken işler var. Biliyorsun. Meşgul bir işadamıyım ben. Programım dolu. Şimdi randevu alsan... Seneler sonra anca."

"Benim randevu aldığım tarih belli Halit." Behzat Bey'in söylediklerini anlamama bile gerek yoktu, sesi tek başına insanı ürkütmeye yetiyordu. Bazen... Bazen tıpkı Kunt gibi. "Yakın bir zamana tekabül ediyor."

"Çok sıkıcısın Behzat, seninle konuşurken zamanımı boşa harcadığım için bir hüzün hissediyorum. Lisede de böyleydin sen."

Halit Tasmas ve Behzat Karyeli, aynı lisede mi okumuşlardı?

Kunt, bu detaya takıldığımı hissetmişçesine elimi sıktığında sertçe yutkundum. Keşke elimi bırakmadan arkamızdaki araçlardan birine binsek ve burayı bir ân önce terk etseydik. Bolu'ya gitseydik... Ama artık annem bile evde değildi, hastaneye yatırılmıştı değil mi? Tedavi için. Çünkü ben sözleşmeyi imzalamıştım ve Kunt bir dakika bile kaybetmemişti.

"Önce sen," dedi Behzat Bey. "Sözünü tut Halit."

"Tabii, tabii..." Halit Tasmas'ın gözlerinin yanına çevrildiğini hissettim, istemsizce başımı biraz kaldırmış ve ileriye doğru bakmıştım. Koca bir evin önünde adamlar dizilmiş, en önde de Halit Tasmas ve Ahmet Çevik vardı. Halit, Ahmet'e döndü ve "Hani içeride sorup duruyordun," dedi düz bir sesle. "Karşılığında ne istediler diye... Sence ne istediler, Ahmet?"

Ahmet Çevik'le göz göze geldiğim ân damarlarımda akan tüm kanın soğuduğunu hissettim. Bu adamın gözlerinin içi bomboştu ve deli bir boşluktu bu. Aklı yerinde değildi ya da annesinin küllerini kaybedince hepten delirmişti. Hem kendi annesini hem de Kunt'un annesini yakmıştı. Ömrünün geri kalanını acı içinde yaşamak dışında hak ettiği hiçbir şey yoktu.

Bizim tarafımızdaki askerlerin üzerinde gezdirdim gözlerimi, hepsi birer put gibi bekliyorlardı. Polat ve Efes hemen yanımızdalardı ve ikisinin de suratının daha önce hiç bu kadar nefretle kaskatı kesildiğini görmemiştim. Kunt'a baktığımda çenesini sıkıyor olduğunu gördüm, yutkundu; altın hareleri önünden başka bir yere odaklı değildi. Bir de eli... Eli elimi hiç bırakmak istemez gibi sıkıyordu.

Ama bırakacaktı.

Ahmet Çevik, ellerini arkasında birleştirmiş ve başı dik bir şekilde Behzat Bey'e baktı. "Beni mi, Halit?"

Halit Tasmas'ın çehresi keyifle aydınlandı. "Bunu bu kadar çabuk çözmeni beklemiyordum doğrusu."

Ahmet Çevik'in gözleri üzerime çevrildi. "Karşılığında verileceğim kadına bakıyorum da buna değmeyeceğini söylemek aptallık olur Halit. Sen de haklısın."

Bu nasıl bir adamdı böyle? Türk Devleti'ne teslim olacağının farkındaydı değil mi? Geri dönüşü yoktu. Nasıl sorun etmezdi? Üstelik bunu burada çözmüştü, daha önce öğrenmemişti. Gerçek tepkisi bu olamazdı.

Kunt elimi sıktığında, tırnaklarımı elinin üzerine batırdım. Böylelikle bir daha avucumu elinin arasında ezmemesi gerektiğini anlamış olmalıydı ki baskıyı bıraktı. Bu adam gücünün farkında değildi ve ben hem hasta hem güçsüz hem de üfleseler devrilecek gibi hissediyordum.

"Üç dediğimizde aynı ânda, Behzat," dedi Halit Tasmas, kalbim korkuyla göğüs kafesimde buruştuğunda karnıma giren ağrıdan başka hiçbir şey gerçekmiş gibi gelmiyordu ama öyleydi. Bu yaşanıyordu. Beni takas ediyorlardı.

Behzat Bey'in çok değil, birkaç saat önce anlattıkları zihnimin bir köşesinde yankılanırken gözlerimi kapattığımda kendime, korkmamam gerektiğini hatırlatmaya çalıştım ama bu raddeden sonra tüm varlığımla korku duyuyordum. En son bu kadar korktuğumda lisedeydim ve bir dönme dolabın tepesindeydim.

Çok korkuyorum, lütfen bırakma elimi. Gitmeme izin verme. Lütfen gönderme beni. Gidelim. N'olur götür beni. Duru otoparkta Ali Baran'a gidelim dediğinde Ali Baran bile tereddüt etmeden götürdü onu. Duru'yu bile istemediği anlarda oradan götüren biri var. Sen de beni götür.

Gözlerimi açtım, söylediklerimin hiçbiri dudaklarımdan çıkmamıştı ve Kunt da aklımı okuyamazdı. Eğer söylersem her şeyi riske atıp beni götüreceğini hissediyordum ama buna cesaretim yoktu çünkü bu mesele sadece beni ilgilendirmiyordu.

Kunt, başparmağıyla bileğimin içini okşadığında içimde bir şeyler kırıldı ve sıcak bir his göğsüme yayıldı. Sabahtan beri kendimi tutuyordum ama şimdi ağlayacak mıydım? Ağlayacaktım öyle mi?

Hayır.

Karşıya baktım, Halit Tasmas'a. Siyah bir takım ve kaban giyiyordu ama kırmızı örgü atkısını takmayı ihmal etmemişti. Başımdaki bereyle takım olan atkıyı...

"Sevgili *kızım*," dedi Halit Tasmas, hayal kırıklığı içindeki sahte samimiyet dolu bir sesle. "Neden abinin katilinin elini tutuyorsun? Yanıma gel bakayım."

Tükürmek istedim, ağzımdaki tat fazlasıyla acıydı. Ya da kusmak... Ama öğlen yediklerim, bir sonraki saatler içerisinde bana lazım olacaktı bu yüzden içeridekileri içeride tutmalıydım.

Kunt'un elini ben bıraktım çünkü onun bırakmasının bana psikolojik olarak bir darbe indireceğinin farkındaydım. İleriye doğru bir adım attığımda doğrudan Halit Tasmas'la göz teması kurmuştum. "Buradaki tek katil sensin," dedim buz gibi bir sesle.

Halit şaşkınca ağzını açtı, kaşları havalanmıştı. Ardından alayla güldü ve başını iki yana salladı. "Ah kızım... Ama sorun etmiyorum sözlerini, öğreneceksin."

Öğreneceksin. Neyi?

Ahmet Çevik, Halit üçe sayarken bu tarafa doğru büyük bir adım attığında başımı geriye doğru çevirip Kunt'a baktım; etrafa yaydığı soğuk enerji bana bakarken değişmemişti ama sanki başını gitmem için hiç sallamayacak, bana o işareti hiç vermeyecekti. O zaman nasıl gidecektim ben?

Behzat Bey kadraja girdiğinde gözlerini kapatıp açtı, gitmem için gereken işareti o veriyordu. Önüme döndüğümde karnıma giren sancıya rağmen ileriye doğru bir adım attım ve etrafı süzdüm. Herkes silahlıydı ve herkes tetikteydi. Herhangi aksi bir durumda birilerinin canı yanacaktı.

Bir adım daha attım, bir adım daha, ardından başımı kaldırıp yutkundum; bir saniye önce ayaklarımın nemli toprakta bıraktığı izleri izliyordum ama şimdi Ahmet Çevik'le göz gözeydim. Yanımdan geçerken önüme tükürdüğünde durakladım, iki tarafta da bir hareketlenme sezdiğimde önce arkamdakilere, daha sonra da önüme bakmıştım. Çevik'in bana bir şey yapabileceğini düşündüklerinden silahlarına davranmışlardı.

"Sorun yok," dedi Halit Tasmas, gür sesiyle. "Çevik, celladına yürümekte zorlanıyor sadece."

Ahmet Çevik ters bir bakışla arkasına döndü, Halit'e baktı. Ardından bana. Ben de ona baktım. Ve o geceyi hatırladım. "Sana ne dediğimi hatırlıyor musun?" diye sordum buz gibi bir sesle, ikimiz de arkamızda bıraktığımız grupların ortasındaydık. Bundan sonra atacağımız tek bir adım, bizi yürümek istemediğimiz taraflara yakınlaştıracaktı ve takas gerçekleşmiş olacaktı.

Ahmet hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı. Yaşlıydı. Halit Tasmas 1969 doğumlu olduğuna göre elli bir yaşında olmalıydı, Ahmet de öyleydi çünkü liseden tanışıyorlardı. Tıpkı Behzat Karyeli gibi.

Yarandan vursunlar seni istiyorum. Ölmeyi dile, yalvar Allaha ama ölme. Şimdi kime kulluk yapıyorsan ondan af dilersin sen, bir tek ona yüzün kalır ama eminim o da cayır cayır yanıyor olur cehennemin en dipsiz kuyularında. Sana öl demiyorum, sakın ölme. Yaşayarak çek cezanı. Her nefes ciğerlerine yangın olsun. Ahımı aldın sen benim. Ah yerde kalmaz.

Benimle birlikte hatırladığını görebiliyordum gözlerinden. "Ah yerde kalmaz," diye tekrar ettim o günkü sözümü. Öyle korkmuştu ki öfkemden, başka bir tarafa bakıp beni gözünün önünden çekmelerini söylemişti.

Ahmet Çevik tek kelime daha etmeden ve duraklamadan yürümeye devam ettiğinde bana da önüme dönmekten başka çare kalmamıştı ama bu sefer korku içinde değil, başım dik attım adımlarımı. Efes haklıydı. Yumurtaya giren spermin kimden geldiği beni ilgilendirmemişti, dünyaya gelmeyi de ailemi de ben seçmemiştim. Benim bir annem vardı, hem annem hem babamdı. Bu kadar.

Halit Tasmas'ın yüzünde zafer dolu bir ifade vardı ve gülümsüyordu, bana kollarını açtı ama ben sadece karşısında dikildim. Öylece. Behzat Bey on iki saatin şu ân itibariyle başladığını söylüyordu, birilerinin Çevik'i dizlerinin üzerine çökertip kollarını arkada bağladığını ve daha sonra araca tıktığını görmüştüm ama başımı kaldırıp da karşıya bakamıyordum.

Tanıdık birini gördüğüm gibi kollarına koşmak isteyecektim biliyordum çünkü göğüs kafesimde dizlerinin üzerine çökmüş hıçkıra hıçkıra ağlayan küçük Karaca'nın istediği buydu.

O küçük kız çocuğu annesinin süt kokusunu istiyordu, abisinin kucağını istiyordu, limonlu kekler ve aromalı çaylar istiyordu. O küçük kız hiçbir papatya çayının dindiremeyeceği bir fırtınaya kurban gidiyor, çaresizce ağlıyordu. Ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Çünkü bazen hak ettiğin hayatı değil, payına düşeni yaşardın. Kaos bir düzen değildi ama her düzende bir kaos vardı.

"Karaca," diye fısıldadığını duydum Kunt'un. Hemen yanımdaydı evin bahçesinden içeri girerken.

Ama değildi. Sesi yalnızca kulağımın içindeydi.

"Bana bakmayacak mısın?" diye sordu, taş bahçe yolunda yutkunup gözlerimi kapattım. Halit Tasmas kolunu omzuma koymak istediğinde sıçrayıp ondan kaçmıştım birkaç adımla ama etrafımızda bir dolu adamla içeri yürüyorduk.

"Peki, öyle olsun," dedi Kunt, bakmayacağımı biliyordu ama belki de son bir kez yüzümü görmek istemişti. Ama yalnızca on iki saat sürecekti ayrılık, değil mi? Endişe etmeme gerek yoktu. Halit Tasmas bana zarar vermezdi çünkü bu hayatta en çok değer verdiği şey ailesiydi. Annemi hiç sevmiş miydi?

Annem onu çok sevmişti. Hiç söylememişti ama biliyordum. Yüzüğüne bile bakışını biliyordum. Ama böyle birini nasıl sevebilmişti? Kaçtığına göre gerçekleri sonradan öğrenmiş olmalıydı. Behzat Bey, hiç evlenmediklerini söylememiş miydi? Hiç evlenmemişlerdi. Neden? Ama annem yüzüğü takıyordu. Hiçbir anlam ifade etmeyen yüzüğü...

Bu yüzden abim de ben de annemin kızlık soyadını almıştık.

Sağ elimin yüzükparmağındaki alyansa dokundum, daha sonra metalini daha da yakında hissetme ihtiyacıyla doldum ve sol elimle ona tutundum. İçine girdiğim bu yabancı evde, sahip olduğum tek şey, ait hissettiğim tek şeydi yüzük.

Kapı kapandı.

"Aç mısın?" diye sordu Tasmas, bir koruma arkasına geçip kalın kabanını ve atkısını aldı. Ardından askısına astı ve dolaba yerleştirdi. Başka bir koruma da benim arkama geçtiğinde üzerimdekini çıkarmak istemedim ve ona ters ters baktım, Tasmas korumaya başıyla gitmesini işaret etmiş ve aksi bir bakış fırlatmıştı.

"Konuşmayacaksın öyle mi?" diye sordu, elini uzatıp sırtıma yasladı beni yönlendirmek için; ondan bir adım önde giderek temasını kestim. Oldukça büyük bir salondan içeri girdik.

"Oğlum bana Şebin'i çağır," dedi Tasmas, korumalardan birine. Salonda bile iki adam vardı. Kalanı evin etrafına dağılmıştı.

Oldukça kısa boylu ve kırklarında gibi duran bir kadın salondaki sofrayı kuruyordu. Onunla oturup yemek yiyeceğimi düşünmesi komikti, bu evdeki hiçbir şeye dokunmak dahi istemiyordum. Başlarına çatılarını yıktığı, molozlar altında bıraktığı, ailelerini parçaladığı ve sevdiklerini öldürdüğü; hayatlarını çaldığı insanların üzerine kurmuştu her şeyini. Köşedeki koltuğa bakınca bile Behzat Bey'in odasındaki projeksiyona yansıyan dehşet dolu görüntüleri anımsıyordum.

Salonun büyük cam kapılarına yürüdüm, ileride büyük bir orman manzarası vardı. Bahçede adamlar sigara içiyorlardı.

"Sana bir oda hazırlattım, istersen biraz dinlenebilirsin," dedi Tasmas. Ona dönmedim. Cevap dahi vermedim. Yalnızca on iki saat için bana bir oda hazırlatmıştı öyle mi? Zamanı bu kadar kısıtlıyken her şeyi bu kadar yavaştan almasının sebebi neydi?

Kunt kulağıma *"İçeride birkaç adamımız var,"* dediğinde arkadan Efes'in sesini duyar gibi oldum, bir homurtuydu. *"Onları diğerlerinden ayırt etmen zor. Tanımıyorsun. Ama birinin tanıdık geleceğinden eminim. Ona güvenebilirsin."*

"Beni çağırtmışsınız efendim," dedi bir kadın sesi. Bu Şebin olmalıydı. Onu cama yansıyan gölgesinden görebiliyordum, arkamı dönmek istemiyordum çünkü Tasmas'ı görmek istemiyordum. Belki bahsettiği odaya gidip kapıyı kilitlemeli ve on iki saati uyuyarak geçirmeliydim. Bunu yapabilir miydim?

"Şebin, Karaca'ya odasını göster. Bir saat içinde akşam yemeği için sofrada olacak."

"Tabii efendim."

"Ben bir telefon açmak için yukarıda olacağım, herhangi bir durumda çocukları kullanmaktan çekinme. Bir de sor bakalım yemekte sevmediği bir şey var mıymış Karaca'nın, belki başka bir şey yemek ister."

"Senin yemeğini yiyeceğime midemi toprakla doldururum daha iyi," dedim arkamı dönerken kendimi tutamamıştım. O ân Şebin'i cam yansımasından değil, canlı kanlı karşımda gördüm; şaşkınlık bir zehir dalgasıydı göğsüme, en azından bugün için ve bu derece büyük şoklardan sonra...

Şebin'in uzun simsiyah saçları vardı ve tepesinde sıkıca toplamıştı. Siyah bir takım giyiyordu, fit görünüyordu. Fazlasıyla ciddi ve sert duruyordu. Öyle ki sesi bile kalınlaşmıştı. Belki de önceden numara yapıyordu.

Bu ne anlama geliyordu? Kendimi tutmak zorundaydım. Halit Tasmas'la aynı odadaydık.

"Önden buyurun Karaca Hanım," dedi Şebin, bakışlarımı kaçırdım çünkü Tasmas'ın gözlerini üzerimde hissediyordum ve fire vermek istemiyordum. Hiçbir şey söylemeden Şebin'in yanına yürüdüm, ardından salondan çıktık. Merdivenleri geçip koridora daldık, her köşede bir adam var gibiydi.

"Bana kızdığını hissediyorum," dedi Kunt. Ona *hayır*, demek istedim. *Seni öldürmek istiyorum.*

Şebin kapıyı açtığı ân odaya girdim, o kapıyı kapatırken ben çoktan ışığı açmış etrafı kontrol ediyordum bile. Büyük bir yatak, dolap ve çalışma masası vardı. Perdeleri açıp camlara baktım, ardından içeride bir banyo olduğunu fark ettiğimde duşkabinini bile kontrol ettim. *"Ne yapıyorsun şu ân?"* diye sordu Kunt, muhtemelen gürültüyü duymuştu.

"Pislik," diye homurdandım içeri geri dönerken.

"Alınıyorum."

Odanın ortasında omuzlarım şiddetle alıp verdiğim nefeslerden dolayı sarsılırken dikiliyordum. Şebin hemen önümdeydi.

"Yalnızsanız konuşabilirsin. Ev temiz."

Kunt'un paranoyamı haksız çıkarmasıyla birlikte ağzımı açışım bir oldu. "Sen," dedim işaretparmağımı Şebin'e doğru kaldırarak. "Şebin misin... Şeyma mısın kimsin sen..."

Gülümsedi. Ardından elini uzattı. "Sonunda gerçek anlamda tanıştığımıza memnun oldum Karaca. Şebnem ben."

3

MAYIN TARLASI

On saat önce

Kunt

"...için bir hayal kırıklığı olma."

Annemin hatırladığım son sözleriydi bunlar. Beş kelime, fazlası değil. Kafamı boşaltıyorum, alkolle yıkıyorum, uyuyorum; uyanıyorum ama hatırlayamıyorum... *"Kimin için bir hayal kırıklığı olmayayım anne?"* diye sormak istiyorum, hatırlamak istiyorum. Neden iyi duyamadım onu? Çok mu üzgündüm? Çok mu kızgındım? Neden sözlerinin tamamı ulaşmadı bana? Duyarsız mıydım yoksa şokta mıydım onu net işitemeyecek kadar?

Belki de kalan hayatımı, boşluğu doldurmak ve ihtimalleri yaşatmak için başlattığım bir ateşte yakacak kadar.

Baban için bir hayal kırıklığı olma. Doğru kabul ettim, *olmadım anne.* Bir baba figürü ne kadar acımasız olabilirdi henüz gelişme çağındaki çocuğuna karşı? Bir subay değilse babanız, bu sorunun cevabına şaşırırsınız.

Benim için bir hayal kırıklığı olma. Doğru kabul ettim, *olmadım anne.* Olmadım. Nereye gittiğini söylemedim o gün babama, uslu uslu oturdum evde. Hiçbir şey yapmadım. Sen kendini feda ederken ben hiçbir şey yapmadım. Belki de ölmene ben izin verdim, bunun yükünü her zaman taşıyacağım

omuzlarımda ama bir yanım hâlâ sözünü dinlediği için pişman hissediyor. Belki de bu kadar iyi yetiştirmemeliydi beni babam, annemin sözüne; sözkonusu can güvenliğiyken bile koşulsuz itimat edeceğim kadar.

Ailemiz için bir hayal kırıklığı olma. Olmadım anne. Doğru kabul ettim bunu, seçeneklerden biriydi sonuçta değil mi? Babaannemin her zaman idealleri vardı ailemiz için, onun gidişi de en az seninki kadar zamansızdı. Belki büyük oğul değildim ama abimin yokluğunda en büyük çocuk bendim ve abim hiç yoktu anne. Ev, onun için bir otelden farksızdı; her yıl birkaç günlüğüne uyumak için döndüğü. Belki de en iyisi buydu ama... Herkesi güvende tutabilmek için kabul edilmesi gerekenlerden biriydi abimin binlerce kilometre ötede habersiz ve güvende yaşaması.

Belki de bu yüzden onunla aramı hiç düzeltmeyeceğim. Onu affedebilirim ama af, güvenlik sağlamıyor.

Belki de kimse kimseyi affetmemeli.

Belki de ben hiç affedilmeyecek bir şey yaptım anne.

"...için bir hayal kırıklığı olma."

Boşluğa getirebileceğim isimler namlunun ucunda; bir askerin parmağı ise tetikte titrememeli.

"O dosyayı sil."

Ekrana bakmıyordum ama Efes yanımdaydı ve bilgisayarında muhtemelen birkaç saat sonra lazım olacak belgeleri düzenliyordu. Parmaklarım elimdeki kupayı kavradı, biraz daha sıkarsam avucumda patlatabileceğimi hissediyordum.

"Hangi dosyayı?" diye sordu Efes başını ekrandan kaldırıp bana bir bakış atarak. "Halit Tasmas'ınkinden bahsetmiyorsun herhalde?" Kaşlarını çattı. "Bir dakika, bir dakika..." Elleri belinde doğruldu ve şüpheci bakışlarını üzerime çevirdi. "Sen benim nude stoğumu mu buldun lan?"

Yüz ifademin ekşidiğini hissettim. "Ulan piç herif nude stoğun mu var?"

"Başkalarının değil lan, benim. Hazırda bulunsun diye. Lazım olur falan. Ansızın. Öyle..."

"Hazırda bulunsun diye? Lazım olur falan?" Kaşlarım havalandı.

"Ya işte diyelim ki bir işin ortasındayız, kız yazar falan..."

Elimi kaldırdığım an sustu. "Daha fazla bilmeme gerek yok. Tamam. Yeter."

"Ne bu temiz ayakları? Gıdılı Necmi tuvaletleri kilitleyince geceleri Kuleli'nin arka bahçesindeki üç metrelik duvarda kim en uzağa işer yarışları yaptığımız geceleri mi hatırlatmam lazım illaki?"

Sıkıntıyla nefes verirken işaretparmağımı ve başparmağımı göz pınarlarıma bastırdım. "Ya oğlum amma laf yapıyor ağzın bir sus amına koyayım ya, bak hiç kafa yok bende şu ân seni çekecek. Bugün olmaz."

Efes'in keyifli bakışları, verdiği sesli bir nefesle yok olduğunda kollarını göğsünde birleştirerek kalçasını masaya yasladı ve "Hangi dosya lan o zaman?" diye sordu.

"K99-20."

Ciddi misin? dercesine kaşları havalandı, gerildiğinden alnına dokunmuştu. Gözlerinin içine *şakam yok* dercesine bakıyordum. "Öğrenirse öldürür seni diye kanıtları yok mu etmek istiyorsun?"

"Öldürse iyi," diye mırıldandım nefesimin altından. Kupayı kenara bırakıp ellerimi saçlarımdan geçirdim sıkıntıyla, ardından pencere mermerine yasladım avuçlarımı. Ağzımın içinde konuşuyordum. "Ölsem iyi..."

"Halit ona birçok şey söyleyecek biliyorsun değil mi?" diye sordu Efes. "Doğru ya da yanlış... Birçok şey söyleyecek. Birçok şey anlatacak. Şanslıysak işimize yarayacak bir şeyler de öğreneceğiz. Ama Karaca da öğrenecek."

Sen öyle san. "Gitmeyi kabul ederse."

"Kabul edeceğini ikimiz de biliyoruz. Karaca mantıklı bir kız, kendi öfkesinin ülkeyi ilgilendiren bir güvenlik ihlâlinin önüne geçmesine izin vermez... Ama sen yine de, kabul etmemesini umuyorsun değil mi? Bir ihtimal *kabul etmez belki* diyorsun? *Eve götürürüm belki?*" Dönüp bakmasam da kısık alaylı gülüşünü duyabildim. "Sonra abicim? Sonra ne olacak peki? Yarın bir gün ne olacak? Halit, Karaca'yı öğrendi. Biz söylemezsek de bir gün Halit pat diye çıkarsa karşısına? Ya da..."

"Halit şerefsizinden bahseden kim?" Camlara vuran zayıf yağmur damlalarını izliyordum, havanın bu kadar bozuk olması içimi daha da karartıyordu.

Efes omzunu pencerenin yanındaki duvara yasladığında suratında neredeyse şu durumdan zevk aldığını sanacağım bir ifade vardı ama ben onu, suratındaki maskeye aldanmak için çok yakından tanıyordum. Belli etmese de çok gergindi, belki benden daha fazla...

"Karaca'nın Halit'in kızı olması ne ki diyorsun? Daha *ohoo*... En basitinden Çırağan'daki düğün gecesi mesela. O gece asıl olanlar ortaya çıkınca ortalık karnaval yeri olacak benim için, ha kan gövdeyi götürmeyecek mi götürecek o ayrı... Ama benim gövdemi değil en azından." Sırıttı. "Ben payımı aldım çünkü değil mi?" Gözünü işaret etti. "Sağlam kroşeydi." Sanki hâlâ acıyor gibi elini kaşına götürdü. "Gavura vurur gibi vurdun yalnız bayağı alındım dürüst olmak gerekirse kardeşim."

Ona ters ters baktım. "Dalgayı kes. Gerçekten şaka kaldıracak hâlim yok."

"Ne şakası lan? Şakası yoktu bayağı o gecenin. Melisa eve gidip Karaca'nın kafasına sokmasa kızı düğüne götüreceğin yoktu mesela," dedi alaylı bir sesle. "Ya da ne bileyim siyam ikizi gibi peşinden ayrılmadın lan. Bir yalnız bırakmadın. Ünzile benim sayemde tuvalette sıkıştırdı kızı..."

Ne ara kapattığım gözlerimi ne ara açtığımı ya da ne ara kardeşim dediğim adamı duvara sıkıştırdığımı anlayamamıştım; tek bildiğim saniyeler değil, saliseler içinde olup bittiğiydi. Göz göze, dip dibe. Beni anladığından emin olmak istiyordum, susturmak istiyordum, daha fazla konuşmasın istiyordum. Sanki konuşmayınca doğrular birer birer siliniyordu. Sanki gerçekler yok olabilirdi sükûnetin karanlığında.

Karanlık.

Ölesiye korkan karanlıktan, karanlıkta yalnız kalmaktan; biliyor muydu benim yuvamdı karanlık? Oradan geliyordum ben. Güneşte gölgem yoktu, karanlıkta ise beni görebilen... Bunu ben yapmıştım.

"...değil mi kardeşim?" diye devam etti Efes, şaşkın bile değildi onu kıstırdığım için. Dirseğim boynuna baskı yapıyordu halbuki, kolumu tutuyordu ama istesem nefesini kesebilirdim ve bunun farkındaydı. Belki izin bile verirdi. Kum torbam olduğu günler olmuştu, ben de onun için aynı görevi görürdüm bazen. Mesela birazdan...

Dikkatini nasıl dağıtacağımı biliyordum. "Şebnem'i Tasmas'ın emrine verdim."

İsmi duyduğu ân suratındaki ifade silindi, ardından dirseğimi boynundan; beni de üzerinden ittirdi. "Ne yaptın ne yaptın?"

Derin, sessiz bir nefesle doldurdum ciğerlerimi. "Duyduğun gibi."

Gözlerini kapattı, dudaklarını ıslattı. Öfkeleniyordu. Sakinleşmeye çalışma evresi olabilirdi bu çoğu insanın ve Efes istediğinde kendini çok iyi tutabiliyordu ama bazen öfkelenmeyi o da istiyordu ve açığa çıkmasına izin veriyordu. *Kırmızı çizgiler.* Kırmızı çizgi geçildiğinde, sınır aşıldığında, öfke oturduğu masadan aklı kaldırıyordu. Buna zaaf deniliyordu. İnsanın durmak istemediği nokta.

"Hassiktir," diye tısladı Efes nefesinin altından, buz mavisi gözlerinden geçen alevleri görebilmiştim. "Hassiktir Kunt. *Hassiktir.* Neden lan?" Omuzları hiddetle inip kalkıyordu. "Neden gönderdin? Son seferden yaralıydı beyinsiz herif! Ama sen bunu çok iyi biliyordun zaten değil mi?!"

Biliyordum. Ama gitmesi gerekiyordu. "Pansumanını oldu, yarasına iyi bakıldı. Sağlık açısından bir tehlike teşkil ediyor olsaydı göndermezdim, sen de bunu biliyorsun Efes."

"Hayır kardeşim! Bir bok bildiğim yok benim! Son zamanlarda özellikle, bir bok bildiğim yok! Hiçbir şeyi kuralına göre yapmıyorsun! Plan var ortada, uymuyorsun!"

İşaretparmağını havada sallayarak bana doğru geldiğinde bileğinden tutup kolunu indirdim ve onunla yüzleştim. "Kuralı koyan da, planı yapan da benim."

Öfkesinin sebebi kural da, plan da değildi. Öfkesinin sebebi, kalbinin hislerine karşı güçsüz oluşuydu. Ve onu çok iyi

anlıyordum. Kahretsin ki anlıyordum, ben o odanın ortasında dikilmiş; belki de onu ondan çok daha iyi anlıyordum.

Efes güldü. Bir ân gözümün içine öfkeyle bakıyorken diğerinde gülmesi hayra alamet değildi. "Zaten sorun da bu ya... Kendi koyduğun kurala, kendi yaptığın plana uymuyorsun. En başında böyle mi ilerleyecektik? Geri sar abicim, sar sar... Limandaki geceye dön! Çevik'i sadist hesaplaşmanla yata kapatmasaydın da doğruca merkeze götürseydik Halit bizi Ünzile'nin çocuğuyla tehdit edemezdi, o geceden elimizde olurdu Ahmet Çevik! *Bum!* Halit Tasmas'ın sağ kolu bizdeydi. Ama bunun yerine ne oldu? Çevik yok, Fuat Abi de acı içinde çünkü Ünzile öldü biliyor; kadının oğlu kendi evinde adam sosyal hizmetlerde sandığı için mahkemeyle uğraşıyor daha! Hepsi ne için? Söyle bana kimin içindi?" Yumruklarını sıkıyordu. "Şimdi söyle bana, hadi söyle, bir daha de, sakin ol de!"

"Şebnem'in ne kadar sağlam olduğunu en iyi sen biliyorsun." Sigara paketim neredeydi? "Ünzile Hanım'ın konusuna gelirsek de..." Belki de kurallara bugünlük siktiri çekebilirdim. İçeride içmek kaçıncı yaş için asi ve havalı bir kural ihlâliydi? "Her şey onun tercihiydi." Yirmi altı olmadığı kesindi. Ya da çok yakında... Yirmi yedi.

"Şebnem'in ne kadar iyi olduğunu en iyi ben biliyormuşum..." Devirdiği gözlerinden okuyabiliyordum öfkesini, gülmüştü ama sinirle. "Sikerim sağlamlığını, yaralıydı lan! Karnını delen bıçak iki santim yukarı girse karaciğer sizlere ömür! Kaç saat geçmişti ki üzerinden?!"

"İyi olup olmadığını sordum, gidip gidemeyeceğini sordum tamam mı? Öylece git demedim. Zorunda değildi. Kendi de gitmek istedi." Bu kadar açıklamaya gerek var mıydı ki? Efes'le Şebnem'in arasında geçmişten kalan duygusal bir ilişki olabilirdi ama burada öne çıkan Şebnem'in asker kimliğiydi. O bir istihbaratçıydı ve görevini yapıyordu. "Ne zamandan beri kararlarımı sorguluyorsun Efes?"

Bakışları anında buz kesildi. Dik durdu, öfkesinin esir aldığı bu sefer göğsü değil kafasıydı. Mantığıyla savaşa devam edecekti. "Kararını sorgulamıyorum, verdiğin kararın zaman-

lamasını sorguluyorum. Uygun kişiye verilip verilmediğini sorguluyorum." Hırçın bir nefes verdi. Ardından yeniden güldü.

"Ne?"

"Aynen kardeşim, aynen," diye homurdandı Efes bu sefer, bir adım geri çekilirken kafasını belli belirsiz sallayarak. "Birkaç saat sonra aynen böyle tekrar ederiz biz bu sözleri. Öy*lece git demedim, zorunda değildi, kendi de gitmek istedi...* Alık alık bakarım böyle aynen ben de."

Çenemi sıktım. "Aynı şey değil..."

"Aynı şey!" Öfkesinden masanın ayağına bir tekme savurduğunda, masanın üzerindeki kupa yere fırlayıp parçalara ayrıldı. "Siktirtme belanı aynı şey! Lan ben şurada iki kurşun yemiş olsam sağ bacağa, sen maraton koş desen ben koşarım lan. Koş deme, koşar mısın de ben koşarım! Şebnem farklı mı sanıyorsun? Sen çok iyi biliyorsun bizi!"

Ne kadar sıkarsam kendimi, nefes almak o kadar zorlaşıyordu; halbuki duygular nefes kontrolünden ibaretti. Ve ben öfkelenemezdim. Efes haklıydı, onları tanıyordum. Her birini tanıyordum. Belki hiçbiriyle Efes kadar yakın değildik ama biliyordum işte. Yine de Efes'in anlamayacağı şey, Şebnem'in bu görevin altından kalkamayacağını bir ân olsun düşünsem en başta teklifi sunmazdım. Yarasına bakan doktorla konuşmuştum, Şebnem bırak yürümeyi koşacak kadar iyi durumdaydı. Ve en sevdiği şey, kendini kanıtlamak; risk almaktı.

"Eğer başına bir şey gelirse," diye başlayan bir cümle kurdu Efes, kapıya yakındı. Çıkacakken son bir şey söylemek için durmuş ve bana dönmüştü. Pişman olacağı cümleler kurmamak için kendini sıktığı belliydi. "Eğer başına bir şey gelirse Kunt... Eğer..."

Aynı cümleleri farklı insanlara ben de kurmak istiyordum. Mesela babama, akşam bineceğimiz arabayı sürecek herife... Siktir... Belki arabanın lastiğine bile. *Eğer başına bir şey gelirse...*

"Karaca'yla birlikte geri dönecek," dedim tok bir sesle. Geri dönecekti. İkisi de. Rus ruleti oynayacak konumda değildim.

Efes burnundan soludu, çarpık ve tehlikeli bir gülüşle aydınlanır gibi oldu yüzü. "Sana söylemiştim. Karaca kabul edecek ve çok işimize yarayacak, tıpkı en başında olması gerektiği gibi. Eğer sen bu kadar inatçı olmasaydın şimdiye... Kız çekip gitsin diye elinden geleni ardına koymasaydın..." Sesli bir nefesle kendi cümlesini böldü. "Her neyse. Senin düşünmen gereken başka şeyler var şu ân, ben odada kalabalık yapmayayım."

Hafifçe çatıldı kaşlarım. "Ne gibi?"

"Mesela en basitinden, Halit'le Karaca'nın yüzleşmesini dinliyor olacaksın canlı. Belki herif kızının aklına girer, kan kanı çeker derler belli mi olur? Karaca dönmek istemez belki."

"Yapma," dedim tükürür gibi. "Bana öfkelenip onun nasıl biri olduğunu bilmiyormuş gibi konuşma. Geçen sefer Sergen'le buluştuğunda da aynı lafı etmiştin. Tahrik etmek istediğin kişi benim ama hakkında konuştuğun kişi Karaca."

"Ben de bundan bahsediyorum zaten Kunt," dedi Efes. "Öğrenebileceklerinin sınırını görürse numara kesip orada kalmak isteyebilir ki bu da hayatını büyük bir riske atar. Senin hiçbir söz hakkın olmaz, yapabileceğin hiçbir şey kalmaz eğer Karaca öğrendikleri doğrultusunda daha fazlasını isteyerek orada kalırsa. Çünkü sen şimdiye dek ona sadece kendi süzgecinden geçirdiğin gerçekleri verdin, Halit Tasmas ise ne kadar kansız piç herifin teki olsa da senin ona vermediğin tek bir şeyi öylece verebilme lüksüne sahip; tüm doğruları. Gerçekleri, en azından. *Korkularını*, Kunt."

Gözlerimi kapattım ve sertçe yutkundum. "Karaca'nın yanına git Efes, akademide." Efes, Halit Tasmas'la oynadığım kumarı bilmiyordu.

Odadan çıktı ve arkasından kapı kapandı.

Nefes kontrolü.

Küçükken korkularımı uzaklaştırmak için etrafıma tebeşirle bir çember çizer ortasına otururdum. Bunu bana annem öğretmişti. Kötüyü uzaklaştırmak için, kızdığımda ve yalnız kalmak istediğimde yapardım. Bir çemberin içinde korkula-

rım uzaklaşmıyordu ama en azından yayıldıkları alan çizginin içiyle sınırlı kalıyordu, ben de onlarla baş başa tabii... İşe yaradığını düşünüyordum. Bir zamanlar.

Behzat Karyeli, beni küçükken o çemberin içine hapsetti; çocuk yanım o çemberin içinde kaldı, ben yetişkin bir adam olarak çıktım dışarıya.

Tuvaletin kapısını açıp içeri girdiğimde, yarım açılmış pencereden içeri giren rüzgâr doğrudan üzerime nüfuz etti. Soğuktu. Musluğu açtığımda buz gibi suyun avuçlarıma dolmasına izin verdim, ardından yüzüme çarptım. Eğer Karaca teklifi kabul ederse ve operasyonun düğmesine basılırsa sonraki yirmi dört saat kritik olacaktı.

Telefonum cebimde titreşmeye başladığında havluyla ellerimi kuruluyordum. Doktor Marc arıyordu, Nilüfer Hanım'la ilgili olmalıydı. "Bir sorun yok değil mi?"

Marc'ın sesi oldukça sakindi. "Hiçbir sorun yok Kunt, yalnızca aklımı kurcalayan birkaç soru için rahatsız ediyorum. Sabahki ziyaretinde müsait olmadığımdan sekreterimle konuşmuşsun."

"Evet, konferansta olduğunu söyledi. Beklerdim ama zaten sadece Nilüfer Hanım'ı kontrol etmek için uğramıştım."

"Giriş işlemleri çoktan tamamlandı, şimdiye dek hiçbir sorun çıkmadı. Tek bir şey dışında."

Aynada kendimle göz göze geldiğimde kaşlarım çatılmıştı. "Tek bir şey?"

Telefonun diğer ucunda, Marc'ın seslice nefes verdiğini işittim. Her ne kadar Almanca konuşuyor olsa da arka planda yer değiştirdiğini ve daha sessiz bir yere ilerlediğini hissetmiştim. "Nilüfer Hanım'ın Türk vatandaşlığı olmadığını ve konsolosluğun bunu kayıtlarda gördüğü ân hakkında yasal işlem başlatacağını biliyor muydun?"

"Biliyorum o meseleyi, şimdilik askıda tutuyorlar."

"Koskoca konsolosluk böyle bir meseleyi askıda mı tutuyor? Kadın yıllardır ülke sınırları içerisinde kaçak yaşıyormuş Kunt! Akli dengesinin yerinde olmayışı mı işleri askıda tutan sebep yoksa baban mı işin içinde?"

"Ulusal düzeyde bir mesele olduğunu biliyorsun Marc. Daha fazla sorgulama."

"Bir an önce bir çözüm yolu bulmazsanız ben hastamı, sen de ülkeyi ilgilendiren meseleyi ilgilendiren kadını kaybedeceksin Kunt. Kadını sınır dışı edebilirler, çocukları olması bir şeyi değiştirmiyor. Hiç evlenmemiş. Vatandaşlığı yok."

Derin bir nefes alırken sıkıntıyla ensemi ovdum, bunu ben de biliyordum. Ama dediğim gibi, şimdilik askıda tutuyorlardı. "Bir ilerleme var mı?"

"Hayır, henüz yok. Öncelikle önceki ilaç tedavisinden temizleyeceğiz, yeni ve temiz bir teşhisin ardından uygun tedavi yöntemiyle başlayacağız. Bana kalırsa durumu o kadar da kötü değil."

"*O kadar da kötü değil*, uzun zamandır duyduğum en iyi haberdi Marc... Sağ ol."

Marc'la telefonu kapattığımızda tuvaletten çıkmış, sessiz koridorda ilerliyordum. Babam ve Karaca buraya geleceği için bina ikinci bir emre kadar boşaltılmıştı ve sadece belli kişilerin içeri girmeye izni vardı, bu yüzden içeride ölüm sessizliği hâkimdi.

Saati kontrol ettim. Ön bahçeye indiğimde kolonlardan birine yaslanmış, ağzıma aldığım bir sigara dalını yakıyordum. Yağmuru izlediğim dakikalarda cebimdeki telefon titreşti.

Polat: *Antrenmanı bitti. Kanık'la buluşacaklar.*
Kunt: *Kendi mi söyledi?*
Polat: *Hayır.*
Kunt: *Bahse varsın o zaman?*
Polat: *Her zaman.*

Polat, Karaca'nın ağzından bir laf duymadıysa ya da bunu destekler bir hareket görmediyse bu demek oluyordu ki Esved Kanık cephesinde bir hareketlenme vardı. Esved bir süredir kazdığı çukurun sonunu görmüş müydü yoksa? Başka türlü koşa koşa Karaca'ya gelmezdi bu kadar meşgul olduğu bir dönemde.

Meşgul olduğunu biliyordum çünkü kürek savurduğu toprağın altında öğrenmek istedikleri benimle alakalıydı, kazdığı çukur ise kendi mezarı.

Ekran Karaca'nın ismiyle aydınlandığında istemsizce iki saniye boş boş baktım. Eğer son dakikada başka şeyler ayarlamamış olsaydım antrenman çıkışında onu yemeğe götürecektim, ardından buraya gelecektik. Şimdi ise sabahtan beri ortalıkta yoktum çünkü dediğim gibi... Ben kumar oynamazdım ama Halit Tasmas'la yaptığım tam olarak buydu.

Aramayı ikinci çalışta cevapladım. "Efendim?"

Kısıkça verdiği nefes kulaklarıma ulaştığında nabzım ağzımın içinde atıyordu. Tek bir sinyal ve Polat'ın onu şehirdışına götürmesini söyleyebilirdim, babasından kilometrelerce uzağa... Hiçbir şeyle yüzleşmek zorunda değildi ama oraya gittiğinde çözeceği bulmaca, öylece yüzleşeceklerinden çok daha fazlaydı. Bulacakları ise, belki şimdiye kadar kaldırdıklarının en ağırı.

"Benim antrenmanım bitti. Sen neredesin?"

Cehennemde. En azından birkaç saat sonra orada olacağım. "Akşamla ilgili ufak bir pürüzü hallediyorum. Efes'i yolladım oraya, gelmedi mi?" Muhtemelen şu ân bir şekilde Şebnem'e ulaşmaya çalışıyordu.

"Hayır ama Polat burada," dedi Karaca gergin bir sesle. Gergindi. Evet. Bunun sebebi bendim. "Esved'le kahve içmeyi düşünüyorum dışarıda, Boğaz'daki yemekten sonra oturup doğru düzgün konuşmaya fırsatımız olmadı. Duru'yu görünce neye uğradığını şaşırmıştı hatırlıyorsan..."

Polat'a sabah Esved Kanık'a ulaşmanın bir yolunu bulmasını söylemiştim ve muhtemelen çoktan telefonunun izini sürmeye başlamıştı bile. Karaca'nın onunla buluşmak istemesi, çoktan sözleştikleri anlamına geliyordu.

"Evet," dedim kafamın içindeki karmaşadan sıyrılan bir anıyla. "O kadar şaşırmıştı ki kızın üzerine yürümüştü hatta..." Durdurmasam, durur muydu? "Her neyse. Şu ân onunla görüşmen gerekli mi sence? Bir saate Ankara uçağı inecek, gelip seni alacağım."

"Arkadaşlarla görüşmek gereklilik değil ihtiyaçtır," dedi bilge bir tavırla. İstemsizce bir tebessüm dudaklarımı sıyırmıştı. Böyle zamanlarda onu çocukluk fotoğrafındaki gibi kâküllü ve elleri belinde hayal ediyordum. Harikalar Diyarı'na götüreceğini söyleyip gözlüğünü aldığı kızı aşağı mahalleye götürüp getiren kızdan başka bir tavır beklemezdim zaten...

"Bak..." diye devam etti. "Sabahtan beri yoksun." Haklıydı. "Burada değilsin yani belli ki daha işin var." Evet. "Haluk Hoca yarın müsait olmayabileceğimden bahsetti..." *Siktir.* Gözlerimi kapattım. "Yarınki planım ne ben bilmiyorum ama öyle görünüyor ki sen çok iyi biliyorsun ve bu bilinmezlik beni geriyor." *Ben* seni geriyorum. "Nasıl hissettiğimi anlıyorsun değil mi?" Biliyorum da, anlamak tek başına yetmiyor.

"Anlıyorum," diye mırıldandım gözlerimi açıp bahçeye düşen yağmur damlalarına bakarak. "Nefes almaya ihtiyacın var."

Sorun şu ki senin benden uzakta nefes almaya ihtiyacın var. Benim?

"Kafamı dağıtmam lazım."

Niye, kafanın içinde ben mi varım? "Esved kafanı dağıtabiliyor mu?"

"Hayır, akşam konuşulacaklardan alakasız birileriyle sohbet etmek yardımcı olacak ama," dedi üstüne basa basa. *Birileriyle. Herhangi biriyle.* Akşam konuşulacaklardan alakasız benimle de sohbet edebilirsin? Mesela geçen hafta hocana sinirlendiğinde antrenmanın ortasında kopan saç lastiğine attığın ters bakışı ve bir başka lastikle omuzlarını geçen saçlarını toplayışını konuşabiliriz. "Şu ân gidip gidemeyeceğimi mi tartışıyoruz?" Karaca, Karaca, Karaca... Sana hiç kafamın içinden bahsettim mi ben? "Çünkü ben sadece haber vermekle yükümlü olduğumu sanıyordum."

Yükümlü.

Elbette.

Karaca'nın annesi Nilüfer Hanım'ı Bolu'dan getirmiştim çünkü Marc onun hastalığını tedavi edebilirdi. Karaca mutlu olurdu. Annesi mutlu olurdu.

Babam ve tüm teşkilat da öyle...

Ama bir aptallık yaptım. Atacağı bir imzaya şart koştum dürüstlüğünü. Birinden dürüst olmasını istemek, bunca zaman söylediği hiçbir söze güvenmediğini ilan etmekten pek farklı değildir aslında. Öyle değildi, hiç de bile... Ama o akşam mekândayken Sergen'le çoktan tanışıyor olması ve bana bundan bahsetmemesi, daha sonra Polat'ı atlatıp Sergen'le buluşması... Ve tek kelime etmemişti. Sergen'le ne gibi bir işi olabileceğini aklım almıyordu.

Karaca ateşse, Sergen baruttu.

Ve Karaca yalnızca kendini yükümlü hissettiği için beni arıyor, kiminle ne yapacağını söylüyordu.

"Yükümlüsün... Tabii." Doğru cevap bu muydu? Değildi. Ama ne kadar düşünürsen, o kadar hata yapacağın tek problemdi aşk. "Orada olacağım. Bir saate."

"Tamam."

"Bir şeyler ye."

"Tamam."

"Sosyal mesafeye dikkat et. Tam bir buçuk metre. Gözünle ölçebiliyorsun değil mi?"

"Seninle aramıza koyduğun da mı sosyal mesafe Kunt? Kimbilir kaç kilometre ötedesin de çünkü." İşte şimdi rengi çıkmıştı ortaya... Belki gergindi, evet ama yalnızca gergin değil öfkeliydi de. "Neden burada değilsin? Ne pürüzü çıktı? Akşam ne var? Daha dün, bütün gün birlikte hareket edeceğimizi söylemiştin. Ne değişti?"

Takas zaten sözkonusuydu ama sonra aklımı kaçırdım ve seni gerçekten takas etmeye karar verdim. Plan değişti, bir kez daha, babamın beklentileri ve istediği sonuçlar doğrultusunda. Tüm bunları öğrendiğinde bir piyon olduğunu düşünebilirsin ama bilmelisin, sen yalnızca Şah'sın ve ben devrilmemen için Vezir'i oynuyorum. Diğer taşları da etrafına dizdiğimden emin olmadığım sürece de hiçbir yere gitmiyorum.

Ne mi değişti, Karaca? Seni oyuna sokuyorum. Çünkü Şah'ın kaderi hiçbir zaman dikildiği yerde beklemek değildir, akıllıca yaptığı her hamleyle zafer ayaklarına gelir.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, seslice bir nefes kaçırdım ağzımdan; içimden söylediklerimi ona söyleyememek canımı sıkıyordu. "Babam erken geliyor," dedim iki parmağım arasında burun kemerimi sıkarken. "Benimle konuşmak istedi."

"Bunu bana söyleyebilirdin," dedi Karaca, ardından hiç beklenmedik bir ânda aramayı sonlandırdı. Çatık kaşlarla telefona bakakaldım.

Babamın uçağı indikten yarım saat sonra teşkilat binasına ulaştığında ben ve onu karşılayacak iki asker daha statülerin olduğu ön kısımda şemsiyelerle bekliyorduk, yağmur yağıyordu. Olan bitenden, plandan çok memnundu; surat ifadesi her zamanki gibi bir kayadan ibaret olsa da ben oğlu olarak bunu anlayabiliyordum.

Odasında baş başa kaldığımızda konuştuklarımız klasik şeylerdi ama sanıyordum ki erkenden gelip benimle konuşmak isteme sebebi doğrudan bu akşamla ilgiliydi. Onun böyle bir durumda verdiği karar, aklını dinlemesinden dolayı yaptığı bir tercih olurdu; ben ise iki tarafı da riske atamazdım. Annem fazla duygusal, babam fazla akılcıydı; ikisi de yanlış değildi ama ikisi de riskliydi.

Babamın aksine, ben sevdikleri üzerine kumar oynamayı sevmeyen bir adamdım. Benim aldığım risk, güvenden kaynaklanıyordu. Ve Karaca'nın potansiyeli vardı. Ne kadar akıllı, zeki, güçlü ve hırslı olduğunu biliyordum. Halit Tasmas'ın zayıf halkası ailesiydi, kaybettiği ailesine duyduğu özlem; Karaca'da Nilüfer Koralin'i arayacaktı. Kızıyla baş başa kalmak istemesinin tek sebebi duygusal açlığıydı. Ama Karaca onu bırak bir baba, bir insan olarak bile görmüyordu; öğrendiklerinden sonra en azından, görmeyecekti. Karaca ona, aç bir aslan gibi saldıracaktı.

Gerçeklere aç.

Ve sırlara.

Eğer Karaca, Halit Tasmas'ı o noktaya getirebilirse; Tasmas durmak istemeyecekti. Karaca benim olduğu kadar, Halit Tasmas'ın da durmak istemediği noktaydı. Durmayacaktı.

İstanbul trafiğine girdiğimde yaklaşık yirmi dakikadır yoldaydım ki Şebnem'in aradığını gördüm. Kulaklığımı takıp aramayı cevapladığımda sahile sürüyordum. "Ortalık sakin mi?"

"Halit kızının üzerine oynamıyor," dedi Şebnem, neredeydi bilmiyordum ama Halit'in çevresinden çok da uzakta sayılmazdı. "Şaşkınım bu konuda. Ama Halit Tasmas da olsan konu ailen olunca akıl almaz işler yapabiliyorsun demek ki."

Halit, aile kelimeleri ve Karaca'yı aynı ânda düşünmek karnımdan içeri tırtıklı bıçak sokup döndürmekten beterdi.

"Efes aradı," dedi Şebnem, beklediğim üzere. "Karaca için çok endişeliydi, sürekli dikkat etmemi falan söyleyip durdu. Bir an kıza âşık olup olmadığını sorguladım ama daha sonra hatırladım ki Efes'in özellikle istediği bir şey yoksa karşı cinse bu kadar yoğun duygular beslemesi imkânsız."

Gol. Tabii ki Efes'in de bir kalbi vardı ve başkaları hakkında endişeleniyor, merak ediyordu ama bana içeride Şebnem'i yaralıyken gönderdim diye saydırmasının üzerinden daha bir saat geçmemişken kızı arayıp Karaca hakkındaki endişelerini dile getirmesi iki yüzlülükten başka bir şey değildi. Aptal herif, hâlâ korkuyordu açık açık Şebnem'le konuşmaktan.

Eh, gerçi, son konuştuğunda kalçasına edindiği hediye göz önüne alınırsa...

"Senden almanı istediğim paketleri hallettin mi?"

"Evet, her şey tamam..." Durdu. "Yalnız resmen emir olarak markete gidip alışveriş yaptığıma inanamıyorum. Karaca'nın sorun edeceğine emin misin?"

"Yemez o orada o kansızın aldıklarından, bir lokma sokamazsın boğazına," dedim düz bir sesle.

"Biri benim için bu kadar ince düşünüyor olsaydı annem şu ân kucağında torun seviyordu, bu pis gen havuzunda öyle adamların genlerine ihtiyacı var dünyanın... Vay be, adamın mutfağından yemeyeceğini biliyorsun ve elinin altına buzdolabı döşüyorsun öyle mi?"

Kafeyle sahil arasında bir yere park ettiğimde arabadan indim. "Şebnem, senin korkutup karizmalarını çizmen gereken

adamlar yok mu kızım etrafında? Telefonda bu kadar uzun kalacak kadar mı rahat bırakıyorlar seni orada?"

"Aman ya, tamam... Kapatıyorum..."

"Kapatıyorum, ne?"

Boğazını temizledi. "Kapatıyorum efendim."

"Kendine dikkat et orada."

"Düşünürüm."

Kulaklığı çıkarıp torpidoya attıktan sonra kapıları kapatıp kaldırıma çıktığımda Polat'tan mesaj vardı.

Polat: *Sahilde yürüyorlar.*
Kunt: *Bahsi kazandığına göre ne istiyorsun?*
Polat: *Saha operasyonu.*
Kunt: *Karaca'nın gölgesi olmak da saha operasyonu sayılır.*
Kunt: *Geçen günkü arkadaşının adı neydi? Öktem mi?*
Kunt: *O kızla uğraşmak mesela, saha operasyonuydu düpedüz.*
Polat: *Abi dalga geçme...*
Kunt: *Saha yok Polat.*
Kunt: *Ne konuşuyorlar biliyor musun?*

Sahilde yürüyorlardı, görebiliyordum. Karaca'nın üzerinde bir pantolon ve ceket vardı, omuzlarına gelen saçları kulaklarının arkasındaydı ve elleri de ceketinin ceplerinde. Esved yanındaydı. Bir şey konuşuyorlardı ama bu kadar uzaktan dudak okumak mümkün değildi. Polat'ın dikildiği noktayı geçtiklerinde telefonum titreşti.

Polat: *Bu ruh hastası çok şey biliyor ve bildiklerini ya da biliyor sandıklarını Karaca'ya anlatmaktan çekinmez. Araya gireyim mi?*
Kunt: *Hayır.*
Polat: *Yeniden bahis oynayalım. Bahse varım Esved-i Salak şu ân Karaca'ya benim MİT ajanı olduğumu söylüyor.*
Kunt: *Haklı olabilirsin.*

Kunt: *Esved'i Salak mı?*
Polat: *Kusura bakma. Efes söyleye söyleye dilime taktı. Çıkıverdi ağzımdan.*
Yani klavyemden.

Karaca ve Esved, Polat'tan biraz ileride karşı karşıya durduklarında gözlerimi kırpmadan izledim birkaç saniye boyunca. Esved her ne anlatıyorsa nefessiz konuşuyordu ve Karaca'nın üzerine gidiyordu, Karaca'nın ise yüz ifadesini göremiyordum çünkü o güzel sırtı bana dönüktü.

Rehberi açıp onu aradığımda Esved'in başını kaldırıp Karaca'ya *"Açma,"* deyişini okudum onlara doğru adımlarken. Bu herif iyice sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Karaca

"Önden buyurun Karaca Hanım," dedi Şebin, bakışlarımı kaçırdım çünkü Tasmas'ın gözlerini üzerimde hissediyordum ve fire vermek istemiyordum. Hiçbir şey söylemeden Şebin'in yanına yürüdüm, ardından salondan çıktık. Merdivenleri geçip koridora daldık, her köşede bir adam var gibiydi.

"Bana kızdığını hissediyorum," dedi Kunt. Ona *hayır*, demek istedim. *Seni öldürmek istiyorum.*

Şebin kapıyı açtığı ân odaya girdim, o kapıyı kapatırken ben çoktan ışığı açmış etrafı kontrol ediyordum bile. Büyük bir yatak, dolap ve çalışma masası vardı. Perdeleri açıp camlara baktım, ardından içeride bir banyo olduğunu fark ettiğimde duşkabinini bile kontrol ettim. *"Ne yapıyorsun şu ân?"* diye sordu Kunt, muhtemelen gürültüyü duymuştu.

"Pislik," diye homurdandım içeri geri dönerken.

"Alınıyorum."

Odanın ortasında omuzlarım şiddetle alıp verdiğim nefeslerden dolayı sarsılırken dikiliyordum. Şebin hemen önümdeydi.

"Yalnızsanız konuşabilirsin. Ev temiz."

Kunt'un paranoyamı haksız çıkarmasıyla birlikte ağzımı açışım bir oldu. "Sen," dedim işaretparmağımı Şebin'e doğru kaldırarak. "Şebin misin... Şeyma mısın nesin sen..."

Gülümsedi. Ardından elini uzattı. "Sonunda gerçek anlamda tanıştığımıza memnun oldum Karaca. Şebnem ben."

Hayatı boyunca sürprizleri seven biri olmadım; gözümün önündeki yapboz parçasını göremediğimde sinirlenir, basit bir matematik problemini çözemediğimde kendime kızardım ve sürprizler de beni heyecanlandırmaz, korkuturdu. Titrerdim, boğazım kururdu ve başım ağrırdı.

Başım ağrıyordu.

Salondan içeri girdiğimizde ilk gözüme çarpan şey beyaz koltuklara yayılarak oturmuş, eşofmanlar içinde eline oje süren yirmilerinin sonundaki sarışın kadın oldu.

"Bahsettiğin kız mı?" diye sordu oje süren. Uzanıp kumandayı almış ve televizyonun sesini kapatmıştı.

"Şeyma ben," dedi oje süren kadın.

"Kimin nişanlısı kimin?" Şeyma'nın içine çektiği sigara dumanı soluk borusuna kaçtığında, eğilerek şiddetle öksürmeye başladı.

"Abla senin buradaki paketler bitti ya," dedi Şeyma sigarasını mermerin üzerindeki küllüğe söndürürken şaşkınlığını henüz üzerinden atabilmiş değildi. "Mahalledeki çocuklardan birine para atayım da alsın."

Ünzile Hanım'ın beni götürdüğü genelevdeki kadınlardan biriydi Şeyma, hatta öyle ki Ünzile Hanım'la terasta rahatça konuşurken yanımızdaydı. Sarışındı o zaman... Peruk muydu? Tüm o söyledikleri... Yalnızca rol yapmıştı. Şimdi yaptığı gibi. Şeyma, Şebin... Hayır, o *Şebnem*'di. Efes'in unutamadığı Şebnem. Kalçasında ceza olarak ismini taşıdığı Şebnem.

Ve o burada, Halit Tasmas'ın evindeydi. Bir ajan olarak. *Köstebek.*

"Kıza inme indi," dedi Şebnem yüzünü ekşiterek bana bakarken ama daha çok kendiyle konuşuyor gibiydi. Kunt bunu duymuş olmalıydı.

"Sen başından beri benim o evde zorla tutulduğumu biliyordun, o kızlardan biri gibi davrandın. Ünzile Hanım kim olduğunu öğrenmesin diye mi? Ahmet Çevik'e yakalanırsın diye mi?" diye sordum bir karış açık kalan ağzımı sonunda kapatıp yutkunarak. Bir yandan da sessiz konuşmaya çalışıyordum. Nedense göz teması kurmaktan utanıyordum; boğazım ben ıslattıkça kuruyor ve kalbim büyük bir hızla atıyordu.

Şebnem ağzını açacağı ân işaretparmağımı havaya kaldırıp onu susturdum, hesap sorma sırası Kunt'taydı. "Ya sen?" diye sordum şaşkınca, yere bakarken. Şebnem de yere baktı. Bir ân ikimiz de halının üzerinden yürüyen bir karıncaya baktık.

"O değil," dedim kulağımı işaret ederek. Şebnem aydınlanmış gibi gülerek kafasını salladı.

"Sen benim nereye gittiğimi dahi biliyordun," dedim ellerimi saç diplerime daldırarak. "Ben o gece orada kaldım. Ertesi gün de oradaydım. Akşam işe çıkardılar... Limana götürdüler. Tamam, Enis Taşovalı senin hamlendi ama..." Bir ânda tüm yapboz parçaları direktifleriyle birlikte önüme koyulmuş gibi hissediyordum. "Siz o gece Ahmet Çevik'i almak için tezgâh kurdunuz!"

Kunt "O gece o binaya baskın yapmak tehlikeliydi," dedi düz bir sesle. "Diğer kızları ve sivilleri tehlikeye atardı. Şebnem'in gözünün önündeydin, o seni koruyordu. Akşama kadar bekledik çünkü Çevik o zaman seni dışarı çıkardı ve Taşovalı tuzağına düştü ki bu da seni bizim ayağımıza kadar getirmesini sağladı kendi elleriyle."

"Ve kendini de," dedim kafamı sallayarak.

"Evet. Planın bir parçası Çevik'i de almaktı. Bir taşla iki kuş."

Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Kaçırılmıştım, bunda onun bir suçu yoktu. Tehdit edilmiş ve kendi isteğimle gitmiştim. Daha sonra götürüldüğüm eve baskın yapılamazdı çünkü bu diğer kızları ve sivilleri tehlikeye atardı ki on-

lar tamamen masumdu ve benim yüzümden başlarına bir şey gelmesini istemezdim. Kunt planı mantığına göre oynamıştı, Polat gereksiz endişeleniyor olabilir miydi? Öyle olmalıydı. Bu kanıtıydı. Kunt'un aklının uçtuğu falan yoktu. Öyle olsa İstanbul'un göbeğinde bir apartmanda tutulduğumu bile bile yirmi dört saat beklemezdi.

Aptal Karaca... Hem sevindin hem de üzüldün buna... Neden?

"Sen iyi misin?" diye sordu Şebnem. Başımı kaldırıp ona baktığımda bu sefer daha dikkatli inceliyordum. Uzun ve dümdüz siyah saçlarını tepesinde at kuyruğu yapmış ve gözlerine kalem çekmişti. Belirgin yüz hatları ve dolgun dudakları vardı, siyah takım elbisenin içinde oldukça iyi görünüyordu. Sarışınlık onu kesinlikle olduğundan birkaç yaş küçük göstermişti, esmerken çok daha olgun duruyordu.

"Ama Ünzile seni uzun zamandır tanıyormuş gibiydi," diye mırıldandım soğuk bir sesle. Bu sefer Kunt'la değil, Şebnem'le konuşuyordum.

"Birçok yerde birçok farklı kimliğim var." Şebnem kafasını salladı. "Uyuşturucu baronu sahibinin paravan görevi gören kafesinde garson olarak Şehnaz ile karşılaşabilirsin ya da bir genelevde Şeyma ile ya da ülkenin en büyük işadamlarından biri ama aslında şerefsizin teki; bir vatan haini olan Halit Tasmas'ın pis işlerini yapan Şebin ile..." Seslice nefes verirken omuzları çöktü. "Hepsiyle tanışamayacağın için üzgünüm doğrusu ama sen kimsenin tanışamadığı versiyonumla, orijinal olanla tanıştın az önce. Her ne kadar Şehnaz fazla seksi olsa da."

Şaşkın, küçük bir kahkaha döküldü boğazımdan. Efes, devlet sırrı demişti Şebnem için. Gerçekten de öyleydi.

"Eee," diye sordu Şebin. *Şebnem.* "Yemekte sevmediğin bir şey var mı? Galiba şey yapıyordu aşağıdaki kadın..."

"Hâlâ hazmetmeye çalışıyorum," dedim Şebnem'in esprisini duymazdan gelerek.

"Güzel, iyi, tamam ama hızlandıralım şu işi." Saatine baktı. "Tasmas, bir saat dedi ama on dakikaya aşağıda olmamız

lazım yoksa kıllanırlar. En azından benim dışarı çıkmam lazım birazdan."

"Tamam," diye mırıldandım yüzümü sıvazladıktan sonra saçlarımı kulaklarımın arkasına iterek. Ardından derin bir nefes aldım ve birkaç saniye Şebnem'in gözlerine baktım. O benim için buradaydı. Kunt, başkaları da olduğunu söylemişti. "Birlikte gidelim o zaman."

"Benimle konuşabilirsin, biliyorsun değil mi?" Şebnem bir adım yaklaştığında yüzünde hafiften endişeli bir ifade vardı. "Etraf kalabalıkken Halit'in emir kuluyum ama yalnızken sadece senin için buradayım Karaca. Bunu unutma."

Yutkunarak kafamı salladım. Belki de en iyisi, akışına bırakmaktı. Burada on iki saat geçirecektim. Halit'in söyleyecekleri beni dumura uğratabilirdi, Şebnem meselesi belki de hiçbir şeydi. Yıllar sonra babamın kim olduğunu öğrenmiş ve onunla yüzleşmiştim, üstelik o adam; annemin bana hamileyken abimle birlikte elinden kaçtığı adamdı.

Halit'in üniversiteyi bitirdiği yıllara denk gelen bir dönemde bir kadınla evlilikdışı birlikteliği olduğunu biliyoruz. Behzat Karyeli'nin sözleri kafamın içinde yankılanıyordu şimdi. Halit Tasmas, annemle hiç evlenmemişti...

Annem, Halit'in ne kadar pis bir adam olduğunu biliyor olmalıydı. Bu yüzden kaçmıştı. Çocukken bana ise, çok başka masallar anlatmıştı... Her şey yalandı.

Bazı gidişlerin dönüşü olmaz, demişti annem. Şimdi anlıyordum. Bu cümleyi babam için değil, kendi için kurmuştu.

Şebnem'le odadan çıktığımızda koridora gergin bakışlar atıyordum. Bu ev büyük bir evdi ama yalnızca bu takas oyunu için kiralanmış olmalıydı. Merdivenlerden çıkan bir adam, Şebnem'in bana doğru hafifçe eğildiği sırada ters ters baktığında tam merdivenin önünde karşı karşıya geldik.

"Hayırdır, siz arkadaş mı oldunuz?" diye sordu adam, yüzünün yarısını kaplayan bir bıyığı vardı ve boyu uzundu. Kara gözleri beni süzdü, ardından Şebnem'i daha uzunca süzdü. "Cevap vermeyecek misin?"

Şebnem'in ağzını açacağını hissettim ama reflekslerim ondan önce davranmamı sağladı. Kollarımı göğsümde birleştirerek doğrudan palabıyık adama baktım. "Siz kimsiniz ki ben sizinle arkadaşlık kurayım?" Tiksindiğimi belirten bir ifadeyle baştan aşağı süzdüm adamı. "Alçaksınız. Ülkenize ihanet ediyorsunuz. Nankörsünüz. Üç kuruş para için şerefinizi satmışsınız..."

Adam bana doğru bir hamle yapacağı sırada Şebnem'in refleksleri o kadar hızlı çalıştı ki bir adım geri çekilmek zorunda kaldım. Adamı göğsünden sertçe ittirdiğinde gücünü de belli etmişti, öyle ki koca adam geri adım atıp tırabzanlara doğru sendeledi. "Kendine gel," dedi Şebnem sert bir sesle, bir doğu aksanıyla konuşuyordu artık. "Patronun kızı o. Elini süremezsin."

Adam öfkeyle derin nefesler alıyor, Şebnem'e dik dik bakıyordu ve merdivenlere geçişimizi engelliyordu. İfademi bozmadan doğrudan gözlerine bakarak "Çekil önümden," dedim. Ben kaç kere kaçırılmış, itilip kakılmıştım; kurtlar bile kovalamıştı beni... Dağın başına çıkmıştım tek başıma, hiç tanımadığım bir adamın yanına; hesap sormaya bir de... Belki o zamanlar yürek yemiştim ama şimdilerde o yürek bende vardı, elinde silahı olan 1.80 boyundaki bir palabıyık beni korkutmuyordu artık.

Palabıyık gözlerimin içine bakmaktan çekinmedi ama birkaç saniye sonra kenara çekildi. Basamağa adım atana kadar göz temasımı kesmedim, ardından önüme döndüm.

Kunt'tan ses yoktu. Acaba bir şekilde mikrofonu o taraftan kapatabiliyor muydu?

Salondaki yemek masasının üzeri çeşit çeşit yemekle donatılmış ve iki servis açılmıştı. Halit Tasmas, salonun ortasında karşısında iki adamla dikiliyordu. "...ha bir de, herkes dışarı. Benim emrim olmadan içeri giremezsiniz," diye eklediğini duydum, her ne konuşuyorlarsa. Adamlar anında kafalarını sallayarak bana bakmadan salonu terk ettiler.

Şebnem de öyle. Halit Tasmas'ın tek bir bakışı onu döndürmeye yetmişti. O salondan çıkarken arkasından baktım.

Bir müddet sonra dış kapının çarpma sesi geldi. Keşke ona Kunt'un sesinin neden kesildiğini sorabilseydim...

"Otur," dedi Halit Tasmas.

Masaya baktım. Her ne kadar aç olsam da bir lokma yemeyecektim ve bunu onun da çok iyi bilmesi gerekiyordu. Bu kapıdan çıkmadan önce, bunu bildiğinden emin olacaktım.

"Böyle iyi."

Halit başköşeye oturdu, ardından kendine rakı doldurdu. Mezelerden ve yemeklerden tabağına alırken benim cevabımı umursamamıştı. "O herifle ne gibi bir ilgin var?"

Sessiz kaldım. *O herif* derken Kunt'u kastettiğini biliyordum. Bahçede, herkesin ortasında ondan abimin katili olarak bahsetmişti ama Halit Tasmas'ın hiçbir şey söylemeye hakkı yoktu. Ya da sorular sormaya... Cevapları hak eden biri değildi.

"Otur, Karaca," dedi Halit. "Konuşacağız."

"Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok." Ve hiçbir zaman olamaz. "Sen hesabını mahkeme salonunda, bir hâkimin karşısında, tüm ülkeye vereceksin."

Halit Tasmas'ın etkinlenmiş gibi kaşları kalktı, bakışları tabağındaydı. Bir çatal ağzına attığında geriye doğru yaslandı ve çiğnemeye başladı. Bir süre sonra gözleri kapanmıştı. Ne yapıyordu şu ân tam olarak? "Tuzu fazla," dedi, köşeden bir peçete aldı ve gözümün önünde ağzındakini peçeteye tükürdü.

Telefonunu çıkardığında birini aradığını fark etmiştim. "Mutfakta çalışan kadını getirin bana," dedi ve saniyeler içinde kapattı. Bir dakika bile olmadan dış kapı açıldığında dev gibi bir adam, kolundan zorla tuttuğu en fazla 1.60 boylarındaki kırklarının sonundaki bir kadını salona getirmişti.

"Buyurun Halit Bey," dedi adam, kadınla birlikte salonun ortasında dikilerek.

"Tuzu fazla," dedi Halit, elindeki içine tükürdüğü peçeteyi katlayarak ayağa kalkarken.

"Ne?" Kadın şaşkındı, bir yandan da gözleri korkudan dolu doluydu. "B... Ben... Yeteri kadar koydum... Tuz koymayınca kızıyorsunuz..."

"Bende tansiyon var," dedi Halit kadına yaklaşarak. "Sen beni oldürmek mi istiyorsun?"

"H... Hayır..."

"Düşmanım mısın sen benim? Eli silahlı koca adamlar yerine işe yaramaz kadınları mı gönderiyorlar artık beni silmek için piyasadan?" Elindeki peçeteyi kaldırdığında gözlerim kocaman açılmıştı. Kadının çenesini yakaladı ve sertçe tuttu, ardından dönüp bana bir bakış attı. "Hafife alıyorlar beni. Bu kadar düştüm mü gözlerinde?" Gözlerinde gördüğüm yalnızca, bu kadını böyle aşağılıyor oluşundan aldığı zevkti. "Cevap vermek lazım böyle ataklara... Zayıf cevaplar değil de, yaratıcı cevaplar... Benim tarzım."

Aşağılık kompleksi.

"Hayır, hayır, lütfen, özür dilerim, bilerek olmadı... Hemen yenisini yaparım, n'olur..." Kadının gözlerinden yaşlar akıyordu ve dizleri bükülmüştü, yere çökmemesini sağlayan tek şey korumanın tuttuğu koluydu. "Bir şans daha verin... Lütfen... Özür dilerim... Bilerek yapmadım... Amacım o değildi..."

"Kes," dedi Halit, ardından çenesini sıktı ve kadının açılan ağzından içeri peçeteyi sokup ağzını zorla kapattı. Midem ağzıma geldi, elimle ağzımı kapattım; başımı çevirdim, bir elim de göğsüme gitmişti çünkü çarpıntım yine başlamıştı. "Çiğne," dedi Halit. "Yut."

Kadının öğürmesiyle "Gönder!" diye bağırdım nefes nefese, sanki maraton koşmuştum; gözümü bile kırpmadan başımı kaldırıp Halit Tasmas'a baktım. "Seninle masaya oturup konuşacağım. Konuşmak için illaki yemene gerek yok! Ya da o tuzlu bulduğun neyse, onu yeme. Ama kadını evine gönder! O zaman seninle otururum sofraya!"

Halit'in dudakları kıvrıldı, kirli bir sakalı vardı esmer tenini kaplayan. Emrindeki adama dahi bakmadı, gözlerini benden çekmeden "Götür şu kadını, sal evine gitsin. Başkasını bul mutfağa girecek," dedi tok bir sesle. Adam, kadını salondan çıkardığı ân kadının peçeteyi eline çıkardığını duymuştum. "Annen de böyleydi, çok hassastı midesi," dedi Ha-

lit. Ceketinin cebinden çıkardığı mendile elini sildi, ardından mendili masanın bir köşesine fırlattı ve başköşeye oturdu yeniden. Yanını işaret etti. "Otur."

Emir vermeyi seviyordu. Daha da sevdiği şey, insanların emirlerini yerine getirdiğini görmekti.

Başköşenin çaprazındaki sandalyeyi çekip oturdum. Az önce kadına yaptığı şey, onun için normal miydi yoksa masaya oturmam için mi yapmıştı? Bu sorunun cevabı beni korkutuyordu.

"Şimdi, baştan alalım," dedi Halit, yine aynı mezeye soktu çatalını ve ağzına attı. Bu sefer bir sorun yoktu. "O herifle ne gibi bir ilgin var?"

Yutkundum. Böyle mi olacaktı? Her hoşuna gitmeyen bir şey yaptığımda veya söylediğimde, birinin canını mı yakacaktı? Şebnem'in ya da köstebeklik yapan diğerlerinin amacı ortaya çıksa ve Halit'in ellerine geçseler, kimbilir onlara neler yapardı...

Halit Tasmas, Kunt'la nişanlı olduğumuzu bilmiyor olamazdı. Biliyordu. Her ne kadar sahte de olsa, bundan haberi yoktu. Geriye doğru yaslandım, kucağımdaki sağ elimin yüzükparmağındaki alyansı okşadım. "Nişanlım."

"Yalan."

Bir refleks gibi başımı kaldırıp ona baktım. Rahat bir ifadeyle "Kunt Vidar Karyeli'yle nişanlı olamazsınız. O senin abini öldürdü."

"Benim abimi o öldürmedi."

"Öldürdü," dedi Halit, buz gibi bir sesle. Çatalını tabağının kenarına bırakırken çıkan tok ses kafamın içinde bir deprem yaratacak kadar güçlüydü. "Abin bunun olacağını biliyordu."

Kunt neredeydi? Her şeyi dinleyeceğini söylemişti ve hatta benimle konuşabilecekti de ama kulaklığın diğer ucunda olmadığını hissediyordum. Çıt çıkmıyordu. Bu tek bir anlama geliyor olabilirdi, yoktu.

Kulaklıkta bir sorun mu çıkmıştı? Ya da... Her kimle konuşuyorsa şu ân, benim duymamı istemediğinden mikrofonu mu kapatmıştı?

"Böyle bir şey olsa bile sen bunu biliyor olamazsın. Sen böyle bir şeye inanıyor olsan bile ben senin söylediklerine inanmıyorum," dedim soğuk bir sesle, bakışlarımı önümdeki boş, beyaz tabağa çevirdim. "Abim seni tanımıyordu bile. O senin... Babamız olacak o adamın, yeniden evlendiğini ve bir fırıncı olduğunu düşünüyordu." Alayla güldüm. "Gerçi, sen annemle evlenmemişsin bile."

"O istemedi," dedi Halit. Göz göze geldik. "Annen benimle evlenmek istemedi. Yoksa ben ona... Kaç kere, nerelerde evlenme teklifi ettim; şimdi başlasam, sabaha dek sürer her anıyı anlatmam..."

Annem onunla evlenmek istememiş miydi? Neden? "Bunun bir sebebi olmalı."

"Annenle birbirimize âşıktık," dedi Halit, rakısından bir yudum alırken. "Neden bilmem, benimle evlenmedi. Abine hamile olduğunu öğrendiğimde belki, bir umut dedim... Ya da doğumdan sonra. Hiçbir zaman kabul etmedi. Sadece bir kere... Bir keresinde yüzüğü aldı, o kadar."

İyi ki etmemişti. Bu adamın soyadını almış olsaydım eminim çok daha farklı bir yöne evrilen bir hayatım olurdu. Bir kere, Halit Tasmas eğer bunca zaman annemi aradıysa; bulması çok daha kolaylaşırdı çünkü yasal yollar ona kolaylık sallardı. Kâğıt üzerinde karısı ve oğlunu arayan bir adam avantajlı olurdu. Ama o, bu sıfatlara sahip değildi. Annem bunu planlamış olabilir miydi? Bu kadar uzun süre sonrasını planlamış olacağını düşünmüyordum, başka bir sebebi olmalıydı. Belki de başından beri Halit'in kötü bir adam olduğunu biliyordu. O zaman neden abimi doğurmuştu? Neden beni doğurmuştu?

Yoksa...

"Onu zorla mı yanında tutuyordun?" Sorduğum sorunun hiddetiyle avuçlarım masaya yaslandı, kalp atışlarım hızlandı ve öfkeyle yüzüne baktım. Bir cevap, bir onay aradım; onay bulmak istemedim, reddetsin istedim. Annemin başına bu gelmiş olamazdı. Annemin başına böyle bir şey gelmiş olmamalıydı.

Halit Tasmas küçük bir kahkahayla "Hayır," dedi. "Sana söyledim, biz âşıktık."

"Benim annem senin gibi bir adama âşık olmuş olamaz."

"Her zaman böyle biri değildim, Karaca."

"Böyle biri?" Tiksintiyle baktım suratına. "Nasıl biri olduğunu, ne kötülükler yaptığını biliyorsun yani? Hepsinin farkındasın?"

"Kime göre, neye göre kötülük..." Rakısını içti, ardından önümdeki boş bardağa da doldurdu. Suyla karıştırdı. İçmeyecektim. "Savaşlar yapılırken de mesela eski dönemlerde, kazansa da kaybetse de askerler ne kötülükler yapmış masum köylülere... Kundaktaki kimsesiz bebelerin analarına tecavüz edip öldürmüşler, erkekler zaten savaşta; dağda bayırda leşleri... Ülkelerine zaferle döndüklerinde omuzlarda taşınmışlar ama. Altınla, ziyafetlerle ödüllendirilmişler. Zayiat her zaman olur."

Zayiat. Saldırılarda ölenleri, şehit olan askerleri ve kimbilir daha masum kimleri... Böyle görüyordu. Zayiat olarak. Onu zafere götüren yolda başka kimse önemli değildi.

Güldüm. Bir mırıldanıştı önce, ardından kıkırdadım ve güldüm. Halit bana yan bir bakış attı, ardından "Niye gülüyorsun, küçük kız?" diye sordu.

"Bunca zahmet... Kayıp... Bunca yıl..." Gülüyordum ama sesimde gram samimiyet yoktu. "Ve kaybedeceksin."

"Benim kaybetmekle bir sorunum yok, savaşmamakla var," dedi Halit Tasmas. "Hem zaten, bazı mağlubiyetler daha asildir kazanılan zaferlerden."

Mantalite doğru, ideoloji yanlıştı. "Senin ülkenle sorunun ne?"

"Ülkemle sorunum yok aslında..." dediğinde kaşlarımı çattım. "Toplumuyla, insanıyla, askeriyle, polisiyle, hâkimiyle, vekiliyle sorunum var," diye devam etti dirseklerini masaya yaslayıp ellerini kavuşturarak. "Ve yeni bir düzen kurabilecek gücüm var. Neden yapmayayım?"

"Sen hastasın," dedim başımı iki yana sallayarak kısık şaşkınlık dolu gözlerimle. "İstanbul'u Marmara Denizi'ne gömeceksin..."

"İstanbul, gereksiz. Avrupa'nın Türkiye ayağı. Asırlarca padişahlar, devlet başkanları tarafından yüceltilmiş; abartılmış bir şehir. Boğazlar ortalığı karıştırıyor. Gerek yok." Öyle sakin konuşuyor, öyle normal bir şeymiş gibi bahsediyordu ki bundan tüylerim diken diken olmuştu.

"Buna sen mi karar veriyorsun? 16 milyondan fazla insana da zayiat mı diyeceksin? Ben de İstanbul'da yaşıyorum, sevdiğim bütün insanlar İstanbul'da; hocalarım, arkadaşlarım... Evim orada. Okulum orada." *Annem orada.* "Gücün ne, elin kolun nerelere uzanıyor bilmiyorum ama... Sen kafayı yemişsin. Sen delisin, sana yatırım yapanlar da buna güveniyor. Deliliğine. İstanbul olmayan bir Türkiye olamaz. Onların istediği de budur belki. Ve sen istediklerini vereceksin!"

Hiddetle konuşmamın ardından sessizlik içerisinde aldığım derin nefeslerle baş başa kaldım bir süre, başka çıt çıkmıyordu çünkü salondan. Halit bir süre önüne baktı ve kıpırdamadan söylediklerimi sindirdi, belki de sakinleşmemi bekledi; bilmiyorum... Ardından "Karaca," dedi. "Karaca... Karaca. Senin adını neden Karaca koymuş Nilüfer'im, bilir misin?"

Nilüfer'im. Birinin anneme böyle sesleniyor olması, o birinin bir zamanlar annemin sevdiği ve ondan iki çocuğu yaptığı adam olması kanıma dokunuyordu. "Biliyorum," dedim gözlerimi kaçırarak.

Boğazını temizledi. Derince bir nefes çekti ciğerlerine ama öyle bir nefes alıyordu ki soluk borusu tırtıklıydı sanki, yıllarca paket paket sigara içtiğini anlayabiliyordunuz. "Şehirlerarası yol giderken su içmek için her zaman durduğum bereketli bir çeşme vardı. O gün de hava soğuktu, durasım yoktu aslında. Durmadım da. Ama birkaç metre geçince çeşmeyi, araba arızalandı, motor durdu. Arabadan inip kaldırdım kaputu baktım, hiçbir sorun yoktu. Zaten tekrar gaza basınca çalıştı ama ellerim hep yağ olmuştu. Yürüdüm çeşmeye ellerimi yıkamaya..."

"Bağır çağır bir kadın sesi. Bir döndüm," dedi derin bir nefesle, ardından bana baktı. Çatık kaşlarla ve öfkeyle bakıyordum ona ama "O," dediğinde tüm ifadem parçalanıverdi suratımdan. *Annem.* "Takmış peşine güzelim bir karaca, toplamış eteğini,

yağmur çamur demeden bayır aşağı koşuyor. Karacalar sakin ve korkak hayvanlardır ha, kimsenin peşine de takılmazlar öyle kolay kolay... Nilüfer'imi bana getiren bir karacaydı."

Aynı hikâyeyi başka bir bakış açısından dinliyordum. Annem bana bu çeşme ve karaca hikâyesini anlatmıştı, Halit Tasmas'ın anlattığının aynısıydı. Peşine takılan karaca, su içmek için çeşme başında duran adam... Peki sonra?

"Ankara'ya geldi Nilüfer peşimden, kimya ile ilgilendi," diye devam etti Halit. Nefesimi tuttum ve başımı kaldırıp ona baktım, dudaklarım düz bir çizgi hâlini alırken milim kımıldamıyordum yerimden. "Hayatının iki aşkı vardı; biri ben, diğeri kimya. Ona bir laboratuvar yaptırmıştım, taşradaki evimizde. Evimizin içindeki kendi eviydi o laboratuvar... Sonra hamile kaldı. *Batuhan*'ımız doğdu."

Bir şey söylememek, sormamak için dilimi öyle sert dişledim ki gözlerim doldu. Başımı başka bir tarafa çevirirken beynimde koca bir fırtınanın başlangıcı şimşekler çakıyordu. *Batuhan* mı? Benim abimin adı Batuhan değildi. Öte yandan... Bu ismi daha önce duymuştum.

"Sözümüze itaat ediyorsun diye çekip şurada seni vuramayacağımı sanma," demişti Ahmet Çevik, Ünzile Hanım'a; Çırağan Sarayı'ndan çıktıktan sonra ben gözü bağlı arabada oturuyorken. "Leşini iki adım öteye gömerim daha kirli cesedin soğumadan. Bizim derdimiz kızla değil, sen sanıyor musun Karyelilerin derdi Batuhan'laydı? Ama Batuhan şimdi nerede? Yok. Onu bizden aldılar."

"Abimin ismini sen mi koydun?" diye sordum yutkunurken.

"Evet, ben seçtim," dedi Halit. "Güçlü, kuvvetli demek. Öyle de olmuş... Güçlü, kuvvetli, dağ gibiydi benim oğlum."

"Dev gibi adamdı benim abim, sığmaz bu dar çukura... Yanlış adamı gömüyorsunuz siz."

Asıl sormak istediğim soruyu yuttum o ân. Masanın ortasına sarkıtılmış avizenin taşlarında gezindi gözlerim bir süre, ardından geriye doğru yaslandım. "Sonra ne oldu? Abim doğduktan sonra?"

"Abin doğduktan sonra..." Rakıdan bir yudum aldı Halit, ardından masaya baktı ve eskileri yâd ediyormuşçasına yorgun bir gülümseme yerleşti yüzüne. "İlk iki yıl geldi geçti. Abin üç yaşındayken Nilüfer laboratuvarının dışında çok zaman geçirmeye başlamıştı, neredeyse oğlumuzu boşlayacak kadar. Bir süre sonra beni aldattığını düşündüm ama bunlar boş kuruntulardı. Yaptığım işi öğrenmiş ve bunu benden uzun bir süre saklamıştı. Dışarıdakilerle bağlantı kurmaya çalıştığını öğrendiğimde onu eve kapattım, laboratuvarını yerle bir ettim. Bir gece acil bir iş çıktı, yurtdışına çıkmak zorundaydım. Nilüfer'i Ahmet'e emanet ettim, o gece kaçmanın bir yolunu bulmuş. Döndüğümde Nilüfer de, oğlum da yoktu. O gece, kaçarken... Hamileymiş. Bilmiyordum."

Halit de dedem de abime bir isim koymuşlardı. Halit bunca yıl Batuhan olarak aramış olmalıydı abimi, annem kaçtıktan sonra abime dedemin verdiği ismi koymuş olmalıydı. Bunca yıl bizi şans eseri değil, annemin aldığı önlemler sayesinde bulamamış olmalıydı...

"Nasıl oldu?"

Kaşlarım çatıldı, başımı kaldırmadım masadan. "Ne, nasıl oldu?"

"Nilüfer," dedi Halit. "Nasıl öldü?"

Annemi ölü göstermeyi nasıl başardıklarını bilmiyordum ama Halit'in, annemin bir yıl önce geçirip sağ kurtulduğu kaza nedeniyle öldüğünü düşündüğünü biliyordum. "Kaza işte," dedim geçiştirerek. "Konuşmak istemiyorum bu konuda."

Kafasını salladı Halit.

"Beni nasıl öğrendin?" diye sordum, temkinli bir sesle. İfadesini inceliyordum fakat kimsenin alnında saf gerçek yazmıyordu. Ona biri mi söylemişti yoksa bir şekilde bir ipucu bulup onları mı birleştirmişti? "Evi nasıl buldun? Neden o

gece evi dağıttın?" Hatırladıkça sinirleniyordum. "Evde yaşayan aileye zarar verdiniz... Adamı balkondan atmışsınız!"

Halit keyifle bir yudum daha aldı rakısından, bardağı elinde salladı bir müddet. "Bir dayın olduğunu biliyor muydun Karaca?"

Kaşlarım çatıldı. Annemin kardeşi mi vardı? "Hayır."

"Heh, işte o dayın sağ olsun, seni öğrendim," dedi Halit. *Nasıl?* "Bana o söyledi, Nilüfer'in bir de kızı olduğunu. Yirmi bir yıl önce kaçarken... Hamile olduğunu."

Eğer bir dayım varsa ve bunu biliyorsa yıllar içerisinde annemle iletişimde kalmış olmalıydılar. Annem neden bana bundan hiç bahsetmemişti? Hiçbir fikrim yoktu. Ama düşününce... Hiçbir akrabadan haberim yoktu. Dedemler mesela, babaannem, anneannem... Hiç kimseden haberim yoktu. Benim dünyamda bir annem, bir de abim vardı. Şimdi ikisi de yoktu. Belki de bu yüzden bu kadar çaresizce cevapları kötü bir adamın sofrasında arıyordum.

"Karaca."

Kunt'un sesini duyduğum ân, dudaklarımı ıslatıp birbirine bastırdım. Sesini duymanın verdiği heyecanla oturduğum yerde damarlarımdaki kan kaynamaya başlamıştı yine. "Bir dayım olduğunu bilmiyordum, annem hiç bahsetmedi," dedim, Kunt'a cevap veremezdim ama bir şekilde onu dinlediğimi belli etmeliydim.

"Her şeyi duyuyorum, merak etme. Ona sormanı istediğim bir şey var. Dayının nerede olduğunu, onunla görüşmek istediğini söyleyebilir misin?"

"Bahsetmez. Annenin paraya ihtiyacı olmasaydı dayınla iletişime geçmezdi de zaten," dedi Halit.

"Dayım da senin gibi mi?"

Halit'in kaşları çatıldı fakat dudakları keyifle kıvrıldı. Bir meze attı ağzına, ardından rakısını doldurdu yeniden. Sek içiyordu. "Senin gibi mi?" Seslice nefes verdi. "Evet, öyle diyebiliriz. Dayın da çok güçlü bir adamdır."

"O nerede?" Boş tabağımdaki bakışlarımı Halit'in yüzüne kaldırdım. "Dayım nerede? Onunla görüşebilir miyim?"

"Ne bu acele, kızım? Daha babanla yeni sofraya oturdun. Yıllar sonra gelen aile özlemi mi yoksa?" Eğer ona ya da dayıma en ufak bir bağ hissettiğimi düşünüyorsa çok fena yanılıyordu fakat bunu kendi yararıma kullanabilirdim, bu yüzden zaten düşünüyor olduğu işime yarar hiçbir şeyi inkâr etmeyecektim.

"Öyle diyebiliriz," diye mırıldandım kollarımı göğsümde birleştirerek. Aslında bu, üşüdüğüm için yaptığım bir hareketti.

"*On iki saat geçtikten sonra da seni yanında tutmayı planlıyor,*" dedi Kunt, kulağıma. "*Zorla değil, senin isteyeceğini düşünüyor bunu. Ona kandığını sanacak kadar aptal değil, bir çıkar ya da meraktan dolayı yapacağını düşünmesi daha olası. Halit Tasmas aptal değil Karaca, bunu sakın çıkarma aklından.*"

"Hımm," diye mırıldandı Halit. "Bunu önce dayınla konuşmam gerekecek."

"Neden Ahmet Çevik'i teslim ettin?" Dayımı tanımıyordum, varlığını öğreneli beş dakika olmamıştı daha. Öte yandan ismini de cismini de bir süredir bildiğim yabancılar üzerinde oynadığı hamleler merak konusuydu benim için. "O senin sağ kolun değil miydi? Üstelik on iki saatin sonunda onu geri alamayacaksın da."

Halit Tasmas'ın suratındaki tüm keyif bir ânda silinirken bir ânda sorduğum soruyu sorgular hâlde buldum kendimi, yanlış bir şey mi sormuştum? Hayır, benim sorduklarım yanlış değildi; Halit sadece, bu sorunun cevabından belli ki hoşlanmıyordu.

"Bir ay önce bir hata yaptı," dedi Halit, rakı bardağını bir çiviymiş gibi masaya çakarken. Öyle ki bardağın içindeki rakı biraz masaya dökülmüştü. "Hiç almaması gereken birini aldı, hiç götürmemesi gereken bir yere götürdü. O birinin namusuna leke sürecekti." Mekanik bir hareketle bana döndüğünde göz göze geldik, suratındaki ruhsuzluktan korkmadığımı söylesem yalan olurdu. "Daha sonra o birini rehin aldı, başından aşağı benzin döktü, denize attı."

"Kim olduğumu bilmiyordunuz o zamanlar," diye mırıldandım. O geceyi unutmam mümkün değildi.

"Bu, kim olduğunu ve sana yapılanı değiştirmiyor. Sen benim kızımsın. Bana yanlış yapanı yakarım."

Alayla güldüm. "Aliye Hanım'ı da bu yüzden mi yaktın?"

Söylediğim ân pişman olmuştum fakat kelimeler çoktan kurtulmuştu bile ağzımdan. Kunt orada mıydı hâlâ? Konuşmuyor olsa da duyuyordu beni, biliyordum. Bunu da duymuştu.

"Sen benim küçük yavru ceylanımsın şimdi Karaca," dedi Halit, rahat bir ifadeyle geriye doğru yaslanırken. Eli masadaydı, parmaklarının arasında ise rakı bardağı vardı. "Ve hiçbir şey bilmiyorsun küçük ceylan. Sen sadece, sana söylenilen kadarsın. Kunt Vidar Karyeli seni kafesinde tutuyor olabilir ve onun tüm yalanlarına inanıyor olabilirsin şimdi ama gerçekte ne yaptığını öğrendiğinde bu kapıdan bir adım dışarı atmak istemeyeceksin. Gerçi ben sana söylüyorum da inanmıyorsun... Peki öyleyse, sözler yeterli değilse kamera kayıtları konuşsun."

Halit Tasmas bir ânda ayağa kalktığında ben de sandalyemi çekip ayağa fırladım. "Beni takip et," dedi salonun çıkışına ilerlerken. Ardından merdivenleri es geçti ve karanlık koridora girdi. Bir odanın kapısını açtığında içerideki loş sarı lambanın ışığı koridora vurmuş ve yolu aydınlatmıştı. Halit odaya girdi, ardından ben de girdim.

İçerisi ahşap ve deri ile döşenmişti. Bir masa, bir kitaplık vardı sadece. Masanın üzerinde dizüstü bir bilgisayar ve bir de çanta vardı. Köşede masanın kenarına öylece bırakılmış silahı gördüğümde bir ân gerildim, ardından dikkatimin dağılmasına izin vermedim ve Halit koltuğa geçip otururken ben masanın karşısında durdum.

"Otur," dedi Halit bir kez daha, onun koltuğunun karşısındaki tekli koltuğu gösterirken. Bu sefer itiraz etmeden oturdum.

"Batuhan'la bir maç gecesi tanıştık, Karam ismini kullanıyordu camiada. Kara gözlü, kara kaşlı, bileği kuvvetli biri

olduğunu düşündüm. Onun üzerine bahis oynamamı istedi, karşıma çıkıp gözünü kırpmadan bunu söyleyebilmesi beni etkilemişti. Bu yüzden kazanacağından emin olduğum rakibi yerine onun üzerine oynadım. Sana söylediğim gibi Karaca, bazı mağlubiyetler daha asildir kazanılan zaferlerden. Batuhan o gece kaybetti ama benim gözüme girmişti."

Halit koltuğuna yerleştikten sonra geriye doğru yaslandı, çantanın içinden bir anahtarlık çıkardı. Anahtarlığın zincirinde bir USB takılıydı. "Daha sonra çıktığı maçları takip ettim. Bir maçta yeniden yanıma geldi, yeniden üzerine oynamamı istedi. *Bana para kaybettiriyorsun, kaybol,* dedim. *Ben maçı, sen de bahsi kazandığında ikimiz çok daha büyük bir hediye almış olacağız,* dedi. Neden bahsettiğini anlamadım ama üzerine oynadım. Batuhan o gece maçı aldı." Bilgisayarın kapağını kaldırdı ve USB'yi taktı. "Sonra yanıma geldi... Dedi ki, *sen kazandın; ben de öyle.*" Halit kalkıp köşedeki askılıkta asılı ceketinin cebinden cüzdanını çıkardı, eski iki fotoğraf karesi vardı elinde. Cüzdanı bırakıp fotoğraflarla döndüğünde önüme bıraktı. "*Ben senin oğlunum,* dedi. İnanmadım ama fotoğraflar vardı elinde. Sadece Nilüfer'de olabilecek fotoğraflar... Üstelik... Benziyordu da bana kerata."

Fotoğraflar öyle eskiydi ki üzerlerindeki mürekkep dağılmıştı. Birinde annem, kucağında henüz bir bebek olan abimi tutuyordu ve diğerinde de annemin kucağında yine abim vardı ama bu sefer yanında da Halit Tasmas vardı. Genç hâli.

Abim... Kendi ayaklarıyla Halit Tasmas'a mı gitmişti? Onun nasıl biri olduğunu biliyor muydu ki? Ve mektup? Mektupta neden babamızın bir fırın işlettiğinden ve mutlu bir ailesi olduğundan bahsetmişti o zaman?

Abim ne yapmaya çalışmıştı?

"Test yaptırdım tabii ki. Oydu. İçten içe biliyordum fakat testle şüphelerim yok olmuştu. Batuhan'ı böylelikle yanıma aldım. On sekiz yaşına basınca evi terk etmiş, o zamandan beri annesinden haber almamış. Bana senden bahsetmedi. Yine oyun oynuyordu, *bir maç daha baba,* dedi bana. *Bir maç daha, ben maçı; sen bahsi... Sonra bu sefer sadece sana, bir*

hediye daha vereceğim, dedi. Senden bahsediyordu, biliyordum."

Bu olamazdı... Abimin bütün çabalarına tersti. O beni saklamak istemişti, annemi saklamak istemişti. Nasıl öylece Halit Tasmas'ın karşısına çıkabilmişti? Söyleyecek miydi gerçekten?

Halit'in anlattıklarına göre kendisi bizzat bahis oynuyordu yasadışı maçlarda ve abimin de defalarca kez çıkmasına izin vermişti o tehlikeli karşılaşmalara.

"Kazandı mı?" diye sordum.

"Öldü," dedi.

İfadem suratımda parçalara ayrılırken can kırıklarının göğsümde bir yere battığını ancak nefes alamadığım saniyelerin içinde boğulurken anladım. Ciğerlerim öyle bir büzüşmüştü ki, oksijeni reddediyorlardı.

"Vidar'la maça çıkmak istediğini söylediğinde sene 2019'du. Karyeli yurtdışından altın kemerle dönmüştü o dönem. Batuhan hırslıydı ve potansiyeli vardı. Karyelilerle geçmişimizi bilmiyor olsa da kaderin ağlarını ördüğünü düşündüm, böylelikle ayarlamalar yapıldı."

Abimin hırslı olduğu doğruydu. Özellikle liseye gidiyorken bir futbol maçını kaybetse hemen rövanşını istiyor, daha hırsla oynuyordu; bir yerini kırsa da kazanıyor ve zaferle dönüyordu eve. Bu yanını biliyordum. Ama bir yerini kırmakla aynı şey değildi ringde ölmek... Kırıklar kaynıyordu da ölünce dönülmüyordu geri.

"Abimi Kunt öldürmedi," dedim sert bir sesle. Ama sen Ünzile'yi öldürdün, gözümün önünde.

Halit Tasmas o ân, tek bir hareketle bilgisayarı bana doğru çevirdi ve ekranda açık videonun oynatma tuşuna bastı.

Webcam açıktı, bilgisayarın olduğu koltukta Halit oturuyordu. Halit doğrudan kameraya baktı, ceketinin yakalarını düzeltti; o sırada kapı çalındı ve ardından açıldı. "Beni öldürecek," dedi tanıdık bir ses, abim. "Adama boşuna demir yumruk demiyorlar."

Buz kestim.

"İki metre yüz kiloluk rakiplerin karşısında bile gözünü kırpmadın, şimdi dengini görünce pantolonuna mı işiyorsun oğlum?" diye sordu Halit. Bilinçli bir şekilde kaydediyordu. Ekrana yaklaştığımda, abimin pencere camından yansıyan görüntüsünü görebiliyordum. Üzerinde kısa kollu siyah bir tişört ve kot pantolon vardı. Net görünmese de gergin olduğunu anlayabiliyordum.

"Adamla alakası yok baba," dedi abim, koltuğa oturdu. Abim bu adamın ne işler karıştırdığını, kaç kişinin canını aldığını bilmiyor muydu? Gerçekten kör bir şekilde araştırıp bulmuş ve öylece yanına mı gitmişti? Yanında olduğu süre boyunca da mı bir şey anlamamıştı? "Adamın Karyeli olmasıyla alakası var."

Halit bir sigara yaktı ve geriye doğru yaslandı. "Öğrendin demek."

"Şüpheleniyordum ama sonra Ahmet Abi anlattı biraz." Abim garip davranıyordu. "Bir geçmişimiz varmış o aile ile."

"Var," dedi Halit. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi."

"Her şey, çok uzun sürer. O kadar vaktimiz yok," dedi Halit kolundaki saate bakarak.

"Yapma ama baba..." Sıkıntıyla, seslice derin bir nefes aldı abim. "Beni böyle gönderme buradan, kafam duman altı. Ya Vidar benim kim olduğumu biliyorsa ve intikam almak isterse? Benim onunla konuşmam lazım ama sen bana ne olduğunu anlatmadan bunu yapamam."

Halit sakin bir şekilde sigarasını küllüğe bastırdı. "Karyeli'yle mi konuşmak istiyorsun?" Ardından ayağa kalktı. Bir tıkırtı geldi, cam çarpması gibi. İçinde buz olan bir bardağın içine viski doldurup gelmişti. "Tamam. Konuş o zaman. Anneni nasıl kaçırdıklarını, bana nasıl şantaj yaptıklarını anlatsınlar sana. Beni nasıl delirttiklerini anlatsınlar."

"Annemi mi kaçırmışlardı?" Abimin sesinde saf şaşkınlık vardı. "Ama... Ben öğrendim ki... Sen... Aliye Karyeli'yi öldürmüşsün. Annesini."

"Sıralama önemli," dedi Halit. "Onlar benim canımı söktüler yerinden. Ben de onların canını *yaktım*. Kışkırtmadığın hayvan boş yere seni ısırmaz."

"Baba..." Abimin bu adama baba deyişi beni mahvediyordu. Gözlerim dolmuştu ama ağlamak istemediğim için kendimi tutuyordum, beni her şeyden öte en çok üzen abimin sesini yeniden duymaktı. Sanki canlıydı. Sanki arasam... Alsam numarasını karşımdaki adamdan... Açacaktı. "Bu çok sıkıntılı bir durum. Neden maç ayarlanmadan önce söylemedin?"

"Sen, Kunt Vidar Karyeli'yle maça çıkmak istedin, ben de sana maç ayarladım," dedi Halit. Elbette ayarlamıştı. O, her şeye rağmen federasyon başkanıydı. "Sen, gelip bana bu adamla bir ilgimiz var mı diye sorsaydın... Ben sana oturur ilgiyi anlatırdım."

Bir süre sessizlik oldu. Halit içkisini bitirmiş, yeni bir sigara yakmıştı ve kameraya duman altı görünüyordu oda. "Annemden bir haber var mı?" diye sordu abim.

"Hayır, yok," dedi Halit sakince. Gözleri buzu eriyen içki bardağındaydı. "Merak etme. Yakında bulacağız."

"Maçtan sonra kazansam da kaybetsem de sana bir şey anlatacağım," dedi abim.

Halit başını kaldırmadı ama gözlerini abime çevirdi. "Kazanacaksın, oğlum."

"Ya kazan ya öl diyorsun yani," dedi abim esprili bir şekilde.

"Kılına zarar gelirse ortalığı yakarım. Beni Karyelilerin yoluna çıkarma yine, dikkat et. Antrenörünle konuştun mu?"

Bu kadardı. Halit bu sorudan sonra kaydı durdurmuştu. Titrer bir surat ifadesi ve açık ağzımla başımı kaldırıp Halit'e baktığımda, gözlerimin hareketinden dolayı gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü ama hızlıca sildim. Halit bilgisayarı kapatıp kenara bıraktı ve geriye doğru yaslandı.

"Görüyorsun, ben sana yalan söylemedim," dedi tok bir sesle. Benim içim acıyordu, bu adam karşıma geçmiş neden konuşuyordu hâlâ? Sussaydı! Zor muydu susmak, bir dakika durmak bu kadar? "Abin bana geldiğinde bir borç batağının

içindeydi. Mafyanın finanse ettiği yasadışı boks maçlarında dövüşüyordu ama kazandığı ne borçlarına ne kendine yetiyordu. Birlikte Nilüfer'i aradık," dedi seslice nefes vererek. Ama bilmiyordu ki biz yer değiştirmemiştik. Abim biliyordu. Abim nerede olduğumuzu, Halit'in yanındayken bile biliyordu ve söylememişti.

Maçtan sonra söyleyeceği bu muydu?

"Kunt Vidar Karyeli o maçla benden annesinin intikamını aldı. Oğlumu aldı. Batuhan'ımı aldı. Sonra seni buldu, yanına çekti. Bana karşı doldurdu. Bunca zaman abinin katilinin yanındaydın, bir de karşıma geçtin elinden tuttun. Parmağına bak, onun yüzüğünü takıyorsun. Abinin katilinin yüzüğünü takıyorsun sen parmağına," dedi Halit sert bir sesle, bana iğrenir gibi bakıyordu artık. "Aç gözünü Karaca, aç... Babanım ben senin. Senin de, abinin de annenin de yokluk içinde büyümenize izin verir miydim sanıyorsun? Yıllarca aradım, bulamadım... Belki de bunca zaman izleniyordunuz devlet tarafından. Belki Nilüfer, Behzat Karyeli'den yardım bile almış olabilir gizlenmek için. Sen bütün bunları tesadüf mü sanıyordun?"

Damarlarımdaki kan çalkalanıyor, kaynıyordu sanki; öyle dayanamadım ki o ân o odada olmaya, oturmaya dahi... Ayağa fırladım. "Ne diyorsun sen?"

"Sen benim kızımsın, Batuhan benim oğlumdu. Nilüfer kabul etse... Karımdı. Siz benim ailemdiniz Karaca, birer birer söküp aldılar sizi benden," dedi Halit ayağa kalkarak. "Yaşadığınız o evi gördüm, kenar mahallede... Döküntü bir ev. İçeriye girince Nilüfer'in kokusu çalındı burnuma. Öldü biliyorum ama bir ân çıkar bir odadan sandım! Dağıttım her yeri, onu aradım... Fotoğraf çekmeyi severdi mesela, abindeki fotoğrafların devamı vardı onda eminim! Fotoğraf albümünü aradım! Ne bileyim? Bir iz aradım! Yoktu!"

Günlük.

"Benim," dedim, zorla yutkundum. Çünkü annemin kafamın içindeki hatırası ben okuldan geldiğimde salonun bir köşesinde bir defterleydi. Gece uykudan uyanıyor ve yatağına

tırmanıyordum, aynı defter başucundaydı. Kapıyı çalmadan odasına dalıyordum... Aynı defter bir tuğlanın arkasındaydı. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var." Bu bir aile meselesiydi. Tek bir ailenin değil, iki ailenin meselesi. "Sindirmeye ihtiyacım var." Ve Halit Tasmas'ın o evde aradığı şey annemin günlüğüydü. "Odaya gideceğim..."

Her şey sandığımdan daha karmaşık ve planlıydı.

Peki oyuncuların maskelerinin altında hangi yüzler vardı?

Halit Tasmas, o odadan çıkmama izin verdi. Koridorda neredeyse sendeleyerek yürüdüm, bir şekilde Şebnem'in daha önce beni getirdiği odaya atmayı başardım kendimi. Önce kapıyı kilitledim, ardından banyoya geçip kapıyı kapattım ve o kapıyı da kilitledim.

Musluğu açtım, defalarca kez yıkadım yüzümü. Aynaya baktığımda kendimi tanıyamadığım bir noktadaydım. Kunt neredeydi? Bütün bunları dinlemişti. Bütün bunları dinlediyse, beni de dinlemeliydi.

"Orada ne halt yiyorsun bilmiyorum ama burada benim duyduklarımı sen de duydun," dedim aynada kendimle göz göze gelerek. Bekledim. Bekledim. Bekledim. Saniyeler sonra, kulağımın içine bir nefes sesi üflendi. Mikrofonu açmıştı.

"Karaca..."

"Sana iki soru soracağım." Lafını kesmiştim ama söyleyeceği o ân umurumda değildi. "Bana cevap ver."

Bir sessizlik oldu. Ardından "Her zaman," diye yanıtladı beni.

Her zaman.

"Birinci sorunun cevabı kolay. İkinci soruya vereceğin cevabı da anlayabilirim. Ben anlayışlı bir insanım Kunt ama benim de sınırlarım var. Ben bu kadar anlayışlıyken bir şeyleri yanlış anlamışsam, kafamda kurmuşsam ve sen bunun farkındayken beni düzeltmemişsen; bu yalandan başka bir şey değil."

Avuçlarım lavabonun tezgâhını kavradı. Dilberay Hanım'ın evine giderken yolda, henüz arabanın içindeyken yaptığımız konuşmayı hatırladım.

"Siyahı ve koyu tonları tercih ediyorum, bu sevdiğim anlamına gelmez. Senin teorine göre birine dışarıdan bakıp şu rengi seviyor demek bir önyargıdır; bütün önyargılar kötü niyetli, negatif düşüncelerden oluşacak diye bir şey yok. Ama sana bir örnek vereyim..." Trafik ışığı yeşile döndüğünde gaza basmadan önce bana bir bakış atmış ve yüzünde gezdirmişti kızıllaşmış altın harelerini. "Genç bir kadın görüyoruz, kaldırımın üzerinde, karşıya geçmek için yayalara yeşil yanmasını bekliyor. Yüzünde tek bir mimik yok, öyle soğuk ve yabani bakıyor ki birazdan yanına gelecek mendil satan sokak çocuğunu tersleyip göndereceğine de şüphe yok. Çocuk yanına geliyor, mendili uzatıyor. Genç kadın ayaklarının üzerinde eğilip çocuğun boyuna iniyor. Ne yapıyor dersin?"

Kaşlarım çatılmıştı istemsizce. Hatıra oradaydı ama uzanamamıştım işte. "Ne yapıyor?"

"Çocuğun ateşine bakıyor, montunun içine giydiği hırkasını çıkartıp üzerine giydiriyor, çantasından sandviç çıkarıp çocuğa uzatıyor. İyilik yaptığını düşünen onlarca insana rastladı o çocuk gün içerisinde, hepsi mendil aldı para uzattı diyelim; asıl iyiliği kim yapmış oldu şimdi?"

"O kadından beklemezdin yani bu hareketleri, çocuğu görmezden gelmesini bekledin..."

"Bekledim," demişti.

Üç katlı, baştan aşağı bembeyaz görünüşüyle oldukça temiz ve büyük duran bir evin bahçesine girdiğimizde aklım hâlâ Kunt'un anlattığı hikâyedeydi ki "Kunt," demiştim sonunda cevap verebilecek gücü bulduğumda ama emniyet kemerini çözerken bana bir bakış atmış ve "Karaca," demişti. "Sonra."

O *"Sonra,"* geldi Kunt.

"Karşıdan karşıya geçmek için boş yolda yayalara yeşil yanmasını bekleyen, asi bakışlı o genç kadın bendim, değil mi?" diye sordum tek nefeste. "Mendil satan çocuğun ateşine bakan, hırkasını ve sandviçini veren o kadın... Bendim, değil mi?"

Bu demek oluyordu ki, ben Kunt'la 30 Eylül 2020 gecesinde tanışmamıştım. En azından o beni, çok daha önceden tanıyordu. Çünkü bir yabancıyı kalabalık arasında gördüğünüzde umursamazdınız, yüz hatlarını ezberlemezdiniz... Tabii kim olduğunu bilmiyorsanız.

"Sendin."

Gözlerimi kapattım, bir daha açmak istemiyordum ya da bir sonraki soruyu sorarken aynaya bakacak cesaretim yoktu. Ama bir ân önce sormazsam cesaretimin kırılacağının da farkındaydım. "Annemi Bolu'dan İstanbul'a getirdin, Almanya'dan gelen doktoru da sen getirdin... Hatırlasın istiyorsun, çünkü Halit Tasmas'la ilgili hayati önem taşıyan şeyler biliyor. Sebebi buydu, değil mi?"

Belki de en zoru buydu. Belki de en anlayışlı olmak istemediğim cevap, bu soruya gelecek cevaptı. Bana tedaviden bahsettiğinde gözlerimden mutluluk gözyaşları akacak kadar sevinmiş, sözleşmeden bahsettiğinde ise yıkılmıştım fakat onu anlamıştım. Çünkü Sergen'in kim olduğunu bile bilmiyordum ve onunla buluşmuştum, belki kötü bir şey için değildi ama konunun ne olduğundan Kunt'un haberi yoktu ve onu gerip böyle hareketlerde bulunmasına neden olan bilinmezlikti.

"Evet. Sebebi buydu," dedi Kunt, düz bir sesle.

Sendin. Evet. Sebebi buydu.

Belki de idrak etmek artık kolaydı, tepki vermek zordu. Kunt yalnızca iki soruyu değil, kafamın içinde yavaş yavaş can bulan birçok soruyu cevaplamıştı aslında.

Ve ben ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Lütfen."

Ağzından çıkan tek bir kelime, beni o ân durdurmaya yetti. Kunt *lütfen* mi demişti? "Ne?"

"Lütfen," dedi bir kez daha. "Yalvarırım, aptalca bir şey yapma. Hâlâ orada geçireceğin on bir saat var, Karaca. Seni şimdi gelip alamam."

"Eve dön Kunt." Tok bir sesle verdiğim cevabın ardından kulağımdaki cihazı çıkarıp klozete attım ve sifonu çektim.

4

KURTLAR SOFRASI

Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum ama bir süredir odadaki yatağa uzanmış bir şekilde boş boş tavanı izliyordum ya ben bakmasını bilmiyordum ya da tavanlar bir şey anlatmak istemiyordu bana.

Ne kadar düşünürsem düşüneyim abimin, Halit Tasmas gibi bir adama sorgusuz sualsiz yaklaşıp ona baba demesine inanamıyordum. Üstelik annem gençliğinde kimyayla ilgilenmişti, bir laboratuvarı vardı. Abimi alıp kaçtığında bana hamileydi. Soyadımız değişmedi çünkü o hiç evlenmedi. Elinde taşıdığı yüzük Halit Tasmas'tandı. Benim babam Halit Tasmas'tı.

Halit Tasmas annemin günlüğünü arıyordu. Neden?

Kapı tıklatıldığında hızlıca doğrulup oturdum. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından aralandığında, içeriye doğru kafasını uzatan Şebnem'den başkası değildi. Geri çekilip koridoru kontrol ettikten sonra içeri girdi ve sessizce kapıyı kapattı. "Milyon liralık kulaklığın üzerine sifon çektiğini duydum."

Kaşlarım havalandı. Klozete attığımı nereden biliyorlardı?

"GPS'den bakınca kanalizasyonda görünüyor," diye cevapladı beni Şebnem, karşımdaki duvara geçip omzunu yaslayarak. "Sence de biraz fevri bir hareket değil miydi? Adama sinirlenip yaptın varsayıyorum ama tek derdi seni on iki saatin sonunda şuradan sağ salim çıkarmak."

"Psikolojik olarak komadayım ama onun umursadığı tek şey fiziksel bir zararsa merak etmesin kendimi öldürmeye niyetim yok."

Şebnem'in ağzı bir *o* şeklini aldı, muhtemelen verdiğim cevaptan hoşlanmıştı. "Taraf tutmuyorum ama şu dakika gitmek istesen seni buradan çıkarmak için emir aldım."

Emri veren kimdi? Kulaklığı çıkardıktan sonra kendimi savunmasız ve güvensiz hissetmeye başladığımı inkâr etmiyordum. Normalde insanlar özel konuşmalarının başkası tarafından dinlenmesinden rahatsızlık duyabilirdi ama ben tam tersi, mikrofonun diğer ucundaki adam sayesinde rahattım. Belki sorduğum her soruya dürüst cevap vermişti, belki aslında sadece görevini yapıyordu ve özellikle benden sakladığı bir şey yoktu ve kulaklığın üzerine sifon çekmem gerçekten de fevri bir hareketti belki ama dayanılmaz baş ağrım sağlıklı düşünme yetimi etkiliyordu.

Öfkelenemez miydim? Öfkelenmeye hakkım yok muydu? Vardı. Ama dünkü Karaca ile bugünkü aynı kişi değildi. Yirmi dört saat içerisinde babamın ülkenin başındaki terör örgütü sorununu finanse eden ve İstanbul'u sırf gereksiz gördüğünden denize gömmek isteyen bir manyak olduğunu öğrenmiştim. Abim yaşarken bu adamla birlik olmuş ve ona *baba* demişti. Beni kaçırıp satmak isteyen heriften *abi* diye bahsetmişti. Belki de en çok güvendiğim adam ise olduğunu düşündüğüm kişi değildi.

"Kimse olduğunu söylediği kişi değil."

Esved'in saatler önce sahilde yürürkenki sözleri zihnimin kıyılarına çarpıyordu şimdi ama dalgalar öyle kuvvetliydi ki çoktan yol kat etmiş gemilerimi bile batırabilirdi.

"Aç mısın? Bir şeyler hazırlayıp getirebilirim," dedi Şebnem, düşüncelerimi bölen kibar sesiyle.

"Sağ ol, on iki saat aç kalmak zor değil." En son on bir saat önce yemek yediğimi saymazsak... "Buradan çıktığımda yerim bir şeyler."

"Aşağıdaki buzdolabını ben doldurdum, kendim ödedim her şeyi. Ekmek dahi benim mülküm yani. Rahat ol," dedi

Şebnem keyifli bir tavırla. Her çıktığı görevde ev sahibinin dolabını o mu dolduruyordu? Belki de o da benim gibi böyle pis adamların mutfağından yemekten rahatsız oluyordu... Ama Şebnem bunu umursayacak birine benzemiyordu.

"Bir şeyler hazırlayıp döneceğim..."

"Gerek yok gerçekten," diye böldüm onu, kapıya ilerliyordu ve beni takmadı bile. Yalnızca omzunun üzerinden bir bakış attı ve odadan çıktı.

Dakikalar sonra elinde tepsiyle döndüğünde sandviç hazırlamıştı ve kupada da sade kahve vardı. Hafif eğik durduğu için istemsizce kaşlarımı çatmıştım, karnı falan mı ağrıyordu? "Süt tercih eder misin kahvene bilemedim ama sıcak süt de getirdim."

"Sağ ol, teşekkür ederim," dedim zayıf çıkan sesimle, daha sonra boğazımı temizlemek zorunda hissetmiştim. Şebnem tepsiyi masanın üzerine bıraktığında ben de koltuğa oturup bacaklarımı kendime çektim. "On iki saatin sonunda sen burada mı kalacaksın?"

Şebnem yatağın ucuna oturdu. "Sen sağ salim döndükten sonra ben biraz daha buralarda olacağım."

Sandviçten bir ısırık aldım, gözlerim peçetenin üzerinde geziniyordu. "Ben on iki saatin sonunda dönmüyorum Şebnem."

Başımı ona çevirip de tepkisine bakmadım ama sessizliğinden anlaşılıyordu ki şaşırmıştı. "Ne? Ne yapacaksın ki o zaman?"

Sorusunu duymazdan gelerek "Halit Tasmas şu ân bu evde kıstırıldı değil mi?" diye sordum. "Neden onu almıyorlar? Ahmet Çevik'i yakaladıkları yerde alabiliyorlardı."

"Tasmas'ın koltuğu önemli, eğer onu sorgu için bile alırsak anında başkasıyla doldururlar yerini. Bu bizim işimize yaramaz, üstelik Tasmas da bu sırada şartlı tahliye ile salınır çünkü arkasında iz bırakmayan bir adam, onu gerçekten yakaladığımızda hazır olmalıyız bu yüzden. Aksi vakit kaybı olur bizim için." Seslice nefes verdi Şebnem, kollarını göğsünde birleştirdi. "Her ne kadar yediği boklar ortada olsa da

yukarıdan emir gelmediği sürece adama dokunamıyoruz yani. Tak diye alabileceğimiz biri değil."

"Tak diye kafasına sıkabileceğiniz biri de değil o zaman," diye mırıldandım kısık bir sesle. Sütü kahveye döktüm ve kupadan bir yudum aldım. Beyin fonksiyonlarımın yavaş yavaş yeniden çalışmaya başladığını ve kendime geldiğimi hissediyordum.

Şebnem güldü. "Hayır," dedi yorgun bir tebessümle. Kimbilir ne zamandır ne kadar yorucu görevlere çıkmıştı ve ne yaralar barındırıyordu bu yorgun tebessüm. "Normalde terör örgütü elebaşları Avrupa ülkeleri tarafından silah ve para desteği görse de Türk istihbaratı adamların enselerine bindiği ân Avrupa elini ayağını çeker, hiçbir şey yapmamış gibi masum ayağına yatarlar. Ama Halit Tasmas hem her şeyin başı hem de kendi kendini finanse eden bir adam. Üstelik Avrupa ülkelerinden gördüğü destek hem maddi hem politik. Hani derler ya artık savaşlar tankla tüfekle olmayacak diye? Tasmas bu dönemin başlangıcı işte. Bunu çok önceden biliyordu ve buna göre yetiştirdi kendini. Böyle bir adam kendini ülkesine adasaydı şimdi ne katkılarda bulunmuştu diye düşünmeden edemiyorum bazen."

Zekâsı zehir, demişti Behzat Karyeli.

"Sonra yıllar boyu bombaladığı yerleri, yok ettiği hayatları ve verdiği zararı düşünüyorum; bana kalırsa tak diye sıksak kafasına bile kârdayız. Eskiden böyleydi de zaten..." Omuz silkti. "Ama artık işler değişti. Suçlular kilitli bir kutu gibi görülüyor, cezalarını çekmeden önce ne kadar aralayabilirsek o kutunun ağzını, o kadar çok şey öğrenebilir ve katabiliriz teşkilata. Bence böyle insanların olabileceği tek kutu, Pandora'nın kutusu."

Şebnem anladığım kadarıyla, sert ve düz düşünen bir kadındı ama sahip olduğu değerler onu frenliyordu. Onun gibi biri için Tasmas'ın dibinde olup kafasını uçurmamak ve bunun yerine verdiği emirleri uyguluyor olmak oldukça zor olmalıydı, bu da duyguları üzerinde ne kadar hâkim olduğunu gösteriyordu.

"Karaca, seni anlıyorum. Şu ân kafan karışık ve kötü hissediyorsun, gerginsin ve belki korkuyorsun da... Ama bir dayın olduğunu ve Tasmas'la ortak çalıştıklarını öğrenmek bile o kadar değerli bir bilgiydi ki. Ve sen sadece masaya oturdun, Tasmas sana öylece söyleyebildi. Seni hiçbir şey için zorlayamam ama biraz daha kendini tutabilirsen öğrenebileceklerini düşün," dedi Şebnem yumuşak bir sesle. Bana anlayışlı yaklaşmaya çalışıyordu. "En tecrübeli işkenceciler adamın etini kemiğinden sıyırsalar, senin iki dakikada öğrendiklerinin tek kelimesini çıkartamazlar ağzından."

"Biliyorum, durum buyken köşeme geçip oturacak değilim." Sandviçin yarısını tepsiye bıraktım ve kupayı avuçlarımın arasına aldım. Her ne kadar ev sıcak olsa da ben üşüyordum. "O nerede?"

"Sen çıktıktan sonra çalışma odasında kaldı," dedi Şebnem, beni dikkatle inceliyordu. Konuşmak istediği başka bir şey vardı. "On iki saat sonra dönmüyorum derken ne demek istedin?"

"Ne anladıysan onu." Kupadan büyük bir yudum daha aldım, ardından onu da tepsiye bıraktım ve ayağa kalktım. "Yemek için tekrar teşekkürler."

"Rica ederim."

Kapıyı açıp koridora çıkarken aslında açmak istediğim kapı dış kapıydı ve dışarı çıkıp o karanlık ormana dahi olsa koşmak istiyordum. Biriyle konuşmak istiyordum çünkü tek başıma dört duvar arasında kendime dürüst olamıyordum, bir başkasına dürüst olmaya ihtiyacım vardı. Ama yalnızdım. Kendi başımaydım. Bunu çok daha iyi anlamıştım bugün.

Ve buraya bir amaçla gelmiştim, bunu unutmamam gerekiyordu.

"Karaca," diye mırıldandı Şebnem, hemen ardımdan. Koridoru kontrol ettikten sonra ceketinin cebinden bir dolma kalem çıkardı ve bana uzattı. "Bu bir ses kayıt cihazı aslında," diye devam etti sessizce ve tepesini gösterdi. "Buraya basarsan kayda başlar. Benim sana güvenim tam, bir şey saklayacağını düşünmüyorum. Yanlış anlama beni. Ama unutabilirsin ve bu

doğal; öğrendiğin onca şeyden sonra... Normal şartlarda da her şeyi aklında tutamaz zaten insan..."

"Anladım..." Kalemi elinden aldım, ardından derin bir nefes alarak Şebnem'in kahverengi gözlerine baktım. Başını salladı, yorgun ve bitkin olduğumu görebiliyordu ve muhtemelen birkaç saat önceki hareketim yüzünden stabil olmadığımı düşünüyordu bu yüzden bana daha ılımlı yaklaşıyordu.

Belki de ben abartıyordum, ben tutamıyordum kendimi de öfkemi de ve bu yanlıştı. Ülkemi ilgilendiren bir görevdeyken evet yanlıştı. Ve hepsi bu kadardı. Şimdilik.

Merdivenlerden indiğimde daha önce yukarıda bizi kıstıran palabıyık bana ters bakışlar atıyordu. Onu umursamadan karanlık koridora girdim, köşedeki lamba yanıyordu bu yüzden etraf çok da karanlık değildi artık. Çalışma odasının kapısını tıklatmak için elimi kaldırdığım sırada, içeriden gelen müzik beni durduran şey oldu.

Sesi kısıktı ama duyabiliyordum, sigara dumanının kokusunu alabiliyordum. *Zaaflarına bir gece*, diyordu Müslüm Gürses. *Hatalarına bir nilüfer... Sevgisizliğine bir kalp verdim. Artık geri ver, geri veremezsin... Aldıklarını.*

Altdudağımı dişlerimin arasına alırken gözlerimi sıkıca kapattım bu sese. Annemin bu şarkıyı dinlediği geceler kurduğu rakı sofrasını hatırlıyordum, sulu ayran sandığımdan içmek istediğim o ince uzun bardaklar dolup boşalıyordu sürekli.

Her şeyi al, bana beni geri ver. Bir şansım olsun... Başka yer, başka zaman. Sensiz ömrüm olsun. Annem gerçekten sevmişti bu adamı. Belki doğru kalbi ama yanlış ruhu. Ve bu adam, belki, oralarda bir yerlerde yas tutuyordu annem için. Yıllar önce kaybetmişti ama şimdi arasa bulabileceği belki de yalnızca mezarıydı. Annem ölmemişti ama Halit Tasmas'tan uzakta olmalıydı.

Böyle bir adam için üzülemezdim. Ne sarf ettiği çaba ailesi için ne de duyduğu özlem bende yaprak kımıldatamazdı. Yumruklarımı sıktım, bu adam onlarca masumun katiliydi; bu adam, milyonların da katili olmak istiyordu. Hiçbir neden, buna sebep olamazdı. Kimse canı sıkıldı, canı yandı, canını

söktüler diye gidip de Marmara Denizi'ne tonlarca bomba döşemiyordu.

Kazağımın içinde, örgüsüne kıskacını geçirdiğim dolma kalemin başına bastım. Ardından kapıyı tıklattım, ardından kolu çevirdim ve içeri girdim. Tam da tahmin ettiğim gibi, pencereyi açmış yağan yağmura karşı sigara içiyordu. Ben içeri girdiğimde zaten kısık gelen müziği tamamen kapattı, sigarasını küllüğe bastırdı. "Düşündün mü?"

Duvardaki saate baktım o ân. On iki saatin dolmasına daha birkaç saat vardı, saat sabaha karşıydı ve birazdan gün aymaya başlayacaktı. "Nasıl bir sonuca varmamı bekliyorsun? Ne istiyorsun benden?"

Halit başka bir sigara yaktı, bu sefer masasına geçip deri koltuğa oturdu ve geriye doğru yaslandı. Üzerindeki ceketi çıkarmış ve siyah gömleğinin kollarını sıyırmıştı. "Sen benim öz kızımsın. Bir baba olarak yanımda kalmanı bekliyorum. Sana sunabileceğim sayısız kaynak var. Dönersen seni bana karşı kullanmaya devam edecekler. Onların kuklası mı olmak istiyorsun yoksa benim yanımda hak ettiğin muameleyi görmeyi mi?"

Dönersen seni bana karşı kullanmaya devam edecekler. Evet, yaptıkları buydu. En azından beni buraya göndererek... Ya da en basitinden Şebnem'in kalemi vermesi. Ama kimse beni kişisel çıkarı için kullanmıyordu, bu ülkeyi ilgilendiren bir meseleydi. Üstelik ben buraya zorla getirilmemiştim. En başından beri, hiçbir şeye zorlanmamıştım. Kendi ayağımla Kunt'un yanına gitmiş, o defalarca kez bırakmamı söylese ve beni tehdit dahi etse bile kalmıştım.

Halit Tasmas, benim küçük bir kız olduğumu düşünüyorsa çok fena yanılıyordu. Kunt benim kim olduğumu biliyor olsa bile başından beri ve bazı şeyler zaman zaman çok ağır gelse de ben bu işe annem ve abim için başlamıştım. Şimdi de farklı değildi. Hiçbir şey değişmemişti. Tarafım belliydi. Yalnızca odağımı kaybetmemem, hedeften şaşmamam gerekiyordu.

"Dayımla konuştun mu?" Oturmamıştım, masasının önünde; karşısında dikiliyordum.

"Konuştum," dedi Halit. "O seninle iletişime geçecek."

Başka bir çıkmaz sokak daha... Belki de cihazı atmak gerçekten bir hataydı. İçgüdülerime güvenerek hareket edebilirdim ama istemsizce Kunt'un direktiflerine ihtiyaç duyuyordum. O bunu duysaydı ne söylerdi? Ne yapmamı isterdi? Halit, dayımdan bahsettiğinde ilgimi çekmemişti bile bana kalsa buluşmak dahi istemezdim mesela. Ama istemeliydim. İstiyor olmalıydım.

Kendimi yeniden modifiye etmem gerekiyordu. Gerçeklerden kaçarsam elimde kalan yalnızca sıfır olurdu. Kunt yerimde olsa nasıl hareket ederdi?

"Bir şeyler yediğine sevindim. Sofrada hiçbir şeye dokunmamıştın," dedi Halit. Mutfakta dönenlere kadar her şeyden anında haberi var mıydı? O sırada kapı çalındı. "Gir," dediğinde, Halit'in onay sesiyle birlikte içeri giren palabıyıktan başkası değildi. Elindeki çayı masaya bırakırken bile tek elle ceketinin önünü tutuyordu saygıdan. "Kadınların yanında daha rahat gibisin. Eğer kalırsan o kadını senin emrine veririm."

O kadın zaten bizimle.

Palabıyık geri çekilirken bana yan bir bakış attı, ardından kapıyı kapattı ve önünde dikildi. Dışarı çıkmamış olması beni rahatsız etmişti.

Halit Tasmas, palabıyığın varlığının beni rahatsız ettiğini fark ettiğinde bir bana, bir de herife bakıyordu ama çayına bir şeker atıp karıştırmaktan başka hiçbir şey yapmadı. Bir yudum içti, ardından telefonunu çıkardı ve birkaç tuşa bastıktan sonra masanın üzerine bıraktı. Birini arıyordu ve hoparlördeydi. Aradığı kişi ilk çalışta açtı. "Efendim Halit Bey?"

Şebnem.

"Şebin, odaya gel."

Siktir. Bir şeyi anlamış olabilirler miydi? Palabıyık zaten şüphelenmişti, daha sonra Halit'le konuştuysa eğer belki onun da içine şüphe düşürmüştü. Yemeği tuzlu yaptı diye mutfak çalışanına, içine tükürdüğü peçeteyi yediren Halit Tasmas; Şebnem'in kimliği açığa çıkarsa onu yaşatmazdı.

Saniyeler sonra kapı tıklatıldı. Halit'in onayıyla açıldığında Şebnem içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı. Yanıma doğru ilerlerken bana bakmıyordu bile, yüzünde nötr bir ifade vardı ve gözleri Halit Tasmas'taydı. "Buyurun efendim."

"Mehmet bana senin yaralı olduğunu söyledi," dedi Halit, palabıyığa bir bakış atarak. Palabıyık ağırca başını salladığında Şebnem şaşırmamış veya konsantrasyonunu bozmamıştı. "Ne kadar kötü?"

"Kötü değil," dedi Şebnem, bakışlarını önümüzdeki masaya çevirmişti. "İki gün önce limanda çıkan pürüzü halletmek için çocuklarla gemiye vardığımızda kaptanın tayfası sorun çıkarmıştı. Oradan bir hediye."

Halit sigarasından bir nefes çekti. "Ama ne kadar kötü?" Diretiyordu, neden?

"Kötü," dedi palabıyık o ân. İstemsizce ona döndüm, bakışları Şebnem'in üzerinden bana kaydı; ardından Halit'e baktı. "Şebin bizimle sınır ötesine gelemez. Doğru düzgün yürüyemiyor bile."

Şebnem anında karşı çıktı. "Bu doğru değil."

"Göster," dedi Halit, çayından bir yudum alırken. Ardından sigarasını ağzının kenarına taktı ve kaşlarıyla köşedeki koltuğu gösterdi.

Şebnem itiraz etmeden koltuğa yürümeye başladığında ceketini çıkarmıştı bile. Gömleğinin düğmelerini teker teker çözerken gözlerini kırpmadan palabıyığa bakıyordu, o da ona. Gömlek de çıktığında Şebnem'in üzerinde yalnızca siyah sutyeni kalmıştı, dirseğinde ve belinin yanında minimal dövmeler vardı.

Karnında ten rengi bir bandaj olduğunu o ân fark ettim, kan lekeleri gözüme çarptı. Yaralıydı, muhtemelen pansuman yapılmıştı ve dikiş atılmıştı ama uzanıp dinlenmesi gereken yerde fazla hareket ettiğinden veya yaranın olduğu kısma darbe yediğinden kanamıştı.

Şebnem dirseklerinin üzerinde geriye doğru yaslandı, ardından yavaşça bandajı çıkarmaya başladı. Kaşını hareket ettirişinden ve yüzünü buruşturmamak için sarf ettiği çaba-

dan, canının yandığı anlaşılıyordu. Bandajı sökmek yalnızca dikişlere daha fazla zarar verirdi, bunun bir ân önce durması gerekiyordu.

"Karaca, sen tıp okuyordun değil mi?" diye sordu o sırada Halit, bana bakmıyordu bile. Yalnızca Şebnem'in acı çeken suratına ve kanlı yarasına bakıyordu. "Kaçıncı sınıftın? Üç mü?"

"Üç bitti, evet." Benden yarasına bakmamı istemeliydi.

"Öyleyse yarasına bakabilecek durumdasın," dedi Halit.

Palabıyık araya girdi. "Karaca Hanım, bizim alçak, nankör ve üç kuruş para için şerefini satan insanlar olduğumuzu düşünüyor Halit Bey. Bizden birinin yarasına bakacağına yanıbaşında acıdan ve kan kaybından ölmemize izin verir."

Sertçe yutkundum. Palabıyık yukarıda söylediğim sözleri bana karşı kullanıyordu. Ona nötr bir ifadeyle baktığımda dışarıdan etkilenmemiş görünüyordum ve tek istediğim amacını anlamaktı ama o da yüzünden derdi okunmayan robotlardan biriydi. Şebnem'e yardım etmemi istemiyordu, bunu anlamıştım ve bu teorimi doğruluyordu da Palabıyık Şebnem'den şüpheleniyordu.

"Öyle mi?" diye sordu Halit Tasmas, bu sefer bana bir bakış atmıştı. *Merak*. Gözlerinde gördüğüm yalnızca meraktı. Şu ândan zevk alıyordu. Ona zevk veren neydi?

O ân Şebnem acıyla inledi, kısık çıkmıştı sesi ama sessizlikte bir çığ gibi düşmüştü kulaklarıma. Bir şey yapmam gerekiyordu. Kafamı çalıştırmalıydım. Eğer daha önce söylediklerime ters düşersem bu onların şüphesini doğrulamaktan başka hiçbir işe yaramazdı. Palabıyık kan istiyordu, Halit ise ona zevkle izin verirdi.

"Dışarıda dirseğini karnıma geçirmeseydin gayet iyiydim. Şimdi dikişler açıldıysa bu senin suçun," dedi Şebnem, öfkeli gözlerle palabıyığa baktı. Kavga mı etmişlerdi?

Halit seslice bir nefes verdi, adamlarının bu hareketi hoşuna gitmemiş gibiydi. Bitmiş sigarasını dolu küllüğe bastırdı, ardından çayının son yudumunu içti ve geriye doğru yaslandı. "Yalnızca bir şey sakladığını düşündüğüm için üzerine

gittim," dedi palabıyık. "Haklıydım da. Yaralı ve saklıyor. Kendi başına pansuman yapmış. Sınırdaki işin başında Şebin olmamalı Halit Bey. Onu ne kadar iyi tanıyoruz ki? Daha yeni geldi Bulgaristan'dan."

Neden bilmiyordum ama hem bir kadına hem de yaralı bir kadına vurduğu için ona yumruk atmak istiyordum. Belki bu isteğimi yukarıdaki gereksiz hareketleri ve buradaki sözleri de ateşlemiş olabilirdi.

"Haklısın," dedi Halit, dirseği koltuğunun kolçağındaydı ve sakalını sıvazlıyordu. "İş sende Mehmet."

Palabıyığın yüzünde mimik oynamadı ama Şebnem'in nefesinin altından küfrettiğini duyabilmiştim. O sırada kapı tıklatıldı ve içeri başka bir adam girdi, elinde bir telefon vardı. "Halit Bey, telefon."

Halit yerinden kalktı, masanın etrafından dolaşırken palabıyığa Şebnem'i işaret etti. "Ama kadını bu hâle getiren sensin. Madem kızım elini sürmek istemiyor, o zaman sen bakacaksın yarasına." Telefonu adamının elinden aldı ve adama içerideki odayı işaret etti çıkmadan. "Sağlık kiti getirin buraya."

Ve kapı kapandı. Palabıyığın kaşları şaşkınlıkla çatılırken Şebnem'in tepkisi "Ne?" olmuştu. "Bu dağ ayısı ne anlar yaradan, pansumandan?" Anlamazdı. Şebnem'in yalvarır bakışları bana döndüğü sırada Palabıyık çoktan kabullenmiş, ceketini çıkarmış, kollarını sıvıyordu. "Karaca Hanım, lütfen... Siz bakın..."

"Onu bana kafa tutmadan önce düşünecektin," dedi palabıyık sert bir sesle.

Sağlık kitini getiren adam o sırada içeri girdi, kiti sehpanın üzerine bıraktı ve geri çekildi. "Niye? Kimsin ki sen? Beni de hain bellemişsin, laf edip duruyorsun Halit Bey'in önünde. Kellemi mi istiyorsun?" diye söylendi Şebnem, ondan gram korkmuyordu. Bana kalırsa Şebnem, Halit Tasmas'tan da korkmuyordu. Bunun en büyük örneği şu ân burada olmasıydı. "Ağırına mı gitti görevi bana verdi Halit Bey diye?"

"Sus!" Palabıyık sağlık kitinden çıkardıklarını sert bir hareketle çantanın içine geri atarken geri çekilip öfkeyle işa-

retparmağını Şebnem'e doğrulttu. "Sus be kadın! Ne idüğün belirsiz senin. Sana güvenmiyorum. Ben yıllardan beri Halit Bey'in yanındayım, sen ise daha dün geldin sayılır. Tek bir lafımla kellen uçar zaten!"

Şebnem daha ağır nefes aldıkça dikişleri daha çok açılıyordu. Pantolonunun beline doğru süzülen birkaç damla kana yutkunarak baktım, bu adam biraz daha çene çalarsa yarası tamamen açılacaktı.

Şebnem aksi bir tavırla başını yana çevirdi. "Bitir şu işi de gidelim."

Palabıyık bir süre çatık kalın kaşlarının altından Şebnem'e baktı, ardından nefesinin ardından söylenerek sağlık kitinden gazlı bez ve temizleyici solüsyon çıkardı. Eldiven takmamıştı.

Palabıyık öne eğildi, Şebnem nefesini tutarken kanlanan yaranın etrafını silmeye başladı. Hafifçe kenara çekilerek nasıl yaptığını gözlemlerken kendimi tutamayıp "Eldiven takmadın, ellerini yaraya değdirme," dedim soğuk bir sesle. "Enfeksiyon kapar."

"Daha iyi," dedi palabıyık. Başta şaka yaptığını düşündüm fakat Şebnem'in inleyişiyle elini yaraya değdirdiğini anladım. Ani bir hareketle öne atılıp adamı ittirdiğimde yerinden çok az kımıldadı, bilerek de bilmeyerek de olsa dibine girmiştim.

"Eldiven tak!" diye bağırdım suratına doğru, umurunda bile değildi. Palabıyık sert bir ifadeyle suratıma baktı, dişlerini sıktığı gerilen çenesinden belliydi. Elleri kan içindeydi, Şebnem'in yarasını açtığı yetmiyormuş gibi bir de enfeksiyon kapmasına neden olacaktı. Bunu bilerek yapıyordu. Şebnem'i burada istemiyordu.

"Her ne kadar etimle kemiğimle sizden nefret etsem de ben doktor olacağım. Hastanın kimliği değil sağlığı önemlidir benim için," dedim dişlerimin arasından, gözümü kırpmadan ayı gibi cüsseli olan palabıyığa bakıyordum ve bu cesaret nereden geliyordu, bu noktada artık bilmiyordum. "Çekil kenara."

"Senden emir almıyorum ben," dedi palabıyık.

"Senin emir aldığın adamın kızıyım ben."

"Tek bir lafına dahi itimat etmeyen ve buraya gelmeyi yalnızca köstebeklik yapmak için kabul eden kızı." Palabıyık suratıma doğru tükürürcesine konuşuyordu. "Oğlunun katiliyle yatıp kalkan kızı. Adamın sağ koluna duyduğu güveni parçalayan kızı." Gözleri kısıldı. "Sen olmasaydın Çevik burada olurdu. Onu sen mezara gönderdin."

"Kendi elleriyle kazdığı çukura, kendi ayaklarıyla girdi." Ahmet Çevik, sırf kardelen işlemeli bir alyans taşıdığım için beni kaçırıp satmak istemişti. Neden erkekler savaşırken kadınlar hep hedefti?

Kapı açıldığında içeri giren Halit Tasmas'tan başkası değildi, ilgisini çekmiş gibiydi bu sahne. "Mehmet, görüyor musun kızım nasıl da dişli? Ne dedin de pençelerini çıkardı sana? Yavru ceylan, olmuş ya sana aslan..."

"İşime karışıp duruyor," dedi palabıyık, gözlerini üzerime çevirirken. "Laf kalabalığı yaparak Şebin'i kan kaybından öldürmek istiyor herhalde. Yeni nesil katil. Vidar'la zaman geçirdiği belli."

Nasıl olduğunu anlamadım, o sırada dolmuş, taşmıştım. Belki bunda öğrendiklerimin payı da vardı, öfkeliydim ve daha fazla içimde tutamıyordum. Üstelik palabıyık, bir kum torbası için fazlasıyla cezbediciydi. Yumruğum yüzünde patlarken gözüm kararadı.

Palabıyık elindeki kanlı gazlı bezle geriye doğru sendelerken köşedeki dolaba tutundu, yan dönmüş başını çevirirken hafifçe inliyordu. Şebnem'in şaşkın gözleri beni baştan aşağı süzerken omuzlarımın şiddetle inip kalktığı bir döngüdeydim. "Sağ kroşemin tadına bakmasını istediğim sen değildin ama ne yapalım," dedim sert nefeslerimin arasından. "Kime nasip kime kısmet."

Palabıyık ağzının kenarındaki kanı sildi. Muhtemelen dişleri dudağını kesmişti. "Bu ne lan?!"

"Mehmet!" diye gürledi Halit ama o sırada doğrulup üzerime gelen palabıyıktan o kadar korkmuştum ki masanın üzerindeki silaha değen elim silahı kabzasından kavradı ve iki elimle sımsıkı tutup kaldırdım. Benimle aynı ânda, az önce sağlık kitini getiren adam da bana doğru silahını çekmişti.

Halit şaşkın görünmüyordu, aksine bu tablo da ilgisini çekmişti. Ben, kızı; yıllardır emrindeki adamın birine yumruğumu gömmüş ve üzerime geldiği ân silah çekmiştim. Yanındaki adamın bana silah çektiğini fark ettiğinde elini silahın üzerine koyup indirmesini sağladı.

Palabıyık ise alayla güldü, gözünü bile kırpmadan bakıyordu silaha. "Sen daha önce hiç silah tuttun mu ki?"

"Her şeyin bir ilki vardır." Bileğim acıyordu, adamın suratı kaya gibiydi.

"Bak," dedi palabıyık, elimdeki oyuncak bir silahmış gibi korkusuz bir şekilde beline uzanıp kendi silahını çıkarırken. "Emniyeti kapaman lazım önce, böyle," diye devam etti ve silahının üst kısmını kendine doğru çektiği ân tok bir ses yankılandı, ardından silahını bana doğrulttu. "Ve böyle ateş edeceksin..."

Göğsümdeki çarpıntı katlanılamaz bir hâl aldığında nefesimi tutmuştum. Beni vuracak mıydı bilmiyordum ama onun silahından gelemeyecek kadar kısık ve seyrek bir ses, iki kere, çok yakınımdan geçmişti. Aynı saniyeler içinde palabıyık gözlerimin önünde silahını düşürdü ve sol elinin üzerinde yere düştü.

Başımı eğdim, Şebnem koltuğa yattı; sağlık kitini getiren adam Halit'in üzerine kapanmıştı.

Elimdeki silaha şok dolu gözlerle baktım; ben ateş etmemiştim, emniyeti bile kapalı değildi ki silahın... Kaldı ki kurşunların geliş açısı... Başımı yavaşça kaldırıp açık pencereye baktım; çok değil dakikalar önce Halit Tasmas bu pencerede sigara içiyordu.

Masanın üzerindeki sabit hatlı telefon çalmaya başladı. Halit'in adamına "Aç şunu, hoparlöre ver," dediğini duydum, dişlerini sıkıyordu. Öfkelenmişti.

O sırada silahı bırakıp çantadan bir gazlı bez kopardım, Şebnem'in kanlanan yarasının üzerine koydum ve "Bunu bastır," diye fısıldadım. İtiraz etmeden elini gazlı bezin üzerine koydu ve bastırdı.

Sabit hatlı telefona düşen aramayı tek bir tuşla cevaplayan adam geri çekildiğinde Kunt'un sesi tüm odada yankılanıyordu. "İtlerini Karaca'nın üzerinden çek."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, bir saniyeliğine gözlerimi yumdum ve sesini duyduğum gibi yüzünü de karşımda görmek istedim ama gözkapaklarım yeniden aralandığında yoktu. Şebnem koltuktaydı, palabıyık omzundan ve dizinden vurulmuş bir şekilde yerdeydi ve Halit'le yanındaki adam da tetikte bekliyorlardı. Göğsümdekine *senin işin kan pompalamak!* diye bağırmak istedim. *İşine bak!*

Halit durdu, doğruldu; kıstığı gözlerle açık pencereye baktı, ardından dudaklarını bir tebessüm sardı. "Kızımla evlenirsen bu seni benim oğlum yapar Vidar, evini gözetleyerek kayınbabana biraz saygısız davranmıyor musun?"

Ağzımdan aldığım nefesler miydi boğazımı kurutan yoksa Kunt'un kulaklarıma ulaşan sesi miydi bilmiyordum ama sanki oradaymış gibi gözümü bile kırpmadan bakıyordum pencereden, ormanın karanlığına. Oralarda bir yerlerdeydi. Bir keresinde Kayradağ'da bana, ormandaki en büyük tehlikenin kendisi olduğunu söylemişti. Belki de öyleydi.

"Karaca'nın birçok sıfatı olabilir, bunlardan biri de *benim* nişanlım olması. Ama asla *senin* kızın değil," dedi Kunt sert bir sesle. "Son beş saat, Tasmas."

"Görüyor musun şunu, saygısız?" Halit'in gözlerini üzerimde hissediyordum ama bakışlarımı pencereden çekebilecek kadar iradeli değildim. "Bu evden sana kız çıkmaz Karyeli."

"O evden cesedin çıksın istemiyorsan anlaşma şartlarına uy." Kunt'un sesi herhangi bir duygu barındırmıyordu ama güçlü ve tehditkârdı. Tasmas'ın yaptıkları takas anlaşmasına uymasını istiyordu.

"Ben salarım," dedi Halit bana bakarak birkaç adım atmıştı masaya doğru. "Ama belki artık o gelmek istemez." Tek bir tuşla aramayı sonlandırdı.

Ben salarım ama belki artık o gelmek istemez. Telefonu kapatmıştı. Halit biliyor muydu benim kafamın karışıklığını? Gitmeyeceğimi? Onu öfkelendirmek mi istemişti? Hata yaptırmak?

O ân Şebnem'e bakmak istedim ama yere baktım. Eğer bana kulakiçi kulaklık verdilerse, aynısından Şebnem'de de

olmalıydı. Bu sayede onlarla iletişimde kalıyordu. Ve onlar, Şebnem'in duyduğu her şeyi duyuyorlardı. *Ben on iki saatin sonunda dönmüyorum Şebnem.*

Yapmak istediğim şeyi yapmak için öncelikle buradan çıkmam gerekiyordu ve buradan, Kunt'un beni alamayacağı şekilde çıkmalıydım. Ama nasıl? Daha şimdiden muhtemelen etraftalardı, beş saat dolar dolmaz kapıda biteceklerdi.

"Götür şunu," dedi Halit aksi bir sesle, yanındaki adamına palabıyığı işaret ederek. "Pencereyi kapat, perdeleri de çek. Bundan sonra bu evde perde açılmayacak!" Adam pencereyi kapayıp perdeleri çektikten sonra palabıyıkla birlikte odadan çıkarken Halit masanın üzerine bıraktığım silahını aldı ve beline yerleştirdi. Hiçbir şey söylemeden o da odayı terk ettiğinde Şebnem'le yalnız kalmıştık.

Şebnem işaretparmağını dudaklarının üzerine yasladı, bu konuşmamam gerektiği anlamına geliyordu. Dinleniyor muyduk? Kunt, evin temiz olduğunu söylemişti ama Halit bu odada uzun süre kalmıştı ve az önce bizi yalnız bırakmıştı. Temkinli olmak en iyisiydi.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına iterek gözkapaklarımı ovaladım ve kendime gelmeye çalıştım hızlıca. Uykum vardı ama henüz uyuyamazdım, buradan çıkmadan ve işimi halletmeden önce olmazdı.

Sağlık kitinde bulduğum eldivenleri ellerime geçirdim, ardından Şebnem'in yanına oturarak yaranın etrafını kurumaya başlamış kandan arındırdım. "Dikişlerinin durumu düşündüğüm kadar kötü değil," diye mırıldandım. "Ben burada yarayı yeniden dikemem, bu bölge tehlikeli ve etraf, gereçler steril değil. Şimdilik temizledim, bandaj yapıştıracağım. Mutlaka hastaneye gitmen gerekiyor en kısa sürede. Umarım..." *O şerefsizin pis ellerinden,* diye devam etmek istedim yutkunmadan önce. "...mikrop kapmamışsındır."

Şebnem kafasını salladı. "Bir şey olmaz bana. Sar gitsin."

Buradan çıktıktan sonra hastaneye gideceğini ve yarasına baktıracağını umut etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Odadan çıktığımda etraf sessizdi. Halit'in emri olmadığı sürece içeriye kimsenin giremeyeceğini duymuştum, tüm adamları evin etrafında olmalıydı. Kunt'un az önceki sürprizinden sonra belki de güvenlik önlemlerini artırmışlardı. Halit burada kapana kıstırılmış gibi hissediyordu, bundan emindim. Alışık olduğu bir şey değildi yerinin bilinmesi ama şimdi benimle görüşmek uğruna etrafı sarılı bir evdeydi.

Salonu geçerken birkaç saat önce canı için yalvaran kadını hatırladım. Halit'in yaptığı iğrençliği, yemek tuzlu dedikten sonra ben masaya oturduğumda yemeye devam etmişti. Eğer gerçekten tuzdan endişelenseydi aynı mezeyi yemeye devam etmezdi. Bana, eğer lafını dinlemezsem ne kadar çirkinleşebileceğini göstermek istemişti.

Göstermişti de.

Lavaboya gidip ellerimi ve yüzümü yıkadım, ardından yemek yediğim odaya döndüm. Pencereyi açıp dışarı baktığımda alacakaranlık vaktiydi ve bahçe tam da tahmin ettiğim gibi adam doluydu. Bir sürtünme sesi kulaklarıma dolduğunda odayı süzdüm hızla, içeride yalnızdım.

Kapının altından bir zarf atılmıştı.

Birkaç adımda zarfın önünde durdum, ardından eğilip elime aldım. Zarf altın renkliydi.

İster istemez aklıma dolan anı, kör sessizliğin içinde güçlü kalp atışlarımı duyuracak kadar hızlı kesmişti nefesimi.

"Mesela şu örümcek mafyanın yasadışı maçları. Nerede yapılıyor? Abimle ilgili ne öğrenebiliriz oradan? Kör Salim dedikleri adam, tefeci, ondan borç aldıktan sonra hesabını kapattıysa da o adam çok şey biliyor olabilir."

"Maçların nerede ne zaman yapıldığı belirsiz, dövüşecek adamları kendi elleriyle seçiyor ve anonim bir şekilde davet ediyorlar. Haluk'un bahsettiği kapı altından gönderilen altın renkli küçük zarf gibi. Muhtemelen adres ve tarih yazıyordu üzerinde sadece. Anlaşırlarsa bir düzen kuruluyor."

Zarfın üzerinde hiçbir şey yazmıyordu. Çevirip kenarını yırttım, içerisinde küçük kare bir not kâğıdı vardı sadece.

Karaca,

Halit seni bırakmayacak, konu ailesine gelince sözünün eri değil. Kunt seni almak için o evi onların başına yıkar. Sorun çıkmadan dışarı çıkmak istiyorsan, on dakika içerisinde hazır ol. Biri gelip seni alacak.

Kahir

"Kahir?" diye fısıldadım kendi kendime. *Sergen Kahir.* Sergen burada mıydı? Tüm bu olanlardan haberi var mıydı? Bana yardım mı edecekti? Neden? Joker kartını kullanmamı mı istiyordu? Ama onu ben çağırmamıştım, ondan yardım istememiştim. Bu durumda kartımı kullanmamış oluyordum, değil mi?

Kapım tıklatıldığı ân yerimden sıçradım. Notu hızla zarfın içine, zarfı da pantolon cebime sakladım. *Altın renkli zarf* tamlaması zihnimde kırmızı kodlu alarmları çalarken boğazımı temizlemiş ve içeri girecek kişi için beklemiştim.

Beklediğim kişi Şebnem'di ama içeri giren Halit'ten başkası değildi. *On dakika içerisinde hazır ol. Biri gelip seni alacak.* Eğer Sergen'le gidersem Halit'in elinden kurtulmuş olurdum. Ama bu anlaşmanın ihlâli sayılmaz mıydı? *Halit seni bırakmayacak, konu ailesine gelince sözünün eri değil.* Sergen, Halit'in babam olduğunu dahi biliyordu da sözünü tutmayacağını nereden biliyordu?

Halit, Kunt'a; *bu evden sana kız çıkmaz,* derken beni hiç vermeyeceğini belli mi etmişti yoksa?

"Karaca," dedi Halit, kapıyı kapatıp içeri girerken istemsizce gerilmiştim. Gözlerini etrafta gezdirdi, bu odayı daha önce görmemişti. Bu evin anlaşma için tutulduğu belliydi. "Son saatlerini odana kapanıp mı geçireceksin yoksa?"

"O herife ne oldu?" diye sordum sorusuna cevap vermek istemediğim için, yoksa palabıyığı umursadığım yoktu.

"Adamlarımı mı umursuyorsun?" Halit tek kaşını kaldırdı alayla, umursamadığımı biliyordu. "Yaralarına bakılacak. Ne yazık ki Mehmet bir süre yatacağından, sınır ötesi görevi hâlâ Şebin'de. Açgözlülük başa bela."

Açgözlülük başa bela. Belki kafamda kuruyordum ama içimden bir ses Kunt'un palabıyığı, beni bahane ederek Şebnem'in o görevin başında kalması için vurduğunu söylüyordu.

Yutkunarak dudaklarımı birbirine bastırdım. İnsanın kendi düşünceleri nasıl kendine düşman olabilirdi? Akıl, kalbi sabote ediyordu.

"Sana bir şey getirdim," dedi Halit. Elini ceketinin cebine attı, bir zincir çıkardı. Zincirin ucunda bir çiçek vardı, altınla işlenmişti ve fazla detaylıydı. Bu bir... "Lotus. Evet, nilüfer çiçeği," diyerek düşüncelerimi böldü Halit. "Annenindi. Kaçarken düşürmüş... Yıllar önce. Sakladım."

Annemin mi?

Her ne kadar tereddüt etsem de kolyenin zincirini parmaklarıma doladım. Lotus çiçeği o kadar güzel görünüyordu ki yıllar öncesinden kalma bir mücevher olduğunu kimse söyleyemezdi. Halit kolyeye iyi bakmış olmalıydı.

Düşüncelerimi bölen ses, yine içimde bir şüpheyi canlandırmıştı: *Ya kolyenin içine gizlenmiş bir dinleme ya da izleme cihazı varsa?* "Bunu kabul edemem. Ne bileceğim beni kandırmadığını?"

Gülerek kafasını salladı Halit. Ardından ceketinin cebinden cüzdanını çıkardı, birkaç saat önce çalışma odasında gösterdiği annemin abimle olan fotoğrafları elindeydi yine. "Dikkatli bak."

Kolye bir avucumda, fotoğraflara tekrar baktım. Abim tatlı bir bebekti, annemin saçları permalıydı ve üzerinde hoş bir elbise vardı. Dikkatle boynuna baktığımda ise bir kolyenin gölgesini gördüm. Avucumdaki lotus işlemesi, onun boynundaki kolyenin gölgesiyle uyuşuyordu. Üstelik kolye ucunu dikkatlice incelediğinizde içinin boş olduğunu, küçük bir hap boyutunda da olsa bir cihazın giremeyeceğini görebiliyordunuz. Kolye güvenliydi. Halit oyun oynamıyordu.

Halit fotoğrafları elimden aldı. "Yalnız bunlar sende kalamaz. İstersen bir kopyasını verebilirim ama."

"Kalsın," dedim bakışlarımı çekerek. Kolyeyi cebime koydum. "Ben yıllar boyu ikisinin de güzel yüzlerine baktım her sabah."

Halit Tasmas, o ân bana öylece baktı. Gözlerini kırpıştırdı, nefes aldı, nefes verdi; öylece baktı. Şakaklarından başlayan beyazlar yeni çıkıyordu diplerden, kaşlarına ve kirli sakalına da ak düşmüştü. *Ben yıllar boyu ikisinin de güzel yüzlerine baktım her sabah.* Üzülmüş müydü?

Kötüler de üzülür mü?

Yoksa hakları yok mudur üzülmeye?

Çok üzdüklerinden...

"Burada işin bitince kapalı garaja in."

Gözlerinin koyu kahvesinde hiçbir duygu barındırmıyordu. Onun gözünde, onun lafına uymaktan başka ne yapabilirdim ki? Garaja inecektim ve ne, kaçıracak mıydı beni? Hapsedecekti belki de tıpkı annem gibi taşrada bir eve. Boşuna vermiş olmayacaktı sağ kolunu her ne kadar kızına işkence etse de...

Halit, odayı terk edince yatağın üzerine oturup kolyeyi inceledim bir süre. Ardından kilidini açıp boynuma taktım. Ensemde küçük bir nilüfer dövmesi vardı, şimdi annemin kolyesiyle de ona daha yakın hissediyordum. Halit Tasmas belki de onda anneme ait olan son parçayı vermişti bana. Bu benim için bir anlam ifade etmiyordu ama kolye ediyordu.

Kapının kolunun yavaşça indirildiğini gördüğüm ân yerimden kalktım. İçeri doğru kafasını uzatan adamı daha önce hiç görmemiştim. Bana baktı, başıyla dışarı çıkmamı işaret etti. Sergen'in gönderdiği adam olmalıydı.

Doğru bir karar mı veriyordum bilmiyordum ama eğer Halit beni kaçırmak için plan yaptıysa ve buna engel olunamazsa şimdi kaçmak en mantıklısı değil miydi? O planı yaparak önce Halit anlaşmaya ihanet etmiş oluyordu. Böyle büyük bir kararı almak her ne kadar beni gerse de yapabileceğim başka bir şey yoktu. İçgüdülerime göre hareket etmek zorundaydım. Kunt'la iletişim kurabileceğim yegâne aracı klozet deliğinden kanalizasyona göndermiştim.

Adamın peşinden koridorda hızlı ve sessiz adımlarla ilerlerken kazağımın içine kıskacıyla sabitlediğim kalemin tepesine basıp kaydı durdurdum. Merdivenlerden inerken sürekli

etrafı kontrol ediyordu ve her ân tetikteydi. Belindeki silahı fark ettiğimde istemsizce daha da gerilmiştim ama korkunun ecele faydası yoktu.

Mutfağa girdik, mutfak kapısı açıktı. İkimiz de sırtımızı duvara yasladıktan sonra bir müddet adam dışarıyı kontrol etti, ardından beni şoke eden bir şey yaptı ve dışarı çıktı. Az önce pencereden baktığımda en az on adamın elini kolunu sallayarak bellerinde silahlarıyla dolaştıkları yere.

Şaşkınlıkla ona baktığımda, yine şaşırtıcı bir şekilde arka bahçe boştu ve loş ışıklandırma çalışmıyordu; bu da bizi saklayan bir detaydı. Demir kapının üzerinden atladı, ardından adımlarını takip etmem için ayağımı koymam gereken yerleri gösterdi ama çocukluğumu geçirdiğim mahallede armutlarını çaldığım sevgili komşularımız ve terlikleri sağ olsun, kapı ve duvardan atlamada master yapmıştım.

Karanlık ormanda hızlı adımlarla yürürken bu sefer tetikte olan bendim. Halit'in adamlarını atlatmış olsak bile Kunt açıkça evi izlediğini bize göstermişti, şu ânda da izlemiyor muydu? Elimi kolumu sallayarak tanımadığım ve muhtemelen onun da tanımadığı bir adamla dışarı çıktığımı görmüyor muydu?

Yolun kenarına çekilmiş, farları yanmayan siyah lüks arabayı fark ettiğimde adam önden koşar adım giderek binmem için arka kapıyı açtı ve kendi de ön koltuğa bindi. Temkinli adımlarla eğilip içeri baktığımda Sergen'i görmeyi beklemiyordum.

"Daha dikilecek misin?" diye sordu bana bakarak. Üzerinde gri bir takım elbise vardı ve diğer köşede oturuyordu. İçeri geçip kapıyı kapattım ve arkama yaslandım ama hâlâ şiddetle çarpıyordu kalbim.

"Beni neden kurtardın?" Kollarımı kendi etrafıma sardım, o kadar üşümüştüm ki sanırım ateşlenmiştim bu yüzden gözlerim ve kulaklarım yanıyordu. "Ben senden yardım istemedim. Kartımı kullanmış oluyor muyum?"

"Bilmen gereken iki şey var Karaca," dedi Sergen, şoför koltuğunda oturan adam gaza bastığında. "Birincisi, kimse-

nin hayrına iş yapmam. İkincisi, hakkın hâlâ sende."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım sözlerinden bir anlam çıkarmak için. "Kimsenin hayrına iş yapmıyorsan, kimin hayrına yaptın bunu?"

Kunt'un mu? Olamazdı. Kunt ondan hoşlanmıyordu ve Sergen de Kunt'un yoluna çıkmak istemiyordu. İkisini bir araya getirecek herhangi bir şey düşünemiyordum bile.

Pantolonumun içine soktuğum zarfı çıkartıp aramızdaki boşluğa koyduğumda önce altın renkli zarfa, ardından bana baktı. "Bu zarf," dedim. "Altın renkli zarf. Denk mi geldi yoksa hep bu rengi mi kullanırsın?"

Sakalını okşadı, kıvrılan dudaklarıyla birlikte önüne döndüğünde garip bir şekilde gururlu bir ifade vardı yüzünde. "Bunu sık sık yaptığımı sana düşündüren ne?"

Kurumuş dudaklarımı ıslatıp derin bir nefes aldım. "Bir düşünelim... Öncelikle Kunt'la önceden tanışıklığınız var ama bir nedenden birbirinizi sevmiyorsunuz. Hatta sen, o kadar sevmiyorsun ki bana ağzımı sıkı tutmam karşılığında yardım teklif ettin. O gece bardaki sözlerini hatırlıyorum..."

"Çünkü bir masalın içindesin," demişti tuvalette. "Eski bir terazi dengede tutuyor iyiyi ve kötüyü. İki kesede de, senin yerin yok. Belirsizlik insanı rahatsız eder. Seni tetikleyen de bu olacak. Masalın içinden çıkmak isteyeceksin çünkü gerçeği ve sahteyi, tiyatroyu ve gerçek hayatı ayırt edebiliyor olacaksın artık. Kartı al. Atabilirsin yırtıp ya da yakabilirsin tabii... Ama sana saklamanı öneririm."

"Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum," demiştim ona.

"Şmdilik," diye cevaplamıştı beni.

Sergen hafifçe gülümsedi. "Birkaç haftada büyür mü insan? Sen büyümüşsün sanırım," dedi seslice nefes verirken. "Artık masalın içinden çıkmak istiyorsun çünkü gerçeği ve sahteyi, tiyatroyu ve gerçek hayatı ayırt edebiliyorsun değil mi?"

İstemsizce sert ifademi bozamıyordum. "Bunca şeyi biliyorsun. Burada ne yaptığımı da biliyorsundur. Bu zarf, Ahmet

Çevik'le tanışıyor olman, rahatlığın... Kötü adamlar rahat takılır," diye devam ettim lafıma. "Sen yeraltı maçlarını düzenleyen örümcek mafyanın bir üyesisin. Mafyasın sen. Başka açıklaması olamaz bunun."

Beni araca kadar getiren adam kimseye bakmadan arkaya döndüğünde, profiline baktım birkaç saniye. "Sorun yok Uğur," dedi Sergen ona, adam önüne döndü. Ardından Sergen'le göz göze geldik. Aydınlık bir tebessümle, hafifçe alkışladı beni. "Aptal olmadığını biliyordum ama bulmaca çözme yeteneğin beni şaşkına çeviriyor Karaca, gerçekten etkileniyorum senden."

Doğrudan kabul etmesini beklemiyordum ama her ne ise onu başı dik bir şekilde kabul edecek biri varsa onun Sergen olduğunu düşünüyordum. "Kabul ediyorsun."

"Neden reddedeyim ki?" Gözleri kısıldı ama gülümser ifadesi dudaklarında asılıydı. "Hem mafyaların halk arasında romantik bulunduğunu reddemezsin."

"Mafyayı romantize etmek hastalıktır. Dizilerde, filmlerde aşk hayatları nasıl işleniyor umurumda bile değil. Halktan çalar, masumları öldürür, devletin kurallarını hiçe sayarsınız. Yasadışı maçlar ve bahisler bunun bir örneği. Kimbilir en basit iş için kaç insanı canından ve yerinden ettiniz. Sadece düşünebiliyorum," dedim sert bir sesle. Demek ki Kunt bundan bahsediyordu. "Bir kez daha soracağım. Beni neden kurtardın oradan?"

"Belki kurtarmadım," dedi Sergen rahat bir tavırla önüne dönerek. "Belki asıl ben kaçırıyorum seni? Lafıma bu kadar güveniyor musun?" Bana yan bir bakış attığında, yüzümdeki dehşeti saklayacak saniyelerim yoktu. Tekrar önüne dönerken güldü. "Bak, bir mafyaya güveniyorsun. Güvenmesen lafımı dinleyip gelmezdin."

"Beni kaçırıyor olsan bile beni cezbeden buydu," dedim altın renkli zarfı alıp yüzünün önünde sallarken. Altın renkli zarfların abimle ilgisi vardı, yasadışı maçların abimle ilgisi vardı. "Sen benim hakkımda neler biliyorsun Sergen? Daha o gün, tuvaletteyken bile her şeyden haberdardın değil mi? Masal, tiyatro konuşması bu yüzdendi. Kimsin sen?"

"Mafyayım," dedi tok bir sesle. Gülüyordu.

Sabır dilenerek başımı cama çevirdim. "Nereye götürüyorsun beni?"

"Kimin yanına, diye sorsan daha yerinde olur. Görünce çok sevineceğin birinin yanına," dediği o ân zihnimde parıldayan yalnızca bir çift altın hareydi. "Senin hakkında bildiklerimi mi öğrenmek istiyorsun?"

Çatık kaşlarımla ona döndüm ve kafamı salladım. "Tamam," dedi. "Yeterince adil." Ardından geriye doğru yaslandı. "Karaca Koralin. Bir annen ve bir abin var, ikisi de ölü. Baban Halit Tasmas, ünlü işadamı. Aynı zamanda ülkenin terör sorununun başındaki adam. Hakkında delice dedikodular döner hep, bana kalırsa hepsini on katıyla çarpmak gerek doğru damgası yapıştırmak için. Yirmi bir yaşındasın, 9 Eylül 1999 doğumlusun. Çocukluğunu Balat'ta geçirdin. Tıp okuyorsun ama ara verdin. Abinle maça çıkan Kunt Vidar Karyeli'ydi, muhtemelen sinir krizi geçirdiğin günlerde abini onun öldürdüğünü düşünüp ağzına sıçmışsındır." Keyifle avuçlarını birbirine sürttü. "Keşke kayda alsaydın ya dinlerdik..."

Çok komik, diye düşündüm gözlerimi devirirken. Öte yandan Sergen annemin yaşadığını bilmiyordu.

"Muhtemelen Kunt seni yanına aldı Halit'e yem etmek için," diye devam etti.

Boğazıma oturan yumru, omuzlarımı çökerten yük, kalbimin üzerine baskı yapan bir ağırlık vardı; oradaydı, ciğerlerime yayılıyor ve oksijenime çakmağını çakıyordu içeride. Sergen bu cümleyi nasıl öylece kurabilmişti? Çünkü onun için bir önemi yoktu. Ama benim için bunu bir ânda, öylece duymak... Zordu.

Zor, kelimesinin sözlük anlamının zayıflığına gülmek istiyordum bazen.

"Ne oldu yüzün asıldı?" Sergen başını hafifçe öne eğerek bana baktığında suratında alaycı bir ifade vardı.

"Yüzümün asıldığı falan yok. Asıl senin çenen düşmüş," diye homurdandım önüme dönerken. Ardından bakışlarım, ön koltuğun kumaşında sabitlendi. "Abimi tanıyor muydun?"

Sergen "Hayır," dedi tok bir sesle. "Ama ismini duymuştum. Camiada duymayan yoktur. Paraya sıkışmıştı, değil mi?" Bana bir bakış attı. "Belki de bu yüzden babasının kim olduğunu öğrenince yapışmıştır yakasına..."

"Abim hakkında düzgün konuş!" Anında doğrulmuş, parlamıştım üzerine doğru. "O, Halit Tasmas gibi birinin sofrasından bir yudum su bile içmez!"

"Senin gibiyse doğru, haklı olabilirsin, içmez," dedi Sergen. "Ama o dönem yan yana gayet yakın bir baba oğul ilişkileri vardı."

Sergen'in tüm bunları şimdi mi söyleyeceği tutmuştu? Gözüme çekilen kumaşın indiğini düşünüyor olduğundan benimle rahat konuşuyordu.

"Abimin ölümüyle ilgili bir şeyler biliyor musun?" diye sordum, boğazımı temizleyerek oldukça sakin bir sesle. Ona bakmıyordum çünkü vereceği cevaptan korkuyordum ama kulaklarımı dikmiş, ağzından çıkacak kelimelere ihtiyaç duyuyordum. Bir mafyanın ağzından çıkacak kelimelere.

"Arenada ben de vardım, o gün," diye cevapladı Sergen beni, istemsizce ona dönmüştüm. "Abin maçın ortasında yere yığıldı."

Gözlerimi devirerek camdan yeni aydınlanan şehre baktım. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama yollar bomboştu ve şoför hızlı gidiyordu. Sergen'in söyledikleri önceden duyduklarımdan farklı değildi, herkes aynı şeyi söylüyordu. Bunu garip bulan da vardı, o dönem televizyona çıkıp Kunt'un kariyerini bitirmek isteyen de...

Ben maçı izlememiştim. Belki bunca şeyden sonra Kunt, güven testi saçmalığını bir kenara bırakır ve bana maç kaydını izlettirirdi.

Bunca şeyden sonra kesinlikle o kayıtta bir şeyler olduğunu *biliyordum.*

"Abime yasadışı maçları teklif eden sen miydin?" diye sordum Sergen'e. Biraz anlatmak ve biraz daha detay sorular sormak istiyordum fakat Kunt'un Sergen'den hoşlanmayışı beni de temkinli olmaya itiyordu. Eğer ona, abimin ölümü-

nün yasadışı maçlarla ilgili olabileceğini söylersem ve Kunt'la Dubai'de tartıştığımız itibar teorisinden bahsedersem çizgiyi aşmış olur muydum?

Kunt bundan hoşlanmazdı. Bunları öylece Sergen'e, hele de şimdi kim olduğunu biliyorken söylememden hoşlanmazdı. Kunt, joker kartı olayını öğrense eminim bana olan bütün güveni yerle bir olurdu; bir noktada belki hak verirdi çünkü hiçbir zaman bana her şey anlatmadığını kendi ağzıyla söylemişti. Dürüst olduğu bir konu varsa o da buydu.

Seni Halit'e yem yapmak için yanına alan adamın olaylar hakkındaki düşüncelerini önemsiyor musun gerçekten? Sergen'in bana kurduğu cümle yanlış değildi ama tamamen doğru da olamazdı. Ben mantıklı biriydim. Kunt'un en başta beni vazgeçirmeye çalışırken yaptıklarını unutmak nankörlük olurdu. Dağ evine ilk geldiğimde dönmeyi kabul etmemişti, daha sonra korkutup kaçırmaya çalışmıştı, duşta defalarca kez dönüşü olmadığını söylemişti; buna rağmen İstanbul'a dönüşümüzde yeniden denemişti... Ve yeniden... Kunt sonuna kadar, benim olayların içine girmemi istememişti. Her şeyin altında bir bit yeniği olsa bile bu hareketlerinin altında olamazdı.

Araba dört katlı yeni bir apartmanın -havanın aydınlanmasına rağmen hâlâ yanan sokak lambasının önünde- durduğunda Sergen "Hadi in, geldik," dedi ve kapısını açıp dışarı çıktı. Etrafa yabancı bakışlar atarken ben de arabadan indim ve kaldırıma çıktım. Sergen'in öndeki iki adamından biri arabanın önünde kaldı diğeri ise apartmanın bahçe kapısının önüne geçti.

Saniyeler içerisinde apartmandan tanıdık bir yüz çıktığında, kimse beş karış açık kalan ağzımı izlemek zorunda kalmasın diye iki elimle birden kapatmıştım. "Esved?!"

Esved'in yüzündeki saf endişe, yerini rahat bir ifadeye bırakırken bahçe kapısından çıkar çıkmaz kollarını açtı. Çok değil yarım saat önceye kadar bir caninin sofrasına oturmuş, bir kadına yaptığı işkenceyi izlemek zorunda kalmış, iki katım bir adama yumruk atmış ve silah çekmiştim; kesinlikle birine sarılmaya ihtiyacım vardı.

Sergen'in varlığı kafamdan uçarken Esved'in üzerine atıldığımda kollarımı etrafına doladım. "Ne alaka?!" diye bağırıyordum kendi kendime. "Nasıl?"

Esved "İyi olduğuna çok sevindim Karaca, çok korkuttun beni," dedi sırtımı sıvazlarken. Geri çekildiğimde şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerimle bir ona bir de Sergen'e bakıyordum.

"Senin," dedim zorlukla yutkunurken, birkaç adım geri çekilmiştim önümdeki tabloyu daha net görebilmek için. "Senin cüzdanında joker kartı vardı," diye devam ettim ve Sergen'e döndüm. "O kartı ona sen verdin!" Beni daha da şoka uğratan şey ise... "Ve sen," diye mırıldandım sesim güçsüzleşirken Esved'e doğru. "Benim için mi kullandın? Siz nereden tanışıyorsunuz?!"

"Gerçekten gitmem lazım, işim var," dedi Sergen kolunu uzatıp ceketinin altına saklanmış kol saatini açığa çıkartarak bir bakış atarken. Esved'e baktı ardından. "Sen açıklama kısmını halledersin," dedi tok bir sesle. "Hadi eyvallah."

"Eyvallah." Esved'in sesi olabildiğince nötr ve belki de biraz sertti. Sergen bana göz kırptığında ona çatık kaşlarla bakıyordum, arabasına bindi ve adamlarıyla birlikte saniyeler içerisinde sokağı terk etti.

"Gel," dedi Esved. "İçeri geçelim, orada konuşuruz."

Esved'in üzerinde gri bir eşofman ve beyaz kısa kollu bir tişört vardı, ben ise montsuz bir şekilde ince bir kazakla donuyordum. Daha önce onun yaşadığı yere hiç gelmemiştim ama tam da ona göre, ne büyük ne de küçük bir dairede oturuyordu.

İçeri geçtiğimizde elimi yüzümü yıkamam için lavaboyu gösterdi, ardından sıcak bir şeyler hazırlamak için salondan gördüğüm kadarıyla amerikan tarzı olan mutfağına ilerledi. Banyoya girdiğimde tek yapabildiğim ellerimi yıkamak ve avuçlarımı tezgâha yasladıktan sonra öylece aynada kendime bakmaktı.

Esved ve Sergen nereden tanışıyorlardı ve nasıl olmuştu da Esved'in eline bir joker kartı geçmişti? Nasıl benim üzerimde

kullanabilmişti? Sergen'den beni kurtarmasını istemesi için, bir şeyler biliyor olması gerekiyordu.

Omuzlarım hayal kırıklığı ile çökerken başımı eğdim ve gözyaşları içinde kapattım gözlerimi ama kirpiklerim çoktan ıslanmıştı bile. Çünkü Kunt haklıydı... Dubai'de ona o otel odasında bağırdığımda da Sergen'in teklifini yaptığı gece Efes ve Beren'le eve geldiğimizde benden köstebeklik yapmamı isteyip Esved'i takip ettireceğini söylediğindeki şüphelerinde de...

Banyonun ışığını kapatırken Esved koridorun başında dikiliyordu. Başımı kaldırıp ona yorgun bir bakış attım, çok değil birkaç saniye önce silmiştim gözyaşlarımı. "Sen çok şey biliyorsun, Esved. Nasıl?"

Esved'in çekik olan gözleri kısıldı, hafif bir tebessüm esir almıştı dudaklarını. "Tek sır saklayanı kendin mi sandın Karaca?"

İçime güldüm. "Herkesin sırları varmış meğerse, ne aptalmışım."

"Aptal değilsin," dedi Esved tok bir sesle, ardından başıyla salonu işaret etti ve "Hadi," dedi. "Sana kahve yaptım. Sütlü. İçelim ve konuşalım."

Sütlü kahve. Şebnem de bana sütlü kahve yapmıştı. Ben o evi erkenden terk etmiştim, Şebnem yaralıydı. Şimdi nasıldı? Beni dinleyip hastaneye gitmiş miydi yoksa hastaneye gitmek yerine kafasının dikine mi gitmişti?

"Biliyor musun, Sergen'i nereden tanıyor olabileceğin konusuna bir hayli kafa patlattım ama fark ettim ki senin söyleyebileceğin hiçbir şey beni şaşırtamaz." Salona geçtiğimde L şeklindeki koltuğun ortasındaki alçak masanın üzerinde iki kupada sıcak kahve, bir kâsede krakerler ve meyve vardı. Geçip kenara oturdum, Esved de çaprazıma geçti.

"Sergen'e bir iyilik yaptım, karşılığında bana daha sonra istediğim herhangi bir şey için kullanabileceğim bir kart verdi," diyerek açıkladı durumu Esved, açıklaması tanıdıktı. "Ama arada görüşüyoruz, bazen lazım oluyorum ona; ücretini ödüyor tabii." Ona çatık kaşlarla baktığımda anladığım

şeyi tahmin ederek "Suç işlemiyorum Karaca," diye savundu kendini. "Sergen kötü biri değil zaten."

Alaylı bir ifadeye büründüm sütlü kahve olan kupayı üşümüş avuçlarımın arasına aldığımda. Ahmet Çevik'in olduğu eve yarasına pansuman yapılması için gelen adamdan ne hayır gelirdi? Esved bir avukattı ve Sergen onu kullanıyordu öyle mi?

"Senin Halit Tasmas'la buluşacağını söylediğinde laf arasında şaka yaptığını düşündüm ve ilgisini sordum konuyla," diye devam etti. "Çalıştığım büronun avukatları Tasmas tarafından satın alınmış kişiler, bu yüzden ismiyle tanışığım. Öylece, bana senin onun kızı olduğunu söyledi. Hatta Halit Tasmas'ın seni kaçıracağını ve ortalığın karışacağını. Hiçbir şey anlamadım başta ama sonra defalarca kez seni aradım ve açmadın..." Başını iki yana sallarken alayla güldü. "Biliyor musun, Kunt'u bile aradım numarasını bulup bir şekilde. Ona senin nerede olduğunu sordum, söylemedi... Kartımı kullanmak isteyince Sergen şaşırmadı, sanki bunu ondan istemem için beni gaza getirmişti."

Sergen bilerek mi yapmıştı? Böyle önemli bir bilgiyi Esved'le paylaşmasının başka bir açıklaması olamazdı.

"Senin Sergen gibi biriyle ne işin olur hâlâ anlamış değilim," diye mırıldandım kahvemden bir yudum alırken. İçim ısınmıştı.

"Aynı şeyi ben de düşünüyorum ama Kunt Vidar Karyeli'den sonra şaşırmıyorum artık, yani şaşırmamam gerek... Değil mi? Duru olayı, Karyeli'nin işleri yüzünden senin zarar görmen; bileğindeki izler mesela... Karaca," dedi Esved boğazını temizleyerek biraz öne eğilmişti. "Sen joker kartını nereden biliyorsun? Aşağıdayken cüzdanımda gördüğünü söylemiştin..."

Yutkundum. Belki de aşağıda bu kadar şaşırmama izin vermemeliydim. Çünkü şimdi, ucundan da olsa, Kunt'a anlatmadığım bir şeyden Esved'e bahsedecektim.

"Sende de var," dedi Esved. "Kullandın mı?" Gözleri büyüdü. "Karaca sen Sergen'i nereden tanıyorsun ki zaten?"

Rolleri mi değiştirmiştik? Esved, içinde olduğum olayları ve aynı ortama girdiğim insanları tanımadığı için Sergen'le tanışıyor olmama şaşırabilirdi ve bu tamamen doğaldı; öte yandan benim, onun Sergen'i tanıyor ve joker kartına sahip olduğuna şaşırmam da kesinlikle ve kesinlikle doğaldı. Kısır bir döngüydü bu.

"Kunt, Sergen'le tanışıyor," diye mırıldandım. "Bir mekânda tanışmıştık." *Adamın biri Beren'e takmıştı, Kunt'u germek için Beren'e taktığını; başka bir adamının bana göz diktiği akşam öğrendik. Tabii adamın Tasmas'la ilgisi varmış, aslında her şeyi bilerek yapmış... Adam öldü. Aslında ölmedi, öldü gösterildi. Şimdi nerede bilmiyorum. Yasal, demişti Kunt. Daha yeni anlıyordum sözlerini.* O akşam Sergen benimle Kunt'un önünde tanışmak için üzerime yürüdüğünde Kunt önüme geçmişti. *Yasaklı bölge.*

"Öyle olsa bile..." Esved aptal değildi, kafası çalışıyordu. "Ona istediği bir şeyi vermiş olmalısın, başka türlü sana kart vermezdi. Ne yaptın, Karaca?"

Esved'in tavrı hoşuma gitmemişti. "Ne bu yargılayıcı tavırlar Esved?" diye sordum istemsizce. Yorgun, uykusuz ve gergindim; üstelik daha işim bitmemişti. Buradan çıkmalıydım. "Ne yaptığımı düşünüyorsun?"

"Seni yargılamıyorum, ben satın alınmış avukatlarla dolu bir büroda iş sahibiyim bunu unuttun mu?" Ilımlı yaklaşmaya çalışıyordu, beni yargılamıyordu. Sadece bir cevap istiyordu. *Artık* bir cevap istiyordu. Esved beni kurtarmıştı ve bunu hiçbir şey bilmeden yapmıştı. Sergen'den birçok şey isteyebilirdi... Para, daha iyi kazançlı bir iş, ev belki... O benimle harcamıştı şansını. *Satın alınmış avukat,* diyordu. Halit Tasmas'ın kötü bir işadamı olduğunu biliyordu, İstanbul'u Marmara Denizi'ne gömmek isteyen bir terörist olduğunu bilmiyordu.

"Neden orada çalışıyorsun?" diye sordum pat diye. "Nasıl birine hizmet ettiklerini biliyorsun, neden o bürodasın?"

Esved sıkıntıyla bir nefes vererek geriye doğru yaslandı, avuçlarını başının arkasında birleştirmişti. "Diplomamı hak etmediğimi mi söyleyeceksin?"

"Hayır," diyerek böldüm onu. "Bana cevap vermeyecek misin?"

"Sen cevap veriyor musun?" Dikkatle yüzümü incelerken suratındaki ifade saf meraktı. Belki biraz da öfke... Sorularını yanıtsız bıraktığım için. "Ben sana Kunt'la ne işin olduğunu sorduğumda bana cevap vermedin, eyvallah dedim. Halit Tasmas babanmış... Kaçırılacakmışsın... Sağ salim dönmeni sağladım oradan, yine de anlatmayacaksın biliyorum ve eyvallah Karaca." Alaycı bir tavırla önüne döndü. "Bundan sonra benim adım Eyvallah Esved olsun bence."

"Esved bunlar çok ciddi konular."

"Çok ciddi konular ve iki yakın dost birbirimize hiçbir şey anlatmıyoruz, neden?" Haklıydı. Doğruldu, bana döndü ve gözlerimin içine baktı. "Güvenmiyor musun bana? Sorun bu mu? Daha iki ay önce tanıştığın o adamla nişanlanabiliyorsun bile o derece yakınsın ama bana güvenmiyor musun Karaca? Yıllar beni birazcık olsun değiştirdi mi sanıyorsun?" Gözleri kısılırken benim gözlerimde bir şeyler aradığını biliyordum. "Ben hâlâ lisedeki Esved Kanık'ım. Bir gram değiştiysem şurada taş olayım... Yıllar sonra seni bulduğumda ne kadar sevindim biliyor musun? Ama sen eski Karaca değilsin artık, bunun farkındayım. Değişmişsin. Yanlış anlama beni, kötü anlamda söylemiyorum bunu. Herkes değişir. Ama benim bildiğim Karaca benden bunları saklamazdı. Çünkü benim bildiğim Karaca bana güvenirdi."

Esved benim için tüm okulu karşısına almıştı ve o zamanlar okuldaki insanlar benim tüm dünyamdı. Esved benim için Ekin Egemen denilen zorbayı gırtlaklamıştı ve o şerefsiz neredeyse hayatını karartıyordu. Esved benim için çok şey yapmıştı ve benim ona teklif edebildiğim bir yüzüğün hatırası bir de çürümüş dostluğumuzdan başka bir şey değildi. *Esved benim için hapis yatmıştı.*

"Sana her şeyi anlatamam Esved, yemin ederim her şey herkesle ilgili gibi sanki ve gizli tutulması gerekiyor," diye mırıldandım gözlerimden birer yaş düşerken. Esved'in ifadesi gözyaşlarımla birlikte anında yumuşadı. "Ben de nefes alamı-

yorum bazen bunca şeyin içinde... Bir ân bakıyorum sırtımı yaslamışım güvendeyim, mışıl mışıl uyuyorum... Bir ân şüphenin koynunda yalnızım ve öyle soğuk ki orası. Soğuktan nefret ediyorum. Annem elektrikler gidince mum yakardı. Sen hiç mum ateşinde ısınmaya çalıştın mı?"

Ben gözyaşlarımı avuçlarıma silerken Esved yüzünde acı dolu bir ifadeyle dinliyordu beni. "Beni ara, uçar gelirim biliyorsun değil mi? Pelerinli kahramanım ya ben hani. Hâlâ öyleyim Karaca..."

Gözyaşlarımın arasında güldüm, bir keresinde onu *Superman*'e benzetmiştim ve bunu unutmamıştı. "Biliyorum," dedim gülerek. "Biliyorum... Ama... Öyle değil Esved. Küçükken dertlerimiz de küçüktü. Sonra sen hapse girdin, ben mezun oldum okuldan, gittim o mahalleden... Büyüdük. Sorunlarımız da büyüdü, dev olup aştılar boyumuzu. On yedi yaşımda dünyamın başıma yıkıldığını hatırlıyorum ama şimdi yirmi bir yaşındayım ve ben dünyanın kaç bucak olduğunu hiç görmemişim aslında Esved, yeni fark ediyorum."

Esved, ona hiçbir şey anlatmasam da karşısına geçip öylece otursam da beni anlıyordu ve bir insandan isteyebileceğimiz tek şey de buydu. Pek az insan yapabilirdi bunu. Kunt'un neden ona hiçbir şey anlatmamamı istediğini de şimdi anlıyordum çünkü abimden bahsetsem, Kunt'un rakibi olduğunu öğrenecekti o gece. Sonra yapboz parçalarını birer birer oturtarak devam edecekti yoluna... Bu yolda zarar görürse suçlusu bendim. Esved benim için çok değerliydi ve onun başına bir kez daha benim yüzümden bir iş gelirse bununla yaşayamazdım.

Bir arabaya ihtiyacım vardı ama gideceğim yere Esved'le gidemezdim çünkü anıları ayağa kaldırmak istemiyordum, bir de geçmiş gözlerimin önüne bir misafirle serilirse hele de bu kadar uykusuzken daha fazlasını kaldıramazdım. Bu yüzden Esved'in telefonundan Öktem'i aradım ve adresi verdim, gelip beni almasını istedim.

Öktem bir saat sonra geldi, o sırada biraz kestirmiştim kanepede. Esved aşağı kadar beni uğurlamak için indiğinde

yağmur yüzünden şemsiyeyle dikiliyordu, Öktem'in arabası kaldırımda durduğunda kolunu belime dolayıp yanağıma küçük bir öpücük bırakarak uğurladı beni. Ona el salladım ve teşekkür ettim.

Artık yüzleşme vaktiydi.

"Sen de bir ortadan kayboluyorsun, gidiş o gidiş..." Ben ön koltuğa geçip otururken Öktem homurdanıyordu. "Kız," dedi üzerime bakarak. "O ceket kimin?" Eğildi ve kapıda şemsiyeyle dikilen Esved'e baktı, sokağa doğru sürmeye başlamadan önce. "Yoksa sen..."

"Düşündüğün gibi bir şey değil," diyerek lafını kestim o saçma sapan düşünceler edinmeden önce ama engel olabildiğimden emin değildim. "Ceketimin başına bir iş geldi, Esved de bu havada kazakla çıkmama müsaade etmedi."

"Kızım zaten sabahın yedisi saat. Şoktayım gerçekten şu ân. Sen geceyi burada mı geçirdin? Kunt nerede?" Öktem caddeye inen yola girdiğinde, ben navigasyona adresi giriyordum. "Çüş," dedi. "Ebesinin amındaymış yalnız o yer de. Neresi tam olarak burası? Eminönü'nde mi?"

"Sen sür." Geriye doğru yaslandım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Bir saat civarı gözlerim açık kestirebilmiştim ama bu daha çok uykumu getirmekten başka bir işe yaramamıştı. "Kunt evde." *Ona eve gitmesini söylemiştim, oradadır yani herhalde.*

"Enişteciğimi üzme," dedi Öktem. Ona göz devirdim. Öktem her şeyin bir oyun olduğunu biliyordu ve bana takılıyordu sadece.

"Mahkeme ne oldu?" diye sordum merakla. Eski sevgilisinin karıştığı kazada, mahkeme haksız bir karar vermişti ama daha sonra Kunt sayesinde dava temyize gitmişti ve bu yüzden Kunt'un adı geçince Öktem'in gözlerinden kalpçikler fışkırıyordu. Objektif olamamasını anlıyordum.

"Duruşma eylülde. Daha çok var maalesef ama mahkemeler dolu. Avukat biraz daha erkene çekmek için çalışıyor."

Dakikalar sonra Öktem'le arabayı park ettiğimizde eski mahallemin bozuk asfaltında yürüyorduk. Kırık dökük kaldı-

rımların çukurlarına yağmur suyu dolmuştu, hava fazlasıyla serindi. Esved ceket ödünç vermeyi teklif ettiği için bir kez daha minnettar hissediyordum.

"Sabahın köründe beni kaldırıp getirdiğin yere bak," dedi Öktem etraftaki binaları incelerken. "Sana bir sorum var. Cennet Mahallesi burada çekilirken sen kaç yaşındaydın?"

Güldüm. "Çok küçüktüm, pek hatırlamıyorum. Beş altı yaşlarındaydım sanırım. Kameralar, set ekibi gelince çocuklar çok heyecanlanırdı ama çekimin olduğu kısımlara figüranlar dışında kimse alınmıyordu tabii."

Büyüdüğüm sokak pek de değişmemişti, yalnızca evlerin boyaları değişmişti. Eski evim kadraja girdiğinde avuçlarım karıncalanmaya başlamıştı. Hafifçe öksürdüm, ardından derince bir nefes çektim ciğerlerime. Abimle boyadığımız kapının artık mavi olmayışı içimden bir şeyleri koparıp götürmüştü.

Kapı sertçe açıldığında dışarı orta yaşlı bir kadın çıktı, elinde eski kumaş bir valiz vardı ve ağlıyordu. Gözyaşlarını başörtüsünün omuzlarına saran kumaşına siliyordu sürekli. Küçük, kısa saçlı bir erkek çocuğu elinde oyuncak kamyonuyla çıkıp kaldırıma oturduğunda adımlarımı hızlandırdım.

Küçük çocuk bana şaşkın bakışlar atarken açık kapıdan içeri girdiğimde kadın ağlayarak bir mutfağa, bir oturma odasına, bir de yatak odasına giriyor ve salonun ortasına eşyalarını yığıyordu. "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordum dehşet içerisinde. Evde başka kimse yoktu. Eski eşyalar ve dökülen boya olduğu gibi duruyordu, köşedeki soba bile. "Neden ağlıyorsunuz? İyi misiniz?"

Kadın elindeki koca bavulu sürükleye sürükleye kapıya ittirirken "Siz kimsiniz?" diye sordu sert bir sesle. Ardından kapıda bekleyen Öktem'e baktı. "Çıkın dışarı! Zaten derdim başımdan aşkın..."

"Birkaç gün önce buraya eli silahlı adamlar geldi," dedim kadının önünü keserek. Kadın anında taş kesildi, şokla başını kaldırıp bana baktı.

"Yok öyle bir şey."

"Var öyle bir şey," dedim direterek. "Bakın, kocanızı darp ettiklerini biliyorum..."

"Kocam öldü!" Eliyle ağzını kapattı, yeniden gözleri dolmuştu ve boncuk boncuk yaşlar akıyordu çilli yanaklarından aşağı. "Öldü... Tonla borç bıraktı bana! Kurtuldu gitti!"

Hay s... Öktem'e baktım, kadının sözlerine üzüldüğü belliydi. Köşeye geçip kaldırıma oturmuş çocuğun başını okşadı ve kamyonuyla ilgileniyormuş gibi sohbet etmeye başladı.

Halit buraya bir fotoğraf albümü için gelip kadının kocasını darp etmiş ve ölümüne sebep olmuştu öyle mi? Ve tonla borcu olan kadın bir başına, çocuğuyla yalnız kalmıştı... Muhtemelen buranın bile kirasını ödeyemeyecek durumdalardı, bu yüzden gidiyordu.

"İçerideki bir odada bir şeyi kontrol edebilir miyim?" diye sordum kadına, umurunda bile değil gibi görünüyordu. Muhtemelen o geceyle ilgili konuşmamak için tehdit edilmişti.

Temkinli adımlarla içeri girdiğimde içeride birinin oluşundan şüphe duymuyordum, yalnızca gürültü yaparsam anıları ayağa kaldırmaktan korkuyordum... Ama onlar çoktan ayaktaydılar, bir hayalet gibi takip ediyorlardı beni. Okuldan gelince çantamı fırlattığım koltuk, annemin bize meyve tabağı hazırladığı sehpa, abimin barfiks çubuğu koyup çatlattığı kapı... Bu evin her köşesinde onların anıları vardı.

Eskiden annemin yatak odası, şimdi bir oturma odası olan odaya girdiğimde pencereye takılı perdenin yarısı çıkmıştı ve dolaplar boşaltılmıştı. Yıllar önce yatağın olduğu köşede şimdi bir koltuk vardı ve biliyordum ki koltuğu çektiğimde o köşede boyası sökülmüş tuğlalar görecektim.

Kollarımı sıvadıktan sonra koltuğu kenara çektim, ayaklarımın üzerinde yere çöktüğümde kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Kırık tuğlayı elime alıp kenara çektim, ardından avuçlarımın üzerinde eğilip boşluğa baktım. Duvarın içi boştu ve tozlu zemin karanlıkta görünmüyordu ama yine de elimi uzattım. Bir fare sesi kulaklarıma dolduğunda çığlık atmamak için elimi ağzıma kapatmıştım, diğer elime ise tozlu bir kâğıt parçası geldi.

Defteri tuttum ve çektim. Toz yüzünden öksürüklere boğulurken elimde annemin günlüğünü tutmanın sevincini yaşı-

yordum... Kim eski bir evde fotoğraf albümü arardı ki? Ama annemin sakladığı ve defterinin varlığı biliniyorsa, Halit bunun için gelmiş olabilirdi.

Sayfaları sararmış, yer yer fareler tarafından kemirilmiş tozlu günlüğü üfleyerek tozdan arındırdım. Ardından Esved'in ceketinin iç cebine sakladım. Düşmesin diye ceketin fermuarını çekerek tuğlayı yerine geri koyduğumda, içeriden Öktem'in sesi geliyordu. Koltuğu çektim ve odanın çıkışına yürüdüm.

"Karaca?" diye seslendi Öktem, salonda karşılaştık. "Kadın çocuğunu da aldı, eski bir kamyona binip gittiler."

Kafamı salladım.

"Burada ne olmuş?" diye sordu bu sefer, etrafı süzerken. "Birileri dağıtmış bayağı bir burayı..."

"Hiç sorma Öktem, hiç sorma," diye mırıldandım onu kolundan tutup kendimle birlikte evden çıkarırken. Daha fazla içeride kalmak istemiyordum. Sokağa adım attığımızda kapıyı sıkıca kapatmış, son bir kez eski eve bakıyordum.

"Ne için geldik buraya?"

"Burası benim evim."

Ellerimi cebime sokup arabayı park ettiğimiz köşeye doğru yürümeye başladım. Öktem şaşkınca eve baktı, ardından peşimden koşar adım yetişti bana.

Öktem'e evden bir şey almak için uğramak istediğimi söylediğimde bana işimi halledip halletmediğimi sormuştu arabadayken ona hallettiğimi söylemiştim. Annemin günlüğünü bulduğumu. Öktem annemin hastalığını ve durumumuzu biliyordu bu yüzden günlüğü bulduğuma en az benim kadar mutlu olmuştu.

Mutlu olmak bile nötr bir ifade takınmaktı ya bugünlerde benim için, korkuyordum.

Araba evin önünde durduğunda, büyük demir kapının önünde kimse yoktu. Öktem'e teşekkür ederek dışarı çıktım

ve kapıyı kapattım. Yoluna devam etti ben karşıdan karşıya geçerken. Staja gitmesi gerekiyordu.

Henüz orada olduğunu yeni fark ettiğim zile bastığımda demir kapının küçük kutusu açıldı ve tanımadığım bir korumayla göz göze geldim ama benim aksime o beni tanıyordu ki saniyeler içerisinde demir kapıyı açtı ve içeri geçmem için kenara çekildi.

Kollarımı etrafıma sardım, hafifçe öksürerek içeri girerken gözlerim adımlarımdaydı. Yağmur yağıyordu ve ıslanıyordum ama umurumda değildi. Birinin birine "Abi," derken başıyla beni işaret ettiğini tahmin ettim. Bahçe yolunu takip ederken başımı yerden kaldırmadım ama etrafta başkaları da olduğunu biliyordum, burası büyük bir araziydi ve korunuyordu.

Zile basacağım sırada arkamdan basamakları tırmandı biri, hızlıydı. Arkamı döndüğüm ân Polat'ı gördüm, hiçbir şey söylemeden cebinden bir anahtar çıkardı ve kapıyı açtı. "Salonda," dedi sonunda başını kaldırıp benimle göz göze gelirken. Yüzünde her zamanki ifadesi vardı, soğuk ve mesafeli. O bir askerdi.

Başımı sallayarak içeri geçtiğimde kapıyı arkamdan kapattı. Gözlerimi kırpıştırarak evin içini süzdüm, sanki yirmi dört saat önce burada değilmişim gibi... Ev burası mıydı şimdi? Sessizliğin ismi vardı da, cismi olabilir miydi peki?

Onu gördüm; önüme baktığım ân, koridor ve salondaki mesafe aşıldı sanki ve o oradaydı, koltukta oturuyordu öylece. Cama vuran yağmurun sesi evin içine giriyordu da kulaklarıma ulaşmıyor gibiydi.

Üzerinde boğazlı ince siyah bir kazak ve pantolon vardı. İçinde hangi duyguyu barındırdığını anlayamadığım ama öylece, ruhsuzca bakan altın hareler bir saniye olsun gözlerimden ayrılmıyordu. Salondan içeri girdim, aramızda bir masa vardı. Karşısına dikilmiştim.

İnsan sarılmaz mıydı böyle bir beladan sonra? Ben Esved'e sarılmıştım ama Kunt'a değil. Sergen beni o evden çıkardıktan sonra geçen saatlerde Kunt ne yapmıştı? Halit, yokluğumu fark edince neler olmuştu peki?

Kunt evdeydi. Kunt nasıl evdeydi? Kaçtığımı ya da kaçırıldığımı düşünüyor olmalıydı, değil mi? Ama öyle olsa dışarıda olurdu... Beni arıyor olurdu. Oysa Kunt benim o evden çıktıktan sonra tam olarak ne yaptığımı biliyor gibi öylece eve gelip koltuğa oturabilmişti.

Üzerinde hâlâ dünkü kıyafetler vardı ama masanın üzerine bırakmıştı silahını. Ne zamandır burada oturuyordu ve ne düşünüyordu?

"Senin kim olduğunu biliyorum ben," dedim sonunda konuşabildiğimde. Dudaklarımı ıslattım, yutkundum. "Hep şüphem vardı ama ihtimal vermedim, büyük aptallık," diye devam ettim. "Babanın kim olduğunu öğrendiğimde bile..." Kesik bir nefes kurtuldu dudaklarımdan, göz temasını kestim. *Babanın kim olduğunu öğrendiğimde bile anlayamadım.*

"Bana nerede olduğumu sormayacak mısın bunca zaman?" Yeniden başımı kaldırdım ve gözlerine baktım. "Nasıl çıktığımı oradan... Merak etmiyor musun Kunt? Biliyor musun yoksa? Bunca zaman, her şeyi bildiğin gibi... Bilsen de eksik anlattığın gibi. Ve bunu inkâr etmediğin gibi." Hiçbir tepki vermiyordu. "Ne zamandır biliyorsun kim olduğumu? Takip mi ediyordun beni?" Alayla güler gibi oldum. "Pardon," dedim düzelterek. "Sen takip etmez, ettirirsin..."

Altın hareler yüzümü inceliyordu. Ağzımdan çıkan hiçbir şeyi duymuyor muydu? Gözlerini indirip üzerimdeki cekete baktı, kaşları çatıldı. Benim olmadığını fark etmiş miydi? Bir tepki aldığıma mı sevinseydim yoksa tepkisinin sözlerime değil üzerimdeki cekete olduğuna mı kızsaydım bilmiyordum, karmakarışıktım.

"Oyun muydu her şey?" diye sordum Sergen'in arabadaki sözleri zihnimde acı bir şekilde yankı bulurken. *Kunt seni Halit'e yem etmek için yanına aldı.*

Kunt'un yüzü gevşedi, yeniden gözlerime baktı. Hafifçe kaşları kalkmıştı sanki ve söylediğim şeyi komik bulmuştu, bunu mimiksiz suratından okuyabilmem ise korkunçtu.

Korkunç. Dilberay Hanım'ın köşkünde annesinin odasındayken de böyle söylemişti suratıma, beni öptükten son-

ra, kucağında oturuyordum; geri çekilmiş, yüzümü incelemiş ve böyle söylemişti. Açıklamamıştı neyin korkunç olduğunu. Belki şimdi anlıyordum.

Neden her şeyi şimdi anlıyordum?

Kunt ayağa kalktığında "Gel, sıcak bir duş al," sözleri ağzından çıkan ilk kelimeler oldu. "Uyudun mu orada?"

"Uyumak falan istemiyorum," diye itiraz ettim ve kaşlarımı çattım tepki olarak. Onca şey söylemiştim ve cevabı bu mu oluyordu?

Daha fazlasını istiyordum.

Ceketin fermuarını açtım, iç cebindeki eski günlüğü aramızdaki alçak masanın üzerine attım gözlerinin içine bakarak. Kaşları çatıldı, yavaşça aşağı baktı ve eski defteri gördü. "Al," dedim defteri işaret ederek. "Annemin günlüğü bu. Saklardı hep, göstermezdi bize. Ben küçükken kapı arasından görmüştüm sakladığı yeri; eski evde bir tuğlanın arkasında, duvar boşluğunda. Halit Tasmas eski eve bu yüzden gitti. Annemin günlüğü için." Kazağımın içindeki kalemi çıkarıp üzerine bıraktım. "Bu da Şeyma'nın," dedim bilerek ismini hatalı söylerken. "Çok pardon, Şebnem'in ben sinirden cihazın üzerine sifon çektikten sonra ses kaydetmem için verdiği kalem."

Deftere ve kaleme baktı şaşkınlık içerisinde, onu şaşırtabildiğim ve ondan bir tepki alabildiğim için mutluydum ama bu içimde alevlenen öfkeyi bir nebze olsun dindirmemişti.

Masanın yanından geçip karşıma geldiğinde kolumdan tuttu. "Neyi oyun zannediyorsun sen?" diye sordu çatılan kaşlarının altından ela gözleriyle. "Şu defterle kalem benim canımdan önemli olabilir ama senin canından değerli değil, kafana göre iş yapabileceğini mi sanıyorsun sen Karaca!"

"Neye canın sıkkın ki senin?" Kolumu çektim, başım dikti ve öfkeyle cayır cayır yanarken bakıyordum gözlerinin içine. "Bak ben kazasız belasız, sapasağlam karşındayım. Defter de burada kalem de. Halit beni kaçıramadı da. Evdeyim bak!" Ellerimi kaldırdım, sesim yükselmişti. "Ne yolunda gitmiyor ki Kunt? Sen bana bir iki açıklama yapar kalanını elinin tersiyle itersin, ben inanır güvenirim sana yine, hallolur tüm so-

runlar! Bir daha beni yem yapmaya karar verene dek tabii! O zaman maazallah karşıma çıkar yine Halit, döker ortaya bir şeyleri, şaşırmış *gibi* yaparım ama bu sefer bil bunu... Daha ne şaşırtabilir ki beni artık?"

"Hiçbir şeyi, sana söylediğim amaç dışında bir şey için yapmadım." Tek tek, kelimelerin üzerine basa basa, benim aksime sakin kalmaya çalışarak söylüyordu. "Evet annenin tedavisi teşkilatın işine yarayacaktı ama doktoru benim kişisel bağlantım, ben getirdim Karaca, senin için."

Ama benim frenlerim tutmuyordu. Bir adım geri çekildim, *senin için,* tekrar ediyor ve yankılanıyordu sözleri kafamın içinde ama ne hissedeceğimi bilmiyordum ben artık. Gözlerim doldu, gözlerim dolunca kendimi aptal gibi hissediyordum. *Aptallık hissiyle baş başa kaldın öyleyse.* Ona haksızlık mı ediyordum?

"Bizim geçmişimiz çok karışıkmış Kunt," diye mırıldanabildim en sonunda, ellerim titriyordu ve nereye koysam bilemiyordum onları. "Neler olmuş öyle..."

"Anlatacağım," dedi pes etmişçesine bir nefes verirken gözlerini uzunca kapattığında.

"Her şeyi anlatmayacaksın," dedim derin bir nefes alırken başımı eğerek, bu sefer damla damla dökülmüştü gözyaşlarım yere. "Senin görevlerin var, sorumlulukların var... Sen bana her şeyi istesen de anlatamazsın ki." Dudaklarımı birbirine bastırdım, burnumu çektim.

"Bitecek." Parmaklarını çenemde hissettim, başımı yukarı kaldırdığında yanaklarım ıslaktı. "Ağlama," diye fısıldadı bir ânda yüzümü avuçları arasına alarak gözyaşlarımı silerken. İstemsizce bir adım yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapatmıştı. "Bitecek... Sana söz veriyorum." Sözleri hâlâ, öyle güven veriyordu ki. Benim güvenim hiç bitmez gibiydi. Niye? Neden? "Söz."

Söz. *Halit ait olduğu yere girecek... Marmara Denizi temizlenecek. Annen iyileşecek. Abin rahat yatacak yerinde... O akşam ne oldu, ona bunu kim yaptı bulacağız. Söz Karaca.*

"Neden yapıyorsun bunu bana?" diye sordum zayıf çıkan sesimle, bir kere gözyaşlarına izin verince gözlerinde de sesin-

de de yer ediyorlardı. Gözyaşları zayıflık mıydı? "Niye Kunt niye? Hep böyle mi olacak?"

"Sizi bir daha asla karşı karşıya getirmeyeceğim," dedi kendine yemin ediyormuş gibi. "Asla, seni işe karıştırmayacağım bir daha," diye devam etti gözleri arkamda bir yere bakarken.

"O adam benim b... Babam." Sesim titriyordu. "Nasıl çıkmayacak bir daha karşıma? Şebnem onunla konuşursam çok şey öğrenebileceğimi söyledi. Günlüğü böyle buldum. O annemden bahsederken sözlerinin arkasını görebiliyorum."

"Karaca..." Yüzüme baktı. "Sana bunu yapamam. Bir daha olmaz. Nasıl delirdiğini gördüm."

"Ben korkak değilim, öylece bir köşeye saklanıp her şeyin bitmesini bekleyemem," dedim tok bir sesle. "Asıl şimdi, her şey her zamankinden daha çok benimle ilgili. En başında sana sorup duruyordum ya niye yardım ediyorsun bana diye, bağlantısını çözmek istiyordum olayların... Meğerse tek bir olay varmış, tek bir kişi, Halit Tasmas ve biz bağlıymışız onun sayesinde birbirimize."

Avuçlarımı ellerinin üzerine koyduğumda, yüzümden indirdim ellerini. "Sen keyfinden yapmıyorsun hiçbir şeyi. Akılsız değilim seni anlayamayacak kadar. Baban orgeneral, sen askersin... İstihbarat ajanısın ya da. Her ne ise. Kimliğin herkese söyleyebileceğin gibi basit değil. Senden beklentileri olanlar var, sorumlulukların var... Biliyorum Kunt." Sözlerime inanamıyordu.

"Sen kötü bir adam değilsin. Ben kötü adamları gördüm, onlarla hiçbir benzer yanın yok. Bu yüzden," diye devam ettim ve durdum, derin bir nefes aldım. Bunu söylemek de yapmak da zordu. Gözlerinin içine bakarken yalnızca dürüst olacağına inanmak istiyordum. "Bir yere kadar benden gizleyeceklerine katlanabilirim. Ama anlatabileceklerini anlatmazsan, dayanamam."

Böyle bir tepki beklemediği açıktı, pençelerimle ve dişlerimle savaşa devam etmemi bekliyordu. Ama ben yorgundum, yalnızdım; biraz ben biraz o anlayış göstersek... Olmaz mıydı öyle?

Kunt bana oradan nasıl çıktığımı, nereye gittiğimi sormayacak mıydı? Soracaktı. Ona ne söyleyecektim? Esved'in kullandığı kart sayesinde çıktığımı söylesem, kartı nereden bildiğimi soracaktı ki bu da Sergen'le yaptığımız anlaşmayı bozardı. *Neden o anlaşmayı ısrarla elinde tutmak istiyorsun?* Bunun artık Kunt'a duyduğum güvenle ya da benden sakladıklarıyla zerre ilgisi yoktu... O kartın varlığını ve işlevini saklamak için birçok kez tartışmıştım. Hiçbiri boşa değildi. Sergen güçlü bir adamdı ve onu tek bir lafımla elimde tutmam gerekiyordu, işe yarayacaktı. Biliyordum. İnanıyordum. İnanmak *zorundaydım.*

Kunt gözlerime, sözlerimde samimi olup olmadığımı tartmak ve tepkimin sebebini incelemek istercesine bakıyordu ama ben anlatmadığım sürece yalnızca gözlerimde görüp ipucu edineceği hiçbir şey yoktu. "Tamam mı?" diye sordum ona, hâlâ neden akıyordu gözyaşlarım bilmiyordum. Belki de bu sefer çok uzun süre onları içeride tutmuştum. "Olur mu?" diye sordum bu sefer, bana neden cevap vermiyordu? Savunma hattım zayıflıyordu. Omuzlarım çöktü. "Olmaz mı?"

Küçük bir çocuk gibiydim. Belki de öyleydim, hâlâ öyleydim; büyüyememiştim. Kim bana ne derse desin inanmak istediğime inanıyordum, tıpkı diş doktoru ne kadar dişlerinin çürüyeceğini söylerse söylesin şeker ve çikolatayı bırakmıyordum. Belki bu yanlıştı, belki bu çok... Çok yanlıştı. Ama sanmıyordum ki yanlış olan hiçbir şey insanın göğsündeki yükü hiçbir şeymiş gibi bir ânda kaldırmazdı.

"Olmaz mı?..." diye tekrar sorduğum sırada Kunt bileğimden tutup beni göğsüne çekerek kollarını etrafıma sardı. Beklediğim cevap bu değildi ama yine de alnımı kazağına yasladım ve derince bir nefes aldım. Kokusunu özlemiştim. Tutuşunu özlemiştim. Bir dostun sarılışı... Ve kalbine sahip bir adamın sarılışı farklı hissettiriyordu.

Bir eli belimde diğer elini yanağım ve boynum arasındaki yerde saçlarımın arasına sabitlediğinde nefes aldıktan hemen sonra dudaklarını boynuma bastırarak oraya bir öpücük bıraktığını hissettim. Tekrar "Olmaz mı Kunt?" diye sordum,

bu sefer alnını alnıma yasladı ve "Olur," dedi ilk defa kısık duyduğum sesiyle.

İstemsizce silik bir tebessüm can buldu gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarımda. "Olur," dedi bir kez daha o tebessümden güç almış gibi. Bu sefer başparmağı çenemden altdudağıma kaymıştı. Kollarımı boynuna dolayarak parmak uçlarımda kalktım ve ondan önce davranarak dudaklarına atıldım.

Boynumdaki tutuşu ânında sertleşti, bir eşini sağ elimde taşıdığım alyansın soğuk metalini hissettim; içimde bir yerleri ısıtmıştı yüzüğünün varlığı. Daha önce akıttıklarımı silmek istermiş gibi son bir gözyaşı daha yanağımdan aşağı süzülürken bu öpücüğün bir mühür olduğunu biliyordum, o da biliyordu; bilmesi gerekiyordu. Sallanan bir köprünün üzerinde karşılıklı iki taraftan birbirimize yürüyorduk, ortada buluşmak zorundaydık. Başka türlü olmazdı. Başka türlü yürümezdi.

Ve başka türlü yapamazdım, bunu da bilmeliydi.

Başparmağını dudaklarımın üzerine koyarak ikimizi de durdurduğunda kesik bir nefesi ciğerlerine misafir ederken sanki bu yetmemiş gibi gözlerime değil, dudaklarıma bakıyordu. "Duş al, yemek ye, uyu," dedi altın harelerini gözlerime çıkarırken. "Sonra da konuşacağız, tamam mı?"

Kafamı salladım. Yanağımdaki tutuşunu bırakmadan beni kendine doğru çekerek şakağımla saçlarımın arasında bir yere dudaklarını bastırdığında istemsizce gözlerim kapandı. Onu bırakıp salondan çıkarak üst kata giden merdivenlere yürürken tek dileğim, hislerimin ve düşüncelerimin sonuna dek aynı kalmasıydı.

5

TOPAL VEZİR

Soğuk su başımdan aşağı akarken yüzümü eğmiş, giderde kayboluşunu izliyordum. Son birkaç dakikadır yaptığım da yalnızca buydu.

Gerçekler ağır geldiğinde nereye saklanıyorduk?

O gerçekler, en çok ve en iyi çocuklardan saklı tutulurdu; ne yazıktı, çünkü saklambacı en iyi onlar oynardı. Ebe gerçeklerken yetişkinlerin sobelenmemesi imkânsızdı.

Ya delirirdi insan, annem gibi... Ya yakar yıkardı ortalığı, Halit Tasmas gibi... Ya da öfkesiyle aklını aynı masaya oturtur bir şekilde, ikisini de o masanın ayaklarına zincirlerdi; Behzat Karyeli gibi. Kunt her ne kadar akıl ile öfkenin aynı masada oturmayacağını savunuyor olsa da bir gün kimsenin kalkmaya cüret edemeyeceği o masaya kendisinin de oturacağını hissediyordum.

Başköşe onun için ayrılmıştı.

Çünkü karar vermekte özgür değildi.

Çünkü yalnızca yirmi altı yaşındaki altın kemerli bir şampiyondan ibaret değildi.

Ben de yirmi bir yaşındaki basit bir tıp öğrencisi değildim artık.

Zira ülkenin en büyük suçlularından birinin kızı olduğumu öğrenmiştim.

Bazı babaların suçlarının cezasını evlatları öder.

Ben o evlatlardan biriydim.

Suyu kesip köşedeki havluyu vücuduma dolayarak duştan çıktığımda bir diğer havluyu da saçlarıma sardım ve lavabo mermerine avuçlarımı yaslayarak on bir saniyelik derin nefesler almaya odakladım kendimi. O kadar sıcaktı ki soğuk suyla duş almıştım ya da ben fenalaşıyordum ve farkında bile değildim bunun. Hasta da olabilirdim. En son ateşim vardı... Sonra ise yüksek ateşten daha büyük dertler edinmiştim.

Başımı kaldırıp da aynaya bakamadığımın farkına vardığımda banyo kapısını açıp çıktım ve odama geçip kıyafetlerimin arasından bir pantolonla kazağı çıkartıp üzerime geçirdim. Kunt'un ne söylediğini çok iyi hatırlıyordum, duş alıp uyumamı söylemişti ama bu mümkün değildi ve bunu kendisi de biliyor olmalıydı.

Merdivenlerden inerken her ân düşebileceğimi hissettiğimden tırabzanlara sımsıkı tutunuyordum. Aşağıdan kapının kapanma sesi geldi.

Kunt gitmemişti değil mi?

Salonu kontrol edip koridoru aştığımda mutfağa ilerledim doğrudan. Takır takır sesler geliyordu. Ayşen Abla mı buradaydı?

Merdivenleri inip etrafı kontrol ettiğim koşar adımlarla hızımı alamadan mutfağa girdiğimde, Kunt elinde fırın eldiveniyle tuttuğu borcamı fırına veriyordu. Kapağı kapattıktan sonra bana döndüğünde göz göze geldik. Yemek mi yapmıştı?

Beni baştan aşağı süzdükten sonra kaşları çatıldı, eldiveni çıkartıp tezgâha bıraktı ve iki elini de mermere yaslayarak seslice nefes verdi. "Pijamalarını giymiş olman gerekiyordu, pantolon kazak değil."

Elimi parmaklarımla taradığım ıslak saçlarımın arasından geçirip gözlerimi ondan kaçırdım, sandalyeyi çekip otururken "Ayşen Abla nerede?" diye soruyordum. Çünkü konu tam da buydu ya...

"Bugün yok."

Masanın üzerindeki zarfı fark ettiğim ân kaşlarım çatıldı. Kunt kollarını göğsünde birleştirerek kalçasını tezgâha yas-

ladığında çatık kaşlarımla ona bakmıştım ki tepkimin neye olduğunu anlatığından çenesiyle zarfı işaret etti. "Açsana."

Kuru dudaklarımı ıslatarak zarfa ters bir bakış attığımda içinde ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Uzanıp elime aldığımda, kenarından yırtılmış olduğunu fark ettim. İçinde birkaç fotoğraf vardı. Desteyi elime alıp zarfı masaya bıraktığımda, kadrajdakilere gözlerimi ardı ardında kırpıştırarak bakmak zorunda kalmıştım bir süre.

Fotoğraftakiler Esved ve bendik. Çok değil, birkaç saat öncesi... Sergen, beni Halit Tasmas'ın evinden çıkardıktan sonra Esved'in evine götürmüştü ve sokakta bekleyen Esved'i gördüğüm gibi kollarına atılmıştım ben. Bu fotoğraf karelerinde o ânlar, saniye saniye ölümsüzleştirilmişti.

Bu fotoğrafları kim çekmişti?

"Onu takibe almıştınız," diye fısıldadım istemsizce. "Esved'i. Bu fotoğrafları siz mi çektirdiniz?"

Başını sert bir ifadeyle aşağı ve yukarı salladı Kunt, bir kez. Bir fotoğraflara bir de ona baktım yeniden; ne görüyordu? Benimle neden işbirliğinde olduğunu bilmediği yabancı bir adamı ve kahramanım diye bahsettiğim, yılların ona duyduğum güveni söküp alamadığı dostumu... İkisi de, en büyük bilinmezdi onun için.

"Yani nerede olduğumu biliyordun bu sabah," diye mırıldandım fotoğrafları masanın üzerine bırakırken. Gözlerimi kaçırmıştım. Adım adım da izlemiş miydi? Eve geleceğimi biliyordu ama ona *eve dön* dediğimden mi dönüp beklemişti yoksa tıpış tıpış geleceğimi bildiğinden mi?

Altın hareler olabildiğince durgundu ve bunun en büyük sebebinin, onun da yorgun olması olduğunu biliyordum. Ben uyumamıştım. O da uyumamıştı. Ama zaten bize uyunacak uyku bırakmamıştı kimse.

"Halit seni on iki saatin sonunda bırakmayacaktı. Bunu hepimiz biliyorduk. Biz de seni onun eline bırakmayacaktık, o da bunu biliyordu. Seni aşağı garaja çağırdı, orada hazırlanan bir araçla gizlice şehirdışına çıkartılacaktın planına göre ama Şebnem orada kimliğini tehlikeye atarak senin yerine paket-

lenmek için hamle yapacak ve ev tamamen boşaltılana dek seni saklayacaktı."

Şebnem benim yerime geçen kişi olursa, Halit Tasmas dönen oyunun farkına vardığında ona ne yapardı?

"Ama öyle olmadı," dedim yutkunurken. Sergen bana kapı altından altın bir zarf göndermiş ve adamını takip etmemi söylemişti. Arka çıkıştan çıkarken etrafta kimsenin olmayışı bir yana, o evden çıkışım o kadar kolay olmuştu ki bunun altından çok büyük bir şeyin çıkacağını biliyordum.

"Olmadı," dedi Kunt başını iki yana sallarken. "Sergen Kahir, Tasmas'la iletişime geçip bir pazarlık yaptı. Bu sayede arka bahçeden sessiz sedasız çıkabildin."

Kaşlarım çatıldı. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Evin etrafından Tasmas'ın adamlarının neden çekildiğini hiç düşündün mü?" Gözleri kısıldı. "Sergen, seni almak için Halit'in eline çok büyük bir koz verdi demek oluyor bu. Halit bu sayede gitmene izin verdi. Ama burada asıl sorulması gereken... Sergen'in neden seni oradan çıkarmak için böyle bir fedakârlıkta bulunduğu ve hatta artırıyorum, neden seni aldığı gibi Esved Kanık'a teslim ettiği."

Çünkü Esved, Sergen'e bir konuda yardım etmişti ve Sergen de Esved'e tıpkı bana verdiği gibi, bir joker kartı vermişti. Esved ise o kartı benim için kullanmıştı.

Hayır. Sergen, Esved'i o kartı kullanmak zorunda bırakmıştı. Çalıştığı büro dolayısıyla Halit Tasmas'ın ne denli kötü bir adam olduğunu biliyordu Esved, benim onun kızı olduğumu ve hatta elinde olduğumu boşuna söylememişti Sergen... Hayır, hiçbir şey boşuna değildi.

Herkesin, her hareketinin birden fazla anlama sahip olması bana kafayı yedirtiyordu.

Üstelik tüm bunlardan Kunt'un haberi yoktu ve ben anlatmadığım sürece de kimse ona söyleyecek gibi durmuyordu.

"Arka bahçeden kaçtığımızı biliyorsan... Ben ayrılırken izledin demek oluyor bu," diye mırıldandım kendi kendime. Ormanın karanlığına bakıp oralarda bir yerlerde olduğunu düşünmüştüm o ân ama bana açılan kapının ardında, koltukta oturan Sergen Kahir'den başkası değildi.

Kunt cevap vermedi.

"Esved, Sergen'le tanıştıklarını söyledi," diye devam ettim ben de.

"Başka bir şey konuştunuz mu?"

Yutkundum. "Esved birkaç şey biliyor. Benim Halit Tasmas'ın kızı olduğumu ve... Bilmiyorum, onun tarafından kaçırıldığım gibi bir fikre kapılmış Sergen'le konuştuktan sonra, bu yüzden onu ikna etmiş bir şey yapması konusunda."

"Biliyorum, beni aradı."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ona ne söyledin?"

"Hiçbir şey," dedi Kunt doğrulup yanıma yürürken. Hemen çaprazımdaki, bir bakıma yanımdaki sandalyeye oturdu ve geriye doğru yaslandı. "Esved'in yapabileceği hiçbir şey yok."

Başımı salladım. Esved'in tek başına yapabileceği hiçbir şey yoktu ama işin içine Sergen Kahir girince ben o evden sorunsuz bir şekilde çıkabilmiştim. "Esved'in Sergen'le tanışıklığı hakkında bir şey söylemeyecek misin?"

"Şaşırtmadı," diye yanıtladı beni. "Tanışıklıklarının eski olduğunu düşünmüyorum. Senin onunla yakın olduğunu fark ettikten sonra hayatına girmiştir Sergen. Beni şaşırtan şey, Esved'in ricasının Sergen'de yeri olması."

"Sergen kim Kunt?"

En başta sormam gereken soruydu bu. Geri sararsak... Beren, Melisa ve onun arkadaşı Sena ile gittiğimiz Pub'da Sergen'le tuvalette baş başa kaldıktan sonra... Kunt, Namık denen o adamı yakaladıktan hemen sonra... İçeride yalnız kaldığımızda olmasa bile arabada, arabada olmasa bile evde... Sormam gereken soru buydu.

Kunt sorularıma cevap veriyordu. Öyleyse belki de ben doğru soruları sormayı öğrenmeliydim.

Altın hareler yüzüme bakarken geç kalmış bir soruya nasıl bir cevap verirse tatmin olacağımı ölçer gibiydi. "Kuleli'ye girdiğim sene Sergen son sınıftı," diye başladığında lafa, Sergen'in Kuleli mezunu olmasını beklemediğim açıkça belliydi ki hareketlerim dondu. Yalnızca kalp atışlarımdı artık algıla-

yabildiğim, bir de Kunt'un sesi. "Şaşırdın," diye devam etti Kunt silik bir tebessümle gözlerini kaçırırken.

"Adam mafya çünkü." Avucumu masaya yasladım ve öne eğildim. "Askeri bir liseden, nasıl mafya çıkar... Bunu sorgularım tabii ki."

"Nereden tanıyorsun onu?" Gözleri kısıldı bu sefer. "Pub'daki geceden sonra Sergen'le ilgili tek bir soru bile sormadın. Namık'ı bile sordun ama Sergen'in lafını bile açmadın Karaca. Onunla önceden tanışıklığın olduğunu biliyorum."

Endişeli bakışlarım mutfakta gezinirken altdudağımı dişlerimin arasına sıkıştırmış, sırtımı duvara yaslamış, bacaklarımı kendime çekmiş, kollarımı da etrafına dolamıştım. Klasik, savunma pozisyonumdu. "Sergen'le o akşam tanıştım. O da Pub'daydı. Yalnız kaldığım bir ân yanıma geldi ve masallardan, tiyatrolardan bahsetti." *Bu kadar,* diyemedim. Çünkü her ne kadar sözlerim doğru olsa da bu kadar değildi.

"Ne masalı ne tiyatrosu diye düşündüm başta..." Derin bir nefes çektim içime, titrek bir nefesti. Ona bakmak için başımı kaldırdığımda, dinliyordu beni. "Sonra hareketlerinin altında yatan anlamlarla tanıştım, farklı anlamlarla. Mesela senin, benim kaçırıldığım akşamı Ahmet Çevik'i yakalama planına dönüştürmen gibi. Ya da Halit'in adamı Şebnem'i sabote edeceği zaman beni bahane ederek adamı vurman gibi, böylece Şebnem o operasyona öncülük edebilecek düşman safında. Ya da... Hem annemi tedavi ettirmen hem de bunu teşkilatın yararına yapıyor olman gibi..."

Sakin bir dille döktüğüm kelimeler, içeriden boğazımı yararak çıkmıştı ama o bunu bilemezdi. Çünkü ben içine düştüğüm karadeliğin daha bir farkındaydım bu sabah.

Karanlıktan korkan küçük Karaca... Elindeki pili bitmek üzere olan fenerle, karanlık bir kuyunun dibinde, yapayalnızdı. On yedisinde bir daha bu kadar zayıf olmayacağına yemin etmişti. O kadar da zayıf değildi ama işte, abisini kaybetmişti.

"Bu planı kabul ettiğin gün, gelip de bana gerçek kimliğinden bahsetseydin ben seni ifşa edecek değildim. Aptal da değilim, bunu düşünmediğini de biliyorum. Belki senin için

normal bir şey herkesten saklanmak... Bu yüzden sorun etmedin. Çünkü ben anneannenin, abinin ya da ne bileyim... Melisa'nın falan haberi olduğunu düşünmüyorum bundan. Ama ben senin bu yanınla tanıştım ilk." Sağ omzumu kaldırıp indirdim hafifçe. "Tek taraflı bir tanışma olmuş, ben seninle tanışmışım ama sen beni tanıştırmamışsın sanki kendinle."

Eğer gözlerinin içinde tek bir karşılık görebilseydim, tek bir duygu kırıntısı, tek bir... *Hayır, öyle olmadı,* görebilseydim eğer... İnanırdım. Ama şimdi kabul ettiğim tek bir şey vardı, o da kendi aptallığımdı.

"Ben basit biriyim aslında," diye mırıldandım gözlerine bakmadan, parmaklarımla oynarken. "Neysem oyum. Bir şeyi yapıyorsam bariz ortada olan sebeptendir. Bu yüzden karşımdakinin hareketlerinin altında başka anlamlar aramam. Paranoyak olurum zaten, öyle yapamam..." Keskik bir nefes kaçtı dudaklarımın arasından.

"Halit'le kalacaktım. Gerçekten. Yapabilirdim bunu. Sözlerinin arkasını görebiliyordum çünkü her ne kadar hiç tanışmadığım... *Babam...* Olsa da. Çünkü bize lazım olan buydu, ya da teşkilata," dedim başımı kaldırırken. Utanıyordum o adamın babam olmasından da ona baba demekten de.

"Ve bugün buraya geldiysem, o günlüğü alıp buraya getirdiysem bunun sebebi senin doğru olanı yapıyor olduğuna inanmam. Zaten öteki tarafta masumları katleden, milyonların ve bir şehrin katili olmak isteyen kötü bir adam varken aksine inanmam imkânsız. Beni zorlayan şey eksik bildiklerim. Eksik bildiklerim bana geçmişte yanlış hamleler yaptırdıysa bunun hesabını yine kendime keserim çünkü ben. Benden bir şey saklayacaksan..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Saklamak zorundaysan... Tamam, nasıl olsa bir gün bitecek tüm bunlar. Ama ortaya çıkmayacaklarından emin ol. Hiç öğrenmeyeceğimden emin ol Kunt."

"Bütün sırlar, asla ortaya çıkmayacağı ihtimaline güvenilerek tutulur," dedi Kunt o ân. "İnsan, ihtimallerin kesinlik bildirmediğini işte böyle unutur." Sanki kendinden bahsetmiyordu. Sanki başka birinin sırlarıydı tuttukları.

Sanki ben kendimi kandırmaya alışmıştım.

Çünkü bu bir itiraftı. *Bütün sırlar asla ortaya çıkmayacağı ihtimaline güvenilerek tutuluyorsa,* ya ömrünün sonuna kadar kandırılmalıydı bir insan ya da o insanın, bu sözleri sarf eden kişinin hayatında yeri yoktu.

Tebessüm ettim. Artık insanların söz ve hareketlerinin altında yatan anlamı bulmak için efor sarf etmeme bile gerek yoktu ama belki bu da onların gizlemeyi bırakmalarından dolayıydı.

"Ama?" diye sordum, devamını getirmesi dileğiyle.

Kunt dudaklarını ıslattı. Her ne söyleyecekse, benim kafamın içinde kaybolduğum saniyeler boyu tartıp durmuştu külçesinde. Terazinin iki kesesi de ne zaman eşit olacaktı? "Ama genelde tutulan sırlar, gerçeklerden ibarettir. Ve gerçekler er ya da geç görür gün yüzünü."

"Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?"

"Ne bu ne de gerçekler seni rahatlatamaz bu noktadan sonra, inan bana," dedi Kunt. "Ama sana verebileceğim bir söz var. Tek bir söz. Bugünden itibaren." Sessiz bir nefes kaçtı ağzından. "Gerçekler sırlara dönüşmeden önce, onları sana vereceğim. Birer birer. Bana ait olmasalar bile."

Bana ait olmasalar bile. Bu ne anlama geliyordu?

"Neden fikrini değiştiriyorsun?"

"Fikrimi değiştirmiyorum," dedi Kunt, önce kolundaki saate ardından da fırına bir bakış atarak. "Rolümü değiştiriyorum."

Onu anlamadığım için kaşlarım çatılmıştı.

"Ama... Neden?"

"On beş saat," dedi Kunt gözlerini fırından ayırmadan.

Bakışlarımı kıstım. On iki saat, Halit Tasmas'laydım; o süre bitmeden oradan ayrılmış ve Esved'in yanına gitmiştim. Daha sonra Öktem'le Balat'a gitmiş ve annemin günlüğünü almıştık. Toplam on beş saat ediyor muydu?

"On beş saat, ne?"

Bakışları üzerime çevrildi o ân. Yüzünde tek bir mimik olmamasına rağmen, kafasında kopan fırtınanın gürültüsünü

altın harelerinden okuyabiliyordum. Ela gözlerin içinde bir şeyler değişmişti. Göz temasını kesmeden "Bir daha arkanı dönüp benden gidişini izlemeyeceğim," dedi tok bir sesle.

Ding.

Fırının alarmı tok bir sesle mutfağın içinde yankılandığında Kunt ayağa kalkıp borcamı fırından tezgâha çıkardı. "Sana lazanya yaptım." Ardından dolap kapaklarına uzandı. "Yanına yoğurt mu salata mı istersin?"

"Kunt..."

"Yoğurt o zaman," diye devam etti, dolaptan yoğurt kabını çıkartırken. Telefonunu çıkartıp birkaç yere bastıktan sonra tezgâha bıraktığında dikkatle onu izliyordum. Düz ve büyük bir tabağa bir dilim lazanya koyduktan sonra yanına iki kaşık yoğurdu da koyarken telefonundan birini arıyordu.

"Efendim abi?" diye sordu Polat hattın diğer ucundan.

"Efes'i bul bana. Beren'i de ara, akşam için hazırlansın."

Sessizlik. "Abi?"

Ben telefona anlamsız bakışlar atarken Kunt çekmeceden çatal ve bıçak almış, tabakla birlikte önüme bırakmıştı. "Sadece yap Polat," dedi ve elini kenardaki havluya silip aramayı sonlandırdı.

Döndüğü ân, göz göze geldik. "Kunt?"

"Önce yemek, sonra uyku."

"Önce açıklama," dedim başımı iki yana sallarken.

"Açıklama yolda," dedi Kunt, tekrar saatini kontrol ederken. Ardından çenesiyle önüme dönmemi işaret etti.

"Önce yemek, sonra açıklama, daha sonra uyku." Önüme döndüm ve çatalla bıçağı elime alıp lazanyayı küçük parçalara bölmeye başladım. Polat'ı neden arayıp Efes'i istemiş ve Beren'e akşam için hazırlanmasını söylemişti? Akşam ne vardı?

Acıkmıştım ve lazanya çok lezzetliydi. Bu, aklıma Kayradağ'da patatesleri doğrayamayışımı getirmişti nedense. O zamanlar neler olacağından habersiz, bana saldıran kurtların şokunu taşıyordum üzerimde. Ulaşımın olmadığı bir yerde tanımadığım bir adam ve kurduyla kapana kısılmış hissediyor-

dum. Bir de patates soymanın dikiş atmaktan zor olduğunu.

Ben yemeğimi yerken telefonu çalan Kunt mutfaktan çıkmış ve on dakikaya döneceğini söylemişti.

Beş dakika geçtikten sonra dış kapı anahtarla açıldı. Kunt dışarı çıkmamıştı, dışarıdan kapıyı anahtarla açabilecek kişi sayısı da çok değildi.

Efes'in sarı kafasını gördüm. Mutfaktan içeriye doğru bir bakış attığı ân beni gördü ve içeri bir adım attı. Üzerinde deri bir ceket, beyaz bir tişört ve siyah pantolon vardı. Birkaç kolye takmıştı boynuna. Eliyle kafasını ovalarken dövmeli parmaklarındaki yüzükleri gördüm. Ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi.

Birkaç gergin saniye geçtikten sonra bitmek üzere olan tabağımdan bir lokma daha alırken başımı aşağı eğdim ve "Devlet sırrı ve şahsi meseleni öğrendim," dedim düz bir sesle. *Şebnem'miş.*

"Teşekkür ederim."

Bunu beklemiyordum ki başımı kaldırdığım ân gözlerim kısıldı.

"İki arada bir derede yarasıyla ilgilendiğin için," diye devam etti Efes, kuru bir sesle. Yorgun görünüyordu. "Aklı başına geldiyse Halit'in verdiği işe önderlik etmekten çekilmiştir."

"Rica ederim..." Ağzımdaki lokmayı çiğnedim. Ardından ayağa kalkıp bir bardak aldım ve su doldurdum. "Ama çekildiğini düşünmüyorum, hem bu sizin de işinize gelmez. Sonuçta o şüpheci herif aradan çıksın diye ben ona silah çektiğimde adamı vurdunuz. Şebnem'e yol açtınız. Şimdi yaralı diye neden çekilsin?"

"Var ya siksen Şebnem kendini ateşe atsın diye ona yol açmam ben, bana kalsa şu dakika dönsün," dedi Efes işaretparmağını masaya bastırırken. "O herifi de Kunt vurdu. Şebnem'e yol açılsın diye değil anlık refleksle. Yani o ân onu düşünebildiğini sanmam. Herif sana silah çekiyordu."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Efes seslice nefes vererek bana sözlerimi anlamlandırmak istercesine başını eğerek baktı birkaç saniye. O sırada ikinci

bardak suyumu yarıda bırakıp masaya döndüm ve tabağımla çatalımı elimde yıkamaya başladım.

Efes, mutfağın ortasındaki tezgâha kalçasını yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdiğinde bana şüpheci gözlerle bakıyordu. "Sana ne oldu Karaca?"

"Sen bilgisayar mühendisliği mezunu musun gerçekten?" En son çatal ve bıçağı da duruladıktan sonra kenara bıraktım ve kurulamak için bir havlu çıkardım.

Efes "Evet, öyleyim," dedi düz bir sesle.

"Sorularıma dürüst cevaplar veriyorsun değil mi?"

"Sorularını dürüstçe cevaplıyorum Karaca, evet," dedi Efes, bununla nereye varacağımı merak ediyordu. "Ama sen aldığın cevaplardan memnun değilsen, belki de doğru soruları sormuyorsundur."

Havluyla kuruladığım tabağa baktım birkaç saniye, kaşlarım çatılıydı ve sert nefesler alıyordum. Tabağı yerine bıraktıktan sonra ellerimi de kuruladım ve kollarımı göğsümde bağlayarak ona döndüm. "Dışarıdaki adamların hepsi asker," dedim onay almak istercesine. "Siz de öylesiniz."

Abimin avukatı Haluk Bey'le görüştükten sonra masada hep beraber oturduğumuz akşamı hatırlıyordum. Efes'e Haluk Bey'le ne yaptıklarını sorduğumda alaycı bir tavırla *"Öldürdük Karaca, cesedini de benzin döküp bir varilde yaktık. Küllerini postaladık uçakla Amsterdam'daki kuzeninin yanına,"* demişti ve ben bir ânlığına, yalnızca bir saniyeliğine bunun ihtimalini düşünmüştüm.

"Kızım sen ne sanıyorsun bizi?" diye sormuştu Efes ardından, ellerini masanın üzerinde birleştirirken ciddi bir ifadeyle. *"Çok ciddi soruyorum bak. Ne sanıyorsun? Mafya falan mı?"*

Aptallığıma tebessüm ettim.

Çünkü Kunt bana açıkça söylemişti aslında askeri üsse giderken. Resmen itiraf etmişti.

"Aile yapılarını ele alırsak baba, çocuğunun üstüdür. Babam da benim üstüm."

"Bir asker gibi konuşuyorsun. Baban öyle olabilir ama sen değilsin."

Saniyelik, yan bir bakış atmıştı Kunt, ardından önüne dönmüş ve "Söylediğim gibi, üstüm," diye tekrar etmişti. Çünkü gerçeği söylüyordu. Çünkü o bir askerdi ve babası bir orgeneraldi. Çünkü babası gerçekten onun üstüydü.

"Sana bunu neden söylemediğimizi biliyor musun?" diye sordu Efes o saniyelerde, beni âna döndürürken. Başımı kaldırıp ona baktığımda, başımı sallarken yutkunma ihtiyacı hissetmiştim. Belki bir bardak suya daha ihtiyacım vardı. Buz gibi bir bardak su.

"Kunt'un tek bir yükümlülüğü vardı. Tek bir şey yapacaktı. O da abinle ilgili gerçekleri ortaya çıkarmak, onu sana vermek... Ama Halit Tasmas cephesinden öğrendiklerimiz, işin seyrini değiştirdi. İşini seyrinin değişmesinde etkili olan biri daha var, o da sensin."

"Ben miyim?"

"Evet, sensin," diye tekrar etti Efes. "İnan bana, yerinde başkası olsaydı... İşler çok başka ilerlerdi Karaca." Kafasını eğerek silikçe güldü.

"Neden gülüyorsun?" Rahat hissetmiyordum çünkü Efes'in ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Efes bu sefer kafasını geriye doğru atarak kahkaha attı. Kendini durdurmak için eliyle yüzünü sıvazladığında boğukça gülmeye devam ediyordu. Suratında alaycı bir ifade vardı ve gözlerini kapatmıştı. "Kusura bakma, bir ân komik geldi." Elini *boşver* dercesine öne salladı.

"Ne komik geldi?"

Bir ân soruyu soranın ben olduğumu düşündüm çünkü tam da ağzımı açmıştım ama konuşan ben değildim. Kunt içeri girdiğinde direkt olarak benimle göz teması kurdu, ne konuştuğumuzu merak etmiş olmalıydı. İfademi inceliyordu.

Efes dönüp Kunt'a baktığında bir ân, her zamanki gibi ortamın enerjisini yükseltecek bir şey söyleyecek sandım fakat surat ifadesi taşlaştı ve dik durdu. Sanki üstü ortama girmiş gibi bir havaya bürünmüştü.

Kunt, Efes'in üstü olmalıydı. Ama Efes, önceden ona karşı böyle değildi. Üstelik onlar teyzeoğluydular. Efes, Şebnem

sebebiyle Kunt'a öfkeli olabilir miydi? En son teşkilat binasındayken de öfkeliydi ona. "*Kendine gel. Bir ân önce,*" demişti Kunt.

"*Sen benim kendime gelme şansımı elimden aldın,*" diye cevaplamıştı Efes, iğneleyici bakışları üzerimdeydi. "*Ama seninkinin de kaybolması çok sürmez.*"

Şebnem'i Halit Tasmas çemberine sokan Kunt'tu ve Efes bunu yeni öğrenmişti. Üstelik öfkeliydi çünkü Şebnem yaralıydı. Ama Kunt, Şebnem'e söz vermişti, bu yüzden Efes'e hiçbir şeyden bahsetmemişti.

"Beni niye çağırdın?" diye sordu Efes, en azından *siz* diye konuşmuyordu.

"Akşam için çocukları hazırla. Şile'deki mekâna gidiyoruz." Kunt seslice nefes verirken gözleri benim üzerimden Efes'in üzerine çevrildi. "Karaca, Sergen'le tanışmak istiyor."

Damarlarımın içindeki kan birden ters akmaya başlamıştı sanki. "Ne?" diye sordum, şaşkınlıkla. Benim aksime Efes, emri aldığı gibi başını sallayıp mutfağı terk etti. Evden de çıktığını, arkasından kapattığı kapının sesinden anlayabilmiştim.

"Birer birer, unuttun mu?" diye sordu Kunt, kendinden emin ve keyifli bir ifadesi vardı. Kolundaki saate baktı ve elini saçlarından geçirdi. Gözlerini kısmıştı. "Hazırlanmana daha çok var. Biraz uyu, ben seni uyandırırım."

Gerçekler sırlara dönüşmeden önce, onları sana vereceğim. Birer birer. Bana ait olmasalar bile. Birer birer derken kastettiği, ilk sıranın Sergen'e ait oluşu muydu? *Ona ait olmasa bile bana verecekti.* Bu çok büyük bir sözdü.

"Kunt..."

"Doğru, yalnız uyuyamıyorsun." Lafımı kesti. "Birlikte çıkalım, benim yatağımda uyu. Yanına uzanır haftalık antrenman takvimimi kontrol ederim ben de."

Konuşmama izin vermeyecekti, anlaşılmıştı. Kafamı sallayıp önünden geçtim bu yüzden. Merdivenlere kadar takip etti beni. Hiç tereddütsüz odasına girdiğimde etraf her zamanki gibi derli topluydu. Dönüp ona baktığımda yatağı işaret etti, ardından ilerleyip masasının üzerinden tabletini aldı.

Kazakla olduğumdan yorganı kaldırma gereği duymadan yatağın üzerine uzandım. Kunt yastığını dik konuma getirip yatağa oturdu ve geriye doğru yaslandı, gözüme ışık gelmesin diye ışık engelleyen perdeleri de uzaktan kumandayla indirmişti biraz.

Kollarımı göğsümde birleştirerek yan döndüm ve gözlerimi kapattım. Uyuyabileceğimi zannetmiyordum. Gözkapaklarım kapalı olsa da gözlerim fıldır fıldır dönüyordu içeride.

Nevresimlerden ve en çok da başımı yasladığım yastıktan alıyordum kokusunu. *Bana bakmayacak mısın Karaca? Peki, öyle olsun.* İstemiyorsan gitme, demişti ama başka seçeneğim mi vardı? Giderken ağlamak bile istemiştim ama korkak mıydım ben?

Sadece ne olduğunu öğrenmek istemiştim. Belki de gerçekten hak etmeyen birini katil bilmektense, gerçeğin peşinde koşarken nefes nefese kalmak ve belki biraz da yaralanmak sorun değildi. Ama hiçbir zaman olayların bu raddeye geleceğini düşünmemiştim.

"Babanla konuşmadığını söylemiştin," dedim gözlerimi açmadan, kuru bir sesle. "Yalan mıydı?"

"Hayır," diye cevapladı beni. "Bir süre öncesine kadar babamla iletişimimiz yoktu."

"Sen bir asker misin, bir boksör mü?"

"Hangisine ihtiyaç varsa."

"Annenin bu yoldan gitmeni istemediğini söylemiştin, bu yüzden Kuleli'den mezun olduktan sonra bıraktığını..." Gözlerimi açmıştım artık. O kadar çok sorum vardı ki.

"Eğitimime yurtdışında devam ettim, bu süreçte boks maçlarına katılıyor ve antrenmanlarımı ilerletiyordum. Ben Kuleli'den sonra bıraktım. Ama babam beni bırakmadı. Nasıl annem, kaybettiği kardeşi ve babasını öne sürerek beni saklamak istediyse bu dünyadan; babam da annemin gidişini öne sürdü. Söz verdim. Tasmas hak ettiği cezayı aldığında bırakacağım. O güne dek... Verdiğim sözle, benden bir beklentisi olan herkese bağlıyım."

Ondan beklentisi olan birilerinin başında kuşkusuz ki babası geliyordu.

"Ben hissetmiştim, biliyor musun?" diye sorduğumda, o kadar ciddiydim ki Kunt'un bıyık altından gülmesini beklememiştim. "Niye gülüyorsun? Sen de Polat da yeri geldiğinde Efes de... Fazla disiplinli ve kontrollü adamlarsınız. Aklıma getirmedim belki ama hissetmiştim."

"Ben de hissetmiştim," dedi Kunt kısık bir sesle.

Lafına bir süre devam etmeyince kaşlarım çatıldı. "Neyi?" diye sordum, cevap vermedi. Başımı kaldırıp "Neyi hissetmiştin?" diye tekrar ettim bu sefer.

Bana göz ucuyla bakıp "Uyu artık," dedi yalnızca. "Yoksa bu akşam değil, haftaya tanıştırırım seni o şerefsizle."

"Sergen mafya," dedim bu sefer doğrularak. Kunt, bırak kafamı kaldırmayı; direkt doğrulduğum için ağzından sertçe nefes vermişti. Beni uyutamayacağının farkına varmış olmalıydı. "Neden onu tutuklamıyorsunuz? Ben Halit'in evindeyken kapımın altından altın renginde bir zarf attı. İçinde beni çıkaracağı yazıyordu. Altın renkli zarfları kimlerin kapılarının altından atıyorlardı Kunt? Maçlara davet ettikleri boksörlerin... Yasaklı maçlara katılmaları için. Sergen mi düzenliyor maçları? Sen ne zamandan beri biliyorsun bunu?"

"Ailesinin mafya ile yakın bağları olduğunu biliyordum," dedi Kunt, tabletini kapatıp yanına bıraktı. "Maçları düzenleyen direkt Sergen değil ama o grup içerisinde yetkisi var. Dubai'den döndükten sonra fazla ortalıkta görünmeye başladığında bu işlerle ilgisi olduğunu anlamıştım ama o akşam, Pub'a geldiğinde emin olmuş oldum. Rauf ondan emir alıyordu. Dubai'deki maça beni mutlaka çıkarması gerekiyordu çünkü emri yine Sergen'den almıştı."

"Rauf Massouh, Sergen'e mi çalışıyordu?" O akşam Rauf, Kunt'u maça çıkarabilmek için beni kaçırmış ve müstakbel eşi Elise'i darp etmişti. "Sergen neden seni ille de maçta istedi?"

Güldü Kunt alayla. "Rauf benimle ilk akşam yemek masasına oturmadan önce, beni avucunda düşündüğünden Sergen'e söz vermiş. Yatırımcılar ismimi duydukları için servet yatırmaya hazırlanmışlar. Rauf o gün elimdeki belgelerle köşeye sıkıştığında beni ringe çıkmaya mecbur bırakmaktan

başka seçeneği yoktu. Ben çıkarsam, piyasa canlanacaktı ve Sergen'in böyle bir atağa ihtiyacı vardı."

"Hâlâ anlamadığım bir nokta var," dedim yutkunup gözlerinin içine bakarken. "Senin Kuleli'ye girdiğin sene, Sergen mezun olmuş oradan. Askeri liseden mezun olup da nasıl mafya işlerine bulaşabilmiş? Ya da ailesi mafyayla iç içeyken nasıl askeri liseye gidebilmiş?"

Kunt önüne dönerken seslice nefes verdi. "Bu konu benim de kafamı kurcalıyor çünkü bir fikrim yok. Sergen, Kuleli'deyken okul birincisiydi. Babamla benden çok görüşürdü bu yüzden."

"Nereden tanışıyorlardı?"

"Babam o zamanlar Kuleli'ye bir konuşma yapmak için geldi. Ondan önce öğrenci başkanı hazırladığı konuşmasını yüksek rütbeli askerler ve öğrencilerin olduğu o büyük salonda okuyacaktı ki bu da Sergen oluyor. Babam konuşmasından etkilendiği için okuldan ayrılırken onunla bir yemek yemek için vaktini ayırmış," dedi Kunt düz bir sesle. Babasından bahsediyordu değil mi? Çocukluğunu zehir eden adamdan... Elbette. Oğluyla değil, ilk kez gördüğü bir öğrenciyle yemek yemek için vaktini ayıran adamdan.

Sergen'le, ona *Zippo*'sunu teslim etmek için Pub'da buluştuğum akşam söyledikleri zihnimde yankılandı o ân. *"O bir boksör,"* demişti Sergen. *"Ve..."* Oân fark etmemiştim ama burada başka bir şey söyleyecekti. *Asker.*

"Babasıyla tanışıyoruz. Harika bir adamdır, hayran olunası özellikleri var. İmreniyorum bazen, keşke benim de öyle bir babam olsa diye," diye lafını değiştirmişti.

"O günden sonra zaman zaman görüştüklerini biliyorum. Sergen'in ailesinin evimize girip çıkmışlığı bile vardır. Daha sonra ne oldu da karanlık işlere bulaştı bilmiyorum ama hiçbir zaman ona güvenmedim," diye devam etti lafına Kunt. "Şu ân tutuklanmıyorsa bunun sebebi; ya izleniyor olması ya da aleyhine sağlam deliller olmaması istihbaratın elinde."

"İzleniyor olması derken?"

"Bazen suçluları yakalamaz teşkilat, yakalamamayı tercih eder. İzlemeye alır. Böylece bağlı oldukları kartelle ilgili çok

daha değerli bilgilere ulaşılır, çok daha önemli isimler öğrenilir. Böylece operasyon için düğmeye basıldığında büyük bir tümör kesilip atılmış olur ülkeden."

Bunu daha önce duymuştum, akıllıca bir yöntemdi. "Yeraltı maçlarını ve mafyayı bitirmek istediğini varsayıyorum devletin..."

"Pek sayılmaz." Kunt dirseğini yatağa yaslayarak hafifçe kaydı ve bana döndü. Daha rahat bir pozisyona geçmişti. "Bu maçlar ve yasadışı kazanılan paralar yalnızca Türkiye'yi değil, birçok ülkeyi ilgilendiriyor. Misal Dubai'de bile oynanıyordu senin de tecrübe ettiğin üzere. Hükümetler bu maçlara son veremez çünkü para akışı var, her ne kadar yasal olmasa da. Tıpkı hiçbir zaman mafyayı kökten bitirmeyecekleri gibi. Çünkü bazıları devletle işbirliği yapıyor. Geçmişte de ülkelerden ayrı yaşayan eşkıyalar ve diğer toplulukların her ne kadar aykırı olsalar da devletlere yardım ettikleri görülmüştür. Saf bir yönetim mümkün değil."

"Ama bu çok... Korkunç," dedim, doğru kelime bu olmalıydı. "Devlet doğru olmak zorunda. Dik durmak zorunda bu tür yapılanmalara karşı..."

"Devletin önceliği ülke bütünlüğünü korumak ve dış saldırılara karşı tetikte olmak. İç savaşı engellerken bu tarz yapılanmalardan destek almak zorunda, her ne kadar onlara karşı olsa da. Böylelikle dış güçlere karşı sağlam durabilir. Berbat bir düzen ama neticede dengede ve gerekli."

"Yani sen diyorsun ki, Sergen bir mafya... Ama ne yaparsa yapsın onu tutuklayamam. Çünkü bu kaos düzeninde bir yeri var. Öyle mi?"

"Ne yaparsa yapsın onu tutuklayamam değil," diyerek araya girdi yumuşak bir sesle. "Masumların hayatlarına dahil olursa, arsızca çalıp çırparsa, adam öldürürse, ülkeye karşı bir girişim içerisinde olursa... Benden önce devlet ensesine çöker."

"Halit Tasmas'ı neden indiremiyorsunuz peki? Şebnem'e neden onu vuramayacağımızı sorduğumda, koltuğunun boş kalmayacağını ve yerini dolduracak kişinin her şeyi uzataca-

ğını söyledi. Üstelik İstihbarat, Halit'i canlı yakalamak istiyor çünkü ondan edinebileceği bilgiler hayati değerde, değil mi?"

Kunt başını aşağı yukarı salladı, ağır bir ifadeyle. "Onu vurmak mı istedin?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım bakışlarımı kaçırırken. Direkt böyle bir düşünce geçmemişti aklımdan. "Yemek masasına oturmam için... Yemekleri yapan kadını aşağılayışını görmeliydin. Orada psikolojik bir savaşa girdi benimle. Kazandı da..." Elimi saçlarımdan geçirdim, sinirden burnum yanmıştı ve bu da gözyaşlarının habercisiydi. Uykusuzluk insanı ağlak yapar mıydı?

Yüzümü ovaladım. "Korkunç bir insan... Annemi sevdiğini iddia ediyor ama... Ben... Annem iyileşsin de anlatsın istiyorum. Gözlerine bakıp ona her şeyi sormak ve cevapları almak istiyorum Kunt. Laboratuvarında ne yapıyordu ya da..." *Aliye Hanım'ın başına ne geldi, neden geldi...* "Bilmek istiyorum. Annem öyle bir adamı sevmiş olamaz."

"Karaca," dedi Kunt, ismim dudaklarından kadife bir şekilde dökülüyordu ve bu da içimde bir yerleri ısıtıyordu. Dikkatimi mi kazanmak istiyordu? Hepsi onun olabilirdi.

Ona baktım. "Tutma kendini, sor, sormak istediğini görebiliyorum," diye devam etti lafına.

Kurumuş dudaklarımı ıslatırken bakışlarım benden habersiz yatağın üzerinde dolaşıyordu yine. "Halit dedi ki... Önce siz, annemi kaçırmışsınız... Behzat Karyeli yani. Her şeyi Şebnem'in verdiği kalemle kayda aldım. Abim, seninle maça çıkmadan önce gelip Halit'e soruyor aile meselesini, Halit anlatıyor ona."

Kunt bunu doğrularcasına başını salladığında, başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. "Doğru ama kullandığı tanım yanlış. Nilüfer Hanım, Halit Tasmas'ın işlerinden işkillendiği için babamla buluşuyor. Kaçırılmıyor. Ama Nilüfer Hanım kendi isteğiyle gelmiş gibi görünmesin diye, babam kaçırılmış izlenimi veriyor. Karşılığında o dönem teşkilatın araştırdığı birkaç işini ifşa etmesini şart koşuyor. Ama Halit, o dönem zaten özenle işlediği planını hayata geçirecek kadın olarak

annemi gözüne kestirmiş bile. Pub'da Namık'ın bana ilettiği mesajı hatırlıyor musun?"

Gözlerim kısıldı. Namık ne söylemişti?

"Ahmet Çevik'le konuştuğunu, haber iletmesini istediğini söylemişti ya hani," diye tekrar etti, hatırlamama yardımcı olmuştu. *Levlâ*. "Levlâ'ya ne olduysa, Karaca da aynı kaderi paylaşacak, demişti. Levlâ, annemin ölümüyle sonuçlanan *operasyonun* ismiydi. Ahmet o gece, limanda yarım bıraktığı işi tamamlayacağının sözünü verdi."

"Ama o artık sizin elinizde, değil mi?"

Kunt başını salladı. "Haber bekliyorum, sorgusunun bitmesi birkaç günü bulur."

Kaşlarım havalandı. "Nasıl yani?"

"Ahmet Çevik gibi adamlar hiçbir şeyi anlatmazlar. Sorgusuna girenler onunla bir nevi köşe kapmaca oynarlar. Bu yüzden uzun sürer sorguları ve bazen sorgu bittiğinde hiçbir şey olmayabilir bile teşkilatın elinde," diye yanıtladı beni Kunt. "Halit'in Ahmet'ten vazgeçişi bizim tarafta şok etkisi yarattı doğrusu bu yüzden her ân Halit Tasmas'tan gelecek bir hamleyi bekliyoruz."

"Ama Halit... Ahmet'in sınırı geçtiğini söyledi." Gözlerim kısıldı. "Ahmet bana saldırdığı için..."

"Sözlerine inandın mı gerçekten?"

"Siz dediniz," dedim istemsizce. Çünkü inanmıştım. "Konu ailesi olduğunda..."

"Doğru," dedi Kunt. "Halit'in tek zayıf noktası ailesi. Ailesinden bir tek senin kaldığını düşündüğünden, sen bayağı hassas bir konusun onun için. Ama Ahmet Çevik onun için daha önemli Karaca. Her şeyini bilen adam. Gözünde değeri bitse, yine de satamaz onu öylece."

"Ama Ahmet Çevik artık içeride," diye mırıldandım onu anlama çabasıyla. "Sonsuza dek suskun kalsa bile... Artık sizin elinizde. Halit ne yapabilir ki bu konu hakkında?"

"Bilmiyorum," dedi Kunt dürüstçe. "Bekleyip göreceğiz. Ve tetikte bekleyeceğiz, söyleyebileceğim tek şey bu."

Kafamı salladım, bakışlarımı eğerken. "Hadi," dedi Kunt o sırada. "Uyu artık. Akşamı iptal etmeme çok az kaldı biraz daha ayakta durursan."

"Ayakta durmuyorum ki, oturuyorum," dedim ellerimi geriye doğru yaslayarak. Kunt kaşlarını kaldırarak bana *ciddi misin ya?* dercesine baktı. "Uykum yok ki ama nasıl uyuyacağım? Konuşmak istiyorum ben."

"Bol bol konuşacağız, merak etme. İkimizin de bir yere gittiği yok." Kunt geriye doğru uzanıp kumandaya bastığında, bu sefer güneşlik perdeler tamamen kapanarak odayı karanlığa boğdu. Bileğimde elini hissettiğimde, yönlendirmesiyle başımı yastığa yaslayarak uzandım.

"Ama uykum yok..."

"Getiririz," dedi, benimle birlikte yatağa uzandığını; nefesini hemen arkamda, saçlarımın arasında hissedene kadar fark edememiştim. Başımın altından uzatmıştı kolunu.

"Kolun ağrır."

"Sen uyumadığın için başım ağrıyor, o daha kötü."

"Çok konuştuğum için mi?" diye sormak için geri döndüğüm sırada başını kaldırdı, eğer kaldırmasa muhtemelen suratlarımız arasında milimler kalacaktı.

"Hayır," diye cevapladı yumuşak bir tonda. Başını kaldırması bir işe yaramamıştı sanki, yine de yüzlerimizin arasındaki mesafenin yakınlığını hissedebiliyor ve karanlıkta yüzünü görebiliyordum. "Seni düşündüğümden. Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı var."

Birkaç saniye söylediklerine odaklanmaya çalıştım, haklıydı ve bunu biliyordum ama cevaplara olan ihtiyacımı da düşünmeliydi. Önüme dönerken sessizdim. "Sergen'le Pub'da neden buluştuğumu sormadın..."

"Sergen'in ne kadar manipülatif bir herif olduğunu biliyorum. Senin de önemli bir şey olsaydı, bunca zaman söylemediysen de şu ân söyleyeceğini biliyorum."

Gözlerimi kapattım. Sımsıkı. Son kez düşündüm. Joker kartı önemli değildi. Benim için kurtuluş yoluydu. *Zippo* önemli değildi. Benim cepleğim bir eşyaydı sadece. *Sergen'in kaybettiği kardeşinden yadigâr.*

"Sergen kardeşini kaybetmiş, biliyor musun?"

Kunt'un arkamda başını kaldırdığını hissettim. Sessizdi. Bilmiyor muydu?

"Sergen'in Halit Tasmas ve Ahmet Çevik'le bir bağlantısı olabilir mi?"

"Halit'in eli yeraltı maçlarına uzanıyordur, asıl Sergen'le tanışmıyor olsalar şaşırırdım," diye yanıtladı Kunt beni. Bu, Sergen'in onlarla olan ilişkisini açıklıyordu. "Kardeşini kaybettiğini biliyordum."

"Bir şey daha," dedim Halit'in sözlerini düşünürken. Düşündükçe daha çok şey geliyordu aklıma ve ben hiçbir şeyi uyku sonrasına bırakmak istemiyordum konuşmak için. "Abim, Halit'le annemi aramış. Ama biz hiç yer değiştirmedik, abim benim de annemin de nerede yaşadığını biliyordu. Hatta mektupta açıkça arada beni uzaktan izlediğini söylemiş. Bu Halit'e güvenmediği anlamına gelir. Ve mektupta babamızın Karaköy'de bir fırın işlettiğini de söylemiş... Altı yıl öncesinden bahsettiği için mektubu eskiden yazmadığını biliyorum. Ama eğer öyleyse neden yalan söylediğini bilmiyorum. Gerçi belki, mektubu yazdıktan sonra buldu Halit'i..."

Kunt birkaç saniye sessiz kaldı. Ardından "Abinin oyununu yediğini düşünmüyorum," dedi düz bir sesle. Haklıydı. Yememiştim. Demek ki o da farkındaydı. "Ama Halit'in yanında ne dolaplar çevirmek için kaldığını soruyorsan..."

"Yalnız mıydı bunca zaman? Olamaz. İllaki birileriyle birlikte hareket etmiştir," diye araya girdim. "Dayım varmış ya hani... Annem paraya ihtiyacı olduğunda onunla iletişime geçmiş, Halit ondan öğrenmiş beni. Dayımı araştırdınız mı?"

"Bunları da sen uyuduktan sonra konuşsak?"

Yorgun bir nefes kaçtı ağzımdan. "Ben... Nasıl uyuyayım Kunt? Olanlardan sonra..."

"Uyumaya değil cevaplara ihtiyacın var ve çok daha fazlası dönüyor kafanda, biliyorum," dedi. "Ama sen uyumazsan, benim kafamı meşgul edeceksin. Fark etmediğin şey ne biliyor musun Karaca?" Kafamı hayır anlamında sallarken tekrar ona doğru döndüğümde kafasını ve gövdesini kaldırmış, yüzüme bakıyordu.

"İş sana gelince benim kafam çalışmıyor. Ve sana o istediğin cevapları verebilmem için, o cevaplara ulaşırken kullanmak için bu kafamın içindekine ihtiyacım var. Bu yüzden yemeğini ye. Uyu. Üşüttüysen üşüttüm de. Ben gitmek istemiyorum de, göndermem seni bir yere. Ya da ben şuraya gitmek istiyorum de, bunaldım de. Bir şey de... İşbirliği yap benimle."

Saniyeler geçti. Karanlığın içinde altın harelerini ne kadar görebiliyorsam olsam da, karanlık yine karanlıktı ve benim zihnimin içini andırıyordu bu oda. Kunt eğer bilmek istiyorsa, benden bir şeyler bekliyorsa... Bunu da bilmeliydi.

Dudaklarımı ıslatarak yutkundum ve derin bir nefes çektim içime. Kelimeler dilimin ucundaydı ama boğazımdan aşağı yuvarlanıyorlardı saniyeler geçtikçe.

"Ben her ne kadar seni ya da... Sizi, bazı konularda anlayabiliyor olsam da... İçimde bir yer var, orası çok buruk." Kalbim ağzımda atıyordu bunu söylerken bile. "*Buruk* doğru kelime bile değil, orası basıp gitmek istiyor. Ya da geri dönmek ve anneannenin evinde, annenin piyanosunu çaldığım o akşamda kalmak. Çünkü o akşam bir şeylerin yolunda olduğunu hissetmiştim, bir şeyler doğru gelmişti."

"Artık gelmiyor mu?"

"Öyle değil," dedim cümlelerimi toparlamak istercesine. "Güveni kaybetmek gibi bir şey de değil bu ama..." Gözlerimi sürekli kırpıştırıyordum çünkü kokusu dikkatimi dağıtıyordu ve kelimeler ses tellerimi bıçaklıyordu. "Ben bilmiyorum..."

Birkaç saniye sessiz kaldı, yüzümü inceliyordu. "Yataktan kalkmamı ister misin?"

Bir şey söylemedim.

"Yalnız uyuyamadığını biliyorum, uyanırsan diye koltukta bekleyebilirim..."

"Hayır," diye böldüm onu. Ardından dönerek başımı yastığa koydum ve gözlerimi kapattım. "Uyuyacağım... Tamam."

Birkaç dakika pozisyonunu bozmadı. Tahminlerim, konuşmamızın ne anlama geldiğini düşündüğü yönündeydi ama bir şeyi doğrulamak ya da inkâr etmek gelmiyordu içimden. Kırgındım.

Ardından kendi tarafına uzandı.

"Kunt," diye mırıldandım sorarcasına.

"Hımm?"

"Şile'ye gitmeden önce annemi ziyaret edelim mi?"

"Olur," dedi.

Ne zaman uykunun tatlı kollarına teslim olduğumu hatırlamasam da gözlerimi açtığımda gördüğüm rüyayı çok net hatırlıyordum her ne kadar birkaç saniye içerisinde hissi kaybolacak olsa da.

Annemin önünde yerde oturuyordum, o da bir koltuktaydı ve saçlarımı örüyordu. *"Kim değdirmiş bakayım dikenlerini benim kara gözlümün kalbine?"*

"Sana ondan bahsedemem anne," diyordum ona. *"Söz verdim. Vermesem de vermiş gibi oldum. Bana söyleseydin ben seni ifşa etmezdim dedim. O yüzden sana da söyleyemem."*

"Sözünü bozma," dedi, parmaklarıyla tarıyordu saçlarımı. *"Ama annenden de saklama bir şeyleri. Sen benim kızımsın, benim senden istediğim zaten anlatabildiğin kadarı. Anlat bakayım sen bir..."*

"Bir şeyleri ısıtıyor," dedim. *"İçimdeki."*

"Ama?"

"Söndürüyor sonra..."

"Birini seviyorsun diğeri üzüyor seni." Annem saçlarımı, alın çizgimden başlayarak balık sırtı örmeye başladı. *"Ama nihayetinde, ısıtıyor ve aydınlatıyor öyle değil mi?"*

"Ama sonra üşütüyor ve karanlıkta da bırakıyor."

"Kendi mi bırakıyor?"

"Hayır..." Tek hissedebildiğim derin bir hüzündü. *"Bir şey yapıyor bir nedenden, gözlerimin içini parlatan bir nedenden. Sonra başka bir neden çıkıyor ortaya, beni şaşırtacak bir neden; iki neden bir sonucu paylaşıyor... Bir bakmışım asıl ben anlayamıyorum neden..."*

"Ben anlıyorum neden," dedi annem. *"Yükü var."*

"Ben paylaşamaz mıyım o yükü?"

"Belki istemez." Annemin parmakları saçlarımda dolaşırken uykum gelmişti. *"Bir anne olarak, ben de istemem herifin tekinin yükünü kızımın da omzuna bindirmesini. Kızımın yükünü paylaşmasını isterim bunun yerine."*

"Paylaşıyor."

Annem bir şey söylememişti. Dönüp ona baktığımda, gülümsüyordu ama içtenlikle. Daha sonra ellerine baktı ve gülüşü silindi. Ben de ellerine baktım, boştu. Saçlarım dağılmıştı iki yanımda. *"Karaca,"* dedi annem şaşkınlıkla. *"Saçlarına ne oldu senin?"*

Ve uyandım.

Burnumun dibinde bir tüy yumağı vardı, beyaz bir tüy yumağı. Doğrularak etrafıma baktığımda odanın karanlık olduğunu gördüm, yalnızdım da ama kapı hafif aralıktı.

"Sen nasıl girdin buraya?" Sesim uzun zaman sonra o kadar yumuşak çıkmıştı ki ben de yumuşacık hissetmiştim. Zaten burnumun dibine kıvrılıp uyuyan minik beyaz kedi sayesinde, aksi mümkün değildi. "Karbeyaz, seni kim aldı içeri?" Sırtının üzerinde dönüp esnediği sırada ağlama isteğiyle onu avuçlarımın arasında kaldırdım ve kafasının üzerine minik bir öpücük kondurdum. Hâlâ uykusu vardı ki uykulu bakıyordu.

Sanırım onu içeri Kunt almıştı.

Üstümü de örtmüştü.

İnce örtüyü kenara çekip yataktan indim. Karbeyaz elimden kurtulup Kunt'un yastığının üzerine kıvrılmıştı. Bana benziyordu. İstemsizce gülümsedim.

Elimi yüzümü yıkamak için banyoya gireceğim sırada aşağıdan gelen Beren'in sesini duyduğumda ise yön değiştirmiştim. "...bu kadar," diyordu Beren. "Adam hakkında başka bir bilgi yok."

"Ulaşabildiklerin gerçekten sadece bu mu?" Soran Kunt'tu. Sesi sakindi, sadece Beren'in ulaştığı bilgiler her ne ise Kunt tatmin olmuşa benzemiyordu.

"Maalesef. Adam Arap, Türkiye'ye kısa bir süre önce giriş yapmış. Türk vatandaşlığı olmadığı için bizim hakkında

ulaşabileceğimiz bilgileri kısıtlıyor. Daha detaylı bir araştırma için..."

"Konsolosluktan izin almak gerekir," diye lafını böldü Kunt. "Ama bunun için de adamın ciddi bir suç kaydı olması gerekir Türkiye sınırlarında gerçekleşen, değil mi? Biliyorum." Sıkıntıyla nefes veriyordu ben salondan içeri girerken. "Beren bu yeterli değil."

"Ne yeterli değil?" diye sordum, ikisinin de bakışları anında bana çevrilmişti. Salonun ortasında dikiliyorlardı.

Beren'in üzerinde siyah kalın bir kaban, boğazlı ince bir kazak, etek ve topuklu çizmeler vardı. Saçlarını tepeden sımsıkı toplamış ve sade bir makyaj yapmıştı. Çantasını kenara bırakmıştı, tableti ise Kunt'taydı ama o sırada Kunt, Beren'e geri uzatıyordu.

"Uyandın mı?" diye sordu Kunt elini saçlarından geçirirken. Diğer elinde bir kupa kahve olduğunu fark ettim, saatine bakıyordu. Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama daha iyi hissediyordum.

"Dayın hakkında topladığımız bilgiler." Kunt'un aksine, soruma cevap veren Beren olmuştu. Efes asker, Polat asker, Kunt da askerse... Beren ne oluyordu?

"Bir gelişme mi var?"

Kunt elindeki kupadan bir yudum aldıktan sonra kupayı sehpaya bıraktı ve seslice nefes vererek koltuğa oturdu. "Dayın bizimle iletişime geçti Karaca."

"Ne?" İfadem anında gerilirken küçük ama hızlı adımlarla Kunt'un yanına yürüdüm.

Başını salladı. "Seninle görüşmek istiyor."

"Görüşecek miyim?"

"Güvenli olduğundan emin değiliz," diye araya girdi Beren. "Adam hakkında ulaşabildiklerimiz çok kısıtlı bilgiler, bu da onu gözümüzde tehlikeli yapıyor. Üstelik seninle yalnız görüşmek istiyor. Buna müsaade edemeyiz."

"Ne yapacağız o zaman?" Gözlerimi Beren'in üzerinden çekerek Kunt'a yönlendirdim.

"Bunu yolda konuşalım," dedi Kunt, ayağa kalkarken. "Ben duş alıp giyineceğim. Sen de hazırlan, bir ân önce çıka-

lım ki anneni ziyaret etmeye de vaktimiz kalsın. Ben de beş dakikaya seni uyandırmaya gelecektim zaten."

Başımı salladım. "Tamam. Olur..."

Kunt gözlerini birkaç saniyeliğine üzerime değdirdikten sonra yanımdan geçip giderken Beren'le göz göze gelmiştim. Kunt ne düşünüyordu? Uykuya dalmadan önce aramızdaki soğukluğu hissetmiş, sıcacık odada istemsizce üşümüştüm. O uyumuş muydu benimle? Ya da kalkıp gitmiş miydi hemen benim uykuya daldığımı fark edince?

Beren'le salonda yalnız kaldığımızda, birkaç saniye endişeli bakışlarını yüzümden çekmedi. "Nasılsın Karaca? İyi misin?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Artık bildiklerimin üzerine, bildiklerim kadar başka bilgiler de eklendiğinden ve bu bir ânda olduğundan, kime ne gözle bakmam gerektiğinden emin değildim. "İyiyim," diye mırıldandım. "Sen nasılsın?"

Yorgun bir nefes kaçtı Beren'in dudaklarından, omuzları çöktü. "Şimdi beni boş ver... Gel, yardım edeyim giyeceklerini seçmene..." Bir adım attı başıyla merdivenleri işaret ederken ardından durdu. "Tabii istiyorsan..."

"İsterim," dedim beklemeden. Sonuçta Beren'in katil falan çıktığı yoktu. Hatta aksine, ona işini sorduğumda bana anlayabileceğim bir şekilde açıklama yapmıştı da. Sadece tam olarak ne yapıyordu onu bilmiyordum.

Ben önde, o arkada merdivenleri çıktık ve odama girdik. Tosbik yatağımın üzerinde yalanıyordu ve Karbeyaz olan hariç diğer üç minik de etrafta dolanıyordu.

"Ay bunlar çok tatlılar!" Beren kendine hâkim olamamış gibi kabanını ve tabletini kenara bırakıp kömür karası olana yöneldiğinde ben gülümsüyordum. Ayağımın altındaki, Tosbik'in kopyasını elime alıp köşedeki koltuğa geçtim ve kucağımda sevmeye başladım. Tosbik'in de kafasını okşamayı unutmamıştım.

"Sen de mi askersin?"

Beren'in minik kediyi severken eğlenen surat ifadesi zayıflayarak bana döndüğünde, yorgun bir ifadeyle dudaklarını

birbirine bastırdı ve gözlerini kapatırken başını aşağı ve yukarı salladı.

"Anlıyorum," diye mırıldandım iç çekerken bakışlarımı da çekmiştim üzerinden.

"Uzak hissetme Karaca, uzak olma da." Beren ayağa kalktı ve karşımdaki tekli koltuğun kolçağına oturdu yaslanırcasına. "Sana bu gerçeği söylemeyişimiz aslında eşe dosta bile söyleyemeyeceğimiz bir hayat sürdürüşümüzden. İstihbarat'ta çalışmak bunu gerektiriyor."

"Ama Esved biliyor," dedim, Beren'in bilip bilmediğini bilmeden. "Polat'ın istihbarat ajanı olduğunu söylemişti bana."

"Esved'in bir şekilde bağlantıları olmalı. Yoksa mümkün değil böyle bir bilgiye ulaşması."

"Bir odadaki bilgilerin hacklendiğinden falan bahsetmişti..."

"Öyle bir olay olduğu doğru ama direkt dosyayı açtığın gibi herkesin profili kabak gibi önüne çıkmıyor. Her bilgi kodlanarak saklanıyor ve o kodları çözmek mümkün değil yabancı biri için. Esved'in eline kodlar geçseydi bile çözmesi aylar sürerdi, ki bu süreçte de gizli bilgilere eriştiği ortaya çıkar ve tutuklanırdı zaten," diye açıkladı Beren. Öyleyse... Esved yalan mı söylemişti nereden öğrendiğiyle ilgili?

"Gideceğiniz yer Şile'de gizli bir mekân," diyerek ayağa kalktı Beren. Askılıktaki elbiselere ve takımlara bakarken bir yandan da benimle göz teması kuruyordu. "Yaklaşık iki yüz kişinin izleyeceği ve bahse gireceği bir maç olacak bu gece. Sergen de orada olacak, sizi beklemiyor tabii. Şaşırtacağız biraz adamımızı..."

O sırada telefonuna bir mesaj sesi geldi. Elini kenara bıraktığı kabanının cebine atıp telefonunun ekranına baktığında bariz bir şekilde modu düşmüştü.

Telefonu bırakıp askılıklara ilerledi ve uzun siyah kaşe bir kabanla ince siyah kazağı çıkardı. "Siyah pantolonun var değil mi?"

Kalkıp dolabımı açtım ve siyah, vücuduma yapışan bir pantolon çıkardım. Beren bir de botları işaret etmişti. "Siyah

seviyorsun, böyle hem sade hem dikkat çekmeyecek hem de asil duracak. Sen başka bir şey giymek istersen tabii..."

"Bunları giyeceğim, sağ ol," dedim kendimi tebessüm etmeye zorlarken. "Sen iyi misin?"

"İyiyim, neden sordun?" Gülümsedi.

"Telefonuna bir mesaj geldi ve moralin bozuldu," dedim ifadesini dikkatle takip ederken. Gözlerini kaçırmıştı. "Bir sorun mu var?"

İşaretparmağıyla gözünün üstünü kaşıdı Beren, haklı olduğumu haykıran bir suratla. "Ya ben..." Seslice nefes verdi. "Bilmiyorum. Sanırım kötü bir şey yaptım..." Dudaklarını ıslattı. "Ve birine mesaj attım..."

Kaşlarımı kaldırdım.

Beren başını sallayarak "Öyle oldu..." diye mırıldandı. "Ve soğuk soğuk cevaplar veriyor. Sanırım yanlış bir şey yaptım."

Beren kime mesaj atmış olabilirdi? Dubai'deki otel akşamından beri Beren'in Polat'a ilgisi olduğunu düşünüyordum, mesaj attığı kişi de Polat olabilir miydi? Bayağı bayağı... Şu ân aşağıda olan Polat?

"Bahsetmek ister misin?"

Beren burukça nefesini üfledi, ardından kabanının cebine bıraktığı telefonunu aldı ve ekranı açıp üstteki mesajlara gelince telefonu bana uzattı. Bir kolumda pantolon, kazak; diğer elimde Beren'in telefonu, önümde açık olan mesajları okumaya başladım.

Beren: *Efes'e ulaşamıyorum. En son ne zaman gördün? (07.12)*
Polat: *Bu sabah. (07.13)*
Polat: *Telefonu açık şu ân. (08.01)*
Beren: *Hâlâ Bebek'te misin? (10.41)*
Polat: *Evet. (10.43)*
Beren: *Midpoint'te öğlen yemeği yiyeceğiz on ikide. Sen de gel. (10.43)*
Polat: *Sağ olun. Ben çocuklarla yerim. (10.47)*

Beren: *Çocuklar sensiz yiyemiyorlar mı? (10.47)*
Polat: *Yerimden uzaklaşmak istemem. (10.51)*
Beren: *Kunt evde zaten... Bir şey olmaz. (10.52)*
Polat: *Olsun. (11.15)*
Beren: *Donut aldım. Mutfakta. (12.58)*
Polat: *Çocuklara söylerim. (13.03)*
Beren: *Belki yalnızca bir tane aldım? (13.05)*
Polat: *O zaman Karaca Hanım yesin. (13.14)*
Beren: *Karaca'ya ayrı aldım. (13.15)*
Beren: *Ocakta çay var yeni demlenmiş çocuklara söylersin. (13.59)*
Polat: *Çocuklara söylerim. (14.02)*
Beren: *Akşam mekâna sen de geliyor musun? Ona göre araba ayarlayacağız. (14.08)*
Polat: *Evet. (14.14)*
Beren: *Davetlileri damsız almıyorlar yalnız. Sen benimle gel, Efes'e de birini ayarlarız. (14.16)*
Polat: *Olur. (14.24)*
Beren: *Çocuklara da söyle. (14.25)*
Polat: *Neyi? (14.45)*
Beren: *Bir saate çıkıyoruz. (18.37)*
Polat: *Çocuklara söylerim. (18.40)*
Beren: *Bu hafta hangi akşam erken çıkıyorsun? (18.42)*
Polat: *Salı. (18.54)*
Beren: *Benimle bir akşam yemeği ye. (18.55)*
Polat: *Çocuklara söylerim. (18.56)*

"Ay şaka mı?" Gözlerimi sonuna kadar açarak Beren'e baktım. Bir kolunu diğerinin altına sokmuş, gergince parmaklarını ısırıyor ve ağırlığını verdiği dizini titretiyordu.

Saat 19.02'ydi ki o ân mesajlar bir tık üste çıktı. Polat yeniden yazmıştı. "Ne yazdı, ne yazdı?" diye sordu Beren, şokla ellerini sallarken. "O mu yazdı? Kim yazdı?"

Dudaklarım aralıktı ki, Polat'ın mesajının üzerine gezindi gözlerim.

Polat: *Kusura bakmayın. Anlayamadım. (19.02)*

"Anlayamamışsın tabii koçum," dedim istemsizce, histerik bir şekilde gülerek. Ardından ekranı Beren'e çevirerek ona telefonunu uzattım. "Şok oldu sanırım."

Beren mesajı okudu, ardından omuzları çöktü ve seslice nefes verdi. "Bu ne demek şimdi?"

"Sana siz diye hitap ediyor," dedim kolumdaki kıyafetleri yatağa bırakırken. Burada giyinecektim. Üzerimdekileri çıkarmaya başladım.

"Evet. Aramızda bir yaş var. O yirmi beş yaşında, ben yirmi altı. Sanırım bu yüzden."

"Rütbesi senden düşük sanırım." Kazağı kollarımdan geçirdim, ardından da bacaklarımı saran pantolonu.

"Değil aslında... Sadece farklı bölümlerde çalışıyoruz."

"Belki şaşırmıştır," dedim pantolonumun düğmesini iliklerken.

"Belki de aklında senin arkadaşın vardır," dedi Beren. O ân, pantolonumun fermuarını çeken ellerim yavaşladı, ardından iki yanıma düştü. Başımı kaldırıp Beren'e baktığımda, gözlerini kaçırmıştı.

"Beren..."

"Öktem geldi, gelmiş yani. Bu sabah," dedi Beren. "Telefondan sana ulaşamayınca Kunt'la konuşmuş sen uyurken. O sırada ben donutları getiriyordum. Kunt, Öktem'i içeri davet etti ama Öktem'in işi vardı. İşi olmasına rağmen bahçeye geçip Polat'ın yanına gitti ve bir süre köşede bir şeyler konuştular. Öktem gülüyordu. Güzel bir kız."

"Sen..." Dudaklarımı ağzımın içine yuvarladım. "Neler olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi kafasını sallayarak. "Sen Pub'da Sergen'le buluşurken fark etmesin diye Öktem, Polat'ın dikkatini dağıtmak için onu öpmüş."

"Bunun çok yanlış bir şey olduğunun farkındayım, eminim Öktem de farkındadır ve özür dilemek istemiştir ondan," diye açıkladım düşüncelerimi. "Ama bu bir şey ifade etmeyen bir hareketti, en azından o ân için..."

"Buna sen karar veremezsin ki." Seslice nefes aldı Beren, ardından verdi. "Onlar verebilir." Tebessüm etti, gözlerimiz buluşmuştu. Üzgündü. "Galiba geç kaldım." Bakışlarını önüne çevirdi. "Neyse ben... Gidip bir pürüz çıkmış mı kontrol edeyim..."

"Beren," dedim elinden tutmak istercesine yanına yürürken ama hüzünlü bir tebessümle başını iki yana salladı ve kapıyı da ardından kapatarak odadan çıktı.

Berbat hissediyordum. Beren'in Polat'a olan ilgisini biliyor olmama rağmen Öktem'in böyle bir şey yapabilmesine nasıl izin vermiştim? Ben izin vermemiştim, Öktem'in aklını okuyamazdım da... Ben yalnızca onunla konuşarak dikkatini dağıtacağını düşünürken o öperek dağıtmayı seçmişti. Her ne kadar ne tarz bir yakınlıkta bulunduklarını bilmesem de orada, daha sonra dönüş yolunda arabadaki gerginliği tatmıştım.

Benim suçum olmasa bile berbat hissediyordum. Sırf Kunt onu gözetliyor diye arkadaşından yardım istese birisi, beni tanıyor olduğu hâlde ve arkadaşı da Kunt'un ağzına yapışarak dikkatini dağıtsa o ân...

Bu düşünceyi yok etmek için başımı agresifçe iki yana salladım. Makyaj çantamı çıkarıp hafif bir makyaj yaptım kendime, ardından kabarmış saçlarımı düzleştirdim ve topuklu çizmelerle siyah kaşe kabanı giydim. Küçük çantamı da koluma asıp odadan çıktığımda, masanın üzerinde nilüfer çiçeği kolyesi vardı.

Halit'in bana verdiği, annemin kolyesi.

Kolyeyi alıp odadan çıktım ve koridorun karşısına yürüdüm direkt. Kapıyı çalmadan direkt tıklatarak içeri daldığımda Kunt siyah gömleğini giyiyordu.

Bir ân durakladım. Yalnızca gece lambası yanıyordu, oda loştu. Göz göze geldik. "Hazır mısın?" diye sordu bana gömleğini düzeltirken. Önce gömleğine, sonra karın kaslarına, sonra yüzüne baktım; ardından avucumun içindeki kolyeye. *Ben niye geldim buraya?*

Kunt kaşları havada, gömleğinin düğmelerini iliklerken gözlerimin içine bakıyordu. "Karaca?"

"Kolye," dedim elimi kaldırarak. Elime baktı. Ben de elime baktım.

"Takmamı mı istiyorsun?"

"Hayır." *Bir de uyku insanı kendine getirir derler. Benim dengem iyice şaştı!* Başımı sallayarak kendime geldim. "Kolyeyi bana Halit Tasmas verdi. Annemin kolyesi." Ona uzattım. Elime çatık kaşlarıyla bakarken kolyeyi eline aldı. "Eski fotoğraflarda falan üzerinde taşıyor hep... Onun yani gerçekten. Annemin olduğu için aldım ama ne bileyim, üzerinde bir şey olabilir diye şüphelendiğimden bir baksanız iyi olur sanırım. Takmak istiyorum çünkü."

Kunt, yatağın kenarından dolaşarak gece lambasının dibine doğru kolye ucunu tuttu ve gözlerini kısarak inceledi. "Laboratuvar ortamında bakılması lazım, kâğıt inceliğinde de olsa bir çip olabilir üzerinde. Ben bunu inceletip sana geri vereceğim."

Başımı salladım.

Kunt ceketini giymeden önce üstü cam olan, çekmeceliğe yürüdü ve saatlerinin olduğu çekmeceyi açıp koluna bir saat taktı. Duş almıştı, kapısı açık olan banyodan şampuan kokusu geliyordu. Ceketini ve ardından uzun kabanını giydiğinde benim gibi siyahlara bürünmüştü.

"Çıkalım mı?" Yakalarını düzeltirken kapıyı işaret etti başıyla, kafamı salladım ve önden ilerledim.

"Öğlen Öktem gelmiş," derken merdivenleri iniyordum önden.

"Seni arayıp ulaşamamış. Sonra tekrar uğrarım dedi. Telefonunu kontrol ettin mi? Çantan odandaydı."

Çantamı açıp telefonumu çıkardım. Şarjım vardı ama *rahatsız etme* modunda olduğu için bildirimler direkt ekranıma düşmemişti. İsminin üzerine tıklayınca arama ekranı açıldı, telefonu kulağıma yasladım ve açmasını bekledim. O sırada çıkışa ilerlediğimizden Kunt öne geçmiş ve geçmem için kapıyı açmıştı.

"Karaca!" diye açtı telefonu Öktem, sesi yüksek geliyordu. "Sonunda be kızım! Sonunda!"

"Çok beklettim mi?" diye sordum yüzümü ekşitirken. Birine ulaşmak isteyince onu hiçbir yerde bulamamak insanın canını sıkıyordu cidden. "Eve gelmişsin. Bir şey mi oldu?"

"Sen telefonunu açmayınca kalkıp geldim tabii, ya ne yapacaktım?" Ön bahçeye yürüyorduk, iki araba çekilmişti kenara. *R8*, Kunt'un arabasıydı; arkasında ise Polat'ın başında beklediği bir *SUV* vardı. "Neyse dur, dinle beni. Acil. Patronuma bir davetiye geldi, postaları da ben dağıtıyordum sabah. Adam işkence çeke çeke hazırladığı röportajı ve günün kalan tüm programını iptal edip çıkınca sinir oldum kâğıt öğütücüsünden davetiyeyi çıkartıp yapıştırdım..."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Adamın özel hayatına girmişsin Öktem, tanıdığı sevdiği biri evleniyordur onun davetiyesidir..." Öktem öfkelendiğinde sınır tanımazdı.

"Dur dur! Davetiyede yalnızca kod yazıyordu! Enlem boylam bilmem ne... Açtım baktım *Google Maps*'den. 2012'de kapatılmış Sivel adlı büyük bir mekânı gösteriyordu..."

"Kalkıp gittim deme!"

"Ay gittim vallahi," dedi ayvayı yemiş gibi bir sesle. "Buraya listede ismi olmayanı almıyorlar. Mutfaktan sızmayı denedim ama olmadı. İçerisi bayağı kalabalık, gizli bir organizasyon belli... Derken kimi gördüm dersin?"

"Kimi?"

"Geçen araştırmamı istediğin adamı, Halit Tasmas'ı!"

Elim ağzıma çarparken nefesim de ciğerlerimde sıkışmıştı. Kunt'a döndüm, tepkimi gördüğü gibi kaşlarını çattı ve *ne oldu?* dercesine göz kırptı.

"Bence benim patronum da o adama çalışıyor. Zaten belliydi hakkında patlak verecek tonla haberi arşivlere gömmesinden!"

"Öktem bir saniye," dedim mikrofonu kapatıp telefonu kulağımdan çekerken ardından elimi Kunt'un koluna koydum. "Bizim Şile'de gideceğimiz yerin adı ne?"

Kunt'un gözleri kısıldı. "Sivel diye bir yer. Neden soruyorsun?"

"Öktem oradaymış!" Şokla, kısık bir sesle ona doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kısaltırken belerttiğim göz-

lerimle bakıyordum altın harelerine. "Patronunun maça davetiyesi varmış, görünce karıştırmış ortalığı bulmuş gitmiş! Halit Tasmas da oradaymış!"

Kunt'un dudakları düz bir çizgi hâlini alırken gözlerini kapattı ve sert bir nefes çekti içine. Ardından elini uzattı, telefonu istiyordu. Mikrofonu açıp ona verdiğimde kulağına dayadı. "Alo, Öktem?"

Öktem'in *"Kunt? Efendim,"* diye cevaplayışını duydum, biraz şok olmuştu.

Kunt'un boştaki eli dudaklarına gitti ve başparmağını altdudağına sürttü. "Oraya arabanla mı gittin? Seni geri getirecek aracın var mı?"

"Arabam serviste... Otobüsle geldim."

"Bu saatte yola yürüme oradan," dedi seslice nefes vererek. "Önden araba göndereceğim, numaranı da iletirim. Seni ararlar. Eve dönünce Karaca'ya güvende olduğunu yaz."

"Centilmenliğin için teşekkür ederim ama hayatta dönmem ben eve. Gazeteciyim ben, unuttun mu?"

"Öktem bu geceden sana haber çıkmaz. İllaki yazacağım bir şeyler diyorsan da sabah namazına cenazen kalkar, mesleğini icra edebileceğin bir yer değil orası." Öktem'in asi tavrına karşı Kunt soğukkanlı ve gerçekçiydi.

"Önden araba göndereceğim dedin. Demek ki sen de geliyorsun, yanlış mıyım?"

Ve Öktem'in detay yakalama yeteneği...

Kunt'la göz göze geldiğimizde dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerine baktım. Sıkıntıyla nefes vererek başını çevirdi. "Bekle orada, bekle," dedi Kunt, Öktem'e ve telefonumu bana uzattı. Kunt başıyla arabayı işaret ederken ben hâlâ hatta olan Öktem'e seslendim kısık ama agresif bir sesle.

"Kızım manyak mısın sen?! Yedin bir halt tamam, araç gönderecek işte dönsene evine!"

"Ya niye döneyim, niye? Eve dönsem ne yapacağım hem? Ben buranın içini görmek istiyorum! Adamlar bahislerden falan bahsediyorlar, maç var anladım onu! Âlem var burada! Kim döner?!"

Öktem'in dönmeyi kabul etmeyeceği aşikârdı, suç onu ikna etmeye çalışmakla zaman kaybeden bendeydi. Onun nasıl biri olduğunu biliyordum ve başına silah dayansa bile son âna dek alaycılığını sürdürecek bir karakteri vardı, inatçılığı ise başka bir seviyedeydi. "Başını derde sokmadan bekle, geleceğiz," dedim arabaya hızlı adımlarla yürürken.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Beren, *SUV*'den çıkarken. Burada olduğunu unutmuştum bile. İstemsizce Polat'a kaydı gözlerim ama o arkada korumalardan biriyle konuşmakla meşguldü.

Kunt, *Audi*'nin şoför koltuğuna geçerken ben Beren'e Öktem'in yaptığını kısaca özet geçtim. "Efes önden gitmişti, alsın kızı," dedi Beren, *SUV*'e dönerken. "Ben ararım şimdi onu."

Ön koltuğa geçtiğimde, emniyet kemerimi bağlamadan önce kapıyı kapattım. Bahçenin demir kapısı açılınca Kunt gaza bastı ve hızlı bir manevrayla sokağa çıktı; ben ise o sırada dikiz aynasından arkamızdaki aracı süzüyordum. "Beren'le Polat arkada yalnız mı?"

"Yalnız beş kişi mi gidiyoruz diye soruyorsan, hayır. Efes önden adamlarla gitti."

Onu sormuyordum ama cevabımı almış bulunmuştum. Beren'le Polat arkadaki araçta yalnızlardı. Mesajlaşmadan sonra aralarında oluşacak gerilim hattı, iki araç arası beni bile germişti.

Caddeye çıktığımızda aracın ekranına bir arama düştü. Kunt'un telefonu araca bağlıydı ve onu anneannesi arıyordu. Aramayı cevapladığında kırmızı ışıkta durmuştuk. "Efendim anneanne?"

"Oğlum!" Coşkuyla açtı telefonu Dilberay Hanım. "Hani, neredesiniz siz? Kaç gün oldu arayan yok soran yok... Hiç evlilik arifesinde gibi davranmıyorsunuz. Yıllarca nişanlı kalmayı düşünmüyorsunuz herhalde?"

Kaşlarım havalanırken Kunt'a döndüğümde, kafasını geriye doğru yaslayarak yola bakıyordu. "Anneanneciğim, sırası mı şimdi bunun? İki ay sonra çok önemli bir maçım var."

"Biliyorum oğlum ama benim derdimi biliyorsun sen de. Hani bizim âdet, gelenek, görenekler? Böyle mi evleneceksin sen de abin gibi? Tak diye gelip anneanne ben evlendim mi diyeceksin? Cemal'im yok, Aliye'm yok... Behzat Bey desen işinde gücünde! Öldürecek misiniz oğlum siz beni?"

Bakışlarım bir araç ekranında açık aramada, bir Kunt'un üzerinde geziniyordu. Ne düşünüyordu? *Evlilik falan olmayacak ve bu gidişle anneannem hakkın rahmetine kavuşacak bu sefer* mi? Dilberay Hanım işin gerçek yüzünü öğrense, gerçekten de kalp krizi geçirirdi.

"Ben kabul etmiyorum! Gideceğiz Bolu'ya, isteyeceğiz kızımızı! Sonra nişanıydı, kınasıydı, düğünüydü, nikâhıydı hepsini yapacağız adımıza yakışır şekilde."

"Anneanne..."

"Maç diyorsun anladım! Yap oğlum maçını, sana maça çıkma diyen mi var? Ama en azından, kız isteme ile nişanı aradan çıkaralım."

Yeşil ışık yanmıştı çoktan, arkada Polat olduğu için kornaya basmamıştı ama onun arkasındaki araçlar için aynı şey geçerli değildi. Kunt gaza yüklendiğinde "Anneanne kusura bakma kapatıyorum, işim var. Bu konuyu daha sonra konuşacağız," dedi ve Dilberay Hanım ağzını açtığı gibi aramayı sonlandırdı.

Benim zihnimde ise kabak gibi ortada, kırmızı ışıklarla yanıp sönen ve alarm veren bir soru vardı artık. *Biz neyiz?*

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Garip bir sessizlik oldu. Müzik de olmadığı için yalnızca altımızdan kayıp giden asfaltı izliyordum ve düşüncelerimle baş başa kalmıştım. Kunt ne hissediyordu? Bahsettiği rol değişimi mesela, ne anlama geliyordu? Bu akşam beni Sergen'le tanıştıracağını söyleyerek onun karanlık yüzünden mi bahsediyordu? Anneannesinin örf, âdet ısrarını geçiştirmişti, sonuna kadar bu şekilde erteleyecek miydi? En sonunda da... Ayrıldık mı diyecekti?

Ayrılacak mıydık?

Biz neydik ki?

İnsan ne kadar özgüvenli, kendinden emin ve dik başlı olsa da bu güçlü yönlerini besleyen suyun kesildiği noktada sarsılıyordu.

Ve çok, çok kötü hissediyordu.

"Soruların kesildi," dedi Kunt sonunda, sessizliğin içine, tok bir sesle. "Bu hayra alamet değil."

Yutkundum. "Şimdilik ne soracağımı bilmiyorum."

"Bu daha da kötü."

"Neden?"

"Sessizsen kafanın içinde kıyamet kopuyor demektir çünkü." Bana döndüğünde gözlerimi yüzüne çevirdim, altın harelerine baktım. "İyi misin?"

"Hastaneye ne kadar kaldı?"

Kunt önüne döndü, o sırada bir kavşaktan dönüyorduk. "Geldik," dedi yolun sonundaki büyük hastaneyi işaret ederken. Bahçesine girdiğimizde direkt acilin karşısındaki geniş otoparka çekti arabayı.

Emniyet kemerimi çözerken Kunt beni izliyordu, ellerimin titrediğini fark etmiş ama bir şey söylememişti. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda temiz hava suratıma çarptı, işte bu iyi gelmişti doğrusu.

Ve ben de anneme gelmiştim. Pusulama.

"Biz buradayız," dedi Beren, Polat'ın hemen yanımıza çektiği *SUV*'nin camını açarak. Kunt arabadan çıkmış, kapıyı kilitliyordu. Başıyla hastane girişini işaret ettiğinde üşüyen ellerimi kabanımın ceplerine sokarak onu takip ettim.

Hastaneye girdiğimizde danışmayı es geçtik, Kunt direkt asansörlere yönelmişti. Boş asansöre bindiğimizde on birinci kata bastı ve kapıların kapanışını izledi. İstemsizce aklıma, bana Dubai'de asansörde kaldığımızda anlattığı Faraday kafesi etkisi gelmişti.

"Kapalı alan fobin mi var?" diye sordum bakışlarım üzerindeyken, başını bana doğru çevirdi. "Dubai'de asansörde iyi görünmüyordun, daha sonra İstanbul'da Dilberay Hanım'ı ziyarete geldiğimizde merdivenleri kullandın mesela. Şu ân sorun yok ama sanki o gün bilerek es geçmiştin asansörü..."

Şu ân bile gergindi biraz da olsa. Bir ayağını yere küçük ama hızlı darbelerle vuruyor ve saniyeleri sayıyordu sanki içinden.

Kunt'un ağzı ne söyleyeceğini bilemediğini beyan eder bir şekilde açıldı, altın hareler boşluğa odaklıydı. Dudaklarını ıslattı. "Her zaman olmuyor ama... Öyle."

"Öyle mi?" Ona doğru bir adım attım gözlerimi yüzünden çekmeden. Bana cevap vereceğini düşünmüyordum, o günkü gibi alaycı bir şekilde geçiştireceğini sanıyordum çünkü. Hazırlıksız yakalanmıştım dürüstlüğüne.

Gözleri kısılırken dudakları alaycı bir tebessümle aydınlandı. "Niye? Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam beni dolaba falan kilitleme planları mı yapıyorsun?"

Ve alaycılığı çok da geç kalmamıştı aslında sohbete. Ama ben bunun nedenini biliyordum, bu konuyu konuşmak istemiyordu. Sadece benimle değil, muhtemelen hiç kimseyle. "Niye?" diye sordum onun gibi. "Yakın zamanda hoşuma gitmeyen bir şey yapmayı mı düşünüyorsun?"

"Haşa," dedi Kunt önüne dönerken, kapılar açılmıştı. "Ama sen yine de bana bir liste yap en iyisi."

Ona *"Değer verdiğim insanlar beni sinirlendiremez, sadece canımı yakarlar. Ve çok yakarlar Kunt,"* demek istedim. Dedim de ama içimden dedim. Duymuş muydu?

"Annenin doktorunun adı Marc Baumann," dedi Kunt, koridorda benimle birlikte ilerlerken. Ardından az önce söylediği ismin, kapının üzerinde yazdığı bir kapıyı tıklattı ve içeriden duyduğumuz aksanlı bir "Gel," sesiyle kapı kolunu çevirip açtı.

Geniş bir doktor ofisiydi içerisi. Marc; krem rengi pantolonu, gömleği, beyaz önlüğü ve kemik gözlükleriyle masasından kalktı. "Hoş geldiniz!" Gülümseyerek, ellerini açarak Kunt'a doğru yürüdüğünde kısaca tokalaşmalarını izledim.

"Hoş bulduk," dedi Kunt, bu adam onun arkadaşı olmalıydı.

"Bu güzel hanımefendi de nişanlın olmalı," diye devam etti Marc, bana kollarını açarken. Ardından ifadesini düzeltip

elini uzattı ve gülüşü büyüdü. Kesinlikle Alman aksanı vardı ama Türkçe'yi de iyi konuşuyordu.

Elini tutup sıkarken tebessüm ettim. "Karaca."

"Operatör Dr. Marc Baumann. Kunt senin geleceği parlak bir tıp öğrencisi olduğunu söylediğinde meslektaşımla tanışacağıma çok sevindim! Nasılsın?" diye sordu bana. "İçecek bir şeyler ister misiniz? Türk kahvesi?" Adamın gözleri fıldır fıldır dönüyordu.

"Sağ ol Marc, bir dahakine sözümüz olsun. Çok vaktimiz yok biliyorsun." Kunt'un cevabı içime şüphe tohumları ekmişti. Marc işin ne kadarını biliyordu acaba? Beni Kunt'un nişanlısı zannettiğine göre gerçi, asıl can alıcı kısımdan haberdar değildi...

"Tabii tabii," dedi Marc, ardından eliyle kapıyı işaret etti ve "Geçelim o zaman Nilüfer Hanım'ın odasına," diye devam etti. Annemin ismini duyduğumda karnıma ağrılar girmişti.

Onu en son evinde gördüğümde tarifi onda olmamasına rağmen limonlu kek yapmıştı. Ayşegül ve Kunt olarak tanıştırmıştık kendimizi ona, sonra gece yarısı mutfağa gelince yıllar öncesine dönmüş hâliyle bana saçlarımın hesabını sormuştu. Kafası gidip geliyordu ve beni en çok yıpratan, geçmişe gitmesiydi kuşkusuz.

Geçmiş benim için kötü huylu bir tümördü, kesip atmalıydım onu. Ama atamıyordum işte. İnsan geçmişi olmadan, bir yabancıya dönüşürdü. Kendi için bile. Belki de en çok kendi için.

Yeniden asansöre bindik ve dört kat indik, annemin odası yedinci kattaydı. "Karaca, annenin durumunu özet geçmek isterim öncelikle eğer bu konuda bir bilgin yoksa."

"Alzheimer olduğunu biliyorum," dedim yutkunarak. Bir kapının önünde durmuştuk, oda numarası 305'di. Kunt hemen yanımda dikiliyordu, o sırada ellerimi kabanımın ceplerinden çıkardığımda ellerimiz birbirine çarptı. Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerimi Marc'dan ayırmamıştım.

"Peki nedir Alzheimer?" diye sordu Marc.

"Beyni öldüren bir hastalık," diye cevapladım sorusunu, her kelime bir bıçak gibi deşiyordu göğsümü. Çığlıklar içeri-

sinde, arkama bile bakmadan kaçma isteği; işte o ân ele geçirdi tüm benliğimi. Benim annem miydi Alzheimer? Bu yaşta? Gencecikti daha o, üstelik uzun zamandır pençesindeydi bu nankör hastalığın.

Marc, kaşlarını hafifçe havalandırarak yüzüme baktığında açıkça devam etmemi bekliyordu ama ben boşluğa dalmıştım. O sırada yanımda öylece duran elimi avucunun içine aldı Kunt, parmaklarını parmaklarımdan geçirdiğinde yüzükparmağındaki alyansın soğukluğu beni kendime getiren şey oldu.

"Yaygın görülen bir demans türü, beyin hücrelerinin yok olmasına neden olan ilerleyici bir nörolojik hastalıktır Alzheimer. Düşünce, hafıza ve davranış fonksiyonlarında azalmaya neden olur."

"Bir demans türü olduğunu söyledin," dedi Marc. "Peki demans ve Alzheimer hastalığı arasındaki fark ne? İkisi de aynı şey değil mi?"

"Değil." Başımı iki yana salladım. "Alzheimer, demansın alt kümesidir."

"Aynen öyle," dedi Marc, ona doğru cevap vermiş olmamı sessiz bir tebrikle kutlarken Kunt'a döndüğünde. "Demans, beyinde birlikte görülen belirtiler ya da tek bir belirtidir, bir sendromdur. Alzheimer hastalığının tau proteinlerinin birikmesi, beta amiloid plakları gibi daha spesifik ve kesin belirtileri vardır ve evet, maalesef beyni yok eden bir hastalıktır. Bazı doktorlar bile bu ikisi arasında ayrım yapamazlar, *eskiden bunama diyorlardı şimdi adı Alzheimer oldu* tarzında söylemler halk dilindedir."

"Marc," dedi Kunt o ân, Marc'ın lafını bölerek ve tam da aklıma gelen o soruyu sordu. "Neden demans ve Alzheimer farkını anlatıyorsun şu ân?"

"Çünkü..." Marc derin bir nefes aldı, önemli bir şey söyleyecekti. Gerginlikten Kunt'un elini sımsıkı tutuyor, daha da sıkıyordum saniyeler geçtikçe. "Annenin hastalığı Alzheimer olarak açıklanamaz, bu fazla spesifik bir tanım."

"Nasıl yani? Annem Alzheimer değil mi?"

"Şöyle ki Karaca, demans genellikle elli yaşın üzerinde görülür ama annen henüz genç. Alzheimer konusunda da her ne

kadar genetiğin önemli olduğu toplumda ileri sürülse de aslında genetiğin bu genç yaşta pek de bir önemi yok. Dolayısıyla bu, Alzheimer'la birlikte birçok seçeneği elememize neden oldu," diye devam etti Marc, kollarını göğsünde birleştirerek.

Donmuş bir şekilde, Marc'ın ağzından çıkacak diğer cümleyi bekliyordum.

"Kafa travması, demansın ortaya çıkmasına neden olabilir. Nitekim yaptığımız kontroller sonrası, annenin yaşadığının da bu olduğu sonucuna vardık."

Kafa travması. "Herhangi bir darbe veya kaza sonucu kafa travması oluşabilir," demişti acildeki hocamız. *"Kişi, geçirdiği travma sonrası kazanın nasıl gerçekleştiğini, öncesini ve sonrasını hatırlamakta zorluk çekiyorsa, uyku hâli varsa ya da uyandırılamıyorsa hayatı risk altındadır."*

Annem ölebilirdi.

Geçmiş zaman. Ölebilirdi ama. Bu geçmiş yılların, ayların, günlerin biri onu benden koparmış olabilirdi.

Marc'ın "Karaca," diye seslenişi beni kendime getiren şey olduğunda başımı kaldırıp Kunt'a baktım. Endişeli ifadesiyle yüzümü inceliyordu ama ağzını açmıyordu, yalnızca elimdeki tutuşuydu beni burada olduğuna inandıran.

"Annen geçmişte kafa travması oluşturabilecek bir kaza yaşadı mı? Bir bilgin var mı?"

Yutkundum. Bilmiyordum. "Bilmiyorum."

"Bildiğin üzere zamanında tedavi edilmemiş kafa travmaları, beyin dokusuna ciddi zarar verir ve bu da kalıcı hasarlar bırakır."

"Demans tedavi edilemez," dedim ona, bildiğini biliyordum ama sanki zaten ben kendimle konuşuyordum.

"İlerleyici demans türlerinin çoğu kesin tedavi edilemez, doğru. Ama destek tedavilerle belirtiler ve semptomlar yönetilebilir. Kolinesteraz inhibitörleri, memantin gibi ilaçlarla hastalığın seyrinin durdurulması hedeflenerek bulgularda geçici düzelme sağlanabilir. Elime ulaşan, senin rızanla imzaladığın izin kâğıdından aldığım yetkiyle de annenin tedavisine başlamış bulundum." Marc bir bana, bir de Kunt'a baktı o ân.

Kapıyı açacaktı.

Annem içerideydi.

Saniyeler geçti. Marc kapıyı açtı. "Buyurun," dedi geri çekilirken.

Ayaklarım hareket etmiyordu. Verdiğim komut mu gitmiyordu yoksa dinlemiyorlar mıydı beni? Annem içerideydi benim, annem! *Yürüyün!*

Bir yatak gördüm, çarşafları açık mavi renkteydi. Perdeler de açık mavi renkteydi. Bir masa, üzerinde bir sürahi ve bir bardak su vardı. Duvara sabitlenmiş bir televizyon ve köşedeki sehpanın üzerinde de birkaç kitapla radyo vardı.

Radyoyu evden getirmişti.

Yatağın üzerinde el yapımı bir bez bebek vardı, bakışlarımı üzerine hapseden. Kafamı hızlıca başka tarafa çevirdiğimde ellerimi gözlerime kapattım. Marc o sırada odadan çıkıyordu ve Kunt'un elini ne zaman bıraktığımı hatırlamıyordum.

Benim bez bebeğimdi.

"Ayşegül?"

Akan gözyaşlarımı hızlıca silerken Kunt'la göz göze gelmemeye çalıştım, ardından yüzüme sahte bir tebessüm yerleştirdim ve şaşkınlığın verdiği adrenalinle anneme döndüm. Bana Ayşegül diye mi seslenmişti o? Daha önce, onu tanıştırdığım sahte isimlerimi hatırladığı olmamıştı. O direkt, beni hatırlıyordu. O geceki kızı. Ayşegül'ü.

Üzerinde kumaş, siyah bir pantolon ve beyaz, boğazlı bir kazak vardı. Uzun, siyah saçlarını örmüştü. Çok daha aydınlık görünüyordu suratı. İyi... Görünüyordu.

Anne? *diyemedim.* Ayşegül'düm çünkü ben, Karaca değil.

"Sen..." Annemin kısılan gözleri, Kunt'un üzerindeydi. Kunt ise suratında herhangi bir belirti barındırmıyordu, ne beklediğini o bile bilmiyordu muhtemelen. Ben de bilmiyordum çünkü. "Kunt?"

Gözlerim sonuna kadar açılırken Kunt'la göz göze geldim.

Yalnızca beni değil, onu da hatırlıyordu üstelik.

"Beni ziyarete mi geldiniz yoksa?" diye sordu annem, fark etmemiştim ama penceresi açıktı ve dışarıyı izliyordu biz içe-

ri girdiğimizde. Pencereyi kapattı. Gülümsüyordu. "Ee ama siz, nasıl buldunuz burayı bakayım? Doktor Beyler mi haber verdiler?"

Kafası karışmıştı. Bir ân önce kendimi toparlayıp ona cevap vermem gerekiyordu. "Biz teşekkür etmek için evinize gittik," dedim derin bir nefes aldıktan sonra, gülümseyerek. Kunt yanıma geldiğinde bir elini omzuma koymuştu. "Komşularınız... Buraya geldiğinizi söylediler."

"Kim söyledi? O meymenetsiz Ayfer mi? Pencerede beklemiştir kesin siz gençleri görünce! Meraklısı o kazanın, haberin, dedikodu sever..." Gözlerini kısarak, başını iki yana sallarken cık cık'ladı annem. Ardından yeniden gülümsedi ve kollarını uzattı. "Ee hoş geldiniz madem, ne iyi ettiniz! Oturunuza..."

Sarılacak mıydı?

Ağlama dürtüsüne karşı gülümseyebilmek şüphesiz ki en çok acı veren direnişlerden biriydi. Bunu annem kollarını etrafıma dolayıp beni bir sağa, bir sola sallarken yere çöküp çocuk gibi ağlamak istediğimde anlamıştım.

Annem aynı şekilde Kunt'a da sarılmak istediğinde, aralarındaki boy farkı gözlerimi kapatıp kendimi sıkarak gülmeme neden oldu. Kunt ekstra bir eğilmişti, annem ise yine de ayak parmak uçlarında ona uzanmak zorunda kalmıştı. "Maşallah maşallah, sırık gibi!" dedi ve sırtını iki kere patpatladı.

Onlara gülerken aklıma annemin geçen sefer Kunt'a ne mesleği yaptığını sorduğu aklıma geldi, suratım düşmüştü bu yüzden. "*Söyleyemem, gizli,*" demişti Kunt. Alaycılığından dolayı böyle bir cevap verdiğini düşünmüştüm ama aslında doğruyu söylüyordu.

Detayları hatırladıkça aptal hissediyordum.

"Ne yapayım size, çay yapayım mı?" diye sordu annem, geri çekilerek ilerideki küçük mutfağı gösterdi eliyle. "Burada çok eşyam yok ama demliklerimle kahve makinemi getirdim. İnce belli çay bardağı yok ama kupa var."

"Siz sevmiyorsunuz sanırım kupa?" Sevmiyordu. Annem *çayın lezzeti ince belli bardakta içildiğinde çıkar,* derdi.

Yüzünü buruşturdu hemen. "Çayın lezzeti ince belli bardakta belli olur," dedi tıpkı tahmin ettiğim gibi. "Doktor Bey'den rica ettim, çay bardaklarımı getireceğiz ama."

"Çayın demlenmesini beklemek uzun sürer," dedi Kunt yumuşak bir sesle. "Biz çok kalamayacağız maalesef, bir yere davetliyiz. Bir dahakine çayınızı içeriz ama."

İki tekli koltuk vardı ve annem birine oturmuş, diğerine buyur etmişti. Ben koltuğun kolçağına oturdum, Kunt ayakta kalmayı tercih etti.

"Gelin yavrum, gelin," dedi annem sevinçli bir sesle. "Yalnızım ben burada. Orada da yalnızdım ama... Orada oğlumla kızım gelir diye bekliyordum, burada bulamazlar sanki beni."

İçime çektiğim nefes, keskin bir bıçak misali kalbime saplanırken "Niye öyle söylüyorsunuz? Gelirler," dedim ince bir sesle, sesim de bozulmuştu sonlara doğru ve Kunt bir kez daha elini omzuma koymuştu. Parmaklarını saçlarımın arasında hissettiğimde iç çektim.

Cık'ladı annem, aksi bir ifadeyle yana dönerken. "Kestim ben umudumu. İlk gün gelmeyen, gelir mi daha? Bak İstanbul'dayım, diplerindeyim, hastanedeyim. Gelmiyorlar. Gelmesinler. Bacaklarını kıracağım onların ama bir çıkayım şuradan..."

Anne, ben geldim. Ama abim gelemez. Onun bacaklarını da kıramazsın, bacakları yok çünkü. Kendi yok çünkü ondan. Yok oldu. Toprak oldu. Sen bağla bahçeyle, toprakla uğraşmayı seversin ya hani... O da senin sevdiğin o toprağın kokusuna karıştı artık. Çok bekleme, gelmez çünkü.

"Ee, evliliğin tatlı telaşı nasıl gidiyor çocuklar?" Annem yeniden tatlı sesiyle sorduğunda, fark etmeden eğdiğim başımı kaldırıp ona baktım. "Yüzükler hâlâ sağ elde olduğuna göre evlenmediniz, beni de çağırır mısınız nikâhınıza?"

Bir sessizlik oldu, ben anneme baktım öylece; annem de bir bana bir Kunt'a. Saniyeler içerisinde, gözündeki tatlı ifade ve tebessümünü bir huzursuzluk sardı. Çağırmayız diye mi düşünmüştü?

Hayat. Annem karşımdaydı ve düğünüme gelmek istediğini söylüyordu, bizim şaşkınlığımızda oluşan sessizliği ise bir red olarak algılıyor ve üzülüyordu.

Hayat. Sağ elimde alyansını taşıdığım adamın evleneceği kadın değildim aslında, neyiydim onu da bilmiyordum ve bu bilinmezlik beni de annem gibi derin bir hüzne hapsediyordu.

"Tabii ki çağırırız, lütfen gelin!" diye parladım o ân, ne diyeceğimi bilemeyerek. Bir anneyi üzgün görmek, kaldı ki benim annemdi o; canımdı, beni kahrediyordu.

Annem yeniden kocaman gülümsediğinde ben de otuz iki diş gülümsedim.

"Ben İstanbul'da yol bilmez, iz bilmez hâldeyim... Ama kızım gelirse, o getirir beni. Hani bahsetmiştim sana, tıp okuyan. Burada okulu. Sana benziyor, ceylan gibi gözleri var böyle. Gözünün altında beni var. Sol gözünün. Ama saçları uzun onun. Senin saçların kısa. Bizimki makas değdirmez." Gözünün içi parlıyordu. Başka bir sebepten, benim de gözlerimin içi parlıyordu ona bakarken. "Tanıştırırım sizi. Hem belli mi olur, Kunt oğlumun kendi gibi boylu poslu yakışıklı arkadaşları vardır, bir bakmışsın Karaca'mla biz çağırıyoruz sizi kınaya, düğüne..."

"Olmaz."

Annem de ben de Kunt'a baktık o ân. Kendi bile ne dediğinin farkında değil gibiydi, kaşlarını çatıp bir bize bir de boşluğa baktı. Ardından boğazını temizledi ve "Öyle olmaz yani, görücü usulü gibi," diye açıkladı. "Yani bu dönemde kim düğünde hayatının aşkını bulur da evlenir zaten?"

"Hayatının aşkını bulmak için yer mi var oğlum?"

"Yok tabii, yok da... Yani benim arkadaşlarım da boş değil zaten."

"Olurlar mı zaten, bu devirde kaparlar vallahi sizin gibi çocukları... Maşallah..." Gülümseyerek kafasını salladı annem, gittikçe solmuştu gülümsemesi. Tebessümü kaldı bir tek yüzünde. "Bizim kızın da bir sevdiği vardı aslında liseden ama kırdılar kalbini. Dönmez daha. Çok üzüldü Karaca'm." Durdu. Durdu... "Çok sevsen de *dönüşü olmaz bazı gidişlerin.*"

Dik dik baktı annem bana imayla, Kunt'u işaret ediyordu bakışlarıyla. "Kızım sen de dikkat et..."

Çığlık atmak mı gülmek mi istiyordum, ağlamak mı bilmiyordum ama... İçimdeki fırtına duyulsun istiyordum artık.

"Kendimi parçalarım ama onun kalbini kırmam." Kunt'un sesi, odadaki sessizliğin içine bir çığ gibi düştüğünde kafamın içinde başka bir boyutta kopan gürültüde toz dumana karıştı. Kısa bir sağırlık yaşadım, dönüp ona çatık kaşlarla bakarken. Bana değil, anneme bakıyordu.

"Zaten isteyerek kırmaz kimse kimsenin kalbini," dedi annem.

"Öyleyse hata yapmak âşığa caiz değil mi?"

"Üflesen geçer mi oğlum, kalbin acısı?"

"Geçmez," dedi Kunt. "Ama kalbin mayasında var kırılmak. Zaten insan sevdiğine kırılır."

"Kırıla kırıla, ne olacak oğlum hâlimiz?"

Aşk olacak.

6
ACININ ÖTEKİ YÜZÜ

Kunt annemin sorusunun cevabını vermedi ama ikimiz de aynı şeyi düşünmüşüz gibi hissetmiştim o ân. *"Geç olur,"* demiştim ona bir keresinde. *"Geç olur ve aşk olur,"* demişti bana.

Aşk, her insanın kafasında farklı şekillenir ve farklı bedenlerde can bulurdu. Kimisi için aşk çiçekli böcekli bahçelerken, Kunt için karanlık ve soğuktu. Daha iyi açıklayamazdı kendini.

"Bize müsaade," dedi Kunt, saatine baktıktan sonra ayaklanırken.

"Yine gelin, çok mutlu oldum! Çok sevdim ben sizi." Annemin yüzündeki gülüş o kadar sıcak ve samimiydi ki... Ayşegül ve Kunt'u gerçekten çok sevdiğini apaçık belli ediyordu ifadesi.

Kalkarken gözüm annemin yatağındaki bez bebeğe takıldığında bakışlarımı yakalayıp "Beğendin mi?" diye sordu bana. Yatağına gidip bez bebeği getirmişti.

"Beğendim," demiştim ona. Bile bile de sormuştum. "Siz mi yaptınız? El yapımı gibi duruyor."

"Ben yaptım Karaca'ma. Çocuktu bebek istiyordu... Ben de nereden bileyim bezden başka bebek... Ördüm. Doldurdum da içini yünle. Saçlarını öre öre iplerden yaptım. Tuhafiyeden boncuk gözler, kumaş ve düğmeler aldım mı da tamam-

dır... Bebeklik ayakkabılarını giydirdim ayağına. Bir gün bir geldi. Yüzü gözü toz, üstü çamur. Kızlar almamışlar bunu aralarına. Demesin mi benim bebeğim kocaman! Yer senin bebeğin bizi demişler buna, ağlatmışlar. Korktu o da kendi bebeğinden."

Dudaklarımı birbirine bastırdım gülümserken. İncelemem için bebeği bana uzattığında elime aldım, ilk baktığım şey karnı olmuştu. Biraz bastırınca hissedebilmiştim kasedi. "Sonra?"

Annem gülümsedi. Bir müddet yüzüme baktı. Sessizliği, durgunluğa dönüştüğünde bir terslik olduğunu anlamıştım; gözlerimde kaybolmuştu.

"Verememe sana," dedi annem hüzünle. "Karaca'm çok üzülür."

Üzülürüm.

Gözlerinin kenarında kırışmaya başlamış tenine, siyah ve sık kirpiklerine, örülü saçlarına, kara gözlerine baktım. *Verememe sana, senin saçların kısa*, diyordu sanki. Veremezdi bana çünkü ben Ayşegül'düm ve o beni kabul edene kadar Karaca olmayacaktım.

"Görüşmek üzere," dedim bez bebeği ona uzatırken. Gözlerini yüzümden çekmeden aldı bebeği. Kollarım havalandı, sarıldım ona. Yanağına da küçücük bir öpücük bıraktım. *Sonra görüşeceğiz annem. Güneşli günlerde görüşeceğiz. Karanlık çekecek ellerini üzerimizden.*

Söz.

Kunt anneme veda ederken ben koridora çıkmıştım bile. Marc etrafta değildi bu yüzden direkt asansöre yürüdüm.

"Karaca!" diye seslendi Kunt arkamdan, dönüp ona bakarken gözümden akan yaşları siliyordum makyajımı bozmadan.

Asansörün düğmesine basıp kabini çağırdım. Kunt yanıma ulaştığında kolumdan yakaladı ve kendine çevirdi beni. "Ne oldu?" diye sordu hafifçe kafasını eğerek bakışlarımı yakalamaya çalışırken. Sesi sakindi. Islak kirpiklerimle baktım ona, parmak uçları çeneme dokunuyordu. "İyi misin?"

"İyiyim, niye olmayayım ki?" diye sordum. Kabin geldiğinde içeri geçip zemin kata basmıştım, Kunt da benimle birlikte bindi. "Alt tarafı annem az önce olmayacak düğünüme davet ettirmek istedi kendini, sonra istenmiyor sandı diye üzüldü. Sonra tabii, evlenecek sandığı kişinin kendi kızı olduğunu bilmediği için bana bizim düğünümüzde kısmet bulmak istedi, sonra kendi planladığı asıl düğünüme bizi de çağırdı falan..."

"Karaca..."

Burnumu çektim. "Kunt lütfen konuşmayalım. Bu konuyu konuşmayalım."

Kunt sessiz kaldı, istediğim gibi. Ama dediğimi yapması beni sinirlendirmişti çünkü o sessiz kalmamı istese muhtemelen ben onun isteğini görmezden gelerek üzerine giderdim. O ise şakaya vurur ve konunun benim gözümde önemini yitirmesini sağlardı. *O seni kırmamak için gülüyor ve güldürüyor, sen ise tersliyor ve sessizleşiyorsun. Üstelik adam lafını dinleyince de kızıyorsun.*

Bencil. Bencil hissediyordum. Aptal da hissediyordum. Göğsümün ortasında bir ağırlıkla terk ediyordum hastaneyi, kilomu ikiye üçe katlamış gibiydim. Belki de bu yüzdendi yavaş ve hâlsiz adımlarım ama zayıf düşecek zaman değildi.

Daha Sergen Kahir'le tanışacaktım.

Otoparkta Polat, *SUV*'nin önünde dikiliyordu. Etrafa baktığımda Beren'in birkaç metre ileride, bir ileri iki geri yürürken telefonla konuştuğunu fark ettim. Kunt, *Audi*'nin kapılarını açtığında hiçbir şey söylemeden ön koltuğa yerleşmiş olmam Polat'ın garibine gitmiş olacak ki sanki baktıkça düşüncelerimi alnımdan okuyacakmışçasına bakıyordu yüzüme.

Kunt, ona bir şey söyleyerek dikkatini dağıttığında bakışlarından kurtuldum.

Beren, sık adımlarını bu ikilinin yanına attığında kapılar kapalı olduğundan seslerini çok boğuk bir şekilde duyabiliyordum ama kapıyı açacak ya da dışarı çıkacak gücüm yoktu.

Sonunda Beren'le Polat araçlarına geçtiler. Kunt da ön taraftan dolanıp şoför koltuğuna bindi ve kapıyı kapatıp motoru çalıştırdı. "Üşüyor musun?"

"Hayır, neden?"

Bana baktı, gözleri bir ânlığına kollarıma düşmüştü. Farkında bile değildim kollarımı sımsıkı kendime sardığımın. Bu, yalnız ve uzakta hissettiğimde istemsizce yaptığım bir şeydi. Daha az... Yalnız hissettiriyordu sanırım. Ya da korunuyormuş gibi. *Neden, Karaca?*

"Az önce," diye sordum dudaklarımı ıslatırken. "Ne konuştunuz?"

"Halit'in de mekânda olacağından habersizdik. Öktem'in orada olup onu görmesi bir nevi işimize geldi," diye açıkladı bana, hastane otoparkını terk ederken. "Seni yanına almaya çalışabilir."

"Bir yere gitmiyorum."

"Güzel. Ben de bir yere gitmene izin vermiyorum," dedi tok bir sesle. Bir gözü yoldaydı ama arada benimle göz teması kuruyordu. "Karaca, anneni görmek sana iyi mi geldi kötü mü geldi anlayamıyorum..."

Bakışlarımı camdan dışarı çevirdim. "Bir şeyim yok. Kafa travması geçirmiş olması ve benim bunun farkına varmamış olmam beklemediğim bir şeydi sadece."

Bacağıma yaslı elimin üzerine elini koyduğunda, buz gibi elime çarpan sıcacık avucu tüylerimi ayağa kaldırmıştı. Ona döndüm. Birkaç saniye gözlerimi izledi, ardından dudaklarının üzerinde dilini gezdirirken önüne döndü ve yutkundu. Çenesini sıktığında elmacık kemikleri belirginleşmiş, yanakları ise içeri göçmüştü. Ne olursa olsun Kunt Vidar Karyeli, izlemekten hiç sıkılmayacağım güzel bir manzaraydı.

"Karşındaki sana fark ettirmek istemediği sürece aslında hiçbir şeyi fark edemezsin. Birçok detayı, o kişi istediği için görürüz aslında," dedi yumuşak bir sesle. "Çocukken, babam beni sabahın dördünde kaldırıp sahilde kendisiyle koştururdu. Yıllarca onunla yarıştım, hızına yetişebilmek ve geçebilmek için onu. Bir gün geçebilirsem işler değişir sandım. Nefesini o kadar iyi kontrol ediyordu ki dünyanın en sağlıklı ve fit adamıydı benim için."

Bana döndü birkaç saniyeliğine, alaycı bir gülüş vardı yine yüzünde gamzelerine gölge düşüren. "*Usain Bolt* değil Behzat Karyeli'yi bilirdik yani..."

Devam etmesi için sessizce onu izledim. Karşı şeritten gelen araçların far ışıkları yüzüne vuruyor ve ardından arabanın içini yeniden karanlığa gömüyordu.

"Sonra bir gün doktor ona artık koşamazsın dedi. Meğerse astımı varmış, aslında koşmamalıymış bile ama inat ya işte; bir şekilde kontrol altına alabilmiş onca zaman. Sen o yaştaki Kunt'a gidip babanın astımı var, hasta o aslında koşamıyor desen, muhtemelen gözlerinin kaç numara bozuk olduğunu sorardı sana. Ama benim babam sekiz yaşındaki küçük çocuğunun gözünün önünde astım krizi geçirip fenalaştı sahilde. Öldü sanmıştım."

Diğer elimi de, elinin üzerine koydum. "Onun fenalaşacağını öngöremezdin bunu biliyorsun değil mi?"

"Gözümün önünde birçok kez fenalaştığında fark etmemişim Karaca. Şimdi sen kızıyorsun kendine nasıl bilmem kafa travması geçirdiğini diye... Bir gün barda kavga çıksa, birisi başıma şişe geçirse, sapasağlam çıksam oradan... Kafa travması aklıma gelmez bile, vurur kafayı uyurum. Sessiz sedasız ölebilir insan bundan."

"Niye böyle konuşuyorsun?" Ellerimi çektim elinin arasından, burnumdan solumuştum.

"Söylüyorum sadece. Annen basit bir şekilde düşüp kafasını çarpmış da olabilir, bilemezdin, o bile bilememiştir belki. Yüksek bir ihtimal bu," dedi Kunt, iç çekerken. "O yüzden kendini yiyip bitirme. İnsanlar bazen basitçe... Fark etmezler. Ne kadar yakın olsanız bile."

Sen fark etmez miydin diye sormak, anlatmak geldi içimden ona. Annemin yaşadığı travmayı değil, 16 Nisan'ı... Lunapark'ı. Öncesini. Depoyu, barı, kavgayı gürültüyü; İstanbul Boğazı'nın beni yuttuğu sabahı. *O zamanlar tanışıyor olsak, kimsenin anlamadığı şeyi, sen de anlamaz mıydın Kunt?*

Sen de mi anlamazdın?

Burnumu çekerek önüme döndüm. Sanırım gerçekten üşütmüştüm.

Yaklaşık yarım saatlik dere, tepe, bayır, orman bir yolculuğun ardından etrafı lüks araçlarla dolu, sahile yakın, oldukça

büyük iki katlı ve geniş bir binanın bahçesine yanaştığımızda otoparka girerken karşımıza aniden çıkan bir kadın, Kunt'un ani manevrayla durmasına yol açtı.

Avucunu karnımda hissettim, kabanımın kapatmadığı kazağımın üzerinden. Emniyet kemerim takılı olmasına rağmen öne savrulmamam için beni tutmuştu tedbiren. Midem içeride büzüşmüş gibi hissetmiştim.

"Deli mi bu?!" diye söylendi Kunt sinirle, ardından sabır çekerek arabadan indi. Polat da aracını hemen yanımızda durdurduğunda arabadan iniyorlardı. Bu yüzden ben de inmek için kapı koluna uzandım.

O sırada arkasına bile bakmadan, Kunt'un onu takip edeceğinden emin adımlarla elleri kabanının cebinde yürüyen kadın dikkatimi çekti ve hareketlerim yavaşladı. Küt kesim siyah saçları vardı, siyah bir kaban ve ince siyah bir çorabın altına dizkapaklarına gelen topuklu botlar giymişti. Bu kadının siması, her ne kadar profilini görebiliyor olsam da fazlasıyla tanıdıktı.

Ve belki de en çok profilini görebiliyor olduğum için tanıdıktı.

Kunt önünü kestiğinde kadın gülümsedi, gözlerini kısmış keyifle karşısındaki yakışıklı adamı izliyordu. Kunt'un ise kaşları çatık, ifadesi çelik kadar sert ve keskindi.

Kapıyı açıp çıktım. Polat ve Beren herhangi bir şey yapmıyorlardı.

"Ne oluyor?" diye sordum suratlarına bakarken. "Kim bu kadın?"

"Behzat Karyeli'ye çalışan ajanlardan biri." Beni yanıtlayan Beren'di. Onun yüzünde de memnuniyetsiz bir ifade vardı.

Polat sessiz kaldı. Beren'in yanında dikiliyordu sadece.

Ellerimi kabanımın cebine sokarak onlara bir kez daha döndüğümde, kadın tam da Kunt'a doğru bir adım atıyordu. Kunt kımıldamadı. Her ne konuşuyorlarsa sesi buraya gelmiyordu. Onlara doğru bir adım atacağım sırada biri kolumu yakaladı, sertçe değil ama ilerlememe engel olacak kadar.

Polat.

Bakışları *gitme*, der gibiydi. Bu yüzden daha çok gidesim gelmişti.

Polat aynı ânda birini de arıyordu. Telefonu kulağına götürürken araması cevap bulmuştu ki "Otoparka gel. Samet'i de getir," dedi soğuk bir sesle. Hayır, emir verdi. Ve telefonu kapatıp cebine attı.

Yeniden başımı Kunt'a çevirdiğimde, küt siyah saçlı kadını tanımak için zihnimi zorladım. Hafızam beni, Sezen Aksu'nun *Aykırı Çiçek* şarkısında dans ettiğimiz geceye götürdü. Biraz daha geri sardığımda... Ünzile Hanım'ın beni sıkıştırdığı tuvaletten çıkarken tıpkı şimdi olduğu gibi Kunt'a yakın duran bu küt saçlı kadını hatırladım; mini krem bir elbise vardı o zaman üzerinde ama oradaydı işte. Düğündeydi. Çırağan Sarayı'ndaydı.

Ve Kunt'u öpmek için uzanmıştı.

Ağzım aralık kaldı, içime çektiğim nefesle kuruyan dudaklarım gibi ciğerlerim de kururken öksürmek zorunda kalmıştım çünkü ilk defa hafızamın bu kadar iyi olmasına lanet ediyordum. Bu kadın kimdi ve ne işi vardı burada? Düğünde ne işi vardı? Ve en önemlisi, neden bu kadar yakın duruyordu ona?

Aracın kapısını kapatıp onlara doğru yürümeye başladığımda bu sefer Polat beni durdurmadı ya da ben ona fırsat vermemiştim. *Audi*'nin kapısını kapattığım ân çıkan tok ses ise otoparkta yankılanmış ve karşı karşıya duran ikilinin dikkatini bana çevirmişti.

Kunt nihayet kadından bir adım geri çekilirken bana elini uzattığında, kıskanç yanım tereddütsüz sahte bir tebessümle elini tutarken gözü kara yanım Kunt'un elini umursamadan direkt kadını parçalamak istiyordu.

"*Nişanlınla* beni tanıştırmayacak mısın yoksa Vidar?" diye sordu küt saçlı güzel kadın, dudakları gülümserken gözleri iki katı sırıtıyordu sanki. Biri arkadan gelen arabanın farlarını kapatabilir miydi çünkü kadının makyajı zaten kusursuzken bir de güzel ışığa hiç gerek yoktu gerçekten!

Ve, öyle bir *nişanlın* demişti ki, bariz belliydi; her kimse, her şeyin bir oyun olduğunu biliyordu.

"*Sevgilim*," dedi Kunt o ân, beni kadınla tanıştırırken. Parmaklarımız birbirine dolanmıştı. Dışımdan gülümsemeye devam etsem de içimde nasıl bir fırtına kopmuştu bir Allah bir de ben biliyorduk. "Nehir *Hanım*'la tanış."

Kadının gülümseyişinde yaprak kımıldamadı ama gözlerindeki ışığın söndüğünü bir ben fark edebilmiştim. *Arkadaki araba farları kapadığından da olabilir o ama konumuz bu değil tabii.*

Kadın, *Nehir*, elini uzattı bana. "Nehir Dündar."

"Karaca." İsmim dudaklarımdan çıkarken boştaki elimle elini tuttum ve sıktım. "Karaca Koralin."

"Vidar'ın işten arkadaşıyım," dedi Nehir mânidar bir gülümsemeyle.

Kunt araya girdi. "Evet. Teşkilattan."

Nehir'in yüzündeki ifade, tamamen yok olurken içimden kendime inanamayacağım bir şekilde kötü kadın kahkahası attım. Bunu beklemiyordu. *Ne?* Ne anlamam gerekiyordu bundan? Nehir Dündar, Behzat Karyeli'ye çalışıyordu ve benim Kunt'un asker kimliğinden haberim olduğunu duyunca şaşırmış mıydı?

"Biz daha fazla gecikmeden içeri girelim," dedi Kunt keyifli bir sesle, ardından arkaya döndü ve Polat'a baktı. *Nehir'in şaşkınlığı mıydı onu keyiflendiren?* Polat o sırada yanına gelen ikiliye arabanın anahtarını veriyordu. Demek ki Polat, çocukları arabaları park etsinler diye çağırmıştı.

Çok geçmeden Beren'le Polat yanımıza ulaştılar, o sıradan Nehir kendine gelmeye çalışıyordu. "Efes, Nehir Hanım'ın kavalyesi olabilir, eşlik etsin," dedi Kunt, Polat'a.

Beren araya girdi. "Ama Efes, Öktem'le girecek içeriye?"

Öktem içeriye girecek miydi? Ben, Kunt'la gireceksem ve Beren de Polat'la girecekse içeri, Kunt da Efes'e Nehir *Hanım*'ı düşündüyse bu, Kunt'un Öktem'i geri göndermek istediğini gösteriyordu.

Kunt'a baktım, altın hareler anında yüzüme çevrilmişti. "Öktem'i şimdi eve yollasan biriyle... Yarı yolda direksiyona geçer, geri döner ve içeri girmenin başka bir yolunu bulur."

"Sorun yok, başkasıyla girerim içeriye," dedi Nehir. Buraya tek başına gelmişse içeriye kiminle girmeyi umuyordu pardon? "Fevzi gelsin."

Tamam, Fevzi'yi alabilirdi.

Fevzi de mi gelmişti?

Fevzi de mi askerdi?

Fevzi bile mi askerdi?

Kafamı sallayarak kendime gelmeye çalıştım Kunt "Geçelim," dediğinde. Bir elim onun elinde, diğeri kabanımın cebinde; altın sarısı ışıklarla zeminden ışıklandırmalı binaya yürümeye başladık.

Korumaların dikildiği kapının içinden koştura koştura bu tarafa gelen, bir eli sargıda tanıdık bir adam vardı; kirli sakallı, 1.80 boylarında, esmer bir adam... Sakalının ve saçlarının bir kısmına ak düşmüştü. *Rauf.* Gelen adam, Rauf Massouh'dan başkası değildi. Dubai'de indirdiğimiz o organizatör...

"Vidar," dedi Rauf, bize yaklaşırken yavaşlayarak. Başını eğerek selam verirken Polat'ın ona olan sert bakışları ilgisini çekti ki adam gerildi. "Buyurun, geçelim..."

Kunt'un elini sıktım, kapıdan içeri girerken.

"Sonra," diye fısıldadı kulağıma eğilerek. Saçlarıma çarpan nefesi tenimi gıdıklamıştı. Parfümünden nefret ediyordum.

Fevzi'nin nereden çıktığını görmedim ama içeri girerken bize katılmıştı. Nehir'e önünü ilikleyerek kolunu uzattığında, kabanını çıkartıp vestiyere veren Nehir koluna girmişti başını dik tuttuğu soğuk ifadesiyle. Fevzi ise kadına gergin bakışlar atıyordu.

Rauf'un bana gözünün ucuyla bile bakmayışı dikkatimi çekmişti ama yüksek tavanlı koridorda kalabalığın sesine doğru ilerlerken düşündüğüm çok daha başka şeyler vardı. Yine de Rauf'a ters bir bakış attım, çift kapılı büyük girişe yaklaşırken.

"Nasılsınız Rauf Bey?"

Yüzündeki dehşet ifadesiyle bana baktığında ona gözlerimi kırpıştırdım ardına ardına.

"Türkçe konuşun lütfen. Türkçe. Bakın, mis gibi dil," dedi Rauf. Ben güldüm ama Kunt, Rauf'a onun benimle konuşmasından hiç hazzetmez bakışlar atıyordu bu yüzden Rauf boğazını temizleyip önüne döndü.

Çift kapılı kalabalık salondan içeri gireceğimizi sanırken sağa döndüğümüzde kaşlarım çatıldı. Arkamızda ve önümüzde ikişer adam yürümeye başlamıştı bizimle. İstemsizce gerilmiş, gergin bakışlar atıyordum etrafa.

Bir asansöre geçtiğimizde korumalar bizimle gelmedi. Asansörün bizi çıkarması yalnızca birkaç saniye sürmüştü, zaten yalnızca iki düğmesi vardı. Kapılar açıldığında, görevinin ne olduğunu; nereye geldiğimizi daha doğrusu, çok daha iyi anlamıştım.

Aşağıda bir salon dolusu insan olmasına rağmen biz protokol bölümündeydik. Burada deri koltuklar, kokteyl masaları ve çok daha az insan vardı.

Nehir'le Fevzi, kalabalığa karıştıklarında Beren'le Polat'a bakıyordum ki Kunt elimi sıktı, dikkatimi çekmek için. Ona baktım. "Bak bakalım," dedi hafifçe yüzüme eğilerek. Yanaklarımız neredeyse birbirine değecekti aynı yere döndüğümüzden. "Orada kim var..."

Ellerinde şampanya bardaklarıyla gülüşen insanların arasında, köşede bir ikili fark ettim; biri sarışın, diğeri kızıl. Efes'in üzerinde siyah bir pantolon, beyaz bir gömlek vardı ve içine boğazlı ince siyah bir kazak giymiş, birkaç kolye takmıştı. Kaşlarımı kaldırarak tepki verdiğim şey kesinlikle Efes'in harika tarzı değildi; gayet keyifle sohbet ettiği kişinin, benim en yakın arkadaşım olmasıydı.

Öktem.

Kunt beni dinlemişti.

"Teşekkür ederim onu içeri aldığın için," dedim ona dönerken neredeyse dudaklarım yanağına sürtünmüştü. Kunt geri çekildi ama göz temasını kesmedi.

"Teşekküre gerek yok. Yalnız burada uzun durmaması gerekiyor, sonuçta bizim çevremizde görülecek. Bu onun için çok tehlikeli."

Başımı salladım. "Ben onunla konuşacağım hemen." Sesli ce nefes verdim, etrafa öylesine bir bakış atarken ardından bakışlarım ona döndü. "Şu kadın," dedim. "Nehir... Hanım," diye ekledim imalı bir şekilde. "Çırağan Sarayı'nda da vardı. Ben tuvaletten çıkarken yanındaydı."

"Babama çalışıyor," diye açıkladı Kunt, nefes vererek. "Babam onu etrafımda tutarak, aklınca beni kontrol ediyor."

"Aklınca mı?" Kaşlarım havalandı. "Baban senin üstün değil mi? Ona hesap veriyorsun sonuçta işin dolayısıyla."

"Operasyonun komutası bende Karaca. Babamda değil. Zaten onun beni gözetlemek istemesinin sebebi onun askeri olduğumdan değil, onun *oğlu* olduğumdan." Bunları söylerken hafifçe tebessüm etmiş, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmış ve kulağıma eğilmişti. Memnun olmadığı bariz belliydi.

Yutkundum. "O kadınla... Yakın görünüyordunuz."

Ben yavaşça ona dönerken başımı kaldırmış yüzüne bakıyordum ki "Seninle daha yakın görünüyorum," diye yanıtladı beni. Doğruydu. Haklıydı. Kanıtlanabilirdi. Mesela biri cetvel getirse ve yüzlerimiz arasındaki mesafeyi ölçseydi. Çünkü 10 santimden kısaydı. *İmdattı.* "Bunun haricinde, beni ikinci adımla çağıran bir kadından rahatsız olman çok gereksiz değil mi?"

İşte bu, içimde yandığını bilmediğim bir yerdeki ateşe koca bir kova buz gibi su dökmüştü. Nehir, gerçekten de Kunt'u *Vidar* ismiyle çağırıyordu.

Nefesimi üflerken önüme döndüm. Kunt güldü, niye güldüğünü bilmiyordum. "Hadi, git arkadaşının yanına. Efes'i de buraya yolla," dedi yumuşak bir sesle, elimi bırakırken kafama bir öpücük kondurduğunda onu dinleyen ayaklarımla Öktem'e doğru yürürken bulmuştum kendimi.

Bu adamın üzerimde tartışmaya kapalı bir etkisi vardı.

Niye öpüyordu ki kafamı? Neydik ki biz? Alt tarafı sahte nişanlı. *Her sahte nişanlısının kafasını öpüyor mu bu adam?* Kalabalığın içinde öfkeli gözlerle dönüp Beren'i aradım o ân, sonra bunun ne kadar aptalca bir düşünce olduğunu ve beynime kan gitmediğini fark ettim.

"Allah muhabbetinizi arttırsın ya, ne diyeyim," diyerek giriş yaptım Öktem'le Efes'in yanına. Kollarımı uzun ayaklı masaya yaslamıştım.

"Karaca!" diye parladı Öktem. Sadece sesi değil, gözlerinin içi de parlıyordu. "Nasılsın?"

Ters ters baktım. "Sen kimsin ve benim arkadaşıma ne yaptın?" Memnuniyetsiz bir bakışla yüzüne eğildim. "Kızım sen iyi misin? Nerede olduğunun farkında mısın şu ân?"

"Evet, Efes açıkladı," dedi Öktem, Efes'e bir bakış atarken. *Eyvah.* Öktem'in Efes'e attığı bu bakış, üç numaralı bakıştı. *Bu akşam seni severim beni kimse tutamaz, sen beni tutamazsın yıldızlar tutamaz...* "Yasadışı boks maçı varmış bu gece burada, ünlü işadamları ve yurtdışından önemli misafirler geliyormuş."

"Yasadışı kısmı sende ters etki yapıyor değil mi?" Yapmaz mıydı hiç? Bu kız boşuna mı gazeteciydi...

Öktem kocaman sırıttı.

"Öktem, bu gece senin arkadaşın olarak burada olduğunun farkında Karaca. Tabii ki burada gördüklerinden, burada olduğundan hiç kimseye bahsetmeyecek, değil mi Öktem?" diye sordu Efes o sırada. Sesinin tınısında ciddiyet vardı olmasına ama biraz da samimiyet vardı. İşte o samimiyet nereden geliyordu bilmiyordum.

"Benim arkadaşım o yalnız. Biz konuşuyoruz burada," dedim Öktem'in yanına yanaşarak Efes'e yabancı bakışlar atarken.

"Aman yedik arkadaşını," dedi Efes aynı alaycı ifadeyle. Öktem o sırada kolumu cimciklediğinde ne demek istediğini ben çok iyi anlamıştım da sırası değildi. *Bırak yesin beni Karaca,* diyordu.

"Kunt seni çağırdı." Arkayı işaret ettiğim başımla. "Bir bak istersen."

Efes başını ağır bir ifadeyle salladı. "Buradan ayrılmayın. Dikkat edin."

Efes gittiğinde, Öktem etrafta dolaşan garsonlardan birinin tepsisinden iki kadeh şampanya alıp birini önüme bıraktı

ve "Şimdi anlat," dedi kollarını göğsünde birleştirerek şampanyasından bir yudum alırken.

"Neyi?"

"Ne hakla bu sarı elmayı benden sakladın, onu anlat."

"Öktem, Efes'in aşk hayatı karışık. İstersen ağırdan al, hatta hiç bulaşma bence." Efes'in Şebnem'e âşık olduğunu biliyordum, bu yüzden ona vermem gereken cevap buydu. Şebnem'in ismini öğrenmeden önce Öktem'in Efes'ten hoşlanacağını bilsem onları tanıştırabilirdim tabii çünkü birbirlerine benziyorlardı ilişkilere bakış açıları anlamında ama Öktem'in olmayacak bir şeyin peşinden koşmasını istemezdim. Bu onu yıpratırdı.

"Efes'in aşk hayatı karışıksa benimki aşure," dedi Öktem, lafımı kaale alacağı yerde ve şampanyayı kafasına dikti.

"Hoop hoop o kaçıncı? Ben gelirken de içiyordun!" Kadehi elinden aldım. "Kızım nasıl gelirsin bu akşam buraya ya?! Ya başına bir iş gelirse benim yüzümden? Ne yaparım ben o zaman!"

"Senin yüzünden mi?" Gözleri kısıldı Öktem'in. "Burada olmanızın sebebi Kunt'un boksör olması değil mi? Adam bahis oynamak istemiş olabilir ya da maç seyretmek... Eğlenmeye gelmediniz mi ya? Yasadışı kısmı hiç umurumda değil inan. *VIP* bölümünde olduğumuzun da gayet farkındayım." İlgiyle izliyordu etrafı. "Yalnız bayağı gizli bir organizasyon... Mekân lokasyonunu WhatsApp'tan atmak yerine kartla derece saniye olarak göndermek de ne bileyim... Bari bina no falan yazsalarmış."

İstemsizce güldüm ama hiç keyifli değildim. Öktem, Kuntların gerçek kimliğini bilmiyordu. Her ne kadar kötü bir şey yapmadıklarından, endişelenmeye yer olmasa da; bu konu Öktem'in gerilmesi ve belki de uzaklaşması gereken noktaları kaçırmasına neden oluyordu.

Ama yine de biliyordum ki Öktem, bu geceyi düzenleyen kişinin yani Sergen Kahir'in mafya olduğunu öğrense... Bu onu daha da cezbederdi.

Söyleyeceğim varsa da söylemezdim bu yüzden.

Bir süre sonra Efes tekrar yanımıza geldiğinde, Öktem adamı daha yanımıza yaklaşırken baştan aşağı süzmeye başlamıştı. Pardon... *Soymaya.* "Öktem, seni ya eve bıraktıracağım ya da aşağıda güvenli bir koltuktan seyredeceksin ama bittiğinde itiraz etmeden doğruca eve gitmeyi kabul edeceksin."

Öktem başını salladı. "Nasıl istersen."

Hadi ya. O kadar mı?

"Karaca benimle gel," dedi Efes bana ithafen, Öktem'in samimi cevabını umursamamıştı bile. Tavrı sertti. Bir şeyler olmuş olabilir miydi? Efes zaten Kunt'la bozuktu.

Öktem, Efes'in gönderdiği bir korumayı izleyerek asansörle inerken bana kabinden el salladı. Bu sırada ben Efes'le insanların arasından ilerliyordum.

"İşte bunu beklemezdim," dediğini duydum Sergen'in, daha kendisini görmeden önce. Koyu gri bir takımın içine iki düğmesi açık siyah bir gömlek giymişti, Kunt'un karşısında dikiliyordu. Bazen bu adamların ne kadar uzun boylu olduğunu, onlar karşı karşıya gelmeden idrak edemiyordum.

Arkamızdaki insanlardan sıyrılmış, farklı bir kısımdaydık sanki. Ringe daha açık bir manzarası vardı buranın. Karşılıklı dört deri koltuk ve dolu, alçak bir masa. Köşede buzlu servisliklerde şarap ve şampanya vardı ve başında hazır bir garson kadın dikiliyordu.

Sergen bana bakıyordu, Kunt da bana bakıyordu. Adımlarım yarı yolda durmuştu, Efes hemen yanımdaydı. Köşede Polat'ı gördüm. Rauf da buradaydı ve bir emir kulu gibi kenarda dikiliyordu.

Sergen'in *"İşte bunu beklemezdim,"* dediği ben olmalıydım ki keyifle bana bakarak devam etti lafına. "Hangi rüzgâr attı seni buraya Karyeli? Yoksa teklifimizi kabul etmeye mi geldin? Mekânın nabzını mı ölçüyorsun?"

Teklif. Sergen, bizzat, Kunt'a teklif götürmüştü. *Sergen, yasadışı maçları düzenleyen örümcek mafyaya dahildi.*

Sergen'in abimin ölümüyle ilgisi olabilir miydi?

Tabii olabilirdi. *Aptal kafam.*

Ağırbaşlı bir şekilde Kunt'un yanına yürümeye başladığımda, ifadesinin Sergen'e meydan okur bir şekilde keyifli ol-

duğunu fark ettim. "İkisi de değil," diye cevapladı onu, elimi tutarken. "Malum, sevgilimle sık karşılaşıyorsunuz bugünlerde. Bir tanıştırayım dedim."

Gerilmiştim çünkü Esved bu adamla yakındı. Gerilmiştim çünkü Kunt keyifliydi. Kunt keyifliydi ve karşısındaki adam Sergen'di.

Gerilmiştim çünkü ortada gerilmemek için bir sebep göremiyordum.

"Öyle mi?" diye sordu Sergen, kaşları havalanırken. "Tabii... Tanışalım," diye devam etti koltukları işaret ederken. "Buyurun, geçin oturalım önce... Maç başlamak üzere ne de olsa. Şanslıysak belki şampiyonumuzdan bir iki tüyo da alırız..."

Efes'in seslice nefes verişi, Sergen'e bir cevap gibiydi o ân. "Efes Sungur," dedi Sergen keyifli ifadesiyle ona dönerken. "Nasıl gidiyor işler?"

"Senin işler nasıl asıl Sergen? Allah belanı vermiştir inşallah diye dua ediyorum her gün, verir mi bir gün dersin?"

Efes'in sarkastik tavrı, Sergen'i güldürdü. "Kısmetse... Bakalım."

"Bakalım bakalım..." dedi Efes, başıyla Polat'a masayı işaret ederken. Polat mesajı almış gibi yanımıza yürüdüğünde, deri koltuklarda Kunt ve ben; karşımızda ise Sergen oturuyordu yalnızca.

Polat'ın ne yapacağını anlamıştım. Bize servis açacak garsona toz olmasını işaret ettiğinde, kadın ikiletmeden köşeye çekildi. Polat ceketini çıkartıp gömleğinin kollarını sıvamaya başladığında, bar kısmındaydı ve ben şok olduğumu belli etmek istemediğim gözlerle izliyordum onu. Birincisi, Polat içer miydi? İkincisi, içkiyle ilgili miydi ki bize bir şeyler hazırlayacaktı?

Sergen'in Polat'a olan bakışını yakaladım o ân ve zamanda geri gittim. Beren, Melisa ve onun arkadaşıyla gittiğimiz Pub'da da Polat'la Sergen arasında gergin bir bakışma olmuştu.

Sergen vanilyalı puro yakmadan Kunt'a ikram etmek istedi ama Kunt başını iki yana sallayarak reddetti. Maçı yak-

laştığından sonunda içmeyi bırakmış mıydı acaba? "Esved Kanık'la tanışıklığın nereye dayanıyor?" Kunt'un sorusu, kulaklarıma bir çığ gibi düşerken bir ona bir de Sergen'e baktım. "Basit bir stajyer avukatla işin olmaz senin."

"Ama sen de," dedi Sergen geriye doğru yaslanıp bacak bacak üstüne atarken. "Sağ gösterip soldan vuruyorsun be Kunt... Ringde de hep böyle misin?" Purosundan bir nefes çekti içine. "Hani sevgilinle tanıştırmaya gelmiştin?"

"Tanıştırıyorum," dedi Kunt, gayet rahat bir pozisyonda oturuyordu o da. Geriye doğru yaslanmış ve bir bacağını diğerinin üzerine atmış, kolunu da arkama; koltuğun sırtına uzatmıştı. "Bu gecenin sonunda Karaca seni tanımış olacak."

"Ben onu tanımayacağım yani?" Gözleri kısıldı. "Yanlışsam düzelt ama tanışmak; karşılıklı yapılan bir eylem değil mi?"

"Senin Karaca'yla karşılıklı yapabileceğin hiçbir şey yok bu dünya üzerinde." Kunt'un sesi toktu. Ayrıca, manipülasyonlara da karnı tok... "Dikkati konunun üzerinden dağıtmaya çalışıyorsan, sorun yok. Gece uzun nasıl olsa. Elbet konuşursun."

"Esved," dedi Sergen, karnıma bir ağrı girmişti. *Sen ne yaptın Esved? Ne yaptın da Sergen borçlandı sana?* "Karaca'nın çok yakın arkadaşı. Dilerse sevgilin, arkadaşına sorar... Sonra da gelir sana anlatır. Bu sorunun cevabı için buralara kadar zahmet etmiş olman, çok mânidar. Hiçbir teklif seni şu kapıdan içeri sokamıyorken sevgilinin merakının sokabilmesi de ayrı bir özel."

Sevgilin. Sabahtan beri ne çok kişi bu sıfatla seslenmişti bana. *Yalancı bir sıfat daha.*

Polat, Sergen'le Kunt'un önüne sek viski bırakırken bana bir kokteyl hazırlamıştı. Göz göze gelmeden geri çekildiğinde Efes'in yanına döndü, gömleğinin kollarını düzeltti ve ceketini giydi.

Kunt bardağına uzanıp bir yudum aldı, ardından bardağın içine baktı. "Oyunu kes Sergen. Halit'in eline ne verdin bilmiyorum ama uğrunda sağ kolunu sattığı kızını seninle göndere-

bildi arazisinden... Ve sen de onu Kanık'a götürdün. Ricayla iş yapmadığını herkes bilir."

"Ricayla iş yapmadığımı bilen, yaptığım işin hesabını kimseye vermeyeceğimi de bilir Karyeli." İşin rengi değişiyordu.

Aşağıdan tezahürat sesleri gelmeye başladığında maçın başladığını duyabiliyordum ama masa o kadar gergindi ki bakışlarım dışarı çıkamıyordu ve maç beni ilgilendirmiyordu hiçbir şekilde.

"Aaa," dedi Kunt o ân. "Kimse mi olduk şimdi?" Güldü. "Bak işte."

Sergen boş bakışlarla Kunt'u izlerken Polat nereden çıkardığını bilmediğim tableti masada yer açarak önümüze bıraktığında Sergen'in kaşları çatık, ekranı izliyordu. O sırada Polat'ın hazırladığı kokteylden bir yudum alan dudaklarıma alkol tadı ulaşmamıştı bile, benimki alkolsüzdü. Kafama diktim.

"Rusya'ya kaçırdığın silahların sevkiyatı bu gece patlarsa ne kadar zarar edersin tahmini?" Kunt umursamazca, elinde ağırca salladığı içki bardağını kafasına dikip sertçe masaya çarptığında neredeyse irkilmiştim. *Bu adam kimdi?* Bu adam Kunt'tu.

Bu adam rolünü değiştirmişti. *Bunu mu kastediyordu o lafıyla?*

Sergen'in bakışları sertleşti. "Yapamazsın. Gemi limandan ayrıldı bile."

"Evet. Tankerlerde toplamda yaklaşık 50 kilo patlayıcı ile. Değil gemiyi, Karadeniz'in çeyreğini yok etmeye yetecek malla." Tablette bir görüntü oynuyordu, gemiden canlı yayındı bu. Birçok farklı kamera, tankerlerin içindeki patlayıcıları gösteriyordu Sergen'e. "Tahmini, 50 milyon dolar diyorum ben."

"En az 70 milyon dolar mal var orada," diye araya girdi Efes o ân. Kunt'un yanıbaşında dikiliyordu. "Artı mürettebat. Eh, Sergen'in en güvendiği adamlarını en maliyetli mallarının başına diktiğini bilmeyen de yoktur..."

Onu tehdit ediyorlardı. Bir sorunun cevabı için mi? *Günaydın Karaca, ne zamandır uykudaydın?* Adamın gemisini batıracaklardı. Sergen, Rusya'ya silah mı kaçırıyordu?

Sergen'in sert ifadesi, saniyeler boyu kamera görüntülerinde takılı kaldı. Ardından çenesini sıktı, gözlerini kapattı, derin bir nefes alırken başını arkaya attı ve keyiflenmiş ifadesiyle Kunt'a baktı. "Tamam, öyle olsun," dedi bakışlarıyla adamlarından birine işaret verirken. Elini uzatmıştı. Siyah takım elbiseli adam Sergen'e bir telefon uzattığında, Sergen telefonu kulağına götürdü. "Takip ediyor musunuz herifi?"

Kimi?

"Tamam, nişan al."

Göğsüm korkuyla çökerken elimi Kunt'un koluna koydum ve yaslandığım koltukta doğruldum. Benim dilim neden lâl olmuştu, susuyordum?

"Nişan al oğlum, niye soruyorsun ikinciye?" diye sordu Sergen keyifle gülerken. Ardından telefon ekranında bir tuşa bastı ve telefonu tabletin yanına bıraktı. Aradığı kişi her kimse görüntülü aramaya çevirmişti.

Ekran açıldığında, bir apartman dairesinin camını gördüm. Esved üzerinde eşofmanları, elinde bir tabak ve bardakla masasına yürüyordu salondaki. Bilgisayarı ve birkaç kitap açıktı masada. Üzerine doğrultulmuş, onu takip eden kırmızı bir ışık vardı üzerinde. Kendi evinde izlendiğinin farkında bile değildi.

"Ne yapıyorsun?!" diye bağırdım telefona korkuyla bakarken. "Hani siz arkadaştınız!"

"70 milyona baban olsa satarsın be Karaca," dedi Sergen. Gerçek düşüncesi miydi yoksa blöf müydü bilmiyordum ama o görüntü yetmişti bana panik olmak için. "Gerçi sen babanı her türlü satarsın da..." Ardından Kunt'a döndü. "Demek gemime patlayıcı yüklettin ha? Senden beklemezdim."

"Bu ikinci," dedi Kunt, gayet rahattı. Esved ölecekti, nasıl rahat olabilirdi?! "Bundan sonra bekle, Sergen. Beklemediğin ne varsa bekle benden."

"Abi son iki dakika yirmi dört saniye," diye araya girdi Polat, saatini kontrol ederken. "Patlayıcılar geri sayıyor."

"Konuşacak mısın yoksa malının adamlarınla birlikte Karadeniz'e gömülmesini mi seyredelim?" Kunt gayet ciddiydi.

"Aşağıdaki maçtan daha eğlenceli olacağı kesin manzaranın..."

"Yapamazsın," dedi Sergen. "Kanık'ı öldürürüm. Gözümü bile kırpmam."

"Abi, haber bekliyorum," dedi telefondaki adam.

"Sakın!" Ne yaparsam yapayım, Sergen'in dikkatini çekemiyordum. "Duydun mu beni? Sakın. Sakın yapma. Onun bir suçu yok!"

"Zerre umurumda değil," dedi Sergen, ölümüne soğuk bir sesle. Artık hiç de beyefendi değildi. Ama zaten işin rengi değişeli, ölümü çeyrek geçiyordu. "Çok umursuyorsan sevgiline söyle, patlayıcıları devredışı bıraksın."

"Kunt..." Ona dönüşüm öyle kararlı, öyle çevik, öyle öfkeliydi ki ama onun nasıl baktığı, bir ömür hafızamdan silinmezdi.

"Benden cevapları istedin. Ben de o cevapları alıyorum," dedi düz bir sesle Kunt bana. "Sorun ne Karaca?"

"Esved'i öldürecek adam! Ne cevabından bahsediyorsun sen?!"

"Bir dakika otuz saniye," diye araya girdi Polat.

"Sen!" Sergen'e döndüm. "Yapamazsın. Neden yapamayacağını da çok iyi biliyorsun!"

Sergen'in gözleri kısıldı. Kartı kullanabileceğim yeni aklına geliyor olmalıydı. Ama o zaman, Kunt'un bundan haberi olurdu. Cevap vermemek uğruna riske attığı her şeye değer miydi?

"Ama sen, benim her şeye rağmen, neden yapacağımı bilmiyorsun," diye cevapladı beni Sergen. Bu da ne demek oluyordu?

"Kırk beş saniye."

"Rus mafyasını karşına almaya cesaret edemezsin," dedi Kunt. "Bunu sen de biliyorsun. O teslimat bugün olmazsa hayatın tehlikeye girer."

"Otuz saniye."

"Esved ölürse sana ne olacağını benim söylememe gerek bile yok..." Sergen alaycıydı.

"Karaca beni affetmez... Affetmesin. Ben ona cevapları vereceğime söz verdim."

"Göze alıyorsun yani sevgilini kaybetmeyi?"

"Cevaplar ona uykularını verecekse bensiz de yaşayabilir. Ben kaybetmiş olmam."

"Abi on beş... On dört..." *Sus Polat! Sus! Ya da durdur zamanı!*

"İçindeki bu yanı baban bile uyandıramaz sanıyordum," dedi Sergen, uzanıp ona Polat'ın hazırladığı içkiden bir yudum alırken. Tadı acıydı sanırım, yüzünü buruşturdu. Viski ağır mı gelmişti? Sanmıyordum. Belki de Polat ekstra bir şeyler katmıştı onunkisine. Nasıl güvenip içebilmişti?

"Beş..."

"Sergen ben..." Kullanacaktım. Kartı kullanacaktım, başka çarem yoktu. Tekrar düşünmeme gerek bile yoktu. Kullanacaktım.

Ama Sergen, araya girip lafımı keserek "Tamam," dedi ve Polat ne zaman kulağına yasladığını ve kimi aradığını bilmediğim telefonundan karşı tarafa "İptal," diye seslendi sert bir sesle.

Sergen, masanın üzerindeki telefonu aldı ve adamına "Silahını indir," dedikten sonra gözlerini Kunt'un üzerinden çekmeden telefonu kapatıp koltuğa attı.

"Seni dinliyorum," dedi Kunt ona cevap olarak. Ben ise hayretler içerisinde onu izliyordum. Az önce, en yakın arkadaşımın hayatı üzerine kumar oynayan adamı... *Benden cevapları istedin.* Arkadaşımın ölüsüne, sonsuza dek karanlıkta kalmayı yeğlerdim. Bunu bilmiyorsa, benim daha söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

"Esved'i tanıdığımda hapisteydi," dedi Sergen, purosunu bırakmış sigara yakıyordu. *Ne?* "Hak etmediği bir cezayı yemişti. Onu oradan çıkarmak için aracı oldum, çıkardım da. Hukuk okumak istedi, zaten kazanmış sınavı... Okudu. Halit Tasmas'ın bürosuna yerleştirdim."

Beren'in tüm o anlattığı, kimsenin aklına yatmayan detaylar... Beni Esved'in ağzını aramam için ikna etmeye çalıştık-

ları o akşam... Ve tüm cevaplar Sergen Kahir'de miydi? Peki *neden? Nasıl?*

"Yalan söylüyorsun," dedim o ân. Aslında *eksik söylüyorsun* demek istemiştim ama Kunt'un yanında diyememiştim.

"Birçok sıfata girebilirim Karaca ama bir yalancı değilim."

O sırada Fevzi gelip Kunt'un kulağına bir şeyler söyledi, aynı ânda başka bir adam "Abi," diyerek Sergen'in kadrajına girdiğinden dikkatim dağılmıştı. "Aşağıda işler karıştı."

Başımı camdan aşağı, ringe çevirdiğimde; belki de hayatım boyunca gördüğüm en kanlı sahnelerden biri gözlerimin önüne serilmişti. Kunt, nereye baktığımı gördüğü ân Fevzi'yi ittirip koltukta doğruldu ve önüme geçti. "Bakma."

"Ne oluyor orada?" diye sordum ağır nefesler alırken.

"Abi tamam mı, devam mı?" diye sordu adam, Sergen'e. Sergen ringe bir baktı, ardından "Devam," diye cevapladı. Adam yanından ayrılmıştı.

"Neye devam?" diye sordum ona. Cevap alamadım. "Neye devam?!" Daha hiddetle sorduğumda, Sergen'in dikkatini çekebilmiştim ancak. "Adamı öldürüyor aşağıda rakibi! Neye devam?!"

"Abini bu yolla kaybettiğin için gerçekten çok üzgünüm Karaca," dedi o ân Sergen.

Ben şokla ayağa fırlarken Kunt bileğimden yakaladı. Arkadakilere bir emir vermişti ama duyamamıştım, o ân umurumda da değildi doğrusu.

"Sen nereden biliyorsun bunu?!"

"Yapma," dedi Sergen gülerek, kaşınıyordu. "Abini sektör mü yetiştirdi zannediyorsun? Dikkat çekmemek için nişanlı rolüne girdiğin adamla Dubai'ye gidip benim organizatörümü alt ettikten sonra," derken Rauf'u işaret ediyordu başıyla, hâlâ kenarda dikilen. "Benim seyircime açıkça *Karam*'ı sorduktan sonra," dedi beynimde şimşekler çakmasına neden olurken. "Öğrenmez miyim sandın?"

"Sen ne biliyorsun!" diye bağırdım suratına doğru. "Ne biliyorsun benim abimle ilgili?!"

"Bu sahada," dedi başıyla ringi işaret ederken yüzünde öfkeli bir ifadeyle. "Onun da kanadığını biliyorum mesela zamanında."

Başımda korkunç bir ağrıyla, acıdan gözümden yaş bile gelmezken ringe çevrilen bakışlarımla görebildiğim yalnızca; Sergen'in *devam* emrini verdiği maçın, biri ölmeden bitmeyeceğini beyan eden kırmızı rengiydi. *Kırmızı. Kan. Kahir.*

"Karaca," dedi Kunt. Birkaç saniye önce donup kalmış ama çabucak kendine gelmişti. "Çıkıyoruz. Hadi."

"Çıkmıyorum!" Kolumu kurtarmaya çalıştım tutuşundan. "Bu adam ne biliyorsa söyleyecek!"

"Karaca!"

"Ne bilmek istiyorsan sana kapım her daim açıktır Karaca," dedi Sergen içki bardağını şerefime kaldırırken. "Belki o zaman karşılıklı yapabileceğimiz bir şey olur bu dünyada."

Kunt'un ne zaman kolumdaki tutuşunun gittiğini fark edemedim ama Sergen koltukla masa arasından çıkarken Kunt'un onu gövdesinden yakalayıp duvara çarptığını çok net görebilmiştim. "Biliyorum ben senin derdini!" diye bağırdı yakasından yakaladığı herifi duvara karşı tutarken. "Biliyorum ecdadını siktiğim! Biliyorum!"

"Öyle mi?" Gözleri kısıldı Sergen'in. "Ne biliyorsun mesela?"

"Aşağılık herif!" diye hırladı Kunt. O ân etrafıma bakmayı akıl edebildim. Protokol boşaltılmıştı ve yalnızca korumalar vardı, onlar da silahlarını Sergen'le Kunt'a doğru çevirmişlerdi. Bir kısmı Sergen'i, bir kısmı Kunt'u nişan alan silahlar gözüme oyuncak gibi geliyordu çünkü algılarım tamamen kapalıydı.

Sergen, dudaklarını oynattı. Kunt'a bir şey söylemişti ama o sırada kan gölüne dönen ringde olan bakışlarımın beynime gönderdiği sinyallerden dolayı duyabildiğim yalnızca çınlayan kulağımdı.

Efes "Yeter!" diye araya girdiğinde, başka biri de benim önüme geçerek aşağıyı görmemi engelledi. "İndirin silahları, bu gece burada biter beyler!"

Polat'tı karşımdaki. Acıyan gözlerimle titrerken karşıma geçmiş ve kendimi maruz bıraktığım görüntüyü kapatmıştı. "Bakma," dedi.

Ayaklarıma güç gelmiş gibi, silahlarını indiren adamların arasından asansöre koşarken arkamdan "Karaca!" diye bağıran güçlü ses her kime aittiyse, kulaklarımdan içeri ulaşmamıştı. Ulaştıysa da beynimin bedenime verdiği komutlara yansımamıştı.

Kabinden içeri girdim, kapı kapanırken son ânda kendini içeri atan kişi Polat'tı.

"Kan," dedim. "Kırmızı," dedim. "Çok fazla," dedim. "Neden kimse bir şey yapmıyor?" diye sordum ardından.

"Çünkü ringdekiler yalnızca bir at. Seyirciler ise kupon yatırmışlar üzerlerine. Önemli olan para... Ringdekiler için de, ringin dışındakiler için de." Aşağı yön tuşuna bastığında asansör çalıştı. "Sen doktor değil misin? Neden kan görünce donup kalıyorsun?"

"Sevmem ben kan," dedim titrer bir sesle, burnumu silerken. "Çok fazlaysa... Sevmem."

"O zaman neden tıp kazandın?"

"Çünkü abim dedi."

"Abinin dediği her şeyi yapar mıydın?"

"Abim doktor ol demedi. Abim... Dikine git dedi hayatın." Kapı açıldığında, beklemeden geldiğimiz koridorda hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Yanımda ilerleyen Polat'ın telefonu çalıyordu. "Efendim abi?" diye cevapladı. "Yanındayım... Tamam. Ayrılmam."

Kapıdan dışarı çıktım ve doğruca otoparka yürümeye başladım. Hava buz gibiydi ve üşümüştüm kabanımı hiç çıkarmamış olmama rağmen. Ne yapacaktım? Arabaya mı binecektim? Hayır. Kunt, Esved'in üzerine kumar oynamıştı. Ben arkadaşımın hayatının üzerine kumar oynayan bir herifle tek bir kelime bile konuşmazdım!

Bu yüzden otoparka gitmeyi bıraktım ve binanın dışına yürüdüm. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Polat, ona cevap vermedim. Beni durdurmadı, takip ediyordu yalnızca.

Köşede terk edilmiş, eski bir çocuk parkı vardı. Salıncağı yoktu, tahterevalli kırık ve paslıydı. Kaydırak ise çatlamıştı.

Tahterevallinin soğuk demirine oturdum ve kollarımı kendime sardım. Ağlamıyordum ama kafamın içi darmadumandı, ben de öyleydim.

"Geri dönmemiz gerekiyor," dedi Polat.

"Sen dön."

"Sensiz dönmek mi? Sağ ol, kalsın. Burada donarak ölsem daha iyi."

"Kunt'un dediği her şeyi yapar mısın?" diye sordum ona, tıpkı az önce bana sorduğu gibi. Başımı kaldırmış ona bakıyordum, tepemde dikiliyordu.

"Görevim," dedi. Ardından "Ama görevim olmasa da yapardım," diye ekledi. "Kunt zeki bir adam. Yalnızca burası değil," dedi yumruğunu sıkarken şakağını işaret etti. "Burası da güçlü."

"Zeki ve güçlü adamları takip edersin yani, öyle mi?"

"Sırf bundan da değil."

Nedendi o zaman?

Polat bir süre sessiz kaldı. Bir çakmak sesi duyduğumda sigara yakıyordu, paketine öylece baktığımda bana uzattı. Bir dalla çakmağı alıp dalı dudaklarımın arasına bıraktım ve yakıp çakmağı geri uzattım. Gerginlikten ve şoktan dizimi titretiyordum.

Polat tahterevallide yanıma oturdu. "Yara izime bakmıyorsun çok, neden?"

Ters bir bakış attım ona. "Baksam rahatsız hissedersin çünkü."

"Neden?" Yere bakıyordu. Dizlerini açmış, kollarını yaslamış, toprağı izliyordu. "Ben her sabah ve her akşam aynada o izi izliyorum, çok seviyorum onu." Seslice nefes verdi. "Yarayı sev derler..."

"Yara açanı sevdiğindendir o."

Güldü Polat, dalgınca. "Kim açtı bu yarayı, sormayacak mısın?"

Normalde sormazdım. Kunt zaten, sorma demişti. Ama Polat bunu kendi dile getiriyorsa, sormamı istediğindendi. "Kim açtı?"

"Kız kardeşim," diye yanıtladı beni, ilk defa sesini yumuşatmıştı. "Senin gibi kara gözlü, simsiyah saçları olan... Bir kız kardeşim vardı benim." Belliydi, çok seviyordu onu.

Ve belliydi, kaybetmişti.

"Ben abimle büyüdüm. Her ânımda yanımdaydı. Hatta hiç dibimden ayrılmazdı. Bu yüzden yokluğu çok koydu bana," dedim dürüstçe, sigara dumanını ağzıma doldururken. Ardından üfledim. İyi geldiği falan yoktu! "Gidişi koydu, tamam... Ama sonra bir Eylül akşamı, dönmeyeceğini öğrenmek..." Sertçe nefes verdim. "Seni anlıyorum."

"Sanmam."

Kaşlarım çatıldı. İfademi bozmadan Polat'a döndüğümde, hipnotize olmuş gibi bakıyordu yerdeki çakıl taşlarına. "Asiye on altı yaşındaydı. Her gün okuldan eve aynı caddeden yürür, sonra yemek yer köşe başındaki dersanesine giderdi. Bu kadar. Bu kadarla sınırlı kalırsa, güvende olur sandım. Çünkü askeri okul yatılıydı ve bizim anamız babamız yoktu başımızda, Asiye de yalnız kalıyordu evde. Hafta sonları ziyaret ediyordum onu."

Önüme döndüm ve yere baktım. Dizimi titretmiyordum artık, çıt çıkmıyordu etraftan.

Polat cebinden bir kelebek çakı çıkardı, siyah ve mattı. Açıp keskin ucunu işaretparmağına bastırdığında kanadı. Birkaç damla kan yere akarken Polat sadece izlemişti.

"Günlerden cuma. Erken çıktım, eve geliyordum. Köşede buluşacaktık. Söz vermiştim midye alacağım diye, ondan geç kaldım. Yoksa çoktan yanındaydım. Ama midye almak için durdum işte. Sıra bekledim biraz," dedi düz bir sesle ama ses tonunun altında yatan pişmanlık, kulaklarımdan içeri doluyor ve kafamın içini acıyla dolduruyordu. Polat pişmandı.

"Yirmi dokuz kere," dedi Polat. Kaşlarım çatıldı. "Yirmi dokuz kere..." İçine sert bir nefes çekerken burun delikleri büyümüş, gözleri kapanmış, sindirmek istercesine; hayır, sakinleşmek istercesine durmuştu. Öfkesi içinde büyüyordu.

Elimi omzunun üzerine koydum destek olmak istercesine, ona doğru dönmüş göğsümde korkuyla atan bir kalple dinliyordum onu.

"Yirmi dokuz kere bıçaklamış onu, evveliyatını siktiğim... Yirmi dokuz kere. Küçücük, zayıf kızı. Benim kız kardeşimi. Asiyem'i," diye devam etti Polat titrer bir sesle. "Köşeyi döndüğümde karanlık sokakta kan kaybediyordu, şansına etrafını çevreleyen kalabalıktan bir doktor çıkmış... Ama yetmedi. Nasıl yeterdi ki? Hangi hayvan, hangi..." Lafını kesti. Yapamıyordu. "Yirmi dokuz kere... Nasıl?..."

Sessiz kaldım bir müddet, o da konuşmadı. Sadece karanlığın içine, sessiz ve ıssız yola bakıyor; Polat'ın yaşadığı acıyı, bir de abi gözünden hissetmeye çalışıyordum. Hangi hayvan savunmasız bir kızı yirmi dokuz kere bıçaklardı? Bunu insan aklı nasıl alıyordu? Onun canı neydi ki, henüz on altı yaşında...

"Başın sağ olsun Polat..."

"Kunt söyledi, Sergen'in kaybettiği kardeşini biliyormuşsun. Nereden biliyorsun bunu bilmiyorum ama bu yüzden anlatıyorum sana, tanı diye adamını. Asiyem'e bunu yapan o it, Sergen'in kardeşiydi. Onun kanından biri. Köpek gibi iz sürdüm, aradım buldum, geberttim. Gözümü bile kırpmadan. Bu iz onun eseri," dedi başını bana çevirirken. "Dikiş atarsak plastik cerrahinin de yardımıyla tamamen iyileşebilir dediler. Bırakın izi kalsın dedim. Herkes gitti ben de bu yara iziyle baş başa kaldım işte."

Ayışığında yüzündeki ize öylece bakakaldım.

Donakaldım.

Sergen'in, bana bir kart vermek uğruna, cepleğiğim *Zippo*'sunu geri aldığı ânı hatırladım. Kaybettiği kardeşinden hatıra olduğunu söylemişti.

Ellerim ve ayaklarım buz keserken bitmiş sigarayı asfaltta ezip ayağa kalktım ve elimle yüzümü sıvazladım. Nefes almaya çalışıyordum. Polat'ın kız kardeşini öldüren Sergen'in kardeşiydi ve aralarındaki husumet buydu.

"Sergen, ben itini bulduğumda onu saklıyordu polisten. Ben bulmasam daha bugün hâlâ sefasını sürüyor belki daha

kimleri hayattan koparıyordu acılar içinde, şerefsiz! Bil diye söylüyorum çünkü onunla görüştün Karaca. Sen onunla, Kunt'a rağmen görüştün."

"Polat benim niyetim..."

"Niyetin önemli değil. Kötü biri değilsin biliyorum bunu, niyetinin kötü olduğuna inanmam da zaten," dedi ayağa kalkarken. "Ama dikkatli ol Karaca. Nerede durduğunu bil. Sen benim kız kardeşim değilsin ama... Benden sana bir abi tavsiyesi bu."

İnsan düşe kalka büyürdü. Ama insan çok sevdiği birini kaybettiğinde, birden omuzlarına binen yükle aynı yolu yürümek; düşmek defalarca ve kalkmak zorunda kaldığında... Pes etmenin kıyısında, acıyla ölürdü. İnsan bir kere ölmez, bir kere gömülürdü ya hani... Polat da ölmüştü kardeşiyle birlikte. Beni öldürdükleri gibi.

Defalarca kez.

Yirmi dokuz kez.

Polat, yalnızca güçlü ve zeki diye değil; yalnızca üstü diye de değil... Kunt tüm bu yıllar boyunca, Polat'ın yanında olduğu için en çok, onun sözünden çıkmazdı belki de.

Polat'ın telefonunun cebinden gelen titreşim sesi ikimizi göz göze getirdiğinde, ekrana bakıp "Dönelim otoparka," dedi.

Sakinleşmiştim ama başkasının acısından üzerime çöken, adi bir sakinlikti bu. Bu yüzden sessizce başımı salladım ve Polat'ı otoparka giden yolda takip ettim.

Ellerim kabanımın cebinde, sürekli burnumu çekiyordum çünkü şifayı kaptığıma şüphe yoktu. Hissettiğim soğuk bir anlam ifade etmiyordu ama kafamın içi yangın yeriyken. Çünkü Kunt bana, bu akşam beni Sergen'le tanıştıracağını söylediğinde bütün bunları kastettiğini bilmiyordum.

Ölümüne dövüştürüyordu adamları, can güvenlikleri umurunda değildi çünkü parasını düşünüyordu. Gemideki malları için Esved'i öldürecekti, dahası Kunt buna göz yumacaktı; yumar mıydı yoksa yaptığı açıkça blöf müydü kafam yerinde olmadığından karar veremiyordum ama bu konuda ona öfkeli olduğumu biliyordum.

Ve Sergen, Asiye'yi canice yirmi dokuz kere bıçaklayan kardeşini sakladığı için mahkemenin vermesi gereken cezayı Polat vererek, adaleti sağlamıştı. Kendi adaletini.

Bana kalırsa genç bir kızı yirmi dokuz kere bıçaklayacak kafaya sahip bir pisliğin cezası direkt ölüm olamazdı. Acı çekmeliydi önce. Gerekirse işkence.

Otoparka girdiğimizde Kunt, Beren'le konuşuyordu. Yanlarında Nehir, Fevzi, Efes ve Öktem vardı ama Efes'le Öktem biraz daha uzakta duruyorlardı. Sanırım Öktem'i konuşulan konulardan uzak tutmak içindi.

"Karaca!" diye seslendi Öktem, beni fark ettiği ân Efes'le sohbetini keserek yanıma yürürken. Efes de arkasından hareket etti.

Kunt'un bana döndüğünü gördüğüm ân göz göze geldik. Kaşları çatıktı ve çenesini sıkıyordu. Onu bu kadar sinirlendiren neydi bilmiyordum ama benim bakışlarımla karşılaştığında durulur gibi olmuştu. Burun kemerini sıkıp başını arkaya atarak derin bir nefes alırken bakışlarını kaçırdı.

"Seni görene dek gitmek istemedi," dedi Efes, Öktem'le yanıma ulaştığında. Polat, Kunt'un yanına ilerlemişti. "Hadi sarılın öpüşün ne yapıyorsanız yapın da kızı göndereyim, araba bekletiyorum."

"Senin bu suratının hâli ne?" diye sordu Öktem o sırada, yüzümü ellerinin arasına alırken. "Of kızım buz kesmişsin ya!"

"Midem bulandı, hava almaya çıktım," diye açıklamaya çalıştım ona durumu.

"Çok haklısın," dedi Öktem. "Neydi o öyle? Her yer kan gölüne dönmüştü cidden, bilerek maçı durdurmadılar. Kimse engel olmadı..."

"Öktem..." Lafını kestim, duymak istemiyordum. "Sonra konuşsak olur mu? Benim kafam almıyor gerçekten. Kusura bakma."

"Yok..." dedi Öktem. "Yok ne kusuru," diye devam etti endişeli gözlerle beni süzerken. Ardından Efes'e döndü. "Ee, ben gideyim madem..." Kollarını uzatıp kısaca sarıldı bana. "Görüşürüz Karaca. Konuşuruz tamam mı?"

"Tamam..." Başımı salladım. Öktem, ileride kapısı açık motoru çalışır şekilde bekleyen araca geçerken ona el de sallamıştım. Efes onu adamlarından biriyle gönderiyor olmalıydı.

Öktem'in bindiği araç otoparktan ayrılırken Efes'le diğerlerinin yanına yürümeye başladığımızda bütün gözleri üzerimde hissediyordum ama inatla birine, bilerek bakmıyordum. Tüm duyduklarıma ve gördüklerime rağmen... Esved'in hedef olmasa öfkeliydim. Sergen orada benim arkadaşımı öldürebilirdi ve Kunt cevap almaktan bahsetmişti yalnızca. Esved'den bu kadar mı nefret ediyordu?

"Yüksek statüdekilerin profillerini çıkardım, yabancı diplomatların bile bu maçlar için ülkeyi ziyaret takvimlerini düzenlediklerini bilmiyordum..." Konuşan Nehir'di.

"Bu yüzden mi geldin bu akşam?" diye sordu Beren ona soğuk bir sesle. "Boşuna gelmişsin. Tüm data bizde var zaten. Hiçbir şey yapılamaz o adamlara. Tabii Dışişleri Bakanlığı'yla bozuşmak istemiyorsan..."

"Bu akşamlık bu kadar yeter," dediğini duydum Kunt'un. Ben kimseye bakmıyor; boşluğu izliyordum yalnızca. "Dönelim."

Efes diğerlerine seslendiğinde kısa bir hareketlilik oldu, Nehir kalmıştı. Elini Kunt'un koluna koyduğunu gördüğüm ân kaşlarımı çatarak eline baktım, ardından yüzüne. Gülümseyerek "İyi geceler," dedi ona. Ben yokmuşum gibi davranıyordu.

Kunt cevap vermedi, başını salladı sadece. Terslemiyordu çünkü o bir kadındı ama ondan hoşlanmadığı belliydi çünkü babasının adamıydı.

Dönüp Beren'le Polat'ın aracına yürüyeceğim sırada kolumdan yakalandığımda Kunt beni kendine çekmedi, kendi önüme geçti ve yolumu kesti. "Karaca, n'oluyoruz?"

"Dönelim dedin," dedim yorgun bir ifadeyle. Başımı çevirmiştim, ona bakmıyordum; dörtlüleri yakmış *SUV*'ye bakıyordum. Beren'le Polat ön koltuktaydı ve ikisinin de gözleri üzerimdeydi. Beren endişeli görünüyordu, Polat ise her zamanki gibi; bir robot gibi yani.

Asiye'nin gidişi miydi kalbini taşlaştıran yoksa hep mi böyleydi? Benim abimin gidişi, annemin hastalığıydı mesela aklımı böylesine karıştıran. Biliyordum. Yoksa mezarlıkta suratına bas bas katil diye bağırdığım adamı, meslektaşından delicesine kıskanacak raddede delirmezdim bu akşam.

Hem etkilenip hem öfkelenmezdim ona. Gözlerimin içi hem hayranlık hem de hayal kırıklığıyla parıldamazdı da. Hem ona sarılmak hem de ittirmek istemezdim elini.

O sırada tanıdık bir sima kadrajıma girdi, Kunt'un birkaç metre arkasından otoparka gelen küçük bir grup vardı ve en önde ise kırmızı atkılı bir adam yürüyordu.

"Kunt," dedim ifadem anında değişirken kolunu tutarak. Kunt dikkatini bana verdi ve arkasına dönerek gelenlere baktı.

"Bu ne hoş bir sürpriz," dedi Halit Tasmas, otoparkı inleten gür sesiyle. Adımlarını bize yöneltmişti.

"Kunt!" diye seslendiğini duydum Efes'in aracının kapısını açarak içinden çıkarken. Kunt elini kaldırıp onu durdurdu. Muhtemelen Efes, çocukları henüz hareket etmemiş araçlardan çıkarmak için hamle yapmak istemişti ama Kunt gerek olmadığını söylüyordu.

Neden gerek yoktu? Karşımızda bir terörist vardı. Tutuklasınlardı. Vursunlardı. Bu adamı karşımda vurup öldürseler gözümden yaş akmazdı.

"Aynı şeyi söyleyemeyeceğim," dedi Kunt, Halit arada 2 metrelik mesafe bırakarak yanımıza geldiğinde.

"Öyle öyle," dedi Halit. Keyifli bir surat ifadesi takınıyordu. Hemen arkasında Şebnem'in renksiz bir ifadeyle dikildiğini gördüğümde dilimi ısırdım tepki vermemek için. Hâlâ onun yanındaydı. "Kızım ve oğlumun katili... Bu manzaraya hiçbir zaman alışamayacağım sanırım Mehmet."

Palabıyığı Halit'in arkasında, ayakta görmek tepkimi kontrol edemememe yol açtığında irkildim. Kunt irkildiğimi fark ettiğinde, sert bakışlarını palabıyığa yani Mehmet'e çevirmişti. Mehmet'in bir kolu sargılıydı ama sanırım bacağı iyiydi.

Kunt eliyle kendi elmacık kemiğini işaret ederken aslında Mehmet'in morarmış yanağını kastediyordu. "Sağ kroşe," dedi gözleri kısılırken. "Afiyet olsun."

Benim hediyemdi.

Mehmet öfkeli bakan gözlerini başka bir yere çevirdi. Cevap vermemesi gerektiğini iyi biliyordu.

"Nasıl?" diye sordu Halit, bana bakarken. "Keyif aldın mı içerideki maçtan, Karaca?"

Ona baktım. Hiç de öfkeli görünmüyordu, anlaşma sağladığı kızını elinden saati dolmadan kaçıran terörist bir babaya göre. Gerçekten de Sergen'le anlaşma yapmıştı.

"Boksun öfke sporu olduğunu düşünüyordum, hatta bir spordan çok yumrukların kullanıldığı bir kavga," dedim, Kunt'la tanıştığım akşam bana söyledikleri hatıramdan geçerken. "Düşüncelerim değişti çünkü rakiplerin burayla yenildiğini gördüm," diye devam ettim şakağımı işaret ederken. "İçerideki ne güç ne akıl oyunuydu. Bir grup şiddetten zevk alan kumar bağımlısı insan ve muhtemelen çaresiz dövüşçüler vardı içeride. Böyle bir şeyden keyif alınmaz, acıma duygusu tetiklenir yalnızca insanın."

Halit'in dudakları büzüştü nefesini dışarı üflerken gözleri de kısılmıştı. "İyi konuştun... Konuşmasına da," dedi alaycı bir tavırla. "Sor bakalım sana bunları öğreten adama, son çıktığı maçta gerçekten burasıyla mı oynamış diye?" Kafasını işaret etti. "Çünkü aklınla çıkıyorsan o ringe, rakibinle terk edersin yine. Kim kazanmış kim kaybetmiş fark etmez... Ama o yalnız ayrıldı."

Hiçbir şey söylemedim. Duygusuz bakışlarımı Halit'ten çekmedim de. Halit benden bir tepki alamayınca yanıma çevirdi kara gözlerini, Kunt'a baktı. Kunt da ona cevap vermiyordu.

Seslice nefes verdi Halit. "Eh, neyse... Gidelim artık o zaman..." Bir anlığına sağına döndü, ardından bana baktı. "Bir çay içmeye de gelmezsin değil mi şimdi sen?"

Dalga geçtiğini düşünerek histerik bir gülüşle başımı çevirdim. Şaka gibiydi.

"Dayın sana ulaşacağını söyledi. Onu dinlersin belki."

"Seninle işbirliği yapıyorsa annemin kardeşi oluşu zerre umurumda olmaz."

"Öyle deme," dedi Halit. "Çok benziyorlar..." Başını çevirmişti. Yanındaki Şebin ve diğer adamlarıyla birlikte otoparkın arka taraflarına yürümeye başladığında bir süre Kunt'la sessiz kaldık.

"Dayım, Halit Tasmas'la çalışıyor değil mi?" diye sordum başımı kaldırıp otoparkın karanlığında koyulaşmış altın harelerine bakarken. İfadesizliğiyle baktı gözlerimin içine, başını salladı. "O zaman o adamla görüşmek istemiyorum."

Bu kadardı. Dayım yoktu benim, zaten bunca zaman annemle abimin varlığımı sakladığı adama koşa koşa anlattıysa beni; olmamalıydı da.

Audi'nin ön koltuğuna binip emniyet kemerimi taktıktan sonra arkaya yaslandım ve Kunt'un şoför koltuğuna binip otopark dışına sürüşünü izledim. Sessizce ilerlediğimiz karanlık otobanda bir ânda bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladığında kafamın içinde kaybolmuştum.

"Öfkelisin," dedi Kunt.

"Lütfen bir şey sorma." Cama doğru bakıyordum, ona değil. "Kafam çok karışık."

"İnsan... Öğrendiklerinin kafasında koparacağı kıyamete engel olamıyor," dedi sakin bir sesle.

Birkaç saniye dayanabildim yalnızca sessizliğe. Ardından ona doğru döndüm ve "Polat bana Sergen'le aralarındaki mevzuyu anlattı," dedim düz bir sesle. "Bu yüzden Sergen'in kaybettiği kardeşinden bahsettiğimde şaşırdın değil mi? Bunu bilmemi beklemiyordun."

"Evet," dedi Kunt tok bir sesle. "Çünkü Sergen de, Polat gibi kaybettiği kardeşinden birine öylece bahsedecek biri değil. Polat sana güvendiyse, bilmen gerektiğini düşündüyse anlatmıştır."

Sanki iki cümlesi farklı iki amaca hizmet ediyordu. Kunt her şeyi bilemezdi ama, değil mi? "Pek sayılmaz," dedim, her ne kadar o yola odaklı olsa da ben inadına gözlerimi profiline dikerken. "Bana ait olmasa bile dedin, gerçekleri sana vereceğim dedin," diye devam ettim. "Polat'ı anlatması için teşvik ettin bu gece bir nevi, değil mi?"

Kunt'un dudakları kapalıydı ama histerik bir gülüşle kıvrılmışlardı. Neden direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ve parmak boğumları bembeyaz olmuştu? "İnsanların hareketlerini kontrol edemem, biliyorsun değil mi?"

Kafam daha da karışmış bir şekilde önüme döndüm. Bence tam olarak öyle olmuştu.

"Şebnem kimin emrinde?"

"Benim."

"Nehir babanın emrinde ama," dedim, başını salladı. "Şebnem neden genelevde ifşa etmedi kendini de Halit'in evinde direkt açıkladı kim olduğunu?"

"Çünkü ben öyle yapmasını istedim."

Öyleyse Kunt, Şebnem'in kim olduğunu bana göstermiş ve Polat'la Sergen arasındaki meseleyi öğrenmemin bir nevi yolunu yapmıştı. Böylelikle bana Sergen'den neden nefret ettiğini göstermişti çünkü Sergen'in aklı yerindeydi ama genç bir kızı yirmi dokuz yerinden bıçaklayan bir caniyi saklamıştı. Silah kaçakçılığı yaptığını da unutmamak gerekiyordu.

Ve Esved onunla çalışıyordu.

"Esved'i öldürecekti ve sen onun geri adım atması adına hiçbir şey yapmadın," dedim düşüncelerimi toparlamak istercesine gülerek başımı iki yana sallarken. "Vur emri verseydi ne olacaktı?"

"Esved ölü olacaktı," dedi Kunt büyük bir soğukkanlılıkla. "Sergen onu öldürdükten sonra gemisini riske atamayacağını çok daha büyük bir farkındalıkla anlayacak ve dökülecekti. Böylece Esved'i nereden bulduğunu öğrenecektik ki öğrendik de."

"Sen delirdin mi?!" Sesim yükselirken koltukta ona döndüm çıldırmış bir şekilde. "Söyledikleri bir şey ifade etmiyordu bile! Ne öğrendik ki onun ağzından?! Abimi tanıdığını tahmin edebilirdik zaten, adam yasadışı maçları düzenleyen kişi! Mafya! Altın zarfları var! Çıkarmışsa çıkarmış Esved'i hapisten, günah mı çıkarıyor borcu mu vardı bilmiyorum ama bir insanın canına değmezdi!"

"Çok kolay kuruyorsun bu cümleleri," dedi bana tezat sakinliğiyle. "Belki değerdi Karaca."

"Sen delirmişsin," dedim, önüme dönerken dirseğimi kapıya elimi de alnıma yaslarken. "Sen kafayı yemişsin. Yapma Kunt! Böyle insanların canını tehlikeye atacaksan yapma!"

"Sergen seni o evden sessizce çıkarmasaydı Şebnem bir yol bulamadığı taktirde Halit'e ifşa olacaktı," diye araya girdi, tansiyon yükseliyordu. "Tehlike hep var. Esved'i biz sokmadık bu işlere, kendi bulup girdi. Kendi isteğiyle o şerefsizin yanında. Sen ise ona gidip bunun hesabını sormak yerine en çok istediğin şeyden, cevaplardan vazgeçmeye çalışıyorsun. Sen ne istiyorsun Karaca? Farkında mısın mayın tarlasında yürüdüğümüzün? Çocuk oyuncağı mı zannediyorsun bu işleri?"

Bahçe kapısının önüne arabayı çektiğinde bana döndü. "Adam mafya. Evet öğrenmişsin bir yerden, tebrik ederim. Bunu sana Şebnem söylemez, zaten başka da kimse söylemez. Neyi ne kadar bildiğini kestiremediğim gibi, bilmediklerini sana gösterirken nasıl bir yol izlemem gerektiğini de bilmiyorum. Rapor şeklinde mi hazırlamalıyım böyle inkâr edemeyeceğin şekilde göstermek yerine yoksa herifleri paketleyip çapraz sorguya mı alalım beraber? Ne dersin?"

Dişlerimi sıktım. "Esved, Sergen'in böyle işler yaptığını biliyor olsa onun yanında durmazdı bir dakika. Ya onu, Sergen'e bağlayan bir şey var bizim bilmediğimiz ya da düpedüz bilmiyor!"

Kunt geriye doğru yaslanıp kafasını geriye doğru attı bir kahkahayla. Başını salladı, kendine gelmeye çalışıyordu sanki. Altın hareleri gözlerime değdiğinde cayır cayır bir ateş hapsolmuştu içlerinde. "Ben sana ne diyorum, senin ağzında hâlâ ne idüğünü bilmediğimiz herifin ismi! Yapmaz da yapmaz! Sen beni dinlemiyorsun ki?!" Kapıyı açıp çıktı.

Ben de peşinden fırladım. Yağmur yağıyordu hâlâ ama ıslanmak umurumda değildi. Kunt bahçe kapısından içeri girdiğinde ben de peşinden geçtim, korumalar arkamdan kapıyı kapatmışlardı.

Eve girdiğimiz an merdivenlere yöneleceği sırada kolundan tuttum ve önüne geçtim. "Ben senin ne söylediğini çok iyi dinliyorum Kunt, ne yaptığını da görüyorum," dedim nefes nefe-

se. "Ama sen, sebebi ne olursa olsun benim hayatımı borçlu olduğum adamı namlunun ucuna atamazsın! Ben zaten abimi kaybettim! Eğer bu yolda birinizi daha kaybedeceksem oturur fatihamı okur geçerim, zaten bu saatten sonra hiçbir şey bana abimi geri getirmeyecek!"

"Sen Esved'e hayatını mı borçlusun?" Gözleri kısıldı, anlamaya çalışırcasına baktı gözlerime. Ya da anlatmamı istercesine. "Neden? Bu yüzden mi ölümüne savunuyorsun onu? Toz kondurmuyorsun?"

"Borçluyum," dedim. "Bilmiyorsun."

"Karaca..." Kunt gözlerini kapattı, dudaklarını ıslattı. "O herif... Ne yaptı sana?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyor, dik dik bakıyor, kaşlarımı çatıyor, damarları belli olsa ve bulanık görsem de kırpmıyordum gözlerimi. *On yedi yaşımı daha yeni uyuttum Kunt, neden anıları ayağa kaldırmak istiyorsun?* Bir gün birine anlatacağımı biliyordum ama bu kadar erken anlatmak zorunda kalacağımı bilmiyordum.

Yapamadım. "Ne yaptıysa yaptı," dedim soğuk bir sesle başımı çevirirken. "Ben konuşmak istemiyorum bunları. Lütfen bir daha arkadaşlarıma zarar getirecek bir hamle yapma."

Kapı tıktıklandığında cümlemi henüz bitirmiş, Kunt'un yüzüne bakıyordum. Sert yüz hatlarını incelerken birkaç saniye geçti aradan, ardından yanımdan geçip kapıyı açtı. Gelen Efes'ti.

"Ben odaya çıkıyorum," dedim merdivenlere yönelirken yorgun bir ifadeyle.

Efes'in sesi adımlarımı durdurdu. "Karaca, bir bahçeye gelsene."

Dönüp ona baktım *ne oldu* dercesine. Efes başıyla bahçeyi işaret ederken Kunt öylece yüzüme bakıyordu.

Ben kapıdan çıkarken "Benim sert bir kahveye ihtiyacım var," dedi saatin gecenin bir yarısı olmasına rağmen. Kunt mutfağa ilerlerken Efes'in de peşinden içeri girmesi ve benim dış kapının önünde kalakalmam garibime gitmişti.

Ama sonra bahçenin içinde, evden ve her ân üzerine atlayabilecekmiş gibi bakan korumalardan ayrık duran kişiyi fark ettim; Esved'i.

"Esved?" Şaşkınlıktan küçük dilimi yutmak üzereydim. Birincisi onun burada ne işi vardı? İkincisi onun *burada*, Kunt'un evinde ne işi vardı?

Benden bağımsız ona yürüyen adımlarım hızla yanına ulaştı. Esved'in bakışları üzerimden çekilmiyordu ve endişeyle yüzümü süzüyordu. Üzerinde botları, koyu renk bir pantolon, kalın bir kazak ve ceket vardı. Elleri cebindeydi. Nefes nefese kalmış da yeni soluklanıyormuş gibiydi "Karaca," dediğinde. "O herif arar aramaz koştum. İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedim anlamaya çalışırken. "An... Anlamadım, neyi kastediyorsun?" Kontrol etmek istercesine baştan aşağı süzdüm onu. "Asıl sen iyi misin?!"

"İyiyim iyiyim," dedi kafasını sallarken ellerini omuzlarıma koymuştu.

"Esved?" dedim zorla. Anlamıyordum. "Anlamıyorum?... Kim aradı seni?"

"Şu sarı kafalı herif geldi." Esved bir eliyle yüzünü sıvazladığında, bahçedeki kapalı çardağa yürüyorduk. "Bir sürü şey zırvaladı. En son ölebilirsin bu akşam deyince dinledim. Sergen'i tehdit edeceklermiş, köşeye sıkışınca benim üzerimden caydırma politikası uygulayabileceğini söyledi. Gitti sonra. Kurşungeçirmez yelek falan giydim. Evde benden başka on tane adam vardı."

Gerilmiş suratım aşağı eğildiğinde, gözlerimi kapatıp dudaklarımı birbirine bastırmış; sindirmeyi deniyordum. Cidden sindirmeyi. Önlem almışlardı olacakları tahmin ederek... Ama neden o kadar kesin ve soğuk konuşmuştu o zaman?

Çünkü o hep böyle yapardı. Ben saldırı ve savunmaya aynı ânda geçince açık kapı bırakmamış mıydım ona yine?

"O herif arar aramaz koştum dedin," dedim yutkunarak, kahverengi gözlerine bakarken. "Kim aradı seni?"

"Kunt. Başka kim olacak?" Gözleri kısıldı. "Karaca sen iyi misin?"

"Değilim Esved. Hiç iyi değilim ben." Seslice nefesimi üfleyerek eve doğru döndüm yüzümü sıvazlarken. Sakinleşmem, tartmam, kendime gelmem gerekiyordu bir ân önce. Siyahla beyazım karışmıştı yine.

Kolumu tuttuğunda omzumun üzerinden ona baktım ve ondan önce davrandım konuşarak. "Sergen'le gerçekte nereden tanışıyorsunuz Esved? Dürüst ol."

"Sana söyledim ya, ona bir iy..."

"Dünya bu kadar pembe değil ve bunu en iyi sen biliyor olmalısın!" Kolumu kendime çekerek onunla yüzleştiğimde benden neyi sakladığını çözmeye çalışıyordum. "Sergen mafya. Mafya. Kelime anlamını biliyorsun değil mi bu terimin? Bal gibi biliyorsun. O kötü biri değil dedin ama o iyi biri de değil Esved. Değil. Şimdi bana tam olarak nasıl tanıştığınızı anlat. Lütfen. *Lütfen.*"

En son bastırarak rica edişim gözlerinde bir duyguyu açığa çıkarmıştı ki tatsız bir ifadeyle başını çevirdi gözlerini de kaçırırken. "Bak... Hapisten çıkmama ve cezamın düşmesine yardım edenin o olduğunu biliyorum, ben bir avukatım. Bu kadarını çıkartabiliyorum dosyamdan. Ama o, bunu bildiğimi bilmiyor. Aptal da değilim, sırf bana verdiği onu yönetme hakkımı sana kullanayım diye o gece kaçırıldığından bahsettiğini de biliyorum..."

"Mafya olduğunu da biliyorsun," dedim kafamı sallayarak çatık kaşlarımla onu dinlerken. Kollarımı göğsümde birleştirmiştim.

"Biliyorum," dedi başıyla onaylarken. "Onu tanıyan birinin bunu fark etmemesi imkânsız."

"Öyleyse neden onun yanındasın? Neden Halıt Tasmas'ın avukatlarının olduğu büroda çalışıyorsun?"

"Beni oraya yerleştiren o, yıllar boyu destek veren de oydu," dedi gözlerini etraftaki korumalarda gezdirirken sesini de alçaltmıştı. "Bak, ben de bunun sebebini araştırıyorum tamam mı? Hatta önümüzdeki günlerde memleketime dönüp aile bağlarını karıştıracağım. Annemin hayatını kaybettiğini biliyorsun, bu yüzden dönmem gerek Bursa'ya. Bizim ailede

de işler pek iç açıcı değil bu akrabalar konusunda. Sergen'in benim akrabam olma ihtimali var."

Gözlerimi kırpıştırarak aptal gibi baktım ona bir müddet. "Böyle bir şey olabilir mi?"

Esved başını salladı. Çok ciddiydi. "Başka türlü neden bana yardım etsin? Herifin özel hayatı o kadar gizli ki... Öğrenilmiyor hakkında hiçbir şey kendi karşına geçip anlatmadığı sürece."

Ben biliyordum. Mesela, Kuleli'den mezun olduğunu ve aslında parlak bir öğrenci olduğunu... Erkek kardeşinin psikopat bir katil olduğunu ve öldüğünü... Ailesinin kirli çamaşırları olduğunu ve Sergen'in de bu yola düştüğünü... Halit Tasmas'la çalıştığını, abimin de bir zamanlar parçası olduğu yeraltı maçlarını yönettiğini...

O ân fark ettim.

Esved'in anlattıklarını, koşa koşa Kunt'a söyleyecektim ama bu bildiklerimden hiçbirini Esved'e söyleme lüksüm yoktu çünkü Kunt bir askerdi ve onun ağzından duyduğum her söz benim sırrımdı.

Esved öğrenirse bunu, hayal kırıklığına uğrardı.

Kollarımı açıp Esved'in sırtına doladığımda sırtını patpatladım ve "Teşekkür ederim," dedim sabahtan beri ilk defa sakin bir sesle. O da kollarını belime dolamıştı ama ben birkaç saniye içinde geri çekilmiştim.

"Neden?" diye sordu.

Onu duymamış gibi konuyu değiştirdim. "Polat hakkında bildiklerini nasıl öğrendin peki?"

"Dediğim gibi, bazı dosyalar var sızan... Ama dürüst olmak gerekirse bilgileri ortaya çıkartan Sergen'di. Çok şey biliyor. Neden olduğunu tahmin edersin," dedi seslice nefes vererek.

"Başka bir şeyler biliyor musun? Başkaları hakkında?" *Mesela Kunt hakkında? Kim olduğunu biliyor musun? Efes? Beren?*

"Hayır ama... Söylediğim gibi, burnuma hiç hoş kokular gelmiyor Karaca." Gözleri etrafta gezindi. "Şu evin bahçesin-

de bile bu kadar koruma olmasını... Aklım almıyor. İçerideki herif dünya şampiyonu, tamam, eyvallah da gelip de mafyayı tehdit edebilmesi... Bilmiyorum. Aklıma yatmayan şeyler var. Babası hakkında duyduklarım aklımı kurcalıyor. Ben de etrafı yokluyorum..." Durdu.

Gözlerimin içine baktı.

"Sen biliyorsun," dedi o ân, fark etmiş gibi.

Bir şey söylemedim.

"Söylemeyeceksin de," diye devam etti.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi kapattı. "Söyleyemem," dedim omuzlarım çökerken.

Esved'in dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Biliyor musun," dedi buruk bir tebessümle. Ama devam etmedi lafına, sanki söylese pişman olacağını hissettiğinden durmuştu.

"Neyi biliyor muyum?" diye sordum onu teşvik etmeye çalışarak.

Sessiz kaldı. "Boş ver ya," dedi geçiştirerek. "Ben bir memlekete dönüp geleyim de... Konuşuruz etraflıca."

"Umarım bir şeyler öğrenirsin."

"Umarım," dedi bakışlarını kaçırarak, bana bakmıyordu. "Karaca ben seni bu evde bırakarak yanlış bir şey yapmıyorum değil mi?"

"Hayır," dedim kısık bir sesle. Kollarımı kendi etrafıma sarmıştım.

"Sen o herifi seviyorsun değil mi?"

Başım eğikti o ân, çardağın önüne vuran yağmur damlalarını izliyordum. Çimenler sırılsıklamdı. Toprak ıslaktı. Hava soğuktu. Ve ben bir şeyleri itiraf edemiyordum kendime, gururumdan. Esved'in yüzüne baktığımda, ağzımın içine bakıyordu; benden bir cevap bekliyordu. Ama benim ağzımı açıp da ona cevap vermeme gerek yoktu ve bunu o da biliyordu.

"Anladım... Ben..." Kafasını salladı. "Durumu çok yanlış anlamışım meğer, başından beri..." Sesi kısılıyordu git gide. "Bir de seni kurtarmak için çabalıyordum şu evden ama gerek yokmuş ona da... Sen biliyormuşsun zaten onların kim olduklarını. Kötü adamlar olsalar kalmazdın burada herhalde..."

Başımı salladım ağır bir ifadeyle. Midem bulanıyordu. Omuzlarıma bir ağırlık çökmüştü ve belim ağrıyordu. "Memleketten dönünce buluşalım olur mu?"

"Buluşalım," dedi kafasını sallayarak. "Konuşuruz o zaman..."

"Konuşuruz," dedim buruk bir tebessümle. "O zaman, iyi geceler..."

"İyi geceler." Sonunda göz göze geldik. Bir nefes çekti içine, ciğerlerini doldurdu; ardından verdi dışarıya. Sanki bir şeyleri bitirmişti. Hissetmiştim. Önce çardaktan çıktı, ceketinin kapüşonunu başına geçirerek kapıya yürümeye başlamıştı ki bir şey söylemeyi unuttuğunu hatırlamış gibi geri döndü.

"Karaca," dedi elleri ceplerindeyken. "Beni yanlış anlamazsın biliyorum... Ben onun yerinde olsam çok rahatsız olurdum," diye devam etti, nereye varacağını bilmiyordum. "Yüzük... Sende kalmasa daha iyi."

Tebessüm ettim. "Haklısın. Ben gidip getireyim..."

"Şimdi inip çıkma bir daha eve... Sonra ben memleketten dönünce buluştuğumuzda getirirsin. Hava soğuk zaten daha fazla durma da dışarıda, içeri gir. İyi geceler tekrardan..."

Esved çardaktan son kez ayrılıp kapıya koşar adımlarla yürürken onu izledim. Ben, hayatımda bir avuç insana değer vermiştim; belki bir avuç olduklarından, belki de dengeli sevmeyi bilmediğimden de onları çok, çok sevmiştim. Bir insanı sevdiğinizde, ona inanırdınız. Onun niyetini bilir ve asla sorgulamazdınız. Esved'in bende edindiği yer de bu saf duygularla korunuyordu, beni hayal kırıklığına uğratmıyordu. Kunt'un ona dair şüpheleri olması yerindeydi, benim korumacı tavırlarım da öyle.

Ama bir insanı o bir avucun içine dahil etmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki unutmuştum birini sevmek nasıl bir karadelik... Aksine, birini kaybetmiştim ben oradan. Bir kayıp vermiştim. Bu da beni parçalamıştı, darmaduman etmişti. Ardından peşi sıra gelen olaylar, öğrenilen gerçekler... Hepsi benim limitlerimi zorlamıştı.

Biraz daha zorlayacaktı her şey. Ama ben istemediğim sürece yalnız kalmazdım, bunu da biliyordum.

Eve girdim, kabanımı çıkartıp kenara bıraktığım sırada koridordaydım. Biri zile bastı. Bu saatte kim gelmişti ve dışarıda adamlar varken kim zile basabiliyordu?

Yukarıdan bir kapı sesi duyulduğunda kapının deliğinden dışarı baktım. Pizzacı bir çocuk vardı kapının ardında, elinde de pizza tutuyordu. *Kesin Efes sipariş etmiştir,* düşüncesiyle kapıyı açtım.

"Barbekü tavuklu pizza. 62 lira," dedi çocuk düz bir sesle, ardından yan dönüp hafifçe öksürdü. Üzerinde çalıştığı restoranın forması ve şapkası vardı. Motosikletle gelmişti ki kaskını taşıyordu yanında.

"Bir saniye," diyerek çantamı almak için geri döndüm.

O sırada "Karaca," dedi Şebnem.

Şebnem?

Tek ayağımın üzerinde 180 derece döndüğümde, pizzacı çocuk içeri girdi ve kapıyı kapatırken elindeki kaskla başındaki şapkayı kenara attı. Şapkayı çıkartınca uzun, siyah saçları omuzlarından aşağı dökülmüştü Şebnem'in. "Nasılsın?" diye sordu gülümseyerek.

Ağzım bir değil beş karış açık ona bakakaldım. Nasıl anlamamıştım? Bu kadar iyi mi gizleniyordu gerçekten? Sesini nasıl o kadar iyi değiştirebilmişti?

"Kusura bakma şimdiden," diyerek pizzayı kucağıma bıraktı ve fırtına gibi eserek geçti yanımdan. "EFES!"

Neler oluyordu?

Efes'in kış bahçesinin kapısından çıktığını gördüm, aynı zamanda Kunt da merdivenlerden inmeye başladı. "EFES! ÇABUK BURAYA GEL!" diye bağırdı Şebnem bir kez daha, elleri belindeydi ve ayağını ritmik hareketlerle yere vuruyordu. Her ne olduysa öfkeliydi.

Kunt merdivenlerin başında durduğunda göz göze geldik. Efes önümden geçti o ân. "Ne var, ne bağırıyorsun kızım?" diye sordu Şebnem'in karşısına geçerek.

"Sen aptal mısın?!" diye bağırdı Şebnem, Efes karşısında olmasına rağmen, bir kez daha. "Nasıl gözünü dike dike bakarsın bana Halit'in yanında?! Ulu orta yerde! Ya adam iş-

killenseydi?! Zaten yaralı olup söylemediğim için bir ton laf işittim! Mehmet desen ensemde, tek bir yanlışıma bakıyor! Buraya gelmek için bile kırk takla attım ben!"

"Gelmeseydin o zaman," dedi Efes umursamaz bir sesle. Kucağımdaki pizzayı görünce kapağını kaldırıp bir dilim aldı ve ısırdı.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?!" Şebnem resmen bir saniye köşedeydi, bir saniye sonra ise Efes'i yakasından tutmuş yüz yüze hesap soruyordu. "Sen beni bilerek yakalatmaya mı çalışıyorsun?"

Efes o kadar sakindi ki ben gerilmiştim orada öylece elimde pizza kutusuyla dikilirken. Şebnem nefes nefeseydi. Efes bir süre, ağzındaki lokmayı çiğnerken yüzünü izledi. Ardından "Titriyorsun," dedi. "Dikişlerini zorlamışsın. Zahmet etmeseydin buraya gelmeye."

"Manyak herif!" Şebnem, Efes'in yakasını bırakıp geri çekildiğinde gözlerini kapatıp bir avucunu alnına diğer avucunu ise yarasının üzerine yasladı ceketinin üzerinden. "Görevimi yapıyorum ben, senin âşık kaprislerinle uğraşamam! Git kendine başka takıntı bul! Bizim ilişkimiz biteli aylar oldu!"

"Şebnem," diye araya girdi Kunt. Sesi normal düzeydeydi ama alttan alttan bir uyarı da veriyordu.

"Kusura bakma," dedi Şebnem nefes vererek. "Biliyorum yeri değil zamanı değil, saygısızlık da ayrıca ve özür dilerim ama..." Devam etmedi. Burnundan soluyarak Efes'e döndü ve "Bırak peşimi," dedikten sonra kenardaki şapkasını da motosiklet kaskını da alarak kapıya yürüdü ve çıkıp gitti.

Ne olup ne bittiğini anlayamamıştım bile. Otoparktayken Efes, arabasından çıkıp dik dik Şebnem'e mi bakmıştı? Öyleyse Şebnem haklıydı, Efes'in ona olan bakışları Şebnem'i kesinlikle tehlikeye sokardı.

Efes yerinde öylece duruyordu. Kunt karşısına dikildiğinde de pozisyonunu ya da odağını bozmadı, öylece duvara bakıyordu başını çevirmiş. "Şebnem bir asker," dedi Kunt düz bir sesle. "Ne olursa olsun görevini tehlikeye atamazsın. Kaldı ki görevini tehlikeye atmak, onu da tehlikeye sokar. Bunu isteyecek son kişinin sen olduğunu biliyorum."

"Eğer sen onu yaralıyken göreve göndermeseydin..." Efes'in alev alev bakışları benim üzerime çevrildi bir saniye, ardından çekti buz mavisi gözlerini üzerimden. Buz maviler, nasıl ateş alabiliyordu?

"Şebnem iyiydi. O iyi olmasaydı göndermezdim, ben onu bile bile tehlikeye atacak değilim." Kunt'un Efes karşısındaki duruşu ve kendinden emin kurduğu cümleler, *otorite* diye bağırıyordu. Her ne kadar dost ve kuzen olsalar da Kunt'un, Efes'in üzerinde bir otoritesi vardı ve bu tartışılmaz bir gerçekti.

"Kafan çalışmıyor, biliyorum, anlıyorum," dedi Kunt. "Ama kendine gelmen gerekiyor Efes. Bir ân önce."

Efes daha fazla durmadı. Kunt'un yanından geçip giderken benim yüzüme bakmamıştı bile. Kapıyı çarpıp çıktığında, araziyi terk etmesinin de bu hızla beş saniye sürmeyeceğinden emindim.

Pizza kutusunu kenara bırakıp Kunt'u takip ettim. Salona yürüyordu.

"Şebnem'i benim güvenliğim için mi Halit'in emrine verdin?" diye sordum salonun ortasında dururken. Kunt'un adımları da durdu.

Aramızda 2 metre varken bana döndü. Işıklar kapalıydı ama bahçe ışıklandırması içeri vurduğundan birbirimizi görebiliyorduk. Bir şimşek tüm bedenini aydınlattığında, sert bakışlarıyla baş başa kalmıştım salonda. "Evet," dedi dürüstçe. "Seni içeride güvendiğim birine emanet etmem gerekiyordu."

"Bu doğru bir karar mıydı peki?"

"Değil gibi mi duruyor?" Aksini kanıtlar bir durum yoktu. "Şebnem krizlerle başa çıkmayı bilen zeki ve güçlü bir kadın. Kaçırıldığın geneleve de onu göndermiştim aksi bir durumda güvenliğini sağlaması için. Gözü hep üzerindeydi. Efes duygusal düşünüyor konu o olduğunda, bu da ona hata yaptırıyor. Bu yüzden karşılaşmamaları için elimden geleni yaptım ama işte..." Seslice nefes verdi. "Birbirine sadık askerler zor bulunuyor."

Nehir'den mi bahsediyordu? Nedense aklıma o kadın gelmişti. Kunt o kadından hoşlanmıyordu çünkü o kadının,

Kunt'un çevresinde olmasının sebebi; her adımını babasına haber veriyor olmasıydı.

Öyleyse şimdiye Behzat Karyeli'nin, benim her şeyi öğrendiğimden haberi olması gerekiyordu. Kunt rolünü değiştirdiğinden bahsederken bunu mu kastetmişti? Açıkça her şeyi anlatıyor olması, Nehir'e de bunu yaptığını belli etmiş olması... Babasına giden bir mesaj mıydı?

"Sergen'in seni Esved üzerinden tehdit edeceğini bildiğinden önlem almışsın..." Boğazımı temizledim. "Aramışsın da onu gelsin diye..." Kunt cevap vermedi ama altın harelerini gözlerimden çekmemişti de. "Neden söylemedin?"

Alaycı gülüşü tırmandı dudaklarına. Bazen yüzüne hükmeden, serseri bir gülüşü oluyordu onun; sanırım en çok o gülüşten tırsıyor ama en çok o gülüşü seviyordum. "Fırsat mı verdin? Çok emindin, Sergen vazgeçmese onu öldürmesine izin vereceğimden..."

"Ama masada da söylemedin... Aksi hiçbir şey söylemedin."

"Çünkü o masada Sergen de oturuyordu Karaca. Bunu ona söylersem, aldığım önlemi ortadan kaldırmak için harekete geçmez miydi?"

Haklıydı. Sergen, istese de o ân Esved'i öldüremeyeceğini bilse; bu sefer adamlarını evin içine yollayabilirdi ve içerideki adamlarla aralarında çatışma bile çıkabilirdi. Tehlikeliydi. On katı daha tehlikeli.

"Kunt ben... Esved'le konuştum," dedim yutkunurken.

"Acil değilse sabah konuşalım." Yorgun görünüyordu. "Uyuyacağım."

"Tamam..." Başımı salladım. Ateşim vardı. Dışarı çıkmak istiyordum. Dışarısı serindi ve yağmur insanı açardı değil mi?

Doğruca salondan, bahçeye açılan kapılara yürüdüm. "Nereye?" diye sordu bana, kapıyı açtım o sırada. "Üstüne bir şey al terasa çıkıyorsan..."

Hiçbir şey almadım üzerime. Doğruca bahçeye çıktığımda nefes almaya çalışıyordum sadece. Bir ileri iki geri o kadar yorulmuştum ki artık beynim doğru düzgün çalışmıyordu hiçbir konuda. Her akşam, sıfırdan başlıyorduk sanki!

"Karaca!" diye seslenerek peşimden çıktı Kunt. Üzerinde yalnızca kollarını sıyırdığı gömleği ve pantolonu olduğundan, onun üzerindekiler de inceydi ve gömleğinin omuzları şimdiden ıslanmaya başlamıştı bile. "Ne yapıyorsun? İçeri gir!"

"Nefes alıyorum, bırak beni," dedim ona sırtımı dönerek ıslanan kirpiklerimle etrafa bakarken. O sırada çakan bir şimşek tüm bahçeyi aydınlattı, ardından gök gürledi.

"Yağmuru içeriden de izleyebilirsin!"

"Ayılmaya çalışıyorum. O yüzden ıslanmak istiyorum. İşine bak işte. Uyumayacak mıydın sen?" Tavrımın ters olduğunu biliyordum ama umurumda bile değildi. Beyefendi uyumak istiyorsa, Esved'le konuştuklarımı bile duymak istemiyorsa gitsin uyusundu o zaman.

"Duş al ayılmak istiyorsan, neden ayılacaksan!" Bir ânda kolumdan tutup beni kendine çevirdiğinde neredeyse göğsüne çarpıyordum ki kolunu ittirip geri çekildim.

"Sana mı soracağım nasıl ayılacağımı?! İstersem buzdolabına kilitlerim kendimi, istersem duş alırım, istersem yağmurun altında ıslanırım! Sana ne? Git uyu!"

"Uyumuyorum!"

"Niye?"

"Adamda uyuyacak kafa mı bıraktın?" Saçları ıslanıyordu, gömleği ıslanıyordu, kirpikleri ıslanıyordu ve artık o da bağırıyordu. "Geç içeri Karaca, hasta olacaksın," dedi içeriyi gösterirken. "Yağmuru izlemek istiyorsan da kış bahçesine geç! Kurulandıktan sonra!"

"Emredersiniz paşam!" dedim kollarımı göğsümde bağlayarak. Ardından, kabul ettiğimi sanar, yanlış anlar diye de ekledim: "Hayır!"

"Ya senin derdin ne ya gece gece?!" Yağmura karşı sesini duyurmaya çalışırken mi bağırıyordu yoksa gerçekten mi öfkelenmişti artık, ayırt edemiyordum.

"Sensin!" diye bağırdım yüzüne doğru. "Ruh hastası mısın nesin?"

"Ben mi?" Kahkaha attı. "Ben miyim ruh hastası?"

"Sensin!" diye bağırdım yine. "Git uyu!"

"Gir içeri konuşacağız!" İçeriyi işaret etti, bir koluyla. Yüzüme eğilmişti. "İçeri geç Karaca. Sırılsıklam oldun."

"Geçmiyorum." Kollarımı göğsümde birleştirdim, başımı da yana çevirdim. Ona bakmıyordum artık.

"Karaca, bak..." Gözlerini kapattı, sinirlendiği belli oluyordu. Artık emindim, kesinlikle sesini duyurmak için değil öfkeli olduğundan bağırıyordu. "Sınırlarını zorluyorsun insanın sen gerçekten. İnanılmaz..."

"Sen zorluyorsun," dedim işaretparmağımı göğsüne bastırarak. Kaşları çatık izliyordu beni, ben de öfkeliydim. "Sen bir gün bana nefesim kadar yakın olup... Ertesi gün bir yabancı gibi davranamazsın tamam mı? Güzel şeyler söyleyip sonra operasyondu, şuydu buydudan ibaret bırakamazsın iletişimimizi! Sonra da gelip arkadaşıma alttan alttan laf giydirip de... Geçmişimi sorgulayamazsın! Hakkın yok çünkü!"

"Yok, öyle mi?"

"Yok!" Ellerim, kollarım bile rahat durmuyordu; öyle delirtmişti beni. "Sahte nişanlım, sahte sevgilim, sahte sahte sahtesin!"

"Sahte, öyle mi?" Kaşları havalanmış, alaycı ama öfkeliydi ifadesi.

"Değil misin?" Sadece cevap istiyordum. "Neyimsin sen benim? Sıfatın ne senin?"

Kunt aynı öfkeyle, aynı asabiyetle baktı yüzüme; bir süre sadece baktı, ardından kaşları gevşedi. Benim gözlerimin içinde bir yangın varken onun kıvılcımı gözümün önünde söndü. Hayal kırıklığı kaldı geriye.

"Ben yatıyorum, sen de içeri gir, kurulanıp gel," dedi yalnızca, dönüp içeri geçerken. Orada öylece kalakaldım.

Çığlık atmak isteğiyle dolup taşarken ellerimi yumruk yapmış ve başımı küfrederek yana çevirmiştim. Bunca dramaya rağmen cevabımı alamadığıma mı yanmalıydım yoksa gözümün içine baka baka bıkmış bir ifadeyle eve dönüşüne mi?

İçeri geçtiğimde etrafta yoktu. Üst kata çıkıp duşa girdim ben de. Kendimi keselerken hırsımdan her tarafımı kıpkırmızı yapmıştım. Allahın belası heriften kurtulamıyordum, ne gü-

nah işlemiştim ben? Ne yaptıysam, on katı sevap işleyeceğime dair bir sözleşme imzalayabilirdim hemen şimdi. Yeter ki en azından geceleri kalkmadan kendi başıma ve kendi yatağımda uyuyabileydim...

Kısa kollu üst ve şort pijama takımını giydim, evin içi sıcaktı. Kunt *gel* demişti ama ben maksimum, kapının önüne çöküp oturabileceğimi düşünüyordum. Öyle de yaptım da. Duvarın kenarına oturdum, dizlerime yasladım dirseklerimi ve yüzümü avuçlarımın içine aldım.

Göğsümün içinde kalp denen bir organ vardı ve o ân vücuduma kan pompalamak dışında bütün saçma sapan işleri yapıyordu.

Hani ben sadece kendim istediğim sürece yalnız kalırdım? Yine kendimi mi kandırmıştım... Yalnızdım çünkü. Abime neler olduğunu çözmek ve gerçeklere ulaşmak için birlikte yola çıktığım adamla kısıldığım kapanda, gönlüm bir yıldız olup onun avuçlarına kaymıştı; o da beni yağmurun altında öylece bırakıp gidebilmişti. Keşke gönlümü terbiye edebilseydim. Ya da Esved'e verebilseydim. En azından o memlekete giderken beni de yanında götürürdü.

"Karadeniz'de gemilerin mi battı? O sıfat ne?"

Başımı kaldırıp yukarı baktım. Ellerimi yüzümden çekmemiş, ifademi de bozmamıştım. Kunt altında sadece gri bir eşofman ve nemli görünen saçlarıyla odasının kapısını açmış, tepemde dikiliyordu.

Karadeniz'de gemilerim batmamıştı ama karşımdaki şahıs gemilerimi limanına yanaştırmamıştı, ondandı bu sıfatım.

"Mümkün mertebe uzak durursan sevinirim, ben burada uyuyacağım bu gece," dedim önüme dönerken. "Ya da gidip kedilerimi toplarım. Şuralarda bir yerlerde olmaları lazım. Zaten güzel yastık oluyor onlardan."

Kunt'un kaşları çatıldı. Anlamamıştı.

"İyi geceler yani. *Good night.* Almanca'da ne demekti ya?" diye sordum kendi kendime. "*Gute Nacht,*" diye yanıtladı beni. "Heh," dedim. "*Gute Nacht* işte." El salladım. "Vur kafayı yat sen. Ben halledeceğim benim işi."

"Neymiş senin iş?"

"Sen yorma kafanı bunlarla şimdi git yat."

Kunt kafasını hafifçe geri atarak çatık kaşlar ve karışık bir surat ifadesiyle baktı bana. Bir şey söylememişti ama mimikleri çok şeyi belli ediyordu. Mesela gamzeleri. *Gözün çıksın Karaca.*

İnsanın biraz gururu olurdu. Ben reddedilmiştim.

Kaşlarım çatıldı. Bir dakika ya, nasıl reddediliyordum ben?

Ayağa kalktım. "Ben bugün burada yatıyorum, sen nerede yatıyorsan yat beni HİÇ ilgilendirmez," dedim omzumla omzuna çarpıp onu ittirerek içeri girerken. Izbandut gibi herifi ittiremediğim gibi bir de omzumu incitmiştim ama ona tamamen sırtımı dönene kadar ifademi sabit tutmaya çalışmıştım.

"Ben niye buraya yatamıyorum onu anlamadım?" diye döndü bana, içeri girip kapıyı kapatmıştı ardından.

"İstemiyorum seni. Git başka yerde yat, bana ne?" Pikeyi açtım ve yatağın içine girdim. Gece lambaları açıktı. "Çıkarken ışıkları da kapat," dedim gözlerimi kapatıp başımı yastığa koyarken. Sonra gözlerim sonuna kadar açıldı. "Ya da dur!" dedim doğrulurken hiddetle. "Kapatma. Karanlık olur. Karanlık olmasın."

"Karaca sen iyi misin?" Kunt yatağın ucuna oturduğunda, *ırz düşmanı sen beni ne sandın!* diye bağırarak yastıkla saldırmama çok az kalmıştı ama kalbimin atış hızı değiştiğinden ne yapacağımı şaşırmıştım ve dikkatim dağıldı. "Ateşin mi var?" diye sordu bu sefer Kunt, uzanıp avucunu alnıma yaslarken. Gözlerimi yukarı kaldırabildiğim kadar kaldırıp eline baktım. Ardından ittirip bir de elinin üzerine vurdum.

"Ne ateşi?" diye sordum. "Ne münasebet?"

Kunt kahkaha atmak üzereydi, bunu suratında görebiliyordum. "Polat'ın kokteyli sonradan mı vurdu seni ya?"

"Alkol yoktu ki onun içinde."

"Vardır da az vardır," dedi kafasında tartarken. "Cin tonikli bir şeydi o. Almadın mı tadını?"

"Almadım. Kafama diktim zaten."

Kunt bu sefer başını geriye doğru atarak küçük bir kahkaha attı. "İyi halt yedin. Belli oluyor neden kafanın içindeki

tilkilerin dört döndüğü şimdi..." Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Gel, aşağıda ilaç var. Mideni rahatlatır en azından. Şimdi uyursan böyle, sabaha baş ağrısıyla uyanırsın. Antrenmana gideceğiz sabah, uykunu iyi alman lazım."

Ters ters baktım eline. "Sana ne benim uykumdan?"

"Karaca," dedi gözlerini kısarak. "Sen kendini mi resetledin yanlışlıkla? Ne bu saçma sapan sorular?"

"Nesi sapan sapanmış?"

"Bensiz uyuyamayan kızın gelip sürekli sana ne, kendi işine bak, git yat falan demesi mesela..."

Doğruydu. Başımı çevirip başka bir tarafa baktım. Gerçekten sarhoş mu olmuştum da farkında değildim? Ama o zaman, duş aldıktan sonra ayılmış olmam gerekirdi... Gerçi duşun, kana bir ânda karışan alkolü yok etme gibi bir özelliği yoktu.

"Sarhoş mu olmuşum ben bir kokteyli kafama diktim diye?" Kunt'a baktım.

Güldü. "Çok tatlısın."

Suratımdaki ifade dondu. "Ne?"

"Gel," dedi yatağın üzerinden elimi yakalayarak. Beni çektiği için, ona ayak uydurmak adına yatağın üzerine çıkmış ve aşağı atlayarak odadan dışarı takip etmiştim onu.

Merdivenlerden inip mutfağa geçtiğimizde ankastrenin ışığını yaktı, beni de sandalyeye oturmam için bırakmıştı.

Dik duramıyordum, kafam da durmuyordu bir yerinde. Omuzlarımın üstünde yani... Sarhoş olmuş olma ihtimalim vardı gerçekten. Ben nasıl anlayamamıştım bunu?

Sağ elimdeki yüzüğe baktım. Elimi kaldırıp tek gözümü kısarak yüzüğü süzerken Kunt bir elinde küçük bir tüp ve diğer elinde bir bardak suyla karşımda belirivermişti. "Çıkarayım mı ben bunu?" diye sordum yüzüğü çıkarmak için hareket ederken. Ardından Kunt'un çatılan kaşlarını gördüm ve elimi çektim yüzükten. "Tamam tamam, çıkarmıyorum. Sakin."

"Anlaşıldı, sana alkol yaramıyor," dedi sandalyesini tam karşıma çekip turuncu renkli tüpü ve suyu önüme bırakarak.

"Iyy ne bu?" diye sordum turuncu tüpe bakarak. "İğrenç rengi."

Güldü yine. "Seni kendine getirecek bir şeyler var içinde. Doğal tamamen. Dik kafaya."

"Iyy iğrenç," diyerek aldım elime. Tıpasını açtığım ân daha buruşturmuştum suratımı. Koklamak için burnuma yaklaştırdığımda, keskin kokusu direkt algılarımı açmıştı. "Ben bunu içersem uyuyamam ki!"

"Uyursun uyursun," dedi Kunt başını sallarken içmemi bekliyordu. Dizlerimiz değiyordu. "Hadi iç."

"İçmesem?" Başımı sağ omzuma yaklaştırarak sordum.

Kunt yine güldü. Gülünce daha çok yakışıklı oluyordu, keşke hep gülseydi. "İç iç."

"Sen iç." Ona uzattım.

"Ben içtim, sıra sende." Tıpası açık olan elimdeki tüpü dikkatlice ağzıma doğru götürdü, elimi tutmuştu bunun için.

"Ee hani nerede?" diye sordum bu sefer de tüpü kaçırıp masanın üzerine bırakırken.

"Ne nerede?"

"Boş tüp. Sen de içmişsin ya."

Kunt *ciddi misin?* dercesine kaşlarını kaldırarak baktığında heyecanla kafamı salladım. Neye heyecanlandığımı anlamamıştım ama heyecanlanmıştım. Kesinlikle sarhoştum ben. Bir ân önce o zehri içsem iyi olurdu.

Kunt, kirli cam tüpü lavabonun içinden alıp bana gösterdi. Gerçekten de o da içmişti.

"Tamam o zaman..." Tüpe uzandım, ardından burnumu boştaki elimle tıkayıp kokusunu almamaya çalışarak tek nefeste yuttum hepsini. Öksürürken önümdeki su bardağına uzanmış, birkaç yudum da su göndermiştim mideye. Tüpün içinde ne varsa tadı acıydı ve boğazım yanmıştı.

"Daha iyi misin?" diye sordu yeniden önümdeki sandalyeye otururken. Yine dizlerimiz değmişti birbirine.

"Sabah bakarız. Sen git yat," diye cevapladım onu.

"Değilsin." Kendi cevabını kendi vermişti. Nasıl anlıyordu hayret ediyordum.

"Kaç senede yaptın bunları?" diye sordum göğüs kaslarını göstererek. "Bastın değil mi amino asidi..." Başımı iki yana salladım.

"Aç karna içtin değil mi sen o kokteyli?"

"Ne alaka şu ân?" İki elimi de bacaklarının üzerine koyarak üzerine eğildim. "Niye dağıtıyorsun konuyu? Ne alaka?"

"Tamam, geri dönelim asıl konumuza o zaman. Ne bu hâllerin? Sen kimsin diye sormaların, sahte nişanlı diye bas bas bağırmaların falan?" Gözleri kısıldı, kollarını göğsünde birleştirdiği için pazıları şişmişti. İşte şimdi amino asitlerle bozuşmuştuk işte.

"İşte söyle diye," dedim dürüstçe. "Çünkü ben çok alındım şahsen."

"Neden?"

"Senin kalbinin ritmi *hiiiiç* bozulmuyor..." dedim i'leri uzatarak. "Benimki niye dört nala koşuyor? Çok üzülürüm."

Kunt yeniden güldü. Bu sefer ağzı kapalı güldüğü için gamzeleri yanaklarında çukur oluşturmuştu resmen. "Senin kalbin de benimki gibi tımarlansaydı," dedi dizlerindeki ellerimden yakalayarak beni kucağına çekerken. Yan bir şekilde kucağına oturdum, bir elimi alıp sol göğsüne yasladım. "Vücut dilini yönetebilirdin."

"Nasıl yani?" diye sordum, avucumun altında atan kalbinin bozulan ritmini hissederken. "Çok korkunç. İnsan değil misin sen?"

"İnsanım," dedi yumuşak bir sesle. "Ama insan gibi yetiştirilmedim diyelim."

Senin babanı hiç sevmiyorum ben, diyemedim. Ama sonra dedim. "Senin babanı hiç sevmiyorum ben."

"Yeterince adil. Ben de senin babanı hiç sevmiyorum çünkü."

Güldüm. Kafamı geriye doğru atarak kahkaha attım hem de. Çok iyi bir yerden yakalamıştı. Halit Tasmas'ı kim severdi ki zaten? Gerçi, annem sevmişti galiba. Ama bilmiyordum. Annem iyileşseydi de anlatsaydı.

Belki günlüğünde yazıyordu. "Annemin günlüğünü ne yaptın?"

"İncelenmesi için bir kopyasını güvendiğim birinin eline verdim, orijinali aşağıdaki odada," diye cevapladı beni. "Okumak istersen... Yarın sabah verebilirim."

"Yok," dedim. "Annem kızar... Ama iyileşmezse okurum."

Başını salladı. "Artık uyuyabilirsin herhalde..."

"Uyurum," dedim, zaten gözkapaklarımı kapatınca bir daha zor açılıyorlardı. Kollarımı boynuna dolayıp kucağına yerleştiğimde yanağımı da omzuyla boynu arası bir yere yaslamıştım. Elleri belime sarıldığında hayal kırıklığının ekşi tadını atmıştım damağımdan.

"Uyu *sevgilim*," dedi Kunt yumuşak bir sesle, nemli saçlarımın arasında dudaklarını uzunca bastırırken.

"Sahte sevgilin," dedim başımı kaldırıp onunla yüz yüze geldiğimde.

Uyurum dedikten sonra uyumadığım için kaşları çatılmıştı sanırım. "Ne münasebet?"

"Tarafıma herhangi bir teklif ulaştığını hatırlamıyorum. Dur kontrol edeyim..." Gözlerimi kapatıp düşündüm hızlıca, ardından açtım ve "Cık," dedim. "Değerlendirilmek üzere teklif almadım ben."

"Değerlendirilmek üzere?" Kaşları havalandı.

"Evet. Ben nasıl kokulu yastıksam, sen de basbayağı yataksın şu ân," dedim sanki çok normal bir şeymiş gibi. *Annem bacaklarımı kırardı.*

"Bayağı rahat bir yatağım herhalde, böyle yerleştiğine göre..."

"Evet bayağı rahatsın."

"Hizmetimizden memnun kalmanıza çok sevindik," dedi Kunt keyifli bir sesle. Ardından kulağıma eğildi ve fısıldar bir sesle konuştu. "Yine bekleriz."

"Geliriz geliriz..." dedim yeniden yanağımı göğsüne yaslarken. Ardından beni yağmurda bıraktığını hatırladım. "Yazıklar olsun ya," dedim yine başımı kaldırırken. "Bıraktın gittin beni yağmurun altında."

"O an, seni eve sokacak tek şeyin... İçeri girmek olduğunu fark ettim." Yorgun ama memnun bir sesle konuşuyordu. Sanırım gerçekten uyuması gerekiyordu. "Kafanın yerinde olmadığını anlamıştım zaten ama gerçekten saçmalıyordun."

"Çok ayıp," dedim cık cık'larken. "Bıraktın gittin beni. Çok üzülürüm."

"Üzüldün mü?"

"Üzüldüm."

Kulağımın altından, kesiğin izi olan yerden öptü. "Özür dilerim."

"Hı hı," dedim başımı sallayarak gözlerim kapanırken.

"Bir şey soracağım." Meraklı bir sesi vardı. "Bugün hastanede... Annen, bez bebeğini vermeyince de üzüldün. Elinde karnını mıncıklıyordun ama bebeğin, içinde bir şey mi vardı?"

Kafamı salladım, yanağım tenine sürtünmüştü. "Annem devam etmedi anlatmaya ama... Ben bebekten korkunca, içine küçük kaset koymuştu. Pil takıyordun kasedin içine, düğmesine basıyordun, ninni söylüyordu. Annem kaydetti ninniyi, onun sesi yani. O yüzden isteyecektim ama vermezdi... Ayşegül'düm çünkü ben. Annem, Ayşegül'e vermez bebeği..." Sonlara doğru sesim iyice kısılmıştı.

"Çok uykun var değil mi?" diye sordu kısık bir sesle. Yine başımı salladım. "O zaman uyu," dedi bir elini enseme çıkartıp başımı boynuna yaslarken. Yanağım sıcak tenine yaslandı.

"Unuttun," dedim mırıldanır bir sesle.

"Neyi?"

"Eksik söyledin," dedim yine aynı sesle. İstemsizce işaretparmağımı kaldırmış, çıplak göğsüne *sevgilim* yazıyordum.

"Sen hep sarhoş olsana," dedi belime sarılı kollarını sıkılaştırırken.

"Daha fazla sarhoş olamam... Uyuman lazım..." Elimi bu sefer yüzüne çıkardım, gözlerimi açmadan ya da başımı kaldırmadan. Gözkapaklarını kapatmıştım. "Uyu..." dedim kısık sesle. "*Sevgilim.*"

7
KÖR GERÇEK

Huzur.

Varlığının ispatı insanı şaşkına çeviren, yokluğu anlamını unutturan; huzur.

H'sini dahi hatırlamadığım bir gecenin yarısı, karanlık ve soğuk bir yerde; belki yerin dibinde, belki terk edilmiş bir sokak köşesinde... Bir kapının arkasında, buz gibi zemine oturmuşken; bir daha tadacağımı söyleseler, kulaklarıma ulaşan kelimeleri tanımazdım bile.

O kapının altından sızan ayışığını bile göremeyecek kadar buğuluydu gözlerim, silsem de yeniden doluyorlardı ve tuzdan yanaklarım, boynum yanıyordu artık. Gözlerim tahriş olmuştu silmekten. Bacaklarımı kendime çekmiş, kollarımı etrafına dolamış; ninni mırıldanıyordum tahta sandalye gibi sallanırken bir ileri bir geri. *Annesi onu çok, babası onu çok... Herkesler onu çok... Severmiş... Severmiş...*

Cesur korkak. Abim böyle seslenirdi bana. Bütün çocukların cesaret edemediği ne varsa ben yapar, azarımı işitir cezamı çekerdim ama sonra eve geldiğimde ve karanlık olduğunda... Korkardım. Şimşekten korkardım. Gök gürültüsünden korkardım. Salonda sürekli tik tak tik tak ses çıkartan duvar saatinden korkardım. Komşu arkadaşımın babası kalın kaşları ve kalın bıyığıyla sigara içmek için pencereden bakarken de korkardım çünkü benim odama bakardı ve neden benim oda-

ma bakardı mesela? Korkardım. Hele kâbuslardan... Kâbuslardan çok korkardım. Gerçekler ya da gerçekleşecekler diye saatlerce ağlardım bazen, etkisinden kolay kolay çıkamazdım.

Şimdi sıcacık hissettiğim kolların arasında anneme sarıldığımı ve beni kızım diye sevdiğini hatırladığım bir rüyadan uyanıyor ya gerçekleşmezse diye ağlamak istiyordum.

Saat kaçtı bilmiyordum ama sabahın erken vakti olduğu ışık sızdırmayan gökyüzünden belliydi. Acımasızca pencereleri döven yağmurun sesi, gürleyen gök ve kalp atışlarım birleştiğinde gözkapaklarım da aralanıvermişti.

Belki onunla ilk uyuyuşum değildi ama onunla ilk uyanışımdı.

Pikenin altındaydık. Onun başı yastıkta, benim başım karın kaslarının üzerindeydi; bir elim omzunun altından yastığın altına girmiş, diğeri beline sarılmıştı. Bir bacağımı ise iki bacağının arasına uzatmıştım. Adamı ele geçirmek böyle olsa gerekti.

Belki de mesafe bu kadar sıfır olduğundan o uyandığı vakit ben de gözlerimi açıvermiştim. Ama her ne kadar hava henüz tam olarak aydınlık olmasa da gözlerimi açık tutmak çok zordu.

Ben kımıldamazsam uykuya kaldığım yerden devam edebileceğim yanılgısını ihtimal yapıp cebime atmışken Kunt'un belimdeki eli üzerimden çekildiğinde aslında bunun bir hayal olduğunu fark etmem gerekiyordu aslında. "Günaydın," dedi uykulu, kısık, boğuk sesiyle.

Cevap vermedim. Uyuyordum ki ben.

"Uyanık olduğunu biliyorum," dedi histerik bir gülüşle. *Ne münasebet!*

"İşte o yüzden sessiz ol ve kıpırdama ki uykuma kaldığım yerden devam edebileyim," diye cevapladım onu, aynı uyku mahmuru sesle. Madem uykusu vardı ki sesinden anlaşılıyordu, niye uyandırmaya çalışıyordu ki beni de? Vurup kafayı yatsaydı ya...

"Her ne kadar pozisyonu sevsem de..." Tekrar belime dolanan kolu beni üzerinden çektiğinde, sırtüstü düştüm yatağa.

Bir dirseğini yanıma yaslayarak yüzüme eğildi. Kısık gözleri harika görünüyordu. "Antrenmana gitmemiz lazım."

"Senin gitmen lazım," dedim işaretparmağımı omzuna batırarak. "Burada boksör olan kim? Sen. Ben ne alaka?"

"Haluk Hoca'yla yaptığın programı çabuk unuttun bakıyorum."

"Tamam ama... Ben..." Başımı komodine uzatıp saate baktım. "Sabahın beşine koydurmadım hiçbir antrenmanımı... Paşa paşa kahvaltımı edip gittim akademiye hep." Omzunu patpatladım. "Bence sen, adamı kızdırmadan Fuat Hoca'nın yanına git... Ben de rüyalar âlemine geri döneyim."

Dudakları kapalı bir şekilde sırıttı. "O, sen dünyanın kaç bucak olduğunu görmeden önceydi. Şimdi yanımdan ayrılmıyorsun."

"Dünyanın kaç bucak olduğunu bir değil birkaç kez görmüş biri olarak söylüyorum ki dünya dünya işte. Bir şeyin değiştiği yok..." Kaşlarımı çattım. "Bak uykumu açıyorsun ama olmaz böyle!"

Kunt kahkaha atarak yataktan kalktığında, vazgeçtiğini düşünerek pikenin altına girdim ve yastığı kafama çekerek başımı yasladım. "Oh be..."

"Beş dakikaya aşağıda ol, koşuya çıkıyoruz."

"Efes'le mi konuşuyorsun telefonda?" diye sordum gözlerim kapalı. "Git koridorda konuş, ses yapma..."

"On beş dakika içerisinde hazırlanıp aşağıda olmazsan pijamalarınla çıkartırım seni dışarıya. Tüm Bebek sahili seni izler." Tek gözümü açıp baktığımda, tepemde elleri belinde dikiliyordu. Üstü çıplak olduğu için iç çamaşırı modellerine benziyordu.

"Hiç kusura bakma da," dedim aklımdan geçen düşünceye gülerek. "Bebek sahili bile uyuyordur daha bebekler gibiiii!"

Uyku mahmuru hâlimle yaptığım espriye yüzünü buruşturup başını yan çevirerek güldüğünde, sesi çıkmasın diye eliyle yüzünü sıvazlıyordu ve gözlerini kapatmıştı.

Birkaç saniye sonra odada dolandığını sessiz adımlarından işittim, dolabından bir şeyler alıp banyoya girdi ve ardından tümüyle odadan çıktı. Gerçekten de daha fazla ısrar etmemişti.

Avuçlarımı yatağa yaslayarak önce boş odaya, ardından dışarıya baktım; bu havada koşuya mı gidecekti gerçekten?

Israrcı olmayışı bende ters etki yarattığından mı, yoksa iflah olmaz yanım siyam ikizi gibi dolaşmayı istediğinden midir bilinmez pikeyi çektiğim gibi yataktan kalktım ve odama fırladım. Soluk yeşil taytın altına siyah çoraplarımla siyah spor ayakkabılarımı giyerek, üzerime de sporcu sutyeni ve ince termal bir hırka aldığımda başka hiçbir şey almayı akıl edemeden, yüzümü bile yıkayamadan merdivenlere koşturmuştum.

Evin kapısından dışarı fırladığım ân, aslında koşmama hiç de gerek olmadığını beyan eden o manzarayı gördüm; Kunt arabanın içindeydi ve basitçe... Bekliyordu.

Yağmur üzerime çiselemeye devam ediyordu ben bahçe yolunu somurtarak yürürken. Bileğimdeki lastikle saçlarımı toplamakla meşguldüm. Arabanın ön kapısını açıp içeri geçtim ve beni gördüğüne hiç de şaşırmayan Kunt'a ters bir bakış attım. "Nereden bildin?"

"Ben sana zorla yaptırmıyorum bir şeyi ve senin neyi isteyip neyi istemediğini biliyorum," dedi emniyet kemerime uzanırken. Kolumdan ve boynumdan geçirip yerine taktığında gelen klik sesiyle başını kaldırdı ve göz göze geldik. "Bir, evde yalnız kalmaktan hoşlanmıyorsun. İki, çok hırslısın bu yüzden tabii ki yağmur çamur demeden koşacaksın."

"Üç?"

Sırıttı. "Üç," dedi dudaklarını ıslatırken. "Bir dakika daha gecikseydin yukarıya gelip seni omzumda getirecektim gerçekten pijamalarınla."

Ona *kesin yapabilirdin de* dercesine baktım ve yumruklarımı kaldırırken gözlerimi kıstım. "İşte o zaman yumruklarımla tanışırdın Karyeli."

"Bence geç bile kaldık," dedi kısık sesle gülerek geriye doğru yaslanırken.

Sahile giden yollar bomboştu. Gerçi o saatte, nereye gidildiği fark etmeksizin bütün yollar boş olurdu tabii. Arabayı sahile park ettiğinde ikimiz de dışarı çıkarken hırkalarımızın kapüşonunu başımıza geçirmiştik. Toplamda bir saat, dört set şeklinde koştuk.

Sonunda yağmur hızlandığında, arabayı park ettiğimiz köşeye değil de teknelerin olduğu marinaya ilerlemeye başladığımızda "Nereye gidiyoruz?" diye sordum, durmuştum. Bir yandan da gökyüzüne bakıyordum. Hava daha ne kadar bozabilirse, o kadar bozuyordu sanki her saniye.

Kunt benden bir adım öndeyken durduğumu fark ettiğinde bana dönerek elini uzattı ve "Gel," dedi başıyla geriyi işaret ederken. Çoktan elini tutmuştum bile. "Seni biriyle tanıştıracağım."

"*Bu hâlimle mi?*" diye sormak istedim, her ne kadar kiminle tanıştıracağını bilemesem de. Her ne kadar o da benim gibi spor kıyafetleri içinde, yağmurdan ıslanmış olsa da...

Eski, çok da büyük olmayan bir yata uzanan tahtanın üzerinden geçtiğimizde yağmur iyice hızlanmıştı. Kunt, sallanan yatta ön tarafa geçtiğinde görmeyi umduğu kişi bulamamıştı ki içeri açılan kapalı kapının camını tıklattı birkaç kez. Gözlerini kısıp içeri baktı.

Birkaç saniye sonra kapı açıldığında, içeriden lastik çizme ve sarı yağmurluğuyla altmışlı yaşlarında uzun boylu bir adam çıkmıştı. "Ooo aslanım!" Aydınlanan yüzünden akan koca bir sevinçle Kunt'la havada avuçlarını kaptıklarında, ellerimiz ayrıldı. Sarılıyorlardı. "Görmez olduk seni de be! Nerelerdeydin?"

"İş güç be Kemal Amca," diye yanıtladı Kunt, onun da gözlerinin içi gülüyordu. Yağmurun sesi, bizim sesimizi bastırdığından biraz daha bağırır gibi konuşuyordu ikisi de. Kemal Bey'in bakışları bana çevrilmeden "İş güç ha?" diye sordu alaycı bir sesle. Ardından gülümsedi. "Bu hanım kızımız da kim?"

Nişanlım diye tanıştırmasını bekledim ama "Kız arkadaşım," diye tanıttı beni, bir eli ince hırkamın üzerinden bel boşluğuma yaslanırken.

"Ooo öyle mi? Çok memnun oldum," dedi Kemal Bey elini uzatırken. Şaşkın bir tebessümle sıktım elini. "Kemal ben. Kemal Amca diyebilirsin."

"Peki, Kemal Amca... Karaca ben de."

"Çok memnun oldum tanıştığıma... Ben çok sevindim ya uğramanıza, koşuya mı çıkmıştınız?" Kemal Amca bir üzerimizdekileri süzdü bir de havayı. "Çok soğuk çocuklar dışarısı. Kahvaltı da etmemişsinizdir şimdi... Siz geçin içeri hadi bakayım, çay koymuştum ben de. Taze simit alıp geleyim hemen, birlikte geçelim sofraya ha?"

Kunt'la göz göze geldim o ân, fikrimi alırcasına ifademi süzdükten sonra "Olur," diye yanıtladı limana çıkmak için hareket eden Kemal Amca'yı.

Kemal Amca başını sallayarak yağmurluğunun şapkasını geçirdi kafasına, ardından içeriyi gösterdi. "Bak oğlum içeride battaniyeler var, kız arkadaşına sar üşür o öyle incecik giyinmiş bak. Havanın şakası yok."

"Tamam Kemal Amca, tamam." Biz içeri yönelmişken gülerek Kemal Amca'ya cevap veren Kunt'un yüzündeki samimiyete neredeyse bir karış açık ağzımla bakacaktım. "Dikkat et sen de karşıdan karşıya geçerken!"

"Lan zibidi dalga geçme benimle!"

Kunt kahkaha attığında, ona soru işaretleriyle dolu bir ifadeyle bakarken içeri geçtim. İçeride dört kişinin rahat sığacağı bir masa, küçük bir televizyon, radyo, küçük bir mutfak vardı.

Ben etrafa bakarken birden omuzlarıma bir battaniye bırakıldığında Kunt önüme geçti ve battaniyeyi tüm bedenime sardı. "Kemal Amca'ya yedi kez araba çarptı," dedi yüzündeki silik gülüşle. Kaşlarımı kaldırarak baktım ona, kafasını salladı. "Aynen öyle... Çoğunda sapasağlam kalktı ayağa ama bir keresinde ambulansla acile kaldırılmıştı. Telefonundan da bana ulaşmışlardı, son aranan olduğumdan. Refakatçisiz bırakmamışlar adamı, o da delirmiş. Deniz adamıyım ben karada bana hayat yok derdi de inanmazdım, artık inanıyorum."

"Aaa," dedim tamamen saf bir tepkiyle. "Kaptan mı?"

Başını salladı. "Kaptandı. Talihsiz bir kaza sonucu bırakmak zorunda kaldı. Son on senedir buralarda, kendi hâlinde emekli maaşıyla yaşıyor. Aile dostudur."

"Bayağı yakınsınız..." Kunt'un gözlerinin içi gülüyordu resmen adamı gördüğünden beri. "Mutlu oldun adamı gördüğüne."

"Öyle biraz," dedi başını sallayarak kenara geçip otururken. Sedir tarzı koyu renkli geniş bir koltuk vardı. "Lise yıllarında tepem atınca Kemal Amca'da kalırdım... Başka bir yere gitmeme izin vermezdi babam."

"Hafta sonları mı?" diye sordum yanına geçip otururken. "Kuleli yatılıymış ya hani..."

"Hı-hı," dedi onaylar ifadesiyle. "Hafta sonları ve bazen... Tatillerde." Gözleri etrafta gezindi, eski zamanlar aklına gelmiş gibi. Daldı birkaç saniye boyunca, bense profilini izledim. Kafasının içinde hangi anılar kalkmışsa ayağa, oturmuyorlardı yerlerine kolay kolay; belliydi.

Hapşırdım.

Kunt kaşlarını çatarak bana döndüğünde kötü bir şey yapmış gibi gözlerim onun altın harelerine kilitlenmişti. "Sen hasta mı oldun?" diye sordu bana gözlerini iki kere kırpıştırarak.

"Evet," dedim önüme dönerek. Başım dikti. "Kaldırdın beni sabahın köründe, bu havada koşuya... Kemal Amca da haklı. Üzerimdekiler incecik. Ne bekliyordun?" Aslında üzerimdekiler termaldi ve üşütmüyordu ama yine de eğleniyordum işte.

Kunt o ân beklemeden ayağa kalktı ve mutfak kısmına ilerledi. "Nereye?" diye sordum peşinden ama cevap vermiyor, dolapları karıştırıyordu. Kavanozlardan birini çıkartıp tezgâha koyduğunda ocaktakinden başka bir demlik çıkardı ve su ısıtıcısında su ısıtmaya başladı.

"Zencefilli limonlu ıhlamur yapıyorum," dedi.

"Kendine mi?" diye sordum. "Afiyet olsun, ben hiç sevmem bana yapma yalnız."

Dönüp bana baktı o ân omzunun üzerinden. "Şifayı kapan ben miyim?"

"Hayır, olmayabilirsin ama kaptıran sensin... Cezayı niye ben çekiyorum? Sen çek, sen iç." Battaniyeyi koltukta bırakıp ayağa kalktım ve yanına gittim. "İndir o demliği elinden... Hayatta içmem ben ıhlamur. Nefret ederim!"

"Niye?" Gözlerini kırpıp sorarcasına çattı kaşlarını. "Ayşen Abla bir ton ot aldırdığını söyledi, abidik gubidik çaylar yapıyormuşsun kendine. Ihlamur mu dert oldu şimdi?"

"Oldu evet." Annem de zorla içirirdi. "Vallahi kusarım sabah sabah, Kemal Amca'nın teknesini sen temizlersin." Ve *içirirdi*. İçersen seni abinden daha çok severim derdi kulağıma, abimi kıskandığımı bilirdi. Ben de eşit sevdiğini bilirdim ama beni daha çok sevsin isterdim. "Sakın demleme bak yazık olur..." Demliği aldım elinden ve üzerime geldiğinde önce yukarı kaldırdım, sonra da arkama sakladım. Kunt beni köşede sıkıştırmıştı ve arkamda demlik vardı. "Vermem!" Hapşırdım.

Kunt gülerek "Karaca sen iyi misin?" diye sordu. "Alt tarafı ıhlamur. Bak şimdi bunu içersen iyi gelir, sonra durumun ilerlerse doktora gider ilaç yazdırmak zorunda kalırız. Sen onları da içmeyi sevmiyorsundur Allah bilir."

"Sevmiyorum!" Omuz silktim. Kaşlarım çatıktı ve öfkelenmiştim. "Dün akşam içirdiğin de ne zehir zıkkımdıysa tadı hâlâ damağımda... Tadı güzel olmayan hiçbir şeyi yemek istemiyorum ben ya! Bir kere geliyorum şu dünyaya!"

"Allahtan bizim pastanenin simitleri efsane o zaman," diyerek araya girdi Kemal Amca. Kapı bir ânda açılmıştı ve ben bizi duyduğu için utanmış, elimde demlikle köşeye sinmiş şaşkınca ona bakıyordum. Elindeki poşeti sallayarak başındaki yağmurluğu indirdi ve gülerek masaya ilerledi. "Seversin seversin... Susamıydı, hamur işisiydi, sevmeyenini tiryakisi yapar bizim usta."

"Yok ben... Severim... Simit..." Gergince Kemal Amca'ya baktım, yağmurluğunu çıkartıp kenara koyarken bana gülümsüyordu.

Adam arkasını döndüğü gibi, elimdeki demliği Kunt'a karnına çarparak verdim. "Rezil ettin beni adama, gördün mü?" diye fısıldadım ters bir ifadeyle. "Kimbilir nasıl biri olduğumu düşündü şimdi..."

Kunt karnına çarptığım demliği refleksle aldı, tutmasaydı demliğin kapağı düşüyordu yere. Ardından dudakları alayla kıvrıldı, yanağımdan makas alıp masaya ilerlediğinde ben arkada kalmıştım, elim ise, yanağımda.

"Kemal Amca, biliyor musun Karaca Balat sokaklarında büyümüş," dedi Kunt koltuğa geçerken. Ben ona soru işaretleriyle dolu bir bakış fırlatırken o keyiflenmiş görünüyordu.

"Ooo, neresindensin bakayım kızım sen? Benim tüm çocukluğum orada geçmiştir, keza Behzat'ın da." Kemal Amca'nın lafının ardından Kunt'un ifadesi bozulduğunda, bunu bilmediğini anlamış oldum. "Almanlık olduğundan tabii Behzat'ta, gidip geliyordu hep ama o da çok severdi bizim eski mahalleyi. Arada görmeye gelir buralara... Uğrar, bir çayımı içer."

"Menekşe Sokak'ta yaşıyordum ben," diye yanıtladım Kemal Amca'yı, o mutfak kısmına geçip sofrayı kurmak için hazırlık yaparken ben de yardım etmek için yanındaydım.

"Ah," dedi Kemal Amca içten bir gülümsemeyle duraklarken, bana baktı. "Çok severim orayı, köşede bir dondurmacı abimiz vardı bizim, seyyar. Necdet Abi. Babamızdan kopardığımız bozuklukla külahta dondurma alırdık. Bir de lezzetliydi ki o dondurma, ah sorma! Şimdilerde bozmuşlar her şeyin tadını..."

Kaşlarım havalandı. "O köşedeki *wafflec*ının adı Necdet Usta aslında... Çok güzel bir kafe. Çok prestijli yeri, hep kalabalık olur. Ünlüdür bayağı."

"Görüyor musun sen bizim ustayı? İşleri büyütmüş... Gerçi," dedi tepsiye hazırladıklarına uzanırken ben. "Ömrü yetmemiştir Necdet Abi'min, torunları belki... Allah mekânını cennet etsin."

"Amin," dedim.

Kemal Amca'ya nazlı görünmek istememiştim ama kahvaltı sofrasındaki hoş sohbetiyle o da beni biraz olsun anlamıştı sanırım. Bize Balat'ta geçen çocukluk anılarından hatırlayabildiklerini anlatmış, eskilerle güldürmüş ve hüzünlendirmişti. Çocukken sokakta oynanılan birçok oyunun, aslında Balat çocuklarından bir diğer nesle hatıra olduğunu öğrenmiş; yeniden çocukluğuma dönmüş gibi olmuştum.

Çocuk olmayı isterdim. Ama yeniden annemi ve abimi, arkadaşlarımı kaybetmek ve acıyı yeniden yaşamayı istemezdim.

Yağmur durmuştu. Bir kupa çayla koltuğa dirseğimi yaslamış, camdan denizi izliyordum ben. Kunt yanımda oturuyordu, Kemal Amca ise karşımızdaydı.

"Oğlum, bak," dedi Kemal Amca, kulağım masadaydı ama gözlerim beyaz gökyüzü ile gri denizi süzüyordu. "Babanı anla. Anlamasan bile dinle..."

Kunt'un histerik nefes verişiyle ona döndüm, kupayı masaya bırakıp "Buradaydı değil mi?" diye sordu gözlerini kaçırarak. "Buraya gelmese bile yakın zamanda... Aradı seni değil mi?"

"O senin baban," dedi Kemal Amca, çatık kaşlarıyla.

"Verdiğim söz de annemeydi," diye yanıtladı Kunt onu. "Bana babanı anla deme Kemal Amca, ben babamı anlamaya çalışmayı çok küçük yaşta bıraktım. Bu yaşta ise anlamıyorum onu artık. Dinletiyorsa lafını, omzundaki armalara borçlu bunu. Çünkü onu oğlu değil bir *asker* dinliyor yalnızca."

Kemal Amca'nın gözleri direkt beni bulurken benim aklımdan onun bayağı yakın bir aile dostu oluşu geçiyordu. O da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki bana bakmıştı.

"Behzat hep böyle değildi oğlum... Onu Halit delirtti." İnce belli çay bardağını altlığına bıraktı Kemal Amca, başını eğmişti. "Yakalayacak herifi, tıkacak hapse... Bunun başka olur yanı yok. O kansız kalan hayatını, yediği boklar irdelenirken parmaklıklar ardında geçirecek. Ama bunu sensiz yapamaz. Arkasında koca devlet de olsa, askeri de olsa... Sen onun oğlusun. Sen onun gücüsün. Seni bugünler için yetiştirdi. Sana ihtiyacı var."

"Yanlış," dedi Kunt alaycı bir tebessümle başını eğip iki yana sallarken. "Behzat Karyeli hep böyle biriydi. Yalnızca siz görmek istemediniz."

"Behzat hep böyle biri olsaydı, Aliye'nin gönlü ona düşer miydi sanıyorsun?" Kemal Amca'nın eğilerek, yumuşak bir dille sorduğu bu soru; istemsizce göğsüme bir ağırlık yüklemişti. Bana döndü, ardından Kunt'a baktı. "Senin bir gün, babana dönüşmen kaçınılmaz olsa... Şu kızcağız şimdi bu masadan kalkıp gider miydi? Gitmezdi. Aliye de gitmedi. Baban bir bombaysa, Aliye pimiydi. Bombanın pimini çektiler. Sen şimdi bomba olduğundan habersiz bir kaya parçası san kendini, pimini çektikleri vakit anlarsın işin aslını."

"O vakit gelmeyecek Kemal Amca," dedi Kunt kendinden emin bir sesle. "Ben bu değilim, oyunların adamı değilim. Behzat Karyeli'nin adamı hiç değilim. Ama bu savaşı ben bitireceğim."

"Savaş bitsin, kansız mapusa girsin de kim sokarsa soksun demek geliyor içimden..." Kendine demlikten çay doldurdu Kemal Amca. "Ama senin savaşı bitireceğim derken başka savaşlar açacağını biliyorum oğlum... Yapma. Babanım demez Behzat... Bilirsin."

Başka savaşlar mı?

"Bilirim," dedi Kunt, tok bir sesle. "Eyvallah Kemal Amca."

Yüzünden okunmuyordu düşünceleri ama hangi yolda ilerleyecekse kararlı olduğunu fark edebiliyordum. Kemal Amca da bunu anladığından ısrar etmemişti belli ki.

Kemal Amca'nın yanından ayrıldıktan sonra birlikte otoparka yürümüştük, arabayı park ettiğimiz yere. Kunt sessizdi limandan çıktığımızdan beri, ben ise düşüncelere gömülmüştüm.

Arabanın kapısını açtı önce önden giderek ardından boş boş içeri baktı ve içeri geçmeden kapıyı kapattı. O seslice nefesini dışarı verirken ben kollarımı etrafıma dolamış tam karşısına yürüyordum.

"Ne oluyor Kunt? Dün gece de... Nehir şaşırdı işlerinizi bilmeme. Bu babanın da duyunca şaşıracağı anlamına mı geliyor? Gerçi çoktan duymuştur..." Gözlerim kısıldı, altın harelerini yakalamaya çalışıyordum. "Planınız her neydiyse içinde bana söylemek yoktu bunu biliyorum çünkü her biriniz kimliklerinizi saklıyorsunuz ama yine de..." Bakışlarımı kaçırdım yutkunurken. "Kime ne mesajı veriyorsun sen?"

"Gel," dedi Kunt başıyla arabayı işaret ederken. "Eve bırakayım seni, orada konuşalım."

"Hayır. Ben burada konuşmak istiyorum."

"O zaman arabada konuşacağız." Bir öncekinin aksine, bu sefer sert çıkmıştı sesi çünkü bana sormuyordu. "Hava soğuk, üşüyorsun. Üşüttün de."

"Üşümüyorum," dedim omuz silkerek. En azından, bir saat önceki kadar üşümüyordum. "Konuşalım."

Kunt birkaç saniye boyunca çatık kaşlarının altında sakladığı bariz endişeyle yüzümü süzdü ama geri adım atmayacaktım. Kapıyı açıp içeri uzandı, tok bir sesle bagajın kilidi açılmıştı. Arkaya yürüyüp elinde bir ceketle geri geldiğinde giymem için bana tuttu.

Önce sağ, sonra sol kolumu geçirdim itiraz etmeden. Ben, bana büyük gelen kollarını katlarken Kunt önümde dikildiğinde başını aşağı eğip ceketin düğmelerini iliklemeye başlamıştı. "İki sene önce, yıllardır görmediğim babam bir ânda Fuat Hoca'yla antrenman yaptığımız kiralık boş bir arenaya geldiğinde benden isteyeceği şeyi biliyordum," dediğinde başımı kaldırmıştım, göz göze geldik. "Vakit gelmişti. *Bizi* oyuna dahil edecekti."

Kaşlarım çatıldı, ne demek istediğini anlayamamıştım. Kendisinden ve Efeslerden mi bahsediyordu?

"Ben anneme söz verdim, o anneme söz verdi. O sözünü çiğnedi; ben kendi üstüme basıp geçtim, annemin mezarını çiğneyip geçtim... Ne yaparsam yapayım annemi geri getirmez ama intikam için yola çıkarsam kaybedecek çok şeyim var. Kardeşlerim var, anneannem var, dostlarım var... *Sen* varsın." Elleri üşümüş ellerimi buldu. "Babamın niyeti o adamı sadece yakalamak değil... Bir asker olarak vatani görevini yerine getiriyor olsa yalnızca, amenna..."

"Niyeti sadece yakalamak olmadığı için mi?..." Gözlerim kısıldı. Bu yüzden mi Kunt'u istiyordu yanında? Çünkü kendi yapmayacaktı ama oğluna yaptırabilecekti öyle mi?

Kunt başını salladı, soğuk havayı ciğerlerine doldururken başını sağa çevirmiş denizi izliyordu. "Her neyse işte, babamın yaptığı plan benim etik değerlerime uygun değil. Halit kısmından bahsetmiyorum, isterse ciğerlerini söküp bağırsaklarını döksün ortaya devlete teslim etmeden önce; inan hiç umurumda değil."

"Halit yakalansa bile Boğaz'daki bombaları aktive edecek şifreyi söyleyeceği kesin değil."

"Halit şifreyi bilmiyor," dedi Kunt düz bir sesle. Bana döndü. "Babam şifrenin, sizde olduğundan emin Karaca. Senin Halit'le buluşmandan sonra, dayını da işe katmasından sonra... Artık eminiz."

Ellerimi ellerinden çekip bir adım geri gittim istemsizce. "Saçmalama, böyle bir şeyden haberim olsa söylerim!"

"Öyle değil..." Bir adım atarak yeniden karşıma dikildi Kunt. "Halit'in annemi kaçırmasının nedeni onun bir fizik profesörü olmasıydı, İstanbul'u gömme planında annemin yardımına muhtaçtı. Tehditle istediğini aldı da. Ama mekaniğini de, nasıl aktive edileceğini de bilen annemdi; o gece annemi öldürerek neye yol açtığının farkına çok sonradan vardı."

"Öyleyse?"

"Öyleyse," dedi alnımdan sürükleyerek kulağımın arkasına atarken saçlarımı. "Nilüfer Koralin tüm cevaplarla kaçmış olabilir Halit'ten. Tüm cevaplarla kaçmış ve bunca zaman ondan uzakta yaşamış..."

"Halit, Behzat Bey'in annemi sakladığını ima etmişti."

"Bu doğru." Kafasını salladı. "Babamın, Halit sizi bulamasın diye sakladığı doğru. Ama siz saklanmışsınız, babam da bulunmanıza müsaade etmemiş; size çıkan yolları kapamış gibi düşün."

"Bu yüzden annemin tedavisi bu kadar önemli."

"Nilüfer Koralin'in senin annen oluşu bir yana, ülkeye sağlayacağı yarar evet çok önemli Karaca. Beni anlıyorsun değil mi?"

Başımı salladım. "Peki sen... Babanın yolunu kabul etmiyorsan, intikam da istemiyorsan, neden bu yola girdin? Benim dağ evine gelip hesap soruşumu ya da İstanbul'a dönmende ısrar edişimi bir kenara at, çünkü bu yeterli değil. İş bu raddedeyse benim dememle dönmüş olamazsın zaten. Başka bir şey olmalı."

Alaycı, silik bir gülüşle çevirdi başını "Değil mi?" diye sorarken. "Başka bir şey olmalı..."

Üzerine gitmezsem geçiştireceğinin farkındaydım, bu yüzden elim ben komut vermeden önce yüzüne uzandı. Yanağına yasladım, başını kendime çevirdim ve *cevap almak istiyorum* dercesine çatık kaşlarımın ardından baktım yüzüne. Bir elinin belime yaslandığını hissettim, ceketten daha çok ısıtmıştı. "Ne o şey?"

"Sırayla," diye fısıldadı bana. "Hepsi sırayla."

Kaşlarım çatıldı.

"Ben bir domino taşını oynattım seni bu dünyaya çektiğim akşam. O odada gerçekleri bir bir önüne dökerek babanın kim olduğunu sana söyleyerek. Şimdi o taşlar düştükçe bir diğeri daha devriliyor, sanma ki kendiliğinden. Ben deviriyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ağzıma gelen asit tadıyla, gözlerim de kapanmıştı. Sinirlenmiştim bir ânda. "Sen benim babamın Halit olduğunu biliyordun. Sana Karaköy'deki fırından bahsettiğim her ân... Aslında biliyordun."

"Senin ortaya çıkmanı Halit de istemez." Başını iki yana salladı. "Çünkü bu düşmanlarına karşı kendini zayıf gösterir, sana biri zarar vermeye çalışsa ve bunu bilse gözünü yummayacak çünkü..."

"Kunt sen biliyordun."

"Ve seni tanımıyordum, ne yapacağını kestiremezdim bile öğrensen. Gidip hesap sorar mıydın mesela ya da..."

"Kunt!" Belimdeki elinin üzerine elimi yaslayıp tırnaklarımı etine geçirdiğimde kendine gelmiş gibi gözlerini kırpıştırdı şaşkınca, ardından ben bir adım geri atıp tutuşundan kurtulurken bana baktı. "Ne zamandan beri? Ben senin yeni öğrendiğini sanıyordum, o hafta yüzüme bakmadın sen benim! Sebebi bu sanıyordum!"

Gözlerini kapattı derin bir nefes alırken ardından altın hareleri yeniden benim kara gözlerimle buluştu. "Bana, *ben seninle tanışmışım da sen beni kendinle tanıştırmamışsın gibi* demiştin ya hani. Sen benimle o revir odasında tanıştın Karaca ama ben seninle çok daha önce tanıştım. Tanışmak için geldim en azından... Anlatmak için ortada dönenleri, tehlikede

olduğunu..." Öfkeli bir soluk verdi iki parmağı göz pınarlarını sıkarken. "Kafamı sikeyim, eğer o zaman vazgeçmeseydim abinle yüz yüze gelirdin!"

"Ne zaman? Ne zaman geldin?"

"Bir önemi yok," dedi gülerken. Sinirden gülüyordu. Bu ihtimali daha önce düşünmemiş olmalıydı ya da kendine bile itiraf edememişti ama şimdi bana söylüyordu. "Babamla konuştuktan sonra yanına geldim ama vazgeçtim. Bunca zaman güvendeydin, böyle devam eder sandım. Benim seninle tanışmam asıl seni bu dünyaya sokmak değilse neydi? Ama öyle olmadı. Sen o revire geldin, senin abin o gece benim rakibimdi. Senin abin..."

Öldü.

"Anneni de seni de ne pahasına olursa olsun o heriften uzak tutmamız gerekiyor. Her ne kadar sen Halit'ten kerpetenle sökmeye çalıştığımız cevaplar konusunda bizden çok daha başarılı olsan da, bu devam edemez."

"Ya bu adam sana katil diyor Kunt!" Sesimin yükselmesine engel olamamıştım. "Bu adam, sana, katil diyor! Senin öldürdüğünden emin! Tamam hadi kaza diyelim abimin ölümüne ya kendinde bir sakatlık vardı ya da gerçekten bir darbeyle yıkıldı yere, kalkamadı! Tamam! Ama federasyonun başı Halit, yeraltı maçlarını düzenleyen Sergen; biz de hâlâ gizli antrenörü bulamamışken ben kimden alacağım cevapları?! Bana kim söyleyecek o gece ne olduğunu o zaman?!"

"İnanmıyor," dedi Kunt o ân, boş bir ifadeyle. Gözlerimden başka bir yere çevirmediği altın harelerinin içinde saklanan, ardı arkası kesilmez kelimelerden; yalnızca bu mu çıkabilmişti dışarıya?

"Kim inanmıyor?"

"Halit," dedi Kunt.

"Neye inanmıyor Kunt?!"

"Abinin öldüğüne."

Yutkundum. *Yutkunamamışım.* Yavaş yavaş alışıyordum sanırım, yavaş yavaş işliyordu acı tenime; böylelikle alışıyordum, iyileşmiyordum ama alışıyordum işte. İyileşmesi gerekiyordu halbuki insanın ama alışıyordu sadece.

Nasıl da alışıyordu insan, iyileşmesi gereken yaralarına?

"Halit'in safı inanmıyor, bu yüzden işin öteki yüzünü itiraf etmiyorlar. Bu yüzden öğrenemiyoruz," diye devam etti Kunt lafına, sanki konuşurken o da zorlanıyordu benim yutkunmakta zorlandığım gibi. Dişlerini sıkıyordu, neden? "Eğer inanırlarsa, bu sefer ölümünün ardındaki sebebi bizden önce öğrenirler. Böylelikle haberimiz olur. Karam hakkında... Bu kadar detay bilgiyi öğrenmenin başka bir yolu yok."

"N-ne demek inanmıyorlar?" Anlamaya çalışırcasına, gözlerimi kırpıştırarak birkaç kere, kekeleyerek sorduğum bu soru; acımasız bir umudun kamçısını vurmuştu sırtıma, ondan yalpalıyordum şimdi. "Abim öldü benim? Ne demek inanmıyorlar?!"

"Sakin ol," dedi Kunt, ağzı açık kalırken omuzlarıma ellerini yasladı. "Sakin ol Karaca."

"Abim öldü benim," dedim dişlerimi sıkarak, gözlerinin içine bakarken. "Ne demek inanmıyorlar?" Daha sakin soruyordum ama soruyordum yine de. Cevap istiyordum çünkü. "*Öldü* benim abim."

"Tamam," dedi Kunt. "Tamam, öldü," dedi kollarını etrafıma sararken. Bir şey yapmadım ama yanağımı omzuna yaslayıp çatık kaşlarımla ıslak kaldırımları izledim bir müddet. Nasıl inanmıyorlardı? Mezarını açıp göstermemiz mi gerekiyordu illaki inanmaları için? Onlar kim oluyorlardı da inanmıyorlardı? Babammış, dayımmış... Kim oluyorlardı? Bizim hayatımızda yoklardı bile. Olmaya hakları yoktu. Şimdi inanmıyor olmaya da yoktu hakları.

Bir süre sonra "Sende var mı numarası?" diye sordum geri çekilirken. "Dayımın. Bana ulaşmaya çalışıyormuş ya hani."

"Görüşmek istemediğini söylemiştin." Kunt sorarcasına baktı.

"Görüşeceğim. Ara, abimin mezarına gelsin."

"Karaca..."

"Ara Kunt!" Arabanın kapısını açıp içeri uzandım ve torpidoya koyduğunu bildiğim telefonunu alıp ona uzattım. "Ara gelsin. Konuşalım. Abimin mezarında bana bir şey yapacak değil. Ara gelsin. Nasıl inanmıyormuş, konuşalım."

Sert adımlarım arabanın etrafından dolaşıp ön koltuğa geçip oturmamı sağladı. Emniyet kemerimi bağladım ve geriye doğru yaslandım, Kunt dışarıda birkaç arama yaparken. Aldığım derin nefes beni sakinleştirmemiş, aksine ciğerlerime iğneler batırmıştı. Nasıl inanmazlardı? Ne demek oluyordu bu?

Kunt yan koltuğa geçtiğinde telefonunu bırakıp emniyet kemerini taktı ve otoparkın ücretini ödedikten sonra caddeye sürdü. Klimayı açmıştı, sıcak üflüyordu. İkimiz de sessizdik, dönüp bana baktığı an. "Sen iyi misin? İstersen seni eve bırakabilirim. Sonra görüşürsünüz."

"Hayır."

"Anladım," diye mırıldandı önüne dönerken. Bir umut *beni eve götür* dememi bekliyormuş gibi yavaş sürüyordu ki cevabımla sağdan Bebek tarafına dönebilsin diye ama net cevabım gaza basıp düz devam etmesini sağlamıştı.

Cehennemime gidiyordum, biliyordum. Ama nasıl geçerdi o yol, bu yaşımda yeni öğreniyordum.

Kunt bir kahvecinin kenarına çektiğinde arabayı "Neden durduk?" diye sordum ona. Emniyet kemerini çıkartıp cüzdanını alırken "Kahve alıp geleceğim," dedi ve dışarı çıktı. Ön taraftan dolanıp kafeden içeri girişini izledim.

O dakikaya kadar da, sol bacağımı gerginlikten titrettiğimin farkında değildim.

Bir telefon çalmaya başladığında iki koltuk arasındaki bölmede titreşen telefon bana ait değildi. Kunt çıkarken telefonunu arabada bırakmıştı. Açmayacaktım ama kimin aradığını merak etmiştim işte, uzanıp ekrana baktım. Melisa arıyordu. Uzun zaman olmuştu onunla konuşmayalı.

Melisa olduğu için aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Yapamazsın!" diye bağırıyordu, çıldırmış gibiydi sesi. "Abi yapamazsın! Duyuyor musun beni?! Sakın!"

"Neyi yapamaz?" Sesim kısık çıkmıştı biraz, boğazımı temizledim.

"K-Karaca?" Melisa'nın sesi tekledi. Şaşırmıştı telefonu açanın ben olduğuma. *Ee, Kunt'u aradığı için olabilir mi acaba Karaca?* "Kunt Abi'mle misiniz?"

"Evet. Koşuya çıkmıştık. Kahve almak için çıktı arabadan, burada unutmuş telefonunu. Sen iyi misin? Niye öyle bağırıyordun?" Başımı camdan dışarı çevirdim ama Kunt henüz ortalıkta yoktu.

"Ya ben..." Durdu. "Ya sorma ya..." Dertliydi, belliydi. "Anneannemin telefonunu açmamış, anneannem de delirdi. İlle de kız isteyeceğiz, nişan yapacağız falan diyor. Haklı bence de yani kesinlikle haklı. Bu kadın biz daha bebekken düğün, nikâh hayalleri kuruyordu hakkımızda... Şimdi böyle o hastanedeyken sizin yüzük takmış olmanızı hoş karşılamadı. Ama Kunt Abi'm cevap vermiyormuş bir türlü, bakmıyormuş telefonuna sabahtan beri. O yüzden..."

Saate baktım. Saat daha on birdi. Dilberay Hanım sanıyorum ki dün geceki konuşmalarından tatmin olmamıştı ve birkaç kez aramıştı bu sabah da.

"Anladım," dedim kafamı sallayarak. "Gelsin, ben konuşurum onunla... Arar Dilberay Hanım'ı."

"Aslansın be!" Melisa'nın çocuksu sevinçli sesini duyduğumda istemsizce ben de gülümsedim. "Vallahi kadın kalp krizi geçirecekti, fenalaştı! Hemşireye rest çekip ilacını almamış kahvaltıdan sonra. Ben şimdi yanına gidiyordum, konuşayım onunla da alsın ilacını."

"Konuş konuş, hallederiz."

"Öpüyorum! Görüşürüz!"

"Görüşürüz," dedim oldukça yumuşak çıkarmaya çalıştığım sesimle, telefonu kapatırken. Melisa'nın sesini duymak iyi gelmişti, sakinleşmiştim.

O da masumdu neticesinde.

"Biri mi aradı?" Kunt kapıyı açıp içeri geçerken elinde iki karton kutuda kahve vardı. Birini bana uzattı, ben de telefonunu yerine bıraktım.

"Melisa aradı. Anneannen çok kızmış telefonlarını açmıyorsun diye. Fenalaşmış kadın, ilacını almamış. Bir ara istersen."

"Sonra ararım, şimdi sırası değil." Kapıyı kapattı ve kahvesini ortadaki tutacağa bıraktıktan sonra motoru çalıştırdı yeniden.

"Ya bir şey olursa kadına? Niye sonra arıyorsun?"

"Sen anneannemi tanımıyorsun Karaca," derken yumuşak bir sesle, bana dönüp bakmıştı birkaç saniyeliğine. "O, istediği şeyi elde etmek için kirli oynar."

"Benimle nişanlanmak bu kadar mı zor senin için?"

Sorduğum soruyla Kunt, bariz geçebileceği turuncu ışıkta durduğunda bana döndü ve dudaklarını ıslattıktan sonra duyduğunu algılamayı bekler gibi baktı. "Ne?"

"Anneannen... Yani..." Yutkundum, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. "Dün de hayır dedin, basit bir şey aslında. Çok basit bir şey kadının istediği. Akşam yemeği yemek gibi. Öncesinde sırf mutlu olsun diye Beren'le yalandan da olsa evlenme raddesine gelmiş olman ama şimdi bu kadarını bile yapmaman... Zor mu bu senin için?"

Altın hareler bir süre gözlerimi izledi öyle ki yeşil ışık yandığını arkadaki araç kornaya basınca fark edebilmiştik. Kunt yeniden önüne dönüp gaza bastı o ân, ben cevapsız kaldım.

"Değil," dedi bir süre sonra. "Değil tabii ki, neden olsun? Ben, sen istemezsin diye... Oyalıyordum anneannemi."

"Benim için sorun yok." Parmaklarımla oynuyordum.

"Önce sana sormalıydım," dedi Kunt o ân gözlerini kapatırken bir saniyeliğine. Parmaklarımla oynadığım kucağıma elini uzattığında sol elim onun sağ elinin arasında yerini buldu. "Kahveni iç, soğumasın. Sütlü aldım. Madem ıhlamur içmiyorsun tadı berbat diye, o zaman sevdiğin sıcak bir şeyi iç."

Başımı sallayarak kenara bıraktığım kahveye uzandım ve kapağını açtım biraz, dumanı gitsin de dilim haşlanmasın diye. "Dayım hakkında ne biliyorsun?"

"Pek bir şey bildiğim söylenemez, beni korkutan da bu," diye yanıtladı beni. "Adı Cihat. 1972 doğumlu, kırk dokuz yaşında. Arap bildiğin üzere, Türk vatandaşlığı yok. Zaten hakkında pek bir şey öğrenememizin sebebi de bu."

Kafamı salladım. "Siz Beren'le konuşurken duymuştum..."

"Bir şey daha var," dedi derin bir nefes çekerek içine. Gergin bir ifadeyle baktım ona. "Karaca... Annenin de Türk vatandaşlığı yok. Hiç almamış. Muhtemelen Bolu'da kaçak

yaşıyordu ailesiyle, daha sonra ailesine ne oldu bulamadık ama Halit'le İstanbul'a geldikten sonra hiç evlenmediği ortada. Kendi memleketinde okuyordu muhtemelen biyokimya üzerine."

"Nasıl?" Ağzım beş karış açık baktım ona. "O zaman ben? Abim? Bizim vatandaşlığımız nasıl oluyor?"

"Babadan dolayı," diye yanıtladı Kunt. "Evlilik olmasa da Türkiye sınırları içerisinde, yabancı bir anne ama Türk bir babaya sahipsiniz. Bu da size vatandaşlık sağlamış. Ama annenin yok."

Hafızamı zorlayarak annemin kaza geçirip belini sakatladığı ve ameliyat olduğu dönemi hatırlamaya çalıştım. Aklıma gelen direkt bu olmuştu çünkü bizi devlet hastanesinden, özel hastaneye sevk etmişlerdi; çok az bir miktar ödemiştik hastaneye, sanki eczaneden ilaç alır gibi.

"Baban mı yardım etmiş bize?" diye sordum şaşkınca. "Annem bir süre önce kaza geçirmişti, bahsetmiştim sana annemi ziyarete gittiğimizde Bolu'ya. Bizi devlet hastanesinden özel hastaneye sevk etmişlerdi ama o zamanlar sorgulamamıştım sigortası vardır diye... Şimdi düşününce, ameliyat olmasına rağmen çok küçük bir miktar ödemiştik hastaneye de."

"Öyle olmuş. Zaten anneni Halit'ten bu kadar kolay saklayabilmemizin bir sebebi de Türk vatandaşlığı olmaması."

"Almaması bizim yararımıza öyleyse?" Kahveden bir yudum aldım.

"Evet ama bu bir yandan anneni tehlikeye de atıyor çünkü öğrenilse sınır dışı edilir. Babam bunu saklıyor. Kimsenin öğrenmemesi gereken bir bilgi bu," diye devam etti Kunt. "Özellikle de dayının fark etmemesi gerekiyor, yoksa anneni alıp kendi ülkesine dönebilir ve yasal olarak buna hakkı var. Çok dikkatli olmalısın Karaca."

Başımı salladım. Elbette annemi kimseye yem etmeyecektim, Behzat Bey'in yasal olmayan bir şey yapması umurumda bile değildi.

"Geldik."

Algılarımı kapatan bir kelimeydi bu. Çoğu zaman bir yerden bir yere ulaşılmak için yola çıkılırdı, her ne kadar ulaş-

mak insanı rahatlatsa da eylemin amacı farklıysa, yol bitmeseydi sanki daha iyiydi.

Kunt mezarlığın otoparkına arabayı çektiğinde, motoru durdurduktan sonra torpidoya uzanıp defterlerin arkasından silahını çıkardı ve hızlı elleriyle şarjörünü kontrol etti. Silaha bakarken yutkunmuş, kullanmasına gerek kalmamasını ummuştum.

Aynı ânda arabadan indik, silahı beline yerleştirmişti. Kapıları kilitledikten sonra yanıma yürüdü ve etrafı kontrol ederken elini uzattı.

"Yalnız mı geldik buraya?" diye sordum ona.

"Asla," diye yanıtladı. "Bizimkiler çevreye mevzilendi."

Bizimkiler diye bahsettiği topluluğun başında Efes ve Polat geliyor olmalıydı.

Birlikte mezarlığa girdiğimizde etraf sessizdi. Uzaklarda bir mezar taşının başında bir aile olduğunu fark ettiğimde başımı hızla önüme çevirdim ve yaklaşana kadar da bir daha kaldırmadım.

"Ben de sevmem mezarlıkları," diye mırıldandığını duydum Kunt'un, bakamadığımı fark etmiş olmalıydı. "Annemin... Bir mezarı var. Gitmemiştim ama vakti zamanında, o zaman gitmediğim için de bir daha gidemedim."

"Neden gitmedin?" Başımı kaldırmadan sordum.

"Çocuktum o zamanlar. Kabullenmek istemedim. Ben mezarlığa gitmezsem, annem çıkar gelir bir gün sandım," dedi. Sustu ardından, ben de sessiz kaldım. Ne söylenirdi bilmiyordum.

"Baban kızdı mı?"

"Çok kızdı." Gözlerini alayla çevirdiğini, başımı kaldırıp ona baktığım ân fark ettim. Nasıl kızmıştı? Ceza mı vermişti? Ya da tokat mı atmıştı annesini kaybeden bir çocuğa?

Abimin mezarının olduğu bölgeye yaklaştığımızı, büyük meşe ağacını görünce fark etmiştim. Bu yolda aylar önce Kunt'u ittirmiş, ona tokat atmış, ona bağırmıştım katil diye. Sinir krizi geçirmiş ve polis arabasıyla hastaneye kaldırılmıştım. Camın buğusunda bile görebilecek kadar delirtmiştim

altın harelerini. Şimdi onunla, el ele geliyordum buraya; abim yukarıdan izliyorsa, ne düşünüyordu acaba?

Mezarın başında adamlar vardı. Henüz bir yıl geçmediği için mermer taşı kaplatılmamıştı etrafına, böyle daha korkunç görünüyordu.

İki adam vardı. Biri geride duruyordu, ellerini önünde bağlamıştı. Kirli sakallı ve uzun boyluydu. Diğeri ise... Mezarın önünde çökmüş, toprağı avucuna almış; eline bakıyordu. Adımlarımızı duyduğunda toprağı silkeleyip ayağa kalktı, arkasındaki adam ona cebinden çıkardığı mendili uzatmıştı ellerini silmesi için.

Halit haklıydı. Anneme benziyordu bu adam. Nasıl benzemesindi? Kardeşiydi. Öz kardeşi. Abisi. Annemin de abisi vardı ama o yaşıyordu, benimki ise hemen yanımızda yatıyordu. Biz bugün burada beş kişiydik aslında.

Kirli sakalını sıvazladı Cihat, 1.80 boylarında yapılı bir adamdı. Beyaz bir gömlek ve siyah takım elbise ile bir kaban vardı üzerinde. Göz göze geldiğimizde adımlarım durdu, Kunt da durmuştu. Cihat'ın gözleri ilk, Kunt'la tutuşan ellerimize kaydı; ardından mimiksiz ifadesini korurken yüzüme çevirdi yeniden kara bakışlarını.

"*Seni en son gördüğümde küçük bir kız çocuğuydun Karaca,*" dedi Cihat, Arapça konuşuyordu. "*Şimdi büyümüş, genç bir kadın olmuşsun... Annenin, Halit'le evlendiği yaştasın.*" Elini uzattı. "*Cihat ben. Dayınım.*"

"Türkçe bilmiyor musun?" diye sordum düz bir sesle.

Bakışlarını kaçırdı o ân, ardından boğazını temizledi. "Biliyorum."

"Öyleyse Türkçe konuşalım," dedim kollarımı göğsümde birleştirerek öne doğru bir adım atarken. Elimi Kunt'tan ayırmıştım ve o bir adım arkamda kalmıştı. Çelik gibi ifadesi önüne odaklı, Cihat'tan ayırmıyordu çatık kaşlarının altındaki ela gözlerini. O böyle bakınca, bazen ben bile korkuyordum. Halbuki bu dünyada belki de, en son korkmam gereken kişiydi o.

"Neden burada buluşmak istedin?" diye sordu Cihat. "Bir araya gelmek için pek uygun bir ortam değil." Etrafı süzdü gözleri.

"Kaçırma gözlerini." Sesim sertti. Kaşlarını çatarak baktı bana Cihat, neden böyle konuştuğumu anlamamış gibiydi. "Bak," dedim abimin mezarını işaret ederek başımla. "Bak. Bak!"

Cihat mezara baktı.

"Benim canım orada yatıyor," dedim dudaklarım titrerken ağlamıyordum ama tir tir titremeye başlamıştım bile. "Ve siz inanmıyorsunuz buna. Biriniz babasıyım diyor, diğeri çıkmış karşıma dayınım diyor, pişkin pişkin buluşmalar için iyi bir ortam değil diyor! Burası benim abimin yeni evi. Ne oldu? Beğenmedin mi?! Bundan iyi aile birleşme mekânı mı olur?!" Bir adım daha ileri atacakken Kunt bileğimden yakaladı beni. Dönüp ona sert bir bakış attım, başını ağır bir ifadeyle bir kez iki yana sallamıştı ama umurumda olmadı bu. Kolumu çektim ve atmam gereken adımı attım ileriye doğru.

"Abin ölmedi," dedi Cihat. Kahkaha attım. Çok ciddi görünüyordu, oldukça emindi bundan. Sanki onu, öldüğü günden sonra kanlı canlı karşısında görmüş gibi. Ama görmemişti, çünkü göremezdi, çünkü benim abim *ölmüştü!*

"Böyle ölemez," diye devam etti lafına. "Onun gibi birinin böyle ölmesi saçmalık."

"Kabullenemiyor değil mi insan?" Gözlerimi kıstım. Kıstığım gibi yaşlar akmıştı ama hemen sildim. "Ama gerçeği değiştiremezsin de. Açıp mezarı mı bakacaksın? Defnedilirken kefenle görseydin ya onu! Yoksa o zaman da evde, ölemez ölmüş olamaz diye mi sayıklıyordun?!"

"Karaca! Fazla oluyorsun ama!" diye bağırdı Cihat. Kunt'un arkamda ileriye doğru bir adım atarak "Sakın o sesini bir daha yükseltme," diye tısladığını duydum. "Dilini kopartırım senin. Burası ne senin vatanın ne de olmayı hak ettiğin yer. O yüzden sadece dinle."

Cihat öfkelenmişti, diktiği bakışları Kunt'un üzerindeyken "Ona değil, bana bak," dedim dikkatini çekmek için. Omuzları, aldığı hızlı nefeslerle alçalıp yükseliyordu. "Bana bak!" diye bağırdım bir kez daha. Bu sefer amacıma ulaşmıştım, bana bakmıştı. "Sizin işlerinize bulaştığı için burada yatıyor benim abim! Bir de inkâr mı ediyorsunuz ölüsünü?!"

"Abin ölmedi, ölemez!" diye bağırdı Cihat, mezarı işaret ederken. Bu sefer kendinden emin değildi sesi, daha çok kafası karışmış gibiydi. Gerçekten inanmıyordu ve şimdi benden duyuyordu gerçekleri öyle mi?

"Ama öldü," dedim kısık sesle. "Öldü. Sen mi tanıştırdın onu Halit'le? Sen mi bulmasına yardımcı oldun ha?! Ne de olsa sen söylemişsin benim varlığımı Halit'e! Annem senden yardım istemiş, sen ona ihanet etmişsin! Senin gibi kardeşin Allah belasını versin!"

"Senin ağzın ne konuşur be kızım?!"

"Doğruyu konuşur!" diye bağırdım yüzüne doğru, ses tellerim acıyordu. "Gidip şerefsizin tekine ifşa etmişsin yıllarca beni, bizi saklayan annemin çabasını! Şimdi annem ölü, abım ölü; gelmişsin ölmedi diyorsun bir de yüzsüz yüzsüz! Sen kimsin ya? Sen kimsin?! Sen neredeydin de şimdi çıkıp gelebiliyorsun karşıma?!"

"Hasbünallahü ve nimel vekil!" Ellerini kaldırarak, sinirden kıpkırmızı kesilmiş bir şekilde sabır dilendi Cihat o ân. O kadar derin ve hızlı nefesler alıyordu ki öksürmeye başlamıştı. Arkasındaki adamı ona bir peçete uzattığında, Cihat peçeteye öksürdü ve kıvırıp cebine attı. Gözleri kapalıydı ve titriyordu. Gözkapaklarına bastırdı parmaklarını. "Halit dedi bana. Abin ölmedi senin. Halit bilir."

"Halit dediğin kim senin biliyor musun?" Bağırmıyordum artık ama sesim hiddetliydi yine de. "Kansızın teki. Kendi ülkesine ihanet eden bir terörist. Sen bunları bilmiyor musun? Neden onun yanındasın? Türkiye'ye niye geldin?"

"Kardeşimin vefat haberini alınca geldim," dedi Cihat, bana bakmıyordu. Annemden bahsediyordu. "Daha sonra abinin de ölüm haberini aldım! Halit'le oturduk, konuştuk! Bana abinin ölmediğini, seni yanına alacağını, ailesine sahip çıkacağını söyledi! Sikerim senin aileni Nilüfer yok, ailen mi kaldı dedim! İnandırdı beni, ortak etti işlerine!" Bu adam ne konuşuyordu? "Ama ülkesine ihanet ne demek Karaca? Ne diyorsun kızım sen?"

Şaşkınlığın soğuk elleri göğsüme sarıldığından, dönüp arkama baktım. Kunt, Cihat'ın gözünün içine bakıyordu ve yüzünde şüpheci bir tavır vardı. Cihat doğruyu söylüyor olabilir miydi öyleyse?

Altın hareler üzerime çevrildiğinde göz göze geldik. Yüzümdeki şaşkınlığı çok net okuyabiliyordu, bunu görebilmiştim.

Cihat'a döndüm. "Seni abimin yaşadığına inandırırken sadece sözü mü vardı ortada? Nasıl ona kanabildin?" İnanıyor değildim ama oturtmaya çalışıyordum sadece kafamda.

"Halit yalan söylemez," dedi Cihat. Yine güldüm sinirden.

"Ya adam ülkesini satmış ülkesini, yalan mı söylemeyecek?!"

Cihat gözlerini kaçırdı. "Bilmiyorum, bu meselenin aslını öğreneceğim."

"İyi niyetini kanıtlamak istiyorsan buyur, bizimle merkeze kadar gel," dedi Kunt o ân. Etrafına bakıyordu ama konuşurken yüzünü Cihat'a çevirmişti. "Sana soracaklarımız var."

Çok geçmeden etrafta bir hareketlilik olduğunu sezdim. Karşıdan gelen iki sivil ile önde Efes yürüyordu. Üç kişilerdi. Mezarlığa yakın bir mesafede durdular. Efes'in üzerinde siyah pantolon ve çok cepli yelek ile düz bir kazak vardı. Bakışları sert ve sessizdi. Asker modundaydı.

Bir süredir öyleydi.

"Ben Türk polisine güvenmem," dedi Cihat.

"Askerine güven."

"Sen," dedi Cihat, sanki baktıkça Kunt'a kinleniyordu. "Sen! Eğer bu çocuk öldüyse, onu sen öldürdün!" Elini kaldırıp işaretparmağını ona dikti. Kunt'un elleri arkasında bağlıydı ve dik duruyordu, tepkisizdi Cihat'a karşı. Cihat bana baktı. "Sen nasıl bu herifin yanındasın o zaman? Maça çıktığı adam değil mi bu? Bir de elini tutuyordun geldiğinde!"

"Abimi o öldürmedi," dedim düz bir sesle. "O bana yardım ediyor."

"Nasıl yardım ediyor?" Cihat'ın kafası iyice karışmışa benziyordu. "Neye yardım ediyor?!"

"O gece ne olduğunu bulmama," diye yanıtladım onu. Ardından yaklaşan Efes'e bir bakış attım. "Soracaklarımızı cevaplayacak mısın?"

"Ben Arap vatandaşıyım," dedi Cihat. "Beni tutuklayamazsınız. Polise mi teslim edeceksiniz?"

"Kimse seni tutuklamıyor," dedi Kunt tok bir sesle. "Sadece söylediklerini resmileştirecek ve doğrulayacağız. Zaten söylediğin gibi, bu ülkenin vatandaşı değilsin. Yani bu mümkün değil bariz yanlış bir şey yapmadığın sürece." Tek kaşı havalandı. "Yaptın mı?"

Cihat sertçe soluk verirken başını yana çevirmişti. "Hayır." Arkasındaki adamına dönüp "*Sen git arabaya, arkadan takip et,*" dedi ardından. Adam başını sallayıp mezarlıktan ayrılmak üzere yürümeye başlamıştı.

"Gerçekten bilmiyor muydun?" diye sordum Cihat'a, bana baktı ama cevap vermedi. Öfkeli görünüyordu. İçine çektiği oksijen ciğerlerine sığmıyormuş gibi. Abimin mezarına baktı bir müddet, ardından gözlerini kapattı ve arkasını döndü mezara.

"Tamam mıyız?" diye araya girdi o ân Efes. Bana döndüğünde göz kırpmıştı ama keyfim yoktu ki.

"Bana bir müsaade edin." Cihat'ın sesi derinden geliyordu o ân ya da ben hayal ediyordum bunu. Gerçekten onu inandırmıştı Halit bir yalana ve gerçekten hazmetmeye çalışıyordu şimdi yeğenini kaybettiğini öyle mi? Hiçbir şey bilmeden söylemişti benim varlığımı Halit'e, öyle mi? Annem onu uyarmış olmalıydı. Yeterince net konuşmamış mıydı?

"Ben kalacağım," dedim istemsizce. Niye gidecektim? Abim buradaydı benim.

"Sen de git," dedi Cihat.

"Buna sen karar veremezsin," diye çıkıştım ona.

"*Benimle doğru konuş, tüm kapılar kapansa sana açık kalacak tek kapı benimki.*" Arapça konuşmuştu yine. "Dayınım ben senin. Yabancın değilim. Tanımıyorsan da tanışacağız. Sen benim kardeşimin bana emanetisin bundan sonra, böyle bil."

Alaycı bir gülüşle, kirpiklerimdeki ıslaklığı silerken yanından geçip gittim hızlı adımlarla. Yalnız mı kalmak istiyordu? Öyle olsundu. İyice idrak etsindi ama abimin yerin yedi kat dibinde yattığını, ondan sonra çıksındı karşıma. Ne de olsa yalanlara inanmak kolaydı, önemli olan gerçeği hazmetmekti.

Kör gözler gerçeği göremezdi ne de olsa.

"Karaca!" diye seslendiğini duydum Kunt'un ardımdan ama dönüp bakmadım ya da cevap vermedim ona. "Nereye gidiyorsun?" Sesi gittikçe uzaklaşması gerekirken yakından geliyordu, demek ki peşimdeydi. "Ya bir dur!"

"O herif Halit'le birlikte değil mi yani?" diye sordum bir ânda dönüp bağırarak. Niye bağırıyordum bilmiyordum. Öfkeliydim sanırım.

"Bilmiyoruz. Öğreneceğiz." Yanıma ulaştığında kolumdan tuttu, başımı çevirdim; saçımı kulağımın arkasına atarken başımı kendine çevirdi ve karşıma geçti. "Sakin ol."

"Nasıl olayım? Nasıl sakin olayım? Ben inandırmak zorunda mıyım milleti abimin öldüğüne?" İleriyi işaret ettim. "Nasıl kandırır ya? Nasıl böyle bir şey söyler bu herif dayıma! Nasıl beni kanıtlamak zorunda bırakır?..."

Kafamın göğsüne çarpmasıyla kokusu genzime doldu, o ân kollarını etrafımda hissettim. Tutunmak istercesine çünkü düşecekmiş gibiydim; kollarına yasladım avuçiçlerimi, üzerindeki kapüşonlunun kumaşına kenetledim parmaklarımı. "Lütfen," dedi yumuşak bir sesle. "Sakinleş. *Lütfen.*"

Yutkundum sertçe. Bir şey söylemedim. Burada bile zaten, onun kolları ve kokusu beni sakinleştirebilirdi sadece. Güven veriyordu çünkü. Başından beri yaptığı buydu. Ne yaparsa yapsın, engel olamıyordum kendime; sanki o bir gün bana ihanet etse, ben yine kollarına koşacaktım teselli bulmak için.

Gururum izin vermezdi. Ama bunu isterdim ve bunu biliyordum. Biliyordum ve bu his tokatlıyordu beni.

Kunt'un yüzünü saçlarımın arasında hissediyordum, alnını yaslamıştı. "Daha iyi misin?" diye sordu bir müddet sonra, kafamı salladım geri çekilerek. Ben gözlerimi silerken o bir elini yanağıma yaslamış, başıma bir öpücük konduruyordu. "Hadi gidelim o zaman."

Elinden tuttum. Daha sakin adımlarla otoparka yürürken dönüp de arkama bakma cesareti bulabilmiştim bu kez. Etraf sessizdi rüzgârın çıkardığı uğultu dışında, abimin sessizlikten nefret ettiğini ve hep gürültülü müzikler dinlediğini hatırladım. *Umarım dinleniyorsundur orada, kafan rahatlamıştır biraz,* diye mırıldandım kendi kendime. Hep böyle derdim ona. *"Kıs şu müziğin sesini! Ne buluyorsun bu şarkılarda? Ne anlıyorsun ki?! Başım şişti benim, senin şişmedi mi?"*

Dönüş yolunda sakin bir müzik çalıyordu arabada. Kunt açmıştı. Eve gelirken arabada üçüncüye çalan aramayı durduramadığında artık, cevapladı. Üçtür arayan Dilberay Hanım'dı. "Oğlum!" dedi kadın, öfkeli bir sesle. "Gidelim memlekete, yapalım nişanı! Delirtme beni! Bu yaşımda kaçıncı kez komaya sokacaksınız beni siz daha..."

"Tamam," dedi Kunt. "Hazırlat aile evini. Gidelim yapalım nişanı."

Ağlamaktan şişmiş gözlerim ağrıyordu ben arama ekranına bakarken. Dilberay Hanım nutku tutulmuş gibi "A-a-a," dedi bir duraklayarak. "Tamam oğlum! Hemen hazırlatıyorum ben evi o zaman! Peki şey ne olacak..."

"Onu da akşam konuşalım anneanne, uğrarım yanına bir ara, tamam mı? Kapatıyorum şimdi, kusura bakma." Dilberay Hanım'ın cevabına kalmadan sonlandırdı aramayı. Sakinleştirici şarkı arkada çalmaya devam etti.

"Su ister misin?" diye sordu Kunt. Başımı iki yana salladım. "Dün akşam Esved ne dedi sana?"

"Neden söylemedin bana önceden Sergen'e blöf yapacağını?" Sorusuna soruyla cevap vermeme şaşırmamış gibiydi.

"Sergen'in Esved'i ortaya atacağı ihtimaller arasındaydı, biz her türlü önlemi aldık Karaca. Sana tüm önlemlerden bahsetmek seni de paniğe sokardı. Benim Esved'in ölmesine izin vermeyeceğimi bilmen yeterli diye düşündüm."

Vermezdi, bunu biliyordum ama o ân o kadar gerçekçiydi ki... "Yapma bunu bir daha," diye mırıldandım önüme dönerken. "Ben korkarım her türlü. Ne olursa olsun. Engelleyemem." Dudaklarımı ıslattım ardından. "Esved, memleketine

gidiyormuş. Aile bağları karışık onun, Sergen'in de kim olduğuyla ilgili bilgi edinememiş tam olarak. Akrabalık ilişkileri olduğunu düşünüyor bir şekilde. Haklı da bence. Yani Sergen neden yardım etsin ki öylece birine? Bir çıkarı olması lazım. Bu yüzden Esved de bu ihtimali doğrulamaya çalışıyor."

"Anladım," diye mırıldandı Kunt. Dirseğini kapıya yaslamış, altdudağına sürtüyordu başparmağını. Yola odaklıydı gözleri.

Evin sokağına girerken "Seni burada indireceğim," dedi. "Benim antrenmana gitmem lazım."

"Ben de geleceğim."

"Karaca saçmalama, senin gidip bir duş alıp uyumaya ihtiyacın var. Dinlenmen lazım. Cehennem gibi bir sabahtı," diye karşı çıktı Kunt. Arabayı durdurmuş ve bana dönmüştü. Haksız da değildi.

"Umurumda değil. Zaten yalnız uyuyamıyorum. Dinlenmek değil yumruk savurmak istiyorum," dedim yolu göstererek. "Devam et yola. Ben de geliyorum akademiye."

"Karaca," dedi Kunt bastırarak.

"Devam et," dedim vurgu yaparken kelimelere. "Sabahın köründe kalk koşacağız diyen sendin. Bana mübah bu kadarı."

"Sana her şey mübah," diye mırıldandı, gaza basıp evin önünden geçtiği sırada. Benim dediğim olmuştu.

8

HÜZZAM MAKAMI

Öfke problemleri olan insanlara kick boks gibi sporları önerirler. Her ne kadar fiziksel bir aktivite olsa da boks, bence daha da öfkelendiriyor insanı.

"Koordinasyon yok Karaca! Koordinasyon yok!"

Haluk Hoca, elindeki sert eldivenleri birbirine çarpıp yeniden pozisyon aldığında kendi tükürüğümde boğulmak üzereydim ki ellerimi dizlerime yaslayarak nefes almak için durdum.

"Nefes koordinasyonunu sağlamıyorsun," dedi Haluk Hoca bu sefer de eldivenleri ve beline bağladığı yastığı çıkarırken. "Öfkeni kontrol edemiyorsun. Bugünlük bu kadar yeter. Daha sonra devam ederiz."

"Hocam, hayır, lütfen," diye girdim araya doğrulurken. "Biraz daha çalışalım. Söz veriyorum kontrol edeceğim nefesimi. Gerçekten çok ihtiyacım var buna."

"Bu kaçıncı söz? Nefesini kontrol etsen de burası kin dolu, nefret dolu belli," dedi Haluk Hoca şakağını göstererek. "Böyle olmaz. Böyle anca kendini sakatlarsın zaten. Bugünlük bitti." Eşyalarını kenara bıraktıktan sonra masada duran açılmamış su şişelerinden birini kendine aldı ve başka bir tanesini de bana doğru attı. Havada yakalayıp yere çöktüm ve bağdaş kurdum, ardından sudan birkaç küçük yudum içtim.

Haluk Hoca veda ederek salondan çıkarken ben terden alnıma yapışmış saç tutamlarımı çekiyordum yüzümden. Suyu

kenara bırakıp yastıkların üzerine sırtüstü yattığımda tavan dönüyordu.

Ne zamandır buradaydım bilmiyordum ama Haluk Hoca'yla olan antrenmanımdan önce de burada çalışmıştım. Bu salon genelde boştu, tek tük amatörler geliyordu. Muhtemelen akademiye yeni kayıt olan, genç sporculardı hepsi.

Aynı pozisyonda boş boş tavanı izlediğim birkaç dakikanın sonunda salondaki sesler kesildi bir ânlığına. Başımı kaldırıp bakacağım sırada kadrajıma bir el girdi. Biri tepemde dikiliyor ve bana elini uzatıyordu.

"Ne yapıyorsun orada?"

Kunt.

Elini tuttum ve ayağa kalktım, karşısına dikildiğimde elini bırakmıştım. Kunt'un üzerinde siyah eşofman ve kolsuz bir tişört vardı, siyah şapka takıyordu. Onu en son sabah akademiye geldikten sonra görmüştüm, yaklaşık birkaç saat önce... Bunca zaman boyunca ben bir şeyler atıştırıp biraz müzik dinlemiş ve ardından içimdeki enerjiyi atmak için Haluk Hoca'yı bulmuştum. O ise Fuat Hoca'yla birlikteydi.

"Tavanı izliyordum," dedim. "Bir şeyler anlatır belki diye," diye ekledim. "Ama bakmasını bilmiyorum ben galiba."

Hafif bir tebessüm sıyırdı dudaklarını. "Boş ver," dedi aynı silik tebessümle. "Bilme, daha iyi."

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve ağırlığımı tek ayağımın üzerine verdim. "Ne demek bilme daha iyi? Bilmek istiyorum ben."

Kunt alayla gülerken "Biliyorum," dedi ve etrafa baktı. "Sen her zaman, her şeyi bilmek istersin..." Bakışlarını, Haluk Hoca'nın bırakıp gittiği ekipmanda yakaladım. Birkaç adımda geniş koltuğa ilerleyip eldivenleri aldı ve ellerini birbirine vurdu. "Hadi. Sınav vakti."

"Mentörüm mü olacaksın?"

"Pozisyon al," dedi, bu da bir cevaptı. Dediği gibi yaptım. Yerdeki su şişesini uzağa bıraktım ve ardından kol kaslarımı gevşeterek minderde karşısına yürüdüm. Fazla ciddi görünüyordu.

Sol ayağımı geri pozisyonlandırıp sağ ayağımı öne alarak kapadığım avuçlarımla hafif öne eğildiğimde "Ya seni yenersem?" diye sordum. *Şakalar şakalar...*

"Bunu görmeyi isterim."

"Yani yenilen sen olacağından... Muhtemelen görürsün."

"Hı-hı."

Gözlerim kısıldı. Kunt'un ifadesi değişmemişti ve gayet ciddiydi, ses tonunda alaycılık yoktu. Bir kez daha vuruş yastıklı eldivenlerini birbirine çarptığında Haluk Hoca'nın öğrettiği gibi nefes kontrolümü sağlarken sağ yumrukla vurdum.

"Daha sert."

Ben yerimde bir ileri bir geri hareket ederken Kunt yerinden kıpırdamıyordu.

"Nefes almayı unutma."

Alıyordum. *Gerçekten.* Haluk Hoca beş dakika önce terk etmeseydi salonu ve şu ânki gayretimi görseydi hatta, muhtemelen antrenmana devam etmeyi kabul ederdi bile.

"Devam."

Başta güleceğimi sanıyordum ama yanılmıştım. Her bir darbeyle, her bir tekmeyle daha da hırslanıyordum ve sonunda karşımdakinin kim olduğunu unutmuştum.

"Sağına ağırlık ver."

Bu öfkenin nereden geldiğini bilmiyordum ama gittiği bir yer yoktu çünkü karşılık alabileceği kimse ne yanımda ne de hayattaydı. On bir saniyelik nefes kuralı, beynime oksijeni götürüyor ve bana bunu hatırlatıyordu her defasında.

Bu yüzden öfkem, onu açığa çıkardığımda yalnızca bana zarar verirdi.

Bacağımın üzerinde dönüp elindeki yastığa en güçlü darbemi savurduğum sırada Kunt çatık kaşlarıyla yastığa bakıyordu ki beklemedim ve sağ kroşemi ona doğru savurdum. Kolaylıkla eğilip yumruktan kurtuldu ve "Ne?!" diye sordu bana şaşkınlıkla bakarken.

"Seni öldüreceğim..." Nefesim, ona doğru yürüyüp göze göz, dişe diş saldırı pozisyonunda durduğumda kesilmişti. Kunt ilk defa bir adım geri attı çünkü seri manevralarla ona saldırıyordum. "Seni yerde göreceğim!"

"Beni yerde görmeyi istemenin fikrini beğensem de," dedi tekmemden kaçarak elindeki yastıklardan bir çırpıda kurtulup yeniden karşıma geçerken. Yer değiştirmiştik. "Pratikte daha farklı hayal etmiştim."

Onu dinlemiyordum, fazla kaptırmıştım. Biraz aptallıktı da yaptığım. Yıllarını bu sektöre vermiş bir şampiyonu üç aydır şöyle böyle bir eğitim almış elli kiloluk bir kız mı yenecekti? Kunt benim iki katım ağırlıkları hiçbir şeymiş gibi kaldırıyordu antrenmanlarında.

"Bence fazla kaptırdın, bırakalım," dedi Kunt, manevralarımdan kaçarken nefes alış verişi bile değişmemişti üstelik. Ama yine de üzerine gidiyordum.

Bu sefer yumruğumdan kaçmak yerine avucuyla hiçbir şeymiş gibi durdurduğunda, yumruğumu avucunun arasına aldı ve acıtmadan, sanki çok kolaymış gibi, ağzımı açık bırakan bir çeviklikle kolumu döndürüp sırtımı göğsüne yasladı. Kolu belime dolanmıştı. "Fazla mı moda girdin sanki?" diye sordu kulağıma eğilirken. Bense nefes nefeseydim. Aldığım her agresif nefesle sırtım göğsüne çarpıyordu.

"Beni test edeceğini söyledin."

"Evet. Ettim de. Seni korumalardan birinin yerine işe almayı düşünüyorum, her ne kadar fiziksel olarak bir erkek gücünde olmasan da kesinlikle vazgeçmiyorsun ve sonuna kadar üzerine gidiyorsun. Bu herkesin sahip olabileceği bir özellik değil. İnat, iradenin eşekliğidir demişler. Sende bu var," dedi Kunt kollarımı bırakırken. İkisini birden tuttuğunu, bırakana dek fark etmemiştim bile çünkü başım dönüyordu.

"Bir gün seni yeneceğim."

"Bunu görmek isterim derken dalga geçmiyordum Karaca."

Sırtımı göğsünden çektiğimde, belimdeki elini kaldırmadı. Onunla yüz yüze geldim. "Çok gıcıksın."

"Neden gıcığım?"

"Çünkü seni hiçbir koşulda yenemeyeceğimi biliyorsun ama yine de gülüp geçmek yerine bunu görmeyi istediğini söylüyorsun. Böyle bir şeyin imkânı yok."

Çenemi yakaladı. "Yenmek yenilmek, kazanmak kaybetmek yalnızca yumruklarla mıdır sanıyorsun?"

"Onu... Kastetmemiştim."

"Fark etmez. Ben seninle bir savaş içerisinde değilim ve asla olmayacağım da. Bu yüzden beni yenmek istiyorsan yenebilirsin."

"Ama o zaman da buna kazanmak denilmez."

Gözleri kısıldı, hafifçe yana eğdi başını, dudaklarını ıslatırken. "Benimle bir kere savaşa girersin; kazanırsın. Sonra hep kazanırsın. Bu böyle."

"Herkes için mi böyle?"

"Herkes kim?" diye sordu Kunt elini çenemden çekmeden önce terli alnıma bir öpücük kondururken. "Senin adın Karaca."

Tatlı bir şok dalgası hareketlerimi yavaşlatırken idrak etme yetim yetersiz kalmıştı o saniyelerde. Kunt duş alıp çıkmamız için yarım saatimiz olduğunu söyleyerek yanımdan geçerken parmaklarını parmaklarıma doladığında, gerilen kollarımız ve nihayetinde hareket eden ayaklarımla onu izledim koridora doğru.

Çok soğuk ama çok sıcaktı. Tıpkı evine geldiğim ilk gün, yılbaşı gecesi oynadığımız sıcak-soğuk oyunu gibi. Bu yüzden asla emin olamıyordum.

"Bana ne yapıyorsun anlamıyorum," diye mırıldandım asansörden dışarı, soyunma odalarının olduğu kata adım attığımızda.

"Seni yanıma tutmak için ne gerekiyorsa onu."

"Neden? Gideceğimi mi düşünüyorsun?"

"Daha çok, gitmen için sana bir sebep vermemeye çalışıyorum."

"Gitmem için bir sebep mi var?"

Boş koridorda sırtım soyunma odalarından birinin kapısına yaslandığında Kunt elimi bırakmamıştı ama boştaki elini başımın yanından kapıya yasladı ve yüzüme doğru eğildi. Vücudum vücuduna yaslıydı.

"Olsaydı bile buna izin vermezdim. Sana zarar verecek bir şeyi asla yapmam, *asla* yapmam Karaca. Ama benim yüzümden zarar görürsen de yanımda iyileşmeni isteyecek kadar

bencil olduğumu fark ediyorum yeni yeni. Sen dağın başında beni bulmadın, sen o gece revirde buldun beni. Tıpkı daha önce fark etmeden yine ve yeniden yaptığın gibi."

"Ben, *yeniden* mi buldum seni? Nasıl?"

Birkaç saniye boyunca altın hareler, esir aldığı gözlerime baktı öylece. Görüp görebileceği yalnızca, saf meraktı. "Sen benimle o revir odasında tanıştın ama ben seninle çok daha önce tanıştım demiştim sabah, hatırlıyor musun? İlk kez, olan biteni öğrenip seninle tanışmaya karar verdiğimde değil... Çok daha öncesinde."

Kunt, at kuyruğumdan kurtulan tutamları kulağımın arkasına sıkıştırırken karnıma akan sıcak asit midemi yakıyordu. Dokunuşu bağımlılık yapıcıydı. "Ne?"

Lastiğimi çekti. Saçlarımın omuzlarıma döküldüğü ân parmaklarını arasından geçirdi. "Parma'da garson olarak çalıştığın bir gece, saçlarını bileğine dolayarak çekip tüm mekânı ayağa kaldıran o sik beyinli herifi hatırlıyor musun?" diye sorduğunda tüm vücudum dondu, bakışlarım bile. Hatırlıyordum. Nasıl unutabilirdim? Öyle çekmişti ki saçlarımı, yarısı elinde kalmıştı. Öyle bağırmıştım ki ses tellerim koptu sanmıştım ve ölürcesine öksürmüştüm o ân.

Ama Kunt, o barda garson olarak çalıştığımı ve o geceyi nereden biliyordu? Gerçekten, gerçekten uzun zaman önceydi bu.

Klik. Deliğine sokulup çevrilmiş bir anahtar sesi gibi ve öylece; kapı açıldı o ân. Kapının ardında, o geceyi gördüm: Mekânda yeni bir çalışandım ve katı kurallar vardı. Mesela dizüstü siyah mini etek giymeli ve kırmızı ruj sürmeliydik. Beyaz gömleğimiz her zaman ütülü olmalıydı ve saçlarımız da düzgün. Sıcaklasak da saçlarımızı toplamamalıydık çünkü patronun emirleri böyleydi. Ama yalnızca kadın çalışanlara karşı böyleydi. Erkek garsonların gayet esnek kuralları vardı.

O gece çok sıcaktı. O kadar sıcaktı ki ve ben eteği yalnızca kalın, ten göstermeyen bir külotlu çorapla giyebiliyordum çünkü başka türlü aklımı toplayamıyordum. Patronun gözüne zaten batıyordum bu yüzden, kırk derecelik havada

neden bu kadar komik göründüğümü sorguluyor ve laf çarpıtıyordu. Ben de asiliğimi konuşturuyor ve saygılı bir biçimde, cevabımı oturtuyordum.

Ama patron sarhoştu. O gece çok içmişti çünkü karısıyla boşanmıştı ve benim, arka tarafta öfkeden gözünü morarttığı için işi bırakıp giden garsonlardan biri yerine çalışmamı bekliyordu; dört kolla, iki ayrı kişiymiş gibi, hatta dört mümkünse... Ve her zamanki gibi beni rahatsız eden müşteriler vardı, beni rahatsız etseler de sürekli yanlarına uğrayıp bir istekleri var mı sormak ve onları içmeye teşvik etmek benim görevimdi; bunu erkek garsonlar da yapıyordu, hatta patron bile. Herhangi bir anlam ifade etmiyordu benim kadın olmam.

Bir gün önce, denemiştim. Çok sıcak olduğundan, külotlu çorap giymemeyi. Patron memnundu. Ama ertesi gün, yani o gece, yine giydim. Ve eksiktik, sayıca eksiktik ve ben herkese yetişmeye çalışırken bir tepsi devirdim, sarhoşun biri bana çarptığından. Bacağım kesilmişti. Patron beni arkaya çekiştirip azarladı, maaşımdan keseceğini söyledi, kamera kayıtlarını kontrol etmesi gerektiğini söyledim. O saçmaladıkça ben hakkımı savundum.

Bacağımı cimcikledi ve saçımı çekerek sıcak yüzünden topladığım saçlarımı açtı. Küfürle, bu havada kalın çorap giydiğim için ne kadar büyük bir geri zekâlı olduğumu; içerideki hiçbir erkek müşterinin benim bacak aramla ilgilenmediğini ve ne kadar kapatıyorsam kendimi, aslında o kadar orospu olduğumu söylemişti. İzinsiz bana dokunarak bacağımı cimciklemeseydi; saçıma değdirmeseydi mesela pis ellerini, laflarını sindirip çekip gidebilirdim oradan ama ona tokat atmıştım.

Titreyerek dışarı kaçtığımı ve saç diplerimde hissettiğim korkunç acıyla bağırdığımı hatırlıyorum. Öyle ki saçlarım, patronun saatine dolanmıştı ve onunla aramıza giren uzun boylu adam, herifi üzerimden çektiğinde kafamda saç kalmadığını düşünmüştüm.

Mekân karıştığında, oradan çıkarken dönüp de patrona hak ettiğini veren o adama hiç bakmadım; zaten ben kaçarken arkama hiç bakmazdım.

"Sen oradaydın?..." Onu hatırlamıyordum, yüzünü hatırlamıyordum; tek hatırladığım parfümüydü, yıllar sonra yeniden duyduğumda afallamıştım. Çünkü koku unutulmazdı.

Başını salladı. "Sana çarpıp tepsini deviren Efes'ti, kor kütük sarhoştu. Ama sen sana kimin çarptığına bile dikkat etmedin. Bacağının kesildiğini gördüm ama sen şoktan fark etmemiştin, ayağa kalkman için elimi uzatacaktım ama o sırada Efes yan masayı çok kötü karıştırdı. Şebnem'le ayrılmışlardı ve ona benzettiği bir kadına saniyeler içinde asıldığı için sevgilisinden dayak yemek üzereydi. Aptal herif."

"Patron beni çağırmıştı... İçkileri düşürdüğümü gördüğünde."

"Evet, ben Efes'i ensesinden yakaladığım gibi yaslandığı masadan çekene kadar sen ortalıktan kaybolmuştun ve biri ortalığı temizliyordu bile."

"Azar işitiyordum..." Gözlerimi kaçırdım. "Patrondan... Gözüne zaten batıyordum hep ama o gece her şey üst üste geldi."

Kaşları çatıldı, sesi sertleşmişti. "İstersen herifin kasasını boşaltmış ol yine de bu ona, sana dokunma hakkını vermez. Seni tanımıyordum bile ama herifin acı skalasını siktim o gece. Şimdi karşıma gelirse ne yapabileceğimi sen düşün."

"Beni nasıl hatırlıyorsun?" Bu sefer gözlerim kısılmıştı, meraktan. "İlk defa gördüğü bir yabancıyı kimse hatırlamaz."

Kısa bir bakışma geçti aramızda.

"Bunu gördüm." Başparmağını sol gözümün altındaki benin üstüne bastırdı. Ardından iki elini birden kaldırdı ve gözkapaklarımı kapatıp kirpiklerime dokundu. "Bunları gördüm... Ama en önemlisi..." Bir elini çekerken diğeri yüzümü kavramıştı ve bu sefer dudaklarımın üzerinde hissettim başparmağını. Belirgin sus çizgime bastırdı başparmağını. "Bunları gördüm." Altdudağımı dişlerimin arasına alıp çiğnememek için zor tutmuştum kendimi, parmağı sırayla alt ve üst dudaklarıma sürtünürken. "Tüm gece Efes'e içkisini servis eden sendin ama bir kez başını kaldırıp da bakmadın."

Bir kez başını kaldırıp da bakmadın.

Hayatımın en büyük pişmanlığı, 30 Eylül gecesi o asansörü durdurup abimin yanına gitmek değilse; buydu. Birincisi asansörü durdurmamak ise, ikincisi buydu. Birinciliğe iki pişmanlık sığabiliyorsa da ikisi buydu.

Abimi kaybetmeden önce, Kunt'la tanışsak her şey nasıl olurdu?

"Daha sonra yaya geçidinde gördüm seni. Bir arkadaşla... Kafede oturuyorduk. Öylesine etrafa kaydı bakışlarım. Başta yalnızca izledim, sonra birkaç hafta önceki garson kız olduğunu fark ettim. Efes bunu komik buldu. Bambaşka bir semtte yeniden karşılaşmamızı ve benim seni tanımamı. Aylar sonra, kim olduğunu öğrendiğimde o kadar çok şaşırmıştım ki ve bu üçüncü karşılaşmaydı. Ama kendimi durdurdum. Anneanneme oyun oynamak için Beren'le nişanlandık. Düşünüyordum, dördüncü kez çıkar mısın karşıma diye... Çıkmadın. Ama sonra..."

"Revire geldim." Cümlesini, nasıl tepki vereceğimi bilemez bir şaşkınlıkla tamamladım. "Anonsu duydum, abimin arenada olacağını biliyordum ve hocamdan kaçıp oraya geldim."

Aklıma o gece geldiğinde, kalçası ve kaşındaki yaraya bakarken beni nasıl dikkatlice izlediğini hatırladım. O gece anlamsız bulduğum bu hareketi, henüz anlam kazanıyordu. Beni tanıyordu çünkü. Beni tanıyordu ve bundan da öte iki kez, o henüz kim olduğumu bilmezken karşılaşmıştık. İkisinde de farkında değildim... Ve aslında revirde, üçüncüsünde de.

"Revirden gittin. Abin..." Durdu. *Öldü,* diyecekti. "Sonra mezarlık. Yemin ederim, ne bok döndüğünü anlamaya çalışıyordum o sabah. Ve idrak etmeye, yalnızca bu yüzden mezarlığa geldim. Oradaydın. Gittim. Haftalarca yoktum, babamın olmamı istediği kişi olmayacaktım ama sen beni geri getirdin çünkü cevap istiyordun. Ve ben sana cevap vermek dışında hiçbir şey için kabul etmedim görevi. Uzak dur istemedim mi, istedim. Her şeyden çok istedim. Saklamak değildi amacım bir şeyleri ama seni uzak tutmaktı evet, güvenliğin için. Babanın kimliğini öğreneceğini biliyordum eninde sonunda ama en azından Halit parmaklıklar ardında sorgulanırken öğrenece-

ğini ya da öğrendikten sonra mezarına tükürmeye gideceğini düşünüyordum. Sonra..."

Kunt'u *ben* getirmiştim. Hiçbir şey değilse, bu, bir tokat gibi çarpmıştı suratıma. Onu kendi ellerimle, babasının istediğini yapması için İstanbul'a getiren bendim. Beni şüpheye düşürüp bunu yapmamı sağlayan Ali Fuat Dinçer'di, Kunt'un hocası. Öyleyse Ali Fuat Dinçer, Behzat Karyeli'nin tarafında mıydı?

"Sonra baban beni bir piyon yaptı," dedim düz bir sesle. "Ama iyi bir amaç için, ülkemiz için. Beni takas ettiniz."

"Kimse seni piyon yapamaz Karaca. Hiç kimse. O gece babanın kim olduğunu öğrenmen gerekiyordu çünkü Halit seni bulmuştu, en iyisi senin de çok geç olmadan öğrenmendi. Babam senin takası kabul edeceğini çünkü sorumluluk hissedeceğini biliyordu, buna izin vermemeliydim ama Halit'in seni öğrenmemesine izin vermemiş olmam gerekiyordu zaten en başında. Senin aksine babam, ülkeye olduğu kadar senin üzerinde de bir sorumluluğu olduğunu yeterince iyi idrak edemiyor; Halit'e oynamak istediği oyunlarını, senin üzerinden kurmaya çalışıyor bu yüzden başından beri."

Takası yapan Behzat'tı, Kunt değil. Kunt emirleri uygulamıştı, önlemleri alarak. Çırağan Sarayı'ndan kaçırıldığım akşam, bir gece Ünzile Hanım'ın elinde genelevde kalmamın sebebi de Behzat Karyeli'ydi çünkü Ahmet Çevik'i yakalamak istemişti. Behzat istemişti, Kunt değil. Kunt beni, nerede olduğumu öğrendiği ân alırdı. Ahmet Çevik'in kaburgamı morartmasına zaman tanımazdı ya da tanımadığım bir adamın yarasına bakmama izin vermez ve Ahmet Çevik'ten o ân yüzüğümü parmaklarını kopartarak alırdı.

Ki ellerinden yaralamıştı da.

Bir nefeslik durdu, ardından "Ama artık yapamaz," diye devam etti.

"Neden artık yapamaz?"

"Çünkü ondan emir almıyorum."

"Alıyorsun," dedim. "O senin orgeneralin. Komutanın."

"Tutanakları tutulmuş, usüle uygunsuzluğu apaçık ortada olan operasyonların kayıtları var elimde. TSK'ya giderse bu

belgeler, orgeneral de olsa açığa alınır. Behzat Karyeli kariyerinde böyle bir lekeyi kaldıramaz. Bu yüzden Halit Tasmas dosyasında komuta bende."

Ağzım açık kalmış, dudaklarım saniyeler içinde kuruyuvermişti. Kendi öz babasını mı tehdit etmişti? Komutayı eline almak ve yapmak istemediği emirleri uygulamamak için? Beni kullanmasını engellemek için? Çocukluğundan beri... Ona cehennemi yaşatan adama baş kaldırmıştı?

"Kunt, sen ne yaptığının farkında mısın? Nasıl..."

Kafam kapıya yaslandığında, bunu sağlayan kuvvet Kunt'un alnıma yasladığı alnıydı. "Annem lisede, babam üniversitedeyken milli savunma okulları hakkında bilgilendirme yapmak için okuluna gelmiş ama annem o konferansta yokmuş çünkü bir sonraki dersin ödevini yapıyormuş tuvalette. Birkaç yıl sonra AVM'ye yapılan bir silahlı saldırıda annem rehin alınmış, onu kurtaran asker babammış. Annem, babamın birliğine gidiyor bu olaydan sonra teşekkür etmek için; babamın o sabah tayini çıkıyor, gitmiş oluyor çoktan. Sonra annem üniversitede, babam izindeyken bir restoranda aynı masaya rezervasyon yaptırıyorlar. Garsonun hatası. Babam yalnız gelmiş, annemin kör randevusu var ama adam ekmiş onu. Bu olaydan sonra da birlikteler zaten artık...

"Annem bütün bu olaylar bütününe *kader* diyordu. Babam ise kader kelimesinin hiçbir anlam ifade etmediğini ve hepsinin tesadüften ibaret olduğunu aklıma kazıdığından emin oldu yıllar boyu. Ben seni o barda gördüm, o yaya geçidinde gördüm, kim olduğunu öğrendiğim de bir daha gördüm; bir kez daha dedim, çık karşıma, inanacağım. Soz. Sen çıktın, ben de inandım Karaca. Ve iki cihan bir araya gelse beni inandığım şeylerden vazgeçiremez."

Ben. Ben miydim inandığı şey? Hayır. *Biz*dik. Bize inanmıştı. Kunt başından beri, bize inanmıştı.

Hareket eden o muydu, ben miydim bilmiyordum ama yüzlerimiz o kadar yakındı ki aldığım kesik ve ağır nefesler beni biraz sonra kalp krizi geçirebileceğime inandırmıştı. Nerede olduğumuz aklımdan uçup gitmişti.

"Kader..." diye mırıldandım, parmaklarım yanağından aşağı sürtünerek kayarken silik bir dokunuşla.

"Özür dilerim."

"Ne için?"

"Bütün bunları engelleyebilirdim..."

"Kader," diye mırıldandım yeniden. "Kaderi engelleyemezsin."

"Her şey daha farklı olabilirdi."

"İhtimaller," dedim. "İhtimaller kesinlik bildirmez..."

Bütün sırlar asla ortaya çıkmayacağı ihtimaline güvenilerek tutulur. İnsan, ihtimallerin kesinlik bildirmediğini işte böyle unutur. Böyle demişti bana. O da unutmuş muydu acaba?

Onun bir sırrı var mıydı ki?

Hemen kalçamın yanındaki kapı kolunun hareket ettiğini duyduğum ân, Kunt'u göğsünden öyle bir refleksle ittim ki neredeyse ben düşüyordum. Arkamdaki kapı açıldığında geriye sendeledim ama neyse ki düşmedim, içeriden çıkan kadın bana garip bir bakış attı o ân. Çatık kaşlarıyla, bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki Kunt'u gördüğü ân önüne döndü ve asansörlere ilerledi.

"Ortak alandayız," dedim soru sorar gibi ama cevap verir gibi de aynı zamanda. Sanırım biri bizi görecek diye panik olmuştum. Nefes nefeseydim. Sanki antrenmandaydım hâlâ ve Haluk Hoca kızıyordu bana nefes kontrolümü sağlayamadığım için.

"Farkındayım." Birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp çenemi yakaladığında bir elimle sağ koluna, pazısına tutundum. Farkındaydı ve bu onu yanağıma konduracağı hızlı bir öpücük için durdurmamıştı. "On beş dakikaya otoparkta buluşalım."

Başımı salladım.

O kadar uyuşmuştum ki yapabildiğim tek şey buydu çünkü.

Üzerimdekilerden kurtulup duş aldım. Rahat bir pantolon ve kazak giydikten sonra saçlarımı kurutmaya vaktim olmadığından beremi takıp çıktım soyunma odalarından. O kadar çok susamıştım ki eve kadar dayanamayacaktım. Bu yüzden otoparka gitmeden önce zemin kata indim ve kafeteryaya ilerledim.

Su almak için çantamdan bozukluk çıkardığımda görevliye uzatıp şişemle birlikte masaların arasından geçip gidecektim ki Beren köşedeki masada yalnız başına oturuyordu. Bir simit vardı elinde, küçük parçalara ayırıp ağzına atıyor ve tabletinden bir şey okuyordu. Üzerinde beyaz boğazlı bir kazak, beyaz kaşe kaban ve siyah pantolon vardı. Saçlarını tepesinde toplamıştı ve suratında hiç makyaj yoktu.

"Burası boş mu?" diye sordum karşısındaki sandalyeyi çekerken.

Beren başını kaldırıp bana baktığında ağzı doluydu ama dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi ve başını salladı. Su şişemin kapağını açmış, yarısını mideme göndermiştim bile.

Karton bardaktaki çayından koca bir yudumla ağzındakini midesine gönderdiğinde "Nasılsın?" diye soruyordu. "Antrenmana mı gelmiştin?"

Başımı salladım. "Sen nasılsın asıl? En son Polat'la aynı arabaya binmiştiniz, konuşabildiniz mi?"

Beren seslice nefes verirken başını salladı. "Evet. Konuştuk. Çocuklardan."

"Ne?"

"*Nasılsın,* dedim. *İyiyim siz nasılsınız,* dedi. *Senin müsaitlik durumu ne oldu,* dedim. *Çocuklara sormak lazım,* dedi. Nöbet programını onlar ayarlıyormuş. *Bir dahakine çocuklara sorarım,* dedim. *Neyi,* dedi. *Akşam yemeğine müsaitler miymiş diye,* dedim. Bir şey söylemedi. *Yıllardır birlikte çalışıyoruz neden bana hâlâ siz diye sesleniyorsun,* diye sordum. *Saygıdan,* dedi. *Tamam o zaman ben de size saygıyla hitap ederim,* dedim. Kaşlarını çattı ama cevap vermedi. Ben biliyorum neden o saygı. Zamanında... Anneannemize oynadığımız nişan oyunu yüzünden. Bana duyduğu saygı, aslında Kunt'a karşı duymaktan asla vazgeçmeyeceği saygı."

Kaşlarım havalandı. "Polat bilmiyor muydu oyun olduğunu?"

"Oyun ya da değil, nişan nişandır demişti bir keresinde. Çok üzülmüştüm."

"Bu yüzden mi nişanı attın? Maç gecesi?"

Beren birkaç saniye boyunca yüzüme baktı cevap vermeden önce, ardından "Hayır," dedi tok bir sesle. "Siz bu akşamki yemeğe geliyorsunuz değil mi Kayradağ'a?"

Beren'in bu kadar göz önünde bir şekilde konuyu değiştirmesi hayra alamet değil gibiydi. "Nişan için mi soruyorsun? Sanırım," diye mırıldandım, aslında bilmiyordum. Ama Kunt, yarım saate buradan ayrılmamız gerektiğini söylerken belki de memleketteki aile evine gideceğimizi söylemenin yolunu yapıyordu.

"Evet. Anneannem çok ısrar etti kız isteme merasimi için ama Kunt onu kesin bir dille reddetti. Nişanda karar kıldılar en son."

Alayla güldüm. "Kızını hatırlamayan bir anneden ve terörist bir babadan ya da ölü bir abiden kız isteyemezler ne olsa..."

Beren, o ân bana öyle bir baktı ki sözleri söylerken canımı yakmayan alaycılığım göğsümde derin bir kesik açmıştı. Oluk oluk kanıyordum.

"Dilberay Anneanne'min senin ailenden haberdar olmaması lazım, işkillenirse araştırtır. Ben bir yere kadar engelleyebilirim. Her ne kadar yaşlanmış olsa da hâlâ güçlü bir kadın o. Tam da bu yüzden senin kim olduğunu öğrenmemesi gerekiyor." Beren elime uzandığında, dikkatim yüzüne çevrildi. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Biliyorum. Sorun değil. Zaten nişanı da ben istedim. Yani Kunt, Dilberay Anneanne'yi geri püskürtüyordu ama ben sorun olmayacağını söyledim." Arabada, Dilberay Anneanne'ye *sonra konuşuruz* dediği mesele bu olmalıydı. "Ama öte yandan da durum bu ve bunu dile getirmemek, gerçekliğini alıp götürmeyecek... Kimsesizliğimi yani."

"Saçmalama, kimmiş kimsesiz?" dedi Beren elimi sıkarken. "Seni bizden istesin Dilberay Anneanne. Ben değil ama Efes nazlanır hemen vermez de. Bak çok kötü kahve yaparım ben, sana da öğretirim o kadar kötü yapmayı, onu Kunt'a içiririz. Nar ekşisi de koyarız içine o hiç sevmez."

Neredeyse kahkaha atacaktım. "Sağ ol, teşekkür ederim."

"Her zaman."

"Sen biliyor muydun?" diye sordum konuyu değiştirmek amaçlı, duştan beri aklımı uyuşturan düşüncelere can verirken. "Kunt'un beni önceden tanıdığını?"

Beren'in gözleri birkaç saniyeliğine parladı, anlıktı. "Konuştunuz mu?"

Başımı salladım. "Yani biliyordun."

"Karaca..." Beren, geriye doğru yaslanarak derince bir nefes verdiğinde gözlerini etrafta gezdiriyordu. İfadesinin değiştiğini anladığım ân karşıdan bu tarafa doğru telefonla konuşurken gelen Polat'ı fark ettim. Üzerinde siyah bir takım, bileklerine kadar gelen kaşe bir kaban vardı ve omuzları ıslanmıştı. Dışarıdan geliyor olmalıydı ve bu tarafa, bize doğru yürüyordu.

"Karaca Hanım da burada," dedi Polat en son, telefonun diğer ucundaki kişiye. "Anladım." Ardından telefonu kapattı ve cebine attı. Masamızın başında durduğunda bana başıyla verdiği selamı aldım, ardından Beren'e döndü Polat. "Akşam için aldırdığınız güvenlik tedbiri hakkında birkaç bir şey sormam lazım."

"Çocuklara sorsaydınız Polat Bey," dedi Beren. Kaşlarım havalandı, başımı yana çevirirken. Sanki benim buradan gitmem gerekiyordu.

Polat'ın kaşları çatıldı. "O ne demek?"

"Ben otoparka ineyim, Kunt'la orada buluşacaktık," diye mırıldanarak ayağa kalktım o sırada.

Polat bana döndü. "Az önce telefondaydım, buraya geliyor."

"Hıı." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Tamam o zaman..." Kalktığım gibi oturdum yerime.

"Ne soracaksınız bana güvenlik tedbirleriyle ilgili? Kendi çocuklarınızı evden, Kayradağ'a mı konumlandırmak istiyorsunuz?" Beren, geriye doğru yaslanıp kollarını göğsünde birleştirirken bacak bacak üstüne atarak sordu bunu.

"Kendi çocuklarım mı?" Polat'ın ifadesi karmakarışıktı. "Kunt, önden giden Dilberay Hanım ve Melisa Hanım'la bir araba göndermek istiyor."

"Hallederiz Polat Bey. Siz rahat olun." Beren ayağa kalkıp kalan bir parça simidini dişlerinin arasına sıkıştırdı, tabletini de kolunun altına. "Çocuklara da söyleyin onların da içi rahat etsin tabii." Çantasını ve çay bardağını da alıp dişlerinin arasından "Görüşürüz Karaca," dedikten sonra kafeterya çıkışına ilerledi.

Polat'ın kaşları çatılmıştı, ne olduğunu anlamıyor gibiydi. "Ne oldu az önce?" diye sordu bana dönerek benim biliyor olmam umuduyla.

"Bilmem, çocuklara sor." Omuz silktim.

Polat'ın ağzı açıldı. O sırada arkadan omzuna dolanan bir kol, söyleyeceklerinden dikkatinin dağılmasına yol açmıştı. "Berenimo'yu kim kızgın bir boğaya çevirdi yine?" diye sordu Efes, alaycı bir tavırla. Onun da saçlarının üstü ve omuzları ıslanmıştı. Mavi bir kot, deri bir ceket ve beyaz bir tişört vardı üzerinde. Tabii kolyeleriyle.

Polat'la göz göze geldik. "Kayradağ'a önden adam yollamasını istedim. Çocuklara; halledeceğini, rahat olmamızı iletmemi söyledi. Hiçbir şey anlamadım."

"Kadınlar böyledir Polatçığım, anlayamazsın onları. Anlamış gibi yapacaksın. Mis." Efes, Polat'ın sırtına iki kere vurduktan sonra az önce Beren'in oturduğu sandalyeye attı kendini. Telefonuna gelen mesaja cevap yazıyordu ve gayet keyifli görünüyordu.

Şebnem'le barışmışlar mıydı?

Dün geceki sahneden sonra pek de mümkün olacağını düşünmüyordum gerçi, en azından bu kadar çabuk değil...

"Bence siz salaksınız iş kadınlara geldiğinde. Anlaşılmayan biz değiliz, basitçe siz anlamıyorsunuz." *Hadi bakalım.* Geriye doğru yaslanıp kollarını göğsünde birleştirerek bacak bacak üstüne atan ben olmuştum bu sefer.

"Kızım bak ben..." dedi Efes telefonunu bırakıp bana bakarak. "...yıllarca kadınları çalıştım. Annemle Melisa'yı anla-

mak zaten başlı başına master yapmaktı benim için. Ben sizin iliğinizi bilirim ya, bırak. Polat için diyordum onu, yazık ona."

"Abi ne olduğunu anladın mı o zaman sen az önce?" Polat hâlâ oturmamıştı.

"Anladım tabii lan," dedi Efes, bir ayağını dizinin üzerine koyarken bükerek. "Senin ağzında bir laf, kız ne zaman bir şey söylese, çocuklara söylerim de çocuklara sorarım da bilmem ne... Çocuklar senin çocukların mı amına koyayım? Koskoca herif onlar sana ne onlardan lan? Çok çocuk istiyorsan git yap."

Polat aynı kafası karışık ifadesini Efes'ten bana döndürdüğünde, Efes'in parmak bastığı noktadan dolayı gururlu bir ifadeyle dudaklarımı büzüp omuz silktim *ben bilmem* dercesine. Bir yandan da Efes gerçekten bildiği için şaşkındım.

Birkaç dakika sonra Polat işi olduğunu söyleyip gitmişti ve o sırada da Kunt gelmişti. Asansörden çıkışını gördüğüm ândan itibaren gözlerimi üzerinden ayıramamıştım ve Efes'ın anlattığı telefondan oynadığı oyunu dinlemiyordum bile.

"Otoparkta buluşacağımızı zannediyordum," dedi masaya yaklaşırken. Ayağa kalktım, kolunu belime doladı.

"Ufak bir çocuk krizi yaşandı da burada."

Kunt'un kaşları çatıldı ve dudakları hafifçe kıvrılırken ne olduğunu sorarcasına göz kırptı. *İmdat.* "Ne çocuğu?"

"Polat'ın çocukları," dedi Efes, telefonundaki oyuna dalmıştı. *"Adını Polat Koydum, Beren'in Yolu."* Durdu. *"Çocuklar Duymasın. La Casa De Çocuklar."* Telefonunu bıraktı. Gözleri kısılmıştı. *"Stranger Çocuks."*

"Yeterli," dedi Kunt o ân. Güldüm. "Biz gidiyoruz, akşam görüşürüz."

"Eyvallah." Efes başını salladı, telefonuna bakıyordu yine. Kiminle mesajlaşıyordu bir fikrim yoktu ama fazlasıyla kendini kaptırmışa benziyordu, öyle ki Kunt'la arasının bozuk olduğunu unutmuştu. Ya da düzeltmişlerdi bir şeyleri, bu da bir seçenekti tabii.

Kunt belimdeki elini, avucuma kaydırdığında asansörlere yürüyorduk. "Akşam, Kayradağ'da mı olacağız?"

"Evet. İki günlüğüne yokuz, bu akşam ufak bir aile yemeğinin ardından nişan yüzükleri takılacak." İç içe geçmiş ellerimizi kaldırıp yüzüğüme dokundu. "Yeniden takılacak yani. Ertesi günü de orada geçirir, sonra döneriz."

"Karayel'i görecek miyiz?"

Bahsini açmama şaşırmış gibiydi. Soğuk otoparkta araçların arasından yürürken bana bir bakış attı. "Sen özledin mi onu?"

"Yani ben... Bıçaklamıştım sonuçta onu. Yarası nasıl iyileşti bakmak isterim."

Benim için ön kapıyı açtığında, içeri oturmamı bekledi. Ardından üzerime doğru eğildi ve benden önce emniyet kemerime uzandı, takmak için acele etmiyordu. Başım eğikti ama kaldırsam milimler kalmış yüzüyle karşılacaktım. "Tabii. Görüşürsünüz yani. Gelir o."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Karayel benim ailemin bir parçası." *Klik*. Emniyet kemerimi takmıştı ama henüz geri çekilmedi. "Ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşsın, yakınlarda olduğumu hissettiğinde bana geri döner."

"Aile bu demek mi?"

"Aile bu demek." Başımı kaldırdığımda geri çekilmeden önce burnuma dokundu ve ardından kapıyı kapattı.

Küçük dokunuşlar, büyük depremler yaratıyordu içimde. Her defasında salladığı binayı, daha güçlü kılan depremler.

Öğlen eve vardığımızda Ayşen Abla'nın hazırladığı lezzetli yemeklerden yemiştim ve uyku basmıştı. Küçük bir valiz hazırlayıp bütün miniklerimi sıraya dizmiş ve hepsini sevip öpmüştüm, iki gün onları görmeyecektim.

Kayradağ'a gitmek için yola çıktığımızda garajdan çıkan canavar araç, Kayradağ'dan dönerken kullandığımız arabaydı.

O kadar uykum vardı ki caddeye çıkamadan cama vuran yağmur sesiyle kendimi kaybetmiş ve uykuya dalmıştım.

Nişanlanacak olduğuma inanamıyordum. Kunt, Dilberay Anneanne'ye aile fertlerimi kaybettiğimi söylediğinden ve Beren'in bahsettiği kız isteme mevzusunu kapattığından bahset-

mişti. Her ne kadar o, Beren'in nar ekşisi dökmeyi planladığı kötü kahvesinden içemeyecek diye üzülsem de bu konuyu kapattığı için omzumdan bir yük kalkmış gibi hissetmiştim.

Zaten bu mevzular beni germişti hep, şimdi kendim içinde olduğumdan çok geriliyordum; daha da gerilmemin sebebi ise gerçekten nişanlanmıyor oluşumuzdu. Gelecek belirsizdi ve ben bu belirsizliği çok derinden hissediyor, mutlu olamıyordum. Mutsuzdum. Kayradağ'a giden yolda hem mutlu hem mutsuzdum.

İçerisi sıcaktı. "Karaca," diye fısıldadığını duydum birinin, uyanmaya çalıştığım sırada bana seslenen kişinin Kunt olduğunun farkındaydım. Mayışmıştım.

"Hıı?" Gözlerimi açmadan sordum. Bacaklarımı kendime çekip yan dönmüş ve kollarımı etrafıma dolamış, başımı da koltuğa yaslamıştım. Her yerde rahatımı bulup uyuyabilmek gibi bir özelliğim vardı.

"Geldik."

Beyaz.

Esnerken ağzımı kapattım, karanlığa alışmış gözlerim aydınlık ormanı ve kar örtüsünü gördüğünde acımıştı. Ağaçlık bölgeye uzak koca arazinin ortasındaki taştan ev üç katlı, koca bir yapıydı ve ışığı yanan odalardan dışarı yayılan sarı ışık içimi ısıtmış; bana göl kenarındaki evi hatırlatmıştı. Orası soğuk, sessiz, yalnız ve korkutucuydu; Kunt gibi. Burası sıcak, kalabalık bir görüntüye sahipti; dışarıdaki arabalardan da görüldüğü kadarıyla, içerisi doluydu da.

Her yer bembeyazdı. *Karbeyaz.*

Evin etrafında dolaştıklarını fark etmediğim iki adam valizleri almak için arabaya yaklaşırken dışarıya adımımı attığım ân donmamak için kafamı montumun içine, ellerimi de ceplerime gömmüştüm. Kunt'un ailesinden bildiğim herkes içerideydi; üç kişi hariç. Behzat Karyeli ve ikizler. Behzat Bey'in haberi var mıydı bile bilmiyordum ama ikizlerin İspanya'da olduklarını biliyordum.

Beni şaşırtan ise Duru ve Ali Baran'ın da burada olmasıydı. Duru'nun İstanbul'da, Dilberay Anneanne'yle olduğunu

zaten biliyordum ama Ali Baran'ın *Seattle*'dan gelişi sürpriz olmuştu.

Siyah, boğazlı, uzun kollu bir elbise vardı üzerimde. Bel kısmı darken etek kısmına doğru açılıyordu kumaş. Eteği dizüstüydü ama rahatsız hissetmiyordum. Saçlarımı dalgalandırmış, hafif bir göz makyajı yapmış ve kırmızı ruj sürerken kendime engel olamamıştım. *Kırmızı.* O mekânda beni gördüğünde de kırmızı ruj vardı dudağımda, aylar sonra Eşik denilen mekâna giderken de sürmüştüm renk olsun diye. Takılmıştı. Ve ben farkındaydım.

Sağ elime baktım; yüzüğüm yoktu.

"Boş mu hissediyorsun?" diye sordu Melisa. Mutfaktaydık. Sofra hazırlanıyordu. Dilberay Anneanne salondaydı ve iki kadın çalışıyordu evde.

"Alışmışım galiba." Yüzüklerimizi alıp kutulara koymuşlardı daha sonra kurdele kesmek için.

"Sevdiğin adamla evlenmek nasıl bir duygu?" Kurabiyelerden birini alıp tezgâhın üzerine oturdu Melisa. Saçlarını düzleştirmiş ve alt üst mavi bir takım giymişti gözleriyle uyuşan.

Onunla... Evlenmiyordum. "Bilmiyorum."

Gözlerini kıstı. "Neyi bilmiyorsun?"

"Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum," diye mırıldandım. Dürüsttüm. Gerçekten gerçekleşmeyen bir olayı yaşıyordum.

Mutfağa Duru girdiğinde sustuk. Pencereden dışarıya, etrafta gezen adamlara bakmaya devam ettim bir müddet. Duru'nun üzerinde, camdan görebildiğim uzun kahve tonlarında bir elbise vardı ve karnı belli oluyordu. Uzun koyu kahve saçlarını tepesinde toplamıştı. Bir bardak alıp su doldurdu, ardından küçük yudumlarla içmeye başladı.

"İçinde bir bebek olması nasıl bir duygu Duru?"

Melisa, meraklı biriydi. Ya da canı çok sıkılmıştı. Sorularını başka bir şeye yoramıyordum.

"Acıktırıyor," dedi Duru, düz bir sesle. Benden çekiniyordu. Dönüp ona baktığımda, istemsizce kollarımı göğsümde birleştirmiş olduğumu fark etmiştim. Duru benden korkuyordu.

"Bu kadar mı?" Melisa sordu.

"Değil..." Duru iç çekti. Boşluğa baktı. "Onu kötülüklerle dolu bir dünyaya getireceğim için endişeliyim ama bir yandan da kollarımın arasına almak için sabırsız."

Melisa gülümsedi. "Sana benzer umarım."

"Umarım benzemez," dedi Duru. Ardından mutfağı terk etti.

"Garip biri ya, ısınamıyorum bir türlü," diye homurdandı Melisa.

Bazen unutamadığım ve affedemediğim için nefret ediyordum kendimden. Ama bazı şeylerin affı yoktu işte. Unutsan bile bir gün, affı yoktu.

Lalifer Hanım yöresel bir kıyafet giymiş ve buz mavisi gözlerine siyah kalem çekmişti yine. Herkes çok şıktı ama Lalifer Hanım yine garip bir enerji yayıyordu etrafa. Ya da yalnızca bana. Emin değildim.

"Abi merkeze inelim ya, çok iyi bir kulüp açıldı biliyor musun?" diye sorduğunu duydum Melisa'nın, salonda Efes'in peşinde dolanıyordu.

O sırada dalgınca yürürken neredeyse Kunt'la çarpışıyordum. Bir süredir köşede, Ali Baran'la konuşuyorlardı ve Ali Baran'ın gelmiş olmasına en az benim kadar onun da şaşırmış olduğuna emindim.

Kolumdan yakaladı. "İyi misin?" Endişeli görünüyordu.

Endişelenmesini gerektirecek kadar kötü mü görünüyordum? "İyiyim," diye mırıldandım. "Sadece çok gerildim."

"Dans edip içmek gerginliği atar," diyerek araya girdi o ân nereden çıktığını bilmediğim Melisa. "Merkeze çok iyi bir kulüp açılmış abi, biliyor musun..." Efes o ân, Melisa'yı ensesinden yakaladığı gibi "Kızım seni de iki dakika bırakmaya gelmiyor, hemen milletin aklına girmeye çalışıyorsun ahlaksız, hayâsız onlar evleniyorlar lan, bir dur," diye homurdanarak uzaklaştırdı.

Bir ân Kunt, elimi tutmuş kulağıma sakin olmamı fısıldıyordu diğer ân, yardımcılardan biri kapıyı açıyordu ve Behzat Karyeli içeri giriyordu. Bir ân Ali Baran babasının yanına yüzünde aydınlık bir gülümsemeyle yürüyor ve ona sarılıyordu

diğer ân Behzat Bey bana öylece bakıp sanki gerçekten geliniymişim gibi bizi tebrik ediyordu. Kunt sessizdi. Ve ifadesiz. Babasını burada beklemiyordu.

Bundan da öte, samimi olmadığını biliyordu.

O ânların bir diğerinde kırmızı kurdeleyle bağlanmış nişan yüzüğü sağ elimdeydi ve Dilberay Anneanne ortamızda, müthiş bir zevkle elinde makası tutuyordu.

"Eee, şimdi," dedi Dilberay Anneanne, makası eliyle kontrol etti. "Kesiyor değil mi bu makas? İyi kesiyor değil mi?"

"Kesiyor anneanneciğim kesiyor," dedi Melisa köşeden. Elinde fotoğraf makinesi vardı. "Hadi kes."

"Keseyim..." Boğazını temizledi. Hipnotize olmuş gibi kurdeleye bakıyordum sadece. Benim gibi hipnotize olmuş gözlerle bakan bir diğer kişi de Lalifer Hanım'dı ve yine ondan korkuyordum.

"Evlatlarımızın inşa etmek üzere yola çıktığı aile birliğinin temel taşı sevgi, saygı, inanç ve sadakattir," dedi Dilberay Anneanne. Güzel bir cümleydi, beni de daldığım kırmızılıktan kurtaran şey olmuştu sözleri.

Anne, ben nişanlanıyorum. Gerçek ya da sahte, nişanlanıyorum. Çağırsam gelir miydin? Bana Ayşegül mü derdin?

Keşke Karaca'n olsam yine senin.

"Her şeyi paylaşmaktan korkmayın," dedi Dilberay Anneanne, dolu gözleriyle gözlerimin içine bakarken. İlk karşılaşmamızda beni evinden kovmak isteyen kadın, şimdi nişanımızı keserken ağlıyordu. "Birbirinize karşı yapmış olduğunuz hataları, hiçbir zaman sevginizden ve birbirinize duyduğunuz inançtan üstün tutmayın. Hadi hayırlı olsun!"

Bir gözümden düşen yaşı kimseye çaktırmadan silip Dilberay Anneanne'nin elini öptüm. Yüzümü ellerinin arasına alıp yanaklarımdan öpmüştü. Herkesle tokalaşırken içimde büyümeye devam eden öfkeyle Efes'i tekme tokat dövmek istiyordum aslında çünkü o nişanın sahte olduğunu herkesten daha iyi bilmesine rağmen sürekli evleneceğimizi söylüyordu.

Behzat Bey, o hengâmede yanıma gelip "Karaca," dediğinde ağzından ismimi duymak tüylerimi diken diken etmişti doğrusu.

"Tebrik ederim," dedi ve tokalaşmak için elini uzattı bana. Elini tuttum, beni kendine çekti yavaşça, havayı öperken bir kulağımdan diğer kulağıma fısıldıyordu. "Rezalet," dedi. "Bunun önünü arkasını düşünmüş olmalıydınız. Nişanı bozduğunuzda, Dilberay Anne rahatsızlanırsa bunun bir bedeli olacak."

Elimi soğuk bir tavırla çektim ve bir adım geri çekildim. Sanki o sözleri söylememiş gibi sakin ve yüzümdeki ifadenin nedenini anlayamıyormuş gibi bakıyordu.

Rezalet, demek istedim. *Dört çocuk sahibisiniz, koca ülkenin kara kuvvetleri avucunuzun içinde ama baba sıfatı yakışmıyor üzerinize.*

Yemek boyunca Dilberay Hanım, düğün planlaması yaptı. Duru rahatsızlandığı için Ali Baran onu yatak odalarına götürmüştü bir müddet sonra. Behzat Bey, yalnızca birkaç saatliğine vakit ayırabildiği için tüm masadan özür dileyip kalkarken beş dakikalığına Kunt'u yanına çağırdığında yanımdaki altın hareler önce bana döndü; ardından avucunu çıplak dizimin üzerine yerleştirdi birkaç saniye boyunca ve bana sorun olmadığını söyler gibi baktı.

Sürahide soğuk su olmadığı bilinciyle dolaptan su almak için masadan kalktığımda önce bana takılan takıların kutularıyla üst kata, eşyalarımın olduğu yatak odasına çıktım ve nişan yüzüğü hariç hepsini kutuya yerleştirip masanın üzerine bıraktım. Ardından mutfağa indim, Lalifer Hanım'la karşılaştım. Pencereyi açmış, sigara içiyordu.

"Neden adını Karaca koymuşlar senin?"

Bu kadın, Kayradağ'a geldiğinde kişilik mi değiştiriyordu bilmiyordum ama konuşma tarzı bile değişmişti. Saçtığı enerji hiç hoşuma gitmiyordu. Hoşuma gitmemesinin sebebi beni geriyor olmasıydı.

"Annem dağda çok karaca görürmüş."

"Kâbus görüyor musun?"

Kaşlarım çatıldı istemsizce. "Sık değil..." Ama buraya geldiğim gecelerde görmüştüm. Hatta hayal bile gördüğüm olmuştu, beni donmuş göle götüren bir hayal... Gerçi o, viskiden dolayı da olabilirdi.

"Biz Kaira'nın eskileri, kutsal hayvanların ruhlarının kabul edildiği bir makam olduğuna inanırız. Bu makam, bir insanın bedenidir, Karaca," dedi Lalifer Hanım. "Hayat çok karışık değil aslında, kabul edilemeyecek kadar basit. Bu yüzden ortada olan birçok şey, çoğunluk tarafından çıplak gözle görülmüyor. Sözlerimin saçmalık olduğuna inanabilirsin ama korkuyu da umudu da var eden inançtır."

Bana, bir karacanın ruhunu taşıdığımı mı söylüyordu?

"Karanlıktan korktuğunu görüyorum," dedi Lalifer Hanım, o ân irkildim. "Oysa içinde taşıdığın öyle parlak, aydınlatan bir ışık ki... Gözlerin karanlığa alıştığından, ışık geldiğinde hayatına, ona kör kalabilirsin."

Neden bahsettiğini bilmiyordum, bir şeylerden bahsedecek kadar hayatım hakkında bir bilgiye sahip olduğunu da düşünmüyordum; tek bildiğim, Lalifer Sungur farklı enerjiye sahip bir kadındı. Ondaki bu enerji korkulan ya da hayranlık duyulan bir şeye benziyordu.

"Anne!" Melisa mızmız bir ifadeyle mutfağa girdiğinde, Lalifer Hanım gülümseyerek önüne döndü ve pencere kenarındaki küllüğe sigarasını söndürdü. "Hani içmiyordun artık?"

"Sık sık içmiyorum kızım," dedi Lalifer Hanım.

Ben mutfaktan çıkarken Melisa ona "Sık sık içmemek de içmektir anne, içme bir daha ne olursun," dediğinde sözlerinde küçük Karaca'yı yakalamıştım ki portmantodan kabanımı alıp evden çıkarken gözlerimden dökülen yaşlara engel olamıyordum.

"Çabuk akciğerlerinden özür dile, ömründen çalmasınlar!"

Annemi pencere kenarına tünemiş, sigara içerken gördüğümde, küçük yaşta söylemiştim bunu. Ya bir daha içmemişti ya da benim görmeme izin vermemişti.

Etrafta korumaları gördüğümden onlardan uzakta bir köşeye, merdivenlere oturdum ve kollarımı etrafıma sardım. Bacaklarım anında buz kesmişti ama umurumda değildi.

Yalnız hissetmiyordum, annesiz hissediyordum. Ve bu sorun değildi.

Çünkü annem yaşıyordu ve iyileşecekti.

Kötü adamı devirecek ve insanların hayatlarını kurtaracak, ardından kendi hayatlarımıza dönecektik.

Abimsiz.

Avuçlarımı yüzüme yasladım, gözyaşlarımı durdurmaya çalışarak. Ardından burnumu çektim ve soğuğun iyi geleceği düşüncesiyle ellerimi kucağıma indirdim. İleride, uzun boylu bir adam, ormanın içine bakıyordu. Üzerinde uzun, siyah, kaşe bir kaban vardı ve o adam Kunt'tu.

Merdivenlerden indim ve karların arasında yürümeye başladım. İlk geldiğimizdeki kadar kalın değildi kar ve fırtına yoktu neyse ki.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordum, birinin geldiğini çoktan duymuş olmalıydı ama gelenin ben olduğumu yeni fark ediyordu.

"Neden dışarı çıktın?" Kaşları çatıldı, üzerimi inceledi. "Montun yeterince kalın değil. Elbisen ince. Bacakların çıplak. Karaca, içeri dönüyoruz," dedi elime uzanırken ama onu aksi yöne çektim ve "Hayır," dedim. "Sorun değil. Ne yapıyorsun burada?"

Kunt'un yüzündeki ifade gevşedi, dönüp ormana baktı. "Birini bekliyorum."

"Karayel'i bekliyorsun."

"Sabaha kadar gelmiş olur."

"Ya gelmezse?"

"Gelir o."

Gülümsedim. Nefesimi tuttum ve gülümsedim.

Soğuğa rağmen sıcak kalmış eli, dudaklarımın kıvrımına ve ardından yanağıma değdi. "Neden öyle bakıyorsun?"

"Ben de öyle demiştim," dedim yüzümde mezarlığını taşıdığım o tebessümle. "Çağırın belki gelir demiştim."

Kunt sessizliğini korudu. Her ne kadar bir şey söylemesini dilesem de, ne diyecekti? *Karayel ölmedi,* mi? Çünkü benim abim ölmüştü. *Çağır belki gelir,* mi diyecekti? Diyemezdi, çünkü ölüler çağırdığında gelmezdi.

"Babanla ne konuştunuz?"

"Bana bunun bir hata olduğunu söyledi ve gitti," dedi basitçe. Bana söylediklerinin bir başka versiyonunu söylediğine emindim.

"Sence öyle mi? Yani... Dilberay Anneanne'nin masada bahsettiği gibi iki ay sonra nikâh olmayacak. Planladığı her şey, bu gece dahil, bir yalandan ibaret."

Sessizlik kartını bir kez daha masaya yatırmıştı. Karanlığın içinde koyulaşmış altın harelerine baktım birkaç saniye boyunca, vücudumun en sıcak noktası ellerimizin iç içe geçtiği avuçiçimdi ve bacaklarımın donmasına rağmen bu yüzden sıcak hissediyordum.

"Abi!"

Aynı ânda sesin geldiği tarafa döndük. Arabadan çıkan Polat'tı, bunca zaman içerideydi. Evden çıkanlar Efes, Beren ve onlarla birlikte inerken bağıran da Melisa'ydı. "Gelmiyor musunuz?!"

"Nereye gidiyorlar?" Kunt'a döndüm.

"Şehir merkezindeki bir mekâna. Evde mi kalmak istersin yoksa dışarı çıkmak mı?" Elimi sıktı.

Evde kalmak istemiyordum, en azından şimdi içeri dönmek... Dışarıda vakit geçirmek kulağa iyi bir fikirmiş gibi geliyordu. İçerideki organizasyona ait değildim ama dışarıdaki herhangi bir yerde daha iyi hissedebilirdim. Bu yüzden başımı salladım ve "Dışarı çıkalım," dedim.

Kunt "Tamam," dedi, ardından ileriye doğru attığım ilk adımda kollarını sırtımdan ve bacaklarımdan geçirdiğini hissettim; saniyesinde havalanmıştı.

"Ayaklarım var!" dedim çığlık atmanın eşiğindeyken omuzlarına tutunarak.

"Evet. Çok güzel bacakların var Karaca ama onlar şu ân çıplak ve yerde on santim kar var."

"Dilberay Hanım'a ve abinlere ayıp olacak."

"Arar, haber veririm. Sorun olmaz. Zaten saat geç oldu."

Beni arabaya taşırken bir şey söylemedim. Yalnızca kokusunu içime çektim ve profilini izledim. Ben az önce bu adamla nişanlanmıştım, parmağında diğer eşi bende olan yüzük var-

dı. Bu yüzük bana iki kez takılmıştı. Birini o, diğerini anneannesi takmıştı.

Ama bu yüzük benim için yapılmamıştı.

Kaşlarım çatıldı bu fikirle. Ben onun sevgilisiydim. Benim için yapılmamışsa kimin için yapılacaktı? Ama daha ilişkimiz çok yeniydi. Evlilik aşkı öldürür derlerdi hem. *Nişanın gerçek olmasını diliyorsun ama gerçek olmadığı için kendini tesellı ediyorsun. Daha ne kadar acınası olabilirsin?*

Kimse bilmediği sürece kendi içimde istediğim kadar acınası olabilirdim.

Efes, Melisa ve Beren; Polat'ın olduğu arabaya geçerken Kunt ön kapıyı açtı ve beni içeri bırakıp öğlen olduğu gibi emniyet kemerimi bağladı.

Şehir merkezi yaklaşık kırk dakikalık uzaklıktaydı. Şehrin içine girdiğimizde, havanın soğuk olmasına rağmen parkların dolu olduğunu gördüm, her yer açıktı. İnsanlar park edilmiş arabaların üzerindeki karları ellerinde toparlayıp birbirlerine atıyor, kartopu savaşı yapıyorlardı.

Abim ve annemle yaptığımız kartopu savaşları geldi aklıma. "Balat'ta manavından çocuğuna, yaşlısından yabancısına herkes kartopu savaşı yapardı," dedim ne yaptığının farkına bile varmadan. Cama yaklaşmış, kaldırımda oynayan çocukları izliyordum.

"Sever misin?"

"Nefret ederim," dedim büyük bir şevkle gülerek ona dönerken. "Abim bu kadar, bu kadar topları..." Elimle bir futbol topu büyüklüğünü gösterdim. "Kafama, kafama atıyordu... Beş metre sürüklendiğimi bilirim. Boyum neydi ki benim? Hain..."

Kunt içten bir şekilde güldü. Sanırım küçüklüğümü ona gösterdiğim eski fotoğraftaki gibi afacan canlandırıyordu. Tam olarak canlandırdığı gibiydim öyleyse. Yalnızca kırmızı montlu, atkılı bereli, kıpkırmızı ve sürekli akan fındık burunlu; gülünce otuz iki diş sırıtan ve gözleri kaybolan bir afacandım.

Arabaları park edip indiğimizde Polat mekâna önden girdi. Gürültülü bir yer bekliyordum ama içerisi oldukça genişti ve

müzik rahatsız edecek kadar yüksek değildi. Efes bir şey söylemek için Kunt'un kulağına eğildiğinde onun ne sorduğunu duyamamıştım ama Kunt'un "Loca," dediğini duyabilmiştim.

"Buradan," dedi Kunt, elimi bırakıp elini belime yerleştirerek beni yönlendirirken. Bir ânda herkes kaybolmuştu ve ikimiz kalmıştık.

"Nereye gittiler?" diye sordum etrafıma bakarken.

"Gelirler şimdi." Omzuma doğru eğilerek, kulağıma doğru söylemişti gıdıklayan sıcak nefesiyle.

Köşedeki birbirine çevrilmiş üç koltuk ve masalı locaya bizi bir garson yönlendirdi. Kabanımı çıkartıp kenara bıraktım, neyse ki içerisi sıcaktı da çıplak bacaklarım yüzünden üşümeyecektim.

Kunt'un üzerinde siyah boğazlı bir kazak ve siyah pantolon vardı, uzun kaşe kabanını çıkarttığında ben koltuğa oturuyordum ki onu baştan aşağı süzerken geriye doğru yaslanıp bir bacağımı diğerinin üzerine attım. Kunt onu izlediğimi fark etmedi, kabanını benimkinin yanına bıraktı ve elini saçlarından geçirirken başını sağına çevirdi. Dudaklarını ıslattı, derin bir nefes aldı, ardından kime bakıyorduysa bu tarafı işaret etti. Bakışlarını yakaladım; Efes'e bakıyordu, içecekleri o ayarlıyordu sanırım.

Önüme döndüğümde göz göze geldik. Gözleri kısıldı ve dudakları kıvrıldı. "O bakış ne?"

"Ne bakışı?" Kollarımı karnımın üzerinde birleştirdim.

Masanın kenarından yürüyerek yanıma gelip oturduğunda, bir kolunu önce omzuma attı. Yerleşmek için doğrulup yeniden yaslandığım sırada ise belime kaydırmıştı. Böylelikle iki eli de ellerimi yakalamış oldu. Buz kesmiş ellerimi.

"Ne bakışı söylemedin," dedim ona.

"Gerek yok," dedi. "Nasıl olsa hoşuma gitti."

Başımı kaldırıp ona gözlerimi kısarak baktım, ardından önüme döndüm. Sağ avucunun içine bıraktığı sağ elime baktım. İkisinde de kardelen işlemeli yüzükler vardı.

Elinin büyüklüğü ilk defa dikkatimi çekiyordu. Sağ bileğini tutup kaldırdım, ardından sol elimi açıp ellerimizi karşı

karşıya getirdim ve parmaklarımız ile avuçlarımız birbirine yaslandı. Benim ince ve uzun ama yeterince uzun olmayan parmaklarımın iki katıydı eli. Serçeparmağını tutup elimi yumruk yaptığımda hele, çocuk gibiydim.

Çenesini omzuma yasladığında huylanmıştım. "İnsan parmaklarına da kas yapabiliyor muydu ya çalıştığında?" diye sordum, sessizce güldü.

"Bar mekânlarını seviyor musun?"

Cık'ladım.

"Neden hep böyle yerlerde çalıştın o zaman?"

"Gece mesaisi olduğu için derslerimle çakışmıyordu, daha yüksek maaş alıyordum ve daha çok bahşiş bırakılıyordu," dedim düz bir sesle.

"Rahatsız eden olmuyor muydu?"

"Oluyordu," diye cevapladım. "Ama içeride de dışarıda da korumalar oluyordu ve onlara söylediğimizde rahatsız edenleri önce uyarıp sonra hareketlerine devam etmeleri halinde kovuyorlardı."

"Çok tehlikeli," dedi Kunt. Başımı kaldırıp ona baktığımda göz göze geldik. "Manyağın biri sana kafayı takıp evine kadar takip edebilirdi."

"Eve servis bırakıyordu."

"Yine de."

"Öyle bir şey olmadı." Önüme döndüm. *Daha kötüsü oldu.*

"Eğer burayı sevmediysen başka bir yere gidebiliriz," dedi Kunt. "Ya da eve dönebiliriz. Eşyaları çocuklara aldırtırım."

"Kalalım... Hem zaten sofradan kalkıp buraya gelmek olmadı. Dilberay Hanım..."

"Dilberay Hanım, Dilberay Hanım," diye söylendi Kunt, seslice nefes verirken. "Senin ne istediğin önemli. Başkalarının isteklerine bu kadar takılma. Anneanneme kalırsa evlendikten sonra onunla aynı evde yaşamamızı ister, bir de kafanın içine girmeye çalışır torun, torun diye. İstediği her şeyi yapacak mısın?"

"Biz gerçekten evlenmediğimiz için bu söylediklerin geçersiz. İstediği her şeyi yapmayacağım tabii ki bunlar benim düşüncelerim."

"Başkalarını memnun etmek için değil yani? Öyle mi?"

"Değil," dedim. Ama cevabım doğru değildi. Ben bir aile ortamında, o aile bana ait olmadığı için rahatsız olduğumdan kalkmıştım o masadan; mutfağa gitmiş, gördüğüm anne kız ilişkisini suratıma tokat gibi yemiş; hava almaya çıkmış, oksijenle zehirlenmiştim. Rahatsız hissediyordum çünkü borçlu hissediyordum o aileye karşı. Dilberay Hanım'a karşı.

Kunt sanki söylediğimin doğru olduğunu biliyormuşçasına alnını şakağıma yasladığında saçlarıma doğru seslice nefes verdi.

"N'oluyor kardeşim gidin oda bulun kendinize aaa?" Efes, elinde iki kadehle masaya geldiğinde arkasında Melisa ve onun arkasında da tepsisi dolu bir garson vardı.

"Abi bir de bana diyorsun ya," diye homurdandı Melisa, gözlerini devirerek yanımıza geçip otururken. Arkasından gelen garson masaya içkileri servis ediyordu.

"İşine bak kız sen," diye söylendi Efes, kardeşine.

Kunt başını, Efes geldiği ân omzumdan kaldırmıştı ama kollarını çekmemişti. Polat ortalıkta görünmüyordu, belki güvenlik amaçlıydı ama Beren de ortalıkta yoktu. Yanında mıydı?

Cin tonik bardağına uzanıp elime aldım, içinde limon vardı.

"Şuradaki kız yolumu kesti," dedi Melisa masaya eğilip Efes'e köşedeki sarışını gösterirken. Arkadaşıyla sohbeti arasında bu tarafa, Efes'e bir bakış atmıştı. Mavi, kısa bir elbise vardı üzerinde ve kısa platin sarısı saçları dalgalıydı. "Erkek arkadaşınızın üzerindeki ceket yeni sezon *Zara* mı diye sordu, ne münasebet *Gucci* o, ben aldım dedim. Sonra erkek arkadaşım değil, kardeşim diye de ekledim. Tabii ki asıl istediği bilgi de buydu zaten. Haberin olsun abiciğim."

"Söylemişsin işte *Gucci* olduğunu," dedi Efes o ân. Kaşlarım havalanırken şaşkınlıkla ona baktım. Ciddi miydi? Gayet de anlamıştı kızın amacını Melisa anlattığında, neden anlamazlıktan geliyordu?

"Al işte!" dedi Melisa, dizini döverek bana dönerken. "Sevgili yapmış, saklıyor!"

"Ne saklaması kızım?" diye homurdandı Efes. "Ayrıca sevgilim değil, konuştuğum biri. Şimdi başkasıyla sohbet falan hoş olmaz. Boştaki biri ilgilensin hanımefendiyle. Polat nerede?"

"Polat niye ilgilensin hanımefendiyle? Birinin ilgilenmesi mi lazım illaki? Tanımıyoruz etmiyoruz..." diye söylendim o an. Efes de, Melisa da, hatta en çok Kunt; bu tepkimi beklemiyordu ki üçünün de bakışlarını üzerimde hissettim. Aslında tek yaptığım Beren'in duygularını korumaktı.

"Karaca," diye fısıldadı Kunt kulağıma doğru. "N'oluyoruz?"

"Saçmalık yani," diye mırıldandım kısık sesle, cin toniğimin pipetini ağzıma yaslarken. Öyleydi de. Beren olmasaydı da böyle düşünürdüm ama sadece dile getirmezdim.

O sırada bir şaşkınlık nidası, bir isimle birlikte, bir yabancının ağzından döküldü. "Kunt?" diye sordu bir kadın, yanında elini tuttuğu bir adam vardı. İleri geçecekken etrafı süzüp masadaki yüzlerde takılı kalışına şahit olmuştum.

Kumral bir kadındı, üzerinde deri bir pantolon ile ilk iki düğmesi açık siyah bir gömlek vardı. Yanındaki adam da siyah bir kot ve mavi bir kazak giymişti. Kadının elinde iki yüzük vardı; biri tek taş, diğeri alyans. Evlilerdi.

"Esin?"

Kunt'a baktım, gözleri kısılmıştı kadına bakarken. Kolunu belimden çekerek ayağa kalktı, o sırada Efes'le Melisa da ayaklanmıştı.

"Bu ne hoş tesadüf!" dedi adının Esin olduğunu öğrendiğim kadın kocaman gülümseyerek, masanın üzerinden uzanıp bir elini Kunt'un sırtına atarken iki yanağından da kısaca öpmüştü. Ardından Efes'e yöneldi. "N'aber?" diye sormuştu Efes, hâlâ telefonuyla ilgilendiğinden çok da umurunda gibi durmuyordu eski bir dostun masamıza uğramış olması.

"İyidir ya, senden n'aber? Saçlar üç numara her zamanki gibi."

"İmza saçımız," dedi Efes, elini saçlarına sürterek.

Esin, Melisa'yla da tokalaştı. Onu da tanıyordu. "Hoş tesadüf gerçekten," diye mırıldandı Melisa, sesindeki tınının sebebini anlayamasam da.

"Hanımefendi?" diye sordu Esin, gülen gözlerle bana bakarken. O ân ayağa kalkmam gerektiğini hissettiğimden, ayağa kalkmıştım ben de.

Kunt'un eli bir kez daha belime sarıldı. "Nişanlım."

Niye *sevgili*si değil, nişanlısıydım bu gece? Esin'in yüzü aydınlanırken ben gülümseyerek elimi ona uzattım. "Merhaba, Karaca ben."

"Çok memnun oldum Karacacığım. Esin ben, Kunt'un çok eskilerden arkadaşıyım." Elimi tutup salladı. "Tebrik ederim bu arada."

Kunt'la aynı ânda teşekkür ettik.

Esin daha sonra eşini tanıştırdı, adı Dağhan'dı. Bu yaz yurtdışında nikâh kıydıklarından ama Türkiye'de de bir organizasyon yapacaklarından bahsetti, davet etti. Efes sohbetin uzayacağını öngörmüş olmalıydı ki onların düğün davetine karşılık masamıza davet etmişti, buna karşılık Melisa ise abisine küfür dolu tatlı bakışlarını fırlatmıştı.

Melisa, Esin'i sevmiyordu. Neden?

Garson, Esin'le eşinin siparişini aldıktan sonra ortadan kaybolduğunda Esin'in de asker olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

"Eee, nasıl gidiyor?" diye sordu Esin. "Efes, var mı senin de aklında evlilik?"

"Kısmet ya."

"Bununla evlenecek kadın daha anasının karnından doğmadı. Zaten daha doğmadıysa da yirmi altı yaş farkla bununla evlenmez. Sonuç olarak biz seni anca ileride benim düğünüme davet edebiliriz Esinciğim," diye araya girdi Melisa.

"Ne düğünü lan?" Efes o ân telefonunu bıraktı. "Daha senin yaşın kaç, başın kaç ne düğünü?"

"Karaca'dan büyüğüm ben farkındaysan abi. İstersem evlenirim."

"Onların durumu farklı."

"Ne farklı? Âşık olursun evlenirsin işte. Nesi farklı?"

Farklıydı ve Melisa bilmiyordu. Efes de ona neden farklı olduğunu söyleyemezdi. İşte ortalık bu kadar karışıktı.

Esin bir dakikalığına telefonuyla ilgileniyordu ki ekranı kapamasıyla yüzüne vuran ışık kesildi ve masaya döndü. "Öyle deme Efes, hiç tahmin etmediğim insanlar evleniyor benim vallahi. Senin de haberini yakında alırız gibi geliyor bana."

"Kimi tahmin etmiyordun ya?" diye sordu Efes.

"Eee, Kunt," dedi Esin, benimle göz göze gelerek bakışlarını Kunt'a çevirirken. Kunt hemen yanımda, viskisini yudumluyordu ve ben de bitirdiğim cin toniğin ikincisini işaret ediyordum garsona o sırada. "Kunt'un evleneceği kimin aklına gelirdi? Ben lise yıllarında mesela, sonsuza dek Alara'yla bir küsüp bir barışacaklarını ve bunun hep böyle gideceğini düşünüyordum. Bak ne oldu? İkisi de kendi yolunu buldu."

Alara'nın ismini duyduğum ân irkilmiş ama fark ettirmemiştim. Melisa'nın Esin'i neden sevmediğini şimdi anlıyordum. Esin, Alara'nın arkadaşı olmalıydı ve her ne kadar ikisinin de başka yollar bulup o yollardan devam ettiğini söylüyor olsa da arkadaşının ismini dile getirerek huzurumuzu bozmayı amaçlıyordu. Az önce telefonda mesajlaştığı kimdi mesela?

Kunt yorum yapmadı. Benim aksime duydukları onda bir etki yaratmamıştı bile, sohbeti dinliyordu. Kolu arkamdaydı, başını bana çevirip saç tutamlarımdan birini parmağına doladı.

"Alınma ama ben de senin evleneceğini aklımın ucundan bile geçirmiyordum Esin, aynı ânda kırk tane erkekle konuşup her hafta biriyle çıkan bir kızın bir gün yalnızca bir tanesiyle yetinebileceğini düşünmemiştim yani."

Melisa vahşi bir kızdı.

"Gençken hepimiz hızlıydık," diye bir yorumda bulundu Dağhan o ân, eşinin yanında olduğunu belirtircesine. Melisa ona samimiyetsiz bir şekilde gülümsedi.

İkinci bardak cin toniğimi ne zaman bitirdiğim hakkında bir fikrim yoktu ama limonu iki parmağımın arasına alıp ısırırken fark etmiştim bittiğini.

"Ee biz kalkalım o zaman, zaten buluşacağımız arkadaşlarımız da gelmiştir şimdiye. Size iyi eğlenceler, tekrardan tebrik ederim." Esin ayağa kalkarken Kunt onlara baş selamı verdi,

Melisa el salladı, Efes telefonuna gömülmüş iyi akşamlar mırıldanmıştı.

Esin'in kalkarken telefonu çaldı, çıkardığı ceketini ve çantasını içeceğiyle birlikte eline alırken telefonu kulağıma yasladı. "Efendim Alaracığım?"

Ve uzaklaştılar.

"Yemin ediyorum hayatımda gördüğüm en sinsi or..."

"Çüş," diye araya girdi Efes.

"Abi sana ne? Niye davet ediyorsun kızı masaya ya? Belli ki sorun çıkartacak!"

"Örf bilmez âdet bilmez konuşmaların deli ediyor beni Melisa. Masanın önünde dikiliyordu kız yarım saattir."

"Dikilsin, ne yapalım? Ayakta durmak çok mu güç? Ayakta durup anlatsaydı derdini. Ne *değişik insanlarsınız siz ya...*" Melisa'nın sesi sonlara doğru, masaya boşları almak için yaklaşan garsonla birlikte azaldı.

Gelen garson uzun boylu, yapılıydı ve şapka takıyordu. Loş ışıklandırmada yüzünü görmek, başını kaldırmadığı sürece pek de mümkün değildi. Koltukta biraz aşağı kayıp başımı Kunt'un göğsüne yasladığımda bir elini koluma sürttü ve "Üşüdün mü?" diye sordu. *Cık,* sesi çıkarttım.

"İçecek bir şeyler ister misin?" diye sordu Melisa, garson hâlâ bardakları toplarken. Başımı iki yana salladım.

Efes "Rahatsız oldun mu Esin'den?" diye sordu. "Kusura bakma ya, ben akıl edemedim."

Omuz silktim.

Garsondan bir cin tonik daha istesem fazlaya mı kaçmış olacaktım?

Masayla gereğinden fazla uğraşan garson sonunda arkasını dönüp uzaklaşmaya başladığında karşıdan Polat'la Beren geliyordu.

"Abi mekân temiz," dedi Polat masanın önünde dikilirken. Kunt ona başını salladı.

"Otursana oğlum," dedi Efes, Polat'a; Beren, Efes'in yanına geçip otururken. Göz göze geldiğimizde ona *bir sorun var mı* diye sorarcasına baktım, gözlerini kırpıp *hayır* dercesine gülümsedi ve garsona el işareti yaptı.

"Ben tuvalete gideceğim." Ayağa kalkmak için bir elimle masaya tuttundum, diğer elimle Kunt destek olmuştu. "Ben de geleyim," dedi.

"Ben giderim onunla," diye araya girdi Beren. Kunt başını salladı. Önünden geçerken elimi bırakmamıştı. Eteğimi düzeltip masanın arasından sıyrıldım ve Beren'i beklemeden uzun bar kısmına yürümeye başladım, tuvalet ilerideki koridorda olmalıydı.

"Ay bilmiyorum ki kaç yaşında. Esmer," dedi tanıdık bir ses yakınlarda. Esin, önünden geçtiğim masada sırtı bana dönük oturuyordu. Bar tezgâhına yaklaşıp ben de ona arkamı döndüm ki yüzü bana dönük olup her ân beni fark edebilecek kocası beni görmesin.

Bir kere ben esmer sayılmazdım. Tenim, esmer sayılmazdı. Saçlarım koyu kahveydi yalnızca. Benden bahsediyordu değil mi?

Sayılır mıydım ben esmer?

"Bir isteğiniz var mı?" diye sordu garson o ân.

"İki tekila shot." *Sarhoş olacaksın.*

"Senin replikan gibi bence. Hatta basbayağı seni bulmaya çalışmış kızda. Belki de unutmak için nişanlanmıştır... Evet... Bir süredir nişanlı dedikoduları vardı ben duymuştum ama inanmamıştım... Alaracığım bence senin ülkeye dönme vaktin gelmiş, ne dersin?"

Bir shot attım. Bu kadın dalga mı geçiyordu? Kaç yaşındaydı? Kendi ailesini kurmuş, evlenmiş bir kadın cidden oturup başkasının dedikodusunu mu yetiştiriyordu millete? *Millet deme Karaca, eski sevgilisi.* Alara, Kunt'un eski sevgilisiydi.

İkinci shot'ı da attım.

İyi halt yedin.

"Ay ben onu tamamen unuttum... Ama yine de bir yoklamak için gel bence ya, sevgilin bir şey dememeli. Eğlenceli olur. Mesela haftaya adamın doğum günü, illaki parti düzenlenir. Kutlama olur yani. İyi bir bahane bence. Hem gözlerinle de görmüş olursun..."

"Bir ânda nereye kayboldun ya?" diye sordu Beren o ân, sağımda belirdiğinde. Ona baktım, *doğru*, tuvalete giderken peşimden gelmişti değil mi?

Esin'i tanıyor muydu bilmiyordum ama duymasını istemediğimden "İki shot attım, yanımda nakit yok. Rica etsem sen öder misin?" diye sordum yumuşatabildiğim kadar yumuşattığım sesimle Beren'e. Ne yazık ki hiç olmadığı kadar soğuk çıkmıştı, az önce duyduklarım dolayısıyla.

"Tabii ki," dedi Beren ve barmenin söylediği ücreti ödedi. Ardından birlikte tuvalete yürüdük.

"Sen iyi misin? Betin benzin atmış gibi görünüyor."

"Tekila shot iyi bir fikir değildi sanırım."

İyi bir fikir olmayan, Esin'in Alara'yla olan telefon konuşmasını dinlemekti. Resmen, varlığımdan henüz haberi olan bir kıza karşı anlamsız bir öfke ateşi yanmıştı içimde. Ateşi yakan kesinlikle Esin'di.

"Hayret bir şey ya. Adam evleniyor abi, evleniyor!" diye bağırdım kabinde öfkelenerek. "Neyin yoklaması bu?!"

Beren'in şaşırdığını kapının ardından anlayabilmiştim. "Karaca?"

"Kızı çağırdı resmen ya. Sana ne doğum gününden?! Gelmesin!"

Kapıyı tıklattı Beren. "Sen iyi misin? Kimden bahsediyorsun?"

"Sevgilisi varmış bir de. Bile bile gel bir yokla diyor. Ne biçim insanlar bunlar? Hiç utanmaları yok!"

"Karaca sen sarhoş musun?"

"Benim sevgilim!" diye bağırdım tuvalette.

"Tamam, evet, senin sevgilin," dedi Beren, beni sakinleştirmeye çalışıyordu sanırım.

"Benim!" diye bağırdım kabinden çıkarken.

"Tamam, senin," dedi tuvaletten çıkan yabancı bir kız o ân, bir eli kapıdaydı ve ânın garipliğine sırıtıyordu, ne tarz bir kriz geçirdiğimi anlamaya çalışıyordu sanırım.

Bakışlarımı kaçırdım ve lavaboya yürüdüm. Ben sabun bölmesiyle kavga edip avucumu gereksiz fazla sabunla doldururken tuvaletteki diğer kadın çıkmıştı, Beren'le yalnız kalmıştık.

Beren bir elini sırtıma koyup hafifçe sıvazladı. "Sen iyi misin? Ne bu öfke? Kimden bahsediyordun az önce?"

"Sen yokken bir tane kız geldi," dedim ellerimi köpürttükten sonra suyla yıkarken. "Esin mıdır nedir?! Alara'nın arkadaşıymış."

Beren'in ağzından laf almaya çalışan sarhoş Karaca, adil oynamıyorsun.

"Alara'nın arkadaşı olduğunu hissettirdi diyorsun yani," diye mırıldandı Beren sorarcasına. "Gerçi sadece hissettirmekle kalmamış gibi..." Tezgâha eğilmiş rujunu tazeliyordu.

"Kim o kız Beren?" Aynadan çok ciddi bir ifadeyle ona baktım.

Beren rujunun kapağını kapatıp çantasına attı. Ardından "Kaç shot attın?" diye sordu gözlerini kısarak.

Gözlerimi kaçırdım.

"Bence bu konuyu Kunt'la konuşmanız daha iyi Karaca," dedi Beren. "Ama sana söyleyebilecek bir şeyim var. Yani, öğlen söyleyecektim ama... Sohbetimiz bölündü." Evet. Polat geldiğinden lafı yarıda kesilmişti.

"Ben senin varlığından haberdardım, bu yüzden Kunt'a oyun da olsa nişan numarasını kesmemiz gerektiğini söyledim. Geçiştirdi. Bir gün, Behzat Bey'in uzun zaman sonra Kunt'la konuştuğu o gün; yani kim olduğunu öğrendiği ve karşısına çıkacağını fark ettiği gün, hep birlikte akşam yemeğine çıkmıştık ve Dilberay Anneanne de vardı. Kunt normalde sessizdir ama o gün pek bir keyifliydi, masadaki açmamış kırmızı güllerin çok güzel olduğunu söyledi. Goncaların yani. Dilberay Anneanne de Kunt'un aşk sarhoşu olduğunu düşünmüş; açmamış goncalara bile güzel deyişinden. Aramızın iyi olduğu sonucu çıkarmış bundan, elimi tutup sıktı. Ben de hayır anlamında salladım başımı. Ben değilim dedim. Dilberay Anneanne bundan hoşlanmadı.

"Ertesi gün nişanı atmak istediğimi söyledim Kunt'a. Kabul etmedi. Senin hakkında ne yapacağını sordum, tanışmanızın tehlike teşkil ettiğini ve kendi hâlinde daha güvende olacağını söyledi. Yani karşına çıkmayacaktı. Anlaşma yaptık. Bir kez daha seni görürse, plansız habersiz, nişanı atarız dedim. Kabul etti."

Ve ben maç gecesi revire gelmiştim.

Beren'in o gece nişanı atmasının sebebi bendim.

"Boğaz'da yemek yediğimiz akşam anlaması için kızıl gonca buketiyle geldim, anladı da Dilberay Anneanne, hafızası güçlüdür. Bundan hoşlanmadığını düşündüm başta ama kabullenmiş, kabullenmiş ki bugün nişanınızı keserken ağladı." Seslice nefes verdi Beren. "Ve Karaca... Biliyor musun? Kunt o kardelen işlemeli yüzükleri, seninle tanıştığı dönem yaptırıp kasaya attı."

Bu ne demek oluyordu?

Tuvaletin kapısı sonuna kadar açıldığı ân, Melisa'yla göz göze geldim. Melisa'nın suratımdaki şaşkınlık ifadesine takılan bakışları, benden Beren'e kaydığında, tuttuğu kapı kolunu bıraktı ve kapı kapandı. "Yanlış bir zamanda mı geldim ya?" diye sordu lavaboya yürürken. Elleri kahverengi bir şeyle kaplıydı. Sanırım çikolataydı. "Ne bu suratlarınızın hâli?"

Gözlerimi kırpıştırarak önüme döndüm. Sanırım alkol, kafamı daha da karıştırmaktan başka bir işe yaramamıştı bu gece.

Beren'in telefonu çalmaya başladığında ekrana bakarak "Bunu açmam lazım," dedi ve kapıya doğru ilerledi. "Koridordayım hemen." Ardından telefonu açtı ve yanıtlarken tuvaletten çıktı. "Buyurun Yekta Bey? Hiç önemli değil, ne rahatsızlığı..."

"Sen iyi misin?" diye sordu Melisa, ellerini temizledikten sonra kâğıt peçete alıp kurulamaya başlamıştı iki tanesiyle.

Bu soruyu bugün kaç kere duymuştum bilmiyordum.

"Esin moralini bozdu değil mi? Saçma sapan konuşur durur o. Eskiden de böyleydi. Hadsiz. Cidden iki tane çakası geliyor insanın... Zaten kafam kadar tek taş takmış eline. Diğer elinin boş olmasına çok şaşırdım valla, kapmış zengin CEO kocayı burmaları dizmesi lazımdı o görgüsüzlükle kollarına ama neyse... Hem senin yüzüğün daha güzel. Elmas bir kere. Kırmızı elmas. Dünyada otuz tane falan var. Keşke taksaydın görürdü o salak. Niye takmıyorsun? Nişanda takılanları da takmıyorsun..."

Gözlerim kısıldı. Melisa neden bahsediyordu?

Farkında bile değildi haberi olmadığımın. "Ha, şu yüzük," dedim ve devam etmedim lafıma çünkü asıl onun devam etmesini bekliyordum.

"Kunt Abi'min büyük babaannesine kocası hediye etmiş ilk. Koca paşa, şehrin gündemine görgüsüz diye düşmüş hatta o zamanlar. Aliye Teyze'm anlatırdı. Neyse işte kuşaktan kuşağa kadınlara geçiyor... Aliye Teyze'deydi, onu kaybedince anneannem aldı. Duru'ya vermedi çünkü Kunt'a vermişti. Bir yıl önce falan. Ali Baran abiyle Duru'nun onun haberi olmadan evlendiğini duyunca çok sinirlenmişti." İşaretparmağını bana doğrulttu. "Var ya ben olsam boy boy fotoğraf çekip Instagram'a atardım. Küçükken Aliye Teyze'den yürütüp takıp sonra kaybettiğim olmuştu, Behzat Enişte çok kızmıştı bana, ağlamıştım da sonra koltuğun arasından çıkmıştı."

"Afacan bir çocukmuşsun."

"Ne çocuğu?" Melisa kollarını kendi etrafına sardı ve bana garip bir bakış attı.

Kaşlarım çatıldı. "Sen yani..." Sarhoş olan ben miydim yoksa o muydu gerçekten? Sanırım ikimiz de öyleydik.

"Ha," dedi Melisa. Sonra kafasını kaşıdı. "İçeri dönelim mi ya? Midem ekşidi benim bu tuvalette..."

"Dönelim," dedim kapıya yürürken. Beren koridorda hâlâ telefonla konuşuyordu. "Siz gidin ben geliyorum," dedi bir ânlığına telefonu kulağından uzaklaştırarak. Başını salladı Melisa, koluma girdi ve içeri yöneldik.

Başım dönüyordu.

Etrafa bakmak için kafamı kaldırdığımda ışıklar daha bir parlıyordu, gözlerimi kaçırdım bu yüzden ama kaçırmadan önce ileride, masanın önünde Efes'le konuşan Kunt'u görebilmiştim. Efes telefon ekranını sağa kaydırdı, gelen aramayı cevaplamıştı. Telefonu kulağına götürdü. Ne söylediğini bu mesafeden duyabilmem elbette ki mümkün değildi.

Kunt'la göz göze geldiğim ân ifadesiz suratında bir ışık yakaladım. Kaşları çatıldı ve göğsünde bağladığı kollarını çözdü, ardından bu tarafa doğru yürümeye başladı.

"Oops... Kunt Abi'm niye öyle bakıyor?"

"Günde yüz milyon kez kaş çatman cildin için hiç iyi değil," dedim Kunt'a, beni kolumdan yakaladığı ân. Melisa kolumdan çıkmıştı. Sanırım gitmişti de. Ellerimi uzatıp Kunt'un çatık kaşlarını düzeltmeye çalıştım. "Kırışıklıkların çıkacak... Bak sen yakında yirmi yedi olacaksın... Demedi deme sonra... Gerçi botoks seçeneği var ama..."

"İki cin tonik mi seni bu hâle getirdi?" diye sordu keyifle düzelttiğim kaşlarını yeniden çatarken. Kolumu çekmeye çalışmıştım elinden ve bu sefer de kolunu dolayıp avucunu bel boşluğuma yaslamıştı.

"Hayır, diyecektin ki... Evet yakında yirmi yedi olacağım ama doğum günü partime sadece son bir ayda görüştüğüm yakın kişileri çağıracağım. Başka kimse gelmeyecek. Bugün dahil değil bu arada bugün sayılmaz... Yani sayılmasın bence. Bugün sayılmasa olur mu?"

Kunt gözlerimi kapatıp dudaklarını birbirine bastırarak gülerken ben de gülerek dudaklarının kenarında beliren gamzelerini izledim. O kadar sarhoş hissediyordum ki her ân *"Gamze kimdi ya? O da mı var?"* diye sorabilirdim.

"Tamam," dedi, söylediklerimden bir şey anlamadığına emindim halbuki. "Sen gel yeter."

"Yani parti vereceksin?"

"Ne diyorsun Karaca?" Gözleri kısıldı. Yani ortada gerçekten bir konu olduğunu anlamıştı?

Gözlerimi kapatıp kollarımı beline sardım ve yanağımı göğsüne yasladım. Korkuyordum. Bu ânı, bu hissi, bu sıcaklığı, bu gülüşü, bu gamzeleri, bu altın hareleri, bu sevinci, bu isteği, bu... *Bu*nu kaybetmekten korkuyordum. Ve bana tüm bunları veren oydu.

Onu kaybetmekten korkuyordum.

"Eve dönelim," dedi, bir eli belimdeydi ve diğer eliyle de omzumu sıvazlıyordu.

"Dönelim," dedim. Sonra "Dön... Mesin," dedim. "Dönmesin." İki cin tonik ve iki tekila shot fazlaydı. Başımı çevirip yüzümü kazağına gömdüğümde gözlerimi sımsıkı kapatmıştım.

"Kim dönmesin?"

"Dönmesin..." Sesim doğru düzgün çıkmış mıydı emin bile değildim. Ben belki iyi de değildim zaten, belki de o yüzden bu kadar çok kişi sormuştu bu soruyu bugün bana.

"Tamam, dönmesin," dedi Kunt, sarhoş olduğumu kabullenmişti galiba.

"Dönme dolap."

"Dönme dolaba mı binmek istiyorsun?"

"Hayır!"

Beline sarılı kollarımı çekerek bir adım uzaklaşmaya çalıştım ondan ama kolu izin vermedi. İki parmağı arasına sıkıştırdığı çenemle, başımı yukarı kaldırıp yüzüme baktığında göz göze gelmemizi sağlamıştı.

"Eve *gidelim*," dedim. "Dönmeyelim. Ama gidelim."

Belki de benim bir deli olduğumu düşünüyordu o ân. Bir deliyle mi nişanlanmıştı? Ama gerçekten nişanlanmamıştı. Gerçekten evlenmiyorduk. Zaten evlenmiyorduk. Zaten gerçekten evlensek Melisa'nın bahsettiği onda olan yüzüğü verirdi. Zaten Esin de Alara'yı aramıştı. Zaten haftaya Kunt'un doğum günüydü. Zaten Alara da dönecekti. Zaten...

"Gel," dedi Kunt belimdeki koluyla beni çıkışa yöneldirmeden önce şakağıma dudaklarını bastırırken. Masanın yanından geçerken kendi kabanıyla benimkini de almıştı.

Dışarı çıkarken kollarından tuttu kabanımın, ilk birkaç saniye boyunca sağ kolumu kabanın koluna geçirmekte zorlandım ama sonra bulup kabanımı giydim.

Efes içeriden elinde bir şişe suyla çıkagelmişti ve yanındaki Melisa telefonuyla ilgileniyordu montunu giyerken. Efes, suyu Kunt'a uzatınca Kunt kapağını açıp bana uzattı. "İç."

Şişeyi aldım ve dudaklarıma dayadım ama bir yudumu bile zorla içebilmiştim. Ben Kunt'un elinden kapağı alıp suyun kapağını kapatırken Efes, arabanın kilidini açmış Melisa'ya içeri geçmesini söylüyordu.

Melisa'nın içeri girdiğini gören Efes, gözlerini benim üzerimden Kunt'a çevirdi. "Cihat konuşmuş, bir şey bildiği yok. Herif temiz. Anlattıklarıyla olaylar uyuşuyor. Halit'in TBF'ye

başkanlık eden bir işadamı olması dışında bir şeyden haberi yok(tu) yani en azından bu geceye kadar. Herifi bu gece çıkarır avukatları."

"Halit neden bir şeyden haberi olmayan ve yardımı işine gelecek bir adamın elimize geçmesine izin versin Efes?" diye sordu Kunt. "Hiç onun yapacağı bir iş değil bu."

"Cihat'ın Karaca'nın yanına geldiğinden Halit'in haberi olmayabilir," dedi Efes. "Halit, Karaca'ya dayısıyla konuşacağını söylemişti ama hiçbir zaman bir buluşma ayarlamadı. Cihat'ın kendisi bizzat bizimle iletişime geçip Karaca'yla konuşmak istediğini söylemişti hatırlıyorsan."

"İşimize gelir," dedi Kunt, kafasını sallarken. "Cihat işimize yarayabilir."

"Aaa yeter!" diye hayıflandım yüksek sesle. Efes'in de Kunt'un da içeriden gelen Polat ve hatta Beren'in de şaşkın bakışları üzerime çevrildi o ân.

"Karaca..." Kunt'un eli, kabanımın üzerinden koluma yaslandı.

"Yeter ya konuşmak istemiyorum şu olayları. Allah hepsini kahretsin!" dedim öfkeyle. "Ben arabaya gidiyorum," diye ekledim ardından, kolumu Kunt'tan çekerek ama dengede durmakta zorlandığımdan bu sefer iki kolumdan birden yakaladı beni. "Araba nerede?"

"Biz gidiyoruz," dedi Kunt beni bir kez daha kucağına alırken. Kızgın bir çocuk gibi göz devirip cık'ladım bir kez. Ellerimle omuzlarına tutundum.

"Cihat'la konuşsunlar Efes. Polat." Kunt dönüp arabaya yürümeden önce Polat'a da başıyla işaret vermiş, anlamadığım bir dilde ikisiyle de tek kelime etmeden konuşmuştu sanki. Polat ağır bir ifadeyle başını aşağı eğip kaldırdı. Bu, *emir alındı* demekti.

"Gel bakalım," diye mırıldandı Kunt kendi kendine, arabanın ön kapısını açıp beni içeri bırakarak. Bugün üçüncü kez, emniyet kemerimi o bağlıyordu. Ve ilk ikisinde yapamadığım şeyi alkolden cesaret alıp yaparak elimi saçlarının arasına daldırdım.

Başımı geriye doğru atmıştım o ân. Parmaklarımı hareket ettirip saçlarının arasından geçirdiğimde, az önce put kesilen Kunt başını kaldırdı ve bana baktı. Dudaklarım kapalı gülümsedim. İçerideki dönme dolap krizimden beri kirpiklerimde asılı kalmış bir gözyaşı yanağımdan aşağı aktığında uzanıp sildi. "Niye ağlıyorsun?"

"Ben on yedi yaşındayken sen kaç yaşındaydın Kunt?"

"Yirmi iki."

Kafamı salladım. "Ağlamıyorum bu arada. Gözümden aktı öyle, niye aktı bilmiyorum."

"Buraya gelmenin iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başlıyorum," diye mırıldandı gözümün önüne gelen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra geri çekilip kapımı kapatırken. Elim saçlarından ayrıldığı ân, kucağıma düşmüştü cansız gibi.

Kunt şoför koltuğuna geçtiğinde bana bir baktı, ardından motoru çalıştırdı ve park ettiği köşeden yola çıktık.

Beren benim için yüzük atmıştı.

"Hâlâ Beren'le nişanlı olsaydın ne olacaktı?"

Kunt'un yola odaklı gözleri, bir ânlığına bana döndü. "Nereden çıkıyor böyle sorular?"

"Ağzımdan."

Cevabıma güldü. Ardından yeniden, verdiği bir nefesle, ciddi bir ifadeye bürünmüştü. "Bilmiyorum Karaca. Böyle bir şey yaşamadık."

"Ama Beren nişanı atmasa hâlâ nişanlı olacaktınız. Oyun ya da değil. Yani bizimki de oyun ama... Zaten bizim oyunumuz da olmazdı o zaman da... Ama olurdunuz yani siz. Nişanlı yani. Dilberay Hanım kalp krizi geçirmesin diye."

Kızmasını bekledim ama dudakları kapalı bir biçimde güldü. "Çok tatlısın," dedi yanağımdan makas alırken. Eğdiğim başımı kaldırıp kocaman açtığım gözlerimle baktım ona. Elimi avucunun içine alıp avuçiçimi de öpmüştü. "Ama kafan çok gereksiz sorularla boğuşuyor. Kendini alternatif geçmişle tüketmene gerek yok. Sadece bir tane geçmiş var."

Ve o geçmişte de bir tane Alara var.

Şokla önüme döndüm. Peki ya Kunt, Melisa'nın bahsettiği yüzüğü çoktan Alara'ya vermişse? Olabilir miydi böyle bir şey? Olabilirdi. Aksi hâlde nişanda takılanlarla birlikte o yüzük de şu ân kutuda olurdu ama değildi. Çünkü Kunt onu Alara'ya vermişti ve verilen şey geri alınmazdı. Yani Kunt, Alara'yla evlenecekti.

Bence senin uyku vaktin gelmiş Karaca.

Kendimi tokatlamak istiyordum düşüncelerim yüzünden. Saçmalıyordum çünkü. Düşündüğüm her şey çok saçmaydı. Saçma şeyler insanın canını yakabiliyordu ama işte bu adil değildi.

Eve varana dek koltukta içim geçti. Gözlerimi uzun süreli kapatıp kısa süreli açık tutuyordum. Araba tamamen durduğunda ve Kunt emniyet kemerini çıkarıp arabadan indiğinde, bir süre karda batıp çıkarken çıkardığı ayak seslerini dinledim. Ardından benim kapım açıldı ve emniyet kemerim çözüldü.

"Ben inerim," dedim ayaklarımı kara sokarken.

"İzin ver," dedi Kunt bir kolunu omzuma dolayıp bacaklarımdan da diğerini geçirmek için eğlirken ama "Yürüyeceğim," dedim kolunu ittirerek.

Ağzı kapalı, seslice nefes verdi birbirimize baktığımızda. "Peki tamam," dedi ardından. Kapıyı kapattı ve elimi tuttu. "Dikkat et."

Karda bata çıka yürüdüm, ne zaman dengemi kaybetsem Kunt destek oldu. Evin giriş basamaklarını çıkarken karanlık ormana bakmıştım birkaç saniye durarak. Kunt, Karayel'in sabah geleceğini söylemişti. Umarım gelirdi.

Uzun süre öylece durduğumda ayakta uyuduğumu düşünmüş olmalı ki yeniden havalandım ama bu sefer itiraz etmedim, bunun yerine kollarımı boynuna dolayıp başımı da omzuna yasladım. Kapıyı anahtarla açtı, içeride ışık yanıyordu. Gözlerim kapalıydı ama hissetmiştim. Dilberay Hanım'ın sesini de duymuştum hatta. "Ne oldu kızıma?" diye sormuştu. *Kızıma.* "Yoruldu," diye yanıtlamıştı Kunt. "Biz uyuyalım artık... Sabah görüşürüz anneanne."

"Görüşürüz bir tanem."

Merdivenlerden sessizce çıktık, eşyalarımızın olduğu odanın kapısı aralandı; Kunt ayağıyla kapıyı yavaşça kapattıktan hemen sonra beni yorganını açtığı yatağın içine bırakmıştı. Topuklu botlarımın ayaklarımdan sıyrıldığını hissettim, göz-kapaklarımı kirpiklerimi sökercesine ovalarken uyanmaya çalışıyordum.

"Sorun yok, uyu," dedi Kunt ama ben gözlerimi açtım ve karanlıkta ona baktım. Kaşları çatılırken sessizce güldü. "Tüm yol boyu kendini taşıtmak için uyuyor numarası yapmış olamazsın değil mi?"

Dudaklarım kapalı gülerek yan döndüm ve yüzümü yastığa bastırdım. Hiçbir şey yapmamış olmama rağmen çok yorgun hissediyordum ama yorgunluğumu bastıran başka bir duygu daha vardı ve o duygu, bu gece kolay kolay uyumama müsaade etmeyecekti.

Yatakta oturur pozisyona geçtiğimde ayaklarımı aşağı sarkıttım ve gece lambasının ışığını yaktım. Kunt, kabanını çıkartıp koltuğun üzerine bıraktıktan sonra bana döndü. "Uyumayacak mısın?" Saatini çıkartıp masanın üzerinde bıraktı.

Başımı iki yana salladım.

"Neden konuşmuyorsun?"

Çünkü ağzımı açarsam baş harfi A olan birisinin ismini kaçırmaktan korkuyordum. Kunt bana, Alara'nın arkadaşı olduğunu söylemişti ama bu çok uzun zaman önceydi ve o zamanlar bu kadar yakın değildik. *İlişkimiz yoktu.* Gerçi, eski sevgilim demek çok mu zordu?

Tam karşımdaki koltuğa rahat bir pozisyonda oturduğunda geriye doğru yaslandı ve yorgun gözlerle bana baktı. Uyumak istemediğimi, konuşmak da istemediğimi anlamıştı ve öylece kıyafetlerini değiştirip uyumayacaktı.

Yüzük nerede lan?! diye suratına bağırsam nasıl olurdu? Ama ya gerçekten Alara'ya verdiyse? Gözlerimi kapattım. Alara, Kunt'un doğum günü için, parmağında o yüzükle gelirse ne yapardım bilmiyordum.

Bütün kırmızı alarmlarımı devreye sokan bu korkunç duygunun adı *kıskançlık*tı. Eskiden abimi de kıskanırdım ama

abimi kıskandığım kızların saçlarını kesmiştim en fazla, şimdi hiç tanımadığım bir kıza akla hayale sığmaz şeyler yapmak istiyordum.

"Eğer geçmişe dönebilseydin... Babanın yanına geldiği günün ertesi, yanıma gelir miydin yoksa yine yarı yolda vaz mı geçerdin?"

Sol gözkapağını ovaladı bir süre. Gerçekten yorgundu. "Reflekslerini kolay kolay alt edemezsin Karaca. İşlerin buraya geleceğini bilmeyen Kunt, senin ruhun bile duymadan yanından geçip giderdi yine; yine şansı olsa, yine." Gözleri saçlarıma değdi. "Çünkü bu işlere karıştığın ân zarar göreceğini biliyordum."

"Peki kadere inandığın için mi benimle İstanbul'a gelmeyi kabul ettin o gece, göldeki dağ evinde?"

"Hayır. Sen gerçeği istedin, ben de sana vereceğimi söyledim. Bu yüzden kabul ettim."

"Benimle geldin ve babanın planının bir parçası oldun öyle mi?" Gözlerim kısıldı. Bunu ilk defa dile getiriyordum.

Kunt cevap vermedi. Çünkü öyleydi. Onu, önceden reddettiği babasının kucağına düşüren bendim. *Bendim.* Ben istemiştim. "Fuat Hoca beni ikna etti o gün, biliyorsun değil mi?"

Başını ağırca salladı. "Fuat Hoca'nın babamla iletişimde olduğunu biliyorum ama ona her şey söylenmiyor. İstihbarattan habersiz."

"Sence Fuat Hoca bu yaptığının bedelini sevdiği kadını kaybederek mi ödedi?"

Yeniden sessizlik.

"Ünzile Hanım'ın oğlunu bile sosyal hizmetlerden kurtaramadı..."

"Herkes ne yaşattıysa onu yaşıyor Karaca, bunun farkındayım ve sonuna dek olacağım." Kunt boğazını temizleyerek gözlerini kaçırdığında, elini saçlarından geçirdi. "Fuat Hoca, babama güvenmemeliydi; Ünzile ise..." Seslice nefes verdi. "Çocuğuyla tehdit edildiğini söylemeliydi."

"Bunu bilmiyor muydunuz?"

Başını iki yana salladı Kunt.

"Bu yüzden mi öldü?"

"Hayır," dedi Kunt. "Halit'le iş yapıp ona ihanet etti. İhanetin bedeli ölümdür. Halit ona ihanet edeni yakalayamıyorsa, birer birer sevdiklerini öldürür."

Mesela oğlunu. Ya da Ali Fuat Hoca'yı. Ama Ünzile zaten ölüydü. Kollarımda can vermişti.

"Ben de ona ihanet ettim," dedim. "Evine girdiğim ândan beri konuştuğumuz her şeyi size dinlettim. Casusluk yaptım."

"Senin ona vaat ettiğin hiçbir şey yoktu."

Yoktu. On iki saat dışında.

"Neden bu kadar çok içtin?" diye sordu Kunt. Sıcaklamış gibiydi, boğazlı kazağının boğazını parmağıyla çekiştiriyordu. Büyük, kalın ve damarlı ellerinden biri yanında, diğeri koltuğun kolçağında uzanıyordu. Üzerine vuran sarı loş ışık, lehine çalışıyormuş gibi yüz hatlarını ortaya çıkarmıştı; çenesini, elmacık kemiklerini, burnunu, gözlerini ve kirpiklerini inceledim bir süre. Alnına düşen bir tutam saçı... Ardından dudaklarına baktım.

Oturduğum yerden kalkarken kendimde olmadığım açıkça belliydi ama hareketlerim isteğim dışı değildi; sadece alkol yardımcı oluyordu cesaret konusunda.

Adımlarım, koltukla birlikte son bulduğunda başını kaldırıp bana baktı; beklemeden bacaklarım bir yanda kucağına otururken bir eli beni oturduğum yere sabitlercesine belime yaslanmıştı. Ben ise kollarımı boynuna doladım ve loş ışık suratına vururken altından gözlerinin içine baktım. Kokusu, ciğerlerimin içinde, kazanmamın imkânsız olduğu bir savaş veriyordu.

"Hiç âşık oldun mu?" Küçük dokunuşlarla, ensesinin üzerindeki saçlarla oynamaya başladım.

İfadesi bir milim kıpırdamadı ama o, gözlerimin içine bakarken hissettiğim yoğun his aynıydı. "Aşk ne demek?"

"Sana gösterdim," dedim yutkunarak. "Anneannenin İstanbul'daki evinde, annenin odasında, piyanoda gösterdim."

"Hisleri müzik parçalarıyla açıklayamazsın."

"Ama ya başka türlüsünü bilmiyorsam?" Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Sorumun cevabı bu değil."

"Sorunun cevabını biliyorsan sen söyle."

Birkaç saniyeliğine yüzümü izledi öylece. Sanırım o da cevabı bilmiyordu.

"Başkasına âşık olduğunu düşündüm," dedim saf dürüstlükle. "Bu yüzden içtim."

Kaşları havalandı. "Nişanlandığımız akşam?"

"Nişan gerçek değil."

"Başka nelerin sahte olduğunu düşünüyorsun?"

"Bunun bir önemi yok. Soruma cevap ver."

"Soru sorduğunu hatırlamıyorum."

"Âşık mısın?"

Sessizlik.

Gözlerimi kapattım, içime yayılan öfkeyi dizginlemekti amacım. Çoktan saçlarının arasında dolaşmayı bırakmış elimi ensesinden çektim, ardından kucağından kalkıp ayaklarımın üzerinde dikildim.

Belimden sıyrılan eli koluma uzatıp tek bir hareketle beni yeniden kucağına çektiğinde manevrası o kadar hızlıydı ki otururken burnum ve dudaklarım yanağına sürtündü. Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Bırak!" dedim kolumu tutuşundan kurtarmaya çalışırken ama oturduğu yerde doğrulmuştu benimle yüzyüze gelmek için ve bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi sert bakıyordu.

"Kim kafana soktu senin bu düşünceleri?"

"Kimse sokmadı!"

"O zaman bu saçmalığı nasıl açıklıyorsun?!"

"Başkasını seviyorsun!"

Boştaki eli boynumdan yükselerek beni kendisine çektiğinde bir ânda dudaklarımı kavramasını beklemiyordum. Kirpiklerimin ıslanmasını ve gözyaşlarımın gözlerimi doldurmasını da beklemiyordum. Göğsüne bastırıp onu ittirmeye çalıştığım ya da kendimi geri çekmek için çabaladığım ellerim hiçbir iş görmemesine karşın, karşılık vermememe karşın vaz-

geçmem için daha da sert emiyordu dudaklarımı. Altdudağını kanatmak amaçlı ısırdığımda inledi ama beni bırakmadı, bacaklarımın arasında hissettiğim tatlı sızıyla birlikte neredeyse vazgeçmek üzereydim ama *o başkasını seviyordu.*

Tüm gücümle onu ittirdim. Çığlık atmak üzereyken avucu ağzımın üzerine kapandı ve büyüyen gözlerimin karşısına dikildi altın hareleri. "Karaca," dedi Kunt nefes nefese. Benim gibi, onun da omuzları sertçe inip kalkıyordu ve avuçlarımın arasındaki göğsünün içinde, kalbinin dört nala koştuğunu hissedebiliyordum. "Sarhoşsun. Doğru düzgün düşünemiyorsun. Bu fikri nereden edindin bilmiyorum ama başkasını sevmek demek, *aldatmak* demek. Ben seni asla aldatmam."

Kaşlarım çatık, *seni öldürürüm* der gibi bakıyordum yüzüne. Ağzımdaki elini çektiğinde dudaklarım zonkluyordu. *Haklıydı. Sarhoştum.* Ama bu kafamın içini delen küçük kurtçukları yok etmiyordu. *Ve sulugözdüm.* "Başkasını sevseydin?"

"Birlikte olmazdık."

"Ayrılırdın yani benden. Aldatmış olmamak için?"

"Karaca," dedi Kunt, seslice nefes vererek. "Bununla nereye varmayı düşünüyorsun?"

"Ya ben başkasını seviyorsam?"

"Sen..."

"Hayır," dedim sözünü kesip atarak. Bu sefer ben elimle onun ağzını kapatmıştım. Ardından uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum. "Ya sen, bir gün başkasını seversen?" Elimi ağzından çektim.

"Beni terk etsen bile sevmem. Söz."

"Ben seni *asla* terk etmem," diye fısıldadım kaçak bir nefesle.

Alnını alnıma yasladığında "Gerçekten mi?" diye sordu.

Cevap vermek yerine ensesine yasladığım avucumla dudaklarını kendiminkilere bastırdım. Cevabımı duymasını değil, hissetmesini istiyordum. Alkol ikimize de yaramamıştı. En çok bana yaramamıştı ama bu gece. Zihnimin zayıf düşmesine, asılsız şüphelere yenilmesine izin vermiştim.

Öpücükleri düşüncelerden uzaktı, yakıcıydı, alt ediciydi, yok ediciydi, refleks gibiydi; nefes almak gibiydi. Bir bacağımı kaldırıp diğer yanına aldığım sırada elbisemin kalçama kadar çıktığının farkındaydım. Elimi yumuşacık saçlarına daldırıp çekiştirdiğimde inledi, üşümüş bacağımdan yukarı kalçama çıkan sıcak eli etimi kavradığında "Kunt," diye fısıldadım kontrolsüzce. *Onu* aşağıda hissettim. Aramızda yalnızca kumaş parçaları vardı.

"Sarhoşsun."

Kazağının altından sıcak tenine yasladığım elimi karın kasları boyunca gezdirdim. "Hayır değilim."

Nabzı avucumun içinde atıyordu sanki. "Başkasını sevdiğimi düşünecek ve buna kendini inandıracak kadar... Şuursuzsun." Karnından aşağı tırnaklarımı sürterek indirdiğim elimi kesik bir nefesle yakaladı ve durdurdu. Çekmemişti. "Sana dokunmayacağım, yani beni tahrik etmeyi kes."

"Bu bir ceza mı?" Hayal kırıklığı ile verdim nefesimi.

"Kime ceza?" diye sordu sesindeki alay kırıntısıyla. "Sarhoşsun. Duş alıp üzerini değiştirip uyuman gerekiyor."

"Hayır, tüm bunları daha sonra da yapabilirim."

"İki cin tonik üzerine iki shot tekila atmışsın." Çenemi kavradı ve ışıldayan gözlerle baktı gözlerimin içine. Bunu nereden biliyordu? "Kesinlikle kendinde değilsin."

"Kendinde olmayan birinin bilinci tamamen kapalıdır," dedim bilmiş bilmiş, göğüslerimizi birbirine yaslayarak üzerine eğilirken. "Beynin normal faaliyetleri durur..." Sesim gittikçe kısılırken önce dudaklarından, sonra çenesinden öptüm; ardından kazağının boğazını çekiştirerek boynuna doğru ilerledim. "Ve hiçbir uyarıya tepki vermez. Bu belirtilerden hiçbiri yok bende..."

"Tam bir oyunbazsın değil mi?" Başını eğerek benimle yüz yüze geldiğinde, yüzüme gelen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve çenemi iki parmağı arasına aldı. "Sarhoş olduğunda daha da başa çıkılamaz oluyorsun."

"*Uhm*... Benim başa çıkılamaz olduğumu mu düşünüyorsun?" Gözlerim kısıldı, dudaklarımı birbirine bastırmıştım ama gizli bir tebessüm vardı çizgilerinde.

"Öylesin. İnatçının tekisin." Ne zaman yapsa dikkatimi dağıttığı bir hareketi vardı, başparmağını altdudağına sürtme alışkanlığı. Bu sefer başparmağını, benim altdudağıma sürttü.

Kaşlarım çatıldı. "Sen de sahtekârsın. Dikkatimi dağıtmaya çalıştığının farkında değil miyim sanıyorsun?"

Dudaklarını bir tebessüm sarmaladı. "Farkında mısın?"

"Farkındayım!" *İsyan ediyordum.* Seslice bir nefes verirken omuzlarım çöktü. "Biliyor musun? İstemiyorsan söylemen yeterliydi."

Ben gözlerimi devirip burnumdan solurken başını başka bir yöne çevirmiştim ki Kunt koluyla belimi sarmalayarak beni kaldırıp sırtımı koltuğa yasladı ve bir dizini iki bacağımın arasına sertçe yaslayarak üzerime eğildi. "Tekrar söyle? İstemiyor muymuşum?"

Sıcak nefesi yüzüme karşıydı. Belime kadar sıyrılmış elbisemin altından bacak arama bastırdığı dizi aşağıdaki sızıyı bir ânda on katına katlamış, aklımı başımdan almış, inlememe sebep olmuştu. Sesli bir şekilde kıkırdadığım için dikkati dudaklarıma çekildi. Ve gülüyordum çünkü aşağıda onu *kocaman* hissediyordum.

"Neden daha çok gülmüyorsun?" diye sordu alnı neredeyse alnıma yaslanacakken. Karanlıkta bile gözlerinin ne kadar yoğun altından olduğunu görebiliyordum.

Gülmeyi bıraktım. Düz bir çizgi hâline geldi dudaklarım. Kunt'un kaşları çatıldı.

"Gülmek günah gibi geliyor," diye cevapladım onu, acısını yüreğimde hissettiğim bir dürüstlükle. Ağzımdan kaçıp kurtulan şu dört kelime, olduğumdan daha çıplak ve pozisyonumdan daha savunmasız hissettirmişti.

"Nasıl?" diye sordu fısıldar gibi. "Seni ilk kez gülerken gördüğümde dünyayı sevesim gelmişti. Kötülükleri affedesim, çaresizliklere umut besleyesim gelmişti..." Ne zaman aktığını bilmediğim, şakağıma ilerleyen bir yaşı elinin tersiyle sildi. "Gülmek günahsa sana, melekler cenneti terk etsin Karaca."

Daha fazla tutamayacağımı biliyordum kendimi. Yüz ifademin kontrolünü kaybederken birden içime akan duygu se-

liyle birlikte patladım ve hüngür hüngür ağlamaya başladım o ân. Ağlamak için garip bir ândı ama Kunt zaten iyi olmadığımı biliyor ve bu yüzden beni reddediyordu.

Koltuğa otururken beni de kendiyle birlikte çekip başımı göğsüne yasladığında yüzüme gelen saçları teker teker kulağımın arkasına sıkıştırdı ve vücudumu kollarıyla sarmaladı. Bacaklarımı kendime çekmiş, kucağında, göğsüne doğru içli içli ağlıyordum.

Neden ağlıyorum bilmiyordu. Ben de söyleyemezdim ona. Korkardım bana başka gözle bakmasından. Zaten korkuyordum kaybetmekten. Kaybedeceğim hiçbir şey yok daha diye düşündüğüm bir vakitte gelmişti, iyi ki gelmişti ve asla gitmesindi.

Gitmesindi.

"Gitme lütfen," diye fısıldadım çatlak sesimle, hıçkırıklarım dindiğinde. Başımı göğsünden kaldırdım ve yüzüne baktım; yüzüme yapışmış saçlarımı çekiyor, gözyaşlarımı siliyor, yanaklarımı okşuyordu. "Bırakma beni."

"Ne bu dünyada ne de bir dahakinde," dedi aklıma kazımak istercesine. Islanmış kirpiklerimin ardından kıpkırmızı gözlerimle, çatık kaşlarımla bakıyordum yüzüne. *Ne bu dünyada ne de bir dahakinde.* Yemin gibiydi. *Ne karanlıkta ne de aydınlıkta.*

Burnumu çektim. "Tamam," dedim.

Gülümsedi. Dudakları kapalıyken gülümsedi ve gamzeleri belirginleşti. Kendime hâkim olamadım başparmaklarımı gamzelerin üzerine bastırırken.

"Peki ya uzaklara kaçırırlarsalar beni?" *Kaçırırlarsalar, sözlüğe yeni eklenen çekim eklerinden birine sahip olmalı.*

"Bulurum."

"Peki ya bulamazsan?"

"Bulurum," diye tekrar etti Kunt. "Niye bulurum biliyor musun?"

"Niye?"

"Çünkü sensiz uyku girmez gözüme hiçbir yerde."

"Yalancı," dedim gözlerimi kısarak.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Niye inanmıyorsun bana?"

"Uyurgezer değilsin bir şey değilsin... Asıl benim ihtiyacım var sana... O yüzden bulursun." Gözlerimi yukarı kaldırıp yana baktım. "Yani bul yani."

Kunt başını geriye doğru atarak küçük bir kahkahayı serbest bıraktığında ben de ona bakıyor, istemsizce gülümsüyordum. "Yemin ederim sarhoş değilim ben..." Yüzüne doğru eğilerek başını geriye doğru yaslamasını sağladığımda ikimizin bakışları da dudaklardaydı.

"Tam da sarhoş birinin söyleyeceği bir şey bu yalnız."

"Yani tamam ben ayılırım sabaha da..." Elimi tekrar kazağının içine soktum ve karın kaslarına sürterek yavaş yavaş indirdim. Pantolonunun üzerinden kabarıklığı avuçlayacağım sırada o inlemeden hemen önce elimi yakaladığında "Sen bununla nasıl başa çıkacaksın peki?" diye soruyordum.

"Korkunç kadın," diye homurdandı kollarını sırtımdan ve bacaklarımdan geçirip beni kaldırırken. Kollarımı boynuna doladım. Beni yatağa bıraktıktan sonra bir elini yanağıma yaslayıp saçlarımın arasını öpmüş ve doğrulmuştu. "Ben bu kattaki duşa giriyorum. Sen de bu odadaki banyoyu kullanabilirsin. Uyumadan önce yastığının altına bak."

"Niye gidiyorsun ya?" diye sordum arkasından, kapıya ilerlemişti. "Su israfı yalnız bu yaptığın!"

Sarhoştum. Ayyaşın tekiydim. Yarın sabah alkol bahanesine çok güzel sığınacaktım.

Kunt işaretparmağını dudaklarına yaslayıp sessiz olmamı söylerken gülüşüne hâkim olmaya çalışıyordu. Valizinden aldıklarıyla odadan çıktığında kapıyı sessizce kapattı.

Elbiseyle kavga ederek çıkarıp attım kenara. Belki yırtmış bile olabilirdim ama umurumda değildi. Makyajımı sökmekle uğraşacak da değildim, zaten tuzlu su halletmişe benziyordu. Kendi valizimin içinde hiçbir şey bulamadığım için Kunt'un valizinin fermuarı açılmış kapağını kaldırıp elime gelen siyah kısa kollu tişörtü başımdan geçirdim ve yatağa attım kendimi.

Yastığın altındaki her ne ise yükseklik yapıyordu. Elimi yastığın altına attığım ân, bir kumaş geldi elime.

Doğrulup yastığı kenara çektim, gece lambasını yatağa doğrulttum ve baktım; annemin ben küçükken kendi elleriyle yaptığı bez bebeğim önümde duruyordu.

9

KÜL VE ATEŞ

Kalbimin kırılma sesini duyduğum anı çok iyi hatırlıyorum.

O zamanlar kırılmamış olduğunu; yalnızca ihanetle çatırdadığını, çatlaklar aldığını ve o çatlaklardan kan sızdırdığını ise yeni fark ediyorum. Çünkü hissettiğim aşk değil, daha zayıf ama masum bir duyguydu.

Şimdi ise başımı çevirip içeriye bakıyorum; aralık teras kapısından, beyaz çarşafların içinde mışıl mışıl uyuyan adamı görüyorum ve eğer o bir çatlağa dahi sebebiyet verirse kalbimde, sağ çıkamayacağımı biliyorum.

Çünkü âşık oluyorum ve bunu kemiklerimde, çok derinlerde hissediyorum. *Ya da oldum bile.*

Üzerimde yalnızca bir tişörtle yalınayak, sıcaklığı eksilerde seyreden gecenin ayazında teras tırabzanlarının önünde dikiliyordum ve saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama uyanmıştım ve dolunayın altındaydım bir süredir. Buz kesmiştim ama inadım inattı, girmiyordum içeri.

Kunt uyuyordu. Üzerinde hiçbir şey yoktu ve yüzüstü yatıyordu, başı yastığa yaslıydı. Çok değil, birkaç dakika önce benim belime sarılı kolu ise yatağın boş tarafında, benim olmam gereken yerde uzanıyordu. Yüzüne ayışığı vuruyordu. Dudakları aralık, yüzü rahattı. O kadar güzel bir yüzü vardı ki bu adamın güzelliğini izlemek artık canımı yakmaya başlamıştı.

Her ne kadar kendime itiraf etmek istemesem ve kanıma karışan alkolle birlikte saçma sapan şeyler söylemiş olsam da bu gece, çok iyi biliyordum ki canımı asıl yakan şey onunla gerçekten evlenmiyor oluşumdu. Ve onunla *evlenmek* istiyordum. Daha önce hayatına girmiş tüm kadınların varlığını hatıralarından silmek, İstanbul'a dönüp çekmeceye kaldırılmış Alara'yla olan fotoğraflarını çöpe fırlatmak istiyordum. Parmaklarına parmaklarımı geçirip yüzüğünü herkese sergilemek istiyordum.

Deliriyordum. Olan buydu. *Aşk* buydu. Daha önce okumuştum. Sahip olmadığım için derin bir hüzün sarmıştı bedenimi ama sonra kalkıp sınavlarıma çalışmış ve dikkatimi böyle dağıtmıştım. Çünkü aşk, bir ihtimaldi ve ben o ihtimali hiç yaşayamayabilirdim.

Yaşıyordum.

Ve bunun her saniyesi beni öldürüyordu. Çünkü hissettiğim şey sağlıklı değildi. Mantığımı bir kenara bırakıp kalbimle hareket edeceğimi biliyordum. Bunu çok iyi *biliyordum*. Ve çoktan öyle hareket etmeye başlamıştım bile belki de. Beni *değiştiriyordu*. Ben de onu değiştiriyor muydum?

Benim gibi hissediyor muydu o da?

Avuçlarımı tırabzanlara yasladım, biraz daha bekletsem derim tırabzan demirine yapışacaktı. Başka bir şey hissetmek istiyordum ama. *Acı*. Evet.

Ayışığı, kar altındaki ormanı aydınlatıyor ve bir yandan da evin etrafına yerleştirilmiş adamların gölgelerini göz önüne seriyordu. Çok değil birkaç saat önce Kunt'un dikilip Karayel'in gelmesini umut ettiği köşeye baktığımda garip bir his kapladı içimi.

Bir refleksle içeri çevirdim bakışlarımı. Kunt'un kaşları çatıktı. *Uyanıyor muydu?* Uyanmaya çalıştığını gördüm, kirpikleri titremişti. Donmuş ayaklarımla içeri girdim, o kadar üşümüştüm ki hareket etmekte zorlanıyordum. Kapıyı kapatıp yanına yürüdüm ve yatağın kenarına oturdum. *Kunt kâbus görüyordu*. Benim gibi mi?

Uyandığımda kâbusumdan hatırladığım yalnızca donmuş göl ve bir geyikti. Orada, beyaz bir gecelikle, geyiğe uzanıyor-

dum; sis çökmüştü gölün üzerine ama ayışığı aydınlatıyordu. Zaten muhtemelen beni kâbusumdan uyandıran da gözüme giren ayışığıydı. Dolunay olan gecelerde uyumak çok zordu. Bazen ışığı engelleyen perdeler olsa bile.

Onu uyandırmalı mıydım?

Başının hareket ettiğini gördüm. Donmuş avucumu yanağına yaslamak için uzattığım sırada öyle bir refleks ve güçle bileğimi yakaladı ki bir ân kırıldığını düşündüm. Beni yatağa çekti, sırtım çarşaflara yaslandı. Bacaklarıyla bacaklarımı ve elleriyle de ellerimi başımın üzerinde kilitledi, korkunç bir öfkeyle baktı yüzüme.

Dehşet tarafından yutuldum, yok olacağımı sandım o ân.

İkimizin de göğüsleri ânın yoğunluğuyla aldığımız sert nefeslerden inip kalkıyordu. Kunt'un altın hareleri, ışık olmadığı için o ân çok karanlık görünüyordu. Kaşları çatılıydı ve gözlerime diktiği donuk bakışları kalp ritmimi durdurmuştu.

"Kunt," dedim dudaklarımı aralayabildiğimde. Donmuş bileklerimdeki sert tutuşu ve üzerime yasladığı sıcak göğsü beni baştan aşağı ısıtıyordu. Ona karşı korku duymama izin vermiyordu bedeni.

Yutkundu. Sesi uyku mahmuru ve boğuktu. "Karaca?"

Suratımdaki dehşet ifadesini silmeye çalıştım ama orada kaldı. Gözlerimi kırpıştırdım. "Kâbustu... Kâbus görüyordun."

Ne görmüştü?

Kunt'un sert ve öfkeli nefes alış verişleri, sıktığı bileklerimdeki tutuşunu gevşetmesi ve rahatlayarak bir nefes vermesiyle normale döndü. Kendi ağırlığını üzerimden çekti ama başını omzuma, boynuma ve saçlarımın arasına gömerek orada derin bir nefes aldığında asıl kendine geldiğini hissetmiştim.

"Karaca," diye fısıldadı yine ama bu sefer kendine hatırlatmaya çalışıyordu. Bileklerimi bıraktığı ân bir avucumu ensesine, parmaklarımı da saçlarının arasına daldırdım ve diğer elimle çıplak pazısına dokundum. "Kokun," dedi tenime yaslı yüzünden gelen boğuk sesle. *"Evim."*

Göğsüme bir sıcak bir ağırlık çöktü, tam kalbimin üzerine.

Elimi saçlarından geçirirken başımı hafifçe kaldırıp şampuan kokan saçlarının arasına dudaklarımı bastırdım. Birkaç

saat önce, kollarımdaki bu adamın göğsünde beni bırakmaması için yalvarırken ağlamıştım. Şimdi o bana, kokumun evi olduğunu söylüyordu. *Bunu evlilik teklifi yerine koyup paranoyaklığımızı rafa kaldırabiliriz.*

"İyi misin?"

"Şimdi iyiyim."

"Konuşmak ister misin?" Kâbusu her ne ise, onu transa sokacak kadar etkilemişe benziyordu. Kunt başını olumsuz anlamda salladığında başının hareket ettiğini hissetmiştim. Bunun yerine elini kaldırıp elimin üzerine koydu ve omzuma kadar tenimde kaydırdı.

"Üşümüşsün. Terasa mı çıktın?" Başını kaldırıp yüzüme baktığında sıcak nefesi, buz kesmiş burnuma, dudaklarıma, çeneme ve yanaklarıma çarpıyordu.

Başımı olumlu anlamda salladım.

Dudakları keyifle, silik bir tebessüme kıvrıldı. "O zaman seni ısıtalım."

Kollarını sırtımdan ve bacaklarımın altından geçirdiği ân gülerek kollarımı boynuna doladım. Dizlerinin üzerinde hareket ederek yatağın içine girdi ve beni kucağına çekti. Uzanıp yorganı üzerimize çektiğinde kucağında oturuyordum ve kolları tüm bedenimi sarıyordu. Başımı göğsüne yasladım ve duş jeli ve parfümle karışmış maskülen kokusunu içime çektim. Çenesini başımın üzerine yasladı.

"Daha iyi, değil mi?"

"Daha iyi."

"Soğuk hava seni kendine getirmiş," dedi dudakları, saçlarımın arasına. "Ama yine de buranın soğuğu kat kat giysilerin üzerinden bile çarpar insanı. Bir daha çıkma. Hasta olmanı istemeyiz."

"Karayel gelirse diye bakıyordum."

"Geldi."

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp yüzüne baktım, gözlerimin içindeki heyecanı görebiliyor olmalıydı. "Ne? Gerçekten mi? Ne zaman?"

"Sen uyumadan önce. Korumalardan birini korkutmuş, Polat haber verdi."

"Özlemiş misin çok, onu?" diye sordum. Bir keresinde *Karayel'i özlemek, annemi özlemek gibi* demişti bana. *Ve ben annemi özleyemem Karaca.*

"Özlemişim," dedi. "Çok."

"Ben de görmek istiyorum." Kucağından kalkmak için hamle yaptım. "Yanına gidelim. Hadi. Yemek veririz, acıkmıştır..." Ama Kunt'un kolları beni yerime sabitledi. Kaşlarımı çatarak baktım yüzüne.

"Olmaz," dedi net bir sesle. "Daha gün bile aymadı ve sen yattığında saat çok geçti Karaca. Uyuman gerekiyor. Ben onu besledim."

"Ama uykum yok, gerçekten! Beş dakikalığına insek..."

"Sabah tüylerini tarayıp yıkayacağım onu," dedi hemen ardımdan. "O zaman görüşürsünüz. Şimdilik uyu."

Ona inmek istediğimi belirten bir bakış attım ama haklı olduğunu biliyordum. Uyumam gerekiyordu. Belki bir, belki iki saat uyumuştum ayışığıyla uyanmadan önce. Üstelik *onun* da uyuması gerekiyordu.

Birkaç saniye sessizlikte bekledim, öylece perdeleri izledim. Parkeleri izledim. Pencere camını izledim. Sakin gökyüzünü ve dolunayı izledim. Ardından boğazımı temizledim ve "Bana kendini anlat," dedim. Ciddi ciddi evlenmeyi düşündüğüm sahte nişanlım ve gerçek sevgilimi tanımaya çalışıyordum.

Çünkü ne kadar yakın olursam olayım, uzak hissettiriyordu bir şeyler. Sebebini bilmiyordum.

Tabii ortalıkta evlilik falan yoktu...

"Sor."

Pekâlâ. "En sevdiğin rengin kırmızı olduğunu söyledin. Kan rengi diye mi? Kan ve vahşet? Dövüşlerindeki gibi?"

Kunt neredeyse gülmek üzere olduğunu belli eden bir sesle "Neden kırmızı olduğunu biliyorsun," dedi. Daha çok, *saçmalıyorsun ve saçmaladığını biliyorsun,* demiş gibi hissettirmişti.

"Hayır bilmiyorum."

Üzerimdeki tişörtünü sıyıran elini, çıplak belime sardığında orada bile üşüdüğümden habersizdim ve avucundan yayı-

lan inanılmaz bir sıcaklık vardı. *Aynı sıcaklık aynı zamanda aşağıdaydı da.* Bacaklarımın arası sızlıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Senin üzerinde gördüm. Birden fazla kez. Ve çok... *İlgi çekici* duruyordu," diye açıkladı. "Rujun, atkın, beren."

"Başka kırmızı şeyler de giyeceğim," dedim o ân kendi kendime. Gerçekten aptaldım ama alkol işini yapıyordu, sabaha kadar tamamen ayılamayacaktım. *Çünkü annesinin yüzüğünden bahsediyordum.* Kırmızı elmas. Kırmızı elması satarsam zengin olurdum. *O satmak için değil.* Zaten zengin olmak da istemiyordum, yüzüğü istiyordum.

Versindi.

Ya Alara'daysa?

"Ne gibi?"

"Giyince görürsün."

"Gördüğümden emin olacağım," diye mırıldandı boğuk bir sesle, kulağıma yakındı dudakları. "Ve çıkardığımdan." Belime yaslı eli, tenimi *yakıyordu.*

"Çıkarmam." *O, yüzükten bahsetmiyor aptal!*

"Çıkarmazsın?"

"Çıkarmam. Hayatta çıkarmam. Hiç çıkarmam. Niye çıkarayım?"

"Hiç çıkarmazsın?"

Omuz silktim. "Asla. Öyle daha iyi."

"Daha iyi?"

Kaşlarımı çatarak başımı göğsünden kaldırdım ve yüzüne baktım. Benimle dalga mı geçiyordu? Neden sözlerimi tekrar ediyordu?

Kunt'un gözleri kısıldı, aralık dudaklarıyla neredeyse sırıtıyordu. "Karaca, kıyafetlerin üzerindeyken mi hoşlanıyorsun? Fetişin mi var?"

Neyi kastettiğini ilk birkaç saniye anlamadım. Ardından ağzım kocaman açıldı, boynumdan yukarı yükselen sıcaklığın yanaklarımı ve kulaklarımı kızartması uzun sürmemişti. "Onu kastetmiyordum!"

"Neyi kastediyordun?"

"Benimle dalga geçiyorsun!"

"Geçmiyorum."

"Geçiyorsun," dedim inat ederek. "Ben başka bir şeyi kastediyordum," diye devam ettim, sesim daha kısık çıkıyordu. "Ayrıca senin şu ân bundan bahsetmeye hakkın yok. Daha ben reddedileli kaç saat oldu..."

"Öyle mi?" diye sordu Kunt. "Sence reddedilen biri, aynı gece reddedildiği kişinin kollarında olur muydu şu ân? Soğuğun seni kendine getirdiğini söylemiştim ya, unut onu. Bir şey yaptıysa da yalnızca vücudunla birlikte beyin hücrelerini dondurmuş, belli."

"Ya!" Koluna vurdum. Sessizce güldüğünü duymuştum.

"Şaka yapıyorum," dedi elini enseme götürüp kafamın üzerini öperken. "Ama neden bahsettiğini anlamadım gerçekten."

Anlama zaten. Başkasına vermişsin kırmızı elması. Anlarsan acısını çıkartırım.

"Boş ver," dedim o ân seslice nefes vererek. "Sıradaki soru." *Benimle evlenecek misin?*

Beni seviyor musun? "Tırtıl olsam sever miydin beni?"

Kunt bir kahkahayla başını geriye doğru attığında gayet ciddi sorduğum soruya verdiği tepki beni biraz sinirlendirmişti aslında ama ânın verdiği gazla asıl aklıma gelen soruları sormamak için bilinçli saçmalamıştım.

"Tamam tamam ciddi soruyorum bu sefer... Hiç âşık oldun mu?" *Çünkü ben sana oldum galiba.*

"Yine?" Bu soruyu bugün ikinci kez sorduğumu kastediyordu.

"Yine," dedim üzerine basarak. "O kadar zor bir soru mu?"

"Sormayı kastettiğin bu değil aslında, lafı dolandırıyorsun," diye cevapladı beni. Parmakları saçlarımın arasından geçtiğinde, bir tutam parmaklarının arasındaydı ve onunla oynuyordu. "Geçmişi soruyorsun. Geçmişin, geçmiş olduğunu idrak edemeyecek kadar sarhoşsun."

"Yeter ama cidden." Burnumdan soludum, avuçlarımı yatağa bastırarak başımı kaldırdım ve kollarının arasından

çıkıp hemen yanına oturdum bağdaş kurarak. Kunt'un sırtı yatağa yaslıydı ve başını bana çevirmiş, yüzümü inceliyordu sakin bir şekilde. "Kafamın yerinde olduğunun farkındasın. Belki de cevaplardan kaçan sensindir."

"Belki ben cevaplardan kaçmıyorumdur, sen onları kovalıyorsundur Karaca..." Seslice nefes verdi. "Ne bulacağını, bulduğundan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmeden..."

"Beni bok gibi hissettiriyorsun."

"Hayır..." dedi Kunt yüzünde yorgun, silik bir tebessümle başını geriye doğru yaslarken. Onun sakin ve analizci altın harelerine karşın, benim gözlerimde öfke vardı. "Sen şu ân ve gelecekle ilgilenmiyorsun. *Şu ânımız*la ve *geleceğimizle*. Hayat daima ileri gider. Sen benim elimden tutmuş, geri dönmek istediğini söylüyorsun. Geride bizim için hiçbir şey yok."

Öyle mi yapıyordum? *İt herif,* çok iyi konuşuyordu.

"Benim geri dönmek isteyişimi hayal edebiliyor musun?" diye sordu. "Hadi, dönelim o zaman. İsim ver bana. Teker teker. Liste yap. Hayatına girip çıkmış bütün erkeklerin, en ufak bir hoşlantı ya da kahve randevusunun bile. Elini tutmuş olanlardan başla," diye devam etti ve gözleri elime düştü. Çenesini sıkıyordu. *Sinirlendirmiş miydim onu?*

Ardından tekrar yüzüme baktı, dudaklarıma ve gözlerime. "Seni öpenlerden devam et. Ne kadar ileri gittiniz? İstanbul'da doğup büyüdün. Bu şehrin hangi köşeleri anılara daldırıyor gözlerini? Anlat dinliyorum."

Öylece durdum, çatık kaşlarımla bakmaya devam ettim ona. İçimde bir ateşi yakmıştı ve nereye parmak bastığını bile bilmiyordu.

"Bilmem gerek," diye devam etti.

"Neden?"

"Çünkü senin benden istediğin de tam olarak bu."

"Senin çözümün de kaçamak cevaplar vererek konuyu dağıtmak mı?" Gözlerim kısıldı.

"Sana istediğin cevapları veririm ama yalnızca sen de kendininkileri paylaşmaya hazır olduğunda."

Yani asla.

Asla.

Asla.

Gözlerimi çarşafların üzerine kaçırdım, ardından yutkunarak önüme döndüm yavaş hareketlerle. Kunt beni izliyordu. Sinirli görünmüyordu ama ona anlatmamı istediği asıl şeyi anlatmadığım için kızgındı belki de. *Hayır hayır.* Kunt yalnız buna öfkelenemeyecek kadar mantıklı bir adamdı. Ondan geçmişi, her şeyi isteyip sezdiği karanlığı açığa çıkarmadığım içindi.

Haklıydı.

Ama bilmiyordu ki, eşit değildik.

Olamazdık.

Olabilir miydik?

Bunu bilemezdim... O bana kendini açana dek. Ama ben açmadığım sürece bu mümkün değildi.

Yorganı çekip altına girdim, ardından ona sırtımı dönerek kollarımı göğsümde birleştirdim ve odanın karanlık köşesine baktım. Öylece karanlığa baktım. Oda karanlıktı. Korkmadım.

Ama anlatmaktan çok korktum.

Beni anlamaz diye korktum.

Korkum beni, odadakinden daha derin bir karanlığa sürüklerken çarşafların arasından bir şeyin hareket ettiğini hissettim. Öyle kaptırmıştım ki kendimi, Kunt kolunu belime dolayıp sırtımı göğsüne yasladığında bile dönememiştim o âna geri. Saçlarımı kenara çekip enseme bir öpücük kondurduğunda, "Şimdi beni anlıyor musun?" diye sordu.

Bu ne anlama geliyordu?

Belime sarılı kollarını çözüp yataktan çıktım. Ardından doğrulup bileğimi yakalarken "Nereye?" diye soran Kunt'a bakmadan "Su içip geleceğim," diye mırıldandım. Bileğimi tutuşundan kurtarmıştım.

"Karaca, üzerindeki tişört kalçanı anca kapatıyor..."

"Umurumda değil."

Kapıyı açıp odadan çıktığımda kendimi loş aydınlatmanın açık olduğu koridora atmıştım. Merdivenlerden indim

ve mutfağa doğru yolumu buldum, ardından bir bardak ile buzdolabındaki sürahiyi çıkartıp soğuk su doldurdum. Buraya geldiğimde dolapta su yoktu, ben de bir sürahi bulup doldurmuş ve dolaba koymuştum. Ilık sudan nefret ediyordum.

Kaçtığım o muydu yoksa kıskançlığım mıydı bilmiyordum ama odada kalmak istememiştim. Susadığımdan da değildi aslında ama soğuk suyu bir dikişte içmiştim.

Kahrolası gece neden bir ân önce bitmiyordu?

Neden Kunt ruhumu da çırılçıplak soymak istiyordu? Bedenim yetmez miydi ona?

O zaman hissedeceğim savunmasızlığı, acıyan ve yargılayan bakışlarını kaldıramazdım. Eğer sırrını sonsuzluğa gömersen bir kâbus olarak kalırdı ama birine anlatır ve gerçekliğini kendine de kanıtlarsan asıl o zaman ruhunda hiç iyileşmeyecek yaralar açmış olurdun. Kendi ellerinle. Şimdi bir yaram *var*sa bile ben görmezden geldiğim sürece *yok*tu. Ama iki kişi, oluk oluk kan akan bir yarayı görmezden gelemezdik.

Kunt oraya tampon olmaya çalışacaktı.

Ben ise yara *aldığımı* reddediyordum.

Su bardağını tezgâha bırakmak için döndüğüm sırada mutfağın bahçe kapısının camından yansıyan ankastre ışığında birinin hareket ettiğini gördüm ve nefesimi tuttum. Dışarıdaki korumalardan birinin gölgesi miydi?

Hayır, hareket eden her kimse içerideydi. Ben mutfağa geldiğimde de buradaydı, beni su içerken izlemişti.

"Çığlık at, kaçmaya teşebbüs et ya da yardım çağır ve parmaklarından birini tezgâhın üzerinde bulacaksın," dedi kulağıma yakın sıcak nefesini üfleyen ses. Beni kollarımdan ve boynumdan yakalamış, sırtımı göğsüne yaslamıştı. Karnımı ise tezgâha. Ağzımın üzerinde soğuk, karlı, siyah eldivenleri vardı bu yüzden bırak konuşmayı; nefes almakta bile zorlanıyordum.

Kalbim ağzımda atıyordu.

Ellerimden birini buz gibi tezgâhın üzerine yasladı ve susturucu takılmış silahını da elimin üzerine bastırdı. Bastırışı bile o kadar acı vericiydi ki tetiğe basmasa bile ağır metalden

dolayı elimin sakatlanacağından neredeyse emindim. Gözümden yaş geldi.

"Telefonu al," diye emir verdi. Önüme bir telefon bırakmıştı, eski model tuşlu bir telefondu.

Bıraktığı elimle telefonu aldım.

"Rehbere gir ve kayıtlı olan numarayı ara. Biriyle konuşacaksın ve konuşma bittikten sonra hiçbir şey olmamış gibi gideceğim. Eğer sözümün dışına çıkmazsan on beş dakika içerisinde buradan gitmiş olacağım ve kimseye zarar gelmeyecek."

Bu adam kimdi ve kiminle konuşmamı istiyordu? Delirmek üzereydim, lafına güvenemezdim ama istediği şeyi yapmakta bir zarar göremiyordum. Tüm bunların hiçbir önemi de yoktu çünkü çaresizdim. Elime zarar gelsin istemiyordum. Susturucu takılmış silahı ateşlerse ben acıdan yere yığılırdım ve o nasıl girdiyse öyle kaçardı.

Nasıl girebilmişti buraya? Adamlar yok muydu dışarıda?

Rehberde kayıtlı tek bir numara vardı. *"A"* diye kayıtlıydı. Arama tuşuna bastığımda titreyen elimle kulağıma yasladım telefonu.

İkinci çalışta açıldı. Yaşlı bir adamın öksürük sesi yankılandı kulaklarımda. Bir süre öksürdü, ardından boğazını temizledi ve kulak tırmalayan çatallı sesiyle konuştu. *"Sen Nilüfer'in kızı mısın?"*

Cevap vermedim. Bu adam annemi nereden tanıyordu ve neden kızı olup olmadığımı bilmek istiyordu?

Elimin üzerine yaslanan silah baskısını artırınca acıdan inledim, kulağımın dibindeki adam "Cevap ver," dedi kısık ama baskın sesiyle. Bedenlerimizin arasında bir santim bile olmayışı içimdeki öfke kazanını fokur fokur kaynatıyordu.

"Sen kimsin?" diye yanıtladım telefonu, her ne kadar tehdit ediliyor olsam da küçük bir kedi gibi miyavlamayacaktım kimsenin karşısında.

"Annenin bir dostu."

"Annemin bütün arkadaşlarını tanırım."

"Belki hepsini tanımıyorsundur."

"Belki. Ama adamını aile evine sokup gecenin bir yarısı mutfakta beni yalınayak kıstırması için gönderen bir adama

istediği her ne ise onu vermeyecek kadar akıllıyım," dedim arkamdaki herifin boynumdaki tutuşunun canımı yakmaya başladığı ân. Çenem kırılacaktı ama *kekeleyemezdim.*

Adam sessiz kaldı bir müddet. Ardından tekrar öksürdü. "Annene çekmişsin," dedi. "İnatçılığın ve zekân tamamen ondan."

"Şimdi de annemle aramdaki ilişkiye vurgu yaparak beni yumuşatmayı deniyorsun. Manipülasyon tekniklerini biliyorum..."

Arkamdaki adam her kimse eli boğazıma sarıldığında acıyla bir kez daha inledim. "Sadece sana sorulan kadarına cevap ver," diye tısladı. "Seni öldürmemek için emir aldım ama bu canını yakmayacağım anlamına gelmez."

Sert ve öfkeli nefes alış verişlerimin altından bir küfür mırıldandım.

"Evet. Benim. Ne var?" Sesimi uzun zamandır bu kadar soğuk duymamıştım.

"Abinin öldüğünü söylüyorlar."

Ciğerlerime çektiğim nefes, göğüs kafesime saplandı. "Geriden geliyorsun, ihtiyar. Abimi kaybedeli aylar oluyor."

"Mezarının açılmasını sağlayacağım."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl?" *Neden?*

"Biyolojik babası Halit Tasmas, oğlu olduğunu kanıtlayacak. Ardından birinci dereceden yakınlığı bulunduğu için mezarın soruşturulması için açılmasına izin verecek. Bu ne demek biliyor musun?"

"Abimin gerçek ölüm nedeni ortaya çıkacak demek," diye fısıldadım donmuş bir şekilde.

"Evet. Ve daha fazlası. Karyeli istediği şeyi alacak."

"Ne?" *Karyeli istediği şeyi alacak.* Hangi Karyeli? "Ne demek istiyorsun? Ayrıca nasıl Halit'in bunu yapmasını sağlayacaksın? Kimsin s..."

"Nişanlın *korkulacak* biri," dedi adam, öksürdükten sonra. "Ama ben de ölüm döşeğindeyim. Ölüm döşeğindeki kötü bir adamın isteyebileceği tek şey, günahlarından arınmak olur."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum..."

"Seninle konuşmak güzeldi Karaca. Kısa sürse bile. Evlendiğini bilmiyordum, hayırlı olsun. Tabii gerçekse. İleride karşılaşırsak, zeytin gözlerini yeniden görmek isterim. Şimdilik kendine iyi bak."

"Bekle..."

Karşıdan gelen aramanın sonlandığını belirten sesle şaşkınlıkla ekrana baktım. Arkamdaki adam telefonu elimden sökercesine aldı, silah hâlâ masanın üzerindeki elimdeydi.

O ân merdivenlerden gelen sese tepki olarak başımı mutfak kapısına çevirdim. Arkamdaki adam benden daha hızlıydı. Başımı çevirdiğim ân elime yaslı silah kalkmıştı, boğazımdaki koluyla bedenimi geri çekip gövdemi kapıya döndürmemi sağladı ve silahı başıma dayadı. Ellerimle, boynuma sarılı koluna tutundum. Aslında tutunmaya çalışmıyor, tutuşundan kurtulmaya çalışıyordum ama alnımda hissettiğim silahla ellerim boşalmıştı.

Kunt mutfağın girişinde dikiliyordu. Üzerine kısa kollu siyah bir tişört giymişti ve bakışları o kadar soğuk, tehditkâr ve sertti ki bir ân bir yabancıya baktığımı düşündüm.

Alev alev yanan altın harelerini bir ân olsun arkamdaki adamın yüzünden çekmedi.

"Tebrikler," dedi soğuk bir sesle. "Kapıdan çıkıp kaçabilirdin ama sen onu rehin almayı tercih ettin. Daha önce hiç karşımda ölmek için bana yalvaran bir şerefsizle karşılaşmamıştım."

"Ölmeyeceğim," dedi adam. "Aptal değilim. Dışarıda yığınla adamın var. Kaçmaya çalışsam alelacele, asıl o zaman yakalanırdım. Ben akıllıca bir hamle yaptım."

Kunt birkaç kez, dilini damağına vurarak *cık cık cık* sesi çıkardı. Başını iki yana sallamıştı, dudakları kıvrılmıştı ama hiç mutlu görünmüyordu, tehlikeli bir enerjisi vardı. "Kapıdan kaçmaya çalışsan yakalanacağını çözmüşsün. Evet, yakalanırdın. Bülbül gibi ne halt yemeye mutfağımda *nişanımı* kıstırdığını ve *tehdit* ettiğini bir güzel şakıdıktan sonra yasal yollarla cezanı çekerdin. Ama sen ölmeyi seçtin. Hangisi ***akıllıca hamle*** oluyor şimdi?"

Beni rehin tutan adamın tereddütünü hissettim. Birkaç saniye boyunca, sessizlik, verebileceği tek cevaptı.

"Beni öldüremez," dedim, sözlerimi tartmaya pek vaktim olmamıştı ama yapamayacağını hissediyordum. Çalıştığı adam gerçekten de dost gibi konuşmuştu ve açıkça bana dokunmayacağını hissettirmişti. Bu adam, telefondaki ihtiyardan emir alıyordu. Beni öldüremezdi.

Kunt'un bakışları benim gözlerime kaydı.

Adam "Çalıştığım adamın nezaketine güveniyorsan, benim buradan onun itibarına zarar vermeden çıkmak için sana zarar verebileceğim ihtimalini unutma," dedi açıkça beni tehdit ederek.

"Muhatabın benim," diyerek lafını kesti Kunt. Yeniden taş kesildi ifadesi. "Onunla konuşmayı kes."

"Fazlasıyla cüretkâr."

"Seni *ilgilendirmez*." Tehdit ediyor gibiydi onu iki kelimeyle.

"Hayatı elimdeyken ilgilendirir sanki."

"Senin hayatın *benim* elimde. Çalıştığın itin de öyle. Direktiflerime uy, onu bırak ve teslim ol ya da ölümü seç. Ama seninle durmam." Kunt'un bize doğru bir adım attığı an, adam beni bir adım geri çekti. "Köpek kime sadıksa sadakatinin yattığı yeri de yakarım ve senin gibilerin aslında ne kadar korkak itler olduğunu bilecek kadar fazlası çıktı karşıma. Bana zarar vermeye *çalışan* kimse hayatta ya da özgür *değil*."

"Sana zarar *verirsem* bu, ilk olduğum anlamına gelir öyleyse." Adamın ilgisini çekmişe benziyordu bu.

"Vermeyeceksin."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Kunt, bir kalp atışı kadar sustu ve ifadesini korudu. Ardından bir ses yankılandı mutfakta, *cam kırılması*. Cam çerçeve inerken beni tutan kolun gevşediğini hissettiğim ân kendimi tezgâhın köşesine attım.

Güçlü bir el beni kuş tüyüymüşüm gibi kolayca göğsüne çektiğinde ayrıca önüme de geçmiş, görüşümü kapatmıştı. Cam kırıkları bana ulaşmadı. Ayak sesleri duydum.

Başımı çevirip gözlerimi açtığımda mutfak penceresi açıktı ve dolunay ışığı mutfağa doluyordu. Soğuktu. Adam kaçmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Kunt, yüzümü avuçlarının içine alarak gözlerimi yakalamaya çalışırken ama benim bakışlarım paramparça olmuş mutfak kapısındaydı. Cam kapı tamamen yerdeydi ve yalnızca çerçevesi kalmıştı. Yerde birkaç damla kan vardı.

"O kimdi?" Nefes nefeseydim hâlâ. Kunt'a döndüm, elleri ve gözleriyle vücudumu tarıyor ve bir yara ya da kesik izi arıyordu.

"Bilmiyorum. Ama sabaha dek cevabım değişecek."

"Abi!"

Polat'ın sesi verandadan geliyordu. Aynı zamanda üst kattaki odaların kapılarının açıldığını duydum, birileri merdivenden iniyordu. Polat'ın elinde henüz yeni çektiği silahı vardı. *Öyleyse adamı vuran kimdi?*

Kunt mutfak kapısına döndü. "Nerede lan bu adamlar? Herif elini kolunu sallaya sallaya mutfağıma girmiş!"

"Abi adamların yarısının bilinci yok. İkisi ağır yaralı. Yakın çevreyolunda şüpheli bir araba tespit etmişler. Şehir yollarında devriye gezen araçlara, çevre eczane ve hastanelere anons geçeceğim ama muhtemelen herif ıssız bir köşeye çekilecek. Ormana doğru kaçtı ve gözden kayboldu. Yarasına rağmen sağlam koştu şerefsiz."

"Ne oldu?" Gelen ses, Ali Baran'a aitti. Pijamalarının üzerine giydiği sabahlık bornozla birlikte mutfağın girişinde dikiliyordu. Arkasında Duru vardı ve korku dolu gözlerle kocasının kolunu tutuyordu.

Efes'in "Hassiktir amına koyayım," diye söylenerek kocaman açılmış uyku mahmuru gözleriyle mutfağa girdiğini gördüm. Beren sessiz ama şaşkındı. Dilberay Anneanne ağır ilaçları dolayısıyla uyuyor olmalıydı ama... Melisa gürültüyü duymamış mıydı?

Akşam yemeğini servis eden yardımcı kadın büyük hırkasının önünü düzelterek mutfağa girdiğinde kenara çekildi ve başını eğdi. "Burayı temizleyin," dedi Ali Baran ona. Ardın-

dan öfkeli bakışlarını Kunt'a çevirdi. "Benim karım hamile, farkındasın değil mi? Gecenin bir yarısı saçmalıkların yüzünden korkuyla uyanıyoruz! Bunu yaşamak zorunda değiliz..."

"Sırası değil," diyerek lafını böldü Kunt. İki kelime söylemiş olsa da, ikisini de öyle bir söylemişti ki ağzından çıkan her harfin bir ağırlığı vardı.

"Bu cam sağlam değil diyordum ben zaten." Efes gözlerini ovalamaya başladığında köşedeki kan lekelerinin önüne geçti, gizledi. "Üstüne falan yaslandı biriniz herhalde."

"İnanılmaz cidden," diye homurdanarak yüzünü ovaladı Ali Baran. Ardından Duru'nun beline kolunu sardı ve "Gel biz odamıza dönelim bir tanem," diye devam etti. Duru hiçbir şey söylemeden başını salladı ama kocasına değil, bana bakıyordu. Yüzümde hiçbir ifade olmadığına emindim ama Duru eski bir arkadaşım olarak, gözlerimdeki korkuyu fark etmemiş olamazdı. Birkaç saniye sonra ikisi de merdivenlere yöneldi.

Efes'in bakışıyla yardımcı kadın da mutfaktan çıktı ve kapıyı kapattı. Ardından Efes'in ifadesi otomatikman ciddileşti ve verandada, soğukta duran Polat'a döndü. Polat o sırada çocuklardan biriyle konuşuyordu. "Ne oldu burada?"

"Biz evden ayrılıyoruz." Kunt konuşuyordu. Ona baktım. Nereye gidiyorduk? İstanbul'a mı?

"Abi şu ân yola çıkmak tehlikeli olabilir," dedi Polat.

"Saldıran her kimin adamıysa bu gece bir daha gelmez. Ama burada kalıp da evdekileri tehlikeye atmak doğru olmaz. Ali Baran haklı, evde bir hamile bir de yaşlı bir kadın var. Burayı bir şekilde bizi takip ederek bulmuş olmalılar," dedi Kunt. "Evin etrafındakiler yerinden ayrılmasın. Yaralılarla ilgilenin. Siz sabah dönersiniz, anneanneme de acil bir işim çıktığını söyledikten sonra."

"Şamarı ben yiyeceğim yani," dedi Efes boynu bükük bir ifadeyle.

"Sana az bile. Belki sabahlara kadar mesajlaşmak yerine uyusaydın kapını ilk tıklattığımda sorgusuz ayağa dikilirdin. O zaman herif kaçamazdı."

Kunt, Efes'in kapısını mı tıklatmıştı buraya inmeden önce? Öyleyse aşağı gelmeden bir şeylerin yolunda olmadığını anlamış olmalıydı.

Efes etrafına baktı. Ardından bakışları dışarı çevrildi. "Ben bir hava alıp geleceğim," dedi ama dışarı çıkarken ayağının altında ev terliği vardı ve üzerinde ise yalnızca kısa kollu beyaz bir tişört. Hava almak için harika bir kombin seçmişti.

Ya da konu tarafından dikkati dağılmıştı.

Beren'le göz göze geldik. Bana *iyi misin* diye sorarcasına baktı ama ona cevap veremedim. Neden konuşmadığımı bilmiyordum ama sanırım hâlâ titriyordum.

Kapıya doğru ilerleyeceğim sırada Kunt'un belimdeki elini unutmuştum. Fark etmediğim cam kırıklarının üzerine çıplak ayak basacağım sırada kolunu belime doladı ve birden havalandım. "Sen nereye gidiyorsun bakayım yine?"

Ona cevap vermedim, ellerim omuzlarına yaslandığında göz göze gelmemiz yeterli bir cevaptı. Gözlerimin içinde bir şey görmüş olmalıydı ki başka bir şey söylemedi. Çıplak bacağıma sarılı eline baktım, ardından verandada bakışlarını çoktan önüne çevirmiş Polat'a.

"Camı sabaha halletirmiş olurum abi," dedikten hemen sonra mutfağa bakmadan gitti.

Kunt cam parçalarının olmadığı taraftan dolanıp yürümeye başladığında Beren bizim için kapıyı açmıştı. "İyi yolculuklar. Dikkat edin."

Sana da iyi geceler, diyemedim ama benim yerime Kunt söylemişti.

Merdivenlerden sessizlik içerisinde çıktık. Odaya girdiğimizde beni yere bırakmak yerine, yatağa oturttu ve yanıma geçti. "Sen iyi olduğuna emin misin?"

Nişanlın korkulacak biri. İhtiyar kimdi bilmiyordum ama bir şekilde Halit Tasmas'ın pimiydi. Öyle ki Halit, abimin mezarını açtıracaktı.

Bir kelimesini bile atlamadan aşağıda neler olduğunu Kunt'a anlattım, beni pürdikkat dinledi. Surat ifadesinde hiçbir değişikliğin olmayışı bunun olacağını tahmin ettiğinin göstergesiydi. "O adamın kim olduğunu biliyor musun Kunt?"

"Halit'in kardeşi," diye yanıtladı Kunt. *Amcan*, demedi. Kaşlarım havalanırken ağzım da bir o şeklini almıştı. "Birkaç yıl önce Halit'e yönelen birkaç suçu üstlenip hapse girdi. Ona ihanet eden aslında Halit'ti ama kardeş bağlarından ya da bizim bilmediğimiz bir hesaplaşma yüzünden ağzını açmadı. Açmamıştı... Bugüne dek."

"Annemi tanıyor mu? Nilüfer diye bahsetti ondan, sanki arkadaşlarmış gibi konuştu."

"O kadarını bilemem." Kunt avucunu yanağıma yaslayarak başparmağıyla yüzümü okşadı, ardından ayağa kalkarken alnıma dudaklarını bastırdı ve "Eve dönme vakti," diye devam etti.

"Sabah Karayel'i yıkayacaktık..."

Valizine uzanacakken bana döndü. "Gitmek istemiyor musun?"

Kendime gelmek için birkaç saniye bekledim. *Gitmeliydik.* Kunt haklıydı. Evde bir hamile, bir de hasta yaşlı bir kadın vardı ve bu geceki şovun sebebi bendim. O seri katil kılıklı adamın eve girmesinin sebebi, benim evin içinde olmamdı.

Ailemin bu kadar tehlikeli adamlardan oluştuğunu bilmiyordum.

O ihtiyar benim amcamdı.

Beni mutfakta kıstıran bir suikastçıya emir veren o ihtiyar. Ama terörist bir adamın kardeşi olacak adama da bu yakışırdı değil mi?

"Haklısın, gitmeliyiz." Ayağa kalktım ve pantolonumu giymek için çantama doğru yürüdüm ama Kunt'un bileğime dolanan eli adımlarımı geri çekti.

Karşı karşıya geldiğimizde yüzümü inceliyordu. "Gitmek istemiyorsun."

"Hayır istiyorum," dedim ona. Yalan söylüyordum. Ailesinin etrafında olmam tehlikeliydi. Ben artık, bir tehlike mıknatısıydım. Babam büyük bir teröristti, amcam hapisten adam gönderiyordu eve, dayım aklı bir karış havada terörist babama yardım ediyordu.

"Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum."

"Bu da bir yalandı."

"Değildi."

Kunt bana cevap vermedi. Üzerimi değiştirip kalın montumu giydim, beremi taktım ve valizimi koridora çıkardım ben de. Annemin bez bebeğini de içine koymuştum dikkatlice. Kunt valizlerimizi arabaya götürürken salonu inceledim birkaç saniyeliğine, çok değil birkaç saat önce burada hüküm süren neşe ve heyecanı hatırladım...

Kunt benimle evlenmesindi zaten. Babam yakalansa ve hapse girse bile, benim başım tamamen dertten kurtulabilecek miydi böyle bir ailede?

Karayel'i görebilmek için etrafa bakındım valizler arabaya yüklenirken. Kunt adamlarıyla konuşurken uzaktan beni izliyordu. Öyleyse neden Karayel'in nerede olduğunu söylemiyordu? Veda da mı etmeyeyim istiyordu?

"İstanbul sapağını kaçırdın," dedim arabanın içindeyken. Kunt sapağı kaçırdığı gibi bir de Kayradağ'a dönen yola girmişti.

"Rota doğru."

"Gece görüşünü kayıp mı ettin gerçekten?"

"Gözlerim gayet iyi görüyor Karaca."

"Bence sen bir göz doktoruna görünmelisin," diye homurdanarak kollarımı göğsümde birleştirdim ve yorgun gözlerle ormanı süzmeye başladım.

Dağdan inmediğimizi, onu tırmandığımızı fark ettiğimde kaşlarım çatılmıştı. Daha sonra tanıdık yol ayrımını gördüm, sola saptık, buz tutmuş göl manzarası gözlerimin önüne serildi. Ve işte... Orada, dağ evi duruyordu.

Bahçenin hemen önünde durduğumuzda, gözlerimi ön camdan çekmeden elimi Kunt'un koluna koydum. "Kunt?"

"Gitmek istemedin," dedi.

Şok içerisinde başımı ona çevirdiğimde, suratımın aldığı şekil hoşuna gitmiş olmalı ki dudakları kıvrıldı ve bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Ardından yakından gelen uğuldama ile yeniden ön cama döndüm.

Karayel dolunay ışığı altında parlayan beyaz karların arasında, karanlık ve kutsal bir varlık gibi üzerimize doğru koşuyordu.

Kunt kapıyı açıp çıktığında ben de peşinden kemerimi çözüp indim. Karayel kükreyerek Kunt'un açtığı kollarına atladığında bir ân ellerim ağzımda çığlık attım. İkisi de karların arasına gömülmüştü.

Ardından duyduğum kahkaha ile kendimi sıkmayı bıraktım. Yanlarına yürüdüm. Karayel gerçekten kocamandı ve uzun zamandır burada görmediği arkadaşını sıcak bir şekilde karşılıyordu. *Sıcak*, onun dilinde; üzerine atlamak ve obsesif bir şekilde koklamak olmalıydı. Eğer ikinci karşılaşmaları böyleyse, ben uyurken nasıl bir araya gelmişlerdi merak ediyordum.

Buz gibi havaya karşın göğsüm ısınmıştı ve gülümsüyordum.

Kunt, "Tamam oğlum, tamam, geldik," diyerek Karayel'in kalın kürkünü severken ayağa kalktı ve üzerini silkeledi.

"Bizi takip mi etmiş?" diye sordum temkinli gözlerle, ihtişamlı siyah kurdu süzerken.

"Motor sesini duymuştur. Biz ayrılırken evin çevresinde değildi."

Demek ki bu yüzden onu görememiştim ve Kunt da göstermek için bir çaba sarf etmemişti. Çünkü Karayel gitmişti. Ama artık buradaydı.

"Öteki evi sevmemiş olmalı," dedim kurtla göz göze geldiğimde. "Korumalar ondan hoşlanmamış ya hani, korkmuşlar..." Kunt'a baktım. "Beni de sevmiyor mudur?"

Kunt üzerindeki karı silkelemeyi bırakıp bana yandan bir bakış attı, ardından kolumdan tuttu ve beni göğsüne doğru çekip kolunu omzuma sardı. Sıcak nefesi yüzümün sol yanına değiyordu. "Tanıdıktan sonra seni sevmeyecek birini tanımıyorum."

"En son onu bıçaklayıp sonra da acımasızca zımbayla diktiğimi hatırlıyorsun değil mi?"

Sessizce güldü. "Bu yüzden, *tanıdıktan sonra* dedim..."

Gözlerimi devirerek başımı kaldırdım ve ona baktım. Kunt, telefonu titreşince ekrana bir bakış atıp mesajı umursamadan cebine geri tıkmıştı. Saat sabahın altı kırk ikisiydi ve ben *âşıktım.*

O sabah, iki ay önce kırmızı başlıklı kız masalının içine düşmüş kadar olduğum göl evinde; başım Kunt'un göğsünde, kalp atışlarını dinlerken uyudum. Karayel kapının önündeydi ve alacakaranlık vaktiydi, yavaş yavaş aydınlanan havayla birlikte dolunay gücünü kaybediyordu.

Kunt'a uykulu bir sesle "Bez bebeğimi çalmayı nasıl becerdin?" diye sorduğumu hatırlıyordum. "Annem fark etmedi mi?" Fark edince çok üzülecekti...

"Çalmadım," demişti Kunt. "Annen bizim ayrıldığımız günün ertesi Marc'la konuşmuş, telefon numaramı almış. Beni aradı. Bez bebeğini alıp sana vermemi söyledi evlilik hediyesi olarak."

"Annemeni maradı?" *(Annem seni mi aradı?)* Sesim boğuk ve çocuk gibi çıkmıştı. Annesinin ağzının içine bakan, heyecanlı, küçük bir kız çocuğu...

"Gerçekten uyumalısın Karaca. Konuşurken heceleri birbirine doluyorsun."

"Burayı seviyorumama keşkistanbula dönseydik... Ya yineve girmeyeç alışırlarsı?" *(Burayı seviyorum ama keşke İstanbul'a dönseydik... Ya yine eve girmeye çalışırlarsa?)*

Sonrasını hatırlamıyordum, uyuyakalmıştım.

Uyandığımda yatağın sağ yanı boştu ve koyu renkli perdeler kapalıydı ama kenarlardan sızan beyaz ışıktan dolayı sabah olduğunu anlayabilmiştim. Duvardaki saat on biri gösteriyordu. Çarşafların arasından çıkıp banyoya yürüdüm ve elimi yüzümü yıkadım, ardından çantama attığım diş fırçasıyla dişlerimi fırçaladım.

Üzerime dün gece, daha doğrusu bu sabah çıkardığım pantolonla kazağı giydikten sonra odadan çıktığımda mutfaktan

ufak tıkırtılar geliyordu. Kapıdan içeri girdiğim ân, kahvaltı sofrasını gördüm. Pencere kapalıydı ama Karayel ön patileri üzerinde pervaza uzanmış, içeri bakıyordu. Tıkırtının sebebi Karayel'in patisiyle pencereyi dürtmesiydi. İçeri mi girmek istiyordu yoksa acıkmış mıydı?

Kunt'un dışarıda olduğunu gördüğümde, her ne kadar ağzımın suyu aksa da kreplerden uzaklaşmak zorunda kaldım. Telefonla konuşuyordu.

Botlarımı hızlıca giyerek kar kaplı verandaya, dışarıya çıktım. Kunt benim geldiğim yöne bir bakış atmış, ardından önüne dönmüştü. Arkasındaki Karayel ise patilerini pencere mermerinden indirip dili dışarıda nefes alıp verirken bana bakmaya başladı.

"Ne?" diye sordum ona. Sanki kurt bana cevap verebilecekmiş gibi. *Kurt değil, Karayel.*

Kunt neden Karayel'in adını Karayel koymuştu acaba?

Bu soruyu sesli sorsam kendimden utanırdım sanırım çünkü cevabı çok basitti... Karyeli'nin yel'ini almış, kara ile birleştirmişti. Çünkü Karayel basbayağı simsiyah, kara bir şeydi. *Karaca ile Türkçe 101.*

Karayel bana doğru bir adım attı o ân. "He he," diye güldüm tamamen soğuk bir şekilde, bir adım geri giderken. Karayel gözlerini gözlerimden çekmeden, temkinle bana doğru adımlıyordu ve ben de geriye gidiyordum. "Uslu köpecik, tatlı köpecik... Ne bu hâller? Barışmadık mı biz?"

Karayel bana dişlerini gösterdiği ân gerçekten korkmaya başladığım ândı. Bana Kunt'un yanında zarar verecek bir şey yapmazdı değil mi? Başımı kaldırıp Kunt'a baktım o ân; tamamen telefona odaklıydı, her kimle konuşuyorsa. Ve her şeye rağmen Karayel *devasa bir kurttu.*

"Köpecik dedim diye mi alındın yoksa?" Gözlerim kısıldı. Hâlbuki çenemi sıkıyordum. "Kurtçuk mu deseydim?" Karayel hırladı. Gözlerim yerinden çıkacakmış gibi açıldı. "Demeyeyim! Kurtçuk ne ki hem? Elmanın kurtçuğu olur... Senin hiç cuk'luk bir yanın yok..."

Sırtım tırabzanlara yaslandığı ân bütün vücudumdan bir elektrik akımının geçtiğini hissettim. "Eşhedü enla..."

"Bir saniye," dedi Kunt o ân telefonu kulağından uzaklaştırarak bana dönerken. "Karaca ne yapıyorsun sen?"

"Senin kurdun yiyecek beni!" diye bağırdım üç metrelik mesafeden o ân. "Allah belamı vermesin ki şu ân etimin tadını düşünüp ağzını sulandırıyor! Etimi daha kolay parçalayabilmek için tükürük bezleri enzim üretiyor şu ân deli gibi!"

"Seni kokluyor," dedi Kunt gülerek. Şaşkındı da hâlime. "Sana zarar vermez."

"Ne biliyorsun?"

"Çünkü benim gibi kokuyorsun. Zaten bu yüzden seni kokluyor."

Ağzım açık, aldığım buz gibi nefes ciğerlerimde yangın başlatırken iki kolumla sarıldığım tırabzanlardan baktım ona. Ben onun gibi mi kokuyordum? *Ben onun gibi kokuyordum.* Bakışlarımı kaçırdım.

"Mont diye bir şey icat etmişler. Soğuk havalarda giyilsin diye hani. Haberin var değil mi?"

Kunt telefon konuşmasını sonlandırırken Karayel'e çevirdim gözlerimi. Üşüyordum ama hemen içeri gireceğim düşüncesiyle montumu almamıştım. Dizlerimin üzerinde yere yavaşça çöktüm, Karayel karşımda oturdu. Otururken benden uzundu.

Kunt tepemizde dikildiğinde, başımı kaldırıp kazağına baktım. Ardından bakışlarımı önüme çevirdim. Bana mont giy diyen adamın daha kendi montu yoktu üzerinde. "Dinime laf eden müslüman olsa bari," diye homurdandım sessizce. Karayel tekrar ayağa kalktı. Kunt'a bakmıyordum.

"Sen onu aç bırakıyorsun diye beni yemek istiyor. Hep aynı şey. Bıktım yemek olarak görülmekten..." Kunt kolumun altından tutarak beni kaldırıp kendine çektiğinde cümlem havada kaldı, göğüslerimiz birbirine çarparken çenemi iki parmağının arasına alıp dudaklarıma güçlü bir öpücük bırakmıştı.

"Seni sadece ben yiyebilirim," dedi iki eli belime sabitlenirken öpücüklerini yüzümde ve çenemde gezdirerek. İstemsizce gıdıklanıyordum, gülmeye başlamıştım. "Ve ben yemeğimi paylaşmam."

Göğsünden ittim ama o kadar isteksiz bir itişti ki yalnızca avucumu yaslamaktı sanki asıl niyetim. Tahta kolona yaslandığımda kafamı geriye doğru atmaya çalışıyordum kahkahalarla ama Kunt'un boynu uzundu. Sıcak dudakları üşümüş tenimi ısıtıyordu. "Ya tamam, tamam bırak!"

Başını boynumdan kaldırıp yüzünü yüzüme hizaladığında yeniden dudaklarıma uzun bir öpücük bıraktı ve "Günaydın," dedi gülümseyerek. İstemsizce içime yayılan mutluluk ve sıcaklıkla "Günaydın," dedim ben de otuz iki diş aptal gibi sırıtarak.

"Üşüyorsun, ateşin çıkmış." Kunt bir ânda kollarını bacaklarımın altından ve sırtımdan geçirerek beni havalandırdığında ufak bir çığlık boğuklaşarak çıktı boğazımdan. "Sana üşümeyi yasaklıyorum. Yasaklarıma uymak zorundasın."

"Yoksa?"

"Yoksa, ceza."

Kaşlarım havalandı, *öyle mi?* dercesine baktım yüzüne. Kollarımı boynuna dolamıştım. "Nasıl bir ceza?"

"Ceza sürpriz."

"Genelde cezaları, caydırmak için önceden söylerler."

"Yakında öğreneceğini ikimiz de biliyoruz Karaca..." dedi Kunt gülerek. Ardından beni havaya attı ve ben bir çığlık daha atarak yeniden kollarına düşerken içeri doğru hareket etti.

"Sen de iyice alıştın!" diye bağırdım kulağının dibinde.

Bir ân suratını buruşturdu, sanırım kulak zarını patlatmıştım. Ama o da beni öyle havaya atmasaydı. "Bence benim alışmış olmam değil, senin hâlâ alışmaman sorun."

"Alışayım mı?" Alıştığımı bile bile sormuştum.

"Alış."

"Alışayım o zaman."

"Alış o zaman."

Omzuna vurdum pat diye. Güldü. Benimle dalga geçiyordu. Botlarım hâlâ ayağımdayken mutfağa geçip beni sandalyeye oturttuğunda, sanki hep yaptığı; çok doğal bir şeymiş gibi botlarımı çıkartıp içeri geçti ve ayakkabılığa bıraktıktan sonra geri döndü.

Bu adam benim intiharımdı.

Üçüncü mumu da yaktım ve pencerenin kenarına koydum.

Dışarıda fırtına vardı ve elektrikler gitmişti. Birkaç dakika içerisinde jeneratör devreye girene kadar çekmeceleri karıştırmış, Alara'yla Kunt'un çerçevelenmiş fotoğrafını bulamamış ama birkaç tane daha mum bulmuştum. Aslında Alara'yla Kunt'un fotoğrafını aramamıştım ve mumlar da süslüktü zaten ama yakmıştım yine de.

Fotoğraflarını değil Alara'yla Kunt'un tabii. Mumları. Çünkü fotoğrafı bulamamıştım.

Sonra da bütün ışıkları kapatmıştım.

Kayradağ'dan döndükten sonra Kunt bir işi olduğunu söyleyip çıkmıştı. Sabahtan beri arayanların ardı arkası kesilmediğinden gideceğinin farkındaydım ama bu kadar uzun süre gelmeyeceğini bilseydim yemeği iki kişilik yapmazdım.

Ayşen Abla yemeğimi beğenmemiş ve barbunya ile etli dolma yapmak istemişti. Ama Kunt kesin yerdi. Ben de karnı doysun diye yapmıştım zaten, karnı doyduğu sürece beğenip beğenmemesine gerek yoktu.

Zaten yemekler biz açlıktan ölmeyelim diye vardı. Biz beğenelim diye değil.

Acaba Ayşen Abla, Kunt'a yemeğimin ne kadar kötü olduğunu arayıp söylemişti de Kunt o yüzden mi gelmiyordu?

Göl evinde kahvaltı yaptıktan sonra Karayel'e veda ederek aile evine geçmiştik ve Dilberay Anneanne kahve içmeden bırakmamıştı. Sonrasında ise İstanbul'a dönmüştük ve ben eve yalnız girmiştim. Kunt beni bıraktığı gibi gitmişti.

Bütün gün mutfağı birbirine katıp kedilerle oynamış, Öktem'in telefonda baş editörüne saydırmasını dinlemiş, bir film izlemiş ve biraz kitap okumuştum. Anatomi çalışmayı ne kadar özlediğim ve derslerimi ne kadar aksattığım aklıma geldiğinde üzülmüştüm de. Her ne kadar bu sene ara vermiş olsam da tıp, aslında ara verebileceğiniz bir bölüm değildi. Sürekli

çalışıyor olmalıydınız. Belki eski evimden ders kitaplarımı alabilirdim.

Çayımı koltuğun kenarına bırakıp telefonumu çıkardım ve mesaj sekmesine girip Kunt'a yazdım.

Karaca: *İşin Halit ya da dayımla mı ilgiliydi? Ya da şu ihtiyar? Amcam? Bir gelişme olursa bana söylersin değil mi?*

Birkaç saniye içerisinde mesajımı gördü. Ardından cevapladı.

Kuntadam: *Halit ya da dayın ya da amcanla ilgili değil. Onlarla ilgili gelişmelerde kayda değer bir şey olursa seninle paylaşırım tabii ki.*
Kuntadam: *Sen iyi misin?*

Altdudağımı ısırdım. Aslında değildim. Çünkü koca evde yalnız kalmıştım. Kedilerimi bile bulamıyordum.

Karaca: *Kedilerimi bulamıyorum.*
Kuntadam: *Bütün köşelere, koltuk altlarına ve kış bahçesindeki şömineye baktın mı? Ayşen Hanım şöminedeki küllerle oynamayı sevdiklerini söylemişti.*
Karaca: *Hepsi değil sadece Karbeyaz küllerle oynuyor.*
Karaca: *Baktım. Yoklar.*

Salonun girişinde duyduğum öfkeli miyavlamayla telefonumun flaşını açıp oraya çevirdim. İki minik kavga ederken top olmuş, birbirleriyle oynuyorlardı. Dudağımı ısırdım. Aslında yalan sayılırdı cevabım... Çünkü her yere bakmamıştım. Sadece etrafta göz gezdirmiştim ve yoklardı işte.

Kuntadam: *Ayşen Hanım çıktı mı?*
Karaca: *Çıktı. Üç saat önce.*
Kuntadam: *Polat orada. Onunla evi arayabilirsiniz.*
Karaca: *Sen ne zaman geleceksin?*

Kuntadam: *Bu gece gelemeyebilirim.*
Karaca: *Neden?*
Karaca: *Nerede uyuyacaksın o zaman?*
Kuntadam: *Uyuyacak vaktim yok. Gelince uyurum. Sen uyu.*
Karaca: *Nasıl uyuyacağım ki ben?*

Son mesajım görüldü oldu, cevap gelmedi. Telefonu fırlatır gibi koltuğun arasına sıkıştırıp bacaklarımı kendime çektim, kollarımı etrafına doladım ve başımı dizlerime yasladım. Nasıl *sen uyu* diyebiliyordu? Uyuyamayacağımı biliyordu.

Koltuktan kalkıp koridorun ışığını yaktım ve dış kapıyı açarak başımı dışarı uzattım. Yağmurun altında siyah şemsiyelerle cehennem zebanisi gibi dikilen korumalardan biri arkasını döndüğü gibi yanıma koşturmaya başlamıştı.

"Elektrikler gitti ama jeneratörün devreye girmiş olması lazım Karaca Hanım," dedi Fevzi.

"Polat nerede?" diye sordum ona.

"Sigara almaya çıktı."

"Ben de çıkacağım dışarı. Yürüyüş yapacağım."

Fevzi kocaman yutkundu. "Bu saatte mi?"

"Nesi varmış saatin? Polat hangi markete gittiyse oraya gideceğim ben de. Birlikte döneriz." Bir yandan da portmantodan montumu alıyor, botumu giyiyordum. Kapıyı çekip dışarı çıktım ve Fevzi'nin elindeki şemsiyeye uzandım. "Sen onu bana ver... Başka bul kendine."

"Evin etrafında mı yürüyüş yapsanız?" diye sordu Fevzi. Suratından, benim dışarı çıkmamın onu ne kadar zor durumda bırakacağı okunuyordu ama Kunt'un bu hareketimle bir derdi varsa benimle konuşmalıydı korumalarla değil.

Taş yolda yürürken "Ben de mi gelsem sizinle?" diye sordu arkamdan. Ben dış kapının önündeki korumayla yüz yüze geldiğimde ise "Beni de alın yanınıza!" diye seslendi ve koşar adım yanıma geldi. "Lütfen, birlikte yürüyelim!"

"Sen bana şimdi, birlikte yürüyelim mi diyorsun?" Gözlerim kısıldı. Aslında eğleniyordum onunla, her ne kadar vic-

dan azabını sonra çekecek olsam da. "Bu romantik yağmurun altında, tek bir şemsiyeyi paylaşarak, yalnız başımıza?"

Kapının önündeki koruma öksürük krizine girerken Fevzi domates gibi kızarmıştı. Utançtan değil, durumla yeterince iyi ilgilenemediği için.

"Evliyim ben lan..." dedi Fevzi kapıdaki korumaya bir bakış atarak kısık sesle. "Sus saçmalama ayağımın altına alırım seni şurada..."

"Eee ben de nişanlıyım," dedim mırıldandıklarını duyduğumu belli ederek. "Yani evli olmasan?..."

"Karaca Hanım lütfen yapmayın," dedi Fevzi.

O ân durdum. Telefonumu çıkartıp Polat'ı aradım. İlk çalışta açtı. "Efendim?"

"Hangi markete gittin sigara almaya? Ben de geliyorum."

Polat birkaç saniye bekledi cevap vermeden önce. Bu, sigara almaya çıkmadığının kanıtıydı. "Aşağı meydandaki büyük marketteyim, karşısında tekel olan. Yanına birini al gelirken."

"İki ayağım var, tek başıma da yürüyebiliyorum biliyorsun değil mi?"

"İki ayağın olmasına karşın neden yalnız gelemeyeceğini biliyorsun Karaca. Oradaki adamları riske atmış olursun ama en başta kendini. Şimdi... Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarken istemsizce ofladım. Polat aynı abim gibiydi.

"Geliyorum," dedim telefonu kapatıp cebime atarken. Ardından Fevzi'yi şemsiyenin altına çektim ve koluna girdim. "Romantik yürüyüşümüze başlayabiliriz."

Kapıdaki koruma bıyık altından gülerek kapıyı açarken Fevzi ona *sonra hesaplaşacağız* tarzında ters bir bakış atmıştı. Ben onun attığı bakışı umursamadan, onu da dışarı çekerek ıssız sokağa çıktım; ardından arkamızdan kapı kapanınca kolumu da kolundan çekmiş, şemsiyeyi ona uzatmıştım.

"Al. Senin şemsiyen. Sen tut."

Çünkü ellerim üşüyordu.

"Arabayla da gidebiliriz isterseniz," dedi Fevzi.

"Yok. Yağmur iyidir. Açar insanı." Ve uykumu. Uyumamam gerekiyordu, uyursam saçma sapan şeyler yapmış bir hâlde uyanabilirdim çünkü.

Montumun cebine ısıtmak umuduyla soktum ellerimi. Bir süre sessizce merdivenleri olan yokuş bir sokaktan aşağı yürüdük, ardından caddeye çıktık. Etraf yağmura rağmen kalabalıktı.

Polat'ı bahsettiği marketin önünde gördüğümde yanına doğru yürüdüm. Siyah takım elbisesinin üzerinde yere kadar uzanan siyah kaşe bir kaban vardı ve sigara içiyordu. Dikildiği noktada marketin çatısı olduğundan ıslanmıyordu. Köşede belediyenin yaptığı ayaklı bir küllük vardı.

Polat, Fevzi'ye gidebileceğini işaret ettiğinde Fevzi önce onayımı almak istercesine bana baktı, ardından şemsiyeyle birlikte döndü. *Hain. Şemsiyeyi bırakmayacağını biliyordum.*

Kapüşonumu başıma geçirdim ve Polat'ın yanında durarak, sırtımı duvara yasladım. "*Marlboro Touch Blue* içiyorsun ki sokağın sonundaki bakkalda da var. Bilerek caddedeki markete gelmemi söyledin ki yirmi dakika kâr edebilesin, buraya gelirken tabii."

Polat'ın kaşları çatıldı bana bakarken. Hiçbir şey söylemedi.

"Kunt nerede?" diye sordum.

"Bunu ona sormalısın."

"Ama sana soruyorum."

"Ve ben de bu soruya cevap veremeyeceğimi söylüyorum."

"Neden? Duyunca kötü bir tepki vereceğim bir yerde mi?" Nedense kafam *Alara* diye zonkluyordu. Dün akşam Esin o kızla konuşmuştu, İtalya'dan Türkiye'ye gelmesi ne kadar zaman alırdı? İtalya, Akdeniz'e çok yakındı. Çok da uzun sürmüyor olmalıydı...

Ânlık gelen dürtüyle telefonumu çıkardım ve Beren'i aradım. İkinci çalışta açtı. "Beren bir şey soracağım, umarım müsaitsindir böyle çat diye aradım ama... Sen, Ali Baran Bey'in *Seattle* uçuşunun detaylarına ulaşabilmiştin. Bir isim versem sana, hatta muhtemelen tanıdığın birinin ismini, onun ülkeye giriş çıkışını da kontrol edebilir misin?"

"İsim soyisim yeterli normalde. Ama tanıdığım biriyse çok daha kolay olur. Kim için istiyorsun?"

"Alara için," dedim pat diye.

Polat'ın içine çektiği duman ciğerlerine kaçarken şiddetli bir şekilde öksürmeye başladı. Bir elimde telefonu tutuyorken diğer elimle de Polat'ın sırtına vuruyordum bu yüzden.

"Karaca..." Beren suspus olmuştu.

"Yapamaz mısın?"

"Yaparım ama... Neden istiyorsun ki bunu?"

"Ama yapamaz mısın Beren?"

Bir sessizlik oldu. Polat artık öksürmüyordu ama dehşet içerisinde bakıyordu bana. Onun bakışlarını görmezden gelerek Beren'in cevap vermesini bekledim.

Birkaç saniye sonra "Uçağı bu öğlen üç sularında İstanbul Havalimanı'na inmiş," dedi.

"Çok teşekkür ederim."

"Karaca..." Titreyen dudaklarımla aramayı sonlandırdım.

Sen uyu.

Polat'a baktım. "Bu yüzden mi söyleyemezsin bana Kunt'un nerede olduğunu?" diye sordum. "Alara'nın uçağı öğlen inmiş İstanbul'a. Tam da evden ayrıldığı vakit. Onu almaya mı gitti?"

Bu gece gelemeyebilirim.

Uyuyacak vaktim yok. Gelince uyurum. Sen uyu.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Neredeler?"

Polat yalnızca yüzüme bakıyor, hiçbir tepki vermediği gibi bir şey de söylemiyordu. Ne düşünüyordu?

"Söyle!" Bir adım ileri attım. "Neredeler?"

İnsanların sessizliği beni delirtirdi. Ama karşısında cevap almak için çırpınan biri varken, *öfkeli* biri varken sessiz kalan insanlar beni ateşlerdi.

Ve ben yanında, kontrolsüz bir ateşe dönüşüyordum.

"Tamam söyleme," dedim yoldan geçen bir taksiye durması için el sallarken. "Ben eve gidiyorum o zaman."

"Ben seni bırakırım."

"O eve gitmiyorum. Kendi evime gidiyorum." Umarım Öktem evdeydi çünkü ne yanıma para almıştım taksi için ne de anahtarım vardı.

Önümde duran taksinin kapısına uzandığım sırada Polat kolumdan yakaladı. "Orası güvenli değil. Hem kendini hem de arkadaşını riske atmış olursun Karaca, gidemezsin."

"Eminim ki Öktem, benim saatlerce evde öylece oturup Kunt'un eski sevgilisiyle eğlencesinin bitmesini beklemem-dense benimle rehin alınmayı tercih eder. Yani gidebilirim!" Samimiyetsiz bir gülüşle kolumu Polat'tan çektiğim ân taksinin arka koltuğuna attım kendimi ve kapıyı kapattım. "Sür amca!"

"Karaca!" diye bağırdı Polat arkamdan. Yağmurda ıslanıyordu. Onu umursamadan önüme döndüm ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Aslında ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Kunt neden Alara'yla buluşacağını söylememişti? Ondan bahsetmemişti bile. Bahsetmesini istediğimde de lafı ağzıma tıkmıştı. Bu kadar mı özeldi Alara onun için? *O zaman bırakıp gitmesine izin vermeseydi taa İtalyalara!* Ama şimdi dönmüştü.

Şimdi ne olacaktı?

"Sevgilindi galiba kızım," dedi taksici amca. Ellilerinde, yaşlı biriydi. Radyodan bir Karadeniz türküsü yükseliyordu. "Tartıştınız herhalde."

"Yok," dedim Kunt'u düşünerek. "O benimle tartışmaz. Direkt, tartışılacak konuyu saklar."

"Aaa güvenilmez!" dedi taksici amca. "Güven yok o zaman! Sen bence ayrıl kızım, bir cacık olmaz bu heriften!"

"Bence de amca!"

Telefonumu çıkardım ve Kunt'u aradım. İkinci çalışta açtı. "Karaca sen neredesin?! Neden açmıyorsun telefonunu? Polat aradı az önce, çekti gitti diyor! Evden de çıkmışsın?"

Ne diyecektim ben?

"Gidiyorum ben," dedim, aklıma gelen ilk şeydi.

"İyi de nereye?"

"Ne yapacaksın sen? Hem senin işin vardı sen onu hallet."

"Karaca! Şu ân ne söylediğinin farkında mısın sen?"

"Gayet farkındayım," dedim sert bir tonla. Ardından sesimi yumuşattım ve taksici amcaya uzandım. "Amca sen şuradan dön, sonra ilk sağdan yokuş yukarı!"

"Amca falan dönmesin oradan! Nereden dönüyormuş?!" dedi Kunt telefonun diğer ucundan, öfkeliydi. "Eve döndür o taksiyi Karaca!"

"Yoo..." Geriye doğru yaslandım. "Ya sen nerede olduğunu söylersin oraya gelirim ya da istediğim yere gidiyorum ben." Ardından telefonu suratına kapattım.

"İyi yaptın kızım," dedi taksici amca. "İyi yaptın da... Az önce caddede kalmadı mı zaten oğlan?"

"Sen boş ver amca. Benim işler biraz karışık."

Çok karışık. Abim evden kaçıp boks kariyerinde borç yapmış, ardından Avrupa tarafından finanse edilen bir terör örgütünün başkanı ve aynı zamanda Türk Boks Federasyonu'nun da başı olan babamızı bulup gurur gösterisi oyunu düzenlemek istemiş ama işte bir şeyler yanlış gitti ve öldü. O geceki rakibiyle nişanlıyım ben bu arada; *sahte* nişanlı ama *gerçek* sevgili.

İşte o sahte nişanlı ama gerçek sevgilim de sabahtan beri ortalıkta yok ve çok yüksek ihtimalle eski sevgilisiyle buluşmaya gitmiş, diyor ki bana *gelemeyebilirim bu gece* ve *uyu sen*, diyor uyuyamayacağımı bile bile onsuz. Eski sevgilisiyle buluşmadıysa ne halt yiyeceğimi bilmiyordum ama şu ân bunun bir önemi yok çünkü arkadaşıma giden bir taksinin içindeyim, ona anlatınca o kesin çözer bu olayı çünkü ben tıp kazanmamı sağlayan bütün ultra beyin hücrelerimi ân itibariyle kaybettim.

Taksi tarif ettiğim üzere Öktem'in evinin önünde durduğunda, çoktan caddedeki bir ATM'den para çekmiş ve ücreti ödemiştim. Beklemediğim şey, ben apartmana girerken karşı kaldırıma park eden Polat'tı.

"Boşuna gelmişsin, bizim eve yabancı erkek sokmak yasak! Öktem her ne kadar dikkatini dağıtmak için seni öpmüş

olsa da eve sokmaz!" Bu da kısmen yalandı çünkü birkaç ay önce bir sabah uyandığımda iç çamaşırıyla salondan sıvışan çocuğu hatırlıyordum.

Ve Öktem, Polat'ı yakışıklı buluyordu. Yani onu kesin eve alırdı.

Dış kapı bozuktu, sertçe ittirdiğimde açıldı. Polat ve sürekli çalan telefonuyla peşimden gelirken onu umursamadım ve merdivenlerden çıkmaya başladım koşturarak.

"Ya git be git! İki bekâr kızın evine mi gireceksin?!" Neredeydi o Beren'le mini şort giydik diye halıyı moleküllerine kadar inceleyen, mutfakta Kunt'un kucağında üzerimdeki tişört açıldı diye mutfağa bile bakmayan Polat?

"*İki* tane bekâr olduğunuza emin misin peki Karaca?" diye sordu Polat peşimden gelirken. Bıkmış değildi, yorulmuş da değildi; şaşırtıcı bir şekilde öfkeli bile değildi. Sadece beni takip ediyordu.

"Sen Kunt'un nerede olduğunu söylemiyorsan, bekârım ben evet!"

"Adam asker, asker!" Ben zile basmadan önce son basamakta durduğumda, Polat da iki basamak aşağıdaydı. "Çıktığı görevleri de mi anlatmak zorunda?"

Tek kaşım havalandı. "Göreve mi çıktı?"

Polat cevap vermedi.

"Al işte!" dedim gecenin bir yarısı sokak ortasında iki çocuğuyla kalmış aldatılmış bir kadın gibi dizime şaplak atarak. Polat sabır dilenerek yüzünü sıvazlıyordu.

Kapıyı tıklattım ve zile bastım ama açan olmadı. Daha sonra hemen koridordaki su saati dolabını açtım, ahşapla taş duvar arasına sıkıştırılmış anahtarı çıkardım.

"Yuh," dedi Polat çıldırmak üzere bir surat ifadesiyle. "Gerçekten anahtarı gelen bulsun diye mi koydunuz oraya?"

"Şimdiye kadar bulan olmadı."

"Şimdiye kadar sen burada değildin..."

"Ne fark eder?" Omuz silktim. "Bu kapı bozuk, senin cüssende birinin bir omuz atmasına bakar," dedim anahtarı deliğe sokup açarken. Öktem evde yoktu ama kapıyı kilitlemeyi unutmuştu yine çünkü döndürdüğüm gibi açılmıştı kapı.

"Bu yüzden burada kalman tehlikeli. Hatta bana kalırsa, direkt herhangi birinin burada yaşaması tehlikeli..."

İçeriden gelen bir tıkırtıyla, Polat aniden önüme geçip silahını çıkardı ve emniyetini kapattı. Şok olmuş bir ifadeyle ona baktım. Mutfağın ışığı yanıyordu ama Öktem genelde açık bırakırdı zaten, hırsız girme ihtimaline karşı evde biri var sinyali vermek amacıyla.

Şimdi evde, gerçekten de hırsız mı vardı?

Polat, sesin geldiği yerin hangi oda olduğunu biliyordu bu yüzden sessiz adımlarıyla oraya ilerledi. Bir müddet sonra benim yanına gelmeme izin vermemiş, uzakta kalmamı sağlamıştı. İçeriyi kontrol ettikten sonra döndü, ardından sert bir tekme geçirdi Öktem'in odasının kapısına ve silahı doğrulttu içeriye.

İçeride loş bir ışık yanıyordu. Muhtemelen Öktem'in gece lambası. *Ya da bir hırsızın el feneri.*

Polat şaşkın ifadesiyle derhâl silahını indirip gözlerini ovuşturarak arkasını döndüğünde, içeride tehlike olmadığının farkındalığıyla odaya koşturdum.

Ve Efes'i, iç çamaşırıyla perde asarken buldum.

Bir ayağı komodinde, diğeri pencere mermerindeydi.

Öktem ise ters giydiği tişörtü ve genelde kulübe eğlenmeye giderken giydiği parlak payetli bir taytla, bu soğukta çıplak ayakla oturuyordu çalışma masasında. Önünde bilgisayar ve birkaç dosya açıktı.

"Aaa, Karaca sen mi geldin? Hoş geldin," dedi Efes perdeyi asmaya çalışırken ama sokamıyordu kornişleri bir türlü. "Ben de perde asıyordum. Arkadaşın rica etti de. Tak tak tak hallediyordum..." Hiçbir şey halledebildiği yoktu...

"Bu saatte?" Kaşlarım havalandı.

"Evet bu saatte. Aaa öyle deme ama perde çok önemli. Ya sapık komşuları tetikte bekliyorsa bu kızcağızı gece vakti izlemek için? Belki çıplak yatıyordur arkadaşın. Ben öyle yatıyorum şahsen. Olur da hırsız girerse eve belasını sikmeden önce gözü bayram etsin diye."

"Yalnız o perdeler biz bu eve taşındığımızdan beri hiç çıkmadı ve karşımızda kocaman bir cadde var, bizi izleyebilecek

kimse yok," dedim, itiraf bekliyordum çünkü olayı çoktan çakmıştım.

Efes'in konuştuğu kız Öktem'di.

"Belki o kadar uzun zaman yıkatmayınca koktu perdeler? Yıkadım asamadım?" diye araya girdi Öktem.

"Evde oturmak için harika bir tayt bu arada." Kollarımı göğsümde birleştirerek omzumu kapının pervazına yasladım. "Bu kör ışıkta biriniz iç çamaşırıyla perde asıyor, diğeriniz de payetli taytla ders çalışıyor öyle mi? Ve ters giydiği tişörtle?"

"Sana üstünü giy demiştim!" diye parladı o ân Öktem masasından kalkarken Efes'e dönerek. Muhtemelen daha yeni fark ediyordu sadece iç çamaşırıyla olduğunu.

"Pantolonum salonda!" dedi Efes. "Tişörtüm de nerede bilmiyorum! Çarşaflara mı sarınsaydım?!"

"Senin yüzünden yakalandık!" dedi Öktem. Kaybettiği için öfkelenmişti, hırslı biriydi. Polat ise sanırım Efes'in pantolonunu almak için salona gitmişti.

"*Yaz kızım iki yüz torba çimento* senaryosunu yapsaydınız daha inandırıcı olurdu," diye mırıldandım seslice nefes vererek. Anlaşılmıştı, burada da kalamayacaktım bu gece.

"Ben demiştim!" diye parladı Efes tepeden inerken. Söktüğü üç kornişi de takamadığı için perde sona doğru yere değiyordu artık. "Şener Şen işte abi! Hayat kurtarır!"

"Hayatını sikicem şimdi senin," diye homurdandı Öktem, ardından mahcup bir ifadeyle bana döndü. "Karaca... Of çok utandım kızım ya..."

"Sorun yok, siz devam... Ben zaten bir iki kitap almak için gelmiştim," dedim odama ilerleyerek. Öktem peşimden geldi.

"Ne kitabı?"

"Anatomi notlarım falan. Canım sıkıldı evde." Doğruydu. Notlarımı alıp çalışmaya devam etmeyi de düşünmüştüm ayrıca.

"Hıı... Tamam..."

Öktem birkaç dakika eşyalarımı karıştırıp bilgisayarımı, hard diskimi ve notlarımın olduğu dosyayı bulduğum bir kumaş çantaya tıkmamı izledi. Ardından odadan çıkacağım sırada önümü kesti. "Çok kızdın mı?"

"Niye kızayım?" diye sordum. "İkiniz de aklı başında, reşit insanlarsınız. İstediğinizi yaparsınız."

"Karaca... Doğruyu söyle bak."

"Doğruyu söylüyorum Öktem," dedim bir tık daha sert bir sesle.

"Peki..." Küçük bir kedi gibiydi şimdi, bakışlarını kaçırmıştı. "Tamam o zaman... Sonra... Görüşürüz..."

Sert çıkıştığım düşüncesiyle kolumu boynuna dolayıp kısaca sarıldım ona. Artık ne kadar süredir yan yanalarsa Efes'in parfümü gibi kokuyordu. "Kusura bakma. Çok stresliyim."

"Hakkın var, her türlü."

"Bir de işte dün nişanlandım."

"Biliyorum, tabii ki..." Ne söylememi bekliyordu bilmiyordum ama söylediğim şeyi saniyeler sonra anca idrak edebilmiş gibiydi. "NE?! Niye telefonda söylemedin bunu?"

"Yani gerçekten değil ama nişanlandım işte. Kunt'un anneannesi, babası, abisi falan vardı. Nişan kesildi bayağı. Ama gerçek değildi." Sağ elimdeki alyansı gösterdim. "Alyans gerçek ama."

Öktem üzgün olduğumu sezmiş gibi kollarını boynuma doladığında, kumaş çantayı yere bıraktım ve ben de ona sarıldım. Bir arkadaşa sarılmanın ne kadar iyi geldiğini unutmuştum. Abimin cenazesindeyken de böyle sarılmıştı Öktem bana, böyle durmuştu yanımda.

"Kunt galiba eski sevgilisiyle buluşmaya gitti," dedim geri çekilirken. Güvenli bir liman bulmuş, kusabilirmişim gibi hissediyordum. "Ve bana nereye gittiğini söylemedi, kiminle buluştuğunu da söylemedi. Biriyle buluştu mu onu da bilmiyorum gerçi. Ama Kunt'un gittiği saatlerle eski sevgilisinin uçağının indiği saatler uyuşuyor Öktem, tesadüf olamaz değil mi? Polat da söylemiyor nerede olduğunu. Kesin o kızla buluşmuştur değil mi?"

"Karaca..." Öktem ha ağladı ha ağlayacak olduğumun farkındaydı. "Kesin olarak bilemeyiz... Kunt'un ne kadar gizemli bir adam olduğunu ben bile biliyorum. Bu yalnızca bir tesadüf olabilir..."

"İyimser yaklaşıyorsun çünkü Kunt, senin eski sevgilinin davasının temyize gitmesini sağladı. Ona vefa borcu hissediyorsun."

"Hiç de bile," dedi Öktem. "Aldatan, saklayan, yeterince paylaşmayan erkeklerden nefret ederim. Hepsinin amına koyayım, şerefsizler. Ama adamı gözünden tanırım ben Karaca, Kunt'ta o göz yok ki adım gibi biliyorum sen bunu biliyorsun zaten, sadece... Benim gördüğüm kadarıyla yani, yorgun ve endişelisin her konuda. Bu yüzden aklın sana oyun oynuyor. En son ne zaman uyudun?"

"İyi uyuyorum merak etme..." Sağ gözkapağımı ovuşturdum. "Ben zaten... Ona güvenmediğimden değil... Ama yalan söylüyor değil ki zaten, hiç söylemiyor!"

"Sordun mu?"

"Sordum!"

"Ne dedi?"

"Bir şey demedi..." Bir yandan da telefonumu çıkartıyordum. Birkaç cevapsız arama ve mesaj vardı.

Kocaman olmuş gözlerimle ekran kilidini açtım ve teker teker mesajları okumaya başladım. Cevapsız aramalar da Kunt'tandı.

Kuntadam: *Şu telefonunu aç!*
Kuntadam: *Karaca şu ân ne kadar büyük bir aptallık yaptığının farkında mısın?*
Kuntadam: *Gözün mü döndü?*
Karaca: *BENİM DAHA ÇOK GÖZÜM DÖNDÜ BAK ŞU ÂN.*
Kuntadam: *Polat, Öktem'in evine gittiğini söyledi. Yanından ayrılmayacak.*
Kuntadam: *Lütfen şu telefonu açar mısın?*
Kuntadam: *Beni ara.*

"Ne oldu?" diye sordu Öktem. Başımı kaldırıp ona baktığımda, yüzünde muzip bir ifade vardı. "Öyle değilmiş pek de, değil mi?"

"Ama yine de söylememiş nerede olduğunu..."

"Buradan gördüğüm kadarıyla en son *beni ara* yazmış... Bir ara da sor yine cevap vermezse o zaman bakarsın."

İsminin üzerine tıkladım. *Kuntadam.* İlk çalışta açtı. Sesi yumuşak ve sakin geliyordu, halbuki mesajlarda ve taksideyken telefondan bile öfkesi hissediliyordu. "Karaca?"

"Ne oldu?"

"Arabaya bin," dedi düz bir sesle. "Polat seni bana getirecek."

Derin bir nefes aldım, Öktem gözlerime *ne diyor, ne diyor?* dercesine hevesle bakıyordu. "Tamam," dedim ve telefonu kapattım.

"Eee? Söyledi mi?"

"Sanırım. Bilmiyorum, yanına gidiyorum şimdi," diye mırıldandım yerdeki çantayı alırken. Ardından bir kere daha Öktem'e sarıldım ve "Sonra konuşuruz," diye devam ettim koridordan kapıya. Polat kapıdaydı ve Efes botlarını giyiyordu.

"Ben gidiyorum," dedi Efes. Bana söylediğini düşündüğüm için dönüp baktım, hatta Polat da üzerine alınmış ve cevap vermek için ağzını açmıştı ki Öktem'e söylediğini fark ettik. Sanırım ikimiz de bunu beklemiyorduk.

Bu... İkiliyi? İlişkiyi? Öyle bir şey.

Öktem omuz silkti. "Bay bay?"

"Sonra ararım."

"Müsait olmayabilirim."

"Bence müsait ol."

"Bakarız."

"Bakalım, bakalım," diye mırıldandı Efes. Ardından Öktem hepimize el sallayıp iyi geceler diledi ve kapıyı kapattı.

"Yani," diye mırıldandım merdivenlerden inerken Efes'e hitaben. "Senin tipin tam olarak, senden hoşlanmayan ve seni tersleyen kadınlar."

"Kim benden hoşlanmıyormuş?"

"...gibi yapanlar," diye düzelttim.

"Hımm, ilginç bir tespit." İndiğimizde, Polat'ın kapılarını açtığı araca ilerledik. Efes öne binerken ben arkaya geçtim.

"Doğru olabilir. Sanırım kadınların ilgisi hoşuma gitmiyor. Ben onları kovalamalıyım, aksi türlü çok sıkıcı olurdu."

Suratımı buruşturdum. Polat dikiz aynasından ifademi gördüğünde başını salladı hafifçe. Efes ise, Polat'ın başını salladığını fark edip arkaya, bana dönmüştü.

"Ne?" diye sordu.

"Ne yani, Öktem yelkenleri suya indirse senin için, ondan sıkılacak mısın?"

"Öyle bir şey söylemedim."

"Ama söylediklerin buraya çıkıyor."

"Kimsenin kalbini kırmam."

"İyi," dedim çatık kaşlarla kafamı sallarken. "Çünkü arkadaşımın kalbini kırarsan benimle uğraşmak zorunda kalırsın."

Efes elini alnına getirerek asker selamı verdiğinde, söylediklerimi çok iyi anladığını belli etmişti. Ardından önüne döndü, Polat çoktan sürmeye başlamıştı arabayı.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama bir süre sessizce yolu izledim. Polat aracı şehirdışına doğru sürüyordu. Biraz ortaya kayıp arabanın dijital ekranına baktığımda, navigasyonun açık olduğunu gördüm; navigasyonda ise Bursa'ya gittiğimizi.

"Kayak yapmaya falan mı gittiler yani nedir?" diye homurdandım kendi kendime, aksi bir tavırla geriye doğru yaslanırken. Kollarımı göğsümde birleştirmiş, koltukta aşağı kaymış, dışarıyı izliyordum.

Bir buçuk saat sonra Uludağ yakınlarında bir yerdeydik. Ya da Uludağ'da. Bir dağı tırmanıyordu araç ve ben uykusuzluktan beş dakikada bir bayıldığım için tabelaları kaçırıyordum.

Büyük bir kayak merkezinin çok da uzağında olmayan, ışıkları yanan, altı katlı büyük bir otelin otoparkında durduğumuzda "Harika," diye homurdandım gözlerimi ovalarken. Saat üçe geliyordu. Polat aracı park ettiğinde üçümüz birden indik.

"Hangi oda?" diye sordum ellerim belimde.

Polat bir şey söylemeden yürümeye başladığında, Efes

bana kaşları çatık bakıyordu. "Karaca sen iyi olduğuna emin misin?"

"İki gün önce Şebnem'in aşkından ölen adamı en yakın arkadaşımla yatakta yakaladım. Sevgilim ise, eski sevgilisinin uçaktan indiği saatten beri yok ve garip garip mesajlar atıyor. Şimdi de bir otele geldik. Sence ne kadar iyi olabilirim?" Asansöre bindik, lobiye çıkıyorduk.

Ya da... *İniyorduk?*

"Dövmemi sildirmek için lazere gidiyorum. Popo ne kadar acıtıyor bir haberin var mı senin?" Efes yüzünü ekşitti.

"Bir de kalp kırıklığını dene," dedim sahte bir tebessümle göz kırparak. Gerçi denemiş ve atlatmış gibiydi. Ya da atlatmak için benim arkadaşımı kullanıyordu...

Polat dudaklarını ağzının içine çekti.

"Seninki kalp kırıklığı değil paranoya, bu bir," dedi Efes. "İkincisi, çok fena pişman olacaksın."

"Ben dedim de neyse," diye homurdandı Polat.

"Ne dedin ya ne dedin?! Hiçbir şey demedin!" Bağırdığım sırada asansörün kapılarının açıldığını fark etmemiştim, sesim birkaç adamın dikildiği koridorda yankılanmıştı. Hepsi de şaşkın bakışlarla bana dönmüştü.

Nerede olduğumuzu anlamak için asansör ekranına baktım ama hangi katta olduğumuzu göstermesi gereken ekranda bir iskambil sembolü vardı. Efes önümde, Polat arkamda yürümeye başladığımızda koridordaki adamlar dik durup yere bakmaya başladılar. Asker miydiler?

Efes çift kanatlı büyük kapıyı iki eliyle ittirerek açtığında içeride gördüklerime inanamadım. Kumar masaları, makinaları, sahne, gözalıcı avizeler... Ve hepsi darmadağın edilmişti. Öyle ki köşedeki floresanlardan biri Allaha emanet tutunuyordu tavana. Burası gizli bir kumarhaneydi ve yerle bir edilmişti. İçeride kimse yoktu.

"Burada ne oldu böyle?" diye sordum kocaman gözlerle etrafa bakarken. Enkazın yanından geçiyor, ilerliyorduk.

"Kunt regl oldu," dedi Efes. "Huysuz biraz bu aralar. Çok takmamak lazım. Doğru frekansı bulur kendisi yakında. Tahminimce sabaha."

"Sabaha kadar neler olur, neler..." Polat nefesinin altından kısık sesle mırıldandı.

"Yasal mı burası?" diye sordum. "Kumarhane? Nasıl? İstanbul'da var mı böyle yerler?"

"İstanbul'da nasıl yerler var bir bilsen," diye mırıldandı Efes seslice nefes vererek. Ardından bir kapıyı açtı ve içeri geçmem için başıyla işaret verdi.

İçerisi bir çalışma odasıydı. Büyük bir masa, bir tekerlekli sandalye ve dolaplar vardı ama her yerin altı üstüne getirilmişti. Polat'ın kulağına dayalı telefonu gördüm ve "Abi, odadayız," dediğini duydum etrafı incelerken. Kunt'la konuşuyordu.

Efes, koltuktaki dosyaları yere itip oturmak için yer açtıktan sonra "Otursana," dedi. Koltuğun kolçağına oturdum ve meraklı gözlerimi etrafta gezdirdim. Burası bir oteldi otel olmasına ama altında kumarhane olan bir oteldi ve baskın yemişti. Baskını yapanın kim olduğu aşikârdı. Dolayısıyla bu kim olduğu aşikâr olan kişi, eski sevgilisiyle buluşmuş olamazdı.

Hem buluşsa ne olurdu ki? Kunt bir keresinde, Alara'nın onun yakın arkadaşı olduğunu söylemişti. Belki gerçekten öyleydiler. Belki hep öyleydiler ve yanlış anlaşılmıştılar. Belki çıkar ilişkisiydi. *Yine de ilişkiydi.* Ama Esin'in sözleri... Sıfırla çarpıyordu işte tüm pozitif düşüncelerimi.

Dolaplardan biri çok kolay bir şekilde hareket ettiğinde şaşkınlıktan ağzım bir karış açıldı ve ayağa kalktım. Kapı işlevi gören dolabın açılmasıyla iki şey oldu: Bir, Kunt odaya girdi. İki, tanıdık birinin kahkahası uzaklardan yankılandı.

Sergen'in. *Ne?*

Ama Kunt'un dudağındaki kurumaya yüz tutmuş küçük yara yalnızca dikkatimi ona çekmemiş, tamamen ona odaklamıştı ve o ân başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Üzerinde beyaz kısa kollu bir tişört ve elinde poşet gibi tuttuğu bir ceket vardı, altında ise siyah pantolon ve botları. Saçları dağılmıştı, gözleri kızarmıştı hafiften de olsa. Öfkeliydi.

Gerçekten öfkeliydi.

"Bu ne hâl?" diye sordum direkt yanına yürüyerek. Karşısında durduğum an dudağındaki yaraya uzanmıştım ama başını yana çevirdi. Gözlerimin içine bakmamıştı bile. "Kunt ne oluyor? Kimdi arkadan kahkahası gelen? Sen iyi misin?"

"Ben aşağıdayım," dedi Efes, Kunt'un geldiği yerden kaybolurken. Polat da onu izlemiş ve Kunt'la beni odada yalnız bırakmıştı.

Nefes diye alabildiğim tek şey, oksijen niyetine içime çektiğim Kunt'un öfkesiydi o ân.

"Bana ne olduğunu anlat," dedim bakışlarını yakalamaya çalışırken. Gözkapaklarını kapattı ve sakinleşmek için birkaç saniye tanıdı kendine.

Gözlerimin içine baktığında, altın hareler alev almıştı. "Asıl sen bana gecenin bir yarısı neden evi terk ettiğini ve kafana göre hareket ettiğini söyle."

Bir adım geri gittim istemsizce, öfkesini sindirebildiği falan yoktu. Ama biliyordu, öfkenin oturduğu masada aklın işi yoktu. *Aşk zaten akıl işi değil Karaca.*

Kunt, geri gittiğim bir adımı yok ederek bir adım üzerime geldi. Kalbim ağzımda atıyordu. Ne diyecektim? Sen burada cebelleşirken ben eski sevgilinle âlem yapıyorsun sandım da delirdim mi diyecektim? "Kunt, ben..."

"Dinliyorum."

"Şu ân çok öfkelisin." Konuyu dağıtmam gerekiyordu. "Arkandan gelen kahkaha Sergen'e aitti değil mi? Onun sesiydi. Onun sesini duydum." Gözlerimi etrafta gezdirdim. "Burası onun mu?"

"Konumuz bu değil," dedi sert bir sesle.

"Anlamıyorum..."

"Anlatayım," dedi alaycı, silik bir tebessüm dudaklarına sarılırken başını hafifçe eğip gözlerini kısarak. "Sen, ülkeye karşı büyük bir tehdit olan ve yıllardır yakalamaya çalıştığımız şerefsizin biricik kızısın. Sözkonusu şerefsiz, ailesinden bir tek senin kaldığını düşündüğü için seni istiyor, senin için sağ kolundan bile vazgeçiyor. Ama dur, yalnız değil... Hapisteki kardeşi sen mutfaktayken içeri dalıp seni rehin alıyor,

bir daha görüşeceğinizden emin... Tüm bunlar olurken sen ne yapıyorsun? Gecenin bir yarısı evden çıkıyor ve kafana göre bir yerlere gittiğini söylüyorsun, tanımadığımız herifin taksisinde..."

"Bebek değilim ama şu ân çok sert konuşuyorsun benimle," dedim tok bir dille, gözlerinin içine bakarak. "Kendine gel..."

"Beş dakikalığına yukarı çıkıyorsun, beş dakika ya sadece beş... Sonra çıkıp gidiyorsun... Bu kadar... Ve *bum*..."

Gözlerim kısıldı. *"Ne?"*

"Üç adam içeri dalıyor. Ne var ne yok dağıtıyor... Ne aradıkları belli değil... Ya arkadaşın evde olsaydı?"

"Neden bahsediyorsun sen?!" Nabzım hızlanmıştı. Öktem'e bir şey mi olmuştu? Biz ayrıldıktan sonra eve mi girmişlerdi?

"Kaldığınız ev bulunmasın diye çok uğraşmıştım ama bir işe yaramadı. Arkadaşının da artık orada kalması mümkün değil. Etrafta adamlar vardı ama artık ayakta mı uyudular yoksa herifler gelince buyur abi geç yedinci kat falan mı dediler bilmiyorum gerçekten." Alayla güldü.

Elim ayağım dolanırken elimi cebime attım Öktem'i aramak için ama Kunt kolumdan tuttu. "Bırak!" dedim geri çekilerek. "Arama," diye yanıtladı beni gözlerimin içine bakarken. "Öktem iyi. Güvenli bir yere yerleştirdik. Yalnız Efes'e bahsetme şimdilik, basıp gitmesin işimiz var."

"Onu da mı biliyordun?!" Telefonu cebime geri sokarken şaşkınca yüzüne baktım. "Neden söylemedin?"

"Çünkü beni ilgilendirmez."

Yüzümü sıvazladım, sakin kalmaya çalışarak. Hata bendeydi. Çok dikkatsiz davranmıştım. Fevzi beni durdurmaya çalıştığında dalga geçmiş, Polat'a da karşı çıkmıştım. Taksiye bindiğim gibi ise eve gitmiştim. Bir sokak gerisinde bile değil, direkt apartmanın önünde inmiştim. Öktem ne zaman evden ayrılmıştı? Çevredeki adamlar mı çıkarmıştı onu evden? Nasıl? Peki giren herifler kimin adamlarıydı? Babamın mı? Ne arıyorlardı?

"Günlük," dedim o ân.

Kunt'un kaşları çatıldı. "Ne?"

"Günlük," diye tekrar ettim. "Günlükten bir şey çıktı mı?"

"Hayır. Günlük annenin özel hayatıyla ilgili, işimize yarar hiçbir şey yok."

"O zaman neden Halit köşe bucak annemin günlüğünü arıyor?"

Kunt birkaç saniye öylece bana baktı. Ardından gözleri kısıldı. "Bu günlük... Bir tane miydi? Başka günlüğü olmadığına emin misin? Ya da bu tarz bir defteri?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece o günlük vardı."

Kunt başını salladı. Önce kirli sakalını, ardından boynunu sıvazladı ve seslice nefes verdi. Sanırım sakinleşiyordu. Ben karşısında öylece ifadesini izlerken bana dönerek yorgun bir bakış attığında, bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdi ve dudakları yalnızca birkaç santim uzaktayken gözlerini gözlerime kilitledi. Elini kaldırdı ve yüzümü avuçladı, başparmağıyla yanağımı okşadı.

Alnıma dudaklarını bastırırken burnuma dolan kokusuyla istemsizce kapanmıştı gözlerim. Beni kendine çekerek sıkıca sarıldığında, başını eğip boynuma; saçlarımın arasına gömerek derin bir nefes aldı. "Çok korktum," dedi. "Aklımı kaçırdım burada. Çok korktum Karaca... Neden gittin?"

Ben aklımı kaçırdığım için gittim, sen de ben gittim diye kaçırdın aklını öyle mi Kunt?

Şimdi bu adama *kıskandım* denilir mi, olmayan bir buluşmayı?

"Bana *sen uyu* dedin... Sen bana öyle demezsin. Biliyorsun neden..." Kesik bir nefes çektim ciğerlerime.

"Özür dilerim," dedi başını kaldırıp gözlerimin içine bakarken, iki parmağı arasına sıkıştırmıştı çenemi. "Biliyorum neden... Ama dönemezdim sabaha kadar eve."

Başımı salladım. Gözkapaklarım düşmüştü, kaşlarım hafif çatıktı ve aşağı bakıyordum biraz. Alttan çenemi ittiğinde başım kalktı ve göz göze geldik. Altın hareler öfkeyle yanmıyordu artık. Dudaklarımı kendininkilerin arasına alıp bana güçlü

bir öpücük verdiği ân gözlerim yeniden kapandı, ne zaman belime yerleştiğini bilmediğim avucu beni kendine yaslıyor ve içimde bir şeyleri uyandırıyordu.

Ardından inledi, dudağının kenarındaki yara yüzünden, beklemiyordu çünkü ısırmamı. Geri çekilip eliyle ağzının kenarını sildiğinde kana baktı. "Bu niyeydi peki şimdi?"

Kaşlarımı çattım. "Ben de onu soruyordum ya zaten Kunt, kim yaptı bunu? Aşağıda kim var?"

Omuzları çöktü seslice solurken. "Olduğunu düşündüğün kişi."

"Sergen mi? Burası onun mu?"

Başını salladı.

"Bu kumarhane yasadışı, anlıyorum ama sanki sen... Onun gibilere tolere edildiğini söylemiştin? Öyle değil mi? Anlamaya çalışıyorum şu ân olayı..."

"Bu konunun tolere edilebilir bir yanı yok," dedi Kunt tok bir sesle, yeniden sinirleniyordu. Konu neydi?

"Konu ne?" Tişörtüne sıçramış küçük koyu lekelerin kan olduğunu fark ettiğim ân herhangi bir yerinde başka bir yara aramaya başladım ama bir şey yoktu. Tişörtün kenarını çekiştirdiğimde karnı açıldı, kumaşı elimde sıktım ve başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Bu senin kanın değil."

"Öyle olmasını mı isterdin?"

Kaşlarım çatıldı ve gözlerim kısıldı. "Öyle olsaydı aşağı inerdim."

Dudakları memnun bir tebessümle sarmalandı o ân, korumacı cevabım hoşuna gitmiş olsa gerekti. "Biz yukarı çıkalım seninle."

"Yukarıda ne var?" diye sordum ama çoktan elimden tutmuş, beni kapıya yönlendiriyordu.

"Yatak," dedi darmadağın salonun içinden geçerken. "Uyku, yani. Buraya bunun için gelmedin mi?"

"Buraya sinirli olduğum için gelmiştim," diye homurdandım, asansöre binmiştik. "Ama senin öfken benimkini söndü. Sergen ne yaptı?"

Kunt asansör duvarına yaslanıp tuttuğu elimle beni kendine çektiğinde bacaklarının arasına girdim, iki kolunu da

belime sarmıştı. "Boş ver şimdi bunları. Sabahtan beri sonunda seninle yalnız kalmışken konuşmak istediğim şeyler değil bunlar."

"O zaman ben eve döneyim, uyuyayım kedilerimle. Sen de buradaki işine devam et. Nasıl olsa böyle olmasını umuyordun."

Kunt dudaklarını ıslattı. "Hâlâ sinirlisin."

"Nerede olduğunu söyleyebilirdin. Hiçbir şey olmadan direkt buraya gelebilirdim."

"Seni buraya getirmek tehlikeliydi. Evden çıkman tehlikeliydi. Aşağıdaki manzarayı kendi gözlerinle gördün, gerçekten seni böyle bir akşamın içine atacağımı düşünmemiştin değil mi?" Gözleri kısıldı. "Aşağıdaki kumarhanede kirli para dönüyor. Bunu zaten anlamışsındır, yasal değil. Sergen'in evet. Damarıma bastı... Sikti attı. Düşünmek bile tüm insani duygularımı kaybetmeme neden oluyor ve herif daha ağzını açmadı bile. Ne hâlde olduğumu anlıyor musun Karaca?"

Anlıyordum, gözlerinin içinde görebiliyordum şu ân bile çıktığı yere dönüp Sergen Kahir'e yapmak istediklerini ama kendi tutuyordu. Ellerimi kaldırıp yüzünü avuçlarımın içine aldığımda alnını alnıma yaslamak için biraz eğildi, yorgunluğuna yenilmiş gibiydi. "Bu hâlime ve tüm söylediklerime rağmen, yine de, şu ân burada olduğun için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

Bir tebessüm peydah oldu yüzümde, dudaklarımın kenarı kıvrıldı o ân. Kunt biraz parfüm kokuyordu biraz da terliydi. Asansör hedef katta durduğunda bir zil sesiyle kapıları açıldı. Kunt o ân elmacık kemiğimin üzerine uzun bir öpücük kondurup doğruldu ve elimi avucunun içine alarak benimle birlikte asansörden çıktı.

Girdiğimiz oda büyüktü. Bir köşesi büyük camlardan oluşuyordu ve karlı dağları görüyordu, hatta bir kayak merkezini de. Köşede bir şömine ve üzerine monte edilmiş büyük bir televizyon vardı. Çift kişilik büyük yatak televizyonun karşısında, odanın diğer ucundaydı.

Kunt duş almak için banyoya geçtiğinde bir süre pencereden manzarayı izledim. Ardından telefonumu çıkardım ve

Polat'ı aradım. Kunt, Efes'e bu gece olanlardan bahsetmememi söylemişti bu yüzden Efes'ten bilgi alamazdım ama Polat bilmiyor olamazdı.

"Biliyor musun cehennemin yedi kat dibindeyim ve burada telefon çekmiyor," diyerek açtı Polat telefonu. Bu gecelik başına yeterince bela açtığımı kastediyordu.

"Bilemiyorum, sesin gayet iyi geliyor," dedim tırnaklarımı izlerken. Montumu çıkarmış, ince kazağımla balkona çıkmıştım çünkü bu soğukta ince kıyafetlerle dışarı çıkmak tam da bana yakışır mantıklı bir hareketti. "Öktem'le kaldığımız eve girenler olmuş, haberin var mı? Öktem nereye götürüldü?"

Hava buz gibiydi. Belki de içeri dönmeliydim.

"Asker evlerinden birine. Korunuyor. Yeni bir yere geçene kadar da korunacak," diye cevapladı Polat. "Halit Tasmas'ın adamlarıydı evi basanlar, takip ettirdik. Eğer Öktem'in yakın arkadaşın olduğunu öğrenirlerse hiç hoşlanmayacağımız durumlarla karşılaşabiliriz bu yüzden emin olana dek göz hapsinde tutacağız."

Yüzümü sıvazladım sertçe. Arkadaşımı bu duruma sokan benim dikkatsizliğimdi. "Tamam... Anladım. Sağ ol," dedim ayağa kalkarak banyoya yürürken. Elimi saçlarımdan geçiriyordum gergince. Kapı tıklatıldığında adımlarım durdu. "Bir saniye..."

"Bir çanta gönderilmişti yukarı, o gelmiştir. Güvenli," dedi Polat hattın diğer ucundan. Kapının deliğinden baktığımda bir kadın, elinde siyah bir çanta tutuyordu. Kilidi açıp kapıyı araladım, ne olur ne olmaz telefonu kapamamıştım. Kadın baştan aşağı siyah giymişti ve saçları kısacıktı. Bakışlarından anlaşılıyordu asker olduğu. Çantayı bana uzattı ve başını salladı bakışlarla onay almak istercesine, çantayı aldıktan sonra teşekkür ettim ve kapıyı kapattım.

"İyi geceler Karaca," dedi Polat telefonu kapamadan önce. Ona iyi geceler diledikten sonra telefonu kapattım ve çantanın fermuarını açtım. Giyecek bir şeyler vardı içinde, rahat şeyler ve iç çamaşırı.

Banyo kapısını tıklattığımda su sesi kesildi ve Kunt'un yankı yapan sesini duydum. "Efendim?"

"Bir çanta geldi," dedim kapıya alnımı yaslarken. "İçinde eşyaların var."

"Bir saniye."

Alnımı kapıdan çekmedim, çanta elimdeydi. Birkaç saniye sonra kapı açıldığında içeriden sızan sıcak su buharı suratımı yaladı, aniden açılan kapıyla neredeyse kafamı Kunt'un *çıplak* ve *ıslak* göğsüne gömecektim. Harika kokuyordu.

Başımı kaldırdığımda göz göze geldik. Kumral saç tutamları koyulaşmıştı ıslak oldukları için, teninden su damlaları süzülüyordu aşağı. Neyse ki, *neyse ki* kapıyı açmadan önce beline bir havlu bağlamayı akıl edebilmişti; çünkü ben kapıyı tıklatmadan önce içeride duş aldığını tamamen unutmuştum.

"Çanta," dedim gözlerine dalmışken, sarhoş gibi.

"Hı-hı," dedi eğlenir gibi. "Nerede?"

"Elimde."

"Bana vermeyecek misin?"

"Hı-hı," diye yanıtladım onu. Ardından yutkundum. İçeri dönüp kapıyı kapatmasını istemiyordum, biraz daha böyle dursundu. "Polat'ı aradım. Öktem'i güvenli bir eve yerleştirmişler. Göz hapsinde tutacaklarmış. Sen mi söyledin?"

"Arkadaşını göz göre göre yem yapacak değildim," dedi düz bir sesle. Ardından gözleri kısıldı. "Karaca, bence sen de sıcak bir duş almalısın. İnsanı kendine getiriyor. İyi olduğuna emin misin?"

"Çok sıcak," dedim başımı sallayarak aşağı bakarken. Çantayı kaldırdım ve göğsüne doğru tuttum, öyle ki neredeyse elim tenine değecekti. "Ondan hareret yaptı herhalde."

"Herhalde," diye yanıtladı Kunt beni, silik bir gülüşle. "Giyinip geliyorum."

Ardından çantayla birlikte kapının arkasına geçti. "Giyinmesen de olur," diye fısıldadım kendi kendime, koltuğa doğru yürürken. Elbette bunu duymamıştı. Duysa da giyinir gibi geliyordu gerçi. Keşke çantasını vermeseydim, gelmedi deseydim. Havluyla gezer miydi?

Yatağın üzerine çıkıp bağdaş kurarak oturdum ve sırtımı yatak başlığına yasladım, odanın ışıklarını kapatmış ama başucu lambalarını yakmıştım. Kunt banyodan çıktığında üzerinde beyaz kısa kollu bir tişört ve gri bir eşofman vardı yalnızca. Çantayı kenara bırakırken beni izliyordu. "Pantolon ve kazakla rahat uyuyamazsın."

"Bu yüzden bana tişörtünü vereceksin?" Sorarcasına söyledim, kaşlarım havalanmıştı.

Kunt tereddüt etmeden bir elini sırtına attı ve tişört kumaşından çekerek başından çıkardı. Ben göğüs kaslarını dikizlerken o, tişörtü bana uzatıyordu. "Manzaran güzel mi?"

"Evet ya bayıldım, karlı dağlar falan çok güzel görünüyor, şömine de var," dedim alaycı bir şekilde yataktan kalkarken tişörtünü elime alarak. Başımla da pencereleri işaret etmiştim. Kunt güldü. Dışarıdaki manzarayı kastetmediğimi biliyordu.

O yatağa geçerken neden üzerimi değiştirmek için banyoya gitmedim bilmiyordum ama yatağın hemen yanında kazağımı başımdan çıkartıp koltuğa attığımda utanç hissetmiyordum. Sanki her gün yanında soyunuyormuş gibi rahattım ve bu rahatlık bana özgüven veriyordu. Bir yandan da... Mutluluk. Çünkü fazladan ten göstermek benim için her zaman zordu.

Tişörtü üzerime geçirip kalçalarımı kapatmasına izin verdikten sonra pantolonumu da çıkartıp koltuğa bıraktığımda tişörtün içinden ellerimi sokup sutyen kopçasına uzandım. Kunt'la o ân göz göze gelmiştik, merakla beni izliyordu.

Ardından gözlerini kıstı. "Yardıma mı ihtiyacın var?"

"Hayır," dedim kopçayı çözüp siyah sutyeni kıyafetlerimin arasına bırakırken. "Manzaran güzel mi?"

"İçeridekinden mi dışarıdakinden mi bahsediyorsun?"

Kıvrılan dudaklarımı birbirine bastırarak kaşlarımı kaldırdığımda ağzı kapalı gülüyordu. Her şeyi bir kenara bıraksak bile, birazdan içine gireceğim yatakta böylesine güzel bir adamın olduğu gerçeği bana yeterince inandırıcı gelmiyordu. Yüzüne vuran loş ışık, gülümserken ortaya çıkan gamzelerini daha da belirginleştiriyor ve onu tablolaştırıyordu resmen. Böylesine basit bir yatak köşesini bile sıradışı ve özel bir hâle getirebiliyor olması inanılmazdı.

Çok değil yalnızca bir saat önce kara para işindeki bir adamın kumarhanesini ve muhtemelen suratını da dağıtmış bir adamın yatakta bu kadar masum durması ise, eminim birçok fizik kuralına aykırıydı.

Ve o ân, "Senin için bakınıyordum," sözleri döküldü ağzımdan. Dilim, beyin süzgecinden geçirmediğim ve bir kez olsun düşünmediğim kelimeleri bir araya getirmişti; saf dürüstlük bu değilse, ya neydi?

Kunt'un kaşları çatıldı. Negatif düşündüğü o kadar belliydi ki. Yatak başlığına yaslanmış ve bir bacağını ileri uzatmış, diğerini kırarak ötekinin altına almışken doğruldu ve "Ne zaman?" diye sordu.

Küçük küçük attığım adımlar beni yatağa götürdü, hemen karşısına, yatağın ucuna oturdum bir bacağımı altıma alıp diğerini aşağı sarkıtarak. "Hep. Her zaman."

O ân, ters bir şey olmadığını anlamış gibi bir rahatlamayla omuzları çöktü ve derin bir nefes aldı. "Öyle mi?"

"Öyle," diye yanıtladım. "Bazı insanlar etkileşime girdiği herkeste potansiyel gördükleri için denerler, bana kalırsa kazanabilecekleri tek şey kalp kırıklığı çünkü birine odaklandığında ona bağımlı hissetmek çok kolay. Öyle bir şey hissetmiştim bir keresinde ama hiçbir zaman bağ kurmak, adım atmak istemedim. Hazır hissetmediğimi ya da zamanı olmadığını düşünüyordum... Hayır, öyle değilmiş."

"Değil miymiş?" diye sordu Kunt, nereye varacağımı merak ediyordu.

"Değilmiş," dedim gözlerimi yatağın koyu renkli çarşafında gezdirirken. Ardından altın harelerine baktım. "Üç yıllık eğitimle ambulansa atlayıp bir revir odasına dalmayı bekliyormuşum asıl."

Birkaç saniye rüzgârın cama vurarak çıkardığı uğultu doldu yalnızca kulaklarıma, Kunt nefessiz izliyordu beni. "Keşke... O revir odasından içeri girmene gerek kalmasaydı Karaca."

"Öyle söyleme," dedim karşı çıkarak. Kaşlarım çatılmıştı.

"Ama öyle," dedi. Lafının arkasındaydı, bir ânlık hisle söylememişti. "Keşke o gün ambulansa atlayıp arenaya gel-

mene gerek kalmasaydı, abin terk etmeseydi sizi. Keşke o gece... O gece hiç yaşanmasaydı."

"Biz o gece tanıştık."

"Biliyorum," dedi düz bir sesle. Gözyaşları gözlerime batıyordu ama geri yolluyordum onları.

"Kelimelerin bıçak gibi bazen, onları dile getirirken aslında saplıyorsun karşındakine. Hayran olunası bir özellik. Ama karşındaki insan için herhangi pozitif bir yorum yapamayacağım çünkü acıtıyor." Yutkundum.

Kunt hafifçe öne eğildiğinde, gözlerime daha yakından bakıyordu artık. "Acıtıyorsa içeride olduğumdan, öyle mi?"

Bir şey söylemeden gözlerinin içine baktım. Benden böyle bir itirafı alamayacaktı çünkü zaten çok daha fazlasını söylemiştim.

"Bir şeyler canını sıktığında bile öfkeleniyorum, acıtmayı istemem. Benden gelecek olsa bile. Nefret ediyorum dürüst olmaktan... Bakma bana öyle," dedi Kunt pozisyonunu düzelterek hemen önüme otururken. Göz temasını ya da yüzlerimizin yakınlığını kesmemiş, aksine alnını alnıma yaslamıştı. Elinin tersi yanağıma değdi. "Bana öyle bakma Karaca."

"Nasıl?"

"Beni yanına, dünyayı karşına almış gibi. Hak etmiyorum. Seni hak etmiyorum. Kalbini hak etmiyorum. Hiçbir şeyi hak etmiyorum."

"Saçmalık!" Derin bir nefesle biraz geri çekildim. "Saçmalıyorsun, nasıl hak etmiyor olabilirsin? Sen hayatımda tanıdığım en güzel adamsın! Sözlerin olsun, hareketlerin olsun... Nasıl böyle düşünebilirsin?"

"Bazı şeyler net gerçektir Karaca, düşüncelerin yön veremez. Veremez."

"Benim hakkımda ne hissediyorsun?" Kaşlarımı çattım, gözyaşlarımı geri gönderdiğim ıslak kirpiklerimin ardından baktım ona.

Kesik bir nefesi misafir etti ciğerlerine, bakışlarını kaçırdı. Ardından gözlerini kapattı bir saniyeliğine, derin bir nefes aldı ve bana baktı. Sükûnet dans etti gözlerinde, hareketle-

rinde, sözlerinde. Daha sonra ıslattığı dudaklarını araladı nihayet. "Yirmi altı yaşındayım, yirmi yedi oluyorum haftaya. Ve yirmi yedi yıllık hayatım boyunca kimse ulaşamasın diye teker teker kapılarımı kapatmakla uğraştım. Zarar vermesinler diye de, gereksiz samimiyet de, mesleki temkiniyet de... Sonra sen çıkageldin ve elindeki anahtar benim yıllarca çivi çaktığım tüm kapılarımın kilitlerine uyuyordu. Öylece kolu çevirip içeri girebildin Karaca."

"Çünkü ardını merak ettiğim tüm kapılar yalnızca seninkilerdi."

"Beni dinle, bak, kapılarından kolayca geçtiğin o odalar enkaz bir eve ait," dedi kendini tutmaya çalışıyormuş gibi. "Ya başına yıkılırsa? Ya altında kalırsan? Kaçmak için çok geç değil. Çıkıp gitmek için geç değil."

"Biri kaçacaksa o sensin, kaçıyorsun da hatta!"

"Bence ben bu gece koltukta uyumalıyım," diyerek ayağa kalktı Kunt o ân, elini saçlarından geçirip ensesine kaydırdı ve gözleri pencereden uzak kar manzarasını taramaya başladı.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Ayağa kalkıp ona baktım ama bana sırtı dönüktü.

"Bu ışıkta sana giymen için beyaz tişört vermemeliydim," dedi yan dönerek, gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Kendine hâkim olmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Ardından bana baktı. Neyi kastettiğini biliyordum, sutyen giymediğimden beyaz tişört içimi belli ediyor olmalıydı. "Gerçekten uyumalıyız Karaca. Yatağa dön."

"Sensiz uyumuyorum!"

"Hemen yanındaki koltukta olacağım, sorun olmaz..."

"Sorun olur," diyerek böldüm lafını. "Ben sana daha yakın olmaya çalışıyorken senin uzaklaşman, benim için sorun olur Kunt."

Ela gözlerindeki altın harelerin gölgesi, düşüncelerinin yönüyle birlikte değişmiş gibi büyük bir yoğunlukla bana bakmaya başladığında "Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye yanıtladı beni.

"Beni öyle düşüncelere itiyorsun ki aklımı kaçırmamı sağlıyorsun, bence neden bahsettiğimi çok iyi biliyorumdur." Ve

biliyordum. "Sen benden kaçtıkça ben aklının başkalarında olduğunu düşünüyorum. Sarhoşken saçmaladıklarım, gün içinde ihtimal vermeyi düşündüklerimdi. Aklıma gelenlerdi. Hiçbiri boşuna çıkmadı ağzımdan benim."

"Sen ciddi misin?" Bana döndü, sözlerime inanamıyor gibi bakıyordu. "Nasıl kurabilirsin böyle bir şeyi kafanda? Sana hiç geçit verdim mi böyle bir konuda?"

"Belki de vermişsindir Kunt," dedim yorgun bir ifadeyle, omuzlarım çökerken.

Bakışlarındaki sorgulayıcı tavır yavaş yavaş sönerken yerini daha sıcak bir şeye bıraktı. Kendine öfkeliydi bana böyle hissettirdiği için ama çıkış yolunu bulamıyordu sanki. Halbuki öylece önündeydi.

"Gidecek misin şimdi?" diye sordum, alaylı bir ifadeyle koltuğu işaret ettim başımla. "Koltuğa?"

"Bildiğini biliyorum ama eğer bu gece seninle o yatağa girersem neler olacağını anladığını düşünmüyorum Karaca." Gözleri hafifçe kısıldı, dudaklarını ıslatmıştı. Altın hareler, loş ışıkta; karanlık gökyüzündeki, paha biçilmez yıldızlar gibi parıldıyorlardı. "Ve sarhoş değilsin bile, bizi durdurabilecek hiçbir şey yok."

"Biliyorum."

"Biliyor musun, Karaca? *Gerçekten* biliyor musun?" Vücudunu bana doğru döndürdü.

"Biliyorum," dedim bir kez daha, küçük adımlar atıyordum. Tam önünde durduğumda başımı kaldırmış, yüzünü inceliyordum. Biraz sonra benimkilere katmayı düşündüğüm dudaklarını mesela.

Kesik bir nefes kaçtı ağzından, yüzümü avuçlarının içine aldı ve "İkizleri doğdukları gün küvezde gördüğümde dünyanın en güzel şeyleri olduklarını düşünmüştüm," dedi kısık sesle, neredeyse alnı alnıma; burnu burnuma, dudakları dudaklarıma değecekti. "Şimdi sana bakıyorum ve o günden farklı bir şey yok aklımda."

Bir saniye bile geçmedi ki gözleri gözlerime kilitlendi, başka hiçbir yere bakmadı. Bakmadım. Zemin mi ayaklarımdan

kaymıştı benimkilere gömülen dudaklarıyla yoksa belime sıkıca sarılan kolunun verdiği güven hissiyle ben mi dik durmayı bırakmıştım bilmiyordum. Bu öpüşmek değildi, bu başka bir şeydi. Hükmetmek, aklına girmek, tenine işlemek, bitirip tüketmeye çalışmak... *Yakıp yok etmek*. Bu öyle bir şeydi.

Ve bu benim tercihim, benim seçimim, benim isteğimdi.

Sevdiğim adamla birlikte, etrafı karlarla çevrili bir otelin odasındaydım; soğuk bir nisan gecesi, bir dönme dolabın tepesinde değildim. Şömine yanıyordu, loş ışık geceyi yumuşak bir şekilde aydınlatıyordu, *üşümüyordum. Canım yanmıyordu*. Her saniyesi göğsüme çiçekler ekiyor, kafamın içinde volkanlar patlatıyordu.

Eli, üzerimdeki beyaz tişörtün altından çıplak belime sarıldığında çoktan kollarımı boynuna dolamış ve bacağımdaki eli sayesinde kolayca bacaklarımı beline dolamıştım bile. Sırtımı yatakla buluşturduğunda bir saniyeliğine göz göze geldik, ikimiz de nefes nefeseydik ve bir gram alkol karışmamış olmasına rağmen kanımıza, sarhoş gibiydik.

"O kadar güzelsin ki," diye fısıldadı elleri belimi avuçlamış, tenimde kayarak yukarı tırmanıyorken. Tişörtü sıyırıyordu. "Aklımı alıp götürüyorsun benden."

Tişört başımdan kurtulduğu an ensesine yapışan avucumla birlikte onu kendime çeken bendim, bir saniye bile geçmeden yeniden nefeslerimiz birbirine karışmaya başlamıştı. Oradaydım, *yaşıyordum*, ona her şeyimle karşılık veriyor ve sıkıca tutunuyordum çünkü bir saniye bıraksam o ân kaçıp kaybolacakmış gibiydi karanlıkta.

Ve ben bu geceyle ilgili hiçbir şey karanlığa teslim olsun istemiyordum.

Dilini ağzımın içinde, çıplak bacağımdan yukarı kayan elinin sıcaklığını tenimde hissettiğimde aklını kaybeden ben oldum. Saçlarını çekiştirdim, ellerim her yerindeydi; göğüs ve sırt kaslarını tavaf ettim, beline dokundum, eşofmanının bel lastiğinden içeri kaydı parmaklarım. Kunt'un inleyişi öpüşünün arasından boğuk bir ses olarak çıktığında ikimizin içindeki alevler aynı ânda yükseliyordu ama aynı zamanda acı veriyordu da.

Çenemin altına uzun, ıslak, yoğun bir öpücük bıraktı. Sıcak dudakları cayır cayır yanan tenimden aşağı kayarken bir göğsümü avucunun içinde hissettim, başparmağı sürtündü. Diğerini öptü. "Bu?" Sorusu bana biraz olsun bilinç kazandıran şeydi. "Bu nasıl oldu?"

Başımı kaldırdım, kastettiği yara izine baktım; ardından gözlerinin içine. Başımı geriye doğru atıp yutkunurken bir kâbusmuşçasına unutmak için her gece direndiğim anılar damarlarıma karışarak kanıma akmaya başladı yine. "Kazaydı."

Ama hayır, kazara göğsünün üzerinde söndürmezdin sigarayı.

Kunt'un gözleri zamanla silinen yara izinin üzerinde bir süre takılı kaldı, kızarmış ve şişmiş dudakları aralık, kaşları ise çatıktı. Dikkatinin dağılmaya başladığını hissediyor ve bunu istemiyordum. Bunu biliyormuş gibi odağını yeniden bana çevirdiğinde, yara izinin üzerini öptü ve gözlerimi kapatmamı sağladı.

Eşofmanı yardımımla saniyeler içerisinde yok oldu, boxerı da öyle. Buğday teni ve uzun, güçlü kasları tüm güzelliğiyle gözlerimin önündeydi. Çok... *Güzeldi.* Göz göze geldiğimizde kızardım. Katıldığı tüm maçlar ve operasyonlarda, kaslarına aldığı darbeleri bile kıskanıyordum. Sıcak ve ferah bir duş aldığında üzerine geçirdiği tişörtlerini, boynuna değen parfümünü bile kıskanıyordum. Karşımda gerçekten bir yunan tanrısı gibi duruyordu ve ben ona baktıkça küçülüyor, küçülüyor ve küçülüyordum.

"Bana böyle bakmaya devam edersen bu gece sandığımdan da çabuk bitecek gibi duruyor."

"Nasıl bakıyormuşum?"

"Sabaha kadar seninleyim der gibi," dedi ve beni belimden kaldırıp boylu boyunca uzandırdı yatağa. Üzerimdeydi, yüzü yüzümdeydi, bir dizi iki bacağımın arasındaydı ve kasıklarımda kelebekler vardı.

İstemsizce gülümsedim, elimi saçlarından geçirip avucumu ensesine yasladım ve kulağına doğru fısıldadım. "*Sonuna* kadar seninleyim."

Ve o sözcükler, fitilin ucunu ateşleyen masum bir kıvılcım gibi yangın çıkardı. Bir kalp atışı sonrasında ağzım derin öpücüğüne esirdi, ardından çeneme; boynuma ve göğsüme öpücüklerini indirdi. Dudakları karnıma dokunduğu ân kasıklarımdaki kelebeklerin kanatları alev alevdi. "Korunmalıyız," diye mırıldandığını duydum, sesi boğuk çıkmıştı, sanki kendine hatırlatıyordu.

"Bazı sağlık sorunları nedeniyle doğum kontrol hapı kullanıyorum uzun zamandır."

Başını kaldırdı ve aşağıdan bana baktı. *İmdat.* Parmaklarım saçlarına uzanamıyordu artık, ayrılmışlardı. "Bunu bilmem hiç iyi olmadı."

Gülmeme engel olamadım. "Neden?"

"Yakında öğrenirsin."

Ve dudakları yeniden benimkileri buldu. Sabaha kadar yalnızca öpüşsek bile şikâyetçi olmazdım, dudaklarının uyuşturucu etkisi vardı ve insanı bağımlı hâle getiriyordu. Nefesimi kesiyor, sonra tatlı oksijeni ciğerlerime bırakıyordu. Ardından keşfediyordu beni.

Parmaklarını saçlarımda hissettim, yüzüme gelmiş birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra elini kollarımdan aşağı sürterek indirdi ve belime yasladı avucunu. İşaretparmağını iç çamaşırıma taktığı ân bacaklarım titredi, ellerim de öyle; ardından kumaş bacaklarımdan sıyrılıp gitti. Birkaç hafta önce bana uykumu getirmek için dokunuşu, bunun yanında hiçbir şeydi ve ben omzunu ısıracak kadar dayanılmaz bir şekilde yükseldiğimi çok net hatırlıyordum.

Islak öpücükleri bir kez daha aşağı kaydığında karnıma ilerlemeden önce göğsümdeki yara izini uzunca öptü ve bu sefer, sıcak nefesini çok daha hassas bir yerde hissettim. Aklımı kaybedeceğimi sandım, belki de "Kunt," diye fısıldarken çoktan kaybetmiştim bile. Saçlarına uzandığım ân elimi yakaladı ve parmaklarımızı birleştirdi.

"Kaçışın yok."

Olduğunu bir ân bile düşünmemiştim.

Ve o ân, göz göze geldiğimiz ân, çenesini indirdi ve içime çektiğim nefes aldığım son nefesmiş gibi hissettirdi. Dudaklarının dokunuşuyla sırtım bir yay gibi gerilirken dudaklarımı o kadar sert ısırdım ki kanın metalik tadı dilimi yaktı.

O âna dek tattığım tüm ufak zevkler bir olmuş ve kendilerini ona, yirmiye, otuza katlayarak bana işkence etmeye karar vermişlerdi sanki. Kalbim duracak sandım, ciğerlerime oksijen yerine litrelerce benzin dolduruyorlar sandım o ân ve bu gece, ilk defa, ateş ben değildim. Kunt'tu. Ve ben gecenin sonunda küllerden ibaret olacaktım.

Kendimi yatakta tutmak ve hareketsiz bırakmak için harcadığım güç o kadar fazlaydı ki antrenmanda gibi hissediyordum ama ne kadar zaman geçerse geçsin hiçbir zaman alışamayacağım bir antrenmandı bu. Hiçbir zaman kolaylaşmayacak gibi, *hiçbir zaman.*

Parmaklarım çarşafları kavradığı ân başımı geriye doğru attım, *bu bir intihardı ve ben seve seve atlamıştım.* İşkence ediyordu bana. Evet. Ne yapmıştım ben ona? Neyin intikamıydı bu?

İçeride olan çok sıcak, çok keskin ve çok baş döndürücüydü. Hassaslığın son noktasına acımasızca darbeler bırakıyordu. Çok fazlaydı. *Neredeyse* her şey çok fazlaydı. O ân, gözlerim karardı ve çıkardığım tüm sesleri kesmeye çalışırken kısılan sesimle bir çığlık attım. İsmini de çığlık atmış olabilirdim, birçok şey söylemiş olabilirdim; küfür bile etmiş olabilirdim.

Başını kaldırdığı ân ikimiz de nefes nefese göz göze geldik, yüz hizama uzandı. Gülümsüyordu. Kalın dudakları şişmiş, kızarmış ve gözleri tutkuyla dolmuştu. "Çıkardığın sesleri seviyorum," dediğini duydum, hâlâ kendimde değildim bu yüzden omuzlarına tutunuyordum. "Kendini susturmaya çalışırsan, bozuşuruz."

Gözlerimi kapattım. Cevap bile veremiyordum. Kalbim tavanda atıyordu. Bütün vücudum kalp organına dönüşmüş gibi titriyordu. Artık yalnızca belli bölgeler değil, tüm bedenim hassastı. Tenini, kirli sakalını, ayva tüylerini bile hissedebiliyordum.

"Aç gözlerini," diye fısıldadı alnını alnımla birleştirirken. Hiç tereddütsüz gözkapaklarım ona itaat etti. "Karaca," diye fısıldadı yeniden. "Çivisi çıkmış bir dünyada yaşadığımızı biliyorsun ama bundan sonra o güzel kafanın içindeki kurtçuklar ne zaman bana karşı olan güvenini yemeye başlasa bu anı hatırla." Bir eliyle yanağımı avuçladı. "Bu gerçek." *Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.* "Biz gerçeğiz."

Biz gerçeğiz.

Alınlarımız birbirine yaslıyken bir elimi kaldırıp kalbine yasladığımda, tıpkı benimki gibi dört nala koştuğunu hissettim. Kunt ben nefesimi yakalayana kadar bekledi, gözlerimin içine baktı, karanlıkta kalmış olsak da o ân yüz yüze; altın hareler her zamanki gibi parıldıyordu. *Karanlığıma ışık, gökyüzüme yıldızdı.*

Parmaklarım göğsü boyunca aşağı kaydığında kasıklarındaki tüyleri hissettim, Kunt alnıma yaslı alnı sayesinde inleyerek başımı yatağa bastırırken elimi yakalayıp parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Ergen gibi avucuna gelmemi istemezsin değil mi?" Kıkırdadım. Ben kıkırdamaya devam ettikçe o güldü, ardından beni öptü.

"Kötü bir kadınsın, çünkü bana ne yaptığını çok iyi biliyor ve devam ediyorsun."

"Öyle mi?" Bilmiyormuş gibi davrandım. "Ne yapıyormuşum?"

"Böyle," dedi fısıltıyla, dudakları dudaklarımın arasındayken. "Tatlı nefesini üflüyorsun..." Yumuşacık bir şekilde öptü. "Ve aklım uçup gidiyor."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Adamın ayaklarını yerden kesen bir şey," diye fısıldadı. "Hiç hissetmediğim bir şey," diye devam etti. "Mucize gibi bir şey."

Gülümsememe fırsat vermeden beni bir kez daha öptüğünde, kimin ayaklarının yerden kesildiğini söylememe gerek yoktu. Kunt ağırlığını bana vermeden kalçasını bana yasladığında saç diplerini sıktım parmaklarımın arasındaki. "Hazır mısın?" diye sordu fısıltıyla.

Dudaklarım kapalı gülümsedim. "Hı-hı."

"Gözlerini aç."

Yine mi kapanmışlardı? Açtım. "Evet."

"Neden alkolsüz sarhoş olmuşsun gibi hissediyorum?"

Yeniden kıkırdadım. "Galiba."

"Şimdi gülüyorsun. Gül... Ama bu biraz acıtabilir," diye mırıldandı beni bir kez daha öperken. Dudakları benimkilerin üzerinden çekilmeden hemen önce, onu bacak aramda, girişte hissettim. "Ah, evet... Hazırsın."

Titredim, kızardım, ateş bastı ama hiçbiri umurumda değildi çünkü bir kez daha göz göze gelmiştik.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı bir kez daha, işte o ân domatese dönüşümümü tamamlamak üzereydim. "Hayatımda gördüğüm en güzel savaşçısın, bunu biliyor muydun?"

"Savaşçı mı?"

Kunt yeniden beni öptü, sanırım acı hissedeceğim için dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Başarıyordu da. "Savaşçı," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine doğru. "Bildiklerin ne kadar sarsılırsa sarsılsın, mantığından uzaklaşmıyorsun. Yalnızca sana doğru geleni değil, herkes için doğru olanı da yapıyorsun. Maçlarda egosuyla birlikte birkaç round'da nakavt olan, operasyonlarda korkudan devrilen eğitimli adamlar gördüm; kaçınılmaz olandan arkasına bile bakmadan kaçmaya çalışan... Sen hayatımda gördüğüm en cesur insansın."

Artık bir domatestim.

Kunt hareket etmeye başladığı ân, kesik bir nefes dudaklarımdan dışarıya kaçtı ve Kunt'un dudakları kıvrıldı. "Ve kızardın..."

Ona ters bir bakış attım ama yeniden hareketiyle surat ifademin değişmesi pek uzun sürmedi. Ne kadar ilerlemişti ve daha ne kadar ileri gidebilirdi bilmiyordum ama o sırada, bir acı tüm keyfimi halının altına süpürdü ve nefesim kesilirken gözlerimi kapattım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Kunt dudaklarımdan öperken, benim nefessiz kalışıma karşın o ağır ve derin nefesler alıyordu. "Özür dilerim." Burnumdan öptü. Yanağımdan

öptü. Alnımdan öptü. "Özür dilerim, " diye devam etti kulağımın altında izi kalmış kesik yarasına uzun uzun dudaklarını bastırırken.

"Sorun değil..." Bir elim omzunda, ne zaman tırnaklarımı tenine gömmüştüm bilmiyordum ama diğer elimi yanağına yaslayıp çenesini kapaması için dudaklarımı onunkilere bastırdım. Öpücüğü o kadar hafifti ki acıyı silmek istiyordu sanki.

Ardından alnını alnıma yasladı ve dakikalardır veremediğim o derin nefes ciğerlerimi terk etti. Hafifledim. Bu kadardı. Bu güzel bir rüya değil, gerçekti ve ben istediğim için buradaydım. Onunla. Ellerimi kaldırıp ensesinde birleştirdiğimde dudaklarıma küçücük bir öpücük bıraktı ve acı biraz daha hafifledi. Derin bir nefes aldım bu sefer. Saniyeler geçti ve acı sözlük anlamını tamamen yitirdi ya da hissettiğim o değildi artık.

Bir kıvılcım hissettim. Bu sefer acıdan değil, başka bir şeyden sıklaşmaya başladı nefes alış verişlerim. Kunt bunu hissettiği an tırnaklarımı omuzlarına bastırdım, sırtına kaydılar. Yavaşça hareket etti, çok dikkatliydi, *o kadar dikkatliydi ki.* Bir süredir gözlerimde birikmiş yaşlar şakaklarıma akıp kurumaya başladıklarında kalçamda hissettim elini ve birlikte hareket ettik. Odaya ilk girdiğimde duyduğum rüzgârın uğultusu değil, benim kesik nefeslerim ve onun boğuk iniltileri dans ediyordu kulağımda. Kıvılcım büyüyor, alevleri harlanıyor, başlayacak yangının sinyallerini veriyordu.

Kunt bir kolunu belime sardığında daha hızlı, daha güçlü ve daha derine hareket etmeye başladı. Kalçamı istemsizce havaya kaldırırken bacaklarımı kaldırıp etrafına doladığımda beni daha sıkı tuttu ve bir elini birleştiğimiz yere kaydırarak hassas noktayı buldu. Gözlerim onunkileri bulduğu ân dudaklarını bir kez daha benimkilere hapsetmiş ve iniltimi yutmuştu. Ama daha fazlası geliyordu, çok daha fazlası ve ben kendime engel olamıyordum. "Kunt," diye fısıldadım öpücüklerinin arasında, bir elim pazısına tutundu ve tırnaklarım etine gömüldü. Diğer kolumu ise ona sardım. *Parçalanıyordum.* Olan buydu. Az önce olan, buydu.

"Kunt," diye fısıldadım bir kez daha, nefes nefese, altın harelerini bulduğumda karanlığın içinde. Odada hangi lamba açıktı bilmiyordum ve gözüm de görmüyordu açıkçası.

Gözlerimin içine baktı, kaybolmuştu. Ardından aralık dudaklarıma indirdi bakışlarını ve verdiğim derin nefesleri dinledi, göğüslerimizin nasıl sertçe inip kalktığını gördü. Ve film orada koptu. İçinde kendini kontrol etmesine yarayan ne varsa kaybetmiş gibiydi. Kendini bana bastırdı, ellerimin altındaki kaslarının kasıldığını hissettim. Bir kez daha inlemi yuttu dudaklarının arasında ama kendi çıkardığı seslere engel olamıyordu, ardından kulağımın altına; boynuma bastırdı dudaklarını ve kendini rahat bıraktı. Onu hissettim. İçimde. Kalbimde. Her yerde.

Her yerdeydi.

Ne kadar süre o şekilde kaldık bilmiyorum ama nefes alış verişlerimiz yeniden düzenli hâle gelmiş, terimiz kurumuş ve alev alan tenimiz soğumuştu. Kunt'un başı boynuma yaslıydı, parmaklarım saçlarının arasında oynuyordu. Başını kaldırdığı ân ona döndüm ve gözlerine baktım merakla. "Şimdi uyuyacak mısın?" diye sordu, sesinde sanki az önce sevişmemiş de ninni söylemiş gibi bir tını vardı.

Dudaklarım kıvrıldı. Yorgun ve uykusuzdum. "Olabilir."

Ardından doğruldu, başını yastığa yasladı ve beni de göğsüne çekti. "Uyu," diye fısıldadı alnımdan ve boynumdan öpmeden önce. Kollarını etrafıma sardı ve yanağımı göğsüne yaslamamı sağladı.

"Sen?"

"Bir saate kalkmam gerekiyor. Sanırım duş alsam iyi olacak," dediği ân, yutkunarak başımı göğsünden kaldırdım ve ona baktım.

"Dalga geçiyorsun değil mi?"

"Çok ciddiyim..." Gözkapaklarını araladı. "İş beklemez... Çocuklar aşağıda."

Demek Kunt da başlamıştı *çocuklar da çocuklar* diye.

Kollarımı beline etrafına sıkıca sardım ve başımı göğsüne yasladım. "Kalkabiliyorsan kalk..."

Güldü. Gülüşünün sesini duymuş, yorgunluğunu hissetmiştim.

"Karaca..."

"Beni de götür duşa, sıcak su iyi gelir."

"Şu ân benimle duşa girmenin iyi bir fikir olduğunu zannetmiyorum."

"Birlikte duşa girmek her zaman iyi bir fikirdir," dedim birlikte banyo yaptığım tek kişi daha bebekken abim olduğu hâlde. "Su israfını önlemiş oluruz."

"Demek hâlâ fikrinin arkasındasın?" Keyifliydi.

"Hep. Her zaman," dedim daha önce de söylediğim gibi.

"Bunu sevdim," dedi nefes verirken. Ve tekrar etti. "Hep. Her zaman."

"Hı-hı." Ardından bacağımı kalçasına atarak onu kafesledim. Gitmesine izin veremezdim. Gitmek istiyorsa beni de götürmeliydi yoksa çok yalnız hissederdim.

Birkaç saniye sessizlikle geçti. Sanırım uyumayacağımı anlamıştı. Sonunda doğrulup beni de kendisiyle birlikte kaldırarak "Gel bakalım," dediğinde belindeki kollarımı boynuna çıkarıp doladım ve bacaklarımı da beline sardım. Beni sıkıca tuttu ve banyoya ilerledi. Yanağımı omzuna yaslamıştım.

Kunt banyo kapısını kapattıktan sonra beni geniş duşkabininin içine bıraktı ve sıcak suyu açtıktan sonra yanıma geldi. Ardından dışarı su sıçramaması için kabinin kapağını çekti. Duş başlığı yukarı sabitliydi ve büyüktü, su üzerimize yağıyordu.

Elimi uzatıp Kunt'u karnından suyun altına ittirdiğimde gözlerinin içine silik bir tebessümle bakıyordum. "Bence şu ân bana böyle dokunmak istemezsin," dedi az önce avucumu yasladığım karın kaslarına bakıp bakışlarını bana kaldırarak. Başından aşağı akan su onu kadar seksi gösteriyordu ki burada ânlık çekeceğim herhangi bir fotoğraf bir erkek magazin dergisinin kapağı olabilirdi ve yok satardı.

"Neden?"

"Çünkü muhtemelen ağrılısın ve yine yüksek ihtimalle aklın yerinde değil bile," dedi hafif bir alaycılıkla ama karşısında

durup başımı kaldırarak yüzüne baktığım ân bakışları dudaklarımdaydı ve asıl aklı yerinde olmayan o gibi görünüyordu.

"Aklımın yerinde olmadığını kanıtlayabilir misin?" diye sordum göğsümü ona yaslayarak kollarımı omuzlarına atarken. Elleriyle kollarımı tuttu ama hareket ettirmedi.

Ağrılı olduğumu kimsenin kanıtlamasına gerek yoktu. Ağrılıydım.

Ama umurumda değildi. Gideceğini söylüyordu ve ben bir bağımlı gibi, yeniden ona yakın olmak için her şeyi yapardım.

Kasıklarıma değdiğini hissettim, kelebekler yeniden kanat çırpmaya başladılar. Kunt derin bir inleyişle alnını alnıma yasladığında "Karaca," dedi yalvarır gibi. "Yapma."

Ama boynundaki kollarımı birbirine dolayıp kafasını kendime çekerken onu dinlemedim ve dudaklarımızı bir kez daha buluşturdum. Her ne kadar aksini yapmasının doğru olduğunu düşünse de, gardını çok çabuk indirdi ve kolunu kalçama sarıp beni sıkıca kendine bastırdı.

Çok geçmeden sırtım soğuk banyo duvarına yaslandığında bacaklarımı kaldırıp beline doladım. Kasıklarım heyecandan uyuşmaya başlamıştı bile. Kunt bir elini aramıza kaydırdığında hissettiğim yoğunluktan dolayı dudağını ısırdım, beni daha sert öptü. "Sen de," dedi sertçe aldığı nefeslerinin arasından. Öpücüklerini çeneme ve boynuma kaydırdı. "Sen de doyamıyorsun. Daha fazlasını istiyorsun..."

"Evet," diye fısıldadım dudaklarına doğru. Saçlarını çekiştirdim. Kendimi ona bastırdım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. *Daha fazla.* "Daha fazla," diye fısıldadım yeniden. "Gitme."

"Asla."

"Kunt, gitme..." dedim bir kez daha ama bu sefer sözlerim yetersizmiş gibi kelimelerimi yuttu ve dudaklarımı esir aldı. Aşağıda parmaklarıyla bir kez daha beni kendine hazırlarken sıkıca tutuyor, öpüşüyle aklımı başımdan alıyordu. Ağrım olup olmaması umurumda bile değildi, yarın çekerdim acısını. Ama şimdi, ona ihtiyacım vardı.

Dudaklarımız ayrıldı, alnı alnımla buluştu. Eli aramızdayken onu girişimde hissettim, nefes nefese; göz göze bekledim.

Ardından ilerlemeye başladı. Her seferinde gözleri kapandı, kendini tuttu, kendini tutamadığı ân beni sertçe öptü, saç diplerime doladı parmaklarını ve sıktı. Hareket etmeye başladığında, bir süre sonra, ikimiz de yeniden kıvılcımı hissetmiş ve bir kez daha en başından yangını başlatmak için birbirimizi tenlerimizde kaybetmiştik.

"Benim için ne anlam ifade ettiğini biliyorsun değil mi?" diye sordu yine. "Söyle." Islak öpücükleri boynumdan yukarı, dudaklarıma ilerlerledi, çenemi kavradığı ân başparmağını altdudağıma yasladı ve gözlerimin içine baktı. "Karaca, biliyorsun. Biliyorsun değil mi?"

"Seni seviyorum," dedim ânın verdiği alevle.

Kunt dudaklarını ıslatarak aşağıda hızlandığında boynunda tutunarak çığlık attım. Alnını şakağıma yaslayarak nefes almaya çalışıyor ama yavaşlayamıyordu. "Karaca, biliyorsun değil mi?"

"Seni seviyorum," diye fısıldadım bir kez daha kulağına.

"Siktir, bebeğim..." Kendini kaybetmişti. Benim sözlerim miydi yangına odunla giden, yoksa kendisi mi körüklemişti ateşi bilmiyordum ama o ân hiçbir şey bilmiyordum ben zaten. "Biliyorsun," diye devam etti, neyi bilmem gerektiğini bile bilmiyordum halbuki. "Biliyorsun..."

Bir Roller Coaster'ı tırmandık, ardından hiç tereddütsüz aşağı atladık. Nefeslerimiz, terimiz, kokularımız birbirine karıştı. Birbirimize karıştık, kördüğüm olduk; çözülemeyecektik. *Asla.* Çünkü birlikteydik. *Hep. Her zaman.*

Sıcak suyun altında dinlendiğimiz, nefes alış verişlerimizi düzenlediğimiz ve uyanmaya çalıştığımız uzun bir sürenin ardından Kunt başını boyun girintimden kaldırdığında ben yine saçlarıyla oynuyordum. Belimdeki kolunu çekip avucunu yasladığında biraz geri çekildi bacaklarımı indirmem için. Ağrıdan ölüyordum ama ifademi bozmamaya çalıştım.

"Ağrın şiddetlendi, değil mi?" diye sordu gözlerimin içine şüpheyle bakarken. Ona cevap vermedim. Cevap vermek yerine, uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım ve kenardaki duş lifine uzanıp ıslattıktan sonra jel döküp köpürttüm.

Birbirimizin saçlarını yıkadık. Aynı şampuanla. Durulanıp duşkabinden çıktığımızda ikimiz de sessizdik, çünkü yorgunduk. Ama ben üzgündüm de. Çünkü ben yatağa gidip dinlenebilecektim ama Kunt inmek zorundaydı, üstelik onu ekstra yormuştum da.

Beline bir havlu bağlayıp bir diğerini benim için tuttuğunda, kollarımı kaldırıp havlunun etrafında döndüm. Kunt havluyu kollarımın altından geçirip sarmış ve sıkıştırmıştı. Bu havada, içerisi ne kadar sıcak olsa da, en azından saçlarımı kurutmam gerektiğini biliyordum bu yüzden dolaplardan birinin içinde bulduğum saç kurutma makinesini fişe takıp kafama tuttum. Ama gözlerim kapanıyordu. Gözlerim kapalı bir şekilde saçlarımı kurutmaya çalışmak da çok zor ve yorucuydu.

"Bana bırak," dediğini duydum Kunt'un. Gözlerimi açtığımda kurutma makinesi elimde değildi artık. Aynada göz göze geldik. Omzuma küçük bir öpücük bıraktıktan sonra kurutma makinesinin ayarını düşürdü ve bir eliyle saçlarımı karıştırırken diğer elinde makineyle kurutmaya başladı.

Sıcaklamıştım ve uyku basmıştı. Minnettardım ama başımı dik tutmakta zorlanıyordum. Saçlarım yeterince kuruduktan sonra Kunt makineyi kapatıp kenara bıraktığında, banyodan ilk çıkan ben oldum. Kunt dolabın yanındaki çantasına ilerledi ama ben yatağa devrildiğim gibi başımı yastığa yaslamıştım.

Bir süre sonra saçlarımın arasında dudaklarını hissettim. Elimi kaldırdığımda yanağını ararken boynunu bulmuştum. "Gerçekten gitmeni istemiyorum..." Uyku mahmuru çıkmıştı sesim.

"Gerçekten gitmek istemiyorum," diye fısıldadı boynuna bastırdığım avucumu alıp elimi öperken. Ardından "İyi uykular sevgilim, sakın kalkayım deme," dedi doğrulurken.

"Zannetmiyorum," diye mırıldandım aynı uyku dolu sesle. Çünkü onu *hâlâ* içimde hissedebiliyordum. Yani teorik olarak, bilinçaltım, Kunt'un burada olmadığını söyleyemezdi.

Söylemedi de. Uykuya daldığım gibi uyandım. Tek fark, uykuya dalmadan önce yorganın üzerindeydim; şimdi biri yorganı üzerime örtmüştü.

Gerinerek doğrulduğumda Kunt'un gece banyodayken neyi kastettiğini acı bir inleyişle fark etmiş bulundum. Havlu üzerimden biraz kaymıştı, ayağa kalktığımda düşecek gibi oldu. Ve ayağa kalkmak... Acıtmıştı. Yürümek de öyle.

Oda boştu, perdeler çekilmişti. Banyoya geçip pantolonumla kazağımı üzerime geçirdikten sonra saçlarımı parmaklarımla taradım ve perdeleri açıp bembeyaz manzaraya baktım. Biraz acıkmıştım, biraz da ıssız hissediyordum. Kunt neredeydi mesela? Hâlâ aşağıdalar mıydı? Aşağıda neler dönüyordu?

Gözüme başucumdaki iki bardak çarptı. Birinde su, diğerinde süt vardı ve ilerleyip elime aldığımda bir not yapıştırıldığını fark ettim. Sütün üzerindeki notta *beni iç* yazıyordu. Kenarda küçük bir kâsede bal ve bir kaşık vardı. Süt sıcaktı. Ne zaman odaya gelmişti? Saat öğlene geliyordu.

Bir kaşık balı süte karıştırıp sütü içtikten sonra kesinlikte daha iyi hissediyordum. Montumu alıp odadan çıktığımda, boş koridorla bakıştım bir süre. Asansöre ilerlerken ise telefonumu çıkartıp Kunt'u aradım ama meşgul çalıyordu, başka biriyle hattaydı. Bu yüzden Efes'i aradım. Üçüncü çalışta açtı.

"Efendim?" diye sordu sert bir sesle. Burnundan soluyordu.

"Sana da günaydın Efes, nasılsın?"

"Bok gibiyim!" diye bağırdığı ân asansörü çağırmak için düğmesine bastım. "Dün gece Öktem'in evine olan baskından haberin var mı? Lütfedip de söylediler mi sana?!"

"Biliyorum, ayrıca benim yüzümden olduğunu da biliyorum. Ama Kunt, Öktem'in güvenli bir yere götürüldüğünü söyledi. Göz hapsinde tutulacakmış bir süre. İstanbul'a döndüğümüzde yüz yüze konuşacağım onunla."

"Ya herif tüm gece bir şey söylemedi ya! Hayret bir şey abiciğim ya! Kız orada ölebilirdi!"

"Sen çekip gidersin diye söylemedi, zaten Öktem güvendeydi." Derin bir nefes aldım. "Efes bak... Zaten geçen haftalardan Kunt'la bozuk olduğunuzu biliyorum, bir de bu sebepten ona öfkelenme. Duruma göre hareket ediyor ve her-

kesi düşünüyor. Sana bu gece burada ihtiyaç duyuluyordu ve öğrensen giderdin, bunu ikimiz de biliyoruz."

"Gitmezdim!"

"Emin misin?" diye sordum seslice nefes vererek.

"Yani tamam... Belki giderdim... Ama dönerdim?"

"Efes, bak..." Derin bir nefes çektim içime. Asansöre girersem hat kesilirdi bu yüzden önünde dikiliyordum. "Sen, daha düne kadar Şebnem'i kazanmak için çabalıyordun ve şimdi Öktem'le birliktesin. Elbette ki Öktem'in aklı var, bunu düşünebilir ama bilmediği sürece ortada düşünebileceği bir şey de yok. Öktem de senin gibi, kaskatı birisi iş aşk işlerine geldiğinde, *'casual seks'*i çok iyi becerir. Ama ben onun senden hoşlandığını biliyorum ve anlamaya çalışıyorum... Sen, Şebnem'i unutmak için mi Öktem'le birliktesin diye? Çünkü eğer öyleyse aklın karışık demektir ve aklı karışık insanlar, çok büyük zarar verirler çevresindekilere istemeseler de."

Birkaç saniye sessizlik oldu. Ardından Efes "Karaca, sen benim, Öktem'le birlikteliğimi desteklemiyor musun?" diye sordu.

"Öyle bir şey söylemedim."

"Ama sözlerin apaçık bunu kastediyor."

"Ben sadece arkadaşım adına endişeleniyorum."

"Ben de endişeleniyorum! Ama dün gece evi basıldığı için, flörtü kim, geçmişi nedir, nasıldır diye değil!" Arkadan bir ses geldi, sanırım bir yere tekme atmıştı. "Karaca kapatalım kalbini kıracağım ben çok öfkeliyim, bak hiç istemediğim şeyler söylüyorum."

"Tamam Efes, öyle olsun," dedim düz bir sesle. Ardından aramayı sonlandırdım. Ona asıl sormak istediğim şeyi soramadan kapanmıştı telefon çünkü Efes çok başka âlemlerdeydi kafasının içinde.

Asansörü bir kez daha çağırdığımda, bu sefer içi doluydu. Şapkalı bir pizzacı çocuk dikiliyordu içeride. Başta huylansam da elindeki pizza paketi taşınan çantadan gözlerimi ayırmadan içeri bindim ve lobiye basmak için uzandım ama o da lobiye iniyordu.

Son aylarda paranoyaklığın son noktasını yaşamış biriydim ama yine de pizza servisçileri otellere pizza getirip odalarına kadar götürebiliyorlar mıydı ki? Hem burası dağın başı değil miydi, burada en yakın şube neredeydi?

Kalp krizi geçireceğimi düşündüğüm saniyelerin sonunda asansör lobide durduğunda ve pizzacı çocuk benden önce çıktığında seslice nefes verdim. Şüphem yersizdi. Ardından aklımı kurcalayan soruyu sormak için peşinden iki adım koşturdum. "Pardon," dediğimde adımları durdu ama bana dönmedi. "Burada en yakın şubeniz neresi? Pizzayı nereden getiriyorsunuz acaba?"

Çocuk durdu. Ardından başı eğik, omzunun üzerinden bana döndü. "Özel bir fiyata merkezden getiriyoruz."

Cevabı beni tatmin etmemişti ama yine de o lobiden çıkıp giderken yalnızca arkasından izledim. Sesinde beni rahatsız eden bir tını vardı. Hareketleri de öyleydi. Mesela neden başını kaldırıp bakmamıştı bana? Sanki özellikle yüzünü gizlemişti.

Peşinden koştum. Danışmadan ve güvenlikten geçip otelin dışına, kar yağan bahçeye adım attığım ân etrafımda dönüp ilerleyerek pizzacı çocuğu aradım ama yoktu. Çoktan ortadan kaybolmuştu bile.

Telefonumu çıkartıp bir kez daha Kunt'u aradığım sırada asansöre binmiş, dün gece geldiğimizde Polat'ın hangi düğmelere bastığını çözmeye çalışıyordum. Aklıma, Dubai'deki otelde Kunt'un gösterdiği yol geldiğinde sıfırla ikiye aynı ânda basılı tuttum ve kapılar kapandı. Böylece kulağımdaki telefon yanıtlanmadan, hat da kesilmiş oldu.

Ve dün geceki koridora açıldı kapı. Asansöre ekranında yine aynı iskambil kartı motifi vardı.

Etraf sessizdi ama dün geceki çocuklar yine nöbet tutuyorlardı. Ben yanlarından geçerken bir şey söylemediler, muhtemelen dün gece beni Efes ve Polat'la gördükleri içindi.

Altı üstüne getirilmiş kumarhane salonundan geçerken istemsizce tüylerim ürpermişti. Salonu geçip odaya girdiğimde, dün gece açılan ve Kunt'un çıktığı kapı görevi gören dolabı

ittirmeye çalıştım. Büyük bir güç gerektiriyordu ama sırtımı dolaba verip ayağımla duvardan ittirmek işe yaramıştı.

Ve merdivenler önümdeydi. Kunt aşağıda mıydı?

Telefonumun flaşını açıp merdivenlere tuttum. Adım seslerim yankılanıyordu aşağıda. İndikçe, aşağının düşündüğüm gibi bir oda değil de derme çatma küçük bir mahzen olduğunu fark ettim. Ve hatta, parmaklıkları olan bir mahzen. Tek hücreli bir hapishane?

Sergen kirlenmiş beyaz gömleği ve siyah pantolonuyla hücrenin içindeydi. Kaşı yarılmıştı ve elmacık kemiğinin üzerinde bir morluk vardı. Elleri ya da ayakları bağlı değildi ama çok yorgun ve uykusuz görünüyordu. "Karaca?" diye sordu, sesi kısılmıştı biraz. Gözlerinin elimdeki flaşa karşı duyarlı olduğunu fark ettiğimde telefonumu indirdim, hâlâ görebiliyordum onu. İçeride başka hiç kimse yoktu. Işık da yoktu. Onu karanlığa kapatmışlardı.

"Burada ne işin var senin?" diye sordum düz bir sesle.

"Asıl senin ne işin var burada? Dürüst olmak gerekirse kapının açıldığını duyduğuma sevindim ama inmesini beklediğim son kişi bile değildin." Gözleri kısıldı. "Burada olduğundan Kunt'un haberi yok değil mi?"

"Tabii ki var." Aslında bu soru manipüle edilebilirdi, dolayısıyla yalan söylemiş sayılmazdım. Kunt otelde olduğumu elbette biliyordu ama burada; bu mahzende olduğumu... *Hayır*. "Ne yaptın da bu kadar öfkelendirdin onu?"

"Bu konuyu seninle konuşmak istemiyorum."

"Burada benden başka konuşabileceğin biri görmüyorum," dedim etrafta gözlerimi gezdirerek. "Karanlıkta sıkılmış olmalısın."

Sergen güldü. Alaycı bir gülüştü. "Karanlıktan gelen, karanlıktan korkmaz."

"Öyle olmalısın. Sonuçta kardeşinin karanlıktan geldiği aşikâr, değil mi?" Gözleri kısıldı, gerildi. Damarına basmıştım. *Evet*. Ölen kardeşi. Polat'ın öldürdüğü, ona *Zippo*'sunu hediye eden katil kardeşi.

Sergen sessiz kaldı, bir şey söylemedi.

"Yoksa burada olmanın sebebi de o mu?" Dudaklarımı ıslattım, başımı kaldırdım ve hafifçe yana eğdim. "Mezardan bile karışabiliyor işlerine, öyle mi?"

"Parmaklıklara pek güvenmemeni öneririm Karaca. Kaçmak istesem çoktan kaçmıştım."

"Pek de öyle olduğunu sanmıyorum. Bence blöf. Yoksa şimdiye neden kaçmış olmayasın?"

"Belki kalmak istediğimdendir."

"Belki Kunt'u ateşlemek istemediğindendir," diye devam ettim. "Başta da yapmak istediğin buydu. Haberi olmasın istedin *Zippo*'dan, benimle iletişime geçtiğinden teke tek. Ama ne oldu? Daha o akşam üzerime yürüyüp tanışmak isteyen sendin. Bence sözlerinle hareketlerin çok çelişiyor. Şu ân yaptığın da tam olarak bu. Parmaklıklara güvensem ve daha ileri gitsem bile ne yapacaksın bana? Yapabilecek misin bir şey?"

"Bence Kunt'la takılmak sana fazla güven aşılamış, biraz hafiften almak her zaman için iyidir," dedi gözlerini kısarak başını sallarken. "Dikkat et. Kunt her zaman yetişemez, o da bir insan neticesinde."

"Kumarhanenin altını üstüne getirmiş, seni de burada bir kafese tıkmış. Ama neden yapmış bunu, neden?" Konuyu dağıtıyordu, onunla laf ebeliği yapmayacaktım. Yalnızca neden burada olduğunu söylese olmuyor muydu?

Sergen yutkundu. Gözlerini kaçırdı ardından. "Maç izlemeye geldiğiniz geceyi hatırlıyor musun? Esved üzerine kumar oynamıştık. Sonrasında Kunt delirip üzerime saldırmıştı."

Hatırlıyordum tabii ki. *"Biliyorum ben senin derdini!"* diye bağırmıştı Kunt, Sergen'e. *"Biliyorum ecdadını siktiğim! Biliyorum!"*

"Kunt neyi biliyor?" Merakla gözlerim sıkıldı. "Ne öğrendi o gün?"

"Zekâsının ekmeğini yedi. Ben de çok dikkatsiz davrandım diyelim," diye cevapladı beni Sergen, seslice nefes vererek elini koyu kahve saçlarından geçirirken. Ardından sakalını sıvazladı. "Sen gitmeyecek misin ya? Duracak mısın burada böyle?"

"Söyleyecek misin ne olduğunu?"

"Sözlerime güveniyor musun yani?"

"Hayır," dedim dürüstçe. "Sen iyi bir adam değilsin. Senin kardeşin, benim değer verdiğim bir insanın kardeşini öldürdü. Yine sen, sıkışınca, sana güvenen ve benim için çok değerli olan bir arkadaşımı yem yaptın. Sana kim, niye güvensin?"

Sergen dudaklarını birbirine bastırıp kaşlarını kaldırdı ve başını aşağı yukarı salladı. "Bayağı nedenin varmış yalnız cidden..."

O ân, bir titreşim sesi kapladı bütün kovuğu. Etrafıma baktım hızlıca. Çalan benim telefonum değildi, burada başka biri daha mı vardı?

Sergen merakla bana bakarken ben köşedeki küçük masayı fark ettim. Üzerinde bir çakı, cüzdan, telefon ve ceket vardı. Bunlar Sergen'e aitti. Titreyen telefonu elime aldığımda, kayıtlı bir numaranın aradığını gördüm. *Kurye.*

Pizzacı çocuk.

"Kim bu?" diye sordum jet hızıyla ona dönerken.

"Kurye," dedi Sergen rahat bir tavırla. "Okuma yazma bildiğin üzere, kurye yazıyor. Bizim belgeleri eve teslim eden çocuklardan biri."

"Telefonu açmam sorun olmayacaktır o zaman?"

"Sohbet mi edeceksin benim adamımla?"

"Belki o bir şeyler söyler."

"Karaca," dedi Sergen, dişlerini sıkarak gözlerini kapatmış ve parmaklıklara tutunmuştu avuçlarının içiyle. "Yapma. Açma o telefonu. Laf dinle. Lütfen." Kaşlarım çatıldı. Sergen gözlerini açtığında, gözlerinin içine samimiyetten başka bir şey göremiyordum. "Bak ben sana kötü hiçbir şey yapmadım, yapmak istemiyorum da. Sen benim için bir arkadaş, bir kız kardeş gibisin. Şimdi lütfen, o telefonu açma. Sen açma. Git Kunt'u çağır o gelsin, başkası gelsin, Efesikko mudur nedir o gelsin. Ama *sen* açma."

O ân, telefonu açarsam, hayatımın doğrultusunun şaşacağını çok iyi biliyordum çünkü kötü bir adam karşımda bana samimiyetini sunuyor ve açıkça yapma diyordu. Bir telefonu

cevaplamak ama nasıl olurdu da, işleri değiştirebilirdi? Bazen insan sırf bundan yapardı ya normalde görmezden geleceği ya da yapmayacağı şeyleri.

Aramayı cevapladım ve Sergen'in gözlerinin içine bakarken telefonu kulağıma yasladım. "Alo?"

Bir nefes sesi duydum önce. Nabzım hızlandı. "*Hiç değişmemişsin,*" dedi geçmişten gelen hayalet. Yukarıda tanıyamamıştım şapkadan, bir gariplik sezmiş ama hatırlayamamıştım sesini; öylesine silmiştim çünkü hafızamdan. Hatırlamak, anımsamak, tanımak istememiştim geçmişi. "*Hâlâ aynısın. Çıkar mıyız yine seninle bir gün şu bizim taraftaki dönme dolaba? Lunaparkı sökmüşler ama bizim alet yerinde diye duydum.*"

10

MASALLARA İNANMAYI BIRAKTIĞINDA

Geçmişi bugüne taşıma.

Daha önce aldığım hiçbir öğüdü bu kadar içten, bu kadar yürekten, bu kadar hevesle taşımamıştım bugünüme. Çünkü bugünlerimin bir daha kurtarılmaya ihtiyacı olmayacaktı.

Komik olan şu ki... Bir yeri terk ettiğinde bir daha caddelerinden geçmezsin, bir şarkıdan nefret ettiğinde bir daha duymazsın, geçmişi yok sayarsan hiç yaşanmamış gibi yaşarsın sanıyorsun. Güçsüzsün diye değil; kendini buna hazırlamadığın için o caddede dizlerinin üzerine çöküyor, o şarkıda her hücrenle titriyor, o geçmişi apaçık hâliyle önünde buluyorsun.

Kendine unutturmaya çalıştığın geçmişi, şimdi herkes biliyor.

Ve herkesin bildiği gerçekleri yok sayamazsın.

Komik çünkü insan yok sayarsa yarası kabuk bağlar ve kendi kendine bir köşede sessiz sakin iyileşir sanıyor. Halbuki o yaralar hiç iyileşmiyor ya da iyi bakılmadığı için izi kalıyor.

Hayatın boyunca iki türlü insanla karşılaşırsın. Bir, sende yara açtığı için bunun pişmanlığını hayatının sonuna kadar taşıyacak olanlar; iki, izi kalsın diye sende yara açanlar.

Pişman olanlara müsamaha göster ama yoluna bir daha adım atamasınlar.

İz kalsın diye yara açanları ise bıçaktan geçir. Sende bir iz kaldıysa, onlar sonsuza dek kanasınlar.

Oradaydım.

Ne tür bir dolabın içine girdiğimi ve tam olarak nerede olduğumu bilmiyordum ama karanlık ve dar bir yerde, bacaklarımı kendime çekip kollarımı etrafına dolamış ve başımı dizlerime gömmüş bir şekilde sallanan sandalye gibi bir ileri bir geri sallanıyordum. Ne kimseyi görmek ne kimseyle konuşmak ne de aydınlığa çıkmak istemiyordum. Kimin neyi bildiğini bilmek, duymak; hayır hayır, o ân öyle bir ândı ki, daha fazla yaşamak istemiyordum.

Bazı masalların kahramanları olmaz.

Zaten her insan bir masalın içinde yaşamaz.

Ve hiçbir masalın sonu iyi bitmez aslında.

Çünkü masallar çocuklara anlatıldığından, büyükler sonlarını yeniden yazmışlardır.

Keşke etmeselerdi.

Keşke çocuklar görselerdi o yaşta, karanlıkta gizlenen canavarları.

Ve gardlarını hiçbir zaman indirmeselerdi.

Avuçlarımı bastırdığım gözlerimin acıdığını hissetmeye başladığımda girdiğim transtan beni çıkaran şeyin acı olduğunu düşünüyordum, bu yüzden tırnaklarımı avuçiçlerime batırdım ve nefesimi tuttum. Ama saniyeler bana gösterdi ki önümde koca bir kapı vardı ve kapının ardında da koca bir adam.

"Burada olduğunu biliyorum," dedi koca adam. Koca kurt ya da. Kırmızı başlıklı kızın kurabiyelerini mi istiyordu kurt yoksa büyükannesini mi? Yo, hayır... Kurabiyelerle işi yoktu. Kurdun karnı açtı ve kızı da büyükannesini de yiyecekti. Bu masal böyleydi. *Kurda afiyet olacaktı, avcı gelmeyecekti.* "Sadece bir şey söylemene ihtiyacım var. Beni duyuyorsun biliyorum. İyi olduğunu bilmeme izin ver Karaca..."

Hansel ve Gratel şanslıydı, çakıl taşlarıyla buldular yollarını.

Bana kuru ekmek verdiler.

Sanırım benim masalım da sansürsüz, çocuklara anlatılamayacaktı.

"Kapının kilidini aç, lütfen, kırmak istemiyorum," dedi yumuşak bir ses. "Ama kırarım Karaca. Biliyorsun. Seninle aramda durabilecek hiçbir şey yok. Seni benden alabilecek hiçbir şey yok. Lütfen aç." Kapının ardında olduğu için boğuk geliyordu ama kim olduğunu biliyordum artık. Ne kurt ne de cadıydı.

Kunt'tu. Sadece Kunt. Kâbuslarımdan uyandıran, büyük sıcacık kollarını ben uyurken etrafıma saran; beni bu dünyada güvenli bir yer olduğuna, o yerin yanıbaşı olduğuna inandıran adam. On yedi yaşımın karşısına geçecek, sarılacak, *korkma geçecek* deme cesaretini bana veren adam.

Sertab Erener yıllar önce *korkma geçer* dediğinde *"Geçmez!"* diye hıçkırıklarla duvarları, tahta kapıları tırnaklayan o kıza, *"Korkma geçer,"* diyebilmek yalandan da olsa, bir zamanlar; ona işkence edenlerin safını tutmaktan farksızken... Şimdi affetmekti. *Kendini affetmek.* Ve insanın, yaşadıklarının başına gelmesine kendisinin izin verdiğini düşünürken kendini affetmesi, yeniden doğmaktı. Bir şans daha vermekti hayata. Yaşamaktı.

Bunu o yapmıştı.

Ekin bir hayat yakmış... Kunt bir hayat kurtarmıştı.

Yere yapışmış ayaklarımın bağını çözen neydi bilmiyordum ama uzanıp kapının kilidini açarken artık titremiyordum. Biraz daha geri kayarak kapıyı izledim; birkaç saniye sonra kolu çevrildi ve aralandı, aradan sızan ışık gözlerimi almaya yetmişti. Kunt sanki içeri girmeden önce bana zaman veriyordu.

İçeri girebileceği kadar araladığı kapıdan sıyrılırken yüzünü karanlıkta göremedim, yalnızca sızan ışığın seçmeme izin verebildiği kadar. Üzerinde beyaz boğazlı bir kazak ve pantolon vardı, kazağın kollarını sıvamıştı. Saçları dağılmıştı. Stresli olduğunda saçlarından geçirirdi elini, muhtemelen böyle dağıtmıştı.

Bir şey söylemedi. Kapıyı kapattı, ışığı açmadı. Başta hiçbir şey söylemeden benim gibi yere oturmasını ve başka bir şey yapmamasını garipsedim; soğuk, yalnız ve çok daha ko-k-

muş hissettim. Neden konuşmuyordu? Neden yanıma oturmuş, her zamanki gibi temas kurmaya çalışmamıştı? Kunt ne kadarını biliyordu? İğreniyor muydu benden? Bir insan hakkında duydukların, ona dair his ve düşüncelerini ne kadar değiştirebilirdi?

Ama hayır, tüm bu soruların beynimde belirme sebebi telefonda duyduğum ses yüzündendi. Kaygı bozukluğu yaşıyordum.

Kunt karanlıkta ve sessizdi çünkü ihtiyacım olanın, bu seferlik, güvenli bir karanlık olduğunu biliyordu. Çünkü ben kaçmıştım buraya ne de olsa.

Yüzümü izlerken ne düşünüyordu acaba? Karanlıkta ne kadar görebilirdi bilmiyordum ama gözler alışınca fark edilebiliyordu bir şeyler. Ağladığımı fark etmiş miydi mesela? Bütün gözyaşlarımı sildiğimden emin olmuştum. Saçlarımı yolduğumu? Tırnaklarımda saç telleri var mıydı hâlâ? Avuçlarımdaki izleri göremezdi ama. Bir de kalbimdeki yarayı. Avucumdaki tırnak izleri için ışık gerekse de kalbimdeki yaraları onun için görünür kılabilecek hiçbir şey yoktu.

Ve o gözlerimin içinde *görüyor* gibi bakıyordu. Böyle bir gücü var gibi. *Var mıydı?*

"Ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu, aynı yumuşak sesle. Başımı iki yana sallamak ya da olumsuz bir cevap vermek istedim ama bir, ona hayır demek zordu; iki, hayır demek istemiyor, bir anlam veremiyordum bu cevaba.

Yutkundum. Sertçe. Sanki saatlerdir çığlık atıyormuşum gibi acıyordu boğazım. Niye?

"*Ekin* yaşıyor ve benimle Sergen'in telefonundan konuştu. Ama Ekin öldü Kunt." Bakışlarımı yere indirdim, sürekli gözlerimi kırpıyor ve gözlerime batan yaşlar acıtmasın diye kaşlarımı kaldırıyordum. "Esved onu öldürdü. Ölü olması gerekiyordu. Esved hapis yattı bunun için. Ekin nasıl yaşıyor olabilir?"

"*Ekin*," diye tekrar etti Kunt. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım bir cevap beklercesine.

Derin bir nefes aldığını, sırtını ve başını duvara yasladığını gördüm. Kollarını dizlerine yaslayarak uzatmıştı ama göz-

leri bendeydi. "Başa saralım... Baştan alalım, tamam," dedi Kunt. "Gizlilik seviyesi yüzünden detaylarına ulaşamadığım Esved Kanık davasındaki *E. E.* isimli davalının adı *Ekin*'di, öyle mi? Ekin Egemen?"

Başımı salladım.

"Piç herif," diye mırıldandı Kunt kısık bir sesle, ağzında. Başını yana çevirmiş ve gözlerini kapatmıştı.

"Ne oldu?"

"Ne yaptı sana?" Alev saçan gözleriyle bana döndüğünde, boğazım yeniden kurumuştu. "Bir şey yaptı mı?"

Ne söyleyeceğimi bilemedim o ân. "Zorbanın tekiydi, iğrenç biriydi," dedim kestirip atmak için ama sesim öyle çatallaşmıştı ki yüzümü silerken defalarca yutkunmuştum ama o yumru bir yere gitmiyordu. "Esved... Bilmiyorum... Öldü. Öldü sanıyorduk... Ama telefondaki oydu, başkası olamaz." Titreyen ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırdım. "Nasıl ölmez?"

"İyi misin sen?" Soruma cevap vermek yerine, öne doğru eğildi ve elini bana uzattı.

Avuçiçine baktım, elimi ne zaman tutsa tenime geçen sıcaklığı hatırladım ve tüylerimi diken diken etti bu hatıra. *Bu sefer kaçmayacaksın, birlikte savaşacağız* der gibi uzatmıştı elini. Sahi, *biz* birlikteydik değil mi? *Biz* çok fazlasıydık. On yedi yaşındaki Karaca Koralin, Ekin'den kaçabildiği kadar kaçmış; her defasında daha ağır yara almıştı. Yirmi bir yaşındaki Karaca Koralin'in Ekin'den kaçmasına gerek yoktu çünkü Ekin saçının teline dokunamayacaktı.

Çünkü Karaca yalnız değildi.

Yalnızca annesi yoktu artık. Güvendiği bir adam, birkaç arkadaş... Derme çatma da olsa *aile* diyebileceği birileri vardı hayatında. *Ev* diyebileceği bir yer.

Abimin cenazesinde kovulacağını bile bile patronunun telefonunu açmayıp yanımda kalmaya direterek bana sımsıkı sarılan Öktem'i hatırladım o ân.

İlk gördüğüm an âşık olduğum hamile kedim Tosbik'i evden attırmaya çalışırken türlü türlü şekle girip bizi güldüren,

en tehlikeli ve gergin anlarda *iyi misin* bakışı atan Efes geçti gözümün önünden.

Minik kedilerimi gördüm; halıya işiyor, şöminede küllenıyor, kapılar açılsın diye bas bas miyavlıyor ve en saçma yerlerde uyuyakalıyorlardı.

Beren'i ve şüpheyle yaklaştığım insanın içini ısıtan gülümsemesini gördüm; en zor ânlarında yanında olması gereken ailesi ona çocukluğundan beri kapılarını kapatmış olmasına rağmen onun kapıları başından beri yabancı bir kıza açıktı. Öyle ki beni Dubai'de otel odasına almış, sufle yapmış, yatağını paylaşmıştı.

Melisa'nın sarı saçları ve abisiyle rengini paylaştığı buz mavisi gözleri geldi önüme; en çok üşüdüğüm ve ne yapacağımı bilemediğim günümde sıcak çay ve gözleme ikram etmiş, nasıl çıkacağımı kara kara düşündüğüm dağa bırakması için beni Seyit Amca'ya emanet etmişti.

Polat'ın kara gözlerini gördüm; Sergen'in yönettiği maçta adamlar ringde kanlar içerisindeyken ve ben maçın durdurulması için nidalar atarken etkilendiğimi anlayıp önüme geçişini gördüm. Peşimden gelip anlatmasına gerek olmadığı hâlde bakış açımı değiştirmeme yardımcı olmak için derinden kabuk bağlamış yarasını kaşımıştı.

Ayşen Abla'yı gördüm; herkes ve her şey yabancı gelirken yanımda pişirdiği yemekleri ve tatlı sohbetini. Kekinin, biber dolmasının, çorbasının tadını. Annemin yemeklerine ne kadar yakın olduğunu elinin lezzetinin.

Dilberay Hanım'ı bile gördüm. Her ne kadar başta benden hoşlanmamış olsa da kabullenişini, sofrasına buyur edip sohbet edişini, karıştırmama izin verdiği fotoğraf albümlerini...

Ve Karayel'i gördüm, *Kunt'un avucunun içindeydi tüm bu gördüklerim;* iki koca kurt tarafından yaralanmış ve sıkıştırılmış hâlde bir ağacın tepesindeyken onları korkutmuş ve kaçırmıştı Karayel.

Kunt.

Vidar.

Karyeli.

İsminden nefret etmiştim çünkü kolay kolay unutulmayacak türdendi. Bakışlarından nefret etmiştim o gece revirde çünkü her bir zerremin üzerinde aklına kazımak ister gibi gezinmişti. Kokusundan nefret etmiştim çünkü terli olduğunu biliyordum ama parfümünü içime çektiğim ciğerlerim bayram etmişti.

Ve abimin rakibi olmasından nefret etmiştim. O gece abimi yumruklayacak, onun canını acıtacak, ona zarar verecek adam olmasından nefret etmiştim. Abim ölürken muhtemelen gözlerinin içine baktığı son kişi oluşundan nefret etmiştim. Görmek istemediğimi ve ona dünyayı dar edeceğimi bildiği hâlde o gün mezarlığa gelmesinden nefret etmiştim. Omuzlarına boyunu aşan bir sorumluluk yüklendiği hâlde yumruklarını bir daha kimseye değdirmeyeceğini söylediğinde nefret etmiştim. Göldeki buz kırılınca tereddüt etmeden arkamdan atlayıp beni kurtarışından, yem olmamı teklif edip adam fazla yaklaştığında çıldırarak beni omzuna atıp kaçırışından, sebebini kendi bile bilmezken bir duvara yaslayıp öpüşünden, ona attığım *her* tokattan; şahsıma edilen her hakarette deliye dönmesinden nefret etmiştim.

En çok da ona âşık olmaktan. Çünkü bana bunca şeyi kaybettikten sonra, kendimi kaybettikten yıllar sonra; yeniden kaybedebileceğim, çok değerli şeyler vermişti.

Ya hayat benimle dalga geçiyordu ya da onca yılın yüksek faizli geri ödemesiydi tüm bunlar.

Kunt'un elini tuttuğumda istemsizce ayaklarımın üzerinde kalktım, Kunt kalkmadı. Bunun yerine beni kendine doğru, kucağına çekti. Bacaklarını ileriye uzatmıştı. Başım çenesinin altına yerleşene, Kunt'un kolları beni çevreleyene dek titreyişimin durduğunu zannediyordum ama soğuktan ateşim çıkmıştı, sallanmasam da titriyor ve daha beter ağlıyordum. Sessizce.

Zaten benim dünyamda ortalığı ayağa kaldırması gereken her gerçeğin üstü sessizlikle örtülmüştü. Bazen büyükler örtmüştü bu örtüyü, bazen ben; üşümemek için, acımasız kışların koynunda... Sessizliğe razı gelmiştim.

Bir elim karnımın üzerinde, diğeriyle kazağını tuttum ve kokusunu soludum. Vücudu sıcaktı. Geçmiş beni hapsetmeye çalıştığında böyle karanlık köşelere, kaçmam gereken yerin bir insan olduğunu, kendi olduğunu söylüyordu bana sanki. Tahtadan soğuk dağ evindeki, sıcak şömineye benzetiyordum onu. Ya da annemle ve abimle yaşadığımız derme çatma evdeki sobaya. Ya da abimle ısınırken fazla yaklaştırdığımızda avuçlarımızı yaktığımız mumlara.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordum ama sesim öyle kısık ve güçsüz çıkmıştı ki duymadığından emindim.

Ama Kunt duyduğunu belirtircesine çenesini saçıma sürttü ve saçlarımın arasına dudaklarını bastırdı. Geri çekilmedi. Orada kaldı.

"Kime piç herif dedin sen az önce?" diye sordum.

"Sergen'e."

"Neden?"

"Çünkü Ekin yaşıyor."

Farkındalık, damarlarımda akan kanı dondurdu bir ânlığına. "Sen neden onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun?"

"Çünkü tanıyorum, Karaca," diye yanıtladı Kunt beni, saçlarımın arasından boğuk gelen sesiyle. Karnımın üzerindeki elimi kavradı ve parmaklarımla, yüzüğümle oynamaya başladı. "Sergen'in soyadı Kahir değil. Kahir onun ikinci adı. Soyadından nefret ettiğinden kullanmaz... Soyadı *Egemen.*"

Ve o ândan itibaren oksijen, formülünü değiştirmişti çünkü ciğerlerime çektiğim nefes; cayır cayır yanmaya başlamış bir ateşe benzindi. Nefesimi tuttum, beynimin ortasında çakan şimşeklerin arasında gördüklerim *kırık, eski bir çocuk parkı; Polat* ve *sigarasıydı.* Asiye'ydi bir köşede can veren, *yirmi dokuz* bıçak darbesiyle. *Oğulcan'dı, güneşin doğuşunu görebilseydi o sabah eğer... Yaşıyor olacaktı.* Ve on yedi yaşındaki zayıf, yüzü ve dizleri yara bere içinde, kıyafetleri parçalanmış o yürüyen harabeydi bir başına İstanbul sokaklarında.

"B-bil..." Burnumu çektim. Ben avucumu yüzüme yasladığımda, Kunt yeniden cümle kurabilecek hâle gelmem için

bekledi. "Biliyordum," diyebildim sonunda. "Bir yanım sanki biliyordu. Bir yanım Ekin'in öldüğüne hiç inanmamış ama Esved hapse girdiği için doğru kabul etmişti. Ama doğrular ve gerçekler apayrı meseleler, değil mi?"

"Öyleler." Nefesi saçlarımın arasına karışıyordu. Beni sakinleştiriyordu. Bir panik atağın kıyısında, beni kendiyle boğuyor; yok olmama izin vermiyordu. *Ben buradayım*, diyordu.

Daha önce kimse, *orada* olmamıştı. Orada, o kadar derinde, *kalıcı*. Kunt Vidar Karyeli tenimin altına işlemişti ve artık onu söküp atmak istersem, kendimi öldürmem gerekecekti. Başka yol yoktu.

"Sergen'in kardeşinin ölmediğini ne zaman öğrendin?"

"Az önce."

"Ben söylediğimde mi?" Başımı kaldırıp şaşkınca ona baktığımda göz göze geldik, ıslak yanaklarıma yapışan saçları yüzümden çekti.

Başını salladı.

"O zaman... Şehirdışındaki maçı Sergen'in balkonundan izlerken ona saldırmış olmanın sebebi bu olamaz..." Gözlerim kısıldı.

"Fark etmiş miydin?"

Bu sefer başını aşağı yukarı sallayan bendim. "Biliyorum ben senin derdini... Demiştin ona. Muhtemelen bunu biliyorsun ama... Ben Sergen'in kilitlendiği mahzene indim. Bana o gece zekânın ekmeğini yediğini söyledi ama öğrendiğim şeyin ne olduğunu çözemedim."

Kunt dudaklarını ıslattı yavaşça, seslice nefes verdi. "Sergen doğruyu söyledi, yalancı değil. Esved'in hak etmediği bir cezayı yediğini, oradan çıkarmak için aracı olduğunu ve hukuk okumasına yardım ettiğini söylerken gerçeklerden bahsediyordu yalnızca. Ama Sergen sinsi biridir, kelimelerini dikkatli seçer. Gerekmedikçe sebeplerinden bahsetmez."

"Benziyorsunuz."

Kelime öylece çıkıverdi ağzımdan, tartılmadan. Bir ân çok kötü hissettim çünkü Sergen'le kıyaslanmak istemeyeceğini

düşündüm Kunt'un ama özür dilemek için ağzımı açmışken lafa atlayışı beni durdurdu.

"Biliyorum," dedi kabullenir bir ifadeyle. Bakışlarını kaçırdı. "Şüpheleniyordum, Sergen bizim aramızdaki ilişkinin o zamanlar sahte olduğunu bilmiyor olamazdı ve senin etrafında gezinmesi için hiçbir sebebi yoktu. Ama Esved hakkında söyledikleri kafayı yememe sebep olan tüm soru işaretlerini sildi. Sadece silmedi, *sikti attı.* Esved'in dosyasında ismi kısaltılarak E. E. diye geçen davalının Sergen'in ölen kardeşi olma ihtimali beynimi sikti attı. Sonra senin Esved hayatımı kurtardı deyişlerin... Senin de geçmişini kurcaladığımı sanıp delirmelerin..." Başını arkasındaki duvara yasladı, yutkunduğu an âdemelması oynamıştı ve gözlerini uzunca kapatıp açmıştı.

Aklına bir şeyler geliyordu ama dillendirecek kadar cesur değildi.

"Neden bana Sergen'in kardeşinin Ekin olduğunu o zaman söylemedin?" Usulca sorulmuş bir soruydu, suçlayıcı bir ton yoktu.

"Eğer sana söylersem Esved'den saklayamayacağını... Hayır, saklamak *istemeyeceğini* biliyordum. Yakın zamanda Sergen'in istihbaratla işbirliği hâlinde olduğunu öğrendim. Bu da demek oluyordu ki Sergen, Esved'i bilerek Halit Tasmas'ın bürosuna yerleştirmişti. Esved hain değil köstebekti. Doğru tarafa bilgi taşıyan bir köstebek."

"İşi bırakırdı," dedim tereddütsüz. Ve kuşkusuz, bunu bilsem, Esved'e anlatmayı yük bilirdim kendime. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Çünkü yaptığı şey çok tehlikeliydi.

Kunt kafasını salladı. "Esved'in memleketine gittiğini biliyorum, Sergen'le arasındaki bağı çözmek için. Yakın zamanda iki ailenin soyağacını incelemiş. Akrabalık olduğunu düşünüyor muhtemelen ama sebebi bu değil. Şimdi Ekin'in hayatta olduğunu bildiğimize göre onun da her şeyi öğrenmesi..." Telefonu cebinde titreştiğinde elini cebine attı ve çıkartıp ekrana baktı. Yüzü telefon ışığıyla aydınlanmıştı. "...uzun sürmez."

Kunt çağrıyı cevaplamadı ama o söylemeden önce ben, gitme vakti olduğunu anlamıştım.

Polat şöminenin yanında ayakta dikiliyordu.

"Oynuyordu," dedi Efes, öfkeli bir sesle. Kaşları çatık, dudakları düz bir çizgi hâlinde elindeki kupayı çeviriyordu. Ayşen Abla kahve servis edeli çok olmamıştı ama hepimizinki çabuk soğumuştu. "İt herif farenin kediyle oynadığı gibi oynuyordu bizimle! Gözünün önünde!"

"Bağırma," diye mırıldandı Beren derin bir nefes alarak.

"Sergen, Halit'le çalışmaz," dedi Kunt.

"Sike sike çalışır!"

"*Ekin* çalışır."

"Ekin çalışır."

Polat'a baktım. Efes'in itirazının ardından Polat'la aynı ânda kurduğumuz aynı cümle bizi tıkıldığımız salonda ilk defa göz göze getirmişti. Ekin yaşıyordu. Ekin, Sergen'in kardeşiydi. Ahmet Çevik'in beni hapsettiği çiftlik evinde Sergen'in cebinden aşırdığım ve tanışmamıza vesile olan *Zippo*'yu ona hediye eden Ekin'di. Ekin, Polat'ın kız kardeşi Asiye'yi öldürmüştü. Ekin, benim içimdeki küçük kız çocuğunu öldürmüştü.

Ama Ekin, ölmemişti.

İki kere ölmemişti.

Bir, Esved onu öldürdüğünü *sanıp* hapse atıldığında ölmemişti; iki, Polat onu öldürdü *sanıp* kariyerini riske attığında. Şimdi bu *sanrı*lar bizi öldürüyordu.

Sergen vicdan mı yapmıştı da aslında ölmemiş kardeşi için hapis yatan Esved'i erkenden bir şekilde dışarı çıkarmış, yolunu bulmasına yardım etmişti?

Asiye peki?

Orada oturuyor ve düşünmeden edemiyordum. Eğer Sergen, ilk seferinde Ekin'e sahip çıkıp onu hak ettiği yere tıksaydı Asiye bugün yaşıyor olurdu. Çünkü Esved hapis köşelerinde ders çalışırken Ekin işin içinden sıyrılıp hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam ettiğinde, bu artık hiç kimsenin canını yakmayacağı anlamına gelmiyordu; gelmemişti de.

Sergen Kahir bunun bedelini ağır ödeyecekti. Bunu benim söylememe gerek yoktu; Polat'ın sessizliği ve odadaki diğer iki adamın gür öfkesi bunun kanıtıydı. İstihbaratla işbirliği yapıyor olması kimsenin umurunda değildi artık.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordum istemsizce, Kunt'a bakarken. "Sergen'in Halit Tasmas'la çalışmayacağından? Sergen mafya değil mi? Her ne kadar çarka kurşun sıkmak istemediğinizden ona dokunmasanız da sonuçta hak ettiği yer parmaklıkların arkası. Ve eğer Ekin yaşıyorsa, tüm olanlardan en ince detayına kadar haberdar demektir. Bu kadar önemli bir pozisyonda olduğunu fark ettiği ân seçimini yapmıştır da."

"Sergen içeride yatacağı yıllarını kartellere köstebeklik yaparak yakıyor," dedi Kunt, bakışlarını Efes'e çevirdi. "Bunu anlamanız lazım. Suçlu olsa da potansiyel bir ortaklığı yakmanız, oyunu tümüyle kaybetmek demek. Sergen, yaptıklarının bedelini ödeyebileceği o adil kefeli terazi sınırını çoktan aştı. Ama bu bir süre daha bizim işimize yaramayacağı anlamına gelmiyor."

Efes bunu biliyor olmalıydı ama biliyor olması hoşuna gittiği anlamına gelmezdi.

"İkili oynuyor. O kadar. Biliyorum bunu," dedi Efes. "Biliyorum abi. Onların ailede kan bağı kutsaldır. Babasının ne manyak olduğunu hatırlamıyor musun?" Merakla kaşlarım çatıldığında, Efes hissetmiş gibi bana döndü ve anlatmaya başladı. "Bak bunlar aşiret. Suç aşireti. Canavarlar. Bunların topunu Silivri'ye tıkmak lazım, halk içinde dolaşmaları tehlike arz ediyor. Ben ta Kuleli'deyken anlattım komutanıma ama dinletemedim! Sonra ne oldu? Gecenin bir yarısı, siktiğimin psikopatı, ara sokakta..."

Efes öfkeyle yükselen sesini bir ânda kestiğinde devamını gözleri konuşur gibi Polat'a baktı ya da onu susturan Polat'ın suratındaki taştan ifadeydi bilmiyorum. "Halit'e Karacaların evini söyleyen Ekin'se? Aynı okula gitmişler. Davalık olmuşlar. Ben bundan başka bir bağlantı göremiyorum." Ardından buz mavileri bana döndü. "O pis herifle aynı liseye gittiğine inanamıyorum."

Başımı kaldırdım ve Efes'e baktım. Kaçak bir nefes kurtuldu ağzımdan, gözlerim kısıldı. "Seçim şansım yoktu."

"O anlamda söylemek istemedim, yanlış anlama beni Karaca. Koca İstanbul'da bir seni, bir de Asiye'yi bulduğuna inanmakta güçlük çekiyorum ben." *Sadece onları bulmadı.* Elini saçlarından geçirirken yüzünü sıvazladı ve dirseklerini dizine yasladı. "Esved onu gerçekten öldürseydi ve mahkeme de hapis cezası vermek yerine ödüllendirseydi işte buna adalet derdim. Kimse kusura bakmasın ama benim uğruna savaştığım adalet bu."

"İki kere," dedim, neredeyse konuşurken dilim sürtüşecekti. "Nasıl iki kere ölümünü planlamış olabilir?"

"Planlanmış değildi." Kunt'un bilgisayarı dizindeydi o an, sehpanın üzerine bırakıp bana doğru döndürürken öne eğildi ve gözlerimin içine baktı. Ekranda iki profil vardı ve ikisi de Ekin'di ama farklı zamanlarda çekilmişti fotoğraflar. Birinde çok daha gençti, diğerinde ise bir öncekinin üzerinden bir iki yıl geçmiş olmalıydı. İlkinde soyadı Egemen, ikincisinde Egeli'ydi. Kimlik bilgileri yer alıyordu ama ikisi de birbirinden farklıydı. Bu da demek oluyordu ki sahte kimlikle yaşamıştı.

"Sergen kardeşinin yediği haltların üzerini her seferinde örttü. Lisedeyken Esved'in karıştığı ölümünü işin içinden sıyrılmak ve dosyanın kapatılması için yaptı. Maktul ailesi gizlilik talebinde bulundu ve geçmiş toprağın altına gömüldü. Ama Ekin değil. Ekin farklı bir soyisimle yaşamaya devam etti. Ta ki..." Derin bir nefes aldı Kunt, sıkıntıyla.

"Ta ki benim canımı göğsümden sökene kadar." Herkes sustu. Bakışlar halının desenleri üzerine çevrildi. Polat konuşuyordu. Gözleri öylece ileri bakıyordu, bomboştu. Başını eğdi. İki yana salladı. Yutkundu. Burnunu çekti. "Edirne-Yunanistan sınırında bir tatil köyündeydi ben onu bulduğumda. Asiye'yi toprağa vereli kaç gün olmuştu şunun şurasında? Ve o insan demeye bin hak getire herif hak etmiş gibi bir de tatil yapıyordu. Saatlerce, Allahım canımı alsın yoksa durmam dedim içimden, ölesiye döverken. Ölesiye dövdüm. Bıçak kullanmadım, silah kullanmadım. Direnşin karşılık ver-

sin istedim ama fazla zayıftı. Daha da öfkelendim. Neresini yamultursam yamultayım çimdeki öfke biraz olsun dinmedi. Kaçmaya çalışırken havuza düştü. Dakikalarca çıkmasını bekledim, çıkmadı. Ölmüştü. Gittim komutanıma teslim oldum. Öldürdüm dedim."

Ama *ölmemişti.*

"Adnan Yüzbaşı'm başımızdaydı o zaman. Albay Tarık Güzer'le bir masaya oturttular beni, konuşturdular. Birkaç saate villaya gelen temizlikçi kadın bulmuş onu, hastaneye kaldırmışlar. Ölümü ilan edilmiş. Yargılanmak için bekledim ama ertesi gün aynı bölükteydim. Sonra zaten..." Polat başını kaldırıp Kunt'a baktı. "Orgeneral Behzat Karyeli beni *Çember*'e aldı."

"Çember?" Gözlerim kısıldı.

"Halit Tasmas'ı devirmek için başlatılan operasyonun adı," diye yanıtladı Kunt. O sırada zil çalmıştı ama Ayşen Abla'nın mutfaktan çıkan adımlarını duymuştum.

Levlâ. Çember. Daha başka hangi operasyonlar birbiriyle ilgiliydi?

"Sizden başka daha kaç kişi Çember'in içinde?" Gözlerimi Beren'le Efes'e çevirdim, ardından Polat'a baktım; en son tekrar Kunt'a döndüm.

"Kara Kuvvetleri Komutanlığı, istihbaratla eşzamanlı ilerliyor. Koordine çalışılıyor. Çember çok kalabalık Karaca," dedi Kunt, dirseklerini açtığı dizlerine yaslamış ve öne eğilmişti. "*Sen* dahil."

Ben *dahil.*

Ben de *Çember*'in içindeydim.

Sivri topuklu ayakkabıların sesi içeri doğru yaklaşırken dikkatim dağılmıştı. Kunt'la göz temasım bozulduğunda arkama döndüm ve gelen kişiye baktım. Küt kesim siyah saçları, kalın bir kemerle beline sabitlediği kırmızı boru paça kumaş pantolonunun üzerine giydiği boğazlı siyah kazağıyla gelen sima tanıdıktı. *Nehir Dündar.* Çırağan Sarayı'ndaki kadın. Sergen'in yanına maça gittiğimizde otoparkta arabanın önüne atlayan kadın. *Behzat Karyeli'nin adamı.*

Nehir, *Çember*'de miydi?

Kendinden emin adımlarıyla ortadaki masaya yürürken benimle göz temasını uzun tuttu. Ardından gözlerini sırayla Polat, Efes ve Beren'in üzerinde gezdirip "Beyler, bayanlar," diye selamladı. Tam karşısında durduğu kişi ise Kunt'tu.

"Ekin Egemen'e ait görülmüş bütün davaların dosyası burada." Kolunda taşıdığı kalın dosyayı masanın üzerine bırakırken herkesin gözü Nehir'deydi. Efes hariç, telefonu çaldığında salondan çıkmıştı. "Bu da Nilüfer Koralin'e ait toplanmış bilgiler ve incelemeden geçmiş günlüğü. Sen istetince ben de evine göndermek yerine kendim getireyim dedim."

Kunt bir masanın üzerindeki dosyaya baktı bir de bana. Kalbim göğsümde güm güm atmaya başlamıştı. Eğer Ekin'e ait görülmüş davalar o dosyadaysa, gizli olanlar dahil, bu demek oluyordu ki Kunt benim on yedi yaşındayken adalet yerini bulacak sanıp güvenerek verdiğim apaçık ifadeyi de okuyacaktı.

"Biliyor muydu?"

Kunt geriye doğru yaslandı ve bir kolunu koltuğun sırtı boyunca uzatırken bacak bacak üstüne attı. Nehir, ona yöneltilen soruyla kaşlarını çatmıştı. "Kim, neyi biliyor muydu?"

"Babam, Ekin Egemen'in yaşadığını biliyor muydu?"

Nehir birkaç saniye sessiz kaldı. Omzunun üzerinden bana doğru baktı, ardından seslice nefes verdi. "Baban, Sergen'le Halit üzerinden anlaşalı çok oluyor. Bildiğini varsayıyorum."

Kunt bu cevaba hiç şaşırmamıştı. Bakışlarını Polat'a çevirdi, ardından Nehir'e baktı. Eğer Behzat Karyeli, Ekin'in yaşadığını biliyorsa; Polat'ın da Ekin'le münasebetinden haberdarsa... Polat'ın Çember'e katılmasının sebebi yalnızca Kunt ve Efes'le aynı askeri liseye gitmiş olması olamazdı.

Her ne kadar neden son sınıfta o okulu bıraktıkları konusu hâlâ bir gizem olsa da.

Sor.

Sırası değildi.

Ve eğer Behzat Karyeli tüm bunları biliyorsa, Ekin'in yaşıyor olmasına bir şey söylemiyorsa, dosyayı okumamış ola-

mazdı. Gözlerimi kapattım, tırnaklarımı avuçiçlerime batırırken utançtan ölmüş olmayı diliyordum orada çünkü o koltukta, hiçbir yanlış yapmamış olmama rağmen yerin dibine girmiştim ve herkes beni yüzeyde sanıyordu.

Gözyaşlarımı yuttum ve on bir saniyelik düzenli nefeslerle kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Tamam. Bir orgeneral ifademi okumuşsa ne olmuştu yani? Dünyanın sonu değildi. Ben yanlış bir şey yapmamıştım. Beni *aşağı* düşünmeyecekti.

"Sergen öylece babama Ekin'in yaşadığını söylemiş olamaz. Anlaşmak için bile olsa bu babamın eline daha büyük bir koz vermekten başka bir işe yaramazdı," dedi Kunt. "Nasıl öğrenmiş olabilir?"

"Babanın kendi yolları var," dedi Nehir, kurduğu cümlenin altındaki anlam merak etmemi sağlamıştı. *Babasının nasıl yolları vardı?* "Biliyorsun. Öyle ya da böyle; ihtiyacı olan neyse bunu o ân bilmiyorsa, varlığından haberdar değilse bile bir şekilde öğreniyor ve sahip oluyor."

"İçecek bir şey ister misiniz?"

Soruyu soran Ayşen Abla'ydı. Nehir hâlâ ayakta, Kunt'un önünde dikilirken gülümseyerek Ayşen Abla'ya döndüğünde gözlerimi masanın üzerindeki dosyadan ayıramıyordum. *Fazla* kalındı. *Fazla* detay içeriyor olmalıydı.

Ayşen Abla'ya *kezzap* içmek istediğimi söylesem getirir miydi?

"Kolay mı bu?" diye sordum ortaya. Ortaya sorduğum belliydi çünkü o ân bakabildiğim yalnızca dosyaydı. "Kendini ölü gösterebilmek, her şeyden bu kadar kolay sıyrılabilmek?" Sertçe yutkundum. Kunt'a bakmıyordum.

Cevap vereceğini düşündüğüm son kişi, Nehir, yanıma oturup bacak bacak üstüne atarak kendini hafifçe bana döndürdüğünde başımı kaldırmak zorunda kalmıştım. "Yeterince güçlüysen, tüm dünyayı aptal yerine koyabilirsin. Ekin Egemen güçlü değil ama abisi öyle. Ailesi de."

Abisi.

Sergen, Ekin'in bana yaptıklarını biliyordu. Bilmiyor olamazdı, abisi değil miydi? En başından beri gölgelerden onu

izleyen, kurtaran o değil miydi? Sergen her şeyi biliyordu. Sergen, Esved'e yardım ederek vicdanını mı rahatlatmaya çalışmıştı gerçekten? Çünkü bu alçakçaydı. Belki Esved, Sergen tarafından kurtarılmaktansa ömrünü hapis köşelerinde geçirmeyi yeğlerdi. Çünkü *ben* yeğlerdim. Ama ona bir seçim şansı verilmemişti.

"Beren bugünkü planları iptal et, Fuat Hoca'yı da ara haber ver." Kunt ayağa kalktığında Nehir bunu beklemiyordu ki o da ayaklanıp "Nereye?" diye sordu. Tableti ve telefonuyla salonun diğer ucuna ilerleyen Beren, Nehir'e yumruk atmak istiyor gibi bakarken ben ise rolümü çalan akarsuya ağzım açık bakıyordum.

"Bu şerefsiz bir dakika daha dışarıda özgür nefes almayacak, o kadar," diye yanıtladı Kunt ortaya, ardından Polat'a döndü. Polat ona hiçbir şey söylenmediği hâlde ağır bir ifadeyle başını sallayıp salondan çıktığında Efes koşar adım içeri giriyordu.

"Behzat Amca, Sergen'i bırakmış!"

"Nokta atışı," dedi Kunt, Efes'i alnından kurşun yemiş gibi salonun ortasında bırakırken. Parmak şıklatıp ona kaldırdı işaretparmağını. "Sergen'in kardeşiyle iletişime geçmeme gibi bir durumu yok. Ekin'in kendini açığa çıkaracağından net haberi yoktu, ters köşe oldu. Herifi takibe alıyoruz."

"Ya da ikisini birden kaybediyoruz!" Efes, Kunt'la aynı fikirde görünmüyordu. "Ekin'in ülkeden çıkması için tek gereken abisiydi! Bunun neresi nokta atışı amına koyayım?!"

"Dosyaları okumayacak mısınız?" Nehir kollarını göğsünde birleştirerek ikisine bir bakış attı, araya girmişti. "İşinize yarayacak bir şeyler olabilir."

"Otelde..." Ayağa kalkışım o kadar hızlıydı ki bir ân nefesim bile kesilmişti. Beş metre ileride telefon görüşmesi yapan Beren bile bana dönmüştü. "Otelde asansöre bindiğimde kurye vardı. Pizzacı. Garipti. Sesi... Başta hatırlayamadım ama telefondan sonra eminim. Ekin oteldeydi. Abisiyle çoktan görüşmüş olabilir mi?"

Kunt'un gözbebeklerinin büyüdüğünü hissettim bana bakarken. Birkaç saniye yalnızca nefes aldı, başını eğdi. Ne

düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ardından Beren'e döndü. Kunt ağzını açacağı sırada, Beren telefon görüşmesini bitirmiş, tabletinin klavyesini çıkarmış, çoktan işin başındaydı bile. "Otel ve çevresinin kamera kayıtlarını hemen şu ân inceletiyorum."

"Neden bunu söylemek için bu kadar bekledin?" Nehir bana döndü şüpheci bir ifadeyle, kollarını göğsünde birleştirerek.

Şüphe. Benden şüphe mi duyuyordu? *Benden* mi?

"Ona değil."

Kunt ne zaman ortadaki masayı aşıp Nehir'in önünden geçerek yanıma gelmişti farkında değildim ama varlığını kolumu tuttuğu ân fark ettim. "Ona soracağın bir şey varsa bana soracaksın. Gizli ithamlarını da üzerime alınmaktan çekinmem Nehir."

"Ben..." Gözlerini kaçırdı Nehir. Benden hoşlanmadığı sürpriz değildi ama Kunt'un konu ben olunca bu kadar öne çıkmasının onu düpedüz rahatsız etmesi başka bir boyuttu. Artık Nehir de beni *düpedüz* rahatsız ediyordu.

Kunt göz temasını kesti, çatık kaşları gevşerken bana döndü ve "Bir dakika gelir misin benimle Karaca?" diye sordu az önceye nazaran tok, durgun, neredeyse yumuşak bir sesle.

Nehir'e bakmadım, bir de bana şüpheyle yaklaştığı için öfkelendiğimi görsün istemedim. Bunun yerine yanından geçip gittim, Kunt arkamdan geliyordu. Kış bahçesine ilerleyip içeri girdiğimde, şöminenin etrafında ayılıp bayılan kedilerimi bulmayı ummuyordum. Anneleri Tosbik koltuğun kenarında kendini temizlerken dört yavrunun ikisi uyuyor; ikisi de birbiriyle dalaşıyordu yerde.

Yakındı ama dün geceden sonra ne kadar yakın dursa da yeterli değildi, bir yanım hep daha fazlasını isteyecekti. "O psikopatla aynı asansöre binmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm." Sanki özür diler gibi söylemişti. Bir eli havalanıp boynumla yanağım arasına yerleştiğinde dokunuşu beni biraz daha kendime getirdi. "İmkânım olsa zamanı geri almak için her şeyi yapardım."

"Senin suçun değildi ya da yapabileceğin bir şey yoktu."

"Sabah seni odada yalnız bırakıp gitmemeliydim. Otel 7/24 izlenirken ve korumalar etrafta dolanırken... Güvende olursun sandım."

"Güvende olmasam Ekin yanımdan öylece geçip gidecek bir çocuk değil Kunt." Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Güvendeydim.* Hâlâ güvendeydim ve sabah da öyleydim. "Emin ol. O asansörde bir şansı vardı. Kullanırdı."

Bana öyle bir baktı ki sanki gerçeği söylesem rahatlayacak kadar büyük kuruyordu o ân kafasında ama gerçek de en az o kadar acı vericiydi. Gülümsemeye çalıştım bir ânlığına ifadesini bozmak için ama fazla kalamadı o tebessüm dudaklarımda. Yutkundum.

"Karaca..."

"Şoktaydım," diye mırıldandım. "Telefonla konuştuktan sonra, sen Ekin'in Sergen'in kardeşi olduğunu söyledikten sonra... Az önceye kadar, şoktaydım. Aptallık ettim biliyorum ama insanın feleği şaşınca... Asansördeki kurye olduğunu telefonda sesini duyduğum ân fark etmiştim ama idrak etmem uzun sürdü. Eğer işinizi zorlaştırdıysam..."

"Öyle bir şey yapmadın," diye lafımı kesti Kunt. Elleriyle uzanıp saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdıktan sonra, avuçları arasına aldı yüzümü ve bir adım daha yaklaşarak yüzüme doğru eğildi. "Öyle olsaydı bile bu senin suçun değil. Sadece tüm bunlar çok fazla."

"Her şey nasılsa öyle." Hafifçe omuz silktim. "En başında bu yola çıktığımda sen kırk kere sordun ben de kırk kere direttim. Her şeyi kabul ettim. Bu yüzden şimdi her şey nasılsa, öyle Kunt."

Altın hareleri bir süre gözlerimin içine baktı öylece. Ardından tekrar etti. "Nasılsa... Öyle."

"Nehir'in getirdiği dosyayı okuyacak mısın?"

Derin bir nefes aldı. "Okumak zorundayım. Eğer önlenebilecek bir şeyler varsa bu yolla önlemek, gözden kaçırılan noktalar varsa bunları fark etmek zorundayım... Bu önemli bir konu. Bunu anlıyorsun değil mi Karaca?"

Başımı salladım ağırca. Okuması gerektiğini biliyordum. Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

"...ama eğer önce sen bana anlatmak istersen," diye devam etti Kunt. Kaçırdığım gözlerimi yeniden altın hareleriyle buluşturdum. "Senden dinlemeyi isterim. En azından o dosyada seninle ilgili olan kısmı."

O ân aklıma gelen şey sorusunu görmezden gelmemi sağlamıştı. Kunt bir orgeneralin oğluydu. Askerdi. Rütbesi hakkında bir fikrim yoktu ama istese gizlilik kararı çıkmış bir dosyaya ulaşabileceği bariz ortadaydı. Bu bu kadar ortadayken, olaylar bu kadar bağlantılıyken...

"Gizlilik kararı alınmış dosyalara erişebiliyor musun?"

Cevap vermedi. Tabii ki erişebiliyordu. Sonuçta E. E. kısaltmasından haberdardı.

"Yani bunca zaman istesen Esved'in hüküm giydiği dava dosyalarını okuyabilir ve benim sana anlattığım kadarıyla yetinmeyebilirdin." Ama *okumadın*. "Bu yüzden Ekin'in Esved ve benimle olan bağlantısını bilmiyordun ve Sergen'in ölü kardeşi benim gözümde isimsiz, yüzsüz bir katilden ibaretti... Dahası, Sergen'in kardeşinin Ekin olduğunu öğrenmiş olmana rağmen... Bir şey yapmadın..."

"Sana söz verdim."

"Teşekkür ederim." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gülümsedim ama gözlerim yanıyordu. "Sözlerini tuttuğun için." *Ağlıyordum. Ağlamaktan nefret ediyordum.* Burnumu çektim ve boncuk boncuk akan yaşları silip gözlerimi kaçırdım.

"Her zaman," diye fısıldadı alnını alnıma yaslarken.

Kunt'un bana verdiği sözleri tutmasının tehlike teşkil ettiğini, o âna kadar anlamamıştım. Çünkü bu önlenebilirdi. *Önlenebilirdi.*

Gözlerimi kapattım ve bunun bir kâbus olmasını diledim. Geçmiş sonsuza dek karanlıkta saklanabilirdi ama güneş batıdan doğmayı seçmişti bugün. Ekin, Sergen'in kardeşiydi ve bana yaptıkları, okuldakilere yaptıkları yetmemiş; daha ileriye gitmişti... Bu hayatta tek sahip olduğu kız kardeşi olan bir abiden her şeyini almıştı.

Ekin bir canavardı.

Kapı tıklatıldı. Kış bahçesine geçilen odanın kapısına döndük ikimiz de. "Gel," diye seslendi Kunt, elleri yüzümden sıyrılıp iki yanına düşerken Efes sert adımlarla kış bahçesine yürüdü.

"Ekin oteldeymiş. Abisine ulaşmayı denemiş ama başaramayacağını bildiğinden kendini ifşa etmeden tüymüş ortalıktan. Otel Uludağ civarında olduğundan bir yere kadar izini sürebildik, dağda olduğunu düşünüyoruz. Polat küçük bir grupla sessizce arayacak herifi."

"Polat mı?" Kendime engel olamamıştım. "Onu göndermeniz doğru mu? Duygusal hareket edebilir."

"Onu uzun zamandır tanıyorum. Hayatında sadece bir kere duygusal davrandı, bir kez kendini tutamadı. Onda da kız kardeşini kaybettiği için cinnet geçirmişti ve fazla toydu," dedi Kunt bana bakarak. "Ama bu görev ve Polat'ın bu odadaki iki askerden de daha fazla görev bilinci var." Altın hareleri o ân benden, Efes'e döndü. İkisi arasında sessiz bir hesaplaşma başlamış gibi hissetmekten alıkoyamadım kendimi, ne var ki bakışları kanıtlıyordu bunu.

"Helal olsun," dedim birkaç saniyelik garip sessizliğin ardından. Bir elimi saçlarımdan geçirdim ve diğerini de belime sabitledim. "Ben yapamazdım." İkisinin de bakışları yüzüme sekti. "Gerçi ben asker değilim, eğitim görmedim..."

"Ne dedi sana?" diye sordu Efes. Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum ama cevap vermek yerine suratına baktım devam etmesi, açıklaması için. Çaresizce zaman dileniyordum sanki. "Telefonda yani. Ekin. Ne konuştunuz? Kapıdaki adamlar geçmene öylece izin vermişler yalnız olduğun hâlde, fena azar işittiler. Ama Sergen o kadar şanslı değildi tabii. Elinde kalacaktı Kunt'un."

"Ne dediğinin ne önemi var?" Cevap benim ağzımdan çıkmamıştı, ağzımı açmıştım ama sözcüklerin sahibi ben değildim. Şaşkınca yanıma baktım. Kunt. "Yıllardır ölü sandığı biriyle telefonda konuştu, dakikalar önce asansörde denk geldiği biri üstelik. Kim olsa bozguna uğrardı."

Sözleri bir yana, Efes'e attığı bakış bile onu susturmaya yeterdi.

Efes mesajı almış gibi gözlerini kaçırdı ve altdudağını ısırdı, mesajı almıştı. "Doğru... Benimki de laf işte..." Seslice nefes verdi, buz mavisi gözlerini yeniden yüzüme çevirirken. "Bu arada Nehir'in dosyaları bizzat getirmesi gereksizdi."

Tatlı. Efes gözüme o ân tatlı gelmişti. Bir şeyleri bilmese de iyi olmadığımı ve gerginliğimi seziyor, parçaları ufak ufak bir araya getiriyordu o da. Sonuçta aptal değildi. Kör kalmasını da bekleyemezdim... İşi buydu.

Kunt, annemin günlüğünü ve diğer dosyaları koridordaki gizli odasına, kasaya bıraktı. Ardından üzerini değiştirmek için odaya çıktı. Kucağımda Karbeyaz'la ben de peşinden ilerliyordum çünkü başka ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Dışarı çıkıp ekiple Ekin'i yakalayacaklardı. Endişeliydim çünkü Ekin'in ne yapacağını kestiremiyordum. Ekin'in ne kadar şeyi *bildiğini* kestiremiyordum.

Yatağın ucuna oturup bağdaş kurdum ve Kunt'u izledim bir süre. Telefonda konuşuyordu, Ekin ve Sergen'le alakalı. Kalın kabanını, telefonunu, cüzdanını ve araba anahtarlarını aldı. Ardından çekmecelerden birinden birkaç parça siyah metal çıkardı. *Silah.* Parçalar hâlindeydi.

Kunt, takip etmekte zorlandığım bir hızla parçalanmış silahı tekrar bir araya getirirken merakla ayağa fırladım, Karbeyaz da kucağımdan fırlamıştı. Fark ettiğinde dudakları kıvrıldı. "İlgini mi çekti?"

"Çok hızlı yaptın." Gözlerimi kırpıştırarak bir silaha bir de altın harelerine baktım. "Neden silahını parçalanmış bırakıyorsun?"

"Benim bir silahı bir araya getirmem maksimum on saniye. Ama bir başkası hazır bir şekilde eline geçirirse ateş etmesi beş saniye sürmez. Evdeki tüm silahlar parça parça."

"Ya bıçak kullanırsa?" Gözlerim kısıldı.

"O zaman yaklaşması gerekir. Fırlatırsa, tek bir temiz atış hakkı var. Ölmezsem bela olurum başına."

Kendime engel olamadım, kahkaha attım.

Kunt yüzümü incelerken tebessüm etti. Ardından bir elini enseme çıkardı ve beni hiç beklemediğim bir ânda kendine çekerek dudaklarımı kendininkilerin arasına aldı. Gülüşüm, öpüşünün arasında bir inleyiş olarak yutulduğunda dengemi sağlamak için koluna tutunmak zorunda kalmıştım.

Geri çekildiğinde çok da uzağa gitmedi, alınlarımızı buluşturdu. Beklemediğim zamanlarda beni öptüğünde başım dönüyordu. "Tüm bunlarla işimiz bittiğinde kalan zamanımızda kahkahalarını her gün duyacağım."

Gözlerimi kapatarak gülümsedim. Başını bana doğru eğdiğinden ellerimi ensesine yaslamak kolay olmuştu. Bir kolunu belime dolayıp göğsümü kendine yasladı. Birkaç saniyeliğine öylece kaldık, kokusunu soludum. *Gitme* demek istiyordum aslında. *N'olur gitme. Çok kötü hissediyorum. Yine gitme. Sen gitme. Bari sen gitme. Gitmek fiilini çıkar sözlüğünden, at, yak, harla alevleri... Rüzgâr götürsün küllerini. Sen gitme.*

"Gitmek istemiyor musun? Seni bekliyorlar." Sesim o kadar isteksiz çıkmıştı ki ben bile zor duyabilmiştim.

"Bazen gitmek istemiyorum. Mızıkçı küçük bir çocuk gibi. Ama ben hiç mızıkçı olmadım, çocukken bile." Gözlerimi izlerken parıldıyordu altın hareleri. Ben de küçük bir çocuk gibi, hâlâ sarıyı seven o küçük kız çocuğu gibi gözlerini kendime istiyordum. Başkası bakmasın, göz göze gelmesin, görmesin; benim olsun, yalnızca benim...

Ama ben hiç mızıkçı olmadım, çocukken bile. Olamamıştı çünkü.

Gözkapaklarım aralandığında zorla yutkunuyordum. "Eğer çocukken sana rast gelseydim, seni babandan çalardım. Sonra mahallede yakan top oynamaya zorlardım bizim takımda. Kesin herkesi elerdin sen."

"Beni çalar mıydın?" Fikir hoşuna gitmiş gibi gülümsedi, hatta küçük bir kahkaha attı. "Nasıl olacaktı o?"

"Bir keresinde oyuncakçıdan oyuncak telefon çalmıştım. Annem çok kızmıştı. Abimle el ele, o arkada biz önde, telefonu oyuncakçıya teslim edip özür dilemiştik. Sonra adam telefonu hediye etmek isteyince, annem kabul etmeyip satın

almak zorunda kalmıştı. İşte ben de seni çalsaydım o zaman, annem seni götürür babana teslim ederdi. Baban da seni bana hediye ederdi."

Ben ciddi ciddi anlatırken Kunt bir ânda bir kahkaha patlattığında ben de kocaman gülümseyerek altdudağımı dişledim. "Masal yaz sen, çok iyisin," dedi yanağımı avucunun içine alarak burnuma bir öpücük kondururken. "Kaliteli de. Klişe hiç değil. Yok satar."

"Masalları sevmiyorum," dedim omuz silkerek.

Gözleri merakla doldu. "Neden?"

"Geçen gün internette okudum. Hiçbirinin sonu, çocukken bize anlatıldığı gibi değilmiş. Hepsi çirkin... Kötü kötü bitiyorlar... Masallar mutlu sonlarıyla ünlüdür ama hepsi sahte aslında. Masal anlatmak istemem. Hayır... Bir masalı olduğu gibi anlatamayacaksam, hiç anlatmak istemem. Çünkü hepsi yalan dolan."

"Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyorsun. Masallara inanır mıydın?"

"Bilmiyorum... Ben... Annemin anlattıklarına inanırdım." Hatırladığım anıyla gözlerimin içinin parladığını hissettim. "Bir keresinde bana masal kitabı yapmıştı. Hatta kapakta nilüfer vardı yine. Bu ensemde dövmesi olan nilüferden," dedim elimi enseme atarak.

"*Yine?* Her yere çizer miydi?"

"Her yere. Yani... Ona ait olan şeylerin üzerine ama genel olarak hep çizerdi. Ama sonra hep sobaya atardı kâğıtları. Sudoku oynarken özellikle çizerdi gazete eklentilerine. Karelerle daha düzgün çizdiğinden sanırım."

Kunt'un kaşları çatıldı. Birkaç saniye çatık kaşlarıyla boşluğa baktı bir şey düşünüyormuş gibi. "Dövmene bakabilir miyim?"

Başımı salladım. Daha önce hiç direkt bakmamıştı, merak etmiş olmalıydı. Saçlarımı toplayıp arkamı döndüğümde Kunt üzerimdeki kazağın yakasını aşağı çekti biraz, böylece dövmeyi gördü.

"Güzelmiş," diye mırıldandı birkaç saniye başparmağını üzerinde gezdirirken. Bütün vücudum karıncalanıyordu.

"Birebir aynısı. Kendine özel bir nilüfer çizim tekniği var..." Lafım, Kunt'un dudaklarını ensemde hissetmemle birlikte yarıda kesildiğinde göğsümde, karnımda ve kasıklarımda hissettiğim yoğunlukla dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kapatmak zorunda kalmıştım. Nefesimi kesmişti.

"Eğer biraz daha odada seninle yalnız kalırsam her şeyi siktir edecekmişim gibi geliyor," diye mırıldandı, başını omzumun üzerinden uzatıp bana bakarken. Ben de başımı ona çevirdim. Yüzlerimiz arasında santimetreler vardı.

Eğer beni bir kere daha öperse ben de her şeyi siktir edecekmişim gibi geliyordu. Bu yüzden elini tuttum ve kollarının arasından çıkarken onu kapıya sürükledim. "Bu kutsal görev de bana düşüyor anlaşılan..."

"Ne kutsal görevi?"

"Seni evden postalamak."

Kapının önünde açılması için araya pati atmaya çalışıp miyavlayan Karbeyaz, ben kapıyı açtığımda merdivenlere koşarken Kunt yorgunca güldü. Birlikte indik. Nehir'in hâlâ evde olduğunu bilmiyordum ama Beren ve Efes kapının önünde konuşuyorlardı. Nehir ise etrafı inceliyordu.

"Çıkıyoruz," dedi Kunt, ellerimiz ayrılmadan bana dönüp "Melisa'yı eve çağıracağım," diye fısıldayarak. Ardından alnımdan öptü ve son bir kez iyi olduğumu görmek istercesine gözlerime bakarak kapıya yürüdü.

Nehir peşinden çıktı. Efes ve Beren de bana veda ettikten sonra gittiler. Ayşen Abla'yla bana kalan evin kapısını kapatırken fazlasıyla yalnız, boş ve güvensiz hissediyordum.

Sanırım Kunt gidince, güven duygusunu da yanında götürüyordu.

Ama burası onun eviydi. Etrafta onlarca adamı vardı. Kameralar kayıttaydı. Buradan başka nerede, burada olduğum kadar güvende olabilirdim ki?

Üst kata çıkıp getirdiğim kitapları salondaki büyük masaya taşıdım ve notlarımı çıkardım. Anatomi çalışmaktan başka ne yaparak aklımı dağıtabilirdim bilmiyordum. Kafamı dağıtmam gerekiyordu çünkü boş vakit demek, kendini

parçalamak demekti; yani geçmişe dönmek. Ve ben geçmişe dönemezdim.

Eskiden çalışmak, nefes almak gibiydi. Abimin ölümüyle kafam öyle bir dağılmıştı ki eski bene ait birçok şeyi unutmuş, bambaşka biri olmuştum; başka birine dönüşüyordum her gün. Ya da kendime... Çünkü insanlar değişirdi. Büyür, değişir, gelişir, fikirlerini ve hayallerini değiştirirlerdi. Ben eski Karaca değildim mesela, o on yedi yaşındaki savunmasız ve ne yapacağını bilmeyen kız... Her ne kadar zaman bana bu gücü vermiş olsa da, şimdi bunun hakkında bu kadar emin konuşmamın sebebinin; sırtımı dayadığım insanlar olması olduğunu biliyordum hayatımda. Ve o insanlar iyi ki vardı.

Her ne kadar acı bir kayıp onları bana vermiş olsa da.

Hava kararana dek ders notlarıma gömüldüm. Ayşen Abla bir ara sıcacık tarçınlı cevizli kek getirdi, çay ile birlikte.

"Eve dönüş saatin gelmedi mi Ayşen Abla?"

"Yok kızım. Kunt Bey gelene kadar çıkmam ben evden. Ayça'm biliyor."

Ayça kızıydı. Ve Ayşen Abla, tüm ısrarlarıma rağmen beni evde yalnız bırakmak istemediğini söylemiş; dışarıda korumalar olmasını umursamamıştı bile. Bu yüzden Öktem aradığında da gelmek isteyeceğini bilerek ona evde yalnız olduğumdan bahsettim, ofisten çıktığı gibi geleceğini söylemişti.

Bir süre sonra zil çaldı ama gelen Öktem değildi.

"Eeey ahali!" diye içeri giriş yapan, elbette, Melisa'dan başkası olamazdı. "Ahali?" Sanırım salona yaklaşıyordu. "Eyoo?" Önce bana sırtını dönerek salona baktı, ardından benim olduğum tarafa döndü ve beni gördüğünde kocaman gülümsedi. "Karaca! Ne yapıyorsun?"

"Ders çalışıyorum," dedim geriye yaslanırken sandalyede. "Hoş geldin."

"Hoş buldum, hoş buldum," dedi Melisa yanıma yürüyüp çaprazımdaki sandalyeye oturarak. Montunu ve çantasını kenara bıraktı.

"Abinler dışarı çıktılar. İşleri vardı. Onları arıyorsan..."

"Yok, yok, biliyorum çıktıklarını. Hem sen yetersin bana." Gözlerini masada gezdirmeden önce göz kırptı. "Eee? Neden ders çalışıyorsun? Bu seneyi dondurduğunu biliyorum."

"Tıp bilgisi sürekli tekrar edilmesi gereken türden. Korkarım ki şimdiye çoğunu unutmuş bile olabilirim..." Seslice nefes verdim. "Dondurmuş olsam da çalışmam gerekiyor. Çok boşladım."

Melisa kafasını salladı. Ardından gözleri masaya çevrildi. "Aa kek." Bir yarısını yediğim keke bir de içeri baktı. "*Ayşen Ablaaaa!* Ablaların en güzeli! Haçen bu nedir bu Karacakızın yediği?"

Yorgun bir gülüşle geriye doğru yaslandım. Eğer Melisa her şeyden haberdar olsaydı ona içimi dökebilirdim. Ya da Öktem... Bu kadar kapalı bir insan olmak, bu kadar çok sır saklamak yorucuydu.

Melisa, iki dilim kek ve çayla TV'nin karşısındaki koltuğa kurulduğunda Öktem çoktan gelmişti. Onlar tanışırken görümceyle gelini tanıştırıyormuşum gibi hissetmekten alıkoyamamıştım kendimi. Melisa'yı tanıtırken Efes'in kız kardeşi olduğundan bahsettiğimde Öktem'in kalkmış kaşlarıyla karşılaşmış, Melisa'nın mizahla "Abimi tanıyor musun? Boş ver tanıma. Karşılaşırsan da görmezden gel bence, akıl sağlığın için ufak ama hayat kurtaran bir tavsiye," deyişine dudaklarım kapalı gülümsemek zorunda kalmıştım.

"Abini tanıyorum," dedi Öktem yine de, Ayşen Abla'nın ona getirdiği çay ve kek tabağını alıp yanımdaki koltuğa kurulurken. "Bir organizasyonda... Denk gelmiştik."

Evet. Yeraltı maçlarında.

Ve sadece *tanıyorum* demek, doğru sayılmazdı. Ama bunu açıklamak da benim üzerime düşmezdi.

Bu yüzden Melisa'yla Öktem, Netflix'den film seçerken ben sadece geriye doğru yaslanıp bir sonuca varmalarını bekledim. Ama yaklaşık yirmi beş dakika boyunca tartıştıklarında ve film seçip başlamış olsak şimdiye neredeyse yarılamış olacağımızı fark ettiğimde kumandayı alıp televizyonu kökten kapattım.

"Bu neydi şimdi?" diye soran Öktem'di.

"Karaca?" *Melisa?*

"Ben bir Kunt'u arayacağım," dedim koltuktan kalkarken. "Döndüğümde filme hâlâ karar vermemiş olursanız pizza falan yaparız."

"Niye yapıyoruz ya söyleyelim? Kim uğraşacak onun hamuruyla sosuyla..." Öktem araya girdi.

"Kızım sen cebe düşman mısın? Bir orta boy pizza olmuş 150 lira! Bende ona o parayı verecek göz var mı?"

"Ay cimri misin ya?"

"Cimri değilim canım, tasarrufluyum. Tutumluyum!"

"Sizin sülale zengin!"

"Yani? Zengin olunca har vurup harman savurmak doğru mu oluyor?"

"Har vurup harman savurmak dediğin bir orta boy pizza... Akşam yemeği be, ihtiyaç! Şurada senin yiyeceğin iki dilim hem, ne ki?"

"İki dilim mi?" Melisa kahkaha attı. "İki orta boy bana ve yalnızca bana anca yeter güzelim... Ben ve inekler aynı türden evrilmişiz. Dört mideliyiz."

"Sen, abin ve inekleri kastettin herhalde..."

Telefonumla kış bahçesine ilerliyordum o sırada. Melisa ve Öktem şimdiden iyi anlaşmışa benziyordu, Efes'i ortalarında hayal edebiliyordum. Başka bir zaman olsa Kunt ve Efes de burada olurdu hatta, Beren'le birlikte çekişmelerini keyifle izlerdik. Ama başka bir zaman değildi bu akşam. Akşamların en kötüsüydü. Geçmişe benzer bir akşamdı. Ve geçmiş, yalnızca karanlıktı.

Yanan şöminenin önüne oturup bacaklarımı kendime çekerek rehberde Kunt'un isminin üzerine tıkladığımda açmayacağını biliyordum çünkü görevdeydi. Bu sabah açmamasının sebebi de buydu, görevde olması. Muhtemelen telefonunu sessize alıyor ve iş bitene dek açmıyordu.

Şömine alevlerini izlerken koltuğun altından çıkan iki yavru kedi, sarı ve siyah olan, minik adımlarla ateşe yürüdüler. Siyah olan daha cesurdu, patisini hiç tereddütsüz içeri uzattı

ama bir ânda irkilip geri sıçradığında muhtemelen sıcak olduğunu anlamış ve dersini almıştı. İstemsizce gülümsedim.

"Efendim güzelim?"

Kunt?

Şaşkınca yanıma bıraktığım telefona baktım. Aramam beklediğim gibi meşgule alınmamış, cevaplanmıştı. Ve tüm kitapkurtlarının duymaktan bıktığı o *güzelim* lafı sevdiğinin insanın ağzında gerçekten sihirli bir şeye dönüşüyordu.

Ömrünün sonuna dek tekrar tekrar duymak istediğin bir şeye.

"Neden açtın?" Muhtemelen telefonu kulağıma yasladığım gibi aramamı cevaplayan birine söylemem gereken son şeydi bu ama yine de ağzımdan çıkanlardı işte.

Kaşlarının çatıldığını hissettim. "Ne demek neden açtın? Açmasa mıydım?"

"Sabah açmamıştın..." Gözlerimi kaçırdım, sanki görebilecekmiş gibi.

Seslice nefes verdi. "Evet. Ve nasıl sonlandığını gördük."

Gözlerimi kapattım. Haklıydı. Ama bir yanım en büyük ve derin yarama ateşe tutulmuş sivri bir bıçak sokulduğunu hissetse de diğer yanım bir bilinmezi ortaya çıkardığı için iyi hissediyordu. Ekin Egemen, Sergen'in muhtemelen tek zayıf noktası; erkek kardeşiydi ve herkesin bildiğinin aksine hayattaydı.

"Haklısın... Ben sadece... Nasıl gittiğini sormak için aradım sanırım."

"Ya da ateşle barutu yan yana bırakıp içeri kaçtın?" Nedense sesi keyifli geliyordu.

Kaşlarım çatıldı. "Ateşle barut derken?"

"Öktem'in de geldiğini biliyorum. Melisa'yı da ben çağırdığıma göre..."

"Eve girip çıkan herkesten saniyesinde haberin oluyor değil mi?"

"Kapıdaki adamlar bu yüzden var."

Nefesimi dışarı üfledim. Haklıydı. Ve sanırım bunu ilk defa söylüyordum ama... "Kapıdaki adamlar iyi ki varlar."

Şaşırmış gibi bir ses çıkardı Kunt. "Neden böyle söyledin?"

"İçimde kötü bir his var sen gittiğinden beri." Parmaklarımla oynamaya başladım. "Sen gelene kadar da dinmeyecek. Neredeyse... Neredeyse Ekin'in yakalanmasını umursamıyorum bile. Bu iş çok... Başka bir boyuta ulaştı Kunt. Biz en başında ne için yola çıkmıştık?"

Birkaç saniye sessizlik oldu. Neden böyle hissettiğimi, terk edilmiş hissimi sorguladım; bir neden bulamadım. Sanırım korkularım ve endişelerim boyumu aşmış, düşüncelerimi ele geçirmeye başlamıştı.

Arkadan bir ses duydum, sanırım Efes'ti. Telefonu kapatmasını söylüyordu.

"Her şeyi siktir et... Ama ben sana bir *söz* verdim Karaca." Kunt yürüyordu. Ayak seslerini duyabiliyordum. Acele ediyordu. "Ve o söz neyi bağlıyorsa sana vereceğim. Er ya da geç. Bunu sakın unutma. Şimdi kapatmam lazım ama birkaç saate görüşeceğiz ve ben bunları bir kez daha söyleyeceğim sana. Kendi yolumla. *Daima.*"

Son kelimeyi telefona fısıldayarak söylemesinin ardından arama sona erdiğinde bir süre ekrana bakakaldım. Yeniden aramayı isteme dürtümü bastırsam da bastırmasam da elde edeceğim hiçlikti, Kunt artık müsait bile değildi.

Ya başına bir şey gelirse bu gece?

Ekin artık lisedeki o zorba çocuk değildi. Büyümüştü ve güçlenmişti. Güçlü ve tehlikeli insanlarla birlikte olduğu aşikârdı. Kunt'a zarar verebilir miydi? Ya diğerlerine? Beren de onlarlaydı. Ne kadar olayın içine giriyordu? Ekin ona da zarar verir miydi?

Bir süre kafamı avuçlarımın içine alarak kafamın içindeki gürültüyü dindirmeyi denedim. Ama hiçbir şey işe yaramadı. Ardından zilin çaldığını duydum ve ayaklandım.

Kapıyı açtığımda yarı yolda Ayşen Abla'yla karşılaşmıştık, ellerini kuruluyordu. Korumalardan biri kucağında dört kutu pizzayla dikiliyordu. Teşekkür ederek pizzaları aldım ve kapıyı kapattım.

"Ee kızım ben mis gibi ev pizzası yapardım ya size, niye demediniz? Darıldım vallahi!" Ayşen Abla somurtarak kızdığında tebessüm ettim.

"Ama sen böyle översen ben bir tek kendime isterim her gün o ev pizzasından, haftalarca pişirmek zorunda kalırsan ne yapacaksın?"

"Afiyet dilerim kuzum! Ya ne yapacağım?" Ayşen Abla *yine aldın gönlümü* bakışıyla gülerek kolumu sıvazladığında, mutfağa yöneldi. "Ee ben içecek bir şeylerle tabak falan getireyim bari..."

"Ama sonra evine dön artık Ayşen Abla. Bak Öktem'le Melisa da geldiler. Yalnız değilim artık!" diye seslendim arkasından.

"Olur olur, tamam! Anlaştık!"

Böylece kucağımdaki pizza kutularıyla salona yöneldim. Öktem'le Melisa bu sefer dip dibe, tabletten film bakıyorlardı ve sanırım birinde karar kılmışlardı da.

"Sonunda geldi ya, kurt gibi açım..." Öktem zevkten dört köşe gözlerini devirip ayağa fırladığında, Melisa hâlâ tabletteydi. "Ben bir ellerimi yıkayıp geleyim, lavabo neredeydi?"

"Koridorda, sağdan ikinci kapı." Başımla işaret ettim. Öktem salondan çıktı.

Melisa o sırada tabletten yanlışlıkla televizyonu açmıştı ki "Ayy," dedi bir ân başını kaldırarak. Arkamı döndüm ve ekrana baktım. Bir haber kanalı açıktı, *son dakika gelişmesi* yazıyordu ekranda. *Türk Boks Federasyonu Başkanı Halit Tasmas, sporcularını maçlardan önce dopinge zorlamakla suçlanıyor...*

"Hassiktir." Melisa tableti kenara atıp televizyonu daha iyi görebilmek için beni kolumdan tutarak kenara çektiğinde, ekrandaki spiker Ankara Adliyesi'nin önündeydi.

"...detayları öğrenmek için Ankara Adliyesi önündeki muhabirimiz Ali Yerlikaya'ya bağlanıyoruz. Evet Ali, sendeyiz," dedi sarışın spiker. Gözlerimi devamlı kırpıyor, alt yazıyı sürekli okuyor, idrak etmeye çalışıyordum.

"Evet sevgili Tuğçe, duyduklarımız doğru. Bu sabah adliyeye, 30 Eylül 2020 gecesi yapılan boks maçında hayatını trajik bir şekilde kaybeden boksör Karam'ın detaylı adli tıp raporu ulaştı. Yapılan incelemelerde göründüğü üzere, genç boksörün beynine pıhtı atması ile hayatını kaybettiği bildirilmişti fakat soruşturma gizlilik kararı ile sürdürülüyordu ve açıklama yapılmadı. Ancak mezarı açılarak yapılan detaylı ikinci testlerin sonucunda, genç boksörün maç gecesi fazla miktarda doping aldığı ve zehirlendiği ortaya çıktı."

Gözlerimi kapayamıyor, gözyaşlarıma engel olamıyor, tutunacak bir yer arıyor ama bulamıyordum. Melisa hâlimi fark ettiği ân yeniden kolumdan tutarak beni koltuğa, yanına çekti ve "İyi misin sen?" diye sorarak oturdu. "Su getireceğim sana."

"Henüz doğrulanmayan iddialar şu ân sosyal medyayı sallıyor. Bu konuda öğrenebildiklerini de bizimle paylaşır mısın Ali?" diye sordu bu sefer spiker.

Adliye önündeki spiker konuşmaya devam etti. "Henüz doğruluğu kesin olmasa da bazı iddialar var ve bu iddiaların güçlü insanlar tarafından ortaya atılması doğru olma ihtimalini yükseltiyor açıkçası Tuğçe. Halit Tasmas'ın, 2015 yılında yolsuzluk ve kaçakçılık başta olmak üzere birçok suçtan hüküm giyen kardeşi Acar Tasmas'ın; hayatını kaybeden boksör Karam'ın öz yeğeni *Kayram Koralin* olduğunu iddia ederek ikinci bir otopsi istemesi sonucu ortaya çıkan bu doping kullanımı gerçeği Halit Tasmas'ı yalnızca TBF'deki koltuğundan etmeyecek; aynı zamanda hapiste kardeşinin yanında yerini aldıracak nitelikte. Eğer Karam'ın, Kayram Koralin olduğu bu gece yarısı on ikide yapılacak basın açıklamasında duyurulursa Halit Tasmas'ın tutuklanması ve geçmiş yıllarda performans gösteren sporcularla birlikte sorgulanması bekleniyor."

"Bir dakika, bir dakika Ali... Acar Tasmas'ın, vefat eden boksör Karam'ın kendi yeğeni olduğunu söylediğini dile getirdin az önce. Değil mi? Doğru duyuyorum?"

"Evet Tuğçe ki bu da Karam'ı, Acar Tasmas'ın iddia ettiği gerçek ismiyle Kayram Koralin'i, Halit Tasmas'ın öz oğlu

yapıyor. Detaylı açıklamalar için gece yarısını bekleyeceğiz, adliye önünde inanılmaz bir kalabalık var şu ân..."

Muhabir bilgi vermeyi kesip kameraman da adliye önündeki kalabalığı gösterdiğinde televizyon ekranı üzerime doğru geliyordu. Saniyeler sonra onlar başka bir habere geçtiler ama ben kafamın içinde tekrar edip duran cümlelerde kaldım.

Bu sabah adliyeye, 30 Eylül 2020 gecesi yapılan boks maçında hayatını trajik bir şekilde kaybeden boksör Karam'ın detaylı adli tıp raporu ulaştı.

Halit Tasmas'ın, 2015 yılında yolsuzluk ve kaçakçılık başta olmak üzere birçok suçtan hüküm giyen kardeşi Acar Tasmas'ın; hayatını kaybeden boksör Karam'ın öz yeğeni Kayram Koralin olduğunu iddia ederek ikinci bir otopsi istemesi sonucu ortaya çıkan bu doping gerçeği...

Bu da Karam'ı, Acar Tasmas'ın iddia ettiği gerçek ismiyle Kayram Koralin'i, Halit Tasmas'ın öz oğlu yapıyor.

A... Acar'dı. Söylediği gibi mezarı açtırmıştı. Yalnızca mezarı açtırmakla kalmamış, Halit Tasmas'a soruşturma açtırmıştı. Abimin kimliğini ifşa etmişti. Her şeyi, tüm dünyanın önüne dökmüştü.

"Gebersin pislik. İyi ki tutuklanmış. Başka ne dediler? Daha ne olmuş?" diyerek içeri elinde bir bardak suyla girdi Melisa. Ne söyleyeceğimi bilmediğim ya da direkt konuşmak istemediğim için elindeki suyu aldım ve zaman kazanmak için yavaş yavaş tamamını içtim.

Kalp atışlarım asla yavaşlamıyordu. Kunt ya da babası Behzat Karyeli, bunun olacağını öngörmüşler miydi? Acar'ın telefonda bahsettiği... *Nişanlın korkulacak biri. Karyeli istediğini alacak.*

"Hapse girecek. Sporculara doping kullandırmakla suçlanıyor." Neden direkt abim, doping kullanmakla suçlanmıyordu da Halit *kullandırmakla* suçlanıyordu? İçeriden birileri ifade vermiş olmalıydı. *Mesela gölgelerde saklanan antrenör.* Hilmi Bey? Sporcuları? Kunt, vakti gelene dek ortaya çıkmayacaklarını söylemişti. Vakit bu muydu?

Ama düşünmeden edemiyordum. Benim abim asla doping kullanmazdı.

Birkaç saniye kendime gelmeye çalıştım, Kunt'u aramak ve sormak istiyordum ya da herhangi birini ama müsait olmayacaklarını biliyordum. Daha yeni telefonu kapatması gerekmişti.

Melisa bu esnada televizyondan Netflix'i açtı ve izleyeceğimiz filme tıklayıp Öktem gelene dek durdurdu. Ayağa kalkıp pizza kutularını açtığımda ona bir bakış attım, fazla yorgun ve açıkçası *üzgün* görünüyordu. "Öktem yordu mu seni?"

"Yok... Öktem iyi bir kız. Severim ben öyle dalaşmayı."

Ama Melisa hâlâ yüzüme bakmıyordu. Yastığa yasladığı başını bükmüş, tablette dolanıyordu isteksizce. İlgisini çekmiyordu sanırım filmler... Ya da hiçbir şey.

"Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi aynı hâlsiz sesle. "Acıktım galiba ondan enerjim düştü." Doğruldu, kutulardan birine uzandı ve kucağına aldı ardından. Kutunun kapağını açtığı ân mis gibi barbeku sosu koktu, sanırım ben de acıkmıştım.

Ama Melisa, kutuyu masanın üzerine ittiği gibi eli ağzında ayaklandı ve öğürdü. "Bu ne?" dedi iğrenmiş bir sesle pizza kutusuna bakarken. "Bozuk malzeme mi kullanmışlar? İğrenç kokuyor!"

Bana gayet güzel kokmuştu ama yine de kutuyu alıp önce pizzayı dikkatlice süzdüm, ardından kokladım, ardından bir dilim çıkartıp ısırdım ve tadını test ettim. Barbekü soslu tavuklu pizzaydı. Ve hiçbir sorunu yoktu. "Pizzada bir sorun yok Melisa... Sen iyi misin?"

Melisa'nın çatık kaşları yavaşça gevşerken eli de yanına düştü, kutuya baktı bir süre. "Sanırım," dedi, ardından avucunu karnına yasladı. "Bir an... Midem kalktı."

Eğilip diğer kutuyu açtım, bu seferki Margarita'ydı. Kutuyu alıp Melisa'ya uzattım. "Bunun tadına bak bir de, daha sade."

Melisa pizzaya eğildi, suratını buruşturmamaya çalışıyordu ve açıkça görebiliyordum bunu. "Sanırım..." dedi ama

pizzadan almak için herhangi bir harekette bulunmuyordu. "Ben çorba mı içsem biraz... Dolapta vardır belki... Ayşen Abla'ya soraym bir."

"Sen hastasın değil mi?" Gözlerim kısıldı. Kutuyu masaya bıraktım. "Ateşin var mı? İlaç ister misin?"

"Yok, yok hayır. Hasta değilim. Sadece sade bir çorba içsem iyi olacak." Kendi kendini de ikna ediyormuş gibi buna, adımları kapıya yöneldiğinde beynimde şimşekler çakmaya başlamıştı bir ânda.

Kayradağ'daki nişanı hatırladım. Mesela mutfaktayken...

"İçinde bir bebek olması nasıl bir duygu Duru?"

Melisa, meraklı biriydi. Ya da canı çok sıkılmıştı. Sorularını başka bir şeye yoramıyordum.

"Acıktırıyor," dedi Duru, düz bir sesle. Benden çekiniyordu. Dönüp ona baktığımda, istemsizce kollarımı göğsümde birleştirmiş olduğumu fark etmiştim. Duru benden korkuyordu.

"Bu kadar mı?" Melisa sordu.

Ya da barda, tuvaletteyken...

"Afacan bir çocukmuşsun."

"Ne çocuğu?" Melisa kollarını kendi etrafına sardı ve bana garip bir bakış attı.

Kaşlarım çatıldı. "Sen yani..." Sarhoş olan ben miydim yoksa o muydu gerçekten? Sanırım ikimiz de öyleydik.

"Ha," dedi Melisa. Sonra kafasını kaşıdı. "İçeri dönelim mi ya? Midem ekşidi benim bu tuvalette..."

Yutkundum. Çünkü bir de üstüne, bütün akşam bana gitmekte ısrar etmesine karşın nasıl ağzına bir gram alkol koymayışını da hatırlamıştım.

"Melisa," diye seslendiğim ân salonun kapısında ayakları yere çivilenmiş gibi durdu. Kollarını karnının etrafına sarmış bir şekilde bana döndüğünde gözlerinde yaşlar vardı.

"Sen..." Gözlerim kısıldı. Ya da sesim. Konuşamadım. Doğruydu. Vardığım sonuç doğruydu.

Melisa *hamileydi.*

Bir ânda hüngür hüngür ağlamaya başladığında koşar adım yanına ulaştım ve hiç düşünmeden kollarımı boynuna sarıp başını omzuma gömmesini sağladım. Elleriyle omuzlarımdan tutundu ve hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı kazağıma doğru. Ne yapmam gerekiyordu? Melisa'nın biriyle birlikte olduğunu bile bilmiyordum ki... Tabii, öylesine bir ilişkiden de hamile kalmış olabilirdi. *Her şey* olmuş olabilirdi.

Bir süre öylece ayakta durduk, sırtını sıvazladım. Öktem'in onu böyle görmesini istemediği için yukarı çıkmak istediğini söylediğinde kabul ettim. Sakinleşmesi için zamana ihtiyacı vardı.

Onu, Kunt'un karşısındaki odaya, önceden kaldığım ve eşyalarımın olduğu odaya yönlendirdim ve pencerenin kenarındaki karşılıklı koltuklara oturduk. Melisa direkt bacaklarını kendine çekmiş ve kollarını etrafına sarmıştı, sanki bu onun savunma mekanizması gibi.

Benim öyleydi.

Ve ben bunu yalnız, savunmasız hissettiğimde yapardım.

"Bana bir şey anlatmak zorunda değilsin. Sadece ne olursa olsun yanında olduğumu bil, olur mu?" Karşısındaki koltuğun kolçağına kalçamı yaslamış, kollarımı göğsümde birleştirmiştim. Onu nasıl rahat hissettirebilirdim?

Melisa gözünden akan bir yaşı sildi. Pencereden dışarı bakıyordu. "Babasına söyleyemem. Bebeği istemez. Bunu söylemesine dayanamam. Doğurmayacağımı biliyorum ama... Of... Çok karışık..." Oflayarak avuçlarını alnına yasladı. Ardından buz mavisi gözlerini gözlerime çıkardı. "Sen olsan ne yapardın?"

"Nasıl?"

"Sen hamile kalsan. Kunt Abi'me söyler miydin?..." Güldü, soruyu sorduktan hemen sonra başını çevirerek. "Sorduğum soruya bak. Tabii ki söylerdin. Çünkü abim manyak mutlu olurdu."

Boğazımdan yukarı tırmandı o ân, ekşi bir tat. Neden bilinmez. Melisa'nın böyle düşünmesinin sebebi her şeyi pembe görmesiydi. Birçok şeyi bilmiyordu ve Kunt'la aramızdakinin aşk olduğuna inanıyordu. En azından, başından beri. Ama başından beri böyle değildik... Bizi bir araya getiren bir kayıptı. Ölümdü. Ve bu sebepten, sonumuzun nasıl olacağını kestiremiyordum. Geleceği düşündüğümde yalnızca kara bulutları görüyordum ve o kara bulutlar yalnızca Kunt'un yanında, kollarının arasında dağılıyordu.

Keşke sonsuza dek o otel odasında kalabilseydik.

"Mutlu mu olurdu gerçekten?" İç çekerek, mırıltıyla sarf ettiğim sözlere Melisa kaşlarını çatarak cevap verdi.

"Ben ömrüm boyunca kimsenin kimseye Kunt Abi'min sana baktığı gibi baktığını görmedim. Birbirine çok âşık insanlar gördüm ama aşkla birlikte takıntı; koruma içgüdüsü, empati, sadakat, güven, fedakârlık... Bunlar paket olarak gelmiyor. Ve bu nadir bir şey. Çok değerli bir şey. Eğer bunu görmüyorsan körsün demektir. Görüp de inanmıyorsan da aptal."

Melisa öyle sert konuşmuştu ki nefesimi tutarak dinlediğimin farkında bile değildim onu. Neredeyse kızıyordu bana. Belki de haklıydı.

"Kusura bakma... Ben biraz çabuk alevlenebiliyorum. Gereksiz alevlenebiliyorum yani. Hormonlar sanırım." O ân Melisa daha fazla konuşamayacakmış gibi yüzünü sıvazlamaya başladı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

"Belki yanlış düşünüyorsundur Melisa. Belki babası senin korktuğun şeyi söylemez. Belki sadece nasıl başa çıkacağını bilmeyen biridir henüz hayatın bu yanıyla. Sen onu gerçekten seviyor musun bana bunu söyle bir kere? Ömrünü onunla geçirmekten bahsetmiyorum, bu bebeğe bir aile verebileceğini düşünüyor musun?"

Melisa buz mavilerini gözlerimin içine çevirdiğinde kirpiklerinin titrediğine yemin edebilirdim. Gözleri, burnunun ucu ve yanakları kıpkırmızıydı. Daha fazla ağlamamak için savaş veriyordu içinde.

"Ben ona *âşığım* Karaca," dedi çaresiz, fısıltı gibi çıkan bir sesle. Bir yaş süzüldü yanaklarından. "O kadar âşığım ki bebeği istemeyeceğini biliyorum ve onun omzuna bu yükü vermeden aldıracağım."

Tüylerim diken diken olmuştu. Melisa birine bu kadar âşıktı ve ben bunu nasıl fark edememiştim? Efes biliyor muydu kim olduğunu? Efes'in muhtemelen haberi bile yoktu. Ne bebekten ne de o adamdan her kimse artık... Çünkü bilse, hoşuna gideceğini düşünmüyordum; her dakika bunun hakkında söylenecek birine benziyordu. Ve kız kardeşi konusunda fazla korumacıydı Efes.

"Lütfen kimseye söyleme. Bu sır seninle aramda kalsın, mezara kadar. Söz ver." Melisa ayaklanıp önümde durduğunda, kollarımı çözdü ve ellerimi tuttu. "Bana söz ver. Lütfen. Söylemeyeceksin. Kimseye... Lütfen..."

"Aptal. Tabii ki söylemem..." Lafını keserek ellerini sıktığımda benim de gözlerim dolmuştu. Bugün o kadar çok şey öğrenmiştim ki ve hepsi sırtımdaydı, hepsi çok ağırdı.

"Sen neden ağlıyorsun?" diye sordu Melisa.

Dudaklarımı ağzımın içine yuvarlayıp derin bir nefes aldım ve yaşlar akmasın diye yukarı baktım ama pek de işe yaradığı söylenemezdi. "Çünkü bugün... Zor bir gündü. Sanırım kaldıramıyorum." Gözlerimi kırpıştırdım. Daha fazlası aktı. "Olmuyor." Tebessüm ettim gözlerine doğru, kabullenmiş bir ifadeyle. Melisa'ya söyleyebilirdim değil mi? Nasıl olsa öğrenecekti, artık tüm dünya öğrendiğinden. Acaba öğrenince nasıl bir tepki verecekti Kunt'un son çıktığı maçta ölen rakibinin benim abim olduğunu... Halit Tasmas'ın oğlu olduğunu... Dolayısıyla benim de Halit'in kızı olduğumu...

"Üzgünüm." Bir ânda kollarını boynuma dolayıp bana sımsıkı sarıldığında Melisa yine hüngür hüngür ağlıyordu. "Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim..."

"Niye özür diliyorsun? Sen bir şey yapmadın ki."

"Sırrım sana yük olabilir. Sırrımla abilerim arasında kalabilirsin. Özür dilerim Karaca."

Bu muhtemelen olacaktı. Ve ben nasıl, şu ân bile, Sergen'i kullanabileceğimi düşündüğüm için joker kartını bir sır gibi

saklıyorsam; Melisa'nın hamileliğini de saklayacaktım. En azından o bir karar verene kadar. Doğru kararı. Doğru bulduğu kararı. Çünkü onun bedeniydi. Onun aşkıydı. Onun hayatıydı. Ve onun bebeğiydi.

Bir pipetin ucuna top yaptığınız küçük bir kâğıt parçasını koyup üflediğinizde çıkan tok ve kısık ses kulaklarıma ulaştığında, Melisa da duyduğunu ifade edercesine nefesini tuttu ve bir ânlığına ikimiz de donduk.

O ân, kapı kırılırcasına açıldığında gürleyen bir ses "Eğilin!" diye bağırdı ve Melisa'yla aynı ânda yüzüstü yere kapaklandık. Aynı tok ses bu sefer ardı ardına geliyordu ve aşağıda bir hareketlenme vardı, bunu duyabiliyordum ama sesim içime kaçmıştı ve şoktan anca görebiliyordum önümü.

Öktem'le göz göze geldik. İçeri dalıp eğilmemizi bağıran oydu.

"Ne oluyor?" diye sordu Melisa kısık bir sesle. Başını kaldırıp çatık kaşlarla pencereye baktığı ân aşağı kattan bir ses geldi; bir *cam,* büyük bir camın parçalara ayrılma sesi.

"Bilmiyorum. Tuvaletten döndüğümde bir çığlık duydum, aşağıda değildiniz ben de üst kata koştum. Açtığım ikinci kapı burasıydı." Öktem de bizim gibi yüzüstü yere yatmış, elleriyle başını koruyordu.

Aşağıdan çatışma sesleri geliyordu.

"Siktir," diye mırıldandı Melisa. Ardından derin bir nefes aldı ve dizlerinin üzerinde kalktı.

"Nereye?" diye sordum şok içerisinde doğrulurken ama Melisa sırtıma elini yaslayıp beni yeniden yere yatırmıştı.

"Sakın kalkmayın. Odadan da çıkmayın. Pencereden uzağa, yatağın arkasına geçin sürünerek."

"Sen?"

Ben sorumu sorana dek Melisa çoktan kapıya ulaşmıştı bile. Kapıyı kapatmadı. Karşı odaya, Kunt'un odasına geçti. Saniyeler sonra, çok değil birkaç saat önce duyduğum sesleri duydum aşağıdan gelen gürültüye ek; bir silahın birleştirme sesini. Kunt, evdeki tüm silahların parça parça olduğunu söylemişti. Böylece silah birleştirmeyi bilmeyen birinin eline

geçmeyecekti ya da yeterince hızlı olmayan birinin şansı olmayacaktı.

Melisa'nın silah kullanmayı bildiğini bilmiyordum. Ama abilerinin rütbeli asker olduğu göz önüne alınırsa pek de şaşırdığım söylenemezdi.

Melisa silahı iki eliyle kavramış, hafif eğilerek ve silahın namlusunu da aşağıda tutarak kapıya yaklaştığında "Çabuk, çıkın odadan," dedi başıyla koridoru işaret ederek. Gözleriyle her ân her şey olabilirmiş gibi etrafı süzüyordu.

Öktem'le tereddüt etmeden eğilmiş bir pozisyonda odadan çıktık. Melisa önde, merdivenlere yöneldiğimizde istemsizce onun önüne geçmek istiyordum çünkü hamileydi ve eğer başına bir şey gelirse Efes'e ne diyecektim ben?

Melisa sırtını merdivenlerin bittiği duvara yasladı ve koridoru süzdü. Kimse yoktu. Salonun girişine dikti gözlerini. Dışarıdan gelen sesler kesilmişti.

Öktem'e baktı ve kısık sesle konuştu. "Çığlığı evin içinde mi duydun?"

"Emin değilim. Olabilir..."

"Ayşen Abla nerede?" Koridoru döneceğim ân Melisa kolumdan tuttu ve beni geri çekti. "Eğer hâlâ çıkmadıysa evin içinde demektir."

Buz mavisi gözleri ilk defa bu kadar sert, kontrolcü bakıyordu. "Ayşen Abla böyle ânlarda saklanacak kadar tecrübeli. Ve onu kontrol etmeden önce biz kendimizi güvene almalıyız yoksa hepimiz bittik demektir."

"Böyle ânlarda?" Gözlerim kısıldı. "Daha önce böyle şeyler yaşandı mı?"

Daha önce ev susturucu silahlarla tarandı mı? Dışarıda durum neydi bilmiyordum ama Melisa silah kullanmayı biliyor olmasına karşın fazla sakin ve cesur davranıyordu.

Melisa sorumu görmezden geldi. İkimiz de o ân kapıya döndük; kapının iki yanındaki camdan birkaç adamın gölgesi görünmüştü geçerken.

"Siktir. Siktir. Hassiktir." Melisa derin birkaç nefesle önüne döndüğünde sırtını yeniden duvara yasladı. "Bunlar bizim

adamlar olamaz. Olsalar iyi olup olmadığımızı kontrol etmek için içeri gelirlerdi. Ve ikimizden birinin telefonu çalıyordu şu ân çünkü abimlere haber gitmişti... *Siktir.* Evin çevresi *dolu.* Ve bizimkilerle değil."

Avucumu ağzıma kapattım ve birkaç saniye Melisa'nın söylediklerini hazmetmeye çalıştım. Evi çevreleyen adamlar vardı ve korumalar değildi. *Korumalar neredeydi?* Silah sesleri. Gürültülü değillerdi çünkü susturucu kullanılmıştı. Bu da...

Kapıdaki adamların indirildiğini gösteriyordu.

"Polisi arıyorum," dedi Öktem cebine davranarak ama Melisa kolunu tuttu.

"Hayır. Polis ortalığı karıştırır."

"Ne diyorsun sen?! Evin etrafında adamlar var diyorsun, belli ki niyetleri iyi değil! Arayabiliyorken neden polisi aramayalım?" Öktem haklıydı. "Silah sesleri değil miydi onlar? Korumalar öldüler mi?"

O ân Melisa'yla göz göze geldim. Melisa *biliyordu.* Ne kadarını biliyordu bilmiyordum ama Öktem'in polisi aramasına engel olacak kadarını biliyordu en azından. Abilerinin işinden haberdar olmalıydı. Belki Tasmas'dan bile. Belki o kadar çok şey biliyordu ki... *Mesela dışarıdakilerin kim olduğunu bile.*

Ve o ân çalan zil, üçümüzün de aynı ânda irkilmesine sebep oldu. Sertçe yutkundum Melisa'yla beraber. Öktem elleriyle ağzını kapattı gözleri büyürken. Şimdi ne yapacaktık?

O kadar çok zamanı, zilin çaldığını idrak etmekle geçirmiştik ki zil ikinci kez çalana dek kendimize gelememiştik. Ardından kapının ardındaki her kim ise kapıyı tıklattı.

Ve o ses kulaklarımdan içeri tırmandı.

"Kapınıza kadar gelen misafirlere hep böyle mi davranırsınız kızlar? Çok kabasınız. Alındım. Hemen şimdi kapıyı açarsanız, burada olanları soranlara anlatsın diye sağ bıraktığım adamı da tahtalı köye yollamaktan çekinmem."

Ekin.

Ekin.

Ekin.

Nasıl?

Öğürecekmişim gibi, karnıma ânlık giren inanılmaz bir ağrıyla iki büklüm olduğumdan bir kolumdan Öktem tuttu. Gözlerim bulanmıştı ve baktığım yeri net göremiyordum. O şerefsizin burada ne işi vardı? Dağda değil miydi? Kunt, Polat, Efes... Herkes onu aramak için gitmemiş miydi?

Nasıl?

Nasıl?

Nasıl?

"Kapıyı sakın açmayın! Ben ölmeye razıyım!" diye bağıran o ân, Fevzi'ydi. Fevzi sağ olduğuna göre, diğerleri ölmüş müydü?

Elimle ağzımı kapattım ve boğazımdan yükselen safra tadını yuttum.

Bir ses geldi. Biri sert bir cisimle bir şeye, birine vurmuş gibi bir ses. Ardından Ekin yeniden konuştu. "Göt herif, kapıyı açmazlarsa zorla giremem mi sandın?"

"Hayır ama en azından alarm çalışır," diye fısıldadım doğrulmaya çalışırken. Tırabzanlara tuttundum. "Kapıyı açmazsak alarm çalışır. Güvenlik şirketine bildirim gider. Kuntların haberi olur."

Melisa'nın gözleri umutla parlamaya kalmadan, Ekin tekrar konuştu. "A-a-a... Ne düşündüğünü biliyorum Karaca. Beyninin seksi kıvrımlarını tanıyorum. Kapıyı zorlarsam, alarmın devreye gireceğini ve dışarıya haber uçuracağını sanıyorsun... Ama elektriği her ân kesebilirim."

"Elektrik kesintilerinde alarm çalışmaya devam eder! Kimi kandırıyorsun sen?!" diye seslendim nereden güç bulduğumu bilmediğim bir sesle.

"Öyle mi?" diye sordu Ekin, düşünceli bir sesle. "Hımm..." Ardından birkaç saniye geçti. *Sikeyim.* Konuşmasam daha iyiydi.

"Ne yapacak?" diye sordu Öktem, bakışlarını Melisa'yla aramda gezdirerek. Üçümüz de ağır soluyorduk ve terlemiştik gerginlikten, korkudan.

"*Bahçe kapısı,*" dedik o ân aynı aynı Melisa'yla. Göz göze geldik. "Siktir, siktir, siktir..."

Melisa'yla Öktem'in kolunu yakaladığım ân karşı koridora koşarken düşünmedim bile. Aynı ânda salondaki camlardan birinin patlama sesi geldi.

"Nereye?!" diye sordu Melisa şokla, kaçacak yer olmadığını düşünerek ama ben kalorifer borusuna uzandım.

Koridorun başına adımlar atıldı.

Neredeyse. Neredeyse kurtuluyorduk.

Eğer kolu çevirseydim ve kapıdan içeri girseydim belki, *belki*, bir ihtimal vaktinde girebilirdik ama kapı zamanında kapanmayabilirdi ve ben Kunt'un özel odasını ifşa etmekle kalmamış, içeri adım atması en çok sorun yaşatacak kişilerden birini de içeri almış olurdum.

"Kapıdan girmeyi tercih ediyordum, adam gibi, bilirsiniz Tanrı misafirlerine kapı açılır normalde. Bu kadar gürültü kopmaz, ortalık dağılmaz..." Ekin deri eldivenlerini düzelterek koridordan içeri adım attığında üçümüz de hazırlıksız yakalanmıştık. Omuzlarındaki tozları silkti, ardından başını kaldırdı ve bize baktı. Doğrudan bana. Gözlerimin içine. "Ama illaki iyi niyetim sömürülmek zorunda, değil mi? Bak indirdim camı çerçeveyi. Kimbilir kaça patlayacak şimdi?"

O ân ruhumu bedenimden sökseler, daha az canım acırdı. Adaletin yerini bulmadığı, kazara ölen suçlunun güçlü ailesinin bilhassa üste çıkarak güçsüzü ezim ezim ezdiği o kara günün akşamında aynanın karşısında ağlarken bir daha asla aynı toprağa ayak basmayacağıma, aynı havayı solumayacağıma söz verdiğim çocuk karşımdaydı, hayattaydı, iyi durumdaydı, her zamankinden daha tehlikeliydi ve *Kunt'un evinin içindeydi*. Ev diyebileceğim tek yerin içinde. Güvenli yerimde.

Melisa silahı kaldırıp Ekin'e doğrulttuğu ân Ekin'in arkasındaki adamlar da silahlarına davrandılar ve namlular bize çevrildi.

Ekin bir ıslık çaldı. "Karaca, görüşmeyeli fısık gibi arkadaşlar edinmişsin yine." Gözleri kısılırken başını hafifçe eğdi. "Bunlar da iki çuval paraya satar mı seni ne dersin? Birkaç marka kıyafet ve çantaya? Ha?"

Öyle bir nefes çektim ki içime, bıçaklar yüreğime saplandı ve acısını sırtımda hissettim. Her dizlerimin üzerine çöküşüm-

de, her parçalanışında üzerimdeki kumaşlar, her dibine kadar yalnız olduğumu hissettiğimde bir gün adaletin yerini bulacağına inancım vardı; bu yüzden her seferinde başım dikti, her seferinde cevap vermiştim, her seferinde direnmiş ve kaçabilmiştim. Ama o gün, adaletin önünde kaybettiğimde; Ekin'in ölü olduğuna inansam bile Esved hapse girdiğinde ve kızlar Ekin'e yönelik tüm iddialarımı reddettiğinde...

Bana da bir mezar kazılmıştı ve ben içine girmiştim.

Şimdi görüyordum ki ben hâlâ o mezarda yatıyordum ama Ekin mezarlıkların yanından bile geçmemişti.

Melisa önüne tükürdü. Ekin alınmış gibi bir ifade takındı. Öktem kilitlenmiş bir şekilde Ekin'i izliyordu. Ben ise çoktan geçmişe sürüklenmiştim.

Hiç geçmeyecekti değil mi? Hiç unutamayacaktım. Unutmama izin vermeyecekti. Geçmiş geçmeyecekti. Geleceğim geçmişin ellerinde paramparça olacaktı, ben parçalarını birleştirmeye çalıştığım her ân aslında delik bir torbaya süpürmeye çalışıyor olacaktım o parçaları.

"Camı çerçeveyi indirip zorla girdiğin evin kime ait olduğundan haberin var mı senin?" Ama şimdi, yıllar sonra da olsa başım hâlâ dikti, hâlâ cevap veriyordum ve sonsuza dek direnecektim. Belki adalet yerini bulmuyordu ve bulmayacaktı ama ben kendi adaletimi yaratmayı bilecektim. Ve bunu dimdik ayakta, gerekirse tek başıma yapacaktım.

Ekin bir elini kolunun altına koyup diğer elini çenesine yasladı ve bir "Hımm..." sesi çıkardı. "Nişanlının sanırım, değil mi?" Ardından onaylamaz gibi baktı bana. "Bu durum hiç hoşuma gitmedi Karaca. Bizim sonsuz olduğumuzu sanıyordum. Beni nasıl aldatırsın? Ayrıca esmer sevdiğini sanıyordum..."

Öktem gözlerini büyülterek bana baktı o ân, ben kusmanın eşiğindeydim. Muhtemelen bir zamanlar çıktığımızı düşünüyordu ama durum *çok* farklı, *çok* uzak, *çok* korkunçtu.

"Her neyse. Geldim mi geldim. Nişanı atıp benimle dön eve. Babanla konuşup seni ondan isteyeceğim. Bu işi layıkıyla halledeceğiz bu sefer." Ekin gayet ciddi konuşuyordu. Elini

uzattı. "Şimdi benimle gel ve arkadaşlarının kılına dokunmayayım. Kapıdaki köpeği de canlı bırakırım, söz."

"Sakın Karaca!" diye bağırdı Melisa.

"Beni. Burada. Vur, öldür. Bitsin." Dişlerimin arasından, Ekin'in gözlerinin içine baka baka konuşurken ölmeye o kadar yakındım ki başka hiçbir şeyi düşünmüyordum. Bir daha ona yaklaşacağıma Melisa'dan silahını kapar ve çeneme dayayıp bu sefer tetiği çekerdim daha iyiydi. Melisa ve Oktem'e zarar vermek için bir sebebi kalmazdı. Eğer gerçekten babamla, Halit'le işbirliği içerisindeyse onlara zaten zarar veremezdi. Kaçırırdı. Kunt'un onları güvene alacağından, kurtaracağından şüphem yoktu.

Annem. Annemi bırakmış olacaktım. Annemi bırakamazdım.

Ama annem Karaca'yı uzakta biliyordu. Hiç gelmez diyordu. Belki hiç iyileşmeyecekti, hep gözlerimin içine bir yabancıya bakıyor gibi bakacaktı. Ayşegül olacaktım ben hep onun için.

Yapabilirdim. Bu sefer yapabilirdim. Yemin ederim *yapacaktım*. Ya onu ya kendimi vuracaktım.

Kunt'u bırakabilir misin?

Bakışlarımı kaçırdım.

"Seni öldürmek istemiyorum Karaca. Neden yapayım bunu? Bitsin istemiyorum, ne kadar uzun zamandır bu anı bekliyordum hiçbir fikrin yok. Ayrıca hayattaki tek çocuğunu öldürmem de Halit Bey'in hiç hoşuna gitmez, eminim."

"Ona senin hakkında anlatacaklarım da hoşuna gitmeyecektir, emin ol," dedim sert bir sesle. "Ya öldür beni. Ya da al götür babama, ne bok yediğini anlatayım. Seçim senin."

Ekin'in gözü seğirdi o ân. Dişlerini sıkıyordu o da benim gibi. Zevk almıyordu artık. Sinirine dokunmuştum.

"Neden bunu yapasın?" Yeniden ifadesi gevşediğinde bunu hiç beklemiyordum ki kaşlarım çatıldı. "Bu güzel iki arkadaşını kendi evimde misafir ederken ben... Sen neden babana benim bilmesini hiç istemediğim şeyleri anlatasın?"

Ekin'i bunca zaman saklayan benim babam olabilir miydi? Sergen, Kunt'un söylediği gibi istihbaratla mı çalışıyordu

yoksa Halit Tasmas'la mı? Ya da Efes'in söylediği gibi ikili oynuyordu belki de. Çok karışıktı her şey. Çok karışık.

"Rüyanda görürsün, pislik!" diye bağırdı Melisa. "Sana yemin ederim tek bir adım atarsan, alnından vururum. Korkak gibi arkana aldığın adamların bedenimi delik deşik etmesi umurumda olmaz canını aldığım sürece!"

"Melisa." Nefes almaya çalıştım, yutkundum. *Siktir.* Melisa *hamileydi.* Öyle bir şey yapamazdı. Şu ân elinde silahla önümüzde dikilmesi gereken son kişi oydu.

"Aklından bile geçirme," diye tısladı Melisa göz temasını Ekin'le kesmeden. Silah tutan elleri asla titremiyordu. "Seni teslim etmektense ölürüm daha iyi."

"Ona teslim olmaktansa ölürüm daha iyi," diye tekrarladım onu. "Ama sakın kendini kalkan yapayım deme. Asıl sen aklından bile geçirme Melisa."

"Bunlar çok boş sözler yalnız, kurtulabileceğinizi falan mı zannediyorsunuz siz?" Ekin seslice nefes vererek ağırlığını bir ayağının üzerine verdi. Uzundu. Hatırladığım gibi. Yalnızca gözlerinin altı mosmordu ve daha bir zayıflamıştı. Kirli sakal bırakmıştı. Yüzünde yara izleri vardı. Ve sarkastik kişiliğini kaybetmemişti.

"Hem siz niye bu koridora kaçtınız bakayım?" Gözleri kısıldı. *Siktir.*

Ekin kapılardan birine doğru adımladığında Melisa da namluyu onunla birlikte hareket ettirdi. Ekin yavaştı, eli havadaydı. Sanki yalnızca kontrol edeceğini söyler gibi.

Cevap vermedik. Ekin sırayla üç odayı da kontrol etti. Üçüncü kapıda fazla yaklaştığından, biz de köşeye sinmiştik. Odalarda bir şey bulamadığında Melisa'nın karşısına dikildi, aralarında iki metre vardı sadece. Fakat silahın namlusu, Melisa kollarını ileri uzattığından Ekin'e çok daha yakındı.

"Camları kıracağımı biliyordunuz. Ve bu koridorda sizi kıstıracağımı da. Neden bu yöne kaçtınız?" Başını kaldırdı, benimle göz göze geldi. "Benimle oyun oynama."

Cevap vermedim. Öte yandan, sessizlik zaten verebileceğim tek cevaptı.

Ekin saniyelerce gözlerimin içine baktı ama korku ve endişemi görmesine izin vermedim. Bir duvar gibi dikildim, bir duvar gibi baktım, bir duvar gibi hissetmeyi diledim o ân; ayakta dimdik, sert, boş ve soğuk.

Ekin'in sağ gözü yeniden seğirdiğinde içime yayılan kötü his beni alarma geçirmişti ama ne yapacağını kestiremiyordum. Silahın önüne atlayıp Melisa'dan alabilir miydi? Ya da Melisa onu vururdu ama uzuvlarından, böylece canlı kalırdı. Melisa, Ekin'i öldürmezdi ama yaralardı.

Ama Ekin onu öldürmekte tereddüt etmezdi.

Ekin göz temasını kesmeden geri geri yürümeye başladığında suratındaki ifadeyi o kadar yakından tanıyordum ki kanım damarlarımda kaynamaya başlamıştı ve kalbim de anormal bir ritimle çarpmaya. Melisa'ya, Öktem'e uzanmak ve onları arkama çekmek; bir şeylerin olacağını söylemek istiyordum ama bu onların ekstra dikkat kesilmesinden başka bir işe yaramazdı.

"*Sıçanı* getirin."

Ne?

Öktem'e baktım. Gözleriyle adamları süzüyor, Ekin'den bakışlarını çekmiyor ve olacakları bekliyordu. Melisa ise bir saniyeliğine bile dikkatini başka bir yere veremezdi silahtan çünkü yaralanırdı. Ekin'in arkasındaki adamlar hâlâ tetikteydi.

Dış kapı açıldı. İçeri girenler her kimse, saniyeler sonra Ekin'in önüne üstü başı toz olmuş bir kadın attılar. Siyah bir blazer, gömlek, kumaş pantolon ve düz ayakkabı giyiyordu kadın. Elleri ve ayakları bağlıydı, öyle ki ceketinden ve iplerden sıyrılan bileklerinin kenarlarındaki kızarıklıkları görebiliyordum. Uzun siyah saçları tanıdık geldi önce, ardından başını kaldırdığında yüzünü gördüm.

Şebnem.

Ağzına sıkıca bir kumaş parçası bağlamışlardı. Sağ elmacık kemiği kızarmıştı ve dudağının kenarı kanıyordu. Ama o koyu kahve gözler, Şebnem ne kadar mağlup edilmiş olursa olsun, hiç sönmeyecek bir ateşle bakıyordu.

"Sizin arkadaşınız," dedi Ekin.

Alayla kaşlarımı kaldırdım. "Değil."

Merakla baktı. Rol mü kesiyordum yoksa gerçek miydi? Şebnem asla ağzını açmazdı ve açmış olamazdı, dolayısıyla her ne kadar yakalanmış olsa da Ekin benim niyetimi bilemeyecekti.

"Sen şimdi bana bu içimize sızan orospunun sizinle bir ilgisi olmadığını söylüyorsun öyle mi?" Eğilip Şebnem'in dağılmış saçlarını yumruğunun arasına sıkıştırdığında kızı öyle bir güçle yukarı çekiyordu ki çatık kaşlarının altındaki nefretle dolmuş gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Ağzı kapalı olmasına rağmen küfürler ediyor ama dışarı yalnızca mırıltı olarak çıkıyordu.

Başımı iki yana salladım ağırca. "Kimi kime karşı kullanmaya çalışıyorsun sen? Babamın oyunuysa bu ona söyle, kadına şiddet manipülasyonu bir kere işe yarar. Şimdi bırak kadının saçını."

Öyle mi? dercesine kaşlarını kaldırdı ve başını hafifçe yana yatırdı Ekin, ardından koparır gibi bıraktı Şebnem'in saçlarını. Şebnem'in nasıl yakalandığına dair bir fikrim yoktu ama bu işte Ekin'in bir parmağı olduğu kesindi.

Eğer, bir ihtimal, onu yeterince uzun oyalayabilirsek, Kunt iz üstünde oldukları kişinin onlara tuzak kurduğunu anlar mıydı? O zaman dönerlerdi.

Siktir. Bunu daha önce düşünmemiştim. *Ya Ekin onlara tuzak kurduysa?* Ya yalnızca şehirden uzaklaştırmak değilse amacı?

Ya tüm bunlar... Bursa'daki otelden beri... Onun planıysa?

"Zekisin ama yeterince değil." Ekin'in sesi düşüncelerimi böldü. Şebnem o ân yerde bir manevrayla yuvarlanıp bacaklarıyla Ekin'i aşağı çekmeye çalıştı ama Ekin bacaklarını tekmeleyerek onu boğazından yakaladığı gibi duvara çarptı. Pantolonunun belinden çıkardığı silahın, Melisa'nın gözünün içine bakarak yavaşça emniyetini kapattığında bu geceki şanslı şakak Şebnem'inkiydi. Namlunun soğuk ucunu, ben bile hissetmiştim.

"Bir daha söyle, bu orospuyu tanımadığınızı söyle," dedi Ekin burnundan solurken. Bir eli Şebnem'in boynundaydı ve Şebnem zaten zar zor nefes alıyordu. Neredeyse gözleri arkaya kayıyordu. "Yıllardır örgüte domalıp sizin komutanlarınızın götünü yalamadığını söyle." Kafasını sertçe duvara çarptığında benim burnum ve gözlerim yandı. Kimbilir onun canı nasıl yanıyordu. Ekin, Şebnem'i şakağına dayadığı silahı ateşlemeden öldürüyordu. "Söyle de geberteyim."

"Yapamazsın," dedi Melisa.

Ekin gözünü bile kırpmadan Şebnem'i içeri getiren herifi alnının ortasından vurduğu ân patlayan silahla kulaklarımı kapadım. Adam yere yığılırken kulaklarımı bir uğultu sarmış ve çığlık atma isteğim havasız kalan ciğerlerim tarafından yutulmuştu.

Bir saniye. *İki* saniye önce hayattaydı. *Üç. Dört. Beş...*

"Bana oyun oynamayın dedim!" diye bağırdı bu sefer Ekin. Boğazını bıraktığı ân Şebnem baygın bir şekilde ayaklarının dibine düştü. Sırtı duvara yaslıydı ama gözleri ve bilinci kapalıydı. Koşup nabzını kontrol etmek ve ağzındaki kumaşı yırtıp atmak istiyordum ama Melisa'yı geçtiğim ân ölü olacağımı biliyordum.

"Silahını at yoksa onu öldürürüm." Ekin emniyeti kapalı silahı baygın bir şekilde duran Şebnem'in başına çevirdiğinde gözlerini kırpmadan Melisa'ya baktı.

"Adamlarını da alıp siktir ol git ve bugünden sonra yaşayacağın cehenneme hazır ol. Benden alabileceğin ilk ve son tavsiye." Melisa bir adım da olsa geri atmıyordu. Sanki içine abisinin ruhu girmişti. Tam da Efes'in ya da Kunt'un seçeceği kelimeleri kullanıyordu.

"İlk oluşunu anladım da... Sanırım ayrıca *son* olmasının sebebi bu gece burada ölecek olman," dedi Ekin alaycı bir tonla, başını hafifçe yana eğip düşünür gibi kaşlarını çatarak. "*Cık cık cık*. Yazık olacak. Ne gerek vardı şimdi buna?"

"Şu ân mı karar verdin beni öldürmeye!"

Bir "Cık," sesi daha çıkardı Ekin, meymenetsiz bir ifadeyle. Melisa'yı başta aşağı süzdü. "Senin gibi biri Karaca'nın etrafında olmasa daha iyi."

"Daha iyi, ne? Ne için daha iyi?"

Ekin gülümsedi.

Ben kusmak istedim.

Melisa daha fazla sormasın diye, ayaklarına kapanmak istedim.

Ama zayıflık gösteremezdim.

Silah bir kez daha patladığında bu sefer attığım çığlık iki avucumla birden bastırılmıştı. Melisa acı dolu bir nefesi ciğerlerine çekerken Öktem duvar kenarına sindi ve Şebnem, bayıldığı kâbusundan acı dolu bir inleyişle uyandı. Alnından aşağı terler akıyordu artık. Ekin onu bacağından vurmuştu. Gözünü bile kırpmadan. *Hayır*. Bakmadan.

"Hayvan herif!" diye atıldım öne ama Öktem kollarını vücuduma dolayarak beni geriye doğru çekti. "Allah belanı versin senin! Bir ölmedin gitti! Bir ölemedin! Bir beceremedin ölmeyi!" Öktem'in kollarından kurtulmaya çalıştım ama hayatı pahasına tutuyordu beni bu tarafta. Tüm gücümle önüne tükürdüm Ekin'in. "Ama yemin ederim ki ölmeyeceksin! Bu vakte dek şansın vardı ama bundan sonra ölmeyeceksin!"

Kendimi kaybetmiştim. Sesimi de kaybetmiş olabilirdim. Belki Öktem'e fiziksel olarak zarar bile vermiş ve hatta Melisa'nın dikkatini dağıtmıştım. Ama her şey, Ekin'in laflarıma mazoşistçe gülümseyişinin ardından bok çukuruna kaydı.

"Önüme," dedi Ekin tok ve sert bir sesle. Arkasındaki adamlar tek lafına önünde kalkan oldular. "İleri," dedi ardından Ekin. Kol kola, gözlerini bile kırpmadan üzerimize yürümeye başladılar.

"Sikeyim," diye fısıldadı Melisa bir adım geri giderek. Yine de silah tutan elleri titremiyordu ama terlemeye ve gerilmeye başlamıştı.

"Vursana!" diye bağırdı Öktem.

"Hepsini vuramam..."

"Neden?!"

"Yeterince kurşun yok!"

"O zaman psikopatı vur!"

"Görünmüyor bile hayvan heriflerden!"

Ekin'in sesini duydum o karmaşada. "Silahı yere bırak ve ayağınla bana doğru it. Şimdi yaparsan arkadaşının yaşamasına izin veririm. Yapmayı reddettiğin her saniye kan kaybediyor, her saniye ölüme daha da yaklaşıyor."

Öktem bağırdı. "Vur onu!"

Melisa'nın bir noktada silahı atacağını biliyordum ama bir şey öne atlamamı sağladı. Her türlü eline düştüğümüzü biliyordum ve en azından Şebnem yaşamalıydı, bu yüzden Melisa'nın koluna yasladım elimi indirdim. Melisa o ân gözünde yaşlarla bana baktı. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı yüzüme ama ben şimdi yapmasam, o birkaç saniye sonra yapacaktı.

"Sorun değil, indir," dedim çok değil dakikalar önce ettiğim yeminleri yutarak. *Bak Karaca,* diye fısıldadı içimdeki buz gibi ses. On yedi yaşındaki küçük bir kız çocuğuna aitti o ses. *Yine başladığımız yerdeyiz.*

"Sözünü tutacağına güveniyor musun gerçekten?!" Öktem, Melisa'nın diğer yanından başını çıkardığında o da çoktan kaybedilmiş bir savaşı verdiğimizin farkındaydı.

"Hayır. Ama şansımız olduğunu düşünmüyorum."

"Kızıl olan sinirlerime dokunmaya başladı Karacacığım," diye araya girdi o sırada Ekin. Adamların arkasındaydı ve gerçekten ayakları bile görünmeyecek şekilde dikiliyordu.

Melisa'nın yanında dikildim. Ben kolundan elimi çekince eğildi ve emniyetini açtığı silahı ayağının ucuyla diğer tarafa itti. Ekin'in geri çekilmesi için ittirdiği adam aradan çıkınca, Ekin de yeniden karşımıza dikilmişti. Eğilip silahı aldı, ardından şarjörünü çıkarıp kontrol etti.

"Yazık, sadece beş kurşunun olması yani," diye mırıldandı alaycı bir tavırla. Ardından silahın emniyetini kapadı ve nişan aldı Şebnem'e doğru. "Güzel silahmış."

Melisa bir şey söyleyecek gibi oldu ama elini tuttum. Silahın Kunt'a ait olduğunu biliyordum ve muhtemelen daha fazla dokunmaması ya da pis ellerini çekmesini söyleyecekti ama bu yalnızca ortamı daha da ateşlerdi.

"Silahı kadının üzerinden çek. Sözünü tut." Sözünü tutmayabilirdi, bal gibi biliyordum bunu ama yine de söylemiş-

tim çünkü dağıtmak istemiştim dikkatini. Ânlık öfkeyle neler yapabildiğini biliyordum ve o şu ân öfkeliydi.

"Sözümü tutacağımdan ne kadar eminsin Karaca?" diye sordu Ekin, ne gözlerini ne de namluyu çekti Şebnem'in üzerinden. "Beni tanımıyor musun?"

"Arkadaşlarımın kılına zarar gelirse Halit Tasmas her şeyi öğrenir. Gözümü bile kırpmadan anlatırım her şeyi. *Katlayarak.*" Çatık kaşlarım, sert bakışlarım onun üzerindeydi ve bir de sarf ettiğim kelimelerimle dikkatini çekebilmiştim sonunda. *Katlayacak bir şey mi var sanki Karaca? Her şey zaten, olduğu hâliyle kat kat.*

Ekin silahı indirdi, emniyeti açtı ve beline, kendi silahının yanına yerleştirdi. "Yani şartın bu? Arkadaşlarının sağ kalması?"

"Sağ ve iyi. Yarasına bakmama izin vereceksin." Şebnem'e bakmamaya çalışıyordum çünkü kan kaybediyordu ve ateşler içindeydi. Muhtemelen kurşun bacağını deldiği gibi çıkmıştı, kemiğe saplansaydı bu kadar kanaması olmazdı. Birkaç dakikayı daha böyle geçirirse kan kaybından ölecekti.

"Bak bak bak," diye mırıldandı Ekin rahatsız edici gülümsemesiyle gözlerimin içine bakarken. "Bu kadar talepkâr olduğunu bilmiyordum. Ama iyi bir şey olsa gerek." Göz kırptı. Kusmak istiyordum. Gerçekten kusacaktım.

"Geberteceğim piçi. Vaktim varken gebertecektim," diye tısladı Melisa öfkeli nefes alış verişlerinin altından.

Ona cevap verebilirdim. Daha da bozabilirdim sinirlerini ama bu Şebnem'in işine yaramazdı. "Üst kattaki banyoda ilk yardım çantası var," dedim bunun yerine.

"Hay hay." Adamlar geri çekildi, Ekin ileriyi işaret etti. "Gidip alalım."

Ama *hayır.* Ekin'le kendimi yalnız bırakamazdım. Hele de yukarıda, karanlıkta.

"Adamlarından birine söyle getirsinler. Sıcak su ve bez de lazım." Kazağımın kollarını sıvayarak Şebnem'e yürüyeceğim sırada Melisa kolumdan tuttu. *Dikkatli ol,* der gibi baktı bana. Ağırca başımı salladım.

"Hanımefendiyi duydunuz."

Şebnem'in yanında diz çöktüğüm ân ilk fark ettiğim kanlar içinde kalmış el bilekleriydi. "Hayvan herif," diye tısladım nefesimin altından ve düğümü çözmeye çalıştım ama ayak ve ellerini bağlayan ip birleşikti ve ne düğümü attıysa çözmesi imkânsız görünüyordu.

"Öktem hırkanı verir misin?"

Şebnem'in saçlarını yüzünden çektim ve ağzındaki kumaşı çıkardım. Ateşler içinde yanıyordu ve bilinci yerinde değildi. "Bir şey ver... N'olursun..." diye mırıldandı yutkunabildiği ân. "Karaca... Lütfen... Ağrı kesici..."

"Biliyorum bebeğim. Biliyorum..." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve eğilerek bacağına baktım. Pantolonu siyahtı ve tamamen kanla ıslanmıştı, kumaşı kesmek zorundaydım. Ağrı kesici veremezdim çünkü bu kanını sulandırırdı, kanaması artardı.

Öktem hırkasını uzattığı ân ellerimle delik kısımdan açarak pantolonunu yırttım Şebnem'in. Biraz sarsıldığı için acıyla derinden inledi. Ardından Öktem'in hırkasını bastırdım bacağının üzerindeki açık yaraya ve arkadaki çıkış yerini görmeye çalıştım ama çok fazla kan vardı. Bacağını saracaktım, kan akışını durdurmak için.

"Ne yaparsan yap sakın uykuya yenik düşme. Sen çok güçlü bir kadınsın. Sakın gözlerini kapatma Şebnem. Konuş benimle," diye fısıldadım kulağına beni duyabilmesi için. O sırada bir el çeneme uzandı ve beni sertçe çekti.

"Sözünü tut," dedi Ekin gözlerimin içine bakarak çenemi kıracakmış gibi tutarken. "Yoksa teker teker bütün arkadaşlarını avlarım."

Çenemi zor da olsa kurtardım Ekin'den. Bana dokunmasından nefret ediyordum. Nefret ediyordum. *Nefret* ediyordum. Ama kendimde olmak zorundaydım. Şebnem ölebilirdi. Zaten çok kan kaybetmişti ve bilincini açık tutmakta zorlanıyordu.

Birkaç dakika sonra adamlar bir kova sıcak su, bez ve ilk yardım çantasıyla geldiler. Melisa benim isteğim doğrultusun-

da kollarını sıvayıp bezi sıcak suya bastırdı ve yerime geçip iki yerden bastırdı.

Ellerim kan içinde ayaklandım. "Hastaneye gitmesi gerekiyor. Hemen."

Ekin duvara yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş beni izliyordu. "Oldu bir tanem. Bir de siktiğim nişanlını arayalım ister misin?"

Dudaklarımın kenarı keyifle kıvrıldı. Sahte değildi tebessümüm. Bu iş bittiğinde kim kimi hallediyordu görecektik.

"Neden gülümsüyorsun?" Şüpheyle baktı ama alaycılığını silmemişti yüzünden.

"Çünkü hiçbir fikrin yok," dedim, güvenle. Beni hiç terk etmeyen o güvenle. Ekin Egemen'in karşısında dimdik dikilen yirmi bir yaşındaki Karaca güveniyle. Çünkü yanılmıştım, Kunt güven duygusunu da yanına alıp gitmemişti evden; Kunt dışarıda ve hayatta olduğu sürece, verdiği güven de benimle olacaktı. Karanlıkta ve aydınlıkta.

Hatırla Karaca. Ne karanlıkta ne de aydınlıkta.

"Eğer ölürse babama her şeyi anlatırım," dedim ve Ekin kolumu yakalayacağı ân tutuşundan kaçıp iki adım uzaklaştım. "Dokunma bana!"

"Neden? Özlemedin mi beni?"

"Kapa çeneni!" İşte yine oluyordu. Kontrolümü kaybediyordum. Belki de Ekin'in istediği de buydu. "Bu kadın burada kalırsa ölür! Uygun ortam yok, dikiş atılması gerekiyor! Açık yarası var!"

"Dik işte," dedi Ekin çok kolay bir şeymiş gibi, umursamaz bir tavırla omuz silkerken. "Üç yıl tıp okumuşsun. Yarı doktor sayılırsın."

"Sen delirdin mi?!"

"Tanımıyorum demedin mi? Ben de arkadaşlarına dokunmayacağım dedim. Bu orospu senin arkadaşın değil. Ölebilir yani. Zaten ben öldürmezsem baban öldürecek."

"Hastaneye. Gönder. Onu. *Acil!* Ve orospu demeyi kes!"

"Bana baksana sen, amma dilin uzamış senin görüşmeyeli." Ekin bir ânda uzanıp saçlarımı parmaklarının arasına do-

layarak çektiğinde acı saç diplerimden tüm vücuduma nüksetti ama yuttum. "Bizim bir baştan tanışmamız yok mu seninle be Karaca?"

"Var. Tanışalım bence de baştan."

Saçlarımı koparması uğruna kolunu iki elimle tutup bükerken bacak arasına tekmemi geçirdim. Ekin acıyla öne eğildiğinde omuzlarından tutup karnına da dizimi geçirmiştim ki kollarımdan yakalayan adamlar ben tekmelerimi havaya savururken beni üzerinden çektiler.

"Ananı sikeyim!" Ekin gürleyerek, öksürerek, karnını tutarak duvara yasladı omzunu o ân. Gözlerini sımsıkı kapatmış, elini bacak arasına götürmemek için kendini zor tutuyordu.

"Bırak!" diye bağırdım adamlara, beni duvara yaslarlarken. "Bırak! Tanışmamız yarım kaldı!"

"Vur şuna bir tane!"

Ekin buruşturduğu yüzüyle beraber hemen önümdeki adamlardan birine bağırdığında, ilk defa biri Ekin'in söylediği şeyi yapmadı. *En azından, hemen.*

"Ne dediğimi duymadın mı lan?!"

Şok içerisindeki suratına öfkenin hükmettiği Ekin, psikopatça açtığı gözleriyle dövüyordu sanki adamı. Ama adam, Ekin'den uzun boylu ve yapılıydı. Yani biri birini dövecekse bunu emrine uymayan adam yapardı.

"Patronun kızı," dedi adam düz bir sesle. "Bey'im öğrenirse can yakar."

"Siktirtme lan Bey'ini şimdi! Ben ne dersem onu yapacaksın! Benim emrimdesin lan!" Ekin önce tükürükler saçarak adama bağırdı, ardından ona beni işaret etti. "Vur şimdi!"

"Psikopat herif!" diye bağırdı Melisa. "Bırak kızı!"

Kızların önünde birkaç adam vardı, etten duvarlar arasında ayrı kalmıştık. Melisa bezi Öktem'e devredip ayaklandığında adamları geçmeye çalıştı ama onu ittirdiler. O kadar canı sıkılmış duruyordu ki en sonunda hıncını çıkarmak için çığlık attı. O hissi biliyordum. Ama yetmiyordu.

Pek de istekli durmayan adam bana döndüğünde, başkaldırısının buraya kadar olduğunu anlamıştım. Ama direnmeyeceğimi sanıyorsa yanılıyordu.

Beni kolumdan tutup kendine çevirdiğinde beş parmağının da izi çıkacağı tokadını havaya kaldırdığı ân suratına tükürdüm. Arkamdaki adam beni kollarımdan yakaladığı ân çırpınmak için ayaklarımı havalandırmıştım, tükürdüğüm adama tekmelerimi savurdum bu sefer. "Siktir git! Uzak dur benden!"

"Allah sizin BELANIZI versin!" Melisa asla susmuyordu. "BİN BELANIZI VERSİN!" Sanırım ağlıyordu da. Öktem çok net ağlıyordu mesela. Şebnem ise bir şeyler mırıldanıyordu. "Karaca, çok kanıyor! Durmuyor! Ne yapacağız?!"

Melisa'nın çaresiz sesiyle tüylerim diken diken olurken gözyaşlarımı yutarak nefretle baktım Ekin'e. Hayatımı yok eden, hayatımdaki insanların hayatlarını parçalayan, mahveden, Allahın belasına baktım. "Eğer ona bir şey olursa..."

Ekin sıkılmış gibi nefesini üfleyerek kesti lafımı. Elini salladı adamlara. "Alın şunları şuradan. Salona götürün bağlayın."

"Hayır!" Bağırdım. Ama kollarımı tutan adam çok güçlüydü. Zıplayıp asılmaya çalıştım, ayağını ya da karnını tekmelemeye ama az önce bana tokat atmak üzere olan adam da bacaklarımdan yakaladığında itiraz çığlıklarıma rağmen beni salona götürdüler.

Çok değil bir saat öncesine kadar ders çalıştığım, Ayşen Abla'nın çay getirdiği, Öktem'le Melisa'nın tartıştığı... *Ayşen Abla neredeydi?* Kaçmayı başabilmiş miydi? Belki Melisa'yla biz yukarıdayken çoktan ayrılmıştı evden. Evet. Öyle olmuş olmalıydı. Tabakları bırakıp gidecekti zaten.

Beni bağlamaya çalışan adamlara direnirken alnımı sehpanın kenarına çarptım ve birkaç saniye kendime gelemedim, başım dönmeye başlamıştı. O sırada Melisa inanılmaz bir güçle onu salona, yanıma getiren adama karşı direniyordu ama en sonunda onun da ellerini ve ayaklarını bağladılar; attığı çığlıklar ve küfürler sonucundaysa ağzını da.

O zaman bile durmadı. Sadece küfretmeye ve bela okumaya devam etti. Herkes anlayabiliyordu mırıltılarını.

Öktem sessizdi. Neredeyse hiç direnmemişti. Gücü yoktu. Üçümüzün de elleri ve kıyafetleri kan olmuştu. Şebnem'in kanı. Koridorda baygın bir hâlde, hâlâ kanayan Şebnem'in.

Gözlerimden sessiz yaşlar akmaya başladı o ân. Belki de bu evi son görüşümdü. Kurtulamayacaktık. Buraya kadardı. Abimin neden olduğunu, nasıl öldüğünü ve babamla ilgisini asla öğrenemeyecektim. Sergen'le yüzleşip suratına tüküremeyecektim. Abimin mezarını ziyaret edemeyecektim. Annemi bir daha göremeyecektim.

Güven veren kolların arasında uykuya dalamayacaktım.

Sergen haklıydı. Bugüne dek ben bir masala inanmıştım. Çocuklara anlatılan, sansürlü, tatlı bir masala; ne kadar iyi olduğuna inanamamıştım bulduğum şeyin ve tam fark etmişken de işte... Kaybediyordum.

Ekin dışarıda ona gelen telefona cevap verirken dış kapı açıktı. Üst kattaki merdivenlerden inen Tosbik'i gördüm o ân. Evdeki yabancılardan korkmuş ve temkinli görünüyordu. Minikler neredeydi? Ekin'in sadist olduğunu biliyordum. Kedilerimi görürse onlara zarar verirdi.

Tosbik lütfen git. Lütfen yukarı çık. Miniklerini koru. Lütfen yaşa.

"Ekin!" diye bağırdı Öktem o ân. *Hayır.* Gürledi.

Şaşkınlıkla yanıma döndüğümde, Öktem kan ter içinde burnundan soluyordu. Bir ânda neden böyle bir girişimde bulunmuştu bir fikrim yoktu ama Melisa da homurdanmayı bırakmış, şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Orrrrrrospu çocuğu! LAN EKİN! Buraya bak!"

"Öktem ne yapıyorsun?" Sessizce fısıldadım. "Kapa çeneni!"

Ama Öktem beni dinlemedi. "Ekin! Aloooo! Gelsene lan, kancık!"

Derin nefesler almaya ve kendimi olacaklara hazırlamaya çalıştım o ân. Melisa ise nefes almadan, kocaman açtığı gözleriyle bakıyordu Öktem'e. Melisa korkak değildi, ağzı kapanana dek bağırıyordu zaten. Şimdi Öktem'in ses çıkarması onu neden bu kadar şaşırtmıştı?

"Sen iyi misin?" diye sordum dikkatini çekmeye çalışarak ama Öktem'e nefessiz bakarken bir gözyaşı aktı çenesine doğru. Sanki transa girmiş gibiydi.

"Ne var lan? Ne bağırıyorsun amına koyduğum?"

Ekin aralık dış kapıyı çarparak içeri girdiğinde Öktem deli gibi gülmeye başladı. "Sen şimdi beni, Karaca'yla Melisa'yı böyle it gibi bağladın... İçerideki o kızı da kanlar içinde ölüme terk ettin ya! Sence sana öteki tarafta ne kadar yazarlar?"

"Ne konuşuyorsun lan sen? Delirdin mi amına koyayım?" Ekin önümüze kadar gelip Öktem'in çenesini avuçladığında o kadar sıkıyordu ki Öktem direkt kızarmaya başlamıştı ama kocaman gülümsüyordu. Ekin bana baktı. "Ne gülüyor lan bu kaltak?"

"Öteki tarafta ne kadar yazarlar bilmiyorum ama bu tarafta hayatını sikecekler Ekin," diye devam etti Öktem bu sefer, ardından öpücük attı Ekin'e. Bu sefer ben de Melisa gibi transa girecek kadar şok olmuş olabilirdim çünkü Öktem'in az önceki gergin sessizliğinden eser yoktu.

Melisa sakinleşmişti ama hâlâ nefessiz Öktem'i izliyordu.

"Bunun da ağzını bağlayın yoksa bu gece buradan iki cenaze çıkacak," dedi Ekin, Öktem'in çenesini sertçe bırakırken elleri belinde doğruldu. Adamlardan biri geldi ve dişiyle kopardığı bandı Öktem'in ağzına yapıştırmak için uzandı.

"Özür dilerim," dedi Öktem o ân, bakışlarını Melisa'ya kaydırırken.

"Neden özür diliyorsun?" Anlamıyordum.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Öktem bir kez daha, bu sefer bana.

"Neden özür diliyor?" Melisa'ya döndüm bu sefer. Melisa bakışlarını sonunda, ağır bir şekilde Öktem'den bana çevirdiğinde görebildiğim yalnızca suçluluktu.

"Abi burada kedi var, ne yapalım?"

Merdivenin başındaki adam, Ekin'e seslendiğinde kalbim göğsümde atıyordu. Bir şey söylersem inadıma aksini yapacağını bildiğimden, kalbimi ağrıtsa da sesimi çıkarmadım. Ekin adama dönmeden "Dokunmayın o kediye," dedi ve ayaklarının üzerinde, önümde çömeldi. Bir elini uzatıp saçlarımı okşamaya başladığında kafamı eğdim ve başımı çevirdim. "Hayvanlara zarar vermek canilik olur, değil mi bir tanem?"

Bir şey söylemedim. Kedime, kedilerime bir şey yapsın istemiyordum. Onları rahat bıraksındı. Yoksa yaşayamazdım.

Ekin birden kolumu tutup beni de kendiyle birlikte kaldırdığında yürütmeye çalıştı ama ayaklarım da bağlıydı. Takılıp düşeceğim sırada çığlık attım. "Bırak!"

Beni omzuna attı. Bağlı ellerimle sırtını yumruklamaya, ayaklarımla göğsünü tekmelemeye çalıştım ama çoktan beni koltuğa atmış; önüme de masayı çekmişti bile. Ellerimi alıp masanın üzerine sertçe çarptığında yüzümü buruşturdum. Melisa ve Öktem'in de aynı ifadeyle beni izlediğini biliyordum.

"Hangisi?" diye sordu Ekin.

"Ne, hangisi?" Ona bakmamaya, baş ağrımla başa çıkmaya çalışıyordum. Kaşlarımı çatmaktan yüz felci geçirecektim, sesimi çoktan kaybetmiştim.

"Hangi parmak odayı açıyor?"

Ve o ân, bir kova kaynar su başımdan aşağı döküldü. Hangi odadan bahsettiğini adım gibi biliyor, küfürler ediyordum içimden. Ekin bu bilgiye nasıl sahip olabilirdi? Nereden öğrenmişti? Melisa bile bilmiyordu bu evde başka bir oda olduğunu, açıkça kafa karışıklığını dile getirmişti ben onları koridora sürüklerken.

"Delirdin mi sonunda?" Başımı kaldırıp nefretle, tiksintiyle baktım suratına. Umursamaz görünmeye çalışıyordum, fazla efor sarf etmeden ve hatta bazen bilinçsizce yaptığım bir şeydi. "Ne diyorsun?"

"Bana oyun oynama Karaca!" Ekin beni boynumdan yakaladığında aniden sırtım koltukla buluştu. Üzerime çıkmıştı. "Parmaklarını teker teker kesip denemem gerekse bile bulacağım. O yüzden bir ân önce yolu gösterip kapıyı açsan iyi edersin."

"Neden bahsettiğini..." Öksürdüm. Nefes alamıyordum. "Bilmiyorum! İn... Üstümden!"

"Kaç parmağını kaybedersen doktor olamazsın? İki? Üç? Elini keserim Karaca! Elini! Yaparım biliyorsun!" Boğazımı sıkmaya devam ederken kafamı yastığa çarpıyordu. Ardından son kez beni ittirdi ve üzerimden kalktı. "Kalk, yürü!"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum!"

"Ne yaptın da âşık ettin lan orgeneralin oğlunu kendine?! Evine kadar soktu seni, parmağına yüzük taktı..." Elimi kavrayıp beni doğrulttuktan sonra yeniden masaya yatırdı. Yüzüme eğilmiş, öyle bir bağırıyordu ki ses telleri isyan ediyordu. Benim de kulaklarım. Yüzüme tükürüyordu her bir hecede. "Sınırdan heriflerin çalmaya çalıştığı belgelerle dolu odanın kapısına parmak izini kaydetti?! BU EVİN ALTI BOMBA DOLU LAN! Çalınmaya kalkışılırsa içindeki herkesle birlikte yok olsun diye her şey! SEN KİMSİN AMINA KOYAYIM?! KİMSİN Kİ SEN?!"

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve nefes almaya çalıştım ama Ekin, kulağımın dibinde bana öyle bir bağırıyor, beni öyle bir sarsıyordu ki istemsizce titriyordum. Ekin geri çekildi, bir eli belinde diğer elini saçlarına daldırıp çekiştirdi. O ân salonun girişinde, koridorda bana vurmakta tereddüt eden adamı gördüm.

"Psikolojik şiddet, şiddetin en büyüğüdür derler," dedim sakin bir sesle, yutkunmaya ve gözyaşlarımı yutmaya çalışarak. Gözlerini kaçırdı. Ellerini önünde birleştirmiş, yere bakıyordu. Bu adam babamın adamıydı. Ekin'e çalışıyor olabilirdi ama babamın adamıydı.

Bu evin altı bomba dolu lan.

Bunu bilmiyordum. Ama o ânki endişelerim arasında listenin sonunda bile gelmiyordu doğrusu. Hatta mümkünse; Melisa, Öktem, Şebnem, Fevzi ve kedilerimi çıkarsaydılar evden ve patlasaydı ev. Böylece dünya Ekin Egemen gibi bir canavardan kurtulmuş olurdu.

"Hangi parmak?!" diye bağırdı Ekin bir kez daha, aniden üzerime eğilerek masaya yumruklarını çakarken. "Nerede lan siktiğimin odası?!"

"Bilmiyorum!"

"Biliyorsun!"

"Bilmiyorum dedim!"

"Biliyorsun amına koyayım! Yalancı kahpe!" Geriye doğru çekildi. Hareketleri hızlı ve fevriydi. Ceketinin cebinden

çıkardığı çakıyı açtığında gözlerim bıçağın keskin tarafında takılı kaldı, göğsüm korkuyla doldu. Ekin bir dizini kucağıma bastırarak bacaklarımı yerinde tutarken üzerime eğildiğinde istemsizce geriye doğru yaslandım ve bıçağı yanağıma dayadı. "Kime ait olduğunu sanıyorsun lan sen? Kim lan o?! Niye bu korkusuz sadakatin?!"

Çenem titriyor, dişlerim birbirine çarpıyordu ve doğru düzgün göremiyordum ama yine de kendimi sıkarak ağzımı açmayı becerebildim. "Bilmiyorum. Dedim. Neden. Bahsettiğini. *Bilmiyorum!*"

"Ben göstereyim sana kime ait olduğunu." Birden göğsüme giren ağrıyla kalbim sıkışırken bileklerimdeki ipleri kesmesiyle çığlık atmaya başladım. "Tut şunu!" diye bağırdı adamlardan birine, kolumu uzattı. Adam bir kolumu diğer tarafta tutarken Ekin diğer bileğimi kırmak istercesine öteki tarafa uzatmıştı.

"Bırak! BIRAK! NE YAPIYORSUN?! MANYAK!"

Bağırıyor, çığlıklar atıyor, ağlıyor, nefes alamıyordum; korkudan bilincimi kaybetmek üzereydim. Melisa ve Öktem'in uzaktan gelen boğuk çığlıkları ve ağlayışlarını duyuyordum ama tepki veremiyordum. Buraya kadardı. Elimi kesecekti. Ya da parmağımı. Ne fark ederdi? Sözümü tutamayacaktım. Doktor olamayacaktım. Ekin geri gelmişti ve benden her şeyimi alacaktı. Beni yeniden, yürüyen bir ölüye çevirecek yaşayan bir enkaz olarak bırakacaktı.

O gün teknede Ahmet Çevik beni kaçırıp seks için satmak istediğinde tetiği çekmeliydim.

Avucumda bir yanma hissettim. Bıçak aşağı kaydı. Ardından yatay şekilde üç çizgi attı. *E.* Bileğimi bıraktığında, acıdan uyuşmuş elim ölü gibi yanıma düştü ve koltuğa bulaşan kanın ötesinde sonsuza dek benimle kalacak yarayı gördüm. Ekin, baş harfini elime kazımıştı.

Artık yaşamıyordum.

"Ekin!"

Başım yana düşerken buğulu gözlerim telaş içinde içeri giren adamı gördü; başka birini görmeyi isterdim. Abimi mese-

la. Gazetelerde, dergilerde çıkan fotoğraflarındaki gibi; uzun boylu, kirli sakallı, deri ceketli... Gülerken gözleri kısılınca mesela. Ya da *Kunt*'u. Bir şey anlatsaydı, göz kırpsaydı, yardım çağırmak isteseydim kalp ritmim değişirken... Hiç beklemediğim ânlarda dokunsaydı, öpseydi, çekip sarılsaydı. Efes'i görseydim. Köşede yalanan Tosbik'i görünce burnunu tutup espriler yapsaydı, koktu buralar deseydi. Polat'ı görseydim. Hiçbir şey söylemeden dikilseydi. Çay isteseydi, çocuklar deseydi, sigara içseydi. Beren'i görseydim tabletiyle, ortamı aydınlatan gülümsemesiyle, yaralı bakışlarıyla.

Annemi görseydim. Tanıyor gibi baksaydı bana, kara gözlüm diye sevseydi, gözümün altındaki benden öpseydi.

Ama daha fazla görmeseydim bu dünyayı. Bu karanlık, aşağılık, acımasız dünyayı. Hep kaybettiğim, kazandım zannedip mutlu olacakken daha beter yenildiğim bu dünyayı görmeseydim daha fazla.

"Ne var lan? İşim var görmüyor musun?" diye tersledi Ekin, adamı.

Adam nefes nefeseydi. "Abi arka bahçeye konumlandırdığımız adamları indirmişler!"

"Kim indirmiş amına koyayım?"

"Bilmiyorum."

"Bursa'daki ekip çakmış mı?"

"Muhtemelen. Ama İstanbul sınırlarına girmediler daha abi."

"Kim lan o zaman adamları indiren?!" Ekin çakıya bulaşan kanımı koluna silip cebine attı, kaygıyla sıvazladı yüzünü. "Arkaya üç tane adam gönder icabına baksınlar!"

"Abi arkada zaten sekiz adam vardı..."

"Bana ne amına koyayım?! Sen dediğimi yap!"

"Peki abi."

Ağır nefesler alıyordum. Sanki ağır bir uyuşturucunun etkisindeymiş gibi hissediyordum ama avucum her geçen saniye acımaya başlamıştı, uyuşukluk hissi kayboluyordu. Bakmak istemiyordum. Başımı kaldırıp da elime bakmak istemiyordum.

Tavana baktım.

Hani bakmasını bilene çok şey anlatırdı ya. O yüzden.

Gözyaşları şakaklarımdan aşağı aktı ve saçlarıma karıştı ama yüreğimde hiçbir şey hissetmiyordum acı ve kayıptan başka.

Ben abimin kanatlarının altından çıktığım gün, ölmüşüm meğerse. Kaldırımda karşıdan gelen çocukların beni süzdüğünü görünce önüme geçip ters ters bakan, akşamları komşudan dönerken ne işi olursa olsun bırakıp beni almaya gelen ve asla eve yalnız yürümemi istemeyen, vazgeçtiği zaferlerden kazandığım çikolatanın hepsini bana yediren, yakantopta kafama top attı yere düşüp dirseğimi yardım diye çocuğun tekinin karnına futbolda şut çeken abimin.

Şimdi yine o karanlık, ıslak ve soğuk bodrumdaydım işte. Ne olmuştu da çıkmıştım oradan? Kalan hayatımı o zindanda geçirmiştim yine de. Ne değişmişti? Neyi değiştirmişti eve yürümek? Çitilemek bedenimi, derim soyulana dek; neyi değiştirmişti? O sokak çocuğunun kapının altından attığı kibrit kutusu neyi değiştirmişti? Umut etmek, bana neyi vermişti?

Kaybı.

Hep kayıptı.

Bir şeyler hep kayıptı. Günün sonunda kazandığım yalnızca kayıptı.

On yedi. Özür dilerim.

Yirmi bir. Özür dilerim.

Belki de yirmi ikiye girmemeliyim.

Üst kattan gelen sesle dikkatim dağıldığında yutkunarak başımı kaldırdım hâlsizce. Ellerim serbestti ama hareket edecek gücüm yoktu. Melisa ve Öktem köşede bana bakıyorlardı yalnızca, gözlerine bakmak istemiyordum çünkü bana acıdıklarını biliyordum. Ve bunu gizleyebilecek durumda değillerdi. Sorun değildi. Ben de kendime acıyordum. İyi gittiğimi sanırken... Kendime verdiğim sözü tutamamıştım. Yine. En acısı da buydu. *Yine.*

Ekin kapalı kapının önünde dikilen adamlardan birine yukarıyı işaret etti. "Yukarıyı kontrol etmediniz mi lan?"

"Ettik abi, kedidir."

"Kat başımıza yıkılıyordu amına koyayım, ne kedisinden bahsediyorsun sen?! Git kontrol et!"

Adam başını sallayıp merdivenlerden çıkarken silahını da çıkarmış, ateş etmeye hazır hâle getirmişti.

Pek umudum yoktu. Bence de kediydi. Arka bahçedeki adamlar da üşütüp bayılmış olabilirlerdi. Rüzgâr sert esiyordu, o çarpmıştı belki. Bilmiyordum. Tek bildiğim umudum yoktu.

Saniyeler geçti. Ekin merdivenlerin başında, gelecek bir ses için tetikteydi. O sırada yan tarafta bir hareketlenme gördüm. Melisa iplerden kurtulmuştu ve gözlerim temkinlice Ekin'i süzüyordu. Bize uzaktaki adamlardan biri, Melisa'yı fark ettiğinde tam ağzını açmıştı ki Melisa yanında dikilen adamı bacaklarından yakaladı ve ardından kolunu boynuna dolayıp belindeki silahı çekerek koltuğun arkasına kaçtı.

"Abi!" Adam bağırmakta geç kalmıştı.

Melisa silahın emniyetini kapadığı ân üzerine atılmak üzere olan silahını arakladığı adamı ve bahçe kapısını kollayan adamı bacağından vurdu. Bir silah havada patlarken kendimi koltuktan atıp yere eğecek gücü bulabildim. Ekin bağırdı ve Melisa'ya doğru bir el silah ateş edildi ama başımı kaldırıp da bakamıyordum.

O ân başımın önünde bir çift ayak dikildi. Ekin beni kolumdan tuttuğu gibi ayağa dikerken namlunun ucunu da kafama dayamıştı. "Bırak silahını yoksa Allah belamı versin ki vururum!"

"Karaca'yı vuramazsın!" diye bağırdı Melisa. Sesi masanın oradan geliyordu. Masanın arkasındaydı. Yerde birkaç adam vardı, diğerleri de silahlarını çekmişlerdi ona karşı. Kurtulma şansı yoktu.

"Belki onu öldüremem ama bir uzvunu kesersem de ölmüş sayılır! Sırf senin aptal şovun yüzünden onun elini kaybetmesini istemezsin değil mi? Aptallık etme, sarışın! Sudan çıkmış balık gibi çırpınıyorsun şu ân ama karaya çok uzaksın!"

Ekin beni önüne kalkan gibi tuttu, kolunu boynuma geçirmişti. Ellerimle kolunu çekmeye çalıştım ama sağ elim o kadar acıyordu ki ve ayaklarım beni şans eseri ayakta tutuyordu.

Melisa cevap vermedi. Birkaç saniye geçti aradan. Ardından silahını yere atıp ittirdi ve birkaç metre uzaklaştı ondan silah. Artık aramızdaydı.

Melisa ellerini havaya kaldırdı önce. Ardından başını kaldırdı ve masanın arkasından yavaşça çıktı. Ekin'in güldüğünü duydum. O ân öyle ağır nefesler alıyordum ki zaman mı yavaşlamıştı yoksa beynim olayı idrak etmek için öyle mi algılamamı sağlamıştı bilmiyordum. Ekin, Melisa'yı teslim olmasına rağmen vurmak için silahını ona doğrulttu. Ben, o ateş edeceği sırada engel olmak için başımı önce öne, ardından geri attım ve ona kafa attım. Aynı ânda bir silah patladı.

Ya da iki.

İkincisine susturucu takılmıştı.

Merdivenlerdeki karaltıyı gördüm ama görüntüyü beynim işleme alamadan kendimi masayla koltuğun arasına atmıştım. Ekin inleyerek arkamda yere yığıldığı ân bir eliyle diğer elini tutuyordu. Elinden vurulmuştu ve şoka girmek üzereydi.

Cebindeki çakıyı aldığım ân beni yakalamaya çalıştı ama onu kaburgasından tekmeledim ve ayaklarımdaki ipi kestim, ardından Öktem'e koştum. Öktem bir şeyler söylüyordu ama onu duymuyordum. Elindeki ipi kestikten sonra çakıyı eline verdiğimde üçlü büyük koltuğun arkasına emeklemiş, kulaklarımı kapamaya çalışıyordum.

Ardı ardına patlıyordu silah. Susturucu takılmış olması bir şeyi değiştirmezdi. Adamlar bağırıyor, küfürler ediyor, silahlarını patlatıyordu. Camlar patladı. Masalar devrildi. Çerçeveler, tablolar yere indi. Kim olduğunu bilmiyordum ama birisi içerideydi ve herkesin ağzına sıçıyordu.

Koltuğun arkasından kafamı çıkardığımda daha net bir görüş elde etmiştim. En az 1.80 boyundaydı. Belki daha uzun. Simsiyah giyinmişti. Maske ve şapka takıyordu. Fiziği dışında hiçbir şey görünmüyordu. Ellerinde bile eldiven vardı, parmak izi bırakmamak için taktığına yemin edebilirdim.

Adamın birini bacağından ve omzundan vurdu. Aynı adamın sırtını göğsüne yaslayarak kolunu boynuna doladığında ona atılan kurşun adamın göğsünü delmiş, böylece bir diğer adamı kendi kurşunuyla bacağından yaralayıp yere sermişti. Şok içerisinde bir diğerini silah kullanmadan, yumruklarıyla devirişini ve duvara çarpışını izledim. Muhtemelen beyin travması geçirmişti.

Başımı geri çevirdiğimde Melisa da Öktem de koltuğun arkasında; sırtlarını yaslamış soluklanmaya çalışıyorlardı. Bir kez daha ileri baktığımda Ekin'i yattığı yerde göremedim.

Şerefsiz, kalkmış; tekli koltuğun arkasına saklanmış silahını çıkartıyordu.

Melisa'nın yere attığı silahı masanın hemen ucundaydı. Ayağa fırlarken iki kere düşünmedim. Yerdeki silahı aldım ve kontrol ettim, ardından emniyetinin kapalı olması umuduyla Ekin'e ateş ettim.

Ekin çığlık attı. Kalbine nişan almıştım ama ıskaladığımı biliyordum. Yaşayacağına, nefes aldığı her ân acı soluyacağına ve onu mahvedeceğime söz vermiştim; sözlerin kaybedildiği ve anlamını yitirdiği bir akşamdaydık ama kalbim atıyordu ve bir işe yarayabiliyordum en azından hâlâ.

Buradaydım. Hiçbir yere gitmiyordum. Çünkü görülecek bir hesabım vardı.

Ekin vurulduğunda siyahlar içindeki adamın dikkati dağıldı. Bir ân patlayan silahla sarsıldı. Herkesi devirmesine rağmen merdivenlerin altına saklanan bir adam vardı ve onu omzundan vurmuştu.

Ayağa kalktım ve acıyan, kanlar akan elime rağmen sıkıca tuttum silahı. Şapkalı adam omzu yaralı olmasına rağmen umursamadan merdivenin altındaki herifi, kendi vurulduğu gibi omzundan vurdu ve adam acı içerisinde duvara yaslandı. Ardından ona sağlam kolunu kullanarak yumruk attı; adımları doğruydu, yumruğu tartılı. Sanki antrenmandaydı.

Hayır. Bu adam Kunt değildi. Onu bir çuvalın içinde de olsa tanırdım. Bu başka biriydi.

Tanıdık biri.

Melisa ve Öktem'in koltuğun arkasından çıktığını fark ettim. Silahı bırakmamıştım, yerde kıvrananları süzüyordum. Şapkalı adamın dikkati direkt olarak Melisa ve Öktem'in ayaklandığı tarafa çevrildiğinde önüne geçtim ve yüzüne baktım ama başını eğdi.

"Kimsin sen?"

Sesimi bulabildiğimde, sormak için sabırla beklediğim soruyu da sormuştum.

Bana cevap vermedi. Bunun yerine yerdeki adamların silahlarını toplamaya başladı.

"Laaaaan!" diye bağırdı biri, acı içinde. *Ekin.* Silahı sağlam elime aldım ve yanına yürüdüm. Yerde, kanlar içinde yatıyordu ve boncuk boncuk terler akıyordu alnından. Tıpkı benimki gibi sağ eli kanlar içindeydi.

"Ambulansı arıyorum," dedi Öktem koridora koşar adım giderken. Melisa da peşinden koridora ilerledi. Ben onlara eşlik edecek kadar cesur değildim.

Ekin'in gözlerinin içine bakarken hiçbir şey söylemedim. Onun yerine, masanın üzerindeki bezi alıp dişlerimi kullanarak yırttım ve küçük parçayı avucuma bağlarken büyük olanı top hâline getirip Ekin'in göğsündeki kurşun yarasının üzerine kapattım. Acıyla inledi.

"Bırak öleyim," dedi. Bilincini kaybediyordu.

"Ölemezsin," dedim. "Bastır bunu." Ama böyle giderse ölecekti. Çünkü kalbi duracaktı. Epinefrin. Epinefrin lazımdı. Ekin yaşayacaktı.

Cehennemi yaşayacaktı.

Benim gibi.

Bir ânda yerden çekildiğinde şapkalı adamın Ekin'i kaldırdığını görüp geriye doğru adımladım, irkilmiştim. Bunu beklemiyordum. Adam Ekin'i boynundan yakaladığı gibi duvara çarptığında Ekin'in ağzından kan geldi, muhtemelen iç kanaması vardı ve inanılmaz bir acı içindeydi. Konuşamıyordu bile.

Şapkalı adam onu sertçe duvara çarptı bir kez daha. Onu öldürecekti. Ekin'in ayakları yere değmiyordu bile.

"Bırak onu, yaşayacak o," dedim yanına yürüyerek. Arkasındaydım. Tek kelime etmiyor, yalnızca öfke soluyordu. "Ne hesabın var onunla bilmiyorum ama benimki daha görülmedi! Öldüremezsin onu!"

Şapkalı adamın kolunu tutup çektim. Taş gibiydi, yerinden kımıldamıyordu. Aşırı güçlüydü. Yumruklarımı indirdim koluna. "Bırak diyorum, öldüreceksin!" diye bağırdım ya da çığlık attım. İşte o zaman, sesim ona nihayet ulaşmış gibi Ekin'i bıraktı ve Ekin bilinçsiz bir hâlde yere yığılırken adam merdivenlere yöneldi.

"Nereye?"

Koştum ve önüne geçtim, nedense yanına yaklaştığım ân benden uzaklaşmıştı ve başını eğik tutuyor, gözlerini görmeme izin vermiyordu. Merdivenlerden geldiğine göre, merdivenlerden kaybolmayı düşünmüştü. Yanlış düşünmüştü. Hiçbir yere gitmiyordu. "Kim olduğunu söylemedin. Asker misin?"

Öyle olmalıydı. Muhtemelen Kunt'un birliğinden. Belki Çember'den biri.

Koridorda Öktem ve Melisa'nın seslerini duydum. Ardından dışarıdan sesler gelmeye başladı. Demir kapının kırılırcasına açılma sesinin ardından onlarca kişinin senkronize ayak seslerini duydum. "Allah kahretsin!" diye bağıran ses, Polat'a aitti. "Allah belanızı versin!"

Dışarısı mezarlıktı, değil mi?

Şapkalı adam bahçe kapısına yöneleceği ân yine koşar adım önüne geçtiğimde bu sefer hızla ön kapıya döndü ama ön kapı da kırılırcasına açıldığında içeri girenlerle birlikte, bu evden çıkma şansı sıfıra inmişti.

Onu gördüm. Kunt'u. O ân, o bende ne gördü bilmiyorum ama ben onda çok şey gördüm. Üzerinde siyah boğazlı kazak ve yelek vardı, parmakları kesik eldivenleriyle sıkıca kavradığı silahını potansiyel düşmana çevrili tutuyor ve menzilindekileri süzüyordu. Ardından benimle göz göze geldi. Elmacık kemiğindeki çiziği gördüm, botları çamurdu.

İçimden bir ses, buraya hiç kolay gelmediğini söylüyordu.

Beni gördüğü ân ifadesi gevşedi ve silahını indirdi. Beline yerleştirdi. Dudakları aralandı bir şey söylemek için, söyle-

medi. Tek bir kelime çıkmadı arasından. *Söylemiştim. İçimde kötü bir his var demiştim.*

Keşke cesaret edip gitme diyebilseydim.

Kunt'un arkasından giren adamların gözleri yaşlıydı ama hiçbir şey söylemeden salona girdiler. Etraftaki yaralı adamları toparlayacaklardı.

Sergen'i, suratındaki morluk ve kanayan yaralarla perişan hâlde gördüğümde burada ne halt yediğini soramayacak kadar şoktaydım.

Efes yüzünü sıvazlayarak Kunt'un arkasından çıkıp etrafı süzdü o ân. Onun da dudağı patlamıştı ve çenesi kızarıktı. "Ne oldu lan burada?!" diye bağırdı öfkeyle, bir hayvan gibi.

"Abi!"

Melisa koridordan çıktığı ân Efes'in kollarına atıldı. Kunt'la göz temasımı kesemiyor ama görebiliyordum. Efes şaşkındı. Melisa hüngür hüngür ağlıyordu. "Abi!" diye bağırdı bir kez daha hıçkırıklarının arasından. Efes, Melisa'yı kollarından tutarak geri çekti ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Ardından üstünü başını süzdü. "Kızım bu ne hâl? Bir yerine bir şey mi oldu?!"

"Abi..."

Melisa o ân başka kelime biliyorsa da unutmuştu.

Efes başını kaldırıp koridorun girişine baktı önce, oradan hiçbir şey göremezdi. Ardından başını kaldırdı ve yanımda dikilen şapkalı adamı gördü. "Lan..."

Neden kimse konuşmuyordu anlamıyordum. Neden Efes bana sırtını dönmüştü anlamıyordum. Neden Melisa panik atak geçiriyordu, anlamıyordum.

"Kızım kimin kanı lan bu ellerindeki senin?!" Efes, kendini toparlamış gibi önüne döndüğünde ağlayan ve kriz geçiren Melisa'yı omuzlarından sarsarak cevaplar aradı. "Bir şey söyle bana!"

"Abi... Çok kötü... Çok kötü..."

Kunt neden tek kelime etmeden bana bakıyor ve yalnızca bakıyordu anlamıyordum. Benim gücüm yoktu Melisa gibi, o neden bana gelip beni kollarının arasına almıyordu? Her

şeyin düzeleceğini söylemiyordu? Her şeyin iyi olacağını, olmazsa olduracağını neden söylemiyordu? Hani sözünü tekrar edecekti? Eve geldiğinde bir de yüz yüze anlatacaktı?

Bakışlar nihayet gözlerimden düştüğünde alnıma baktı. Muhtemelen masaya başımı çarptığımda kızarmıştı. Ardından boğazıma baktı. Neden boğazıma bakıyordu? Üzerimi süzdü, ellerimde durdu. Sağ elime baktı. Baktı ve yalnızca baktı. Bakmakla iyileşmiyordu. Neden uzak duruyordu?

Yanımdaki adam o sırada kapıdan çıkmak için hareket ettiğinde kolundan yakaladım ve âninda durdu. Kalbim ağzımda atıyordu. "Bu herif burada dikiliyor, niye kimse kim olduğunu sormuyor?" diye sordum biraz yüksek çıkan kısılmış sesimle. Önüne dikildim. "Kimsin sen? Maskeni çıkar! Yüzüme bak!"

"Karaca," dedi o ân sabahtan beri duymak için Allaha yalvardığım ses ama dönüp bakmadım. Bakışlarım yabancıya odaklıydı. Dişlerimi sıkıyor, cevap istiyordum.

Uzaktan bir ambulans sesi yaklaşmaya başladı. Şebnem'i salondaki büyük bahçe kapısından çıkardıklarını gördüm. Öktem neredeydi?

Efes'in, taşınabilir sedyeyle kaldırılan Şebnem'i fark ettiği âna şahit olmak yeniden bıçaklanmak gibiydi. Bakışlarının donuklaşmasını izledim, beyni donmuş ve olayı kavramaya çalışırken sinir sistemini altüst etmiş gibiydi; hareket etmiyor, tepki vermiyor, bayılacak gibi dikiliyor ve yalnızca bakıyordu.

"Abi," dedi Melisa bir kez daha ama Melisa yere yığılırcasına otururken Efes koşarak salonu terk etti, Şebnem'in kaldırılışının ardından.

Yanımdaki yabancının bir ân öne adım atacağını gördüm, kapıdan çıkmayı falan mı umuyordu? Ama hayır, kapıya bakmıyordu bile. Melisa'ya bakıyordu.

Beren nefes nefese içeri girdiğinde üzerinde toz olmuş siyah bir takım ve uzun düz taban çizmeler vardı. Bir ân ne yapacağını bilemeyerek etrafa baktı, göz göze geldiğimizde titriyordu; ardından yerde hüngür hüngür ağlayan Melisa'yı gördü ve dizlerinin üzerine çöküp onu kollarının arasına aldı.

Kunt'un bana doğru bir adım attığını gördüm ve yabancıyı göğsünden ittirdim. Başı niye eğikti şimdi? Niye bakmıyordu? Nasıl görüyordu? Omzundaki yaradan kan sızıyordu, gıkı çıkmıyordu. Tek kelime konuşmuyordu. Neden?

Neden?

Neden?

"Gel, çıkalım," dedi Kunt bana dokunmaya korkarak koluma uzattığı elini havada durdururken. Önce eline, sonra altın harelerine baktım. "Gel çıkalım şu evden." Gözlerinin içinde, *yalvarıyordu*, Kunt Vidar Karyeli bana yalvarıyordu. *Neden?*

"Önce o yüzünü gösterecek," dedim kararlı bir sesle önüme dönerken ve yabancının önünde dikilip yüzüne baktım. Bakmaya çalıştım ya da. Başını kaldıracaktı. Sonsuza dek eğik tutamazdı.

"Vazgeç."

Çatallıydı bir sesi. Tanıdığım birine aitse bile, imkânsızdı çıkarmak. Ama vazgeçmeyeceğimi biliyordu, sabaha kadar burada dikilmem gerekse de vazgeçmeyecek ve yüzünü görecektim. Kalp krizi geçirecek kadar hızlı atan kalbim göğsüme zehir pompalıyor, inanılmaz bir acıyı nüksettiriyordu. Karnımı tutup eğilmek, cenin pozisyonunda yatmak istiyordum yere ama dimdik ayakta dikiliyor ve gözümü bile kırpmıyordum.

Ardından vazgeçen o oldu.

Yabancı kaybetti.

Ağzından verdiği, bir yenilgiyi andıran nefesiyle, başını kaldırdı ve siyah maskesinin ardından gözlerini gördüm. Koyu kahveydi, ışığın altında *bal* rengi. Işık görmemesine rağmen görse bal rengi olacağını biliyordum çünkü bu sık, siyah kirpiklerin çevrelediği badem gözleri çok iyi tanıyordum. Hayatım boyunca güvenle, sevgiyle bakmıştım çünkü içlerine. Şapkasını çıkarsa hafif dalgalı tutamlarını da görecektim. Maskesini çıkarsa kemikli burnunu ve benim gözümün altında olmasına rağmen onun dudağının kenarında olan beni.

Abi.

Adım atmıyor olmama rağmen dikildiğim yerde ayağımın takıldığını hissettiğimde geriye doğru sendeledim ama Kunt tuttu beni. Yanımızdan geçip giden askerlerden birine çarptım Kunt'un ellerini ittirip ikisinden de uzaklaşırken dokunmasını istemiyordum. Yaklaşmasını istemiyordum. *Yalancı.*

Ağlamam gerekiyordu ya da çığlık atmam ama açıkçası ne yapmam gerektiğini bilmiyordum aslında, yalnızca bakıyordum. Yabancı hareket etmedi, sırtı bana dönüktü ama omzunun üzerinden çevirdiği başıyla enkazı çok iyi görebiliyordu.

Niye kimse şaşkın değildi? Niye kimsenin eli ayağına dolanmıyordu? Niye kimse sorular sormuyordu? Niye benim dışımda kimse ama kimse, sorgulamıyordu? Yalnızca izliyorlardı. Bir tiyatroyu izler gibi. Sinemada film izler gibi. Seyirciydiler. Ve bu filmi sanki izlemişler gibi, şaşkın değildiler.

"Sen öldün," dedim merdivenlerin başındaki tırabzanlara tutunarak ayakta kalmaya çalışırken. "Sen öldün!"

"Evi boşaltın. *Hemen.*" Çelik gibi sert ve demir gibi soğuk bir ses. Emir Kunt'tan gelmişti ve kolunu tuttuğu askerle konuşuyordu direkt olarak. Asker başını keskin bir şekilde aşağı yukarı hareket ettirdi ve evin içindekilere bağırdı.

"Gelme!" Kunt bana doğru bir adım attığı ân, yaralı elimi kaldırıp havaya tuttum. Bez kan olmuştu. Önceki rengi neydi bilmiyordum ama kırmızı olmadığını hatırlıyordum. "Sakın yaklaşayım deme bana! Sakın!"

"Karaca, konuşalım, lütfen," dedi Kunt elini uzatırken. O bir adım geldiğinde, ben bir adım geri gidiyordum. Askere bakan ve emir veren sert, soğuk ifadesi; bana bakarken gevşemiş ve yumuşamıştı ama bunun hiçbir önemi yoktu. Beni kandırmıştı. Bana yalan söylemişti.

Ben bu evin içindekileri ailem olarak görmüştüm. Biri zaten ailemdi. Ölü olması gereken.

"Güvenli bir yere gidelim," dedi hayalet. Ona bakmadım.

Devamlı gözlerimi kırpıştırıyor, aniden kemiksiz hissettiğim bacaklarımla ayakta durmaya çalışıyor, dönen ve üzerime üzerime gelen salonda nefes almaya çabalıyordum. Tüm dünyam başıma yıkılmıştı. Bildiğim, söylenen her şey yalandı. Hepsi yalan.

Hayatım mahvolmuştu.

"Allah belanızı versin sizin!" diye bağırdım son gücümle, ardından salonun kırık bahçe kapısına koştum. Arkamdan Kunt ismimi bağırıyordu ama umurumda değildi, istediği kadar bağırabilirdi. Artık Karaca yoktu.

Koştum. Bahçede yatan ölü ve yaralı bedenlerin arasından koştum, kapıdaki ambulansı geçtim ve kimse fark etmedi beni.

Ya da ben öyle sandım. Çünkü tam düşecekken bir el, koluma sarıldığında birçok duyguya bulanmış bir çift kara göz bakıyordu gözlerimin içine. Gözyaşlarından net göremediğim ama Polat'a ait olduğunu bildiğim bir çift kara göz.

"Karaca," dedi Polat dehşet içinde. "Bu ne hâl? Iyi mısın sen?"

Polat içeri girmemişti. Evin içindeyken sesini duymuştum, ettiği küfürleri ama içeri girmemiş ve neler olduğunu görmemişti. Muhtemelen dışarıdaki korumalarla ilgileniyordu bu vakte kadar.

"Bi... Biliyor muydun?" diye sordum titreyen sesimle, alt dudağımı dişleyerek burnumu çekerken. Burnum akıyordu. Gözyaşlarım akıyordu. Beynim akıyordu artık. *Kalbim ağrıyordu.* "Biliyor muydun Polat? Asiye'den bahsettiğinde sen, ben anlıyorum seni dediğinde, dedin mi içinden *anlamıyorsun ve anlayamazsın asla* aslında? Dedin mi?! Biliyor muydun sen de?!"

Kolumu çektim ve yüzümü koluma silerken birkaç adım geri gittim. Polat üzerime gelmedi ama öyle hızlı soluyordu ki nefeslerini, az öncesine kadar böyle öfkeli değildi.

Çığlık attım sokak boyunca. Gözlerim kapalı, yumruklarımı sıktım ve acılar içindeki elimden kanlar damlarken tüm ihaneti kusmaya çalıştım gecenin karanlığına ama artık bu bir lanetti ve ben ölmediğim sürece her sabah bununla uyanacaktım.

Aynaya bakacaktım ve salonun ortasındaki hayaleti görecek, benden başka kimse aklını kaybetmediği için hıçkırıklara boğulacaktım.

Harcayacak zamanım olmadığını biliyordum bu yüzden buğulu gözlerimle görmeye çalıştığım iki karanlık sokağın ucundan caddeye inen tarafı güçbela seçebildim. Asfaltın bir kenarına avuçlarım ve dizlerim üzerinde düşüp kusarken ilerideki kapıdan fırlayan siyahlar içindeki erkek bedenini fark etmiştim. *Geliyordu.*

Kalktım ve ayaklarım acıyana dek yokuş aşağı koştum. Vakit geçti ve etrafta kimse yoktu ama arkamdan gelen ayak sesleri vardı ve ismimi sesleniyordu. *Dur,* diyordu. *DUR. BEKLE BENİ. KONUŞALIM.*

"SİKTİR GİT!" diye bağırdım nefes nefese, durmadan, arkama bile bakmadan. Bakmama gerek yoktu. Arkamdaydı. Arkamdan geliyordu. Çünkü hep gelirdi. Söz vermişti. *Yalan.*

Yalan.

Yalan.

Yalan!

"Karaca dur!"

Rüyasında görebilirdi. Durduğumu da beni de.

Peşimi bırakmayacağını biliyordum ama sonsuza dek koşamazdım. Yorgundum, dengem her seferinde sarsılıyordu ve düşmeden nasıl bu kadar yol koşabilmiştim hiçbir fikrim yoktu; üstelik ayaklarımın altının yara olduğuna emindim.

Bir bakkal ve yanındaki taksi durağını gördüm o ân caddeye inmeden hemen önce, köşede. Dışarı iskemle çekmiş amcalar sobanın etrafında toplanmış çay içiyor, sohbet ediyorlardı. "İmdat!" diye bağırdım yanlarına koşarken. "Yardım edin!"

Bir ânda hepsi birden ayaklandı. Balıkçı beresi takan kirli sakallı amca "Yavaş kızım, ne oluyor?" diye sordu hemen telaş içerisinde.

Yanlarında soluklandığım sırada "Sakın!" diye bağırdı Kunt, durağa üç metre kala durmuştu.

O, daha fazla yaklaşmadan önce "Bu adam beni takip ediyor, sapık!" diye bağırdım gözyaşları içinde parmağımı kaldırıp Kunt'u gösterirken. Adımlarını durduran şey bu olmuştu. Hakkı var mıydı bilmiyordum ama bana hayal kırıklığı içinde bakıyordu. *Yapma,* der gibi.

Yalan.

Yalan.

Hepsi *yalan*dı.

Abim yaşıyordu.

"Tövbe estağfurullah!" diye bağırdı başka bir amca, çay bardağını olduğu gibi Kunt'un önüne atarken. Bardak kırıldı, çay asfalta döküldü. Kunt, üzerine cam kırığı ya da sıcak çay geldiyse de kıpırmamıştı. Amcalar umurunda değildi. Gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu.

"De git manyak!" diye bağırdı amca.

"Karaca, lütfen benimle gel," dedi Kunt kırılan bir sesle. Kaşlarını çatmıştı ve kirpikleri ıslaktı.

Ben ağlıyordum. "Benim adım *Ayşegül*!"

Benim adım, *bugün* Ayşegül. Çünkü annem yalnızca Ayşegül'ü kabul ediyor. Ona o kadar ihtiyacım var ki beni dinlemesine ve saçlarımı okşayıp örmesine... Ama ne, biliyor musun? Öremez. Çünkü yandılar. Kısalar artık. Belki de annem bu yüzden tanımıyor beni. Başka biri oldum ben. Olsun. Kimse tanımasın, annemden başka kimse; başkası da olurum ben.

Zaten yaşadığım hayat yalanmış. Kimmişim ki ben?

"Kızım senin evin nerede, bırakayım ben seni?" diye sordu bardak kıran amca, hemen yandaki taksiyi göstererek. "Geç taksime..." Ardından diğerlerine döndü. "Siz de polisi arayın. Bu sapığı bildirin. Hemen."

Kunt'un gıkı çıkmıyordu. Babası orgeneral olan üstdüzey bir askeri nasıl sapıklıktan polise şikâyet edebilirdin ki? Mantıklı mıydı ki?

Taksiye döndüğüm ân gözlerimi sımsıkı kapattım çünkü Kunt'un bana doğru bir adım attığını gördüm. Ama amca ona bağırdı. "Lan koskoca adam olmuşsun geceleri genç kızlara sapıklık mı yapıyorsun sen?! Ferit ara şu polisi!..." Kunt'a işaret etti. "Sen de kaybolma bir yere!"

Kaybolmazdı.

Amca şoför koltuğuna geçtiğinde arka koltukta titriyor, gözyaşlarımı durdurmaya çalışıyor, camdan dışarı bakmıyordum inatla. Gidiyordum. Bitmişti. Buraya kadardı. *Her şey* buraya kadardı.

Şoför amcaya hastanenin adresini verdim ve yol boyunca başımı cama yaslayıp yolu izledim. İçli içli ağladım. Böylesine şiddetli, acıyla, durduraksız ağlamayalı yıllar olmuştu; ağlamak beni daha da kötü yapıyor, geçmişi gözümün önüne getiriyordu. Ağlamak kötüydü. Ben uyumak istiyordum.

Uyanınca hiçbir şeyin geçmiş olmayacağını bile bile.

Kandırmak istiyordum belki de kendimi.

Ama annemin kucağında.

"Geldik kızım," dedi yol boyunca beni sakinleştirecek sözler söyleyen şoför amca, karakola gidip ifade vermemi ve şikâyette bulunmamı tembihledi. Elimi sordu, kanlar içindeki elimi. Bir şey söylememiştim ama onun yaptığını düşünmüş ve bela okumuştu. Kunt bana asla dokunmaz, zarar vermezdi. *Ama yalan söylerdi.* Yeni öğrenmiştim bu özelliğini. *Kandırırdı.* Yalan mıydı Kayradağ'da tüm söyledikleri? Öyleyse boksörlüğü de askerliği de bırakmalı, oyuncu olmalıydı. Piyasada kimseyi bırakmazdı.

Sağ elimdeki altın nişan yüzüğünü çıkardım ve üzerine bulaşmış kanı pantolonuma sildim. Ardından iki koltuk arasından uzanıp amcaya verdim. Amca avucundaki yüzüğe baktı. "Bu ne kızım?"

"Kusura bakma amca, üzerimde para yok."

"Saçmalama kızım, bu hâlde bir de ücret mi alacaktım senden? Taksimetreyi bile açmadım ki."

"Olsun amca. Hastane uzaktı biliyorum, yaka değiştirdin ne de olsa. Teşekkür ederim yardım ettiğin için," dedim olabildiğince yumuşak tutmaya çalıştığım ama ruhsuz çıkan soğuk bir sesle.

"Ne olursa olsun, bu yüzük altın. Çok fazla. Kabul edemem." Bana geri uzattı yüzüğü. Camdan içeri giren sokak lambasının ışığında, üzerinden tam silemediğim kan parlıyor ve kardelen işlemesini açığa çıkarıyordu.

Yüzüğün bir anlamı yoktu.

Olsa da bu dakikadan sonra yoktu.

Bir yüktü sadece. Ve ben kurtuluyordum.

"Bozdur amca. Kalanıyla... Çocuklarına oyuncak al. Eşine hediye al. Torunların varsa onlara bir şeyler al. Ama lütfen

al o yüzüğü. Ben istemiyorum artık. Senin olsun." Yüzüğü almadan kapıyı açıp indiğimde, buraya gelene kadar ayağımda ayakkabı bile olmadığının farkında değildim. Beyaz çoraplarının altı pislenmiş, kan olmuştu.

Hastane binasının içine girdiğimde annemin kaldığı odayı çok net hatırlıyordum. Marc'ın beni görmemesi umuduyla asansöre bindim ama asansöre binmek ve kör edici bir ışığa maruz kalmak beni daha da kötü yapmıştı ve ağlamaya devam etmiştim. Yüzümü siliyordum ama ellerim de kirliydi. Baştan aşağı kirliydim.

Asansörlerden nefret ediyordum.

"Asansörler metal bir kutu şeklinde olduğu için Faraday kafesi etkisi yapar." Yani içeri bir sinyal ulaşmaz, dışarı da gitmezdi.

Alnını alnıma yasladığında başparmaklarını okşarcasına yanaklarıma sürttü. *"Her şeyi unut, her şeyi birbirine kat, karıştır kafanı,"* dedi fısıldar bir sesle. *"Ama ben bugün buradaysam, senin için. Bunu unutma. Bunu kafanın içindeki karmaşaya katma. Ayrı kalsın. Kendi Faraday kafesini kur, orada bana yer bırak. Dış etkenler içeri müdahale edemesin."*

Kulaklarımı kapattım asansör kabininde sırtımı dayadığım duvardan aşağı kayarken çığlık atmak ya da ağlamak istiyordum ama tek yapabildiğim inlemekti. Hıçkırmaktı. Sussun istiyordum, bitsin istiyordum; biri suratıma yumruğunu geçirmeli ve beni kendime getirmeliydi... Ya götürmeliydi beni kendimden, tamamen.

Asansör kapısı açıldığında zorlukla attım kendimi dışarı. Nefes alamıyor gibi hissediyor, kazağımın yakasını parçalamaya çalışıyordum. Koridor boştu ve aydınlatmalar da loştu, gece vakti olduğundan herkes uyuyor olmalıydı. Zaten doğru düzgün göremeyen, ağlamaktan kızarmış ve şişmiş gözlerimle annemin odasının kapısını bulduğumda içeri girdim; oda karanlıktı ama başucundaki gece lambası yanıyordu.

Annemin melek yüzünü gördüm pikenin altında, uyuyordu. Ses çıkarmamaya çalışarak bastırdım gözyaşlarımı ve aynı sessizlikle kapamaya çalıştım kapıyı. *Anne nasıl söyleyecek-*

tim ben sana abim öldü diye? Ölmemiş ama bak bunu da söyleyemem ben şimdi sana. Anne ne yapacağım ben? Ne olur bir yol göster!

Acıyan ayaklarımla yatağın etrafından dolandım, ardından kimsenin bir şey dememesini umarak pikeyi kaldırdım ve yatakta yanına uzandım korkakça. Annemin kokusu burnuma çalındığı gibi yeniden ağlamaya başlamıştım ama gözyaşlarım hiç durmuş muydu onu da bilmiyordum ki.

Nefesimi tuttum başımı yastığa yasladığım ân. Yine de hıçkırıyordum, durduramıyordum kendimi. Çenemi sıktım ve ağzımı ellerimle kapattım sımsıkı. Elim acıyordu. Boynum acıyordu. Gözlerim acıyordu. Kalbim acıyordu. Acıdan ibaret olmak ne demekmiş, hayat bana hatırlatıyordu. Öğretmiyordu, hayır. Bir şeyi bir kere öğrenirdi insan. Sonra hatırlardı.

Ben hatırlamayı öğreniyordum.

Boğulmamak için kesik kesik aldığım nefesler, boğazıma batıyordu ve kaşındırıyordu. Annem uyku esnasında sırtüstü döndüğünde saçları yüzüme çarptı, gözlerimi kapattım. *Anne sarılmaz mısın bana? Sarılamaz mısın? Bu gecelik hatırlamaz mısın beni? Hatırlayamaz mısın? Anne n'olur, kızınım ben senin.*

Bari Ayşegül'e sarıl. Ne olursun sarıl Ayşegül'e.

"*Kızım,*" diye bir ses duydum o ân. Hayal duyduğumu sandım. Ama gerçekti.

Annem gözlerini açmadan pikeyi üzerinden kaldırıp yarısını benim üzerime örttüğünde, boğazıma kadar çekti ve uykusuna geri dönmeden önce saçlarımı okşadı.

Ağzım açıldı, ellerim yanıma düştüğünde. Gözlerimi sımsıkı kapatmış açmaya korkuyordum. "A-an..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Uyuyordu. Duyamazdı ki beni. Uyanmazdı. Annemin uykusu hafifti ama ilaçlar onu uyuşturuyordu. Daha çok uyuyordu. Daha sakin oluyordu.

"Anne."

Kesikçe çıktı nefesim dudaklarımdan, karşımda olsa şimdi biri; keserdi kelimelerini.

Dikerdi gözüne, zehirlerdi göğsünde akan kan nehrini.

Ben boğulmadan önce o nehirde.

Çünkü hiç beklemediğin sözcükler, hiç beklemediğin insanların ağzından çıktığında yüzmeyi bilmek hiçbir şey ifade etmezdi.

Anne, beni küvete sokup sıcak suyla yıkadığın günü hatırlıyor musun? Zaman ve mekân kavramını kaybetmiş, yalnızca nefes alıyor ve izliyordum seni. Fillerin kalpleri kırıldığında, kuğuların ruh eşlerini kaybettiklerinde öldükleri efsaneleri; hep iyilerin kazandığı ve kötülerin cezalarını çektikleri masalları anlatmayı severdin sen ama en büyük acıyı çeken kaybederdi aslında, bilirdin sen de.

Bilirdin ne kadar çitilesen de bazı pisliklerin silinmeyeceğini ne kadar merhemlesen de bazı morlukların geçmeyeceğini, bazı yaraların izi kalsın diye açıldığını, bazı kırıkların alçı tutmayacağını ve bazı kanamaların hiç durmayacağını.

Bilirdin anne ama aklını kaybediyordun sen de ve ikiyle ikiyi bir araya getiremiyordun sadece.

Bisikletten düşüp bacağımı kırdığımı söylediğimde neden inandın anne? Başımı kapıya çarpsam öyle bir yarık açılmaz, kanamaz; yakından bak istersen, izi kaldı çünkü. Kaburgalarımdaki kırıklar bazı geceler hâlâ uyutmuyor beni... Yanlış anlama, iyileştiler ama bazı yaraların hatıraları yatağın sol yanında uyanıkken uyumak imkânsız. Ben sana hıçkırıklarımı duyurmamak için sırtımı dönüp uyuduğum gecelerde acımı görmedin diye hiç kızmadım, niye kızayım? Ama şimdi kızıyorum anne.

Çok yalnızım.

Yalnızlığıma ortak ettiğim kim varsa yokmuş.

Yok olan varmış aslında.

Anlatsam dinler miydin yoksa kalkıp rakı sofrası mı kurardın hâlâ?

Hâlâ.

Hâlâ yaşıyorum on yedi, ikiyle ikinin dört etmediği dünyada.

O gece nasıl uykuya daldım, dalabildim; nasıl rahatladım ya da düşünmeyi kesebildim, acıyı nasıl dindirebildim ya da

bilincimi mi kaybettim bilmiyordum ama hayatım boyunca uyuduğum en huzurlu uykulardan biriydi çünkü yıllardan sonra annemin kollarının arasında, kucağındaydım. Yeni doğmuş küçük bir bebek gibi savunmasız, muhtaç ve çaresiz. Kâbuslar gördüm ama hiçbirinden uyanamadım, hepsi gerçeklerle karışmış korkularımdan ibaretti. Ama hatırlamalı, bir ân bile unutmamalıydım; öyle bir hayattı ki benimkisi, korkularım her ân gerçeklere dönüşebilirdi.

Şimdiki gibi.

Acıyan göz kapaklarımı araladığımda annemin kokusu yoktu ya da hastaneninki. Etraf beyaz değildi ve günışığı da sızmıyordu perdelerden içeri. Koyu gri ve siyah ile dizayn edilmiş bir odada siyah perdelerle uyanmayı beklemiyordum ama en azından annemin yanımda olacağını düşünüyordum.

Değildi.

Çünkü hastanede değildim.

Hiç de tanıdık gelmeyen, tamamen yabancı bir odadaydım. Ama mavi perdeler, içinde uyuduğum büyük yatak, geniş ahşap dolap, çalışma masası ve cam vitrindeki madalya ile ödüller, duvarlardaki çerçeveler... Bana bambaşka bir hikâye anlatıyordu.

Kunt Vidar Karyeli'nin baba evindeki odasındaydım. Daha önce hiç gelmemiştim ama orada olduğumu biliyordum işte. Çünkü kokusunu alabiliyordum çarşaflardan. Ruhunu görebiliyordum odada. Masanın üzerinde ders çalıştığını, pencereden baktığını, ahşap dolabın köşesindeki gittikçe yükselen ve muhtemelen zaman içerisinde boyunu ölçerken attığı çizikleri, köşedeki aşınmış imzalı basketbol topunu...

Baba evindeydim.

Karyeli evindeydim.

Cehennemdeydim.

Yorganı üzerimden attım ve ayağa kalktım hızlıca. Ayak tabanlarımdaki hiç beklemediğim acıyla dengem sarsıldığı ân çift kişilik krem rengi koltuğa düştüm, avuçiçlerimle dengede kalmaya çalıştım ama bu seferde sağ elim yandı.

Avucum. Ayak tabanlarım. Sargılıydı. Biri beni temizlemiş ve yaralarıma bakmıştı.

Üzerimde dün geceki kanlı kıyafetlerim yoktu. Büyük, oldukça büyük bir eşofman ve uzun, oldukça uzun ve geniş bir tişört vardı. Ona ait olduklarını biliyordum. Biliyordum işte. Kimsenin bir şey söylemesine gerek yoktu.

Kalp atışlarım korku, kaygı ve acı ile yükselirken hiç beklemediğim bir ânda kapı açıldığında irkilerek arkamı döndüm ve birkaç adım geri gittim. İçeri giren bir zamanlar güvenle baktığım, içeri giren bir zamanlar koşulsuz inandığım, içeri giren bir zamanlar hayatımı kurtardığını düşündüğüm adamdı.

Belki de yalnızca daha beter kırabilmek için toplamıştı parçalarımı.

Kunt Vidar Karyeli'nin üzerinde bir pantolon ve boğazlı bir kazak vardı, baştan aşağı simsiyah giyinmiş olması kumral saçlarını ve altın gözlerini ortaya çıkartmıştı. Yüzünde iyileşmeye başlamış ufak kızarıklıklar vardı, gözlerinin altı mosmor ve içi de kıpkırmızıydı.

Ya da ben görmek istediğim gibi görüyordum onu.

Yatağa baktı ama beni orada göremeyince odanın içini taradı hızla. Göz göze geldiğimizde arkasındaki kapıyı kapatıyordu dönmeden. Elinde bir tepsi vardı; tepsinin içinde üzerinden duman tüten bir kâse çorba, bir kâse salata ve bir bardak da su vardı. Ve limon. Dilimlenmiş limon.

"Ne işim var benim burada?" diye sordum aksi bir sesle. Yaklaşırsa kaçacakmışım gibi. Bir adım daha atmasını istemiyormuşum gibi. *Öyleydi.*

Kunt tepkimi görmezden gelerek pencere kenarındaki masaya yürümeye başladığında geri geri giderek yatağın başına ulaştım. Ondan böyle uzaklaşmam gözünden kaçmamış, tepsiyi masaya bırakırken doğrudan yüzüme bakmasa da nerede dikildiğime bakmıştı.

"Dün akşamdan beri bir şey yemedin. Sana çorba getirdim," dedi düz bir sesle, sanki dünyanın en doğal konuşmasını yapıyormuşuz ve her şey yolundaymış da benim açlığımı önemsiyormuş gibi.

"Ben buraya gelmek istemedim. Annemin yanındaydım. Bir şey mi enjekte ettiniz de taşınırken hiç uyanmadım?" Ben

uykuya daldığım an enjekte etmiş olmalılardı. Ama nereye gittiğimi nasıl bulmuşlardı? Belki de üzerimde izleme cihazı vardı. Ya da Marc beni görüp aramıştı onu. *Ya da Kunt Vidar Karyeli altını üstüne getirmişti şehrin.*

Gidiyorum ben bile demeden kapıya doğru hızlı adımlarla yöneldiğimde Kunt kolumu öyle bir çeviklikle kavradı ki korkudan yerimden sıçradım ve nefes alış verişlerim sıklaşırken kolumu kurtarıp hızla uzaklaştım ondan. "Dokunma bana!"

"Nereye gidiyorsun? Bir yere gidemezsin," dedi Kunt tok bir sesle. Ya da yorgun bir sesle. Ayırt edemiyordum. Belki de rol yapıyordu.

"Buna sen mi karar veriyorsun? Pardon, kimsin sen?" Kaşlarımı çatarak, gözlerinin içine bakarak çıkıştım ona. Acıdan göğsüm parçalanıyordu her kelimemde. "A pardon, Kunt Vidar Karyeli. Tabii. Boksör diye geçinen ama masum görünen tüm ailesi sinsi askerlerden ve yabancılardan oluşan, *öldü ya pardon ama ben bir şey yapmadım,* diye manipüle edip abisinin tezgâh olduğunu da tamamen bildiği ölümünde suçsuz olduğuna inandırdığı kızın hayatıyla oynayan şu adam..."

"Sus." Tek bir kelimenin bu kadar gücü barındırabilmesi ve beni gerçekten susturabilmesi haksızlıktı. Kunt, *sus* derken, burnundan solumuştu kendini sakinleştirmek istercesine ve gözlerini kapatmıştı birkaç saniyeliğine.

"Yalan mı?" diye çıkıştım yüzüne. Gözlerini açtı. "De bana, YALAN DE! Dün gece hayaldi de! DELİSİN LAN SEN DE!"

Birkaç saniye geçti. Sessizlik, ikimizin de agresif nefes alış verişleriyle yutuluyordu. Ve gözleri... *Ah, o gözleri...* İçimdeki küçük çocuk ona inanmak istiyordu hâlâ. Ama küçük çocuklar hiçbir şey bilmiyordu zaten. Ve benim bunca zaman olduğum da buydu. Çocuk. Bu kadar kolay kandırılabilmemin sebebi buydu.

"Değildi hayal." Gözlerimin içine baktı. Tüm duygusuzluğuyla ya da pişmanlıkla; maskesini takmış bir şekilde ya da samimiyetle... Ayırt edemiyordum artık.

"Ne?"

"Değildi," diye tekrar etti. İdrak edebilmek için kabul ettiğini, birkaç kez kırpıştırdım gözlerimi ve bakışlarımı kaçırdım.

"Kimsiniz siz?" Yutkundum. Sakinleşemiyor, gittikçe alevleniyordum; fırtınalar kopuyordu içimde, yalnızca benim derme çatma evim yıkılıyordu kimsenin burnunun kanamadığı bir depremde. Ben o depremde çürük raporu almış bir binaydım, yıkılacak mıydım? Belki de çoktan, bir enkazdım. "Amacınız ne? Neden yaptınız bunu bana? O da dahil miydi planınıza?!"

"Yemeğini yedikten sonra aşağı gel. Konuşacağız."

Bana bakmıyordu. Yere bakıyordu ama bakıyor gibi de değildi, başka şeyler görüyor gibiydi. Kapıya ilerlediği sırada önüne geçtim ve kendimden hiç beklemediğim bir güçle ittirdim omuzlarından. Göğsünden. Başını kaldırıp da yüzüme bakmadı bir ân olsun.

"Neden yaptın bunu bana?" diye sordum üzerine yürürken. Bir adım kımıldamadı ama inat etmişti işte kaldırmıyordu bakışlarını. "Bak bana. Cevap ver. Neden?"

Cevap vermedi.

"Neden yaptın ha?!" Göğsünden ittirdim yine. Yüzlerce kiloluk heriflerin yumruklarını çakamadıkları adam, ben güçsüzce ittirince göğsünden, sendeliyordu. "Neden? Neden? Neden! NEDEN?! NEDEN YAPTIN BUNU BANA!" Göremiyordum gözyaşlarımdan, *acımdan* doğru dürüst önümü. Ama hissediyordum, şuramda; elini uzatsa, dokunsa hissedecekti; onun da avuçları kanayacaktı değdiğinde kalbimin keskin parçalarından. "Zorunda mıydın? *Sen* olmak zorunda mıydın dünyamı yeniden başıma yıkan?! SEN OLMAK ZORUNDA MIYDIN!? DEĞİLDİN!"

"Kandırdın beni!" diye bağırdım. Bir saniye durmuyor, göğsüne yumruklar atıyor, ittiriyordum ama bir yerden sonra sırtı duvara yaslandığından daha fazla geri gitmiyordu. "Paramparça ettin! Yalan söyledin! *Abim öldü,* dedim, mezara götürdüm seni, gözünün önünde bağırdım amcama! *Ölmedi,* dedi, ben *öldü,* dedim! O öldü, ben de öldüm. *Bak benim*

abim burada yatıyor, dedim SEN İZLEDİN! Ağladım kaçtım bağırdım kimin kolları sakinleştirdi beni?" Oksijen içime kaçtı. "Ya sahil..." Nefesim kesildi.

Bayılacak gibi hissederken başım dönmeye başladığında düşeceğimi anlayıp elini belime yaslayarak kolumdan tuttuğunda doğrulup ellerini ittirdim ve "BIRAK!" diye bağırdım çatallaşmış, kısık sesimle. "Bırak! Allah kahretsin! Oydu değil mi?! Sahilde koşu yapan oydu! NE YAPTINIZ? Fark etti seni saklan mı dediniz?! Dublör mü kiraladınız sonra inanayım başkası aslında diye?! NİYE YAPTINIZ?!"

Doğru düzgün atmıyordu kalbim ya da doğru düzgün nefes almıyordum; doğru düzgün göremiyor, doğru düzgün ayakta bile duramıyor, doğru düzgün konuşamıyordum bile o ân. Kunt beni ayakta tutmaya çalışırken bir kez daha kollarını ittirerek onu da göğsünden yeniden duvara ittiğimde çığlıklarla ağlıyordum.

İhanet insanı diri diri mezara gömüyordu ama üzerine toprağı güvendiğin insanlar atıyordu.

"Hepsi biliyordu değil mi? Hep..." Derin derin nefesler almaya çalıştım. "Hepsi..." Kelimelerim yarıda kesiliyordu; hıçkırıyor, idrak etmeye ve tamamlamaya çalışıyor, daha ağzımdan çıkarken ne söyleyeceğimi karıştırıyordum. "Melisa kim?! O da mı askerdi! Kimsiniz siz?! Siz kimsiniz, niye bana bunu yaptınız! Niye?! NİYE NİYE NİYE! Aklım almıyor benim!"

"Senin için," dedi Kunt ellerimle onu hâlâ daha ittirdiğim ân bileklerimden yakalayarak beni bir ânda duvarla arasına alırken. Bacaklarımı da bacaklarıyla sıkıştırdı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı ama öyle mani olmaya çalışıyordum ki yaklaşmasına, kazağını yırtmış ve kafamı çekmeye çalışırken duvara çarpmıştım. "*Sen* istedin."

"Ne?"

Beynim zonkluyordu. Yalan söylüyordu. Yalan.

Yalan.

Yalan.

"*Sen* istedin diye," dedi bir kez daha gözlerimin içine bakarken. Ben göremiyordum altın hareli elayı, koyu renkli kir-

pikleri; *gözlerini*. Hâlâ kurumamıştı gözyaşı kuyularım, akmaya devam ediyordu durduraksız.

"Ben terk ettim şehri. Sen geldin peşimden, hatırlasana? *Tehdit* ettin beni. Elinde *maç kaydı* vardı," dedi Kunt, hızlı konuşmuyordu ama idrak edemiyordum yine de.

"Yapmadım ben öyle bir şey!" diye bağırdım kollarımı kurtarmaya çalışarak. Bir eli çenemde diğeri arkamda birleştirmişti bileklerimi. Fazla kuvvet uygulamıyordu ama ben fazla güçsüz ve halsizdim. "Yalan söyleme daha fazla! Ben peşinden geldim abim için *cevapları bulmak için!* Sen de cevapları vereceğini söyledin!"

"Hayır Karaca," dedi Kunt düz bir sesle. Ne kadar tekrar ettiyse bu yalanını aynada, kendi bile inanmışa benziyordu. Ne de olsa karşındakini inandırabilmek için bir yalana, önce kendin inanmalıydın değil mi? "*Ben* fırsatım varken yanına gelmedim, *ben* şehri terk ettim maçtan sonra. Sen elinde kayıtla geldin, tehdit ettin beni, bilinçsizce tehdit ettin. Elindeki kayıt hiçbir zaman senin için değildi. İzlesen de anlamazdın. Ama *ben* anlardım. Abinin *ölmediğini* anlardım. Bunun bir *görev* çağrısı olduğunu anlardım. Ben sana *tek bir söz* verdim. Ben *sana abini vereceğim* dedim."

"Neden bahsediyorsun sen?!" Bir kez daha ittirmeye çalıştım onu ama beni duvara pinledi.

"Hayır, dinleyeceksin," dedi kelimelerin üzerine basa basa.

"Dinlemeyeceğim yalanlarını! Kimseyi dinlemek istemiyorum! Allah hepinizin belasını versin!"

"Senden uzak durduğum bir haftayı hatırla. Anlam verememiştin." Çatık kaşlarının altından çaresizce inanmamı beklediği sözlerine vereceğim tepkiyi dikkatle izliyor, yüzümü dikkatlice inceliyordu. Ne görüyordu? Karaca değildim ben artık. Başka bir şeydim. İnsan bile değildim. Enkazdım. Evim yıkıldıysa ben altında kalmıştım.

"Şu ân mı anlam vermem gerekiyor?" Alayla söyledim.

"Evet. Çünkü o zaman öğrendim."

"Neyi?"

"Abinin yaşadığını."

Bir süre gözlerinin içine öylece bakarken nefes alış verişlerimi düzenlemeye çalıştım. Sözlerini ancak, bir dakika sonra idrak edebilecek sakinliğe ulaşmıştım fakat içimde zerre inanç yoktu. Yüzüne yaklaştım biraz, ardından çatallı ve kısılmış sesimle fısıldadım: "*Yalan* söylüyorsun. İnanmıyorum sana."

"Ama gerçek bu," dedi az önce, birkaç dakikalığına da olsa gevşemiş kaşlarını çatarak.

Ellerimi kurtardım arkamdan ya da o serbest bıraktı. İşaretparmağımı göğsüne bastırarak "Sen mi bilmeyecektin benim abimin ölmediğini?" dedim kendime inanılmaz yabancı bir sesle. "*Sen* mi, Kunt Vidar Karyeli?"

"Sana yalan söylemek için hiçbir sebebim yok Karaca."

"Önceden vardı," dedim sesimin titremesine izin vermeyerek. "Önceden vardı yani."

Bacaklarımı bıraktı, avuçlarını iki yanımdan duvara yasladı yüzüme eğilirken. Kokusunu solumak işkence gibiydi artık. "Ben sana hiç yalan söylemedim. Gerçeği öğrendiğim ân aldım ipleri elime, başından bende değildi. Sen getirdin beni İstanbul'a. Sen dedin *geleceksin, yapacaksın, öl desem o ringden kalkmayacaksın,* dedin. Ben de *eyvallah,* dedim. Görevin başına geçtim, babamı karşıma alma pahasına. *Orgeneralimi* karşıma alma pahasına."

"Ben sana abimin ölümünü gizle benden, kandır beni demedim!"

"Aslında tam olarak bunu dedin ya neyse Karaca," dedi bakışlarını kaçırarak geri çekilirken. "Bir şeyler ye, aşağı gel sonra... Çorbanı soğutma..." Seslice nefes verirken masadaki tepsiden kayan gözleri, yüzüme çıkmadan hemen önce elime indi. Ardından yeniden yüzüme çıktı. Sağ avucum sargılıydı evet ama parmaklarım açıktaydı ve yüzük yoktu. "Alyansın nerede?" Kaşları çatıldı.

Dudaklarım düz bir çizgi hâlinde, histerik bir gülme geldi içimden.

Kunt kaşlarını çattı ve bana baktı, ardından da etrafa. "Eline bakan hemşire mi çıkarttı?"

Elime hemşire mi bakmıştı? Öyleyse bir hemşire üzerimi değiştirmiş ve beni temizlemişti.

Kunt'a cevap vermedim. Orada öylece durdum ve komodin, masa, çekmeceler ve yatağın üzerini karıştırmasını izledim. "Dün akşam düşürmüş olabilir misin?"

"Sen aklını kaçırmış olabilir misin?" Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Tüm bu olanlardan sonra bırak alyans takmayı, yüzünü bile görmek istemediğimin farkında değil misin? Attım yüzüğünü, boşuna arama!"

Çarşafa eğilen eli durdu, yavaşça doğruldu gözlerimin içine bakarak. İdrak ediyordu. İfadesi gevşedi ve ağzı açıldı ama tek bir kelime çıkmadı dışarı.

"Beni buraya *kaçırdın* sen, ben kendi isteğimle gelmedim. Ne senin ne *onun* ne de başka birinin... Kimsenin suratını görmek istemiyorum ben. Ne söyleyecekseniz birbirinize söyleyin, dinlemek de istemiyorum çünkü. Gideceğim ben. Annemin yanına. Öktem'le başka bir eve çıkarız. Ne yaparsam yapacağım *ama* uzakta! Ve o Sergen midir nedir, o aşağılık herife de söyle Esved'in yakasını bıraksın. Bizim size ihtiyacımız yok! Sizin acımanıza da yardımınıza da! Ne hâliniz varsa görün şimdi!"

Kapıya doğru attım öfkeli ve sert adımlarımı ama Kunt yarı yolda beni elimden yakaladığında avucumdaki yara sızladı. İnleyerek omzumu düşürdüğüm ân, elini ateşe tutmuş da yakmış gibi bir refleksle çekmişti.

"P-pardon..." Elime bakıyordu. Transa girmiş gibi. Birkaç saniye sonra altın harelerini yüzüme çıkarabildi. "Karaca... Nasıl oldu bu el?"

"Bana gizli odanın nerede olduğunu sordu. Nasıl olduysa parmak izimin kayıtlı olduğunu biliyordu. Ben de reddettim." Gözümü bile kırpmadan söyledim, suçluluk hissedeceğini bilerek. "Senin yüzünden oldu yani."

Kunt donmuş bir ifadeyle yüzüme bakarken hiçbir şey söylemiyordu.

O ân üzerimize kapı açıldı. Göz temasımız ânında kesilirken aynı ânda kapıya döndük ve gelene baktık. *Gelen* annemdi.

Gözlerimi kırpıştırdım bir süre algılayabilmek için. Ama annemdi. Üzerinde siyah, bol bir pantolon ve kalın bir kazak

vardı. Kalın telli siyah saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu ve gözleri ışıl ışıl parıldıyordu. "Kızım ne diye bağrışıyorsunuz bakayım siz? Sesiniz aşağı kadar geliyor. Millet sofrada sizi bekliyor!"

Annem neden buradaydı? Sesli bir şekilde soramadığım için muhtemel suçluya çevirdim bakışlarımı, hesap soran gözlerle baktım ona. Kunt yalnızca tepkimi izliyordu.

"Abin açlıktan porselen takımını yiyecek şimdi," dedi annem o ân. Dünya durdu, yer altımdan kaydı benim için. Kelimeler birer birer anlamlarını yitirdi ya da dilim kesildi; konuşamadım işte. Ya da idrak edemedim.

Annem koluma girip beni odadan dışarı çekerken tek yapabildiğim ayağım birbirine dolanmadan yürümeye çalışmaktı.

Annem mercimek çorbası gibi kokuyordu.

Birden, çocuk gibi inmeye başladığımız merdivenlerden geri çıkıp masanın üzerindeki mercimek çorbasını içmek istedim çünkü artık onu annemin yapmış olduğunu biliyordum. Ve elinden bir şey yemeyeli uzun zaman oluyordu.

Ama boğazımdan geçer miydi, bilmiyordum.

"Kimmiş bu oğlan? Nereden tanışıyorsunuz?" diye sordu annem kulağıma eğilerek hâlâ kolumdayken. O ân bir terslik olduğunu anladım. "Maşallah pek de uzun boylu, yakışıklı, güzel yüzlü... Mesleği neymiş?"

Profesyonel dolandırıcılık.

"Niye bağrışıyordunuz öyle siz bakayım?" Gözlerini kısarak baktığında annem yüzüme, merdivenlerin ortasında durmuştuk ve yüz yüzeydik artık. "Kızım sen yine yemek yemeyi mi unuttun? Bu ne surat? Hayalete benziyorsun vallahi *Karaca*!"

Bir ân ayağım kaydı merdivenlerde, boştaki elimle tırabzanlara tutundum. *Yeter,* diye yalvarıyordum. *Yeter Allahım n'olur. Nasıl bir ceza bu öyle?* Annem yüzüme bakıp beni görüyordu öyle mi? Beni. Karaca'yı. Ayşegül'ü değil. Benim koluma giriyordu. Ayşegül'ün değil. *Abin* derken *kendi oğlundan da* bahsediyordu.

"Kızım..." Kolumdan yakaladı, önüme geçti. Bir basamak aşağıda durdu ve kollarımdan tuttu. "İyi misin sen? Açlıktan başın dönüyor kesin. Gel aşağı, yemeğe çabuk... Herkes seni bekliyor."

Herkes kim?

Dikkatlice merdivenlerden inerken annem sağlam olan elimi tutuyor, diğer elimin sargılı olması ile ilgili söyleniyordu. Muhtemelen elimin ortasına kalem girdiğini söylesem inanırdı. Eskiden inandığı gibi. Ona ne söylemişlerdi? Bıçakla kestiğimi falan mı? Gerçi olan buydu. Sadece tutan ben değildim aleti.

Annemi de benimle birlikte buraya getirdiklerine inanamıyordum. Kunt'u hatırlamıyorsa, Ayşegül'ü de hatırlamadığı anlamına mı geliyordu bu?

Merdivenler çok fazla ve genişti. Evin tavanı o kadar yüksekti ki bir dev burada kolaylıkla barınabilirdi. Duvarlarda duvar kâğıdı kullanılmıştı ve tablolarla birlikte çok daha zengin bir estetik sunuyordu. Buranın, refahı yüksek bir ailenin evi olduğuna şüphe yoktu. Behzat Karyeli'nin evi olduğuna ise *hiç* şüphe yoktu.

Alt kata indiğimizde büyük bir hol karşıladı bizi. Az önceki tartışma ve annem sebebiyle hâlâ başım dönüyordu ve bazı temel fonksiyonlarımı yerine getirmekte zorluk çekiyordum; mesela nefes almayı hatırlamak, göz kırpmak ve adım atmak.

Birkaç metre önümüzde büyük, çift taraflı bir kapı vardı; iki yanımızda yine çift kapılarla birbirine açılan odalar. Orta yaşlı bir kadın, elinde yemek kabıyla önümüzden geçerken anneme gülümsediğinde gözlerini benimle buluşturmasını bekledim. Bana baktı ama bakışlarını hemen kaçırdı ve sağ kapıdan geçti. Muhtemelen salon oradaydı. Ya da yemek odası.

Annem beni eve çok âşinaymış gibi ilerlettiğinde işlemeli koltuklar, şömine ve kitaplıkların olduğu bir odadan geçtik; çift kapıları açık, oldukça büyük bir yemek masasının olduğu bir odaya.

Masanın üzeri envai çeşit yemekle doluydu. Sandalyeleri de yabancı insanlarla. Odaya girdiğim ân kısık sesli konuşmalar kesilmişti. Masada birçok kişi oturuyordu.

Ama ilk göz göze geldiğim kişi Beren'di. Uykusuz görünüyordu ama saçları her zamanki gibi özenle yapılmıştı. Dudakları düz bir çizgi hâlindeydi, hiçbir şey söylemedi. Bir süre sonra daha fazla bakamıyormuş gibi kesti göz temasını.

Biliyordu.

Efes'i gördüm, buz mavisi gözlerini; her zamanki gibi neşeli, muzip, heyecanlı değildi ve kimseyle konuşmuyor, tek kelime etmiyordu. Gözlerinin altı mosmordu. Kaşının kenarı kabuk bağlamıştı. Efes bana bakmadı bile.

Biliyordu.

Melisa. Kayradağ'a giderken karşılaştığım, bana yardım eden o capcanlı kız; şimdi bir ceset gibi kambur duruyor, önündeki boş tabağa bakıyordu sadece. Otobüste karşılaşmamızın bir tesadüf değil de planlanmış bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

Biliyordu.

Polat'a baktım. O da masadaydı. Dik oturuyordu, elleri bacaklarındaydı. Masaya bakıyordu odaklanmış bir şekilde. Ne zamandır konuşmuyordu bilmiyordum ama uzun zamandır sessiz gibiydi.

Biliyordu. *Bilmemesine imkân yoktu.* Ne de olsa o da Çember'in bir üyesiydi.

Annem "Hadi geç kızım abinin yanına," dediğinde Polat'ın yanındaki karaltıyla bakmadım bile. Annem yanımdan geçip giderken ben arkamı döndüm ve çıkışa ilerledim ama neredeyse içeri giren bir bedenle çarpışacaktım.

Bir adım geri çekilip başımı kaldırarak ona baktığımda Kunt'un altın hareleriyle göz göze geldim. "Telefonum nerede? Esved'le konuşacağım," dedim düz bir sesle.

"Yemeğini yedikten sonra," dedi hiç düşünmeden.

"Yemeğimi yedikten sonra gideceğim?" Kabul etmesinin bir önemi yoktu. Gidecektim her türlü. Sadece annemin yanında olay çıkarmak istemiyordum. Kadının kafası zaten karışıktı.

Benimkini de karıştırmıştı.

Arkamı dönüp kimseye bakmadan annemin yanına geçip oturdum. Başımı kaldırmasam da Kunt'un masanın başına

geçip oturduğunu görebilmiştim. Annem onun kim olduğunu bilmiyorduysa, henüz tanışmamışlar anlamına geliyordu bu. Ben uyanana dek, hiç karşılaşmamışlar mıydı yani? Onun evindeydi yahu bu kadın, onun evinde!

Az önce odaya yemek taşırken gördüğümde orta yaşlı kadın ve başka bir adam, çorbaları koymaya başladığında annem "O çorba bitecek," dedi bana doğru eğilerek fısıltıyla. "Ben yaptım."

Sen yaptıysan içerim anne. Kimin sofrasında oturursam oturayım.

"Bizi misafir olarak ağırladığınız için çok teşekkür ederiz..." Annem lafını, konuştuğu kişinin ismini öğrenmek istercesine bir tonlamayla bitirdi.

"Kunt," dedi o ân, çaprazımda oturan adam. "Tanıştığıma memnun oldum Nilüfer Hanım."

Gülmek istedim.

"Ben de memnun oldum. Kunt ilginç bir isimmiş. Ne demek anlamı acaba?"

"Dayanıklı," diye bir kez daha cevapladı o ân Kunt. "Sert. Sağlam."

Gülmek istedim.

Annem kafasını salladı hafifçe, diğer yanında oturan karaltıya eğildi. "Oğlum yesene. İştahın mı yok?"

Masa örtüsünü kavradım elimle. Sıktım. Altdudağımı parçalıyordum. O kadar odaklanmıştım ki vereceği cevaba, sesini duymaya; gerginlikten dilimi ısırıyordum.

"Yok," dedi.

"Oğlum senin iştahının olmadığı nerede görülmüş? Hayırdır inşallah."

Ölülerin iştahı olmaz anne.

Masadaki kimsenin yoktu aslına bakılırsa. Ama bir şeyler tırtıklandı, çatal kaşık bıçak sesi duyuldu hiç yoktan. Ben çorbamı içebildim. Ama bir yudum olsun su geçmedi boğazımdan.

Annem başta sohbet açmayı denemiş, bir şeyler söylemiş ama kimseyi pek de konuşturamamıştı; o ân anlamış gibi sessizliğe gömülmüştü o da.

En sonunda sandalyemi iterek ayağa kalktığımda herkes hareketlerini durdurdu. Kunt dışında kimse bakmadı bana. Ben ise hiç kimseye bakmadım.

Masanın dışına yürürken Kunt'un yanından geçtim, o sırada kolumdan tuttu. "Nereye?" diye sordu.

"Çorbamı içtiğime göre telefon bulmaya."

"Numarasını ezbere biliyorsun yani?"

"Benim için önemli olan herkesin numarasını ezbere bilirim."

"Benimkini de biliyor musun?"

"Devamlı görmezsem çabuk unutabiliyorum." Gülümsemek istedim yüzüne karşı ama öylece baktım. Bir şey söylemedi.

Ayağa kalktığında kolumdaki elini çekmemişti hâlâ. Önümden yürüdü ve beni de yönlendirdi, biz odadan çıkarken kimse hiçbir şey söylememişti. Karaltı dahil.

Bir erkek, güçlü bir erkek; isteğim dışında beni bir evde tutuyor, sofrasına oturtuyor, annemi kaçırıyordu ve abim hiçbir şey yapmıyordu. Belki de yıllar onu gerçekten değiştirmişti ve gerçekten bir karaltıdan ibaretti artık.

"Ya telefonumu ver ya da onu arayabileceğim başka bir şey. Oyalayıp durma beni..."

Kunt beni nihayet kimsenin olmadığı, kapılarını da kapadığı bir odaya çektiğinde pencereden dışarı baktım ve ormanı gördüm. Önüme döndüğümde ise Kunt dikkatlice yüzümü izliyordu.

"Ne?" diye sordum ona. Fazla sessizdi. "Ne oldu?"

Sürekli kötüyü düşünen tarafımı yumruklamış da kendi gözümü morartmış gibi hissettim o ân; bir zehir aktı kalbime doğru, beni felç edecek bir zehir. Yirmi dört saat içinde ikinci kez, kaynar sular boşaldı kafamdan aşağı.

Anlamıştım.

"Esved'i arayamazsın," dedi Kunt. "Hangi telefondan ararsan ara, ona ulaşamazsın şu ân..."

"Neden?" Gözlerim yanmaya başlamıştı.

"Memleketinden dönerken arabasıyla otobanda kaza geçirmiş dün gece. Kazadan önce iki kişiyi aramış; beni ve seni. Ama ikimiz de müsait değildik, ne sen ne ben açmışız telefonu."

"Ne oldu ona?" Devamını duymak için kocaman açtığım gözlerimden, boncuk boncuk yaşlar damlıyordu yere. "Ne olmuş?!"

Kunt'un gözleri yüzümden aşağı akan yaşların üzerinde gezinirken elinin tersiyle onları sildiklerini hissettim ama ne yaptığı umurumda değildi. Lafına devam etmeliydi.

"Dün geceden beri yoğun bakımda. Durumu iyi *değil*."

Devam edecek...

TEŞEKKÜRLER

Bir kitabı yazmanın en zor kısmı ona son noktayı koymaktır.

Siyam serisinin son kitabı *MARE*'de görüşmek ve hep birlikte veda etmek dileğiyle...

Sevgiler,
Beyza